

Giới thiệu Nữ Phụ Vs Tác Giả

Thể loại: Xuyên không, nữ phụ văn

Editor: Junenar

Độ dài: Khoảng 90 chương

Giới thiệu một

Hỏi: Nếu như nữ phụ không đi theo tình tiết đã được sawpx xếp trước. Không gây họa cho nữ chính, lại càng làm chuyện tốt tác hợp cho nam chính và nữ chính thì tác giả nên làm thế nào?

Đáp: đương nhiên sẽ sửa lại toàn bộ, thêm thắt tình tiết cầu huyết, ngược chết nhân vật kia!

Hiệu quả là: Nữ phụ lúc trước khoanh tay xem kịch hay liên hô to tác giả tha mạng! Cuối cùng lại đập bàn đứng dậy, mắng to: Cô là đồ tác giả bịp bợm!

Tác giả Quân: Hiện tại có 100 kiểu chết, cô là muốn kiểu chết nào?

Nữ phụ quân: Hệ thống mau cứu mạng a!

Hệ thống quân: Cách thức sai, xóa bài viết!

Nữ phụ quân vạch đen: Mỹ nữ hệ thống!

Hệ thống quân: hì hì, tôi thích đùa bé thành thật, tôi sẽ khiến tác giả không đăng được bài thì như nào?

Nữ phụ quân hai mắt chớp lóe ánh sáng: Làm tốt lắm!

Giới thiệu hai:

Tướng công đẹp trai, có quyền có tiền ^-^ . —— đáng tiếc tướng công có lòng yêu người, còn hận cô tận xương. T^T

Không dựa dẫm được tướng công, còn có một Hoàng đế ca ca nha, ‘ dịu dàng hiền lành ’^-^—— đáng tiếc ca ca này tâm thần phân liệt, chặt đầu giết người không cần nhận biết. Vì mạng nhỏ, không dám đến gần. T^T

Nếu ca ca không được, vậy mình bồi dưỡng dự bị, về sau có chết cũng không chết sớm như kia. ^-^——n năm sau, cô cảm thấy đứa nhỏ này chính là đến đòi nợ. Hơn nữa, cô không có luyện đồng phích*. T^T

(Luyện đồng phích: yêu trẻ nhỏ.)

Người cuối cùng nhặt được ven đường, diện mạo liệt chất*, tính khí không đạt, có thể vứt bỏ được không? →m→—— nam nhân liệt chất nổi giận, vác cô gái lên núi, vì vậy có áp trại phu nhân. ^-^

(Liệt chất: hàng kém chất lượng.)

Nói đơn giản, chính là một người xuyên thành nữ phụ, bị tác giả lợi dụng nhân vật trong tiểu thuyết đem đi KO hết toàn bộ quá trình.

Kết HE, từ giữa về sau có chút ít ngược. ^-^ hy vọng quân không chê.

Xuyên không, cung đình hấu tước, hài hước, oan gia, tình yêu.

Vai chính: mọi người đoán đi!

Vai Phụ: Cố Nghê Thường (Ngôn Thất Thất), Đệ Ngũ Uyên, Đệ Ngũ Chiêu, Âu Dương Ngữ, Vạn Giang Hồng, tiểu tiên nữ Mạnh Mạnh, hệ thống.

Cái khác: vui vẻ, tiểu bạch, 1vs1

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua là chuyện nhỏ, tiểu thuyết là chuyện lớn

“Thất Thất, sắp thi rồi, tại sao mày vẫn thành thói đọc tiểu thuyết hả?” Trong phòng ngủ, chị em giường trên ló ra nửa cái đầu, lo âu nhìn cái người giường dưới đang vắt vẻo vào cái chân, nằm trên giường, trên tay lật một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, nhìn kĩ là một thiếu nữ đang say mê đến quên cả lối về.

“Không vội không vội, sắp đọc xong rồi.” Thiếu nữ miễn cưỡng mở miệng, ánh mắt không rời khỏi tiểu thuyết một chút nào.

“Rốt cuộc là tiểu thuyết gì mà khiến mày say mê đến thế?” Chị em giường trên đưa tay đoạt lấy tiểu thuyết, tò mò nhìn qua, bìa hồng kèm theo mấy chữ vàng to « xuyên không yêu không tự chủ », phía dưới còn viết mấy chữ nhỏ màu đen, nhỏ giọng đọc lên, “Manh Manh tiểu tiên nữ”? Bút danh hay ghê ta. Tác giả lấy bút danh lặp lại hai lần như thế, tác phẩm sẽ hay hơn sao?”

Ngôn Thất Thất bắt mắt, một tay đoạt lấy truyện, “Đừng có sĩ nhục thần tượng của tao, Manh Manh tiểu tiên nữ, nghe mới hay làm sao!”

“Thất Thất, cốt truyện cuốn này chủ yếu nói về cái gì?”

“À.” Ngôn Thất Thất lật cuốn truyện, tìm lại trang đang đọc dở, không chút để ý trả lời, “Một cô gái xuyên đến vương triều Đại Mạch thành con gái Âu Dương Ngữ của tướng quân, hơn nữa còn cùng với thừa tướng Đệ Ngũ Uyên yêu nhau. Đột nhiên phụ thân Âu Dương Ngữ bị người khác vu cáo chém đầu, Đệ Ngũ Uyên vội đón cô ấy vào phủ thừa tướng, chuẩn bị cưới cô, ai ngờ công chúa tìm mọi cách ngăn trở, sau đó công chúa cầu xin hoàng thượng hạ chỉ nói muốn gả cho Đệ Ngũ Uyên. Đệ Ngũ Uyên thà chết không theo. Âu Dương Ngữ vì Đệ Ngũ Uyên mà rời đi một mình. Bây giờ tao mới đọc tới đoạn công chúa và Đệ Ngũ Uyên thành thân thôi. Kịch tình về sau chờ tao đọc xong sẽ kể cho mày nghe.”

“Ồ, được, nhưng mày đừng quên phải ôn bài đấy.”

“Biết biết.” Ngôn Thất Thất không kiên nhẫn đáp qua loa, chuyên tâm vùi đầu vào trong tiểu thuyết.

.....

Nền đỏ rơi lệ, chữ hi dán kín, chén vàng thành cặp, ly ngọc thành đôi.

Trước mắt một mảnh đỏ rực, đôi mắt từ từ thích ứng, mới phát hiện trên đầu đội một khăn trùm đầu, một tay cô kéo khăn trùm đầu xuống, nhìn giường dưới thân chạm trổ hoa văn cổ xưa, Ngôn Thất Thất sững sốt. Ai có thể giải thích hộ với, cô chỉ là đọc tiểu thuyết mệt quá nên ngủ quên thôi, tại sao vừa tỉnh lại, thế giới đã thay đổi rồi? Đây là nơi nào? Tại sao cô mặc một thân trường y* đỏ rực như lửa, tục tĩu không chịu được này? Còn nữa, hai nha đầu đứng bên người tựa như thần canh cửa là trò chơi gì vậy?

(Trường y: Y phục dài quét đất)

“Công chúa! Kính xin công chúa đội lại khăn cưới.” Hai thần canh cửa run rẩy quỳ gối dưới chân của cô.

Công chúa?

Thất Thất không hiểu, cũng không muốn để ý tới. Nhiều năm đọc tiểu thuyết như vậy, nếu còn làm bộ hỏi đây là nơi nào, các người là ai, triều đại gì đây, cũng thật quá khác người. Xuyên thì xuyên. Thất Thất sẽ không học kiểu làm bộ làm tịch giống mấy cô gái xuyên không trong những cuốn truyện kia.

Ngồi ở mép giường, tay phải hơi di chuyển sang phía bên cạnh, bỗng nhiên đụng phải một quyển sách, cô khẽ nghiêng đầu, mấy chữ màu vàng to dùng ‘xuyên không yêu không tự chủ’ đập vào mắt nàng. Ôi mẹ ơi, truyện này còn ở đây! Nhất thời, Ngôn Thất Thất giống như thấy mẹ ruột, kích động đến không thể nói.

Đang muốn cầm truyện lên, tiếp tục quan sát xem, ai ngờ, đúng lúc này, cửa gỗ luôn đóng chặt bị người bên ngoài đẩy ra. Thất Thất giật mình vội vàng đẩy truyện vào trong chăn.

“Tất cả các người lui xuống.” Giọng nói kia mang theo hơi lạnh thấu xương, Thất Thất không khỏi rung mình một cái. Hai thần canh cửa đứng lên, dàn hàng hành lễ, trước khi lui ra ngoài còn không quên đóng cửa.

Thất Thất cúi đầu không dám nhìn hấn ta.

“Sao vậy? Người còn muốn giờ trò gì nữa?” Người tới xì khe, trong giọng điệu tràn đầy ý xấu, nhìn khăn cưới trong tay Thất Thất, khinh bỉ, “Thân phận cao quý thì sao, không phải vẫn hèn hạ giống người thường sao.”

Thất Thất không chút tức giận đối với giọng điệu châm chọc của hấn ta, dù sao hấn ta không biết cô xuyên qua, người không biết không có tội chứ sao. Cô ngẩng đầu nhìn về phía người đến, trong tích tắc hai mắt tỏa sáng, chà chà! Quả là một mỹ nhân băng lãnh mà!

Mặt tựa đao khắc, dung mạo như họa, tóc dài màu mực dưới ánh nến yếu ớt tỏa ra vàng sáng nhàn nhạt, trong đôi con ngươi màu tím, hàn quang như kiếm.

Thất Thất không khỏi có chút sững sờ, chảy nước miếng, tự nhủ, “Đẹp quá!”

Tất nhiên nam tử nghe được lời cô nói, sắc mặt nhất thời đen đi vài phần, bóp lấy cổ nàng, “Cố Nghê Thường! Trên đời sao lại có loại nữ nhân ác độc

như ngươi! Cho dù hôm nay ngươi gả cho ta, một chút ta cũng sẽ không tiếc thương ngươi! Ngươi! Tự giải quyết cho tốt!”

Dứt lời, tàn nhẫn ném cô sang một bên, không thèm liếc nhìn đi thẳng ra ngoài.

Không quay đầu lại nhìn Thất Thất một cái, chuyện vừa rồi, Thất Thất vô cùng bất hạnh, đầu đụng phải cây cột đầu giường. Đồ trang sức trên đầu cũng bị đụng vào, kéo sợi tóc rối tung.

Thất Thất che cái trán bị đụng đau, đau đến lăn lộn trên giường, chẳng hiểu vì gì mà trên giường lại rải nhiều lạc rồi táo đỏ rồi tí ti thứ, nằm xuống là đâm thẳng vào lưng. Thất Thất cắn môi dưới, cực kỳ ủy khuất kéo chăn xuống đất, lại nằm trên mặt đất tiếp tục ôm trán lăn lộn.

Tên khốn khiếp kia là ai vậy! Lớn lên trông giống người, thế mà lại làm ra chuyện không bằng cảm thú! Chỉ là, Cố Nghê Thường, cái tên này, tại sao giống với tên của nữ phụ trong tiểu thuyết cô đang đọc như vậy?

Đợi đến khi cái trán bớt đau hơn, Thất Thất phồng má ngồi trước gương đồng, nhìn hình ảnh phản chiếu, lại một lần nữa sùng sốt!

Chà chà! Nhìn gương mặt này xem, trong trẻo như nước, mặt trái xoan tiêu chuẩn, lại nhìn đôi mắt này nữa, lấp la lấp lánh, giống như quả nho ấy, trong suốt ngập nước. Đứng lên, nhìn cái eo nhỏ không đủ một nắm kia, Thất Thất cười đến rúm ró. Đáng đáp tốt ghê! Đây chính là điểm tốt nhất khi xuyên qua, không cần giảm béo mà vẫn có một thân thể đẹp. Gương mặt thân thể này, hoàn toàn có thể đi hại nước hại dân. Chà chà! Có lãi, cực kỳ có lãi.

Vén tóc trên trán lên, trên thái dương sáng bóng, một vết tròn màu xanh, nếu như nhìn kỹ, còn có thể nhìn thấy vết bầm màu xanh này còn có hơi hướng nhô lên. Thật sự là một cái u màu xanh to đùng mà!

Thất Thất lắc đầu than nhẹ, người kia là ai, cả người mặc hồng y chạy tới bóp người. Nhìn vẻ mặt táo bón kia, cứ như cô thiếu nợ hán nhiều tiền lắm vậy.

Ngồi lại bên giường, đưa tay cầm lấy một quả viên*, vừa bóc vỏ vừa ăn, trầm tư một lần, suy nghĩ hồi lâu, không có kết quả. Thất Thất quyết định không nghĩ nữa, đẩy mấy đồ trên giường sang một bên, bản thân nằm ở một bên, một tay cầm lấy cuốn tiểu thuyết đã giấu trước đó. Nghĩ muốn đọc lại cái trang trước đấy.

(Quả viên: nhãn.)

Lật rồi lật, cuối cùng cũng lật tới.

Chương 19: đề mục: Đêm dài đêm ẩm, tương tư nơi chân trời.

(Nguyên là ‘lương tiêu dạ trường’, ‘lương tiêu’ (đêm đẹp) là một nhạc khúc nhị hờ độc tấu, biểu đạt tâm tình vui sướng âm áp mà sống động của tác giả. Ai có từ hay hơn thì gợi ý giúp mình nhé:x)

Chương này cô mới đọc qua, hình như là chương nam chính Đệ Ngũ Uyên bị buộc cưới công chúa Cố Nghê Thường.

Chỉ là, cô vẫn thật bội phục nam chính, ngay đêm thành thân, bỏ mặc công chúa ở tân phòng, bản thân lại nhớ nhung nữ chính Âu Dương Ngừ đã chạy trốn dưới ánh trăng. Tội qua lúc cô đọc chương này chính là vào nửa đêm, sung sướng đến nỗi đập mặt vào giường, chọc giận chị em lầu trên, quăng một gối vào đầu.

Nhớ lại khi đó hả lòng hả dạ, muốn đọc lại thêm lần nữa, dù sao cuốn truyện này cũng là thứ thân cận nhất với cô.

Thất Thất nằm trên giường, miệng nhai quả viên và trái táo, hai chân vắt vẻo, lật đọc tiểu thuyết, trên môi nở ra nụ cười thỏa mãn. Nhưng khi đọc đến đoạn nam chính đi vào tân phòng, nụ cười trên môi Thất Thất cứng đờ.

Trên truyện viết:

Đệ Ngũ Uyên nhớ tới Âu Dương Ngừ rời xa hân, trong lòng chua xót khác thường, nhìn căn phòng đóng chặt, ánh nến đỏ lay động, oán hận trong lòng càng tăng. Nắm chặt quả đấm. Có một số việc, cho dù không muốn, cũng cần phải đối mặt.

Đầy cánh cửa kia ra, Cố Nghê Thường nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh ngồi nơi đó, khăn cười trong tay của nàng, dung nhan xinh đẹp dưới ánh nến đỏ, có một loại phong tình khác biệt. Chỉ là hân càng nhìn càng chán ghét. Nàng khuynh thành, làm sao so bì được tình cảm của hân dành cho Âu Dương Ngừ.

“Tất cả các ngươi lui xuống.” Đệ Ngũ Uyên ra lệnh những người trong tân phòng lui ra.

Cố Nghê Thường xấu hổ nhìn hân, mắt long lanh, khăn trương chắn môi dưới, không mở miệng.

“Sao vậy? Ngươi còn muốn giở trò gì nữa?” Đệ Ngũ Uyên tiến lên, xi khê, “Thân phận cao quý thì sao, không phải vẫn hèn hạ giống người thường sao.”

Cố Nghê Thường nghe thấy vậy, trong mắt tràn đầy khổ sở, vẫn im lặng như cũ, chỉ là nhìn hân thật sâu.

Đệ Ngũ Uyên đối mặt với ánh mắt của nàng, không nhúc nhích chút nào, nhớ lại Âu Dương Ngừ bởi vì nàng ta mà rời đi, trong lòng càng thêm tức tối không chịu nổi, bóp lấy cổ nàng, “Cố Nghê Thường! Trên đời sao lại có loại nữ nhân ác độc như ngươi! Cho dù hôm nay ngươi gả cho ta, một chút ta cũng sẽ không tiếc thương ngươi! Ngươi! Tự giải quyết cho tốt!” Dứt lời, hung hăng ném nàng, không thèm nhìn một cái đi thẳng ra cửa.

Cổ Nghê Thường bị ném không thương tiếc, đầu đụng phải cột giường, cái trán trắng nõn trơn bóng tức khắc xanh một mảng. Nhìn bóng lưng Đệ Ngũ Uyên rời đi, Cổ Nghê Thường nắm chặt khăn cưới, trong mắt tràn đầy oán hận.

.....

Cuốn truyện trong tay Thất Thất rơi đánh ‘ bịch ‘ một tiếng trên đất. Sẽ không phải trùng hợp chứ. Mấy cái lời mà mỹ nam băng lãnh vừa nói lại có thể giống hệt với nam chính Đệ Ngũ Uyên trong truyện.

Nhặt cuốn truyện trên mặt đất lần nữa, tự an ủi mình, ha ha, trùng hợp, trùng hợp thôi.

Tiếp tục lật truyện, đột nhiên phát hiện ở phần lời cuối truyện, có ba trang trống không.

Vấn đề in ấn sao? Thất Thất lật về mấy trang trước, xác định sau chính vẫn có ba chữ ‘ toàn văn hoàn ‘. Lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, đời này, sợ nhất hai chuyện, một là thi nợ môn, hai là tiểu thuyết chưa kết thúc.

Thầm mắng một tiếng lãnh phí, đang chuẩn bị xé ba trang giấy trống không kia vẽ người tí hon. Đột nhiên phát hiện trên trang giấy thứ nhất xuất hiện mấy câu dùng mực xanh dương viết.

“Tác giả có lời: ngày mai có thịt nhé, cầu đánh dấu cầu bình luận!”

What?

Đây là cái gì?

Dưới đó còn có một dòng chữ nhỏ màu đen của tác giả: “Cầu chương mới cầu chương mới!”

“Cầu xin ngược nữ phụ! Đáng ghét nữ phụ hồ ly, tìm nữ chính về!”

“Nam chính ca ca suýt quá đi thôi!”

“Ha ha! Lòng người hả hê!”

.....

Những thứ này là what?

(Những thứ này là cái gì? =))))))

Lật tiếp một trang nữa, phát hiện trang trống thứ hai có dòng chữ màu đỏ nhỏ. Thất Thất tròn to hai mắt, nhìn chăm chăm vào những con chữ đó, ‘ chúc mừng ngài trở thành người đọc may mắn thứ 9999, bắt đầu từ đây, ngài sẽ bước vào hệ thống trải nghiệm cuộc sống của nữ phụ, hy vọng ngài ở trong trải nghiệm có thể khỏe mạnh sống sót. —— trung tâm phục vụ nữ phụ. ’

Mà mẹ nó! Thất Thất mắng to, tiếp tục lật tới trang trống thứ ba.

Dòng chữ nghiêng màu xanh được viết trên cùng ở trang thứ ba.

‘ trung tâm tác giả và nữ phụ trao đổi ‘

Đang lúc còn nghi hoặc, đột nhiên, trang trống thứ ba hiện ra một ít chữ nhỏ màu hồng.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tin nhắn cá nhân:

Nữ phụ muội muội phải ngoan ngoan! Ngày mai nhớ đi quyến rũ nam chính ca ca nhé!

.....

Thất Thất có chút hoa mỳ chóng mặt, cứ luôn cảm giác giống như bản thân không cẩn thận đi vào một nơi hết sức nguy hiểm. Mà đầu sỏ, dường như chính là quyển sách này. Nhưng lại cảm thấy những thứ này thật khó mà tin nổi, có lẽ do buổi tối cô đọc tiểu thuyết quá lâu, hoa mắt. Nghĩ tới rảnh rồi không có gì làm, chuyện phiền phức để mai nghĩ tiếp, vừa đi vừa vui cười, là chuyện cô thường làm.

Nhanh như mèo, quơ một đồng què viên đậu phộng tảo đỏ, đựng trong khăn hi, dưới nền đỏ ôm truyện, vừa nhắm nháp, vừa thức trắng đêm —— đọc tiểu thuyết.

Thời điểm trời hơi hửng sáng, cuối cùng Thất Thất khép sách lại, đôi mắt quầng thâm, ôm truyện nằm trên giường, không còn hơi sức mắng, “Tiện nhân Cổ Nghê Thường này! Thật sự quá ghê tởm!” Dứt lời, hai mắt mệt mỏi nhắm nghiền, nặng nề ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2: Hệ thống lừa bịp, tác giả vô sỉ

“Công chúa! Sao ngài vẫn còn ngủ?”

Ngôn Thất Thất mới chợp mắt không lâu thì có người đến lay cô dậy. Tuy rằng không mạnh, nhưng thành công khiến cô tỉnh ngủ. Quấy rầy giấc ngủ của người ta không khác nào mưu sát. Ngôn Thất Thất cực kỳ khó chịu trừng mắt về phía người nọ.

Nhưng người nọ không chút nào nhận thức được vấn đề. Một cặp mắt xệch dài gian tà hơi mờ, môi mỏng nhếch lên, vừa nhìn liền cảm thấy được người này tâm địa xảo trá. Ngôn Thất Thất nhìn từ trên xuống dưới đánh giá, nhìn cô ta cũng chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, một thân đồ tím vậy mà lại có thể tỏa ra mùi vị nhân vật phản diện.

“Công chúa, tối qua thừa tướng đại nhân không ở cùng phòng với ngài qua đêm, hiện tại đã truyền khắp phủ rồi, không chắc có bao nhiêu người đang chỉ trích cười cợt sau lưng ngài, tại sao ngài vẫn còn yên lòng mà ngủ ngon ở đây được cơ chứ?”

Ngôn Thất Thất sùng sốt, theo lời người nọ kể, cô cũng không thấy lạ. Đêm qua, cô đã đọc hết toàn bộ tiểu thuyết. Lời người nọ nói cùng với lời người trong tiểu thuyết kia không kém một chữ.

“Tử Vũ?” Thất Thất mở miệng dò xét.

“Lúc này công chúa lại kêu nô tỳ, sao vậy? Chẳng lẽ giận Tử Vũ?” Cô gái gọi là Tử Vũ nhú mày, thấy Thất Thất lắc đầu một cái, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục tận tình khuyên bảo nói: “Tử Vũ cũng là vì công chúa thôi, không muốn nhìn công chúa chịu bất kỳ uất ức nào. Thật không hiểu con tiện nhân kia có chỗ nào tốt mà khiến thừa tướng quyến luyến như vậy.”

Lúc này, Thất Thất đã hoàn toàn rơi vào trảm tử. Nếu trùng hợp quá nhiều, vậy thì không thể gọi là trùng hợp nữa, mà gọi là sự thật.

Khiến cô buồn bực, không phải việc tự nhiên xuyên vào tiểu thuyết, mà là tại sao cô lại là nữ phụ kia trong tiểu thuyết, nữ phụ Cố Nghê Thường đáng ghét, đáng bị ngàn đao chém đổ chứ.

“Công chúa! Công chúa!” Tử Vũ nhìn ánh mắt mờ mịt của Thất Thất, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai cô.

“Hà?” Thất Thất phục hồi lại tinh thần, mờ mịt nhìn cô ta, “Chuyện gì?”

Lông mi dài mà cong của Tử Vũ run rẩy, chớp mắt nói, “Công chúa, người thả cái này vào trong trà mà thừa tướng đại nhân muốn uống.” Cô ta lấy ra một gói nhỏ từ trong tay áo, “Đêm qua chưa làm được việc, thế nhưng hôm nay nhất định phải làm. Đợi đến khi công chúa mang thai con nối dõi của hần, xem hần còn có thể bỏ rơi ngài không.”

Thất Thất cầm lấy cái gói nhỏ, cẩn thận mở ra, là bột phấn màu trắng. Nếu như cô nhớ không lầm, trong tiểu thuyết có tả qua đoạn này. Cố Nghê Thường dùng thuốc mê hoặc nam chính Đệ Ngũ Uyên, cùng với chuyện quần quít kia. Chẳng lẽ, đây chính là thần dược?

“Xuân dược thiên lý*?” Thất Thất giờ gói thuốc lên, hỏi.

(Nói trắng ra là xuân dược thôi xD)

Tử Vũ vội vàng giật lấy gói thuốc trong tay Thất Thất, gói lại kỹ càng, cẩn thận nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai, lúc này mới khàn khàn nói, “Công chúa, phủ thừa tướng không giống với hoàng cung, cẩn thận tai vách mạch rừng.”

Thất Thất gật đầu. Cầm lại gói thuốc trong tay cô ta một lần nữa. Ngẩng đầu phát hiện Tử Vũ đang chăm chú nhìn cô, phút chốc cảm thấy tóc gáy dựng đứng, “Cô... Cô đi xuống trước đi.”

Tử Vũ gật đầu hành lễ, “Dạ, công chúa, nô tỳ lui ra ngoài.” Vừa đi được mấy bước, lập tức quay đầu lại, lời nói thành khản, “Công chúa đừng quên cái đó!” Cặp mắt dùng sức đánh về phía gói thuốc trong tay Thất Thất, nháy mắt ra hiệu.

“Biết biết! Cô cứ ra ngoài trước đi!” Tất nhiên Thất Thất hiểu rõ lời cô ta nói, đứng dậy, trực tiếp đẩy Tử Vũ ra ngoài, đóng cửa.

Trở lại bên giường, nhìn gói thuốc trong tay, đột nhiên cảm thấy vô cùng hứng thú với dược tính của nó, thận trọng cất vào. Tìm được cuốn tiểu thuyết kia trên giường, nhớ tới bản thân chính là nữ phụ đáng ghét Cố Nghê Thường, tức khắc nổi giận. Cô nhớ, trước mặt Cố Nghê Thường, bởi vì có gã hoàng đế ca ca làm chỗ dựa, nên ngược nữ chính rất thê thảm. Nhưng sau khi anh trai của ả ta băng hà, cuộc sống của ả liền thay đổi phải nói là cực kỳ thê thảm.

Chiều theo kịch tình trước mắt, dường như nữ chính Âu Dương Ngừ vừa mới rời nhà trốn đi, tình cờ gặp nam phụ. Còn nữ phụ cô, dường như đang ở giai đoạn quyến rũ nam chính.

Ngôn Thất Thất thui lên cái giường nhỏ, lớn tiếng thờ dài. Chậm như vậy, theo như những gì truyện viết, phải một năm sau nữ chính mới có thể gặp mặt nam chính. Thật sự là quá chậm! Như vậy muốn cô tác hợp cho đôi nam nữ chính thì phải làm thế nào đây!

Lật tới trang trống thứ hai của tiểu thuyết, Thất Thất cầm bút viết ở phía trên: có thể tăng nhanh kịch tình, đến thẳng năm sau được không?

Thất Thất chờ lại chờ, ngồi chờ, chưa có; đứng các kiểu, chưa có tiếp; nằm các kiểu, vẫn chưa có. Ngay khi Thất Thất cho rằng chỗ hiện lên chữ viết đêm hôm trước là ảo giác của mình, trang thứ hai bắt đầu xảy ra biến hóa.

Trong lòng vốn kích động sau khi nhìn thấy mấy chữ hiện ra phía trên, nhất thời nổi vạch đen.

‘Cách thức không đúng, xóa bài viết!’

Chữ đỏ lớn chừng bằng hạt đậu, đứng sáng loáng ngay ngắn ở giữa. Nháy mắt, Thất Thất phát hiện những chữ cô đã viết không thấy đâu nữa.

Thất Thất:.....

Sột soạt sột soạt vài nét bút, Thất Thất lại viết một câu: làm ơn, cách thức lúc trước của tôi không đúng, bạn có thể nói cho tôi biết cách thức chính xác được không, bạn không nói thì tôi biết phải viết như nào?

Lại cực kỳ lâu.....

Chữ đỏ ‘cách thức không đúng, xóa bài viết!’

Nhìn chữ viết lại lần nữa biến mất, Thất Thất nổi khùng!

Cầm bút lên, sột soạt sột soạt đưa vài nét bút: này là đồ ngu ngốc!

Lần này lại trả lời nhanh hơn bình thường. Tựa như cô vừa viết lên, đã thấy trả lời.

‘Mi mới là đồ ngu ngốc!!!’ mấy chữ máu chảy đầm đìa, làm người sợ hãi.

Khóe miệng Thất Thất co giật.

Điều chỉnh lại, đổi lòng viết: mỹ nữ, xin hỏi cách thức chính xác là gì ạ?

Lần này hỏi âm mắt có lẽ khoảng năm phút.

‘Hi hi, ta thích đùa bé thành thật, khụ khụ.... Cách thức chính xác à, trước mắt chưa có thống nhất quy định, bạn cứ tùy tiện viết thôi.’

Thất Thất:.....

Nếu như người này xuất hiện trước mặt cô, cô xác định sẽ tát cho một cái! Thật đáng đánh đòn.

Hít thở sâu một lúc lâu, mới miễn cưỡng ngăn lại xúc động muốn xé rách cuốn truyện.

Cầm bút lên, lần nữa viết: xin hỏi có thể điều chỉnh thời gian đến một năm sau không? Ngay lập tức cho nam nữ chính gặp mặt.

‘Vấn đề này không nằm trong dự đoán của ta, không thể trả lời.’

Thất Thất tranh cãi vô ích, nắm chặt bút lông: vậy phải vấn đề nào mới nằm trong dự đoán của bạn?

‘Vấn đề đầu tiên phải là: xin hỏi làm thế nào tôi mới có thể xuyên trở về?’

Thất Thất bất đắc dĩ, cầm bút lên, run rẩy viết: xin hỏi làm thế nào tôi mới có thể xuyên trở về?

‘Thiên cơ bất khả lộ. Kèm theo: bảy vấn đề ngày hôm nay đã trả lời xong hết, nếu có thắc mắc mời ngày mai trở lại. Hy vọng ngày mai ngài vẫn còn đầy đủ tay chân!’ chữ màu đỏ lóe lên, không thấy đâu nữa.

Như vậy là xong? Thất Thất chưa từ bỏ ý định, tiếp tục viết: đợi đã nào...! Tôi còn chưa hỏi xong vấn đề, xin hỏi thời gian nơi này và thời gian ở thế giới cả tôi là đồng nhất sao?

Nhìn chằm chằm vào trang giấy kia, nhưng khi ánh mắt nhìn chăm chú của cô có chút mỏi nhừ vẫn không thấy có bất kỳ hồi âm nào. Narcieq

Thất Thất tuyệt vọng, cuối cùng không chờ đợi nữa, lật tới trang thứ ba ‘trung tâm nữ phụ cùng tác giả trao đổi’, đột nhiên phát hiện có một tin nhắn cá nhân.

Kiểu chữ màu hồng kia khiến cho cô có loại xúc động muốn nôn ọe. Được rồi, đây chỉ là tính cách riêng của cô, không thích màu hồng.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Nữ phụ nữ phụ! Gọi nữ phụ! Nữ phụ muội muội em đi đâu rồi?

Thất Thất nhất thời phát hiện, cái tên chết tiệt xưng là Manh Manh tiểu tiên nữ từng là thần tượng trước đây của cô, đây đúng là tin tức đáng sợ!

Cầm bút lên, dưới dòng chữ màu hồng kia, thờ ơ viết: có việc gì?

Sự thật chứng minh, tác giả gọi là Manh Manh tiểu tiên nữ so với hệ thống gì đó kia còn dễ nói chuyện hơn. Dĩ nhiên, ở n năm sau, Thất Thất thu hồi lại những lời này.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Oa oa! Nữ phụ muội muội không cần lạnh lùng như vậy! Manh manh thật đau lòng, thân ái!

Thất Thất không biết làm sao diễn tả cảm nhận của bản thân lúc này, cầm bút lông hung hăng đâm sáu điểm.

Chỉ chốc lát sau, tác giả xuất hiện trở lại lần nữa.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân

Khụ khụ..... Nghiêm túc mà nói. Nữ phụ muội muội, không còn sớm nữa, mau mau đổ thuốc kia vào trà nam chính đi, tối nay liền ăn hán đi!

Thất Thất lại hung hăng đâm sáu điểm.

Tác giả vẫn như cũ không hề nản chí, liên tục gửi tới tin nhắn cá nhân.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Nữ phụ muội muội không cần phải xấu hổ! Trải nghiệm khó có được! Còn nữa, nơi này và thế giới cũ của em không giống nhau! Hiện tại cho em một thân thể xử nữ tốt như vậy, coi như tập luyện chuyển đồ vì em và chồng tương lai của em, tại sao lại không làm?

Không giống nhau? Thất Thất vui vẻ, đây không phải ý là, cô có thể ở cái thế giới này làm xằng làm bậy sao?

Thất Thất vì cảm ơn tác giả cung cấp tin tức này, miễn cưỡng đáp lại, “Được rồi.”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Ha ha, nữ phụ muội muội thật biết nghe lời! Cố lên nhé! Tranh thủ khiến nam chính ca ca không xuống được giường!【 Mặt cười 】

Đóng truyện lại, Thất Thất thảm máng một tiếng, thật độc ác.

Cẩn thận giấu truyện ở lớp giữa đệm giường. Suy nghĩ một chút, lại móc gói thuốc kia từ trong ngực, bỏ vào.junenarcieq

Lớp giữa này, là sau khi đọc tiểu thuyết cô mới biết được, Cố Nghê Thường có thói quen cất giữ nhiều đồ vật của nam chính, nhưng lại sợ bị nam chính phát hiện, nên lén lút cầm mấy vật nhỏ này, giấu vào lớp giữa đã được làm sẵn từ trước đó. Lần này, thật tiện cho cô rồi.

Mở cửa, nhìn mặt trời lên đã cao, canh giờ quả nhiên không còn sớm!

Dạo bước nghe chim hót hoa thom trên phiến đá xanh, nghe nói cổ đại không khí trong lành, tâm tình đặc biệt tốt, hoàn toàn không có cảm giác mình là nữ phụ, còn là vật hy sinh nữ phụ tự giác.

Thình thoảng gặp phải vài tiểu nha đầu trong phủ, đối với đủ loại ánh nhìn của mấy người đó, Thất Thất cũng thản nhiên đối mặt. Ngẩng đầu, sai bước đi.

Căn cứ theo miêu tả trong truyện, lúc này, Đệ Ngũ Uyên nên ở thư phòng. Nhưng tại sao cô đi lâu như vậy, vẫn không thấy ở đâu treo hai chữ thư phòng, nghe nói đó là căn phòng rất tinh tế?

Tay phải chống vào tảng đá trang trí, ống tay trái quạt mồ hôi rất phóng khoáng, tuy rằng tóc mái rất đẹp mắt, nhưng trong lúc thời tiết nóng bức như này, thành cái lò than rồi. Một tay hất tóc mai lên, vén về phía sau, đụng phải tóc đấng sau. Lúc này mới phát hiện ra một sự thật cô đã không để ý tới:

Sau khi cô ngủ dậy, quên chải đầu, tóc vô cùng bù xù, vui sướng quá đà khiến đầu óc không minh mẫn.

Khó trách trên đường có một vài tiểu nha đầu che miệng, len lén cười.

Lần mò trên đầu một hồi, sắc mặt Thất Thất nhất thời trắng bệch. Nhiều đồ trang sức như vậy, cư nhiên không có đến một dây cột tóc, mấy đồ kia nào trăm nào ngọc trai, thật quý giá mà, chỉ là cô sẽ không dùng đến. Nơi đây không có hướng dẫn sử dụng mấy cái loại bảo vật đó!

Muốn học những nhân vật chính trong các tiểu thuyết khác trước đây từng đọc, vô cùng tiêu sái xé một mảnh nhỏ vật áo. Nhưng mà, cô dùng sức kéo

kéo, vẫn không kéo đứt nổi, nhìn bốn phía không thấy ai. Lúc này mới ngồi xổm xuống, túm lấy vạt áo dùng răng cắn. Hàm răng bị kéo tới đau, nhưng cái vảy vẫn hoàn hảo như cũ không tổn hại chút nào.dontsteal>>junenar

“Phi!” Thất Thất giật dữ, nhỏ vãi vốc trong miệng ra, đứng dậy, vừa nhìn xung quanh vừa tìm kiếm, “Ta không tin, không có miếng vải này, ta không buộc được tóc?!”

Nhìn đám cỏ đuôi chó mọc ở một bên, thân mảnh thật dài, si mê dùng đưa theo làn gió. Thất Thất nhìn theo, ngay lập tức mắt tỏa sáng.

Nhỏ mấy cây lên. Đặt trên tảng đá trang trí. Rút ra mấy đồ trang sức rải rác trên đầu, dùng tay làm lược, chải vài cái liền thấy tốt hơn, không thể không nói tóc này thật sự suôn mềm. Năm thật chặt, một tay cầm mấy cây cỏ đuôi chó, cuộn vòng quanh, liền dùng cỏ đuôi chó cột thành một kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Lúc lắc cái đầu, cảm nhận tóc phía sau vung vẩy sống động, bỗng có loại cảm giác trở lại thế giới nguyên bản. Tất nhiên, là muốn quên đi màu đỏ chường mắt trên thân thể người này.

Nâng vảy, đang chuẩn bị tiếp tục tìm đến nơi ‘thư phòng’ mà trong truyện nhắc tới. Mới đi được vài bước, liền bị một giọng trẻ con đánh gãy.

“Tiện nhân! Ngươi đứng lại!”

Thất Thất xoay người, lúc này mới phát hiện, trên tảng đá trang trí kia, chẳng biết từ lúc nào, xuất hiện một tiểu chính thái khoảng chừng bảy tuổi. Khuôn mặt bé nhỏ trắng trẻo mồm mỉm, cặp mắt to trong veo như nước, lông mi vừa dày vừa dài phe phẩy chớp nhẹ. Cầm bảo nhỏ màu xanh nhạt, làm nổi bật lên vẻ trong sáng thuần khiết.

“Oa, con cái nhà ai đây! Tính đáng yêu chết chị à!” Thất Thất vừa thấy đứa bé đáng yêu dễ thương không thể tả, hoàn toàn quên mất từ ngữ vũ nhục của thằng bé, lập tức bộc lộ tính cách lang sói của cô, vồ tới, ôm mặt thằng bé hôn một trận. Hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt ghét bỏ của đứa bé... Cùng giây giữa...

Không có cách nào, từ trước tới giờ Thất Thất đều không có sức miễn dịch với các vật thể đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Băng sơn cắt ngay, bao nuôi chính thái

“Tiện nhân! Ngươi cắt đi! Ừm...” Tiểu chính thái đưa tay đẩy ra, không muốn bị Thất Thất hôn vào mặt nữa. Nhìn gương mặt phóng đại kia của cô, tức thì mặt tiểu chính thái đen lại, xoay đầu, nắm cổ, nôn ọe không ngừng.

Thất Thất vẫn mừng rỡ vui vẻ, ôm má tiểu chính thái vồ loạn một trận.

Tiểu chính thái còn nhỏ, sức yếu, cho nên, vô cùng dễ dàng bị động tiếp nhận sự hủy hoại từ con sói Thất Thất.

Đúng lúc này, một tiếng quát to, chấm dứt hành động cảm thú của Thất Thất.

“Các ngươi đang làm gì ở chỗ này!” Giọng nói lạnh thấu xương kia, mặc dù dùng giọng điệu bình thường, nhưng nghe ra được băng phong lạnh lẽo.

Cảm giác vô cùng rõ ràng tiểu chính thái trong lòng run lên. Lúc này Thất Thất mới ngẩng đầu, quay sang chỗ khác, nhìn về phía người đến.

Y phục trường sam đen, lãnh diện ngọc dung*, nhìn rất quen mắt, nhưng Thất Thất gắng sức nghĩ lại nghĩ, chính là nhớ không ra vị này là đại thần phương nào.

(Lãnh diện ngọc dung: dung mạo như ngọc mặt lạnh như tiền.)

Thất Thất còn chưa mở miệng, thân mặt lạnh kia hung tợn trừng mắt nhìn cô, “Cô Nghê Thường! Tuy ta không thể kháng chỉ từ chối cưới ngươi, nhưng muốn ngươi phải sống khổ sở từng ngày trong phủ, không phải là việc khó.”

“Hà?” Thất Thất vồ đầu bứt tai, dùng sức để nghĩ lại nghĩ, đột nhiên, linh quang lóe lên, vồ đầu một cái, bừng tỉnh hiểu ra, “À, anh là nam chính!”

“Hà?” Đệ Ngũ Uyên cau mày, không hiểu.

“Là băng sơn tối ngày hôm qua.” Thất Thất thấy hấn vẫn là chân mày rướn lên không hiểu, tiếp tục nói, “Còn không hiểu? Chính là gã đàn ông vô sỉ đã mạn bạo lực đánh người người hôm qua, còn không thèm đền tiền chữa bệnh nữa chứ sao.”

Tiểu chính thái ở trong ngực Thất Thất run rẩy một hồi. Âm thầm bội phục dũng khí của cô.

Khuôn mặt Đệ Ngũ Uyên sầm sì, nắm chặt bàn tay, ngón tay vang lên răng rắc, giọng nói phát ra, trầm thấp giống như lời triệu gọi từ dưới địa ngục, “Người nói cái gì...”

“Ai, như vậy còn chưa hiểu hả, nói thẳng ra tối hôm qua anh chính là một gã trai không có tí phong độ nào.” Thất Thất hoàn toàn không chú ý tới người nào đó đã gần như bùng nổ, tiếp tục mở miệng, “Đúng rồi, vừa lúc tôi có chuyện muốn tìm anh. Tôi muốn nói, nữ thần Âu Dương Ngữ của anh đang ở Cốc Dương thành, nhanh đi đón cô ấy về đi, nếu không, đợi cô ấy gặp được nam phụ số một thì phiền phức lắm. Người kia rất khó đối phó.”

“Cốc Dương thành?” Đệ Ngũ Uyên vẫn trung ra cái mặt lạnh, chỉ là không còn sắc nhọn như trước, nghi hoặc nhìn Thất Thất, “Chẳng lẽ người lại giờ trò mới gì, muốn dùng tin tức giả này để ta mạng lòng cảm kích sau đó vào phòng của người?”

Thất Thất im lặng, khinh bỉ đánh giá Đệ Ngũ Uyên, “Anh nghĩ hơi nhiều rồi đấy, tôi không có hứng thú với anh, người tôi cảm thấy hứng thú...” Còn chưa nói xong, cảm nhận rõ ràng tiểu chính thái trong ngực run rẩy kịch liệt một hồi.

“Người cảm thấy hứng thú cái gì? Chẳng lẽ là vị trí trong lòng ta?” Đệ Ngũ Uyên càng nói trên mặt càng rét lạnh, “Ta cảnh cáo người, chớ mơ mộng hão huyền. Trong lòng của ta, chỉ có một mình tiểu Ngữ. Nữ tử độc ác như người, ta gặp lần nào phiền lần đó.”

Tự luyến là một loại tội, nên trừng phạt?

Không muốn cùng hắn kéo co nữa, Thất Thất nhin không được nói, “Được được được, tôi hiểu rồi, lời tôi nói ban nãy, anh muốn tin hay không cũng được. Vì không muốn để đại thần anh phiền muộn, kính xin đại thần ngài cất bước. Trong hậu viện ngài còn có một đám tiểu thiếp Xuân Hoa Thu Nguyệt Hạ Lan Đông Tuyết đang chờ ngài gieo mầm ngẫu nhiên. Tôi không tham gia nào nhiệt. Đại thần, đi thông thả!”

Đệ Ngũ Uyên hừ lạnh, muốn nói cái gì đó, nhưng nghe người này hạ lệnh đuổi khách, hắn cũng không tiện mặt dày không đi, xoay người, có chút không cam tâm rồi đi.

Nhưng vừa đi vài bước, trong lòng luôn có chút không thoải mái, biểu hiện của Cố Nghệ Thường quá khác thường, khiến cho đột nhiên hắn rất không vui. Giống như là đồ vật vốn thuộc về hắn, đột nhiên bị người lấy mất, mặc dù hắn cũng không thích món đồ đó.

Xoay người, không nhìn cô, trực tiếp nhìn chằm chằm vào đứa bé trong ngực cô, “Chiêu, tại sao lại ở chỗ này, bài tập hôm nay làm xong chưa?”

“Chưa..... Chưa xong.”

“Vậy còn không mau tới đây!”

Chiêu? Chẳng lẽ là nam phụ số hai Đệ Ngũ Chiêu kia? Thông tin về Đệ Ngũ Chiêu từ trong sách liên tục không ngừng hiện lên.

Đệ Ngũ Chiêu, em trai của Đệ Ngũ Uyên.

Thuộc tính: thiếu niên siêu đáng yêu. Sợ nhất anh trai Đệ Ngũ Uyên. Thích nhất nữ chính Âu Dương Ngữ. Ghét nhất nữ phụ Cố Nghệ Thường. Cuộc đời bởi vì mẫu thân qua đời từ sớm, không được hưởng thụ tình mẹ. Khi nữ chính Âu Dương Ngữ vào phủ Thừa Tướng, vô cùng thương hại Đệ Ngũ Chiêu, chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, cho nên, đã thầm kín gửi gắm trái tim thiếu nam. Nhưng biết Âu Dương Ngữ thích anh trai Đệ Ngũ Uyên, nên đành chôn thật sâu giấu đi tâm lòng thâm mến này, lên lút bảo vệ Âu Dương Ngữ. Cuối cùng, cô đơn tới già.

Thất Thất thương xót nhìn Đệ Ngũ Chiêu run rẩy, từng bước một đi về phía Đệ Ngũ Uyên.

Đây chính là bi tình nam phụ trong truyền thuyết đó! Sự thật chứng minh, không được yêu sớm, không bao giờ! Em nói thử, ai em không ghét, lại đi ghét cô?!

“Chân của đệ chỉ để trang trí thôi sao? Nhanh chân theo ngay!” Đệ ngũ Uyên không vui, lạnh lùng quát. Dứt lời, xoay người rồi đi.

Đệ Ngũ Chiêu giật nảy người, vội vã lạch bạch đuổi theo, “Dạ!”

Thất Thất nhìn bóng lưng hai người rồi đi, tặc tặc lưỡi. Trong truyện chỉ nói Đệ Ngũ Chiêu sợ Đệ Ngũ Uyên, không ngờ, lại sợ thành bộ dạng này.

Chỉ là.....

Thất Thất chống cằm, khóe môi kéo nhẹ.

‘Em đã là thiếu niên đáng yêu như kia, vậy hãy để cho chị tới cứu vớt em! Nam phụ bi tình cái gì chứ, đi gặp quý ấy! Chị muốn bồi dưỡng em thành thiếu niên trung khuyến số một của nữ phụ!’

Quyết định ý kiến hay, Thất Thất gác tay ra sau đầu, tản bước đi về. Sự thật chứng minh, nữ phụ đại nhân muốn làm đại sự, nhất định phải tìm nữ phụ gian thần thương lượng. Nếu không, sẽ bởi vì lạc đường mà đói bụng....

.....

Quanh đi quẩn lại, cuối cùng là trở về. Ba chữ ‘Vân Thường cư’, hiện tại càng nhìn càng thân thiết. Vừa mới vào phòng, liền nhìn thấy nữ phụ gian thần

đang trong vườn đi tới đi lui.

“Từ Vũ! Từ Vũ!” Thất Thất bước nhanh vào, cũng không nhìn cô ta, chạy nhanh vào trong nhà, “Tôi đói sắp chết rồi, mau chuẩn bị thức ăn cho tôi đi!”

“Công chúa, ngài đi đâu vậy! Để nô tỳ còn dễ tìm. Ôi trời! Tóc kiểu gì thế này...” Từ Vũ vẫn là bộ mặt kẻ gian như trước. Nhìn đầu tóc của cô chăm chọc.

Sửa xong tóc cho cô, lúc này mới phân phó tiểu nha đầu bên cạnh đi truyền lệnh, cho những người khác lui ra, đứng bên cạnh cô.

Ngồi ngay ngắn trước bàn uống trà, Thất Thất ngẩng đầu, Từ Vũ đứng ngược sáng, căn bản cũng không phải mặt lương thiện, càng tăng thêm vài phần âm u. Thất Thất lặng lẽ run lên, bộ dạng nhân vật phản diện luôn có loại khí chất áp chế, khiến cả người không được tự nhiên.

“Cô tìm tôi à? Có việc gì sao?” Thất Thất chống cằm, hai tay che mắt, không nhìn vào cô ta.

Từ Vũ híp mắt, mặt mũi dữ tợn, “Công chúa ngài vừa rời đi không lâu, Hạ Lan tiểu tiện nhân đã tới rồi. Về mặt toàn là cười giễu. Thật sự nô tỳ ám ức thay cho công chúa. Nghĩ công chúa cảnh vàng lá ngọc, thậm chí mèo con chó con cũng dám tới mạo phạm! Con giận này không xả thì thật sự không chịu nổi!”

Thất Thất cau mày, “Ra thế. Chuyện nhỏ thôi mà.”

“Công chúa! Tại sao ngài có thể không quan tâm được!” Từ Vũ chỉ cảm thấy nuôi tiếc rèn sắt không thành thép, trợn to hai mắt, nhe răng, “Tiểu tiện nhân kia chính là ác độc tát ngài một cái thật mạnh đấy! Đây là vũ nhục hoàng gia! Ngài không giáo huấn dạy dỗ ả, làm sao ả có thể biết ngài lợi hại đường nào!”

Thất Thất thật sự không có hứng thú với mấy vị tiểu thiếp kia của băng sơn nam, cô cảm giác hứng thú với đệ đệ của băng sơn hơn, tiểu chính thái đó. Suy nghĩ một chút, lại muốn hôn.

“Em cứ theo đó mà làm thôi!” Thất Thất chẳng hề để ý nói, “Em biết Đệ Ngũ Chiêu ở chỗ nào không?”

Từ Vũ gật đầu, thờ phỉ phò trên khuôn mặt gian tà. “Nô tỳ chắc chắn sẽ trừng phạt tiểu tiện nhân kia thật tốt! Để cho ả rốt cuộc biết ai là trời ai là đất! Xem ả còn dám không biết trời cao đất rộng!”

Thất Thất nhìn mặt của cô ta, thật giống như trông thấy một con trăn lớn, sợ đến phát run.

“Chuyện đó.... Đệ Ngũ Chiêu ở đâu...” Thất Thất âm thầm căn nhắc, cố làm về bình tĩnh.

“Nhi công tử ở tại Chiêu Hòa viện.” Rốt cuộc Từ Vũ khôi phục lại bình thường, cung kính hồi đáp, “Chỉ là... Tại sao công chúa người đột nhiên có hứng thú với nhi công tử vậy? Không phải bình thường người rất ghét hắn sao?”

“Chuyện này..... Con người rất giỏi việc thay đổi không phải sao.” Thất Thất không muốn nhiều lời với cô ta, giải thích qua loa.

Tuy rằng Từ Vũ không hiểu, nhưng không dám mạo phạm nhiều.

Lúc này, tiểu nha đầu đưa đồ ăn từng người từng người đi vào, cẩn thận từng li từng tí bụng đĩa đặt xuống. Nhìn các loại mỹ vị, Thất Thất vô cùng đáng xấu hổ nuốt nước miếng một cái. Không đợi thức ăn bày xong, cầm đũa lên định gắp.

‘Bang’ đũa bị đánh văng ra, Thất Thất ngẩng đầu, oán trách nhìn Từ Vũ, nhìn khuôn mặt gian tà của cô ta, nhất thời âm thầm đè lại bất mãn trong lòng. Với lấy chiếc đũa, gắp đĩa đồ ăn khác. ‘Bang’ lại một lần nữa bị đánh văng ra. Mặc kệ, đĩa rau, đánh văng ra.

Lặp đi lặp lại sáu, bảy lần, Thất Thất mất hứng, vô cùng mất hứng. Nặng nề đặt đôi đũa lên trên bàn, vỗ bàn, “Từ Vũ! Cô muốn thế nào!”

Cuối cùng thức ăn cũng mang lên hết, Từ Vũ cung kính đứng khom lưng, “Công chúa, ngài không thể động đũa trước khi đồ ăn đầy đủ, kính xin công chúa đừng trách Từ Vũ thất lễ.”

Thất Thất nhăn mày, có chút uất ức, chỉ vào món ngon trước mắt, hỏi dò, “Vậy bây giờ tôi có thể ăn không?”

Từ Vũ cho những người khác lui ra, lắc đầu với Thất Thất, “Chưa được.”

“Vậy phải như thế nào tôi mới có thể ăn?! Tôi sắp chết đói rồi!”

“Xin công chúa rửa tay, súc sạch miệng trước.” Từ Vũ bụng chầu nước tới.

Thất Thất có chút oán giận, tại sao không thấy viết trong sách? Ăn một bữa cơm cũng phiền toái như vậy!

Vội vàng rửa tay, dùng khăn lụa thấm nước trên tay. Nhìn Từ Vũ lại bụng tới một chén nước trà, Thất Thất liếc nhìn cô ta một cái, mặt mũi vẫn như cũ chẳng biết khách lễ gì cả. Nâng chén trà lên, một ngụm nuốt trà xuống.

“Xin công chúa nhỏ tịnh thủy* ra.” Từ Vũ đứng bên nhắc nhở.

(Tĩnh thủy: nước súc miệng...)

Nhỏ ra? Không phải uống sao?

Cầm cái chén, Thát Thát liếc Từ Vũ một cái, nhìn gương mặt kia của cô ta, phút chốc có loại ảo giác không dám không nghe theo. Sau đó, rất không tình nguyện, nhỏ ra ngụm nước miếng.

Từ Vũ nhận lấy chén, nhìn thứ bên trong, mặt đen lại.

Thát Thát không dám nhìn cô ta, vội vàng giơ đĩa lên liền gấp lấy gấp để nhét vào mồm, mặc cho Từ Vũ đứng bên hóa đá.

(Người đàn bà hóa đá =))))))

.....

“Không Từ nói: học mà không nghĩ thì mất hết, nghĩ mà không học thì mệt mỏi.”

“Không Từ nói: không biết mệnh trời thì không thể làm người quân tử; không biết lễ thì không thể lập thân; không biết chữ tín thì không hiểu được người.”

“Không Từ nói: chớ lo người không biết mình, hãy lo mình không biết người thôi.”

(Nguồn: gg-sama)

.....

Bên trong Chiêu Hòa viện, một đứa bé mặc y phục trắng nghiêm nghiêm chỉnh ngồi dưới tàng cây, trong tay cầm một quyển sách, lúc lắc đầu lắc ý đọc thuộc lòng.

“Không Từ nói: quân tử thành tựu điều tốt đẹp cho người, thành tựu điều tốt đẹp cho người. ... thành tựu điều tốt đẹp cho người. ...” Bỗng nhiên hắn nhíu chặt chân mày, siết chặt sách trong tay, ngập ngừng đọc, làm thế nào cũng nhớ không nổi đoạn sau.

Bất chợt, một bên truyền đến âm thanh như chuông bạc.

“Không Từ nói: quân tử thành tựu điều tốt đẹp cho người, không thành tựu điều xấu cho người. Tiểu nhân thì trái lại.”

Tiểu hài nhi sững sờ, quay đầu lại, phát hiện có một người vịn vào tường rào, nhìn không thấy thân người, chỉ thấy một cái đầu lộ ra trên đầu tường, cộng thêm hai móng vuốt bám trên tường.

Thát Thát thấy thằng bé nhìn cô, hưng phấn rút lại một cái tay vẫy vẫy hắn, “Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu! Chúng ta lại gặp mặt! Thật là có duyên!”

Đệ Ngũ Chiêu vạch đen, làm bộ như không thấy, quay đầu về, tiếp tục lúc lắc cái đầu đọc thuộc lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nuôi nấng từ nhỏ, về già dưỡng lão

“Không Từ nói: chỉ có đàn bà và tiểu nhân là khó nuôi. Gần gũi họ thì họ vô phép, xa lánh họ thì họ oán hận.” Tuy nói là đọc thuộc lòng, nhưng ánh mắt của thằng bé như có như không liếc về phía đầu tường.

“Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu! Nhìn sang đây! Tỷ tỷ của em ở bên này!” Thát Thát hoàn toàn không có ý thức bản thân đang quấy rầy người khác. La hét không ngừng nghỉ.

Tựa hồ để ngăn chặn giọng hét của cô, dường như Đệ Ngũ Chiêu dùng sức gằm lên, “Không Từ nói! Không cùng chí hướng! Không thể cùng hợp tác!”

“Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu! Đừng phớt lờ tỷ tỷ mà!” Thát Thát mặc kệ, vẫn la hét om sòm như cũ. Cô vất vả lắm mới tìm được tới đây, cực nhọc trên đường tất nhiên không thể kể cho người khác nghe. Hiện tại, sao có thể trở về mà không có chút lợi ích chứ.

“Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu!...” Thát Thát nhất quyết không tha hồ to.

Rốt cuộc Đệ Ngũ Chiêu không chịu nổi, hưng hăng nện sách lên bàn. Đứng lên, đi tới phía tường rào.

“Tiện nhân! Ngươi kêu gào cái gì! Còn không mau cút đi!” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng cái đầu kiêu ngạo lên, mắng chửi.

Vậy mà Thất Thất một chút cũng không tức giận, vẫn cười híp mắt nhìn thẳng nhóc, “Không ngờ lúc tức giận cũng đáng yêu như thế...”

Đệ Ngũ Chiêu xấu hổ, đứng tại chỗ ra sức dậm chân, “Tiện nhân tiện nhân! Thật là tiện nhân! Mau cút đi, đừng có quấy rầy ta học!”

“Em cứ học bài đi!”

“Nhưng ngươi cứ đứng đây kêu la! Ta chuyên tâm đọc sách như thế nào được!” Đệ Ngũ Chiêu cắn răng nghiêng lợi.

“Đó là do định lực của em chưa đủ! Nếu không làm sao bị chị ảnh hưởng.” Thất Thất một chút tự giác xin lỗi cũng không có.

Đệ Ngũ Chiêu nghiêng răng ken két, lại không phản bác được cái gì. Chỉ đành phải xấu hổ hất ra một tiếng, “Hừ!”

Lần nữa trở về bàn, cầm sách lên, tiếp tục đọc sách.

“Không Từ nói... ờ... Không Từ nói...” Bị một trận quấy rầy, Đệ Ngũ Chiêu đã quên mất nội dung đang học. Đập sách ầm ầm vào án ký*, quay đầu lại, hung tợn trừng cô, tức giận nói, “Đều tại ngươi! Ta quên hết rồi!”

(Án ký: Bàn uống trà.)

Thất Thất ở đầu tường cười thầm, đứa nhỏ này thật sự dễ thương đến đáng yêu, đặc biệt khi tức giận hai má ửng hồng, thật đáng yêu.

Trêu ghẹo nói, “Không từ nói: học sách không được thì đi dạo phố!”

“Không Từ chưa từng nói qua mấy lời này!” Đệ Ngũ Chiêu mắng chửi.

“Ngôn... Không. Có Từ viết.” Nghĩ đến hiện tại cô không phải Ngôn Thất Thất, mà là Có Ngê Thường, vội vàng đổi lời nói, cũng may thằng bé không chú ý.

“Phi! Đồ không có mặt mũi!” Đệ Ngũ Chiêu phỉ nhổ.

“Em toàn gọi chị là ‘tiện nhân’, chị cần mặt làm gì.” Thất Thất tiếp tục dụ dỗ nói, “Thế nào? Muốn theo chị ra ngoài dạo phố không? Chị có thể mua cho cưng xâu kẹo hồ lô nhé!”

Đệ Ngũ Chiêu nuốt nước miếng, không tự nhiên quay đầu đi, “Hừ, ngọt cái gì ngào hả, đồ ăn của mấy nữ hài tử, ta mới không thèm.”

“Thật không?” Thất Thất không tin. Trong sách có viết qua, Đệ Ngũ Chiêu thích nhất là xâu kẹo hồ lô, ban đầu nữ chính dùng thứ này dụ dỗ thằng bé. Đặc biệt ở đoạn cuối, Đệ Ngũ Chiêu làm cho người ta vô cùng đau lòng, nghe nữ chính qua đời, tuyệt vọng cầm lấy xâu kẹo hồ lô mà nữ chính tặng hắn, khóc đến mù lòa, cuối cùng, thể lương canh giữ bên bia mộ nữ chính.

Đệ Ngũ Chiêu lên nhìn trộm, chu môi, trên mặt hơi tỏa ra vẻ sáng rỡ, “Có điều... Nếu như ngươi cứ nhất định kéo ta đi, ta miễn cưỡng có thể đáp ứng ngươi.”

Thất Thất híp mắt cười, đứa bé này thật không thành thật. Chỉ là, nhìn nhóc đáng yêu như vậy, cũng không muốn vạch trần.

“Ừ, là chị ép em đi, em vốn cực kỳ không muốn. Như vậy, được không?”

Đệ Ngũ Chiêu gật đầu, ngẩng đầu nhìn cô, đáng vẻ cực kỳ miễn cưỡng. “Tiện nhân ngươi phiền phức thật đấy. Có đi dạo phố thôi còn kéo người cùng đi, phiền muốn chết. Đi mau đi mau! Về sau nhớ đừng đến quấy rầy ta đọc sách!”

“Được được.” Thất Thất trả lời liến thoắng, đứa nhỏ này đáng yêu quá rồi. Rõ ràng thèm chết được, sĩ diện nhất định không chịu thừa nhận.

Đệ Ngũ Chiêu thu dọn xong thi thư*, chậm chạp bám vào cây dương liễu bên tường bò lên. Thất Thất nhìn hắn chậm rãi nhúc nhích, đứng bên cười hô to: “Tiểu Chiêu! Cố lên! Cố lên! Tiểu Chiêu...”

(Kính thi và thư kính)

“Ngươi cầm miệng được không! Nhắm muốn chết!” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu, hung hăng trừng cô.

Thất Thất ngậm miệng, lẳng lặng nhìn thằng bé cố gắng nhích từng chút một, tuy nhiên có lẽ do vóc dáng nhỏ bé của hắn, vô luận hắn cố gắng thế nào, vẫn chỉ dừng ở lưng chừng cây dương liễu, làm cách nào cũng leo không nổi.

Hồi lâu, khi Thất Thất nghe tiếng ve sầu râm ran có chút phiền chán, hết sức nghi hoặc nói, “Tiểu Chiêu, tại sao em không đi cửa chính cho nhanh?”

“Ngươi cho ta bị ngu sao? Ca ca ta sẽ quên khóa cửa nhốt ta sao?” Đệ Ngũ Chiêu cực kỳ khinh bỉ nhìn cô, “Thì ra ngươi không phải chỉ có tiện, mà còn rất ngu nữa!”

Thất Thất không nói, nhìn thằng bé bò một lúc lâu, nhìn đầu chảy đầy mồ hôi, thấy cũng đủ rồi, lúc này mới lên tiếng, “Tiểu Chiêu...”

“Cái gì?” Đệ Ngũ Chiêu bức mình, tiếp tục ngo ngoáy trên thân cây dương liễu.

Thất Thất chỉ chỉ cửa chính, “Khi chị tới có nhìn qua, cửa chính không khóa.”

(Hành em nhỏ đến tội rồi làm về ngày thơ =))))))))))

Đệ Ngũ Chiêu: ....

Tay chân non mềm tuột xuống khỏi cây. Đệ Ngũ Chiêu vừa đặt chân xuống đất, chỉ vào Thất Thất quát lớn, “Tiện nhân! Sao ngươi không nói sớm!”

“Ai bảo em cứ mắng chị.” Thất Thất rì rầm.

Đệ Ngũ Chiêu nắm chặt quả đấm, tức giận đi qua cửa chính, đi tới tường phía ngoài, nhìn Thất Thất nhảy xuống từ trên tầng đá.

“Nếu cửa không đóng, vậy sao ngươi không trực tiếp đi vào bằng cửa mà treo người ở chỗ này, chẳng khác gì con khỉ!” Đệ Ngũ Chiêu vẫn tức giận, phồng má liên mắng.

Thất Thất không phản đối, nhìn trời, “Chị đi vào, em lại chẳng đuổi chị ra!”

Đệ Ngũ Chiêu im lặng, vì cô nói đúng.

“Không nói nữa, chúng ta đi thôi.” Thất Thất kéo tay nhỏ bé của thằng bé đi tới bên ngoài.

Đệ Ngũ Chiêu khó chịu hất tay của cô ra, “Buông ra, ta mới không cần ngươi dắt tay!”

Thất Thất không buông tha, tiếp tục dắt, nắm thật chặt, chính là không thả. Đệ Ngũ Chiêu vùng vẫy hồi lâu mà không có kết quả, đành bỏ qua. Rầu rĩ. Tùy ý dắt.

.....

Đi trên đường, Thất Thất không chút che giấu ánh mắt tò mò của cô, trái xem phải ngó.

Đệ Ngũ Chiêu bị nắm tay, vô cùng không tình nguyện đi ở phía sau, chán ghét nhìn bộ dạng của cô, “Tiện nhân! Đừng có nhìn loạn! Xấu hổ chết!” Đệ Ngũ Chiêu kéo tay cô, cúi đầu không dám liếc mắt nhìn xung quanh.

“Sợ cái gì, đã ra rồi, ai quản được chúng ta.”

Đột nhiên phát hiện cách đó không xa có người vác xâu kẹo hồ lô. Ngay tức khắc hai mắt Thất Thất tỏa sáng, kéo kéo tay Đệ Ngũ Chiêu, “Tiểu Chiêu, tiểu Chiêu! Em nhìn xem thứ gì kia?”

Đệ Ngũ Chiêu chán nản lăm lăm, nhưng vẫn ngẩng đầu lên, vừa nhìn thấy một chùm xâu kẹo hồ lô đỏ đỏ kia. Trong khoảng khắc hai mắt tỏa ra ánh sáng.

Lặng lẽ nuốt ngụm nước bọt, “Ngu ngốc, đó là kẹo... kẹo hồ lô.”

“Thì ra đây là kẹo hồ lô, chị biết rồi.” Thất Thất cố ý trêu ghẹo, lôi kéo thằng bé đi về phía kia, “Đi nào, đi xem phố khác.”

Đột nhiên, Thất Thất phát hiện người bên cạnh không nhúc nhích. Cô quay đầu lại, nhìn thằng bé gắt gao kéo tay cô, cúi đầu, đứng im.

“Sao thế, đi thôi.”

Mặt Đệ Ngũ Chiêu đỏ như gấc, lôi kéo tay cô không để cho cô rời đi, cắn môi dưới, do dự mở miệng, “Kẹo hồ lô...”

“Ừ... kẹo hồ lô làm sao?” Thất Thất giả bộ không hiểu.

“Ngươi nói ta đi dạo phố với ngươi! Ngươi sẽ mua kẹo hồ lô cho ta! Thế nào! Ngươi định nuốt lời phải không!” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn mặt mạp đỏ bừng, mắt to trong veo như nước, trợn lên giận dữ.

Thất Thất cười gian manh, “Chị có nói sao? Thế nào lại không nhớ nhỉ.”

“Ngươi! Ngươi... Ngươi... Tiện nhân!” Đệ Ngũ Chiêu tức giận, hất tay cô ra, xoay người đi về.

Đừng đừng nổi giận trở về, nhưng đi chưa được mấy bước đã bị người tóm lấy sau cổ. Tất nhiên thằng bé biết là ai, quay đầu liền mắng, “Đồ tiện nhân ngươi! Lôi kéo ta...” Vừa trông thấy kẹo hồ lô phóng to trước mắt thì lời nói vừa ra tới miệng liền tiêu biến.

Thất Thất quơ quơ kẹo hồ lô, nhìn con người thẳng bé xoay chuyển theo kẹo hồ lô, cười thầm, quả nhiên kẹo hồ lô là nhược điểm của hắn.

“Muốn ăn không?” Thất Thất nhú mày.

“Hừ! Không phải người nói không mua sao?” Đệ Ngũ Chiêu cắn ngón trỏ, tuy đầu cúi thấp nhưng ánh mắt lại thi thoảng liếc nhìn. Nhìn đến thèm thường.

Dù sao cũng chỉ là một đứa bé bảy tuổi thôi.

“Cung vẫn chưa trả lời chị, muốn ăn không?” Thất Thất lại quơ quơ, dụ dỗ nói, “Nhìn kẹo hồ lô này trong suốt óng ánh, nhìn chỉ muốn ăn. Nhìn xem, chị cảm thấy hơi đói bụng rồi.” Trêu chọc nhìn Đệ Ngũ Chiêu khẽ ngẩng đầu, “Nếu cung không ăn thì chị ăn nhé.”

Nhìn Thất Thất cầm kẹo hồ lô tính cho vào miệng, Đệ Ngũ Chiêu không khỏi có chút khản trương, xấu hổ đưa tay, dùng sức kéo ống tay áo của cô, cúi đầu, không chịu ngẩng đầu nhìn cô, “Ta....muốn ăn....”

Lập tức Thất Thất lộ ra vẻ mặt đáng xấu hổ của cô, nhú mày nói: “Cho cung cũng được, nhưng có điều kiện.”

Đệ Ngũ Chiêu nghiêng răng nghiêng lợi, “Chỉ là một xâu kẹo hồ lô thôi, còn phải điều kiện gì nữa!”

“Đúng vậy, chỉ là một xâu kẹo hồ lô thôi, em muốn ăn thì tự mình đi mua lấy.” Thất Thất cười trộm, Đệ Ngũ Chiêu bị anh trai Đệ Ngũ Chiêu quản lý cực nghiêm, cơ hồ không để cho thẳng bé ra khỏi cửa. Tất nhiên cũng theo đó mà không phân cho thẳng bé chút tiền tiêu vặt.

Trầm mặc, trầm mặc giống như chết. Đệ Ngũ Chiêu cứng người, lại một lần nữa kéo ống tay áo cô, do dự nói, “Điều.... điều kiện gì?”

Thất Thất xoa đầu thẳng bé, nhìn nó bất mãn quay đầu, dịu dàng nói ra tính toán trong lòng cô, “Rất đơn giản, cho chị hôn là được.”

Đệ Ngũ Chiêu sững sờ, ngẩng đầu, chống lại ánh mắt như sài lang hổ báo của cô, không khỏi run rẩy.

“Không biết xấu hổ!” Đệ Ngũ Chiêu quay đầu đi, thà chết không theo.

Thất Thất kéo thẳng bé, thương lượng, “Chỉ một chút, một chút chút thôi.”

“Không!” Đệ Ngũ Chiêu lắc đầu quây quây.

“Không hôn môi, chỉ hôn lên mặt một chút thôi! Có được không?” Thất Thất vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Nhất quyết không!” Đệ Ngũ Chiêu cau mày, vấn đề vượt nguyên tắc, không thể nhượng bộ.

Thất Thất than thở, “Ai, được rồi, em đã không đồng ý, vậy vứt quả này...” Lén liếc nhìn thẳng bé, quả nhiên, tầm mắt của nó lạng lẽ nhìn sang bên này. Phát hiện cô nhìn thấy, lập tức quay đầu đi, âm thầm nuốt nước miếng.

“Xem ra, chỉ có thể tự mình ăn, ăn thật ngon....Kẹo! Hồ! Lô!” Thất Thất cố ý nhấn mạnh ba chữ kẹo hồ lô.

Giơ lên, mắt thấy sắp sửa cho vào trong miệng, bỗng trên tay chậm lại. Thất Thất nhìn xuống, thấy thẳng bé đang cúi đầu, lạng lẽ kéo tay áo cô, ngăn cô cho kẹo hồ lô vào mồm.

“Làm gì hả? Em không đồng ý, sao còn không cho chị ăn!”

“Ta..... Ta đồng ý.” Gò má Đệ Ngũ Chiêu đỏ ửng, khuất nhục trả lời.

Thất Thất cười, cúi đầu định hôn. Đệ Ngũ Chiêu vội vàng lui về sau một bước, tránh khỏi mồm sói của cô, “Đợi....Đợi một chút!”

“Sao? Đợi ý hả?” Thất Thất quơ quơ kẹo hồ lô trên tay, ám hiệu, nhược điểm của cung vẫn nằm trên tay chị, còn không mau ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Đệ Ngũ Chiêu nuốt nước bọt, nghiêm túc nói: “Có thể để cho người...um...người hôn, chỉ là....không cho hôn vào mặt, chỉ cho phép hôn trán!”

Thất Thất suy nghĩ một chút, trán thì trán, từng bước từng bước tiến đến.

“Được.”

Gương mặt trẻ con của Đệ Ngũ Chiêu đỏ bừng, đưa tay vén tóc trên trán, ngẩng đầu lên, nhắm chặt mắt, thấy chết không sờn, “Đến đi!”

Thất Thất vạch đen, cô có gì đáng sợ sao? Dù sao, thịt đến miệng, cô cũng sẽ không từ chối.

Cúi đầu, nhẹ nhàng, giống như chuồn chuồn lướt nước, vô cùng dịu dàng dùng môi chụt trên trán của thẳng bé một cái.

“Được rồi!” Thất Thất đưa kẹo hồ lô cho thẳng bé, “Cho nè, ăn đi.”

Đệ Ngũ Chiêu ngẩn người, nụ hôn của cô không đến nỗi ghê gớm lắm, nhận lấy râu kẹo, không vội vã ăn, ngẩng đầu, nhìn gò má cười yếu ớt của cô, đột nhiên cảm thấy, hình như cô cũng không hẳn khiến người ghét bỏ.

“Tàu...” Đang chuẩn bị sửa đổi cách gọi, thừa nhận cô là đại tàu của nó. Đột nhiên bị một câu nói của cô làm đổi chủ ý.

Thất Thất nắm bờ vai của thằng bé, kéo thằng bé vào trong ngực, mắt cong cong tựa hồ ly, “Đi! Tiểu Chiêu! Cùng vi nương đi dạo thanh lâu một chút!”

“Phi! Tiệp nhân! Ngươi nói những cái gì đó hả! Ta mới không phải hài tử ngươi!” Đệ Ngũ Chiêu tức giận, hét âm, muốn tránh khỏi ràng buộc của cô, mà sức nhỏ, chỉ đành mặc cho cô làm bậy.

“Con trai ngoan! Đừng như vậy mà! Vi nương sẽ đau lòng!” Thất Thất vẫn cười như cũ, ôm hắn đi về phía trước.

“Còn dám nói lung tung, xem ta mách ca, để huynh ấy trừng trị ngươi!” Đệ Ngũ Chiêu uy hiếp, nói xong, đột nhiên giọng nói càng lúc càng nhỏ, như nhớ ra cái gì đó, “Cái gì! Ngươi nói đi thanh lâu?!”

Mặc dù tuổi thằng bé còn nhỏ, không thể nào ra khỏi cửa, nhưng mà lúc một vài nha đầu tán gẫu, thỉnh thoảng có nhắc tới cái nơi thanh lâu không sạch sẽ đó. Vì vậy hắn miễn cưỡng biết một chút.

“Sao kinh ngạc như vậy, chúng ta cũng không làm chuyện xấu gì, chỉ vui vẻ ăn cơm thôi.” Thất Thất ôm hắn đi, trên mặt một mảnh thông dong, “Nghe nói có thanh lâu tên là ‘Nguyệt Nguyệt Hồng’, thức ăn bên trong rất ngon thì phải!”

Nói xong, Thất Thất không khỏi thêm thường, nuốt nước bọt. Đệ Ngũ Chiêu cảm nín nhìn về tham ăn của cô. Hắn gắng sức dịch sang một bên.

Hắn có thể làm bộ không quen biết người này không?

Tác giả có lời muốn nói: nhắc nhở chút xíu, Cổ Nghê Thường mười sáu tuổi, Đệ Ngũ Chiêu tám tuổi, Đệ Ngũ Uyên hai mươi tuổi. Từ Vũ, bạn nghĩ cô ấy bao nhiêu tuổi cũng được. Các nhân vật khác sẽ nói sau.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thanh lâu có yêu, bỏ một nhát đau hai lần

Mặc dù trời hoàn toàn chưa tối hẳn, nhưng hai bên khu lầu xanh đã treo đèn lồng đỏ lên, các cô nương đón khách, cùng với không phải các cô nương vịn vào thanh bảm trên lầu hai, vẫy vẫy khăn tay mang theo hương hoa, mời chào những kẻ đi đường. “Yeah! Cuối cùng cũng tìm thấy!” Nhìn ba chữ ‘Nguyệt Nguyệt Hồng’ lớn chùng hạt đậu được thiếp vàng, Thất Thất không nhịn được reo hò vui sướng.

Phiền nhất mấy tác giả này viết truyện không mang theo bản đồ. Luôn nói ‘chỉ chốc lát sau đã đến xxx’, hoặc là ‘xx trần trọc nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được xxx’.... Cụ thể như địa điểm, hướng đi, tí tí thứ nữa, đều không nói rõ, mi muốn cô tìm kiểu gì!

Càng nghĩ càng cảm tức, lời Đệ Ngũ Chiêu chui vào bên trong, không ăn một bữa no nê, làm sao có thể hạ con giận trong lòng được.

Đệ Ngũ Chiêu không hiểu tại sao đột nhiên cô tức giận, nhìn nữ tử trên lầu mặc y phục khiến người đồ mắt tia tai, ngượng ngùng dùng tay che mắt, “Loại địa phương này, chúng ta vẫn không nên tiến vào.”

Vậy mà Thất Thất hoàn toàn không để ý lời thằng bé, lôi kéo hắn trực tiếp đi về phía đại sảnh.

Tú bà nhìn thấy hai người đi vào, mắt nhất thời sáng lên, vài bước đã tới nơi, “Ai ô! Tiểu thư nhà ai đây, đáng đáp xinh đẹp như vậy!”

Đệ Ngũ Chiêu nghe thấy vậy, nghi ngờ nghiêng đầu nhìn Thất Thất một chút, khó hiểu, nàng ta xinh đẹp?

Thất Thất trừng mắt về, thâm nghĩ, không sai! Tôi xinh đẹp đến không thể đẹp hơn được nữa rồi!

Đệ Ngũ Chiêu lắc đầu, yên lặng.

“Tìm cho chúng ta một căn phòng trống.” Thất Thất dặn dò nói.

“Được, tiểu thư, công tử, mời theo ta!” Nói xong, tú bà cười nịnh nọt, bước từng bước nhỏ, thướt tha duyên dáng dẫn đường ở trước mặt.

Tiến vào nhà cư lầu hai.

Thất Thất vừa cầm thực đơn vừa chỉ loạn một trận, tú bà gọi gã sai vặt tới nhớ kỹ tên từng món ăn, gã sai vặt cầm thực đơn xuống lầu, tú bà vẫn đứng

canh giữ ở một bên, trên mặt treo nụ cười chiều bái. Nhìn Thất Thất nằm nhào xuống bàn không cử động, bỗng nhiên cảm thấy có chút khó nói, chần chừ hỏi, “Tiểu thư, có phải ngài có tiểu quan trong lòng không? Ta đi gọi tới.”

Thất Thất cũng không ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn bà ta, “Tiểu quan? Tiểu quan gì cơ?”

“Nguyệt Nguyệt Hồng chúng ta có Mai Yêu, Lan Yên, Trúc Phách, Cúc Nhiên...” Tú bà hí híp cặp mắt, che giấu tình quang lấp lánh trong khóe mắt. Từ trong tay áo dài mà rộng, lấy ra một thẻ tre, mở ra trên bàn.

Thất Thất một chút hứng thú cũng không có, khoát khoát tay, ngăn bà ta lại nhai không ngừng, “Dừng lại! Dừng lại! Tôi không hứng thú với mấy thứ kia!”

Tú bà lăm lăm mở hời trên đầu, “Cái này, ngài không phải tới tìm tiểu quan, thì vì cái gì?”

“Tôi tới ăn cơm thôi mà.” Thất Thất nháy mắt, hết sức vô tội nhìn bà ta, “Còn nữa, trước tiên bà có thể lui xuống không? Tôi nhìn mặt bà sợ đánh mất khẩu vị.”

Tú bà giấu bàn tay đã nắm thành quyền trong tay áo, trên mặt vẫn trung ra nụ cười hòa nhã, “Được, vậy ta không quấy rầy nữa, xin được cáo lui trước.”

Dứt lời, hành lễ rồi lui ra ngoài, thuận đường còn cẩn thận đóng cửa. Vừa ra đến cửa, nụ cười trên mặt bà ta liền vụn vụn vì giận dữ. Phất tay một cái, gọi gã sai vặt đi ngang qua, “Vào phòng bếp dọn dẹp, món ăn trong phòng này đều cho thêm một muỗng muối.”

Tuy gã sai vặt không hiểu, nhưng không dám cãi lệnh, cúi đầu khom lưng chạy tới phòng bếp.

U ám trên mặt tú bà thoáng qua trong chớp lát, cúi đầu, liền nhìn thấy dưới lầu lại đi vào một kim chủ*.

(Kim chủ: người giàu có.)

Người đến nhìn qua cũng khoảng hai mươi tuổi, quần áo đồ rực rỡ chính là điểm nhận biết của y. Dung nhan tà mị cơ hồ khiến người ta hít thở không thông. Trong tay một chiếc quạt ngọc, càng lộ vẻ phong lưu phóng khoáng.

Kéo lên nụ cười lớn, tú bà vội vàng xuống lầu nghênh đón, “Ai nha nha! Vạn Giang công tử đây mà! Khách quý khách quý!”

Vạn Giang công tử ngẩng đầu, tà mị cười một tiếng, chung quanh hút không khí. Thế nhưng y lại không có chút tự giác nào, vẫn cười đến rực rỡ như cũ, “Làm phiền! Không biết gần đây trong lầu có mỹ nhân mới nào không?”

“Có! Có! Có! Vạn Giang công tử theo ta! Ta lập tức gọi cô nương xinh đẹp tới phục vụ ngài!”

Vạn Giang công tử đưa tay ném qua một thỏi bạc, “Vất vả rồi!” Dứt lời, liền đi theo.

.....

Trong nhả gian lầu hai, Thất Thất và Đệ Ngũ Chiêu gạt thức ăn trên bàn, vừa ăn vừa ới, “Cái nào cũng mất hết! Mặn quá!”

Đệ Ngũ Chiêu bắt mắt nhìn cô, “Còn không ngon bằng đồ ăn trong phủ.”

Thất Thất không hiểu, nhỏ giọng thăm thì, “Kỳ quái, trong truyện rõ ràng nói đồ ăn ở đây cực kỳ ngon mà! Tại sao khác xa so với tưởng tượng như vậy.”

“Sách? Sách gì?” Đệ Ngũ Chiêu nghi ngờ, “Người cũng sẽ đọc sách ư?” Sau một câu, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sự khinh bỉ.

Tất nhiên Thất Thất không thể nói, cúi đầu, nhìn một bàn món ăn đẹp mắt mà nuốt không nổi, cực kỳ tiếc rẻ lắc đầu, “Đồ ăn này không thể ăn.” Kéo Đệ Ngũ Chiêu đi ra ngoài, “Đi, tiểu Chiêu, chúng ta đi chỗ khác ăn.”

Lần này Đệ Ngũ Chiêu không hề phản đối, thuận theo sát cô đi ra ngoài. Trên miệng không ngừng oán giận, “Từ đầu đã nói đừng đến nơi này, người không chịu nghe.”

“Được được được, là chị sai, còn chưa được sao.” Thất Thất xin tha.

Đệ Ngũ Chiêu vốn tính trẻ con, thấy cô nhận sai nên cũng không nói thêm gì nữa.

Đẩy cửa ra, đang chuẩn bị đi xuống lầu, lại bị người kéo lại ống tay áo.

Thất Thất cau mày, ngoảnh đầu lại.

Hai mắt người nào đó vụt sáng, chảy nước miếng, cực kỳ bỉ ổi huyết sáo, “Mỹ nhân!” Nói xong định đưa tay sờ mặt cô.

Trán Thất Thất nổi đầy gân xanh, đúng là năm hạn không như ý, trăm nghìn cay đắng đổ về đây, vốn định ăn ngon một trận, kết quả khó ăn đến không thể hơn. Kết quả, còn gặp phải một kẻ không biết xấu hổ như vậy. Tránh thoát khỏi móng vuốt sói của hắn.

Suy nghĩ còn có một đứa bé bên cạnh, Thất Thất khom lưng cúi đầu dịu dàng nói với Đệ Ngũ Chiêu, “Tiểu Chiêu, em ra cửa chờ chị trước đi.”

“Tiện nhân! Lúc này còn cây mạnh! Ngươi lui ra! Ta tới bảo vệ ngươi!” Đệ Ngũ Chiêu rất có nghĩa khí. Bất quá, Thất Thất cũng không hi vọng thắng bé nhúng tay vào, dù sao, khó có được một nơi trú ẩn.

“Đứng ở một bên, đừng động. Chỉ một lúc, nếu như không được, em sẽ ra tay, được không?” Trấn an Đệ Ngũ Chiêu xong, đẩy thẳng bé sang bên cạnh. Thất Thất miễn cưỡng gật đầu một cái. Lúc này mới ngẩng đầu, cười dịu dàng với người nọ.

“Công tử!”

“Ai u! Giọng nói này khiến lòng ta tê dại tê dại, quả nhiên mỹ nhân chính là không giống nhau! Đến đây, gọi thêm mấy tiếng nào!”

“Công tử!” Thất Thất kéo kéo ống tay áo của hắn, xấu hổ nói: “Có ai từng khen ngợi người mặc màu đỏ trông thật nét tục chưa!”

“Hả?” Lòng mày người nọ cứng đờ, nụ cười trên mặt không còn tức giận.

“Còn có!” Thất Thất vẫn mỉm cười như trước, đưa tay vuốt ve gương mặt của y, “Có ai từng khen ngợi dung mạo của người còn thụ hơn cả kỹ nữ chưa!”

“Thụ?” Người nọ nhàu mày, ý vị sâu xa nhìn cô nói.

Thất Thất không để ý, cô cũng không tin có người nghe hiểu ‘thụ’ là gì.

“Đẹp nhất, phải nói tới đôi môi thuộc về ngươi.” Ngón cái Thất Thất vuốt ve bờ môi của y, “Nói giống mồm chó, lại cảm thấy có chút hơi giống mồm heo.”

Người nọ cũng không tức giận, chỉ là im im nở nụ cười, Thất Thất sững sờ, người này không tức giận? Còn có thể bật cười?

Y đẩy cô vào tường, vây cô trong khuỷu tay, đôi mắt hoa đào chớp lóe tinh quang, nhỏ giọng bên tai cô nói, “Nàng đã mắng bản công tử là cảm thú, vậy công tử ta không làm chút chuyện cảm thú chẳng phải sẽ phụ lòng kỳ vọng của mỹ nhân.” Dứt lời liền ngậm vành tai của cô.

(Hét ~~~~~ xD~~~~~)

Thất Thất giật mình, nhìn yêu nhân sát ngay trước mắt, nhắc chân, đá thẳng về phía nhược điểm của y. Nhìn mặt y lập tức đen kịt, che hạ thân nhảy lui chúi.

“Phi! Dám cợt nhả lão nương! Không muốn sống!” Dứt lời, lại thêm một cước, đạp y xuống lầu, nhìn hắn lăn lộn trên cầu thang.

Thất Thất phui phui tay, “Nhớ kỹ! Lớn thành đức hạnh này cũng đừng đi ra ngoài dọa người!” Cúi đầu, phát hiện trên đất có một cây quạt ngọc, nhìn tinh xảo vô cùng. Vừa nhìn đã cảm thấy yêu thích.

Dứt khoát nhặt lên, nhét vào trong ngực, “Vật này coi như phí bù cho tổn thất tinh thần của tôi.”

Nhìn Đệ Ngũ Chiêu giương mắt, miệng há hốc, Thất Thất kéo thẳng bé đi, “Tiểu Chiêu, ngày người làm gì, đi thôi!”

Lúc này Đệ Ngũ Chiêu mới lấy lại tinh thần, tò mò quan sát cô. Đây là vị công chúa không ra cổng trước không bước cổng trong sao? Thật không thật không?

Rất nhiều người xung quanh quan sát, nhưng không một ai tiến lên. Chỉ là sững sờ nhìn chằm chằm hai người Thất Thất rời đi.

Gã sai vật mắt thấy hai người muốn rời khỏi, nhắm mắt ngăn cản hai người, “Xin cô nương trả tiền com trước rồi hẵng rời đi.”

“Tiền com?” Thất Thất cau mày, chỉ chỉ công tử nào đó đã co rúm người lại, “Tên kia thanh toán giúp tôi.”

Không đợi gã sai vật trả lời, cô vội kéo Đệ Ngũ Chiêu rời đi.

.....

“Ai ôi! Vạn Giang công tử, ngài không sao chứ!” Tú bà đi gọi các cô nương tới lại phát hiện y không có ở trong phòng, vừa nhìn ra ngoài, thật không thể tin vào mắt, vội vàng diu dờ, “Ta đỡ ngài vào trong phòng nghỉ ngơi một chút!”

Y phát phát tay, miễn cưỡng đứng lên, “Không cần.”

Cực kỳ nghiêm túc hỏi, “Bản công tử rất xấu sao?”

Tú bà che miệng cười, “Công tử thật thích nói đùa, nếu như công tử coi là xấu xí, thế thì trên đời không có cái gọi là đẹp rồi.”

Chân mày vẫn không hiểu như cũ, nhìn hướng bọn Thất Thất rời đi, trầm tư chốc lát, đột nhiên mắng, “Nha đầu mắt có vấn đề, không bắt nàng tới để

nhìn diện mạo bản công tử kỳ lưỡng một chút, bản công tử sao có thể an lòng”

Tử bà cười gượng, “Vạn Giang công tử mời lên lầu, các cô nương đã tới.”

Y khoát tay áo, “Thôi thôi, những thứ dong chi tục phần kia càng không muốn nhìn. Muốn gặp mỹ nhân, bản công tử trực tiếp đi soi gương là được rồi. Công tử ta tạm thời còn có chuyện, xin được cáo lui trước.” Dứt lời, bỏ lại một thỏi bạc lớn, liền ôm eo đi ra ngoài cửa.

.....

Trở về phủ thừa tướng, vất vả đưa Đệ Ngũ Chiêu về. Lúc này mới yên tâm đi về Vân Thường cư của mình. Càng chạy càng thấy khác lạ. Mặc dù Vân Thường cư cực kỳ yên ắng, nhưng không đến nỗi yên tĩnh không một bóng người. Quan trọng nhất là, nữ phụ gian thân Tử Vũ lại chưa hề đi ra ngoài cửa. Thật quá kỳ quái rồi.

Nhanh như mèo, chuẩn bị thần không biết quỷ không hay linh vào. Ai ngờ, đúng lúc này, cả Vân Thường cư bị đuốc chiếu lên sáng rực. Thát Thát có chút bất ngờ.

Nhìn thị vệ bốn phía giờ đuốc, cười ngượng, “Hi! ~ Các thị vệ đại ca đã ăn xong cơm tối chưa? Tại sao đều tới đây đi dạo vậy. Vân Thường cư chơi không vui đâu, tất cả mọi người giải tán đi giải tán đi.”

“Câm mồm! Có Nghe Thường! Ngươi vẫn còn lảm nhảm gì đó!” Từ sau lưng thị vệ truyền tới tiếng rống to.

Mất Thát Thát thấy thị vệ chủ động tránh thành một lối, người nọ chấp tay sau lưng, cả người mặc quần áo đen tuyền từ phía sau đi tới.

Con người lạnh lùng, hiện ra sắc tím nhàn nhạt, nhưng lại tràn đầy chán ghét, hấn gắt gao nhìn Thát Thát, “Ta vốn nghĩ nếu ngươi nguyện ý gả vào phủ thừa tướng, chắc sẽ yên phận một chút. Không ngờ, ngươi vẫn ác độc như cũ!”

“Ác độc?” Thát Thát chớp chớp mắt, cực kỳ vô tội nhìn hắn, “Đại thần, anh có thể thông não, đơn giản, khách quan, giải thích chuyện gì đã xảy ra được không?”

“Hừ! Tới nước này, ngươi giả bộ ngu cũng vô dụng!” Đệ Ngũ Uyên chấp tay sau lưng, nhìn sang một bên, bên trong có người nhận được ám hiệu, mang người phía sau ra ngoài.

Thát Thát vẫn đang rối rắm cái câu nói kia, hắn lại còn nói cô đang giả bộ ngu... Giả bộ ngu... Giả bộ ngu... Nhưng mà cô đâu có giả bộ.... rốt cuộc con mắt nào của hắn ta nhìn thấy cô ngu hả....

“Đại thần, có phải anh cận thị không?” Băn khoăn hồi lâu, cuối cùng Thát Thát lấy dũng khí, hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Đệ Ngũ Uyên chân mày thất thật chặt, quay đầu đi, không nói câu nào, cứ lạnh lùng như thế, lạnh lùng, liếc mắt nhìn cô.

Thát Thát không khỏi rùng mình.

Lúc này, hai thị vệ áp giải một cô gái đầu tóc rối bù tới. Thát Thát cẩn thận nhìn cô gái kia, nhỏ giọng nói, “Chẳng lẽ Sadako cũng xuyên qua? Nhưng không có TV, à làm thế nào, từ đâu bỏ ra ngoài?”

“Tướng quân, phạm nhân đã mang tới.” Hai thị vệ quỳ xuống, trầm miệng một lời nói: “Xin chỉ thị của thừa tướng đại nhân.”

Đệ Ngũ Uyên chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái, rồi để cho bọn họ lui xuống.

“Có Nghe Thường, hôm nay ngươi đã bắt được, xem ngươi còn lời gì để nói!” Đệ Ngũ Uyên hừ lạnh.

“Người? Có ý gì?”

“Hừ! Đừng giả bộ ngu nữa. Hôm nay ngươi sai à đi đưa mứt hồng có bỏ thạch tín cho Hạ Lan, nếu không phải Hạ Lan thiện lương, thường mứt quả hồng cho nha hoàn Hồng Tụ, không chừng hiện tại ngủ mãi không tỉnh không phải là Hồng Tụ, mà là Hạ Lan rồi!” Đệ Ngũ Uyên chỉ vào cô gái đang quỳ trên mặt đất run lẩy bẩy, lớn tiếng nói: “Thật sự ta nhìn không ra, bề ngoài ngươi trông nhu nhược, ấy vậy lại ẩn giấu tâm địa độc ác đến vậy!”

Thát Thát cực kỳ vô tội nhìn Đệ Ngũ Uyên, chỉ vào người kia nói, “Thật xin lỗi, quấy rầy rồi. Hình như tôi không quen biết với quý kia.”

Đệ Ngũ Uyên nhất thời đen mặt.

‘Sadako’ kia nghe thấy Thát Thát nói như thế, lập tức cuống cuống, ngẩng đầu, “Công chúa công chúa! Ngài đừng vứt bỏ nô tỳ mà!” Nói xong, dùng tay vén lên phần tóc phía trước che toàn bộ gương mặt, cố gắng giương lên một nụ cười, “Công chúa, nô tỳ là tiểu Tử Vũ của ngài đây!”

Tiểu! Tử! Vũ! Tại sao lại thêm một chữ ‘tiểu’ buồn nôn như vậy?!

Nhìn khuôn mặt tiêu chuẩn kẻ gian của cô ta. Thát Thát rất bình tĩnh xoay người sang chỗ khác, cong lưng, há mồm, “Tha cho tôi ới đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Trên có giam nhốt, dưới có ám đạo

“Tử Vũ?” Thất Thất kêu lên.

“Hiện tại, xem người có lời gì muốn nói!” Đệ Ngũ Uyên chấp tay ra sau lưng, lạnh lùng nhìn cô.

Tử Vũ cúi đầu, vô cùng xấu hổ nói, “Xin công chúa bớt giận, việc con con như vậy mà nô tỳ cũng làm không nên chuyện. Thật sự đã phụ sự nhờ vả của công chúa!”

“Ta nhờ vả? Ta nhờ cái gì?” Thất Thất không hiểu.

“Chỉ kính xin công chúa cứu nô tỳ! Nô tỳ luôn một lòng một dạ với công chúa! Ban đầu nếu không phải công chúa cho phép, nô tỳ cũng không dám động thủ! Cầu xin công chúa cứu nô tỳ! Cứu nô tỳ đi!” Tử Vũ quỳ trên mặt đất, không ngừng dập đầu về phía cô.

Thất Thất nhìn Tử Vũ trên mặt đất, ra sức nhú mày, ngẩng đầu, quay về phía Đệ Ngũ Uyên lạnh lùng, thương lượng, “Nếu không thì? Tha thứ cho cô ta đi, xem kia, đáng thương như kia cơ mà.”

Đệ Ngũ Uyên tiến lên, bắt lấy cằm của cô, đôi mắt tím sắc bén, “Hôm nay đến bản thân mình còn khó bảo toàn, lại vẫn quan tâm đến sống chết của con tiện tỳ này, Cố Nghê Thường, chớ cho rằng bề hạ cung chiều người thì ta không làm gì được người. Đừng quên! Nơi đây không phải hoàng cung, nơi đây cũng không có hoàng huynh của người!”

Thất Thất biết mình tránh không thoát được gông cùm xiềng xích của hắn, dứt khoát bất động, mặc cho hắn bóp cằm của cô, tuy rằng đau đến nghiêng răng, nhưng vẫn có thể chịu được.

Bóp chặt cằm của cô, thấp đầu, cay độc nói bên tai cô, “Thế nào? Nhìn ta làm gì? Chẳng lẽ người cho rằng nặn ra vài giọt nước mắt, ta sẽ bỏ qua cho bọn người sao? Nằm mơ! Ta yêu Tiểu Ngừ sâu đậm bao nhiêu, thì hận người sâu đậm bấy nhiêu!” Hất cằm của cô ra, Đệ Ngũ Uyên quay lưng bước đi.

Chỉ vào hai thị vệ đứng bên cạnh, nghiêm giọng phân phó, “Giam ả vào tử đường, không có phân phó của ta, ai cũng không được cho ả ra ngoài!”

“Vâng!” Hai thị vệ trăm miệng một lời kêu. Tiến tới, rất dễ dàng áp giải Thất Thất đi về phía tử đường.

Thất Thất vẫn đang trong mạch suy nghĩ của mình, vừa rồi ánh mắt của cô có cái thứ gọi là đau thương khổ sở sao?

Lén lút nhìn sang Tử Vũ đang quỳ dưới đất, thầm nghĩ, tự cầu nhiều phúc thôi.

Tử Vũ trông thấy chủ tử Cố Nghê Thường cũng bị dắt đi, quỳ trên mặt đất không ngừng run rẩy.

Đôi mắt của Đệ Ngũ Uyên cũng không buồn liếc nhìn cô ta, “Về phần tiện tỳ này! Kéo xuống đánh 50 đại bản, nhốt vào phòng chứa củi ba ngày!”

Không đợi bọn thị vệ đáp lại, chấp tay sau lưng rời khỏi hậu viện. Hậu viện nơi đó có gian phòng Thánh Ngừ Hiền, hoa đào bốn mùa không tàn, cảnh trí hết sức đẹp đẽ. Hơn nữa, Tiểu Ngừ, cũng từng ở đó...

.....

Quỳ gối trong tử đường, nhìn từng hàng bài vị trên đầu, đóm lửa hương nến lập lòe yếu ớt. Tử đường trống không, chỉ độc mình cô, nghe tiếng gió chui qua khe cửa, ‘ù ù’ không ngừng, giống như tiếng cô gái đang than khóc.

Thất Thất vuốt vuốt cánh tay nổi đầy da gà, rét lạnh, dựa vào lá gan nhiều năm nửa đêm xem phim ma của cô, cảm giác sợ hãi chiếm cứ, thật sự không dễ dàng gì.

Cô liên tục hồi tưởng chuyện xảy ra ngày hôm nay, cùng với nội dung trong cuốn tiểu thuyết cô đã đọc ngày hôm qua.

Rốt cuộc phát hiện vấn đề nằm ở: theo truyện viết, ngày này, Tử Vũ đem thuốc cho Cố Nghê Thường, Cố Nghê Thường nhân lúc Đệ Ngũ Uyên ra ngoài, bỏ thuốc vào trong trà của hắn, sau đó, dĩ nhiên là thành chuyện tốt. Mà chuyện Tử Vũ độc hại Hạ Lan bị vạch trần, đáng ra là chuyện ngày hôm sau, tại sao lại nhắc đến trước?

Hiện tại cô rất muốn trở lại Vân Thường cư, lấy cuốn tiểu thuyết tới coi một chút, thuận tiện hỏi qua sự việc ra làm sao. Nhưng mà, nhìn ra cửa trông thấy hai bóng lưng thị vệ in hằn lên giấy dán cửa sổ, cô âm thầm thở dài, nam chính này cũng có điểm quá đáng ghét. Trước kia chưa từng có ai lạc vào nơi kỳ lạ nên không biết. Bây giờ, để hắn đi tìm nữ chủ, hắn không đi, còn biết tới gây khó dễ cho cô. Phiền phức!

Lúc cô đang vò đầu bứt tai, đột nhiên từ sau bài vị truyền tới tiếng động rất nhỏ, giống như có hai khối tảng đá cọ sát lẫn nhau.

Cô đứng lên, xoa xoa đầu gối quỳ tê rần, tò mò lại gần bài vị.

Mắt thấy sàn nhà phía dưới bài vị đột nhiên tách ra. Xuất hiện một cái hốc không nhỏ.

Đây là?

“Eo! Bắn chết được!” Tiếng oán giận nho nhỏ truyền từ phía dưới lên, giọng nói này, Thắt Thắt không còn xa lạ.

Nghi ngờ hỏi, “Tiểu Chiêu?”

Tiểu Chiêu ló đầu từ cửa động ra, cánh tay cùng cặp chân nhỏ vất vả bò lên. Thắt Thắt đưa tay giúp hắn, lại bị hắn hất ra, “Tự ta làm được! Không cần người giúp!”

Ngượng ngùng thu tay về. Nghiêng đầu, cẩn thận nhìn vào trong hốc kia, “Đây là cái gì? Địa đạo? Ai tạo ra?”

Đệ Ngũ Chiêu không nhìn được, “Ta nào biết, chỉ là vô tình phát hiện từ trong một quyển sách. Mới hay, thì ra dưới phủ Thừa Tướng có địa đạo thông bốn phương, dường như có thể đi tới bất cứ nơi nào trong phủ.”

Chia tay, giúp thằng bé phui phui bụi bặm cùng tơ nhện trên người hắn, nghi vấn trong lòng cô càng tăng thêm. Cô đã đọc hết tiểu thuyết, nhưng căn bản chưa có một dòng nào đề cập tới cái địa đạo này.

“Tiểu Chiêu, có thể cho chị nhìn bản đồ đó một chút được không?”

Đệ Ngũ Chiêu liếc mắt xem thường cô, “Người có thể xem hiểu sao?”

Thắt Thắt vô lực, cô là một sinh viên năm hai, cư nhiên lại bị một đứa nhóc học tiểu học chê cười, thật sự gây bức xúc lớn cho người ta mà.

“Chỉ xem qua một chút thôi, em không thể giết chết một học sinh hiếu học từ trong trứng nước phải không?” Thắt Thắt tiếp tục nói, “Chỉ xem xong sẽ trả em ngay.”

“Chỉ xem qua thôi?” Đệ Ngũ Chiêu nghi ngờ nhìn cô.

Nhìn Thắt Thắt vô cùng thành khẩn gật đầu, lúc này mới cẩn thận ngồi xổm xuống, cởi giày, từ trong tất móc ra một mảnh giấy nhăn nhúm, “Đây, chỉ một chút thôi đó!”

Thắt Thắt một tay bịt mũi, một tay vờn ra hai ngón, kẹp lấy tấm bản đồ nhàu nát. Vừa nhìn bản phác họa phía trên, vừa nhăn nhó nói với Đệ Ngũ Chiêu, “Em không rửa chân à, thôi chết!”

“Nhìn qua xong! Được rồi, trả ta!” Đệ Ngũ Chiêu vừa cau vừa thẹn giật lại bản đồ, gấp vào, nhét lại vào trong tất.

“Tiểu Chiêu, lần sau em nên cất ở chỗ khác đi, để ở đó... trong tất... ừm, chị sợ sẽ phải đẩy chân nhỏ của em ra.” Nhìn đôi mắt càng lúc càng tối đen của Đệ Ngũ Chiêu, Thắt Thắt vội vàng thay lời.

“Hừ! Ta tình nguyện!” Đệ Ngũ Chiêu kiêu căng hếch đầu.

Thắt Thắt không biết làm sao, cặp mắt lặng lẽ liếc lên người thằng bé, “Nói đi nói lại... Tại sao Tiểu Chiêu lại tới đây?” Thắt Thắt cười trộm, “Chẳng lẽ nghe chị xảy ra chuyện, nên chạy tới?”

Đệ Ngũ Chiêu nghe thấy tâm tư mình bị nhìn xuyên, gương mặt trẻ con hồng một mảng, vói tay đánh vào người Thắt Thắt, “Tệ nhân! Bớt tự mình đa tình đi! Ta tới thăm người chỉ là muốn xem cái bộ dạng thảm hại của người thôi! Cũng nhân tiện tới cười nhạo người!”

“Thật sao?” Thắt Thắt cau mày, cười như không cười quan sát gương mặt thằng bé càng lúc càng đỏ, rõ ràng không tin.

Đệ Ngũ Chiêu gật đầu, “Không sai!” Kiên định trả lời một cách lạ thường.

“Còn có! Tệ nhân người cũng thật quá ngu ngốc! Cách thức hại người thật sự quá vụng về! Không bị bắt mới là lạ đó!” Đệ Ngũ Chiêu chỉ vào cô mắng như tát nước, “Muốn hạ độc cũng không nên để người của người đi chứ! Thật sự coi tất cả mọi người đều giống người, là đồ ngu ngốc sao!”

Thắt Thắt gật đầu, cười nghe hắn dạy dỗ, ngồi xuống đất, chống cằm, lắng nghe, “Đúng, thụ giáo thụ giáo!”

“Tệ nhân, rốt cuộc có nghiêm túc nghe ta nói không hả!” Nhìn nụ cười vô cùng thoải mái của Thắt Thắt trên khuôn mặt, Đệ Ngũ Chiêu tức giận.

“Có mà, chị đang hết sức chăm chú lắng nghe lời em dạy dỗ mà!”

“Vậy người làm gì mà nhìn ta chăm chăm như kia, còn chảy nước miếng nữa!” Gương mặt trẻ con của Đệ Ngũ Chiêu đỏ ửng, tròn to mắt, gào ầm.

“Ha ha...” Thắt Thắt đưa tay, cầm ống tay áo lau nước miếng chảy bên khóe miệng, nói xin lỗi, “Thật xin lỗi, không chú ý không chú ý! Em tiếp tục!”

Tiếp tục!”

“Đầu óc ta có bệnh rồi, còn cho rằng tiện nhân nguoi sẽ vì đau lòng mà nghĩ không ra!” Đệ Ngũ Chiêu oán trách bản thân. Xoay người, bắt đầu đi, “Tiện nhân ngoan ngoãn ở tại nơi này đi! Ta đi đây!”

“Hey! Đợi đã nào...!” Thát Thát gọi hần lại, tiến lên, kéo hần vào trong lòng ôm, đưa tay nhào nặn khuôn mặt của hần một trận, “Quả nhiên cảm giác thật đã.”

“Tiện nhân! Nguoi buông tay cho ta!” Đệ Ngũ Chiêu giẫy giụa, nhưng tuổi tác chênh lệch, không có kết quả.

Thát Thát cười gằn, “Nếu đã đến rồi, không bằng bồi chị đi. Buổi tối chỉ có một người ngủ, thật là cô đơn.”

“A! Đồ không biết xấu hổ!” Đệ Ngũ Chiêu cắn răng, thừa dịp Thát Thát nói lỏng tay, lấy tay đẩy cô ra, nhanh chóng nhảy vào trong hốc.

Nhìn cửa động từng chút khép lại. Nụ cười trên mặt Thát Thát cũng thu lại theo.

Tầm bản đồ kia, tuy cô chỉ nhìn thoáng qua. Nhưng không ai biết, cho tới bây giờ cô chỉ cần nhìn qua một lần sẽ nhớ như in. Tất cả cơ quan chỗ ở cùng cách đóng mở trên bản đồ, một chút cô cũng không bỏ sót.

Ha ha... Lần này, xem nguoi nhốt như thế nào!

Thát Thát cười điên cuồng.

.....

Chờ đến nửa đêm, đoán thị vệ bên ngoài đã mệt mỏi. Lặng lẽ mở địa đạo. Địa đạo thăm thẳm, từng bước cô đi, đuốc hai bên tự động châm, chiếu sáng đường đi. Rẽ trái quẹo phải, dựa theo tấm bản đồ trong trí nhớ. Cô dễ dàng trở về Vân Thường Cư.

Lặng lẽ chui từ một đất lên, trở về phòng của mình. Nhanh chóng từ trong cơ quan trên giường lấy ra cuốn tiểu thuyết kia, lật tới ba trang cuối.

Lúc này đã qua giờ tỵ, một ngày mới đã bắt đầu.

Tờ thứ nhất trống không.

Tác giả có lời muốn nói: Manh Manh mắc bệnh, bài viết đã được bảo lưu, sẽ tự động cập nhật, Manh Manh không thể trả lời tin nhắn của các bạn yêu được. Manh Manh đau lòng sâu sắc!

Phía dưới dòng chữ màu đen cũng rất ấn tượng:

“Manh Manh phải chú ý thân thể nhé! Phải sớm ngày khỏe lại!”

“Ách... Nói như thế nào đây? Hình như khác với ngày hôm qua...”

“Tác giả lớn, phát hiện một ít sai sót nha! Công chúa không phải đều tự xưng là bổn cung sao? Còn nữa, người thê tử không phải luôn xưng thần thiếp à? Không hiểu, tại sao tất cả đều là tôi!”

“Không muốn đọc nữ phụ, cầu nữ chủ Tiểu Ngử!”

“Không phải nói có thật sao? Thật đâu? Thật đâu? Nói không giữ lời! Âm hai không giải thích!”

.....

Nhìn thấy âm hai kia, Thát Thát nở nụ cười không phúc hậu.

Tiếp tục lật tới tờ trống thứ hai.

Cầm bút lên, viết: Có ở đây không?

Mười phút sau, màu đỏ tự hiện lên: ‘nguoi đoán xem’

Thát Thát nghĩ bản thân cũng là một vấn đề, trước tiên đùa giỡn với nó một chút đã, cầm bút tiếp tục viết: nguoi đoán xem ta có đoán hay không?

Chữ đỏ: ‘vậy nguoi đoán ta có đoán việc nguoi đoán hay không?’

Suy nghĩ hồi lâu cũng không biết nên nói tiếp cái gì, Thát Thát dứt khoát không nói nữa, cầm bút viết: không chơi. Tôi có chính sự muốn hỏi bạn.

‘không được, phải chơi. Nguoi không nói câu tiếp theo, tôi sẽ không trả lời vấn đề của bạn.’

Lại dám uy hiếp cô? Thắt Thắt nổi giận, bị đưa đến nơi này đã đủ bực tức. Bây giờ còn bị cái gì mà ‘hệ thống phục vụ nữ phụ’ này uy hiếp, thật sự quá đáng.

Sột soạt sột soạt vài nét bút: người không phải trả lời, cẩn thận tôi tố cáo bạn!

‘người đang uy hiếp ta?’

Đúng thì sao? Cẩn thận ta tố cáo người xong, để cho người vĩnh viễn không được thăng chức.

‘được lắm, người hỏi đi.’

Tại sao chuyện xảy ra với... .

Thắt Thắt cầm bút, còn chưa viết xong, chữ đã biến mất.

Chữ đỏ trả lời, ‘vấn đề chưa xong, không trả lời.’

Được, người giỏi!

Tất nhiên Thắt Thắt biết nó nhúng tay vào, đếm qua hôm nay chỉ còn thừa lại một vấn đề.

Nghĩ tới vấn đề mình muốn viết, dùng ít chữ nhất có thể, đặt câu hỏi cho vấn đề, đến lúc đó, xem nó trả lời thế nào.

Bút động, vài nét bút vội vã, viết xong: Tại sao kịch tình có biến?

Chữ đỏ hiện lên, ‘cách thức không đúng, xóa bài viết! Tái bút: Bây vấn đề ngày hôm nay đã được trả lời xong, nếu có thắc mắc xin quay lại vào ngày mai. Cầu mong ngày mai ngài vẫn còn đủ tay chân!’

Đù cái đầu người!

Thắt Thắt nhìn mấy chữ đỏ, im lặng thật lâu.

Âm thầm cắn răng, nhưng lại không thể làm gì khác, đành phải đợi ngày mai thôi.

Lật tiếp tới trang thứ ba.

Ngoài ý muốn phát hiện một tin nhắn chưa đọc.

Tin nhắn từ Manh Manh tiểu tiên nữ:

Nữ phụ muội muội! Gọi nữ phụ muội muội!

Thắt Thắt cầm bút hồ hững viết: Sao? Không phải bà ngã bệnh à?

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tin nhắn đến:

Ha ha! Tùy cơ ứng biến. Ngày mai muốn cùng bằng hữu ra ngoài quây, không muốn trả lời tin nhắn. Thật ra ta không có lười biếng nhé! Mỗi ngày đều cập nhật đúng giờ! Phải rồi, nữ phụ muội muội, tại sao nàng chưa hạ được nam chính ca ca! Báo hại kịch tình cũng vì thế mà thay đổi! Nàng đề cho nội dung phía sau ta đã viết xong phải xử lý như thế nào đây!

Nguyên nhân là do cô không hạ được sao?

Thắt Thắt đang muốn hỏi chuyện này, tiếp tục viết: bởi vì tôi không hạ được Đệ Ngũ Uyên nên chuyện tôi bị giam ở Từ Đường mới bị đẩy lên trước?

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tin tới:

Không sai, nếu như nàng và nam chính ca ca thành toàn chuyện tốt, như vậy đã không rảnh rỗi ở giữa nghe Hạ Lan khóc lóc kể lể rồi, cũng sẽ không khiến người và Từ Vũ bị bắt, những sự kiện này vốn là nội dung ở chương sau, lại bởi vì lỗi của nàng mới bị đẩy lên như vậy! Nữ phụ muội muội, nàng có thể bám sát kịch tình được không!

Đột nhiên nhớ tới chuyện địa đạo, bút cù động hỏi: ‘Đúng rồi, cái địa đạo kia là sao? Ta nhớ trong tiểu thuyết không nhắc tới.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tin:

Quyển truyện này nhân vật chính không phải là Cố Nghê Thường, là Âu Dương Ngừ nhé. Vai phụ viết nhiều quá sẽ bị độc giả ghét bỏ [ô ô].

Như vậy à.....

Chỉ chốc lát sau, mặt ta lại gửi tới tin nhắn:

Nữ phụ muội muội phải ngoan ngoãn! Ra khỏi Từ Đường nhớ hạ giọng nhé! Nếu không phản kích tình phía sau sẽ không ăn nhập nữa! Còn nữa, nữ phụ muội muội ngủ ngon, Mạnh Mạnh phải ngủ đây! Ngày mai còn phải dậy sớm đi chơi. [bái bai].

Nhìn từng hàng chữ dần dần biến mất. Thát Thát đóng truyện lại.

Trong ngực, đột nhiên có đồ vật rớt ra.

Hử?

Thát Thát cầm lên, lúc này mới nhớ tới, đây không phải là ngọc phiến giành được từ trên người gã bỉ ổi sao?

Lúc ấy nhìn rất đẹp nên lấy luôn. Mở ra, trên quạt phù thủy viết ba chữ to màu đỏ: Vạn Giang Hồng!

Đây là lừa bịp!

Vạn Giang Hồng! Danh tự này nói không quen tai là giả!

Đây không phải là tên nam phụ số một sao? Tại sao xuất hiện trong kinh thành? Lúc này đáng lẽ y phải ở Cốc Dương Thành tán tỉnh nữ chính chứ? Sao lại chạy đến Nguyệt Nguyệt Hồng đùa giỡn cô?

Đầu nhất thời đau, giống như đang ở một nơi mà chính tác giả cũng không biết, kịch tình thay đổi từng chút một, hơn nữa, không ngừng làm trái lời cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Không muốn cưới lừa, tôi muốn cưới ngựa

Nằm trên chính giường của mình đánh một giấc ngon lành, sau khi tỉnh lại mới chợt nhớ ra mình vẫn là tội nhân đang bị giam nhốt trong từ đường. Nhìn trời đã tờ mờ sáng, sợ đột nhiên Đệ Ngũ Uyên tới kiểm tra cô, gây nên phiền toái không cần thiết, vì vậy vội vội vàng vàng cất ngọc phiến đi, khăn trương vào ám đạo, chạy về từ đường.

Từ miệng ám đạo nhìn ngó từ đường, vẫn chưa có người nào phát hiện cô rời đi, xuyên qua lớp giấy dán cửa sổ, hai tên thị vệ bên ngoài vẫn gật gà gật gù ngủ. Thát Thát suy nghĩ một chút, hiện giờ cho dù cô có đi ăn sáng, cố gắng vẫn về kịp. Nhớ tới nguyên tắc để người đói chứ bản thân không thể đói. Lại chui vào ám đạo.

Ở bên trong ám đạo sâu hút, quẹo trái rẽ phải, đi tới Chiêu Hòa viện, nơi ở của Đệ Ngũ Chiêu.

Ra khỏi ám đạo, lúc này mới phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng cực kỳ tinh xảo. Bởi vì sợ bị người khác bắt gặp, Thát Thát không dám tùy tiện đi chuyển, núp ở sau tấm bình phong, thò ra nửa cái đầu liếc nhìn chung quanh, xác định không còn ai khác mới lớn mật nhảy ra ngoài.

Đi thẳng tới giường, ngẫm nghĩ nếu cứ như vậy đột nhiên xuất hiện trước mặt Đệ Ngũ Chiêu, nhóc sẽ làm ra vẻ mặt đáng yêu gì. Càng nghĩ càng cảm thấy thú vị.

Nhanh như mèo, rón rén tới bên giường, bắt ngờ vén rèm lên, “Tiểu Chiêu! Rời giường!”

Nhưng mà, khi rèm được vén lên, cô giật mình phát hiện chần trên giường đã được gấp gọn kỹ càng, cô đưa tay sờ sờ mặt giường, lạnh lẽo, có lẽ Đệ Ngũ Chiêu đã dậy từ sớm.

“Sớm như vậy, sẽ đi đâu đây?” Thát Thát nghi ngờ, nhìn sắc trời, đổi lại ở hiện đại, cũng chẳng qua sáu giờ. Nếu là học sinh tiểu học, sẽ không dậy sớm như thế.

Không dám tùy tiện đi ra ngoài, chỉ đành đi loay quanh trong phòng, đợi không lâu liền nghe thấy tiếng bước chân tiến về phía này. Thát Thát vội núp ra sau tấm bình phong.

Cửa gỗ bị đẩy phát ra tiếng cọt kẹt, Thát Thát không dám lơ đãu nhìn, núp đằng sau tấm bình phong, cẩn thận lắng nghe.

“Người đặt đồ lên trên bàn rồi ra ngoài.” Âm thanh non nớt mang theo sự nghiêm nghị không đúng tuổi.

“Dạ, nhị công tử.” Tiểu thị nữ khúm núm lên tiếng. Đặt đồ xuống, hành lễ xong, vội vã ra ngoài.

Nghe âm thanh cọt kẹt một lần nữa vang lên. Thát Thát cười thầm, không ngờ Đệ Ngũ Chiêu còn nhỏ tuổi lại thích làm điệu bộ người lớn, đáng yêu muốn

chết. Đang tính bước ra, lại nghe thấy hần lẩm nhẩm một mình.

“Những thứ này, chắc đủ, người kia gầy yếu như vậy, chắc hẳn ăn không nhiều lắm.”

Thất Thất ngo đầu ra, bắt gặp Đệ Ngũ Chiêu đang loay hoay với mấy cao điểm đặt trên bàn, mấy cao điểm kia màu sắc tươi đẹp, nhìn thôi là muốn cho vào mồm cắn nuốt rồi.

Cô không tiếp tục núp nữa mà đi thẳng ra bên ngoài, Đệ Ngũ Chiêu vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ của mình, không hề phát hiện có một người đứng sau lưng. Mãi đến tận khi một đôi tay trắng nõn xuyên qua bên cổ, cầm lên một miếng cao điểm nhỏ, hần chợt bừng tỉnh.

Vội xoay người, ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt thỏa mãn của kẻ tham ăn đang híp mắt cười nhìn chòng chọc hần.

Không nhận được mà cất cao giọng, “Làm sao ngươi lại ở đây!”

Thất Thất vùi miếng nhét cao điểm vào trong miệng, liếm nốt vụn bánh còn dính trên đầu ngón tay, hoàn toàn không quan tâm đến Đệ Ngũ Chiêu đứng bên xem thường.

Do chiều cao, đầu Đệ Ngũ Chiêu vừa tầm ngực cô, Thất Thất rất dễ dàng dang tay, ôm lấy cổ của hần, kéo vào lòng, cúi đầu, nhìn gò má hần đỏ bừng, phút chốc cảm thấy cực kỳ thú vị, “Tiểu Chiêu, tối hôm qua độc ác bỏ chị lại một mình trong phòng, chị đau lòng muốn chết, may mắn trời cao xót thương, sai thần binh dẫn chị tới bên em, giải nỗi khổ tương tư, tiểu Chiêu, em đừng nên phụ tấm lòng son của chị mà!”

“Ngươi nói xằng nói bậy gì vậy!” Đệ Ngũ Chiêu cau thẹn, tránh thoát khỏi sự giam nhốt của cô, vô cùng nghiêm túc nhìn cô nói, “Tuy rằng ta rất chán ghét ngươi, nhưng đừng quên, ngươi là đại tẩu ta! Những lời chết tiệt này nếu để người khác nghe thấy được, không biết chừng sẽ truyền thành cái dạng gì! Một nữ tử như ngươi sao có thể không biết xấu hổ vậy hả!”

“Rồi rồi...” Thất Thất đáp lời qua loa, kéo cái ghế ở bên, ngồi xuống, gục xuống bàn, bóc cao điểm cho vào mồm, thỉnh thoảng cảm thấy hơi khô nghẹn, không khách khí chút nào cầm lấy cái chén bên cạnh cứ thế uống.

Đệ Ngũ Chiêu nhìn môi cô chạm vào thành chén, cánh môi mềm mại nhẹ nhàng tiếp xúc với miệng sứ trắng, hần vẫn nhớ, đó là cái chén hần chuyên dùng, hơn nữa trước đó hần cũng nhấp qua một ngụm. Nghĩ tới nghĩ lui, mặt không nhận được bắt đầu đỏ lên, nhưng không biết xuất phát từ cái gì trong lòng, nhưng hần không lên tiếng, cũng không ngăn cản.

(Nghe bé miêu tả khiến chị cũng đỏ mặt theo >v

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Bộ hạ có bệnh, yêu muội đến nghiệm

“Xuống, đến rồi.” Đệ Ngũ Uyên nhảy xuống ngựa, trực tiếp đi về phía con lừa của Thất Thất ở phía sau, đưa tay, ý bảo cô nắm lấy tay hần xuống lưng lừa.

Thất Thất nhìn cái tay bô thí, không cảm kích quay đầu, “Hiện tại tôi cảm thấy cưỡi lừa rất hay, tôi không xuống.”

“Ta chỉ nói một lần, xuống!” Đệ Ngũ Uyên cũng không thả tay xuống, duy trì tư thế tay chìa ra, ra lệnh, “Đừng kiểm tra sức chịu đựng của ta, hậu quả ngươi không gánh nổi đâu.”

Vẫn chờ ở cửa cung, thái giám hành lễ với hai người xong, cung kính nói, “Công chúa điện hạ, trong cung không thể cưỡi ngựa, kính xin công chúa điện hạ hạ mình xuống.”

“Nói là không thể cưỡi ngựa, đâu nói là không thể cưỡi lừa, tôi không xuống!” Thất Thất kiêu ngạo cười trên lưng lừa, khoanh tay, nhất định không chịu thỏa hiệp.

“Chuyện này... Chuyện này...” Tiểu thái giám lúng túng đứng tại chỗ, đưa mắt cầu cứu Đệ Ngũ Uyên, nhưng nhìn gương mặt lạnh băng của hần, lòng bỗng chán nản.

Nhưng Đệ Ngũ Uyên cũng không làm khó gã, “Công công chờ khó xử, chuyện này tự ta sẽ xử lý.”

“Vâng, làm phiền thừa tướng đại nhân.” Tiểu thái giám hành lễ rồi cung kính đứng sang bên, không mở miệng nói nữa, chỉ là khó khăn nhìn cô công chúa vẫn ương bướng ngồi trên lưng lừa không chịu xuống.

Đệ Ngũ Uyên lẳng lặng buông tay, lúc Thất Thất cho rằng đã bỏ qua, chuẩn bị đắc ý, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đến khi mất thích ứng mới phát hiện, hóa ra mình bị hấn vắt ngang vai, đầu vô cùng oan ức rũ xuống dưới. Cô có thể nói rằng cô đang rất chóng mặt không! Hơn nữa, tại sao đầu của cô vừa đúng tầm cái móng nhỏ của hấn? Điều này khiến cho cô cảm thấy áp lực rất lớn!

“Thả ta... Ừm... Thả ta xuống!” Thất Thất thấy đầu mình cách mặt đất một khoảng, vì vậy không dám lộn xộn, níu chặt y phục phần lưng hấn, không dám thả lỏng. Nếu cứ vậy rút xuống, không chảy máu bở đầu anh dừng hy sinh, cũng thành chưa già đã ngó ngắn.

Đệ Ngũ Uyên phớt lờ người trên vai, nhìn tiểu thái giám đang bước nhanh tới, hết sức bình thản nói, “Làm phiền công công dẫn đường.”

Tiểu thái giám liên tục lau mồ hôi, “Này, không dám nhận không dám nhận, xin thừa tướng đại nhân theo nô tài.”

Đệ Ngũ Uyên gạt đầu, khiêng người trên vai, vô cùng thoải mái bước theo tiểu thái giám đi trước dẫn đường tiến vào bên trong cửa cung.

Thất Thất không thấy được khuôn mặt của hấn, nên không phát hiện đôi môi hấn khẽ nâng lên, cùng với nhàn nhạt đắc ý trong mắt.

“Đại thần...! Tự tôi có thể đi, mau thả tôi xuống!” Thất Thất níu chặt lấy y phục của hấn, không chỉ muốn khống chế bản thân không bị rơi xuống, còn đề phòng không cẩn thận sẽ hôn phải vùng cấm địa. (mông anh chàng đó =))))))

“Chớ nhiều lời, những thứ này đều do bản thân tự tìm đến!” Đệ Ngũ Uyên hừ lạnh, sai bước về phía trước.

Ngắm phong cảnh xinh đẹp trên đường, nhưng hình thức đảo ngược đập vào mắt, nhìn thế nào cũng thấy không đẹp lắm. Ngược lại, theo nhịp bước chân của hấn, cô dần có cảm giác dịch vị bốc lên.

Quanh đi quẩn lại không biết bao lâu, Thất Thất hoa mắt, tay đang bám vào y phục cũng từ từ mất sức. Vì vậy khi hấn đột nhiên dừng bước, cô bất hạnh bởi vì quán tính, đầu cứ theo đó đụng vào, đương nhiên là vị trí rất không nên.

Đệ Ngũ Uyên cũng cả kinh, cuống cuống đặt cô xuống, đôi mắt nhàn nhai hơi chút biến hóa, nhưng trên mặt vẫn cố tỏ vẻ trấn định, “Đến rồi.”

Lúc môi Thất Thất đụng phải cái móng sắc nhọn cảm thấy dạ dày sôi trào càng thêm lợi hại. Không thèm để ý ánh mắt quái dị xung quanh, nhanh chóng chạy đến một bên bắt đầu nôn ọe.

“Buồn nôn quá!”

Nghe thấy vậy, Đệ Ngũ Uyên có chút không vui nhíu mày, nhưng vẫn lờn tay bằng găm trong tay áo ra, cực kỳ miễn cưỡng chìa ra trước mặt cô, “Cho đây.”

Thất Thất nhận lấy khăn gấm, không hề khách sáo, cầm lên liền rất thoải mái lau thứ dơ bẩn bên miệng, sau đó tùy ý vứt xuống đất.

Nhìn khăn gấm trên mặt đất, Đệ Ngũ Uyên vô cùng quái dị nhìn Thất Thất chăm chú. Ngoài sức tưởng tượng, cư nhiên cô lại không hề cẩn thận thu nhặt, trân trọng khăn gấm mà hấn cho, trong lòng có chút không vui vẻ.

“Nhìn tôi làm gì?” Thất Thất lau chùi thỏa đáng, vừa chống lại vẻ mặt hơi méo mó của hấn, đôi mắt mâu kia ánh lên tia nhìn khó hiểu.

Đệ Ngũ Uyên quay đầu, lạnh nhạt nói, “Không có gì.”

Đúng lúc đó, từ trong điện truyền ra chất giọng vệt đục của thái giám, “Truyền Văn Thường công chúa, Thừa Tướng yết kiến!”

Thất Thất ngẩng đầu quay về nhìn hấn, thấy hấn vẫn tỏ vẻ khó chịu như cũ, “Đại thần, đi thôi.”

Đệ Ngũ Uyên gạt đầu, không nhìn cô nữa, đi được vài bước, đột nhiên dừng chân, “Uyen.”

“Hà?” Thất Thất ngoái đầu lại nhìn hấn, ranh ma nói: “Chẳng lẽ, hôm nay anh có chút thiện cảm với tôi, nên muốn tôi gọi anh là Uyen?” Dứt lời, chính cô âm thầm gạt đầu, nhớ tới bình thường đọc các tiểu thuyết kia đại khái đều viết như thế.

Đệ Ngũ Uyên không quay đầu lại, nghiêng nghiêng liếc cô, “Ngươi, suy nghĩ nhiều rồi. Ta chưa bao giờ giảm bớt chán ghét với ngươi cả.”

“Á? Thế là vì sao?” Thất Thất không hiểu, tại sao đột nhiên hấn gọi tên của hấn.

“Chỉ để diễn trò thôi. ‘Uyen’, ta chỉ cho phép ngươi gọi ta như vậy ở trước mặt bề hạ. Ở những chỗ khác nếu dám như thế, đứt tay hoặc đứt chân, tự ngươi quyết.” Dứt lời, hấn đi trước dẫn đầu, hoàn toàn không đoái hoài đến người đang sau hóa đá.

Thất Thất lác đầu đuôi theo, nhìn gò má lạnh lùng của hấn, âm thầm than thở, “Nam tử tốt như vậy, vẫn nên giữ cho nữ chính thôi.”

.....

Vừa vào đại điện, ngay lập tức Thất Thất bị choáng ngợp trước kiến trúc hùng vĩ, trang trí xa hoa. Quả nhiên là hoàng gia, vô cùng phóng khoáng! Nhìn dưới chân từng hàng hoàng kim, nếu không phải có người ở hai bên quan sát, phía trước có đại thần, thật lòng cô chẳng muốn giữ thể diện mà nằm xuống gây một hai khối đem đi.

“Nghê Thường! Muội muội ngoan của huynh! Cuối cùng muội đã đến!” Giọng nói mềm nhẹ khiến cô giật mình.

Thất Thất ngẩng đầu, trông thấy phía trên cao, bên trong vòng vây mỹ nữ, người kia một thân màu vàng sáng, lao đảo bước thật nhanh lại phía này. Tiểu thái giám bên cạnh lo lắng đi theo, “Bệ hạ cẩn thận.”

Trong nháy mắt, trong đầu lập tức tràn đầy thông tin về nhân vật này: Cố Cẩn Hi, mới hai mươi hai tuổi. Là huynh trưởng ruột của Cố Nghê Thường, vô cùng thương yêu muội muội duy nhất Cố Nghê Thường này, gần như đến mức cưng chiều. Không phải dạng trị quốc tài, hết sức tin tưởng thừa tướng Đệ Ngũ Uyên. Từ nhỏ đã mắc phải một căn bệnh: Hai nhân cách. Lần Âu Dương Ngữ tái xuất hiện ở kinh thành, nhân cách thứ hai của hắn khiến hắn yêu Âu Dương Ngữ, lợi dụng quyền lực bức ép Âu Dương Ngữ vào cung, về sau Đệ Ngũ Uyên tạo phản, lật đổ vương triều của hắn. Over.

“Nghê Thường! Nghê Thường!”

Không cần nhìn, chỉ nghe giọng nói của hắn là biết rõ hắn đang lo lắng và kích động.

“Thần Đệ Ngũ Uyên tham kiến bệ hạ!” Đệ Ngũ Uyên khom lưng quỳ xuống hành lễ, tư thế vô cùng kính cẩn, “Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!”

Tuy nhiên, Hoàng đế ca ca quý báu ngày thơ cười đến trong trẻo, đôi mắt long lanh vụt sáng, nhưng một chút cũng không rơi trên người hắn, Cố Cẩn Hi nhìn chằm chằm Thất Thất, trên mặt mang theo nụ cười hài lòng, đôi tay phủ lấy tay cô, vô cùng nhiệt tình nói, “Nghê Thường, ba ngày không gặp, muội có biết ca ca nhớ muội khổ sở thế nào không?”

Thất Thất biết nội dung trong truyện, tất nhiên biết người này chính là núi dựa lớn nhất của nàng, lập tức nặn ra vài giọt nước mắt nghẹn ngào, nhào vào ngực của hắn, “Bệ hạ ca ca, Thường Thường cũng rất nhớ huynh! Đêm qua lại nằm mơ thấy bệ hạ ca ca, sáng nay phát hiện áo gối đều ướt đầm, hu hu... Bệ hạ ca ca, huynh nhìn xem, có phải Thường Thường gây đi hay không?”

Thất Thất nhẹ nhàng rời khỏi ngực của hắn, khi mắt vẫn còn rung rung ngập nước, xoay một vòng tại chỗ.

Cố Cẩn Hi đau lòng kéo cô vào lòng một lần nữa, nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, “Ừ, gầy lắm! Nghê Thường rời xa ca ca, đừng nên quá buồn thương, dù sao cũng là lập gia đình. Ô ô...” Nói xong, hắn liền không nhịn được lau nước mắt, “Có thể nhớ ca ca, nhưng đừng quá đau lòng, nếu không làm thế nào ca ca yên tâm để muội sống ngoài tầm mắt của huynh được.”

“Vậy muội sống trong phạm vi tầm mắt của huynh chẳng phải hay hơn sao?” Thất Thất mở miệng nói, vô cùng nghiêm túc nhìn hắn, “Để muội chuyển khỏi phủ Thừa tướng, hoặc là huynh xây cái phủ gì đó trong hoàng cung, như thế huynh có thể đến thăm Thường Thường bất kỳ lúc nào cũng được rồi, hơn nữa, Thường Thường muốn gặp bệ hạ ca ca, cũng dễ dàng hơn nhiều. Ca ca, huynh nói thử xem?” Thất Thất làm nũng giật giật ống tay áo của hắn, chớp chớp đôi mắt long lanh.

Nhìn Cố Cẩn Hi sắp mềm đến nơi, đang chuẩn bị gạt đầu đồng ý. Đột nhiên một âm thanh không hợp chút nào truyền đến.

“Chuyện này vạn lần không được!” Đệ Ngũ Uyên quỳ trên đất, vô cùng nghiêm túc khuyên can.

Lời nói vang lên, lúc này Cố Cẩn Hi mới phát hiện còn có một người đang quỳ trên mặt đất, vội vàng cúi xuống, “Đệ Ngũ ái khanh nhanh đứng dậy.”

“Tạ bệ hạ.” Đệ Ngũ Uyên đứng lên, ngược mắt, cứ đậm đậm như vậy, làm như vô tình, liếc qua Thất Thất, thành công khiến hưng phấn trong cô tụt giảm nhanh chóng, hoàn toàn nguội lạnh.

“Lời ái khanh nói lúc này là có ý gì? Vì sao không thể xây cho Nghê Thường một tòa trạch phủ?” Cố Cẩn Hi vô cùng khiêm tốn học hỏi. Dừng lời của Thất Thất để nói sự tồn tại của Cố Cẩn Hi đối với Đệ Ngũ Uyên chắc chắn chính là mối quan hệ giữa sinh viên đi thi và baidu* tại xã hội hiện đại.

(Baidu: Một dạng google của Trung Quốc.)

“Hồi bệ hạ, trước mắt quốc khó không đòi dào, vài ngày trước Nam Dẫn mới xảy ra lũ lụt, hiện tại vẫn chưa xoay sở đủ vật tư cứu trợ, nếu như lúc này, bệ hạ sửa chữa phủ đệ vì công chúa, dân chúng sẽ nghĩ như nào? Đó là dùng chính vận mệnh của quốc gia xây sửa!” Lời nói của Đệ Ngũ Uyên khẩn thiết, Cố Cẩn Hi nghe mà gạt đầu liên tục, Thất Thất cũng đành âm thầm cắn răng.

Nói cái gì nguy hại triều chính, đồ tạo phản nhà ngươi là mầm họa lớn nhất mới phải!

“Còn nữa, công chúa điện hạ đã gả cho vi thần, là vợ của vi thần, sao có thể để thể tử của thần cư ngụ ở bên ngoài?” Đệ Ngũ Uyên vài bước tới trước mặt Thất Thất, cười như không cười nói, “Hơn nữa, công chúa và thần có chút việc riêng chưa giải quyết xong, tại sao có thể cứ như vậy mà rời đi? Công chúa, nàng nói có đúng không?”

“Gi...” Thất Thất lúng túng thoái lui, đối mặt với đôi con ngươi màu tím mê hoặc kia, quay đầu, đúng lúc bắt gặp ánh mắt tò mò của Cố Cẩn Hi, không khỏi ho khan một tiếng, “Cái này à, ừm à...”

“Nghê Thường, rốt cuộc có chuyện riêng gì với Đệ Ngũ ái khanh? Trầm tò mò ghê.”

Đệ Ngũ Uyên cười, nhưng khiến da gà toàn thân Thất Thất mọc đầy, “Đây là bí mật nhỏ giữa công chúa và thần, bí mật liên quan đến mạng người và từ đường.”

Cố Cẩn Hi hơi thất vọng phát tay áo, “Nếu là bí mật của hai phu thê các người thì trầm không hỏi sâu nữa.” Hắn kéo tay Thất Thất đi về phía trên cao,

Đệ Ngũ Uyên theo sát đằng sau.

Vừa ngồi xuống, chợt nghe thấy Cổ Cẩn Hi vỗ tay, ‘Bộp! Bộp! Bộp!’ ba tiếng, lập tức từ phía sau chạy ra rất nhiều nữ tử trẻ tuổi mặc sa y, trên tay bưng từng cái khay lót gấm đỏ. Thắt Thắt nhìn kỹ, những thứ trên khay bị gấm đỏ phủ kín, hơi nhô lên.

“Nghe Thường, tuy nói phủ đệ của muội không xây được, nhưng những lễ vật này, ca ca vẫn có thể tặng cho muội.” Cổ Cẩn Hi cười dịu dàng, nhìn cô lấy lòng.

“Lễ vật?” Thắt Thắt mắt sáng lấp lánh.

“Ừ.” Cổ Cẩn Hi gật đầu, “Từ nhỏ muội đã thích Ngọc Thạch, lần này ca ca sai người tìm rất nhiều, không biết muội có thích không?”

Ngọc Thạch! Hiện tại ánh mắt của Thắt Thắt có thể sánh ngang với đèn pin cầm tay rồi.

“Mở ra.” Cổ Cẩn Hi phân phó nói.

Nhìn miếng gấm đỏ dần dần mở, lộ ra đủ thứ các loại bên trong, ngọc thạch trơn nhẵn, bỗng nhiên Thắt Thắt có cảm giác đang tiến vào mộng cảnh. Bất giác đã bước xuống bậc thang, cầm lên một con ngọc kỳ lân, mê mẩn vuốt ve bề mặt, “Còn là noãn ngọc nữa...”

Cổ Cẩn Hi cũng theo xuống, cung chiêu nhìn cô, “Ừ, là noãn ngọc. Ngày đông, tay chân của muội hay lạnh, làm cho ca ca huynh luôn lo lắng. Có ngọc này hẳn sẽ giúp muội ấm hơn.”

Đột nhiên Thắt Thắt có chút cảm động, cô không có tình cảm đặc biệt gì với phú quý ca ca này, trong suy nghĩ của cô, tất cả nơi đây chỉ là suy tưởng của tác giả, hoàn toàn không tồn tại. Nhưng khi cô làm một nhân vật không tồn tại sống ở nơi này, có người ở đây thật lòng thật dạ đối xử tốt với mình, đôi lúc cô có ảo giác rằng người nơi đây thật sự tồn tại, ở địa phương không tên tuổi này có những người bằng xương bằng thịt sinh sống theo cách của chính mình.

“Bệ hạ ca ca...” Thắt Thắt rung rung, cảm kích nhìn hân.

“Nghe Thường, ca ca hơi buồn ngủ.” Đột nhiên, Cổ Cẩn Hi ngập một cái, chớp mắt, xem chừng muốn nhắm lại.

“Bệ hạ ca ca, muội đỡ huynh ra sau nghỉ ngơi.” Thắt Thắt nhìn bóng dáng xiêu vẹo chỉ chực ngã xuống, vội diu đỡ hân.

“Ừ.....”

Cố gắng mở mắt ra nhưng không có kết quả, mềm nhũn ngã xuống, Đệ Ngũ Uyên vội vàng tới giúp đỡ hân.

Thắt Thắt thầm than, đây là cách nhân cách thứ hai xuất hiện sao? Trong sách có nói qua, bất cứ khi nào Cổ Cẩn Hi ngủ, tình dậy liền biến thành người khác.

“Bệ hạ!” Đệ Ngũ Uyên đỡ Cổ Cẩn Hi, chưa một lần nhìn sang Thắt Thắt, đỡ hân ra sau.

Đúng lúc này, cái người vừa mới ngủ đột nhiên mở mắt. Đây Đệ Ngũ Uyên ra.

(Ai nha, vợ chồng có gì đóng cửa bảo ban nhau =)))

“Cút! Sao thân thể thiên kim của trẫm có thể khoan dung cho việc nguoi mạo phạm!” Cổ Cẩn Hi quát lớn, đẩy Đệ Ngũ Uyên ra.

“Thần biết tội.” Đệ Ngũ Uyên lập tức quỳ xuống, không giải thích điều gì, bởi hân biết rõ, chờ Cổ Cẩn Hi ngủ lần nữa, mọi chuyện đều quên sạch.

Cổ Cẩn Hi bước nhanh về long ý, lạnh lùng quét về phía Thắt Thắt đang sững sờ phía dưới, thò ơ mở miệng, “Nghe Thường, sao còn đứng ngây ra như thế, chẳng ra bộ dạng công chúa gì cả! Thật sự làm xấu mặt hoàng gia!”

Thắt Thắt ngây người, ai tới nói cho cô biết, cái tên mặt lạnh mắt băng chính là ca ca dịu dàng mới vừa rồi của cô hả? Người hai nhân cách đáng sợ quá đi!

Lúc này Cổ Cẩn Hi vẫn chưa ngưng nghĩ, nhìn những nữ tử bưng Ngọc Thạch kia, chân mày nhíu chặt, “Các nguoi đang làm cái gì hả? Mau cất hết!”

Thắt Thắt roi lệ, len lén cất ngọc kỳ lân vào trong tay áo. Hiện giờ nếu như cô có một cái gậy, cô nhất định sẽ đánh hân bất tỉnh, kéo Cổ Cẩn Hi dịu dàng kia về!

Nhìn từng ngọc thạch dần dần cách xa cô, lòng cô rí máu.

Tuy Đệ Ngũ Uyên quỳ trên mặt đất, cũng lén lút nhúc nhích cánh môi, hân luôn có sở thích, chính là Cổ Nghe Thường càng khổ sở, hân càng vui vẻ. Sau này theo như Thắt Thắt giải thích, đó là một loại tính cách hết sức biến thái.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Nữ chủ bất ngờ xuất hiện, khổ cho nữ phụ rồi

Lúc cô yên ổn cười trên lưng lừa lần thứ hai, Thắt Thắt mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, ngoảnh đầu nhìn hoàng cung dần dần cách xa, tay phải nhẹ nhàng sờ sờ ngọc kỳ lân giấu trong tay áo, không ngừng cảm thán, may mắn rồi đi bình yên.

Đệ Ngũ Uyên cười tuấn mã đi trước, một tay dắt sợi dây lừa, một tay nắm chặt dây cương. Quay đầu lại, nhìn người nào đó cười trên lưng lừa đang lắc đầu thờ dài liên tục, nhớ tới bộ dạng co rúm lúc ở trên điện của cô, còn chớp mắt thu hút tầm mắt của Cố Cẩm Hi, lén lén lút lút giấu ngọc kỳ lân, hẳn không khỏi cười khê một tiếng. Cô Nghê Thường kiêu ngạo âm ngoa, lại có một mặt như kia, khiến hắn bất ngờ.

“Anh cười cái gì?” Thắt Thắt nhìn hắn khó hiểu, nhưng bất chợt hắn xoay đầu về, chỉ bỏ lại cái gáy cho cô nhìn.

Đệ Ngũ Uyên trầm giọng nói, “Ta không có cười.”

“Anh rõ ràng cười! Đừng có chối!” Thắt Thắt nhất quyết không bỏ qua, cười lừa đuổi theo, đi song song với hắn, quay đầu, nhìn gò má của hắn, truy hỏi, “Nói đi, anh cười cái gì? Tôi đảm bảo không cười anh đâu.”

Đệ Ngũ Uyên nghiêng nghiêng nhìn cô bằng nửa con mắt, lạnh lùng, ý cười trước đó biến mất, Thắt Thắt không ngừng run rẩy, vội vàng thay lời nói, “À thì... Cái này... Nếu anh không muốn nói cũng không sao cả.”

Cho dù cô đã nói như vậy, nhưng Đệ Ngũ Uyên không tính buông tha cho cô, quay đầu sang, cười như không cười nói, “Trở về tiếp tục nhốt vào tù đường.”

“Gi cơ?” Về mặt Thắt Thắt khổ sở, lên tiếng xin xỏ, “Đại thần, có thể bỏ qua được không! Tôi đã hối lỗi rồi!”

“Ba ngày!”

“Ba ngày dài như vậy, sẽ gây trăm cảm cho người ta đó!” Thắt Thắt bất mãn, tuy rằng cô có ám đạo ra khỏi từ đường, nhưng tóm lại không an toàn.

“Năm ngày!” Đệ Ngũ Uyên cũng mặc kệ, lạnh lùng mở miệng.

“A đừng! Ba ngày thì ba ngày! Đừng tăng thêm.” Thắt Thắt nhăn trán nhũn mảy, cúi đầu, sống chết nắm lấy bộ lông ngắn tũn của con lừa, nhỏ giọng lảm bảm ‘xấu xa’.

Loại chuyện lén lút này tiếp tục thành công làm cho Đệ Ngũ Uyên khẽ nhếch nhếch khóe môi, nhưng rất nhanh trở lại bình thường.

Một trước một sau, cứ như thế chậm chạp trở về phủ Thừa tướng. Vốn tưởng rằng dọc đường sẽ yên ả như thế, nào ngờ, không biết do tác giả ngái ngủ đánh sai chữ hay hệ thống gây sự cật ngang mà đang trên đường trở về, lại xuất hiện kịch tình trái ngược với tiểu thuyết bản gốc.

Cách phủ thừa tướng độ mấy trăm mét, đột nhiên từ trong hẻm nhỏ phía đông chui ra hai đỉnh kiêu vô cùng sắc sỡ, một trước một sau, vừa khéo chặn lại cả con đường.

Đệ Ngũ Uyên không vui nhũn chặt chân mảy, nới lỏng sợi dây buộc lừa, cười tuấn mã chạy về phía cổ kiêu.

Hắn không xuống ngựa, cứ như vậy mang theo ba phần cung kính năm phần lạnh lùng hai phần uy hiếp mở miệng, “Tại hạ Đệ Ngũ Uyên, muốn đi qua đây, không biết các hạ cần đường là có ý gì?”

Thắt Thắt cười trên lưng lừa xem trò vui, vô cùng thích thú, giơ tay, vẫy vẫy thị vệ gần đó, nhỏ giọng hỏi, “Hi, thị vệ ca ca, có thể giúp tôi đi mua chút hạt dưa không?”

Gã thị vệ nổi vạch đen, nhìn sang Đệ Ngũ Uyên, lại nhìn vị công chúa nào đó đang ngồi trên lưng lừa cười nịnh nọt, hoang mang.

Đệ Ngũ Uyên hơi nghiêng đầu, lời Thắt Thắt nói, hắn nghe rất rõ ràng, lờm cờ, lạnh lùng.

Thắt Thắt hoàn toàn không để ý, từ trong hà bao móc ra một ít bạc vụn, đưa cho gã thị vệ kia, “Đi nhanh đi nhanh, chậm trễ để diễn xong thì ăn không ngon nữa.”

Thị vệ nhìn ánh mắt âm sâu của Đệ Ngũ Uyên, run rẩy nhận lấy bạc. Lão đảo chạy đi.

“Nhớ phải mặc cả hết mức với chủ quán nhé! Thừa bạc phải tìm trả ta nhé!” Thắt Thắt gào lớn về phía bóng lưng gã.

Dường như gã thị vệ đang chạy càng thêm loạng choạng. Mà tựa hồ thân hình luôn vững chắc trên lưng ngựa của Đệ Ngũ Uyên thoáng run.

“Ha ha...” Nhưng đột nhiên, từ trong chiếc kiệu có đỉnh màu đỏ tím lờ lợc vang lên điệu cười còn lôi cuốn hơn.

Thất Thất ngẩng đầu nhìn về cổ kiệu, một đôi tay trắng nõn nhẹ nhàng vén rèm kiệu, thon dài mà trắng muốt, Thất Thất ngầm suy đoán, sẽ là tiểu quan nhà nào đây?

Tất cả mọi người chăm chú nhìn không chớp mắt vào đôi bàn tay trắng nõn vén rèm lên từng chút một kia, đập vào mắt đầu tiên là trường bào màu tía, mặt hoa da phấn, dáng người phiêu lãng.

Y ưu nhã từ trong kiệu bước ra. Nụ cười tà mị treo trên gương mặt, đôi mắt như ánh sao mang theo sức hút không tên, cuốn lấy ánh nhìn của mọi người, nhưng y chẳng nhìn cái gì, ra khỏi cổ kiệu, liền sáng rực như vậy, xuyên thấu qua hàng người, đôi mắt khóa chặt tại người nữ tử đang cười trên lưng lừa.

“Mỹ nhân cười lừa, quả nhiên có hương vị mới lạ!” Y bật mở bạch ngọc phiến trong tay, ba chữ đỏ lớn chùng hạt đậu sáng chói mù mắt người. Nét bút vô cùng uốn lượn viết thành ba chữ ‘Vạn Giang Hồng’ trên bạch ngọc phiến. Y tiếp tục xoay mặt quạt, phía trên mặt trái có vẽ một nữ tử khóa thân tại lầu các, lắng lơ ửng ra đôi ngọc bích (Ngực đỏ).

Mọi người bối rối cúi đầu ngượng ngùng, Đệ Ngũ Uyên khó xử ho khan một cái, ngẩng đầu, không biết nhìn cái gì.

Mới đầu Thất Thất vẫn còn cảm thán quả thật nam phụ số một này có tiền, bị nàng đoạt lấy một cây ngọc phiến, vậy mà nhanh như vậy đã làm ra một cây khác. Nhưng khi lửa nữ phía sau ngọc phiến xuất hiện, cô thầm cảm rằng, quả nhiên là vô sỉ hết cỡ rồi!

Vạn Giang Hồng tiến thẳng về phía Thất Thất, gương mặt vốn khuynh thành, lại lộ ra nụ cười vô cùng bỉ ổi, đúng là khiến người ta hận không thể tát y một cái rồi đập chết, đòi cho con kích động trong người.

“Mỹ nhân nhi, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Còn khoảng năm bước thì dừng lại. Vạn Giang Hồng đối diện Thất Thất, môi mím câu nhẹ, nhếch lên một đường cong 30 độ hoàn mỹ.

Thất Thất sững sờ nhìn hán ba giây, quay đầu vào bên trong, nôn ọe không ngừng, “Ghê chết đi được!”

“Hả? Sao lại thế được?” Vạn Giang Hồng cau mày, khép ngọc phiến lại, muốn tiếp tục tiến lại gần cô, “Nàng cẩn thận quan sát thử đi! Không gặp được nhiều mỹ nam tử như ta đâu!”

“Vạn Giang công tử, xin dừng bước!” Đệ Ngũ Uyên xuống ngựa, cản lại Vạn Giang Hồng, “Nghe Thường là nội nhân* tại hạ, kính xin chớ bôi nhọ danh tiết của nàng.”

(Nội nhân: vợ.)

“Hả? Danh tiết?” Vạn Giang Hồng cười, ngọc phiến che mặt, cặp mắt hoa đào híp lại, “Ha ha... Người nói nàng còn cái danh tiết á hả?”

Thất Thất buồn bực, chỉ thẳng vào mũi của hán, “Người có biết ‘ha ha’ là cái gì không?”

“Là cái gì?” Vạn Giang Hồng bị nàng chuyển đề tài thành công, đôi mắt hoa đào si mê nhìn Thất Thất trên lưng lừa, “Mỹ nhân nhi nói gì cũng hay hết.”

“‘ha ha’ là tiếng heo mẹ kêu.” Thất Thất nhử mày nhìn hán, hài lòng nhìn nụ cười trên khuôn mặt của y dần dần cứng ngắc, từ từ vỡ vụn.

Nhưng kẻ mặt dày sao có thể bị đánh bại dễ dàng?

Vạn Giang Hồng cười gượng hai tiếng, ngoảnh đầu nhìn Đệ Ngũ Uyên, cười nhạt, “Vừa rồi chúng ta đang nói đến đâu nhỉ?”

Đệ Ngũ Uyên không để ý đến hán, cao ngạo ngẩng đầu.

“Khụ khụ... Là vấn đề danh tiết.” Vạn Giang Hồng không ngừng liếc về người cười lừa, thành công thấy được nét mặt hơi khấn trương của cô, cười đến rạn rở, “Vô cùng vinh hạnh có thể vô tình gặp được mỹ nhân nhi tại Nguyệt Nguyệt Hồng, cho tới tận bây giờ ta vẫn không thể quên mùi hương cùng với... sự chiếu cố đặc biệt kia của mỹ nhân nhi...” Thời điểm nhắc đến hai chữ chiếu cố có phần nghiêng răng nghiêng lợi.

Tất nhiên Thất Thất hiểu được hàm ý trong lời của y, nhìn nụ cười đối trá của y, Thất Thất híp mắt, oán hận. Cảm tình toàn mang đến phiền phức!

Nhưng người khác lại không nghĩ như vậy, cực kì khả nghi nhìn hai người, thỉnh thoảng có chút đồng tình nhìn sang Đệ Ngũ Uyên. Đệ Ngũ Uyên nắm chặt thành quả đám cưới, cảm hận trùng Thất Thất, nhưng không nói câu nào. Trái lại vô cùng bình tĩnh nhìn Vạn Giang Hồng, giống như không có chuyện gì, “Nghe Thường vẫn luôn trong phủ, sao có thể xuất hiện ở... Nguyệt Nguyệt Hồng. Kính xin Vạn Giang công tử chớ nói xằng bậy, làm dơ bản danh tiết của nàng, nếu không, Đệ Ngũ Uyên ta không phải người có thể mặc cho người khác tùy ý xúc phạm.”

“Hả? Ta không biết làm thế nào mà nàng xuất hiện ở Nguyệt Nguyệt Hồng, chẳng qua...” Vạn Giang Hồng ‘phật’ một tiếng mở ngọc phiến ra, che nửa phần dưới gương mặt, chỉ chừa đôi mắt hoa đào xoay chuyển, “Lúc đó có rất nhiều người chứng kiến, mỹ nhân nhi nhận tin vật đính ước của ta.”

“Gi?” Đệ Ngũ Uyên quay đầu nhìn Thất Thất, Thất Thất vội lắc đầu.

Vạn Giang Hồng cũng không bỏ qua như vậy, “Tại sao mỹ nhân nhi có thể vô tình như vậy, cây ngọc phiến kia của ta coi như tặng nàng, nàng yêu thích đến không rời tay, hơn nữa, chỗ kín của ta còn được chân ngọc của nàng chạm loạn, sao, nhanh như vậy đã trở mặt không nhận người rồi hả? Quả nhiên

mỹ nhân bạc tình mà.”

“Mi đừng nói huyền thuyên!” Thất Thất nhìn sắc mặt càng lúc càng âm trầm của Đệ Ngũ Uyên, phút chốc hoảng loạn.

Đệ Ngũ Uyên âm thầm chặn lửa giận trong lòng, trầm giọng nói, “Vô luận sự thật như thế nào, xin Vạn Giang công tử đừng nên tiếp tục truy cứu, Nghê Thường là nội nhân của ta, ngươi muốn cái gì, chỉ cần nói một tiếng, Đệ Ngũ Uyên ta sẽ không từ chối, bất quá, những việc này, xin kết thúc từ đây, được không?”

“Sao cơ? Nhưng ta chẳng thiếu thứ gì, làm thế nào đây?” Vạn Giang Hồng đùa cợt, nhún mày, nhìn Thất Thất nóng rực, “Thật sự ta chỉ cần nói muốn cái gì, ngươi sẽ cho?”

“Chỉ cần ngươi nói, chỉ cần ta có.”

“Rất tốt.” Vạn Giang Hồng nở nụ cười đạt được ý muốn, mặt quạt khép lại, chỉ thẳng vào người nào đó trên đang cười trên lưng lừa, “Ta muốn nàng!”

”Không được!”

”Không được!”

Thất Thất và Đệ Ngũ Uyên đồng thanh cự tuyệt, vô cùng kiên quyết.

“Hử? Hóa ra Thừa Tướng đại nhân là loại người nuốt lời?” Vạn Giang Hồng bắt mắt nhìn mày, nụ cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy là muốn ăn đòn.

Đệ Ngũ Uyên ôm quyền, “Nghê Thường là nội nhân của ta, sao có thể tùy tiện cho người khác, chẳng phải là trò cười ư!”

“Nói trước bước không qua, ta cũng không phải đến tay không, như vậy đi. Chúng ta đổi, một người đổi một người, như nào?”

“Đổi người? Hoang đường!” Đệ Ngũ Uyên cười lạnh.

Vạn Giang Hồng không mở miệng, chỉ vỗ tay một cái, người hầu lập tức vén rèm cổ kiệu có cái đỉnh màu đỏ sặc sỡ phía sau. Trong rèm lộ ra một người.

Đệ Ngũ Uyên thờ ơ liếc qua, đột nhiên ngăn người, kích động kêu, “Tiểu Ngừ!”

Thất Thất cũng cả kinh, đương nhiên sau khi nghe âm thanh của Đệ Ngũ Uyên, ngẩng đầu nhìn về phía cái kiệu, Đệ Ngũ Uyên dùng tốc độ sét đánh không kịp ôm tai, trong chớp mắt đã chạy tới trước cửa cổ kiệu, bế người kia theo kiểu công chúa ra ngoài.

“Tiểu Ngừ! Tiểu Ngừ! Nàng mau tỉnh lại!” Đệ Ngũ Uyên có chút khẩn trương nhìn hai mắt cô nàng nhắm nghiền, trên mặt hiện ra nét dịu dàng Thất Thất chưa từng nhìn thấy.

Thất Thất ngậm tắc lưỡi, đây chính là cuộc hội ngộ cảm động của nam nữ chính nha, chẳng qua, sao diện mạo của nữ chính lại tầm thường như thế này? Thật sự ném vào trong bể người cũng tìm không nổi. Quả nhiên mục tác giả là mẹ ruột mà, dung nhan như vậy lại có thể thu hoạch một rổ tim của các đại suất ca. Trong khi Cổ Nghê Thường như này, một bạch phú mỹ không những xinh đẹp còn tài phú, lại bị chìm thế thảm như vậy, cô có được phép hoài nghi tác giả Mạnh Mạnh tiểu tiên nữ đang trả thù xã hội không?

“Sao nào? Hiện tại có đồng ý đổi không?” Vạn Giang Hồng đắc chí vừa lòng nhìn sang Đệ Ngũ Uyên, lại ngó qua Thất Thất đang tràn đầy hiếu kỳ.

Lúc này trong mắt Đệ Ngũ Uyên đâu còn nhìn thấy ai khác, thâm tình nhìn Âu Dương Ngừ, mở miệng nói, “Ngươi đã làm gì tiểu Ngừ? Tại sao vẫn hôn mê?”

“Không đáng lo, chỉ là một loại thuốc mê thôi, chỉ cần ngươi đồng ý đổi người, ta lập tức giao ngươi thuốc giải.”

Rốt cuộc Đệ Ngũ Uyên ngẩng đầu, lạnh lẽo nói, “Đưa thuốc giải ra đây.”

Vạn Giang Hồng đồng tình liếc qua Thất Thất một cái, móc từ trong tay áo ra một cái bình nhỏ, ném về phía Đệ Ngũ Uyên.

Đệ Ngũ Uyên thận trọng đỡ lấy bình, bế Âu Dương Ngừ cười lên tuần mã không hề quay đầu lại, đi thẳng.

“Này...” Thất Thất nhìn bóng lưng hần rời đi, im lặng.

Cứ như vậy bỏ rơi cô...

Vạn Giang Hồng há hê bước thẳng tới, “Mỹ nhân nhi, nàng xem, phu quân nhà nàng không cần nàng nữa rồi. Về sau theo ta là được rồi!”

Thất Thất cúi đầu, liếc mắt nhìn y, “Anh có nhiều tiền không?”

“À...” Vạn Giang Hồng tắc nghẹn, gật đầu chắc nịch, “Coi như thế đi.”

“Vậy thì tốt, tôi theo anh.” Thất Thất vô cùng sáng khoái cười lừa về phía y.

Vạn Giang Hồng nổi vạch đen, “Nàng không đau lòng à?”

“Đau lòng? Vì sao?”

Y chỉ chỉ phương hướng Đệ Ngũ Uyên biến mất, “Phu quân nàng vừa mới bỏ nàng lại. Đáng lẽ nàng phải đau lòng chứ?”

Thất Thất nhăn trán nhũ mảy, suy nghĩ qua loa, rồi mới gặt đầu cái rụp, “Ừ, hình như tôi hẳn là nên đau lòng đi.” Thất Thất vỗ vỗ bờ vai của y, vô cùng phóng khoáng, “Hay là vậy, để an ủi tâm hồn đáng thương của tôi, mời tôi ăn cơm nhé.”

“Hừ...” Vạn Giang Hồng nhìn cô cực kỳ quái dị.

“Nhìn tôi làm gì?”

“Thật muốn gỡ cái đầu nàng ra xem thử bên trong đựng gì.”

“Đầu tôi chứa gì không phải chuyện hay để lôi ra thảo luận, chúng ta nên suy nghĩ xem, trong kinh thành nhà ai có món ăn ngon. Nào! Anh tiến cử giới thiệu đi.” Thất Thất cười con lừa, lời kéo tóc của Vạn Giang Hồng đi về phía trước.

Vạn Giang Hồng roi lệ, hiện tại y có thể đổi ý không? Ai tới dắt con lừa này đi đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nam phụ lén giở trò, nữ phụ trúng chiêu

“Công chúa! Công chúa! Hạt dưa của ngài!” Đi chưa được bao xa, liền nhìn thấy thị vệ bị Thất Thất sai trước đẩy cầm theo một bọc lớn hạt dưa kêu to chạy tới.

Thất Thất dừng lừa lại, lừa con có chút bất mãn kêu một tiếng, phì mũi.

“Công chúa! Công chúa! Giao cho ngài!” Tiểu thị vệ cung kính giao bọc giấy đến trước mặt Thất Thất, thấy Thất Thất tiếp nhận lấy bọc giấy, lập tức móc ra một miếng tiền đồng từ trong ngực, thở hồng hển nói, “Còn đây là tiền... tiền thừa.”

Vừa nhận tiền đồng thì nhìn thấy tiểu thị vệ di chuyển đầu, tìm kiếm thứ gì đó xung quanh.

“Đừng tìm nữa, thừa tướng đại nhân nhà ngươi dẫn theo đội ngũ trở về phủ rồi. Anh bạn cũng trở về đi.” Tất nhiên Thất Thất biết gã đang tìm kiếm cái gì.

“Nhưng... Còn công chúa người?”

“Ai...” Thất Thất ngửa đầu thờ dài một tiếng, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt khinh bỉ của Vạn Giang Hồng, cô u oán nói, “Hôm nay phu quân có niềm vui mới trong lòng, nào còn dư dả yêu thương cho đồ vật đã cũ như ta?”

Tiểu thị vệ nhìn biểu tình phiền muộn của cô, lập tức quỳ trên mặt đất, lời thề sắt son: “Tiểu nhân nguyện dùng hết sức chó ngựa, hộ tống công chúa về phủ.”

Vạn Giang Hồng thấy vậy, ngọc phiến chìa ra, đỡ tiểu thị vệ đứng dậy, “Nào, hiện tại không phải lúc nàng ấy muốn trở về là có thể trở về. Đại nhân nhà ngươi đã tặng nàng cho ta rồi. Cho nên, nàng có thể trở về hay không, sẽ do ta quyết định.”

“To gan! Công chúa há có thể để thảo dân các ngươi mạo phạm!” Tiểu thị vệ quát lớn, rút đại đao từ bên hông, chém về phía Vạn Giang Hồng.

“A!” Vạn Giang Hồng nhìn lên, sắc mặt lập tức biến đổi, một tay vắt ngang eo Thất Thất nhấc lên, nhanh chóng vọt ra xa mười bước.

Chẳng qua khoảng thời gian đó chỉ bằng một cái chớp mắt, không thể không trầm trồ khinh công của y thật cao.

“Buông công chúa xuống!” Tiểu thị vệ cầm lấy đại đao xông tới chém.

“Ta không thích tha đấy, ngươi có thể gây khó dễ ta được ư?” Y cười lưu manh, còn cố ý kéo sát Thất Thất vào lòng ngực.

“Làm càn!” Tiểu thị vệ nổi giận, nhấc thanh đại đao lên chém loạn xạ.

Vạn Giang Hồng ôm Thất Thất, mỗi lần đều vuốt soát tránh thoát đao phong. Thất Thất mặt cắt không một giọt máu.

“Ngươi, mau dừng tay cho lão nương! Ngươi muốn chém chết ta à!” Thát Thát gào ầm lên.

Tiểu thị vệ dừng lại, chần chừ thu đao, “Công chúa... Tên này mạo phạm công chúa, thật sự tội tày trời.”

“Tự ngươi về nhanh đi! Dừng nói mấy thứ có được hay không được.”

“Nhưng.....”

“Không nhưng gì hết! Đi mau!” Thát Thát giẫy khỏi giam cầm của Vạn Giang Hồng, đẩy tiểu thị vệ về phía trước.

Tiểu thị vệ lão đảo vài bước, vẫn như cũ không chịu đi.

Thát Thát tiến lên, một tát lên mặt gã, nghiêm nghị nói: “Đây là lệnh!”

Tiểu thị vệ do dự hồi lâu, cuối cùng gục đầu xuống, không cam lòng lên tiếng, “Vâng.” Dứt lời xoay người, chạy nhanh về hướng phủ Thừa tướng.

Nhìn bóng lưng tiểu thị vệ dần dần biến mất, Vạn Giang Hồng cười như không cười nói, “Không ngờ, đến một thị vệ nhỏ nhoi cũng thật thú vị.”

Thát Thát nhú mày nhìn y, “Chỉ là một tiểu thị vệ thôi, anh đừng có ý đồ gì với gã.”

“Hả?” Vạn Giang Hồng cất cao giọng, “Có ý gì?”

Thát Thát sâu kín liếc y, sau đó làm như không có việc gì quay về, trèo lên lưng lừa, “Anh tự hiểu.”

Trong truyện có viết kỹ, Vạn Giang Hồng là dạng người chén cả nam lẫn nữ. Nếu vị nào không thuận lòng y, so với cái chết còn thảm hơn. Tiểu thị vệ vừa rồi trông cũng thanh tú, nếu bị tên nam phụ số một này quẫn lấy thì thật quá gay go. Còn nữa, cho dù không có cái loại ý nghĩ bệnh hoạn kia, chỉ dựa vào độ khoan dung hẹp hòi của y, muốn một tên thị vệ nhỏ bé biến mất hoàn toàn có khả năng.

“Hả?” Vạn Giang Hồng đuổi theo, híp mắt, “Không hiểu.”

“Mặc kệ anh có hiểu hay không, bây giờ suy nghĩ nhanh lên, ở đâu có thức ăn ngon, tôi đói sắp chết rồi này!” Thát Thát đá đá lừa tới bên hông Vạn Giang Hồng, dồn dứ vào phần dưới.

Y tóm gọn cái chân hung hăng của cô, bĩ ỏi sò sò mũi hời, “Quả nhiên mỹ nhân không giống nhau, đến chân cũng đẹp để.”

“Đi chết đi! Mau dẫn đường!” Thát Thát rút chân về, tàn nhẫn đá một cái thật mạnh vào lưng của y.

“Được được được!” Vạn Giang Hồng thở dài, nhìn về phía sau, những kiểu phu gia tự giác khiêng hai cỗ kiệu có cái đỉnh sắc sỡ biến mất trong hẻm nhỏ. Y bắt lấy sợi dây lừa, đi phía trước dắt theo. Thi thoảng còn quay đầu lại tà mị nở nụ cười với Thát Thát, thuận tiện ném lại một cái mị nhãn.

Cả chặng đường Thát Thát không ngừng được cảm giác buồn nôn, dứt khoát ngẩng đầu đếm mây trời, “Một con heo, hai con heo, ba con heo, bốn con heo...”

Đến khi đếm tới con heo thứ 159, cuối cùng Vạn Giang Hồng cũng dừng bước, “Tới rồi.”

“Hử?” Thát Thát ngẩng đầu, nhìn tấm bảng màu đỏ phía trên, ba chữ to được mạ vàng, gần từng chữ cổ hết sức thót ra, “Đức! Khắc! Sĩ!”

Đây là... Thát Thát kích động. Nhanh chóng bỏ xuống lưng lừa, bước nhanh tới trước mặt Vạn Giang Hồng, kéo mạnh tay áo của y, hai mắt đắm lệ nhìn y, “Cái này... Đây là do ai mở?”

Vạn Giang Hồng nghi hoặc nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, dừng dừng nói, “Thế nào? Có hứng thú với lão bản tiệm này?”

Thát Thát gật đầu, “Hứng thú, chút chút, rốt cuộc anh có nói hay không!” Kéo mạnh tay áo của y, có một loại quyết tâm nếu ngươi không nói ta sẽ xé rách tay áo ngươi.

“Ê ê ê! Dừng nín nữa, nín nữa hổng thì sao, phá hủy danh tiết của ta, đừng trách ta lấy thân báo đáp.” Vạn Giang Hồng kéo tay áo bị Thát Thát vò nhàu nhũ, đối diện với ánh mắt chán ghét của Thát Thát, y chẳng chút khó chịu, ngẩng đầu, nhìn lên ba chữ to thiếp vàng trên tấm bảng kia, khước môi cong cong, “Về phần chủ tiệm này, ha ha, chính là kẻ hèn ta!”

“Anh?!” Thát Thát trợn to hai mắt, không dám tin. Nhưng nghĩ lại, nhớ tới một chuyện. Nữ chủ trở lại Kinh thành, vốn phải là chuyện của một năm sau chứ, nhưng lúc này lại bị y dẫn tới kinh thành, hơn nữa, căn cứ vào hành động y dùng nữ chính trao đổi với cô, nhìn thế nào cũng không ra y yêu sâu nặng nữ chính giống với nguyên tác! Chẳng lẽ...

Tâm thần Thát Thát chấn động, hình thành một suy nghĩ lớn mật, nữ phụ cô đây làm việc không bám theo kịch tình, là bởi vì cô vốn là người ngoài cuộc, thế còn nam phụ kia đôi loạn kịch tình chẳng lẽ cũng giống như cô sao?

“Sao nàng nhìn ta ghê vậy?” Vạn Giang Hồng cau mày, bộ dạng nghiêm trang thật không thích hợp với y, nhưng ngay lúc đó, y cười rộ lên, đôi mắt đẹp chớp chớp, ngón tay trắng muốt đưa tới nâng cằm cô lên, “Chẳng lẽ... Đột nhiên phát hiện điểm tốt của mỹ nam tử khó tìm cả thế gian ta đây, trái tim

ngầm thề ước, hy vọng được cầm tay ta, giải lão, sinh con, kiếp sau.”

Thất Thất chỉ quay đầu, tránh thoát khỏi ma trảo của y, lại không tức giận, nghi ngờ nhìn y, hết sức khản trương, cố ý làm bộ trấn tĩnh, miễn cưỡng rặn ra nụ cười mỉm, mở miệng nói, “You are a pig.”

Vạn Giang Hồng vô cùng tự nhiên đưa tay, ra sức vỗ vỗ đầu Thất Thất, trên mặt không có điểm nào không vui, cười đến rục rờ, “Cho dù mỹ nhân nhi nói lung tung, cũng vẫn mê người đến vậy.”

Cẩn thận nhìn mặt y, xác định không có một điểm tức giận hay không vui, Thất Thất lạc lõng thờ dài.

Chẳng lẽ không đúng? Suy đoán của cô sai rồi sao?

“Mỹ nhân đừng vội thờ dài, tuy rằng tiệm này ta mở lúc buồn chán, nhưng đầu bếp nơi đây đều do ta đào gốc tường của rất nhiều nhà mới chọn vào. Chắc hẳn sẽ hợp với khẩu vị của nàng. Cho dù ở đây không làm nàng hài lòng, nàng nhìn đi.” Vạn Giang Hồng chỉ vào phía đối diện Đức Khắc Sĩ, “Lý Khắc Sĩ kia cũng để nàng mặc sức thưởng thức.”

Thất Thất nhìn theo hướng y chỉ, nhìn về phía đối diện, ba chữ thiếp vàng giống nhau: Lý! Khắc! Sĩ!

Chứng kiến trước cửa lượng khách ra ra vào vào trước cửa ‘khắc chết người’, trong thời gian ngắn ngủi cô bỗng cảm thấy Đức Khắc Sĩ đã bình thường lắm rồi. Giao thừa cho tiểu nhị, để gã dắt xuống chăm sóc, vừa lôi kéo Vạn Giang Hồng tiến vào trong Đức Khắc Sĩ, vừa tò mò hỏi han, “Làm sao anh nghĩ ra được cái tên... ừm... rất chi đặc biệt này?”

Vạn Giang Hồng phật mở ngọc phiến, phe phẩy quạt, hết sức hài lòng, “Nếu như ta nói là tiền nhân báo mộng, nàng có tin không?”

“Không tin.” Thất Thất lắc đầu, như chặt đinh chém sắt.

“Chính là như vậy nên ta có giải thích nàng cũng sẽ không tin, nàng cần gì phải hỏi ta để chuốc lấy mất hứng. Đi nào, ta hơi đói bụng rồi,” Vạn Giang Hồng đảo mắt khẽ cười, đột nhiên nói: “Đúng lúc, ta có chút đồ cất giữ tốt muốn cho mỹ nhân nhi xem qua.”

Thất Thất sững sờ, “Đồ cất giữ gì?” Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ là mấy cái tay chân gãy lìa kinh tởm gì gì đó. Trong vãn tả qua, Vạn Giang Hồng cực kỳ tàn nhẫn, hơn nữa có chút sở thích biến thái.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, những đồ cất giữ đều cực đẹp, nàng nhìn là hiểu.” Dứt lời, y cũng không quan tâm cô có hiểu hay không, đi đầu bước vào Đức Khắc Sĩ.

Theo đuôi đi vào, nhìn bố cục bên trong, không có chút mùi vị hiện đại nào, phong vị cổ đại nồng nặc thấm xuyên qua tầng tầng lớp lớp bình phong phá vào mặt. Trên tường gỗ trạm trổ còn treo vài bức tranh mỹ nhân, thướt tha uyển chuyển, rất có ý vị, cô không khỏi có chút si mê.

“Những thứ này có gì dễ ngắm. Chờ một lát ta sẽ cho nàng xem kiệt tác chân chính.” Vạn Giang Hồng vừa dẫn dò tiểu nhị mang lên vài món ngon xong, quay đầu lại nhìn thấy dáng vẻ si ngốc há hốc của Thất Thất, gõ một cái lên đầu cô, thấy cô hồi phục lại tinh thần, lúc này mới dắt cô lên lầu hai, “Đi, đi theo ta.”

Thất Thất ôm cái đầu bị gõ đau, tuy là theo y lên lầu, nhưng đôi mắt vẫn tò mò ngó nghiêng chung quanh.

Vào nhà gian, Thất Thất đảo một vòng, khắp nơi đều hết sức tinh xảo, nhưng mà: Tại sao trên tường treo đầy những loại tranh vẽ lửa nữ là lời? Hoặc xinh đẹp, hoặc thanh thuần, nhìn dung mạo mỗi người đều thật sự là khuynh quốc khuynh thành.

“Sao? Chút đồ cất giữ của ta không tệ chứ, ta đã phải bỏ một số tiền lớn mời danh họa sư thần bút Mã Tử Lương ở kinh thành vẽ cho ta những bức họa này đó. Tốn của ta kha khá bạc.” Vạn Giang Hồng nằm nghiêng trên giường, vãi sợi tóc men theo đường nét gò má roi trên giường, gắm đồ tóc đen, yêu mị vô cùng, y cứ như vậy lơ lửng biếng mở ra cặp mắt hoa đào, như có như không liếc về nơi đây, không nói cũng mang theo tình ý ngầm, “Bất quá, dù những bức vẽ này có đẹp thế nào, cũng không đẹp bằng mỹ nhân nhi nàng.”

Thất Thất khinh thường, hiển nhiên không tin, “Mã Tử Lương sẽ thay người vẽ mấy bức họa đòi phong bại tục này?”

“Chẳng lẽ Mỹ Nhân Nhi chưa nghe qua có tiền có thể sai ma khiến quỷ?” Vạn Giang Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt không tin của cô, tiếp tục nói, “Hơn nữa, ta không chỉ có tiền, là người ai cũng có nhược điểm, thật không may, nhược điểm của hần lại nằm trong tay ta. Hần không muốn vẽ cũng không được.”

Thất Thất hí mắt, nghi ngờ chăm chú nhìn y, đoán xem y dùng thủ đoạn hèn hạ gì để uy hiếp.

Đúng lúc này, từng tỳ nữ xinh đẹp bụng từng mâm đồ ăn đi vào. Đột ngột, mùi thơm thức ăn tỏa từ phía.

“Mỹ nhân nhi, không phải nàng đói bụng sao? Mau ăn nhanh, nàng đói bụng thì ta sẽ đau lòng đó.” Vạn Giang Hồng đứng dậy, đỡ Thất Thất ngồi xuống. Y cũng chẳng khách khí, ngồi xuống sát bên cô.

Nhìn cái bàn chạt ních không ngừng tăng thêm món ăn, phút chốc con thèm ăn trong Thất Thất dâng lên dạt dào, cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn. Vạn Giang Hồng lại chỉ chống cằm, mắt cong cong, yểu ớt cười nhìn Thất Thất, đũa đặt ở bên, nhưng y không hề chạm qua, cứ như vậy vô cùng thỏa mãn ngắm Thất Thất từng gắp từng gắp quét sạch một bàn đầy đồ ăn.

Không bao lâu, trên bàn chỉ còn thừa lại một mảnh hỗn độn, Thất Thất thỏa mãn ợ hơi, lúc này mới phát hiện Vạn Giang Hồng cười như không cười chăm chú nhìn cô.

“Tại sao anh không ăn?”

Vạn Giang Hồng rót một ly trà, đưa cho cô, “Nhìn nàng ăn, ta không đói bụng nữa.”

Thất Thất không hiểu, nhận lấy chén trà kia, ngửa đầu uống cạn, “Bắt kê ra sao, bữa cơm này, cảm ơn.”

“Không, không cần cảm ơn.” Vạn Giang Hồng nhú mày, ngón trỏ thon dài, vô ý vẽ vài vòng trên mặt bàn.”

Đứng lên, Thất Thất lôi ra túi hạt dưa từ trong ngực, đổ một nửa lên bàn, sau đó gói thật kỹ phần còn thừa lại, đặt vào trong ngực, “Những thứ này là thù lao tôi cho anh, tôi không phải người chuyên ăn quịt.”

“Hà?” Vạn Giang Hồng bốc lấy một hạt, thả vào trong miệng, khẽ cắn, “Thật là một món ăn ngon vô cùng, chắc hẳn đặt tại ngực mỹ nhân nên thấm hương vị của mỹ nhân?”

Thất Thất ghét bỏ liếc y, “Quá lời rồi, Thanh sơn bắt cái Lục thủy trường lưu*, sau này chúng ta còn gặp lại.”

(Thanh Sơn bắt cái, Lục Thủy trường lưu: non xanh còn đó, nước biếc chảy dài.)

“Ồ, mỹ nhân nhi phải đi rồi hả? Thật quá vô tình.” Vạn Giang Hồng u oán nhìn cô, “Mỹ nhân nhi, phu quân đã giao nàng cho ta. Sao, mỹ nhân nhi lại không thừa nhận chứ?”

Nhắc tới chuyện này, Thất Thất nhớ lại lúc đó, dừng bước, quay đầu, nhìn kỹ mặt y, “Nói mới nhớ, anh làm cách nào mà tìm được Âu Dương Ngữ?”

”Thần nhân chỉ dẫn.”

Thất Thất cau mày, biết y không chịu nói thật, thờ dài, đành bỏ cuộc, “Anh không nói cũng không sao. Tôi chỉ nhắc nhở anh một câu, bất luận thế nào, không được yêu Âu Dương Ngữ.”

“Hừm? Vì sao?” Vạn Giang Hồng lên tiếng hững hờ, “Trên đời này, không có gì ta không thể làm được.”

“Khó mà nói cho anh hiểu. Tóm lại, anh ghi nhớ là được rồi.” Thất Thất đẩy cửa gỗ nhả gian, “Canh giờ không còn sớm, tôi cần phải trở về. Về phần giữa các anh có việc trao đổi người hay không, chẳng quan hệ gì tới tôi cả.”

Thấy Thất Thất đi xuống lầu, Vạn Giang Hồng dựa lên lan can gỗ, ngọc phiến che mặt, “Mỹ nhân nhi, linh hồn của nàng đã khắc trên ấn ký của ta, là người của ta, vô luận nàng đi tới nơi đâu, rồi sẽ có ngày nàng trở về bên cạnh ta.”

Thất Thất dừng lại, quay đầu, cười khiêu khích, “Hà? Lời quá kiêu căng sẽ cắn phải lưỡi đó.” Dứt lời, không đợi y trả lời, liền đi ra ngoài.

Vạn Giang Hồng tựa trên lan can bằng gỗ cười như không cười nhìn bóng lưng cô rời đi, từ trong ngực móc ra một bọc nhỏ được phắn, trên mặt cười cực kỳ âm hiểm, “Sớm biết sẽ không ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ, trước tiên tặng nàng một sự trừng trị nhỏ. Xem nàng còn dám nhỏ lỏng trên đầu lão hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Xin chào nữ chính, chúng ta là đồng hương

Lúc chạy về tới thừa tướng phủ, trời đã tối hẳn. Trên đường đi qua khu chợ, cô thuận tiện mua năm xâu kẹo hồ lô mang về.

Vừa bước vào cửa chính, liền phát hiện ánh mắt đám thị vệ nha hoàn đứng ở bên nhìn cô có chút khó hiểu, nhưng mỗi lần cô quay nhìn thì bọn họ lại sợ sệt cúi đầu. Cô khó hiểu lắc đầu, nhưng cũng biết nếu cô hỏi trực tiếp, cũng không thu được kết quả gì. Dứt khoát làm bộ như không trông thấy gì.

Không gấp gáp trở về Vân Thường cư, hoặc đi xem cảnh gặp mặt cảm động của nam nữ chính. Cô chạy thẳng tới trạch viện của Đệ Ngũ Chiêu ---- Chiêu Hòa Viện.

Đáng lẽ định vào bằng cửa chính, ngoài ý muốn phát hiện trên cửa chính chiếm chỗ một chiếc khóa sắt. Không khỏi có chút kinh ngạc, chẳng lẽ tiểu Chiêu lại làm sai chuyện gì nên bị Đệ Ngũ Uyên phạt đóng cửa suy nghĩ?

Thuận lợi đứng trên đồng đá trang trí ở ngoài bờ tường, rướn cao đầu nhìn ngó bên trong. Thấy Đệ Ngũ Chiêu đang quỳ dưới tàng cây, thân thể nhỏ bé

có chút gầy yếu cứ vững vàng quý như kia, chỉ nhìn cũng khiến người khác đau lòng không thôi.

“Tiểu Chiêu! Tiểu Chiêu! Đây! Tiểu Chiêu! Phía bên này!” Thát Thát khua kẹo hồ lô trong tay, nhỏ giọng hò.

Lỗi tai Đệ Ngũ Chiêu giật giật, hiển nhiên là nghe được âm thanh. Xoay đầu, nhìn người trên tường nở nụ cười nịnh nọt, đôi mắt âm thầm nhanh chóng vọt qua tia sáng, “Ngươi về rồi!” Trên gương mặt mang theo kích động cùng hưng phấn, nhưng ngay lúc đó, lại trở nên bình tĩnh, khó chịu quay nghiêng đầu, lạnh lùng hừ ra tiếng, “Hừ! Tiệp nhân ngươi còn biết trở về, không phải nói chạy theo một gã nam nhân sao! Thế nào, tên đó không cần ngươi nữa hả?”

Thát Thát còn chưa mở miệng, thẳng bé tiếp tục mắng, “Tiệp nhân chính là không tự mình hiểu, bao người trong thiên hạ có thể chịu được ngươi chứ, lại còn vọng tưởng chạy theo nam nhân khác! Hừ! Không biết xấu hổ!”

“Cổ họng, tiểu Chiêu, em mắng mệt chưa? Mắng mệt rồi thì nghỉ ngơi một lát được không?”

“Không mệt! Tiệp nhân ngươi, không mắng thì không biết xấu hổ là cái gì! Ta thấy ca ta sớm muộn sẽ bỏ ngươi thôi!” Nói tới đây, bỗng nhiên trông mặt thẳng bé trở nên u ám.

“Ừ, khả năng này rất lớn. Hôm nay các nhân vật chính đều tề tụ rồi, đâu còn chỗ cho vai phụ chị nữa.” Thát Thát cười cợt nói: “Tiểu Chiêu, đến khi đó chị lưu lạc đầu đường xó chợ, em đồng ý chăm sóc chị không?”

“Chuyện này...” Đệ Ngũ Chiêu vẫn nhớ rõ cảnh tượng Đệ Ngũ Uyên bế Âu Dương Ngữ trở về. Sự khấn trương và nâng niu trên khuôn mặt Đệ Ngũ Uyên mà cả đời thẳng bé chưa từng thấy qua. Hắn luôn biết trong lòng ca ca của hắn tồn tại một người, một nữ nhân tên là Âu Dương Ngữ. Trước kia hắn chưa có cảm giác gì, nhưng khi hắn nhìn lên cái kẻ ngu dốt nào đó đến một điểm ưu sầu cũng không có đang nằm ngoài trên bờ tường, thờ dài thườn thượt. Cổ Nghê Thường nên ở lại thừa tướng phủ như thế nào đây?

“Thế nào? Tiểu Chiêu sẽ không ích kỷ như vậy chứ, an ủi ngoài miệng cũng không có, thật hẹp hòi, thiệt cho chị còn mua kẹo hồ lô cho em!” Thát Thát huơ huơ kẹo hồ lô trên tay, lấy lòng nhìn hắn, “Nhìn xem, em nói năm xấu, chị mua hắn năm xấu cho rồi nè.”

Đệ Ngũ Chiêu nhìn năm xấu kẹo hồ lô, lần đầu tiên không lộ ra hưng phấn cùng vui mừng, mà sắc mặt mang theo năm phần ưu thương năm phần lo âu nhìn cô, “Tiệp nhân, tại sao một chút cũng không hiểu chứ?”

Thát Thát nhìn vào đôi con ngươi lúc sáng lúc tối của hắn, tất nhiên biết hắn đang lo lắng chuyện gì, “Tiểu Chiêu, chuyện của chị không phải để một đứa nhỏ như em quan tâm, em không cần lo lắng. Mau đứng lên, cầm mấy xấu kẹo này ăn đi.”

Đệ Ngũ Chiêu không đứng dậy, vẫn quý thẳng tắp, “Ngươi đi đi, chưa tới giờ thìn thì ta không được đứng lên.”

“Đứng rồi, tiểu Chiêu, lý do em bị ca phạt quý là gì?”

Trên gương mặt của Đệ Ngũ Chiêu lướt qua một tia mắt tự nhiên, thẹn quá hóa giận, “Tiệp nhân ngươi quản nhiều quá đấy! Đi mau! Thấy ngươi là ta phiền! Vô cùng phiền!”

“Ha ha...” Thát Thát cười, nhìn gò má hắn phát ra vàng ánh sáng bạc, “Được, em đã ghét chị, vậy chị sẽ mang theo kẹo hồ lô nhé. Gặp lại sau, tiểu Chiêu.” Dứt lời, liền xuống khỏi đầu tường.

“Gượm đã...!” Đột nhiên Đệ Ngũ Chiêu hét lên.

Lập tức Thát Thát lại nhô đầu lên bờ tường, cười nói, “Thế nào, tiểu Chiêu không nỡ bỏ chị sao?”

Đệ Ngũ Chiêu bứt rứt, không dám nhìn cô, “Cái đó... Cái đó... Kẹo hồ lô... Lần sau nhớ bù cho ta năm xấu.”

Thát Thát:.....

“Còn lâu.” Thát Thát bỏ lại một câu liền biến mất. Chỉ để lại Đệ Ngũ Chiêu ở nguyên chỗ cũ căn môi dưới cực kỳ ủy khuất trừng mắt to.

Tại sao hắn bị phạt quý, còn không phải là vì Cổ Nghê Thường cô. Nghe nói Cổ Nghê Thường bị ca hắn đối với người khác. Hắn tức giận tranh cãi với vị ca ca hắn luôn kính nể, trông thấy ca ca chỉ một lòng đặt tại người Âu Dương Ngữ, nên muốn tự mình tìm cô về. Bởi vậy mà bị ca ca nhốt trong viện, hơn nữa phạt quý tới giờ hợi. Ai ngờ, cô thậm chí đến vài xấu kẹo hồ lô cũng không chịu cho, hẹp hòi! Nhỏ mọn! Hừ! Về sau cô đừng mơ tưởng chạm vào tay nhỏ của hắn nữa!

Nhưng đến khi hai chân hắn run rẩy đứng dậy từ mặt đất, gọi tiểu thị điu trở về phòng, bỗng nhiên phát hiện trên bàn năm xấu kẹo hồ lô được bọc cẩn thận.

Đuổi mấy tiểu thị ra ngoài, hắn ngồi một mình trước bàn, cắn kẹo hồ lô, khoe môi dầy cao, hài lòng và thỏa mãn. Không ngờ cô lại lặng lẽ đi bằng mặt đạo tặc. Càng nghĩ lòng càng ngọt. Có lẽ, lần sau hắn có thể cho phép cô hôn nhẹ cái má quý giá của hắn.

.....

Trong khi đó, Thát Thát từ Chiêu Hòa viện trở về thẳng Vân Thường cư. Nhìn tiểu viện trống rỗng, không có bất cứ tỷ nữ nào, nghĩ chắc là đều tới Thính Ngự Hiên chăm sóc Âu Dương Ngữ rồi.

Chắc chắn, vô luận cổ đại hay hiện đại, chẳng thiếu hạng người chuyên nịnh hót.

Nhớ tới tuy rằng Âu Dương Ngừ và cô không phải người cùng một nơi đến, một là người hiện đại do mục tác giả Mạnh Mạnh tiểu tiên nữ tạo ra, một là nhân vật tồn tại thật sự. Nhưng có một chút tương đồng, đó chính là, các cô cùng có trình độ hiện đại như nhau. Độ ăn ý cũng theo đó mà tăng cao rất nhiều. Quan trọng hơn, cô muốn tìm lý do ở cạnh bên nữ chính, sau đó chứng kiến câu chuyện tình yêu đầy gian khó của nam nữ chính, thuận đường thay bọn họ diệt trừ một vài phiền toái.

Đổi sang chiếc váy dài lớp ngoài nền trắng đuôi tím nhạt, sửa lại búi tóc một cách qua loa, từ trong tường kép lấy ra được Từ Vũ đưa cho lần trước.

Thất Thất cười gian, lúc này không lấy ra thử một chút thì lúc nào mới thích hợp?

Từ trong hộp trang điểm chọn ra một cây trâm tương đối mộc mạc, cẩn thận cầm cái hộp gói kỹ. Cố gắng nặn ra một nụ cười ôn hòa vừa phải, liếc ra khỏi Vân Thường cư, đi thẳng tới Thỉnh Ngừ Hiền.

Cả vườn hoa đào rực rỡ, cánh hoa đào tao nhã rơi tán loạn, tràn ngập ý xuân. Quả nhiên không hổ là nơi quý giá nhất của Đệ Ngũ Uyên.

Vừa vào tiểu viện, liền nhìn thấy tỷ nữ vội vàng lên lên xuống xuống, cô vừa đến cạnh cửa thì bị người ngăn cản.

“Lúc này Âu Dương tiểu thư không tiện gặp khách, kính xin công chúa trở lại sau.” Lão mục tử đứng trước cửa, tuy rằng dáng vẻ cùng kính cần, nhưng thái độ lại cực kỳ cương quyết.

“Tôi tới gặp cô ấy một chút, nói với cô ấy vài câu sẽ đi ngay. Bà không cần phòng tôi như lửa thế đâu.” Thất Thất lôi ra chiếc trâm ngọc trai bên trong hộp kia, “Âu Dương cô nương bình thường vô cùng mộc mạc, ta thấy chiếc trâm ngọc trai này vô cùng hợp với cô ấy, cho nên mới đem tặng.”

“Âu Dương tiểu thư không thiếu trâm ngọc trai như này, ý tốt của công chúa, nô tỳ thay tiểu thư gửi lời cảm ơn tới ngài, kính xin công chúa sớm trở về nghỉ ngơi.”

Thất Thất có chút bức bối, sao bà già này lại đáng ghét đến vậy, không phải chỉ gặp Âu Dương Ngừ thôi sao, có phải sẽ ăn luôn cô ta đâu. Cần thiết phải đề phòng cô như thế sao?

“Nếu tôi nhất định vào?”

“Vậy công chúa đừng trách nô tỳ vô lễ.” Lão mục tử ngẩng đầu, không chút sợ hãi, âm thầm làm dấu tay, ra hiệu tiểu nha đầu bên cạnh báo tin cho Đệ Ngũ Uyên.

Trông thấy tiểu nha đầu bên cạnh lén lút chạy ra ngoài, tất nhiên Thất Thất biết nàng ta đi chỗ nào, chẳng qua, báo cho Đệ Ngũ Uyên cũng tốt. Cô đang diễn trò, sao có thể thiếu vai nam chính?

Cô định xông vào, nhưng đúng lúc này, một giọng nói dịu dàng cất lên từ trong phòng, “Di Phụng, bên ngoài xảy ra chuyện gì?”

Tiếp theo là tiếng bước chân vô cùng êm ái truyền ra.

“Tiểu thư chớ ra ngoài, cứ ở bên trong nghỉ ngơi thật tốt. Nô tỳ sẽ tự xử lý.”

Nhưng tiếng bước chân cũng không vì lời bà mà dừng lại. Thất Thất ngẩng đầu, chăm chú nhìn cửa.

Rèm cửa vén lên, mặc dù đôi tay kia trắng nõn, nhưng hơi thô. Giày thêu nền trắng hoa đỏ lộ ra bên trong chiếc váy dài màu trắng. Đinh tiền đèn lồng treo cao, sáng ngời như ban ngày. Cho nên gương mặt mím mím mang theo chút trẻ con đập vào mắt rất rõ ràng. Cặp mắt không lớn, chỉ có đuôi mắt đẹp vênh cong lên, mang theo một phong vị đặc biệt. Mặt so với người bình thường có vẻ lớn hơn. Tuy rằng làn da trắng, nhưng ngũ quan thật quá bình thường.

Lúc trước cô chỉ nhìn từ xa, bây giờ khoảng cách gần, cho nên thấy rất rõ dung mạo của nàng ta, dung mạo như vậy, nói thanh tú vẫn là có chút miễn cưỡng, lại có thể hấp dẫn vô số trai đẹp có tài trong truyện. Mẹ ruột Mạnh Mạnh tiểu tiên nữ này đừng có yêu đến mức quá đáng vậy chứ! Hoàn toàn không suy xét cảm nhận của các nam chính nam phụ mà!

Bất quá chiêm chọc thì chiêm chọc, mục đích thì cô vẫn nhớ.

Thất Thất cười nịnh, “Âu Dương, cô có thể trở về phủ, tôi rất vui mừng, đặc biệt tới một chuyến để tặng bộ trâm ngọc cho cô, hy vọng cô có thể nhận.”

Gương mặt vẫn luôn tươi cười dịu dàng của Âu Dương Ngừ, sau khi nhìn thấy Thất Thất, lạnh nhạt đáp lời, “Hậu lễ của công chúa, Âu Dương Ngừ sao dám nhận. Xin thu hồi lại.”

Nhìn gò má lạnh lẽo của nàng ấy, thù hận giữa cô và Cố Nghê Thường lớn dường nào đây!

Thất Thất thu lại nụ cười nịnh nọt, sáng rực nhìn Âu Dương Ngừ chăm chăm, mở miệng nói, “Tại sao Âu Dương có thể lạnh lùng như vậy? Chẳng lẽ quên bát vinh bát sỉ của Hồ gia* rồi sao?”

(Bát vinh bát sĩ: Tám điều lấy làm vinh quang, tám cái xem là sỉ nhục.

Hồ gia gia = Hồ Cẩm Đào.)

“Ngươi là...” Bỗng nhiên Âu Dương Ngữ xoay đầu lại, lúc này đôi con ngươi không tính là sáng hiện ra ánh sáng thâm sâu, tay vén rèm hơi run run, “Khinh Hại Lí Phi Bằng*.”

Thất Thất cười một tiếng, may mắn cô bên tự nhiên, thuận miệng liền tiếp, “Thán đàm đường phát nãi.”

“Nột mỹ lữ khuê lân.” Âu Dương ngữ tròn to hai mắt, nói tiếp.

“Lư lục á giáp cái.” Thất Thất đưa tay, chuyển hộp đựng trăm ngọc trai đến trước mặt nàng ấy, cười nói, “Lân này chịu nhận rồi chứ.”

(Thất Thất và Âu Dương Ngữ đang đọc bảng tuần hoàn hóa học, giống cái bài ‘muốn may áo giáp sắt’ của bên mình đó.)

Âu Dương Ngữ cũng cười, nhận lấy cái hộp, trực tiếp mời cô vào trong phòng, “Sao lại không chịu chứ. Đến đây! Chúng ta vào trong hàn huyên tâm sự một chút.”

“Âu Dương tiểu thư, đây là?” Lão mục tử đứng bên sừng sốt.

Thất Thất cười khiêu khích, “A! Không cho tôi vào, vậy tôi đường đường chính chính đi vào.” Dứt lời, dương dương tự đắc há hê chấp tay sau lưng vào phòng.

Lão mục tử sa sầm. Âu Dương Ngữ cười nói, “Di Phụng, không cần lo lắng. Người dẫn tỷ muội trong sân ra ngoài đi, ta có lời riêng muốn nói với công chúa.”

Tuy rằng Lão mục tử vẫn có chút lo lắng, nhưng nhìn ánh mắt vô cùng kiên định của Âu Dương Ngữ, đành gật đầu đồng ý, dẫn chúng tỷ nữ trong sân thối lui khỏi viện.

Âu Dương Ngữ thấy trong sân không còn bóng người, buông rèm tiến tới gần, hai tay bám chặt lấy tay Thất Thất không buông, “Đồng hương, cô xuyên tới từ bao giờ?”

“Không lâu không lâu, ngay đêm Cổ Nghê Thường và Đệ Ngũ Uyên thành thân.”

Âu Dương Ngữ nghe đến đây, tròn mắt ảm đạm, nhớ lại cuộc hôn sự kia, tuy ở bên ngoài nhưng nàng vẫn nghe được, hồng trang mười dặm, vạn dân ăn mừng, thật hoành tráng dường nào. Tiếc rằng, tân lang trong lòng nàng, nhưng tân nương lại không phải nàng.

Thất Thất quan sát nàng ỉu xiu, tiện tay bưng lên chén trà ở bên, một hơi cạn sạch, “Đừng buồn, tôi và Đệ Ngũ Uyên không có gì. Còn nữa, tôi cảm thấy cô xứng đôi với hắn hơn đó.”

“Thật sao?” Âu Dương Ngữ cười xấu hổ, trên mặt nở ra hai đóa hoa đỏ ửng, “Chỉ là, có thể gặp Uyên ở nơi đây, quả thực là may mắn trong kiếp này của tôi.”

Nhìn đôi má đỏ bừng của cô, Thất Thất trầm nghĩ, chuyện may mắn của Âu Dương Ngữ không phải là Uyên, mà là có mẹ ruột Mạnh Mạnh tiểu tiên nữ. Dĩ nhiên, cô sẽ không nói ra.

Nhanh nhẹn móc bọc dược trong ngực ra, lại bên tai Âu Dương Ngữ thì thầm, “Đây là phương thuốc thúc đẩy tình yêu, chắc cô cũng biết là thứ gì chứ. Tôi thấy hai người chàng chàng thiếp thiếp ở nơi đây mãi, nhưng vẫn không chịu tiến thêm một bước. Không làm thì thôi, đã làm thì cho xong, trực tiếp gạo sống nấu thành cơm chín, xem hắn còn dám không cưới cô không.”

“Uyên không hề nói sẽ không lấy tôi.” Âu Dương Ngữ che mặt, nũng nịu nói, “Huynh ấy nói thời cơ đến sẽ cưới.”

“Chờ thời cơ? Vậy chờ đến ngày tháng năm nào, luôn tới nay, trực tiếp động phòng hoa chúc, không chừng ngày mai sẽ cưới cô ngay lập tức.”

“Tại sao cô lại muốn giúp ta?” Âu Dương Ngữ nghi ngờ nhìn Thất Thất, “Cổ Nghê Thường coi Uyên là lựa chọn tốt, cho dù cô là linh hồn khác nhập vào, nhưng chẳng lẽ cô nhìn thấy nam tử tốt như Uyên sẽ không động lòng?”

“Động lòng?” Thất Thất xi xi khê, “Hắn không bóp chết tôi là tốt lắm rồi. Tôi không yêu cầu gì khác, chỉ cầu các người sớm chút tu thành chính quả, tôi cũng yên tâm thoát thân. Dựa vào cơ duyên của đồng hương chúng ta, hôm nay cô thành thân tôi cũng không có ý kiến gì.”

Âu Dương Ngữ nhận lấy gói thuốc, ngượng ngùng bỏ vào trong ngực, “Cô nói cũng có lý, tôi nghe cô.”

Thất Thất gật đầu, trầm nghĩ, cuối cùng cũng xem như hoàn thành xong một gánh nặng trong lòng. Tối nay, ha ha, cô còn có thể thông qua ám đạo xem một chút việc hay.

Đang vui vẻ, bỗng nghe thấy một tiếng rống to.

“Cổ! Nghê! Thường! Hôm nay ngươi lại muốn làm chuyện xấu gì đây! Ban đầu ngươi làm hại tiểu Ngữ còn chưa đủ sao!”

Thất Thất quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt băng lạnh của Đệ Ngũ Uyên xuất hiện ở cửa, rèm roi xuống theo tay hắn, vương vãi xung quanh.

Hắn nhìn Thất Thất và Âu Dương Ngữ nắm tay, có chút bối rối, “Chuyện này...”

“Uyen.” Âu Dương Ngữ buông tay Thất Thất ra, tới gần, ngã vào lòng Đệ Ngũ Uyên, nũng nịu nói, “Uyen, chàng đừng bày ra bộ dạng vô lễ như vậy với tỷ muội tốt của ta.”

Tỷ muội tốt?

Đệ Ngũ Uyên nhũn chặt mày, cau mày nhìn về cái người đang tựa trên bàn cười vô cùng khiêu khích.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?”

“Nguyên lai mọi chuyện trước đây đều là hiểu lầm, công chúa thật lòng rất tốt với ta, ta quyết định, cùng công chúa kết nghĩa kim lan.”

Sấm dậy đất bằng, Đệ Ngũ Uyên không biết gì bàng hoàng không nói, đến Thất Thất cũng bị dọa sợ.

Quyết định này của Âu Dương Ngữ, đều không thêm bàn qua với người ta sao? Chẳng qua, làm tỷ muội với cô ấy cũng không hẳn là chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nghe lén chuyện trên giường bị bắt, dưới lộ gây họa

“Kết nghĩa kim lan?” Thất Thất kêu lên, khó hiểu nhìn nữ chính đang vui đùa trong ngực Đệ Ngũ Uyên giống như con chim nhỏ nép vào người.

“Ừ.” Âu Dương Ngữ gạt đầu, ngoảnh lại, hơi buồn bã nhìn Thất Thất, “Chẳng lẽ công chúa không chịu?”

Lời vừa nói ra, Thất Thất chợt có cảm giác như đứng trong hầm băng, ngẩng đầu, quả nhiên bắt gặp ánh mắt đe dọa của Đệ Ngũ Uyên, cô khẳng định, nếu cô nói một chữ ‘không’, e rằng Đệ Ngũ Uyên sẽ lập tức ném cô ra ngoài.

“Sao... lại không được?” Thất Thất cười xum xoe, “Có thể kết nghĩa kim lan với Âu Dương là vinh hạnh của tôi.”

Ánh mắt Đệ Ngũ Uyên dịu đi rất nhiều, khiến Thất Thất vui bất cảm giác không thoải mái.

Âu Dương Ngữ rời khỏi lồng ngực Đệ Ngũ Uyên, thốt tha đi tới, nắm lấy tay Thất Thất nâng lên, “Công chúa gọi tôi là tiểu Ngừ cũng được, cứ Âu Dương Âu Dương, hơi quá khách sáo rồi.”

“Nếu đã như thế.” Đệ Ngũ Uyên vẫn luôn im lặng bước tới, đôi mắt nhu tình như nước, một giây cũng không rời Âu Dương Ngữ, “Vậy tiểu Ngừ cũng gọi công chúa là Nghê Thường đi, phải không. Cô! Nghê! Thường!”

Thất Thất tức tới, cứ là nam chính nữ chính thì có thể tùy tiện khi dễ người sao? Đến một câu cũng không cho cô nói, chuyện gì cũng được bọn họ quyết định hết rồi. Thật độc đoán quá đi!

Nhưng cô lại không thể cự tuyệt được, chỉ đành miễn cưỡng gạt đầu, nụ cười trên mặt có chút gượng ép, “Được, đó là tất yếu.”

“Khi nào chúng ta mới kết nghĩa đây? Uyen, chàng nói, cần chuẩn bị cái gì?” Âu Dương Ngữ dịu dàng ngược nhìn Đệ Ngũ Uyên.

“Chỉ cần tình nghĩa là được, những thứ hình thức kia không cần cũng chẳng sao. Còn nữa, tiểu Ngừ, chúng ta có mối liên kết không thể chặt bỏ được mà.” Thất Thất cực kỳ nghiêm túc nói, kỳ thật là cô ngáy mấy cái hình thức rườm rà kia thôi.

“Nói cũng phải, Nghê Thường này, tối nay ở lại dùng bữa cùng chúng ta đi, tiện tối nay chúng ta hàn huyên mấy cái thứ nhân sinh lý tưởng gì đó luôn.” Âu Dương Ngữ tuyệt không khách khí, cầm lấy tay Thất Thất nói không ngừng, dù sao khó khăn lắm mới gặp được đồng hương mà.

Thất Thất nghiêng đầu, liền nhìn thấy ánh mắt uy hiếp từ Đệ Ngũ Uyên. Nghĩ cũng biết, vợ chồng son người ta vừa tạm xa nhau vài ngày, cái bóng điện 1000W là cô lưu lại sao được.

“À... Tiểu Ngừ, hôm nay tôi tới hoàng cung, có chút mệt mỏi rồi, về sớm nghỉ sớm, với lại, cô và đại thần xa cách nhiều ngày, chắc có rất nhiều lời thầm kín muốn nói, tôi không quấy rầy thế giới hai người nữa.” Thất Thất hơi lấy làm tiếc nói, ngón trỏ lặng lẽ di chuyển trong lòng bàn tay của Âu Dương Ngữ thành chữ ‘thuộc’, nhìn nàng ta làm vẻ mặt đã hiểu, lúc này mới thả tay xuống.

“Tôi về Vân Thường Cư trước, nếu tiểu Ngừ rảnh thì tới gặp tôi.” Thất Thất nói xong xoay người, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Đệ Ngũ Uyên, cười

sâu xa nói nói, “Đại thần, tiểu Ngừ giao cho anh. Phải dịu dàng đấy.”

Đệ Ngừ Uyên không cho là đúng hừ lạnh.

Âu Dương Ngừ nhìn bóng lưng Thất Thất rời xa, bấm cánh tay Đệ Ngừ Uyên trách nhẹ, “Uyên, về sau đừng lạnh nhạt với Nghê Thường như vậy, nàng là tỷ muội tốt của ta.”

“Hả?” Đệ Ngừ Uyên thuận tay ôm nàng vào trong ngực, vô cùng tò mò cúi đầu nhìn Âu Dương Ngừ, “Làm thế nào mà đột nhiên tiểu Ngừ đã thân thiết với Cố Nghê Thường đến vậy rồi?”

Âu Dương Ngừ chớp chớp mắt, nâng khóe môi, “Đây là bí mật.”

“Bí mật?” Đệ Ngừ Uyên bắt mồm cau mày, đôi mắt nhìn lại mang ý xấu, đột nhiên thấp đầu, ngậm lấy cánh môi nàng, “Vậy để tỷ muội của nàng nói cho ta biết nhé.”

“Umm...” Âu Dương Ngừ không ngờ hắn sẽ đột ngột làm như thế, xấu hổ đỏ bừng mặt mũi, vội đẩy hắn ra, “Uyên, chàng lớn rồi còn không biết xấu hổ. Ta đi làm cho chàng chút đồ ăn.” Dứt lời, chạy như trốn khỏi hậu đường.

Đệ Ngừ Uyên nhìn hình hài nhỏ bé ngượng ngùng của nàng, nở nụ cười thỏa mãn, từ lúc Âu Dương Ngừ trở lại, hắn cảm thấy trái tim hụt hẫng được lấp đầy. Về phần Cố Nghê Thường, hắn quay người, nhìn đình tiền hoa rơi là tả, hình như nàng ta có chút thay đổi, không giống quá khứ khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Hoa yên ả rồi....

Trong khi đó, Thất Thất trở về Vân Thường Cư ăn qua loa bữa tối. Do Tử Vũ bị thương và bị giam trong phòng chứa củi, nhớ tới trong tiểu thuyết có viết qua, về sau Tử Vũ bị Cố Nghê Thường đuổi đi mới rời sân, nên cũng không cần lo lắng xem tính mạng của cô ả thế nào. Thêm nữa, cô ả không những là nữ phụ phá hoại tình cảm người ta, còn chuyên làm chuyện xấu, nhận một ít trừng phạt cũng đáng.

Nghĩ tới buổi tối có diễn cảnh nóng, cảm thấy cực kỳ hưng phấn, loay quanh trong phòng, nên chuẩn bị những thứ gì đây? Khăn gấm? Ủm, để lau máu mũi. Ông nhòm? Đáng tiếc không có thứ này...

Tính toán canh giờ, chắc hẳn Âu Dương Ngừ và Đệ Ngừ Uyên cũng đã ăn xong bữa tối, vội chui vào ám đạo, lặng lẽ ẩn núp dưới lòng đất tại Thính Ngừ Hiên.

Áp thật sát lỗ tai lên miệng ám đạo, nghe thấy bên trên giống như có âm thanh thở gấp, còn xen lẫn một vài tiếng rên rỉ của cô gái. Thất Thất cười gian, chẳng lẽ đã bắt đầu rồi?

Vội nhân lúc bọn họ không chú ý bên này, nhẹ nhàng luồn ra khỏi ám đạo, lồm cồm bò từ từ đến dưới giường. Tuy không thấy được gì, nhưng nghe âm thanh của bọn họ cũng có thể tâm bổ đôi chút.

“Tiểu Ngừ, nàng chắc chắn chứ?” Giọng nói trầm thấp của Đệ Ngừ Uyên mang theo vài phần mộng lung cùng mong đợi.

Thất Thất thầm khinh bỉ, tên Đệ Ngừ Uyên này cũng lằng nhằng quá. Tiểu Ngừ người ta đã làm tới nước này, vẫn còn ở đó mà tô tô vẽ vẽ.

Nghe được âm thanh vật nặng lăn lộn trên giường, Thất Thất tưởng tượng, cảnh Âu Dương Ngừ lật người đè lên Đệ Ngừ Uyên.

“Uyên, ta hiểu rõ bản thân đang làm gì. Chàng đừng nhịn nữa. Chàng không nguyện cời, vậy ta cời thay chàng!”

Theo đó, Thất Thất liền nhìn thấy áo khoác màu đen trượt từ trên giường xuống, rơi trên mặt đất, áo khoác này cô không còn xa lạ, trước đó từng mặc trên người Đệ Ngừ Uyên. Áo khoác rơi xuống chưa được bao lâu, đã nhìn thấy áo lót trắng cũng ném xuống rồi. Thất Thất che mặt nóng dần lên, cảm thán cái người “xuyên việt” Âu Dương Ngừ này, chà chà! Quả nhiên là nhanh nhẹn dũng mãnh!

Lại một trận âm thanh vật nặng lăn lộn, đoán rằng đến lượt Đệ Ngừ Uyên đè lại, “Được, đã như vậy, vậy, tiểu Ngừ, ta cũng không khách khí nữa.” Ngay sau chính là âm thanh xé vải cùng với tiếng thở thô gấp của gã đàn ông.

Lần này rớt xuống không phải cả bộ quần áo mà là từng mảnh vải rách. Thất Thất thán phục, nam chính này hóa ra còn hung hãn hơn cả nữ chính, hoàn toàn thuộc loài dã thú chứ chẳng đùa. Cũng khó trách, kết thúc trong tiểu thuyết, nam chính và nữ chính tổng cộng có năm thăng cu. Vấn đề này có quan hệ chặt chẽ với thiết kế nhân vật, hơn nữa tác giả còn thường xuyên nhúng tay giúp bọn họ.

“Umm... Uyên... Umm...” Âm thanh nhóp nhép và yếu ớt phụ đệm cho tiếng cơ thể ma sát, khiến nhiệt độ cả căn phòng tăng vọt, “Đừng... Đừng chạm vào chỗ đó...”

“Cái miệng nhỏ nhắn của nàng thật chẳng hiểu phong tình.” Dứt lời, bỗng chốc âm thanh Âu Dương Ngừ phát ra biến mất, chỉ nghe thấy từng đợt âm thanh run rẩy lọt qua kẽ hở đôi cánh môi.

Thất Thất bò tới phía dưới, móc ra từ trong tay áo chiếc khăn gấm, khẽ khàng bịt mũi, để phòng máu mũi rớt xuống.

Không biết hôn bao lâu, bỗng nghe thấy âm thanh thở gấp của hai người, âm thanh dùng sức hít thở, mặc dù Thất Thất không tận mắt chứng kiến, nhưng

có thể mừng tượng hai người hôn đến rút hết sức lực.

“Ừm! Đứng!” Đột nhiên Âu Dương Ngữ hét lên kinh hãi, tuy là cự tuyệt, nhưng âm thanh lại quyến rũ vô cùng, bất kì ai nghe thấy cũng sẽ không dừng lại.

(Kiểu như: Đứng...dừng lại...ây =))))))))))

“Thả lỏng, Tiểu Ngữ, vì ta, mở ra.” Đệ Ngũ Uyên rặn ra từng chữ, đoán đã nhìn đến khó chịu rồi.

“Uyên, ta sợ.”

“Đừng sợ, ta sẽ nhẹ nhàng. Tiểu Ngữ, vì ta, chịu đựng một chút được không?”

“Ừ.”

Mặt Thất Thất đã đỏ rần, nghĩ ngợi, bọn họ chỉ cách điểm mấu chốt một bước nữa thôi. Cảm nhận có thứ chất lỏng chậm chậm chảy ra dưới mũi, cảm khăn thấm thấm, đỏ tươi. Dưới giường Thất Thất đã nghe đến đỏ tận mang tai, nhưng phía trên vẫn tiếp tục.

“Tiểu Ngữ, ha... Gọi tên ta.”

“Ừ..... Uyên..... Uyên..... Uyên.....”

Đúng lúc đó, đột nhiên Thất Thất cảm thấy bụng đau một trận, như có con dao sắc đang đâm xé bụng.

Hiện giờ, mọi ý nghĩ không đang hoang trong đầu cô lập tức bốc hơi, chỉ sót lại ý niệm duy nhất: nhà xí!

Vội vã bò dưới giường về phía ám đạo. Không màng đến hai người trên giường đang tình nồng mật ý nữa.

“Tiểu Ngữ, ta, yêu nàng!” Đệ Ngũ Uyên vận sức chờ đợi, tất cả đều đã chuẩn bị ổn thỏa xong. Bất ngờ vào lúc này.

‘Choang’ một tiếng thanh thúy vang lên, giống như dội nước lạnh, trong nháy mắt phá vỡ ái muội trong gian phòng.

“Ai!” Đệ Ngũ Uyên lập tức nhảy xuống giường, dùng chân khơi lên cái áo vây ngang hông, chặn lại bộ vị quan trọng, thuận tiện dùng chân đạp lên người Âu Dương Ngữ, chân không bước xuống.

Một tay nhắc lên người nào đó đang nằm trên mặt đất giả vờ chết, nhìn bình hoa bị cô đánh rơi vỡ, đoán là khi cô lẩn trốn, không cẩn thận đụng phải một hộp tù khác, khiến cho bình hoa trên tù rớt xuống.

“Cồ! Nghe! Thường!!!” Bấy giờ mắt Đệ Ngũ Uyên đã không phải là phun lửa, mà là phóng tên lửa.

Thất Thất rút cổ, đưa tay, lúng túng chào hỏi, “Hi~ Thật đúng lúc quá, các người ở đây hết, tôi còn có chuyện, sẽ không quấy rầy các người. Bye bye.”

Đệ Ngũ Uyên túm chặt gáy cô, “Chết tiệt! Sao người xuất hiện ở chỗ này được! Ở đây làm gì!”

“Tôi... À... Tôi tới quan sát làm sao loài người thông qua tự cung tự cấp, sau đó phát triển chủng tộc, sau đó cây sinh mệnh này sẽ lớn mạnh từng chút từng chút một ra làm sao. Đúng, đây là một vấn đề rất nghiêm túc, rất trang nghiêm, rất thần thánh.” Thất Thất nâng cằm, ra dáng người học thuật.

“Nói xằng nói bậy! Nói, người vào đây bằng cách nào!” Đệ Ngũ Uyên không hề bị đánh lạc hướng, lạnh lùng nhìn chăm chăm. Gương mặt tuấn mỹ vì được tính, đỏ đến mê người.

Âu Dương Ngữ đưa đầu trong chăn ra, lộ hai con mắt lúng túng nhìn bên này, không nói câu nào.

Thất Thất đang suy nghĩ tìm đại lý do nào đó ghê gớm chút, bụng chột đau nhức kịch liệt, mặt của cô lập tức tái mét, giãy giụa muốn thoát khỏi ma trảo của hắn, “Không chịu nổi, anh buông tôi ra trước đã. Tôi đi một chút rồi trở về!”

“Người không nói rõ, đừng hòng ta thả người!” Đệ Ngũ Uyên tóm chặt gáy cô, mặc cô giãy giụa cũng không buông.

Thất Thất ngửa đầu, nhìn da thịt màu lúa mì của hắn, tuy có chút xấu hổ, nhưng mà... So với việc ở tại đây đại tiện tiện mất không ché, cô quyết định, liều mạng.

Đưa tay, một tay gạt lấy y sam buộc bên hông hắn, thừa dịp hắn cả kinh chớp mắt, một cước giẫm lên mu bàn chân của hắn, vào thời điểm hắn hơi thả tay nhanh chóng xông ra ngoài.

Đệ Ngũ Uyên hóa đá... Âu Dương Ngữ núp trong chăn cũng hóa đá...

Vừa ra khỏi phòng, liền nghe thấy tiếng Đệ Ngũ Uyên gầm thét: “Cồ! Nghe! Thường!”

Dường như cảm thấy thiên địa chấn động một trận, nhưng vào giờ phút này Thất Thất chẳng màng đến bất cứ thứ gì, vội vã phóng tới nhà xí giải quyết

vấn đề cấp thiết.

Sau đó, có người kẻ Đệ Ngũ Uyên dội nước lạnh cả ngày, cho đến ngày hôm sau mới ra ngoài. Đồng thời, cũng nghe nói Âu Dương Ngữ trốn trong phòng ba ngày không chịu ra, không gặp bất cứ ai, Đệ Ngũ Uyên nhiều lần xin gặp cũng bị chặn ngay ngoài cửa. Lại có người nói bởi vì Cố Nghê Thường dằn vặt việc mình gây nên cho hai người, mất ăn mất ngủ, người dần hao gầy.

Kỳ thật... Sự thật chẳng hề giống với lời truyền miệng...

Thất Thất mới vừa giải quyết nhu cầu sinh lý, từ trong nhà xí đi ra, đang suy nghĩ nên đối phó với tra hỏi từ Đệ Ngũ Uyên như thế nào. Đột nhiên bụng lại quặn đau kịch liệt, đành vội vã chạy trở về nhà xí.

Cả đêm, vô cùng an tĩnh, trừ người nào đó phát ra âm thanh khò sở suy yếu trong nhà xí.

Sai người mời đại phu, nhưng lão đại phu kia nhìn đông nhìn tây rồi không ngừng lắc đầu nói ‘kỳ lạ’, không nhìn ra có gì khác. Lang băm! Điều là lang băm!

Cứ như vậy đi đi về về giày vò một đêm. Đến khi trời hừng sáng thì quần gia bỗng tới. Nói có người giao cho cô một phong thư.

Thất Thất khó hiểu, còn chưa quen cuộc sống nơi này, có ai lại đi tiên phong viết thư gửi cô?

Mở thư ra, chữ bên trên uốn lượn, nhìn nét chữ này vô cùng quen thuộc.

‘Mỹ nhân nhi, nằng vì nhớ nhung vật cười mà trút xuống không ngừng sao? Làm cho lòng ta đau như cắt!’

Lạc khoản*: Hồng của nàng nhớ thương.

(Lạc khoản: là phần trên bức Thư pháp hoặc tranh vẽ đề tên, tên hiệu, ngày tháng, lời giải thích, thơ văn... đồng thời có đóng ấn chương. Lạc khoản là thành tố không thể thiếu trong tác phẩm Thư pháp hay tranh Thủy mặc.

Lạc khoản không chỉ có tác dụng nói rõ về nội dung và mục đích của chính văn trong tác phẩm mà nó còn là nơi thể hiện trình độ văn hoá của người viết. Về mặt nghệ thuật, dòng lạc khoản nhỏ cùng với màu đỏ của ấn chương khiến tác phẩm thêm sinh động, có chính có phụ, tôn thêm vẻ đẹp của chính văn (nội dung chính). Vì vậy, việc nghiên cứu và viết lạc khoản là một trong những nội dung quan trọng của Thư gia.)

Thất Thất vò nát thư, nhớ con mẹ mĩ! Tình cảm là để cô dùng bán cho tên diêm dúa kia chắc! Xem cô còn không mạnh tay chính chết y!

Đang suy nghĩ tất cả các khuyết điểm của Vạn Giang Hồng trong tiểu thuyết, đột nhiên bụng lại đau. Phút chốc sắc mặt Thất Thất xanh như tàu lá, ôm bụng chạy hướng về nhà xí.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đánh không lại người, ta ngằm hại chết người

Căn cứ theo nội dung chương 54 biết được, tên diêm dúa Vạn Giang Hồng này bẩm sinh sợ mấy sinh vật nhuyễn thể. Về phần các nhược điểm khác, Thất Thất có lật tung toàn bộ chương truyện cũng không phát hiện thêm được điều gì.

Bỏ được ba con giun ở trong vườn cát vào trong một cái hộp nhỏ, rồi chỉnh trang đi tới Đức Khắc Sĩ.

“Ha ha... Tiểu mỹ nhân, cười một cái cho gia nào.”

Vừa bước vào Đức Khắc Sĩ. Liền bị một tràng cười lời cuốn hấp dẫn lực chú ý.

“Vạn Giang công... công tử...”

Thất Thất ngẩng đầu, bất gặp ở lan can gỗ lâu hai, người nọ mặc một thân hồng y, trong ngực giam nhốt một cô nương nhỏ xinh, một tay còn khẽ nâng cằm cô nương. Con mắt ám muội phóng ra tia điện.

“Chớ sợ chớ sợ, ta sẽ không ăn nàng đâu.” Vạn Giang Hồng cười tà mị, cúi đầu tới gần bên tai nàng ta nhỏ giọng nói, “Dĩ nhiên, nếu như nàng đồng ý bị ta ‘ăn’, ta cũng sẽ cực kỳ tình nguyện.”

Nhìn tiểu cô nương trong lòng hấn đỏ mặt, chu cái miệng nhỏ nhắn, đáng vẻ sợ hãi mà lại động tình. Thất Thất mắng một tiếng, “Chết đi đồ ngạ giống!” Liền kéo tiểu nhĩ vô tình đi ngang qua.

“Khách quan có gì phân phó ạ?”

Thất Thất xanh mặt, hiển nhiên là chịu không nổi, “Nhà xí ở nơi nào?”

“Đi thẳng phía trước rồi rẽ trái.” Tiểu nhị gãi gãi đầu, lần đầu tiên gặp phải nhân vật vừa vào cửa đã tìm nhà xí trước, có chút kinh ngạc.

“Cám ơn!” Nói xong, tựa như một trận gió, Thất Thất liền xông vào hậu viện.

Phía bên này, Vạn Giang Hồng nhìn Thất Thất chạy trời chết, nén cười. Thật ra từ lúc cô đi vào cửa, y đã phát hiện, chẳng qua đột nhiên y rất muốn để cô chứng kiến đáng về sức quyến rũ bắn từ phía của y trước mặt nữ nhân. Lúc trước, cô nói y xấu xí, vì vậy có lẽ đã để lại vương mắc trong lòng y.

“Vạn Giang công tử, ngài... cười cái gì?” Tiểu cô nương ngượng ngùng nhìn nam tử khuyh thành trước mặt, nhìn y nở nụ cười chân thật từ đáy lòng, tim không kim nổi nhảy loạn.

Lúc này Vạn Giang Hồng mới nhớ tới trong ngực còn có người con gái, nhanh chóng sửa lại nụ cười, tà mị kéo kéo khóe miệng, buông nàng ra, “Tiểu Đào về trước đi, ngày khác ta lại tới gặp nàng.”

“Ta làm sai gì sao?” Tiểu cô nương nhìn Vạn Giang Hồng xoay người xuống dưới lầu, bóng lưng không một chút lưu luyến, khiến cho đôi mắt nàng chột nhồm sương.

Vạn Giang Hồng phát phát tay, không quay đầu, “Không phải lỗi của nàng, chỉ là ta không còn hứng thú với nàng. Nàng từ đâu tới thì trở về lại chỗ ấy đi.”

“Công tử!” Tiểu cô nương tuyệt vọng dõi theo bóng lưng thủy chung không quay đầu lại của y, “Lòng người rốt cuộc sẽ vì ai mà dừng?”

Y dừng lại, cười một tiếng khuyh thành, “Người này nếu không phải đã chết, chính là chưa chào đời.”

Tiểu cô nương bi thương, thấm lệ bên khóe mắt, nhìn bóng dáng y tới hậu viện, cuối cùng dần lòng, xoay người rời khỏi cửa chính.

Là nàng hy vọng xa vời, vốn tưởng rằng nàng đặc biệt trong mắt y, bắt quá chỉ là một giấc mộng hư ảo.

.....

Sau khi Thất Thất giải quyết xong xuôi vấn đề sinh lý, vừa bước ra nhà xí, liền nhìn thấy tên diêm dúa nào đó trước đây còn đùa giỡn cô nương đang tựa vào cây liễu bên ngoài nhà xí, trên tay y cầm theo một sợi dây thừng, một đầu sợi dây nối với một con lừa con đang cúi đầu gặm cỏ.

Bỗng lừa con phát ra tiếng phì phì trong mũi. Vạn Giang Hồng ngẩng đầu, chớp con mắt hoa đào, cười quyến rũ, “Có thể được mỹ nhân nhi sử dụng nhà xí nơi này, khiến cho nhà xí cũng trở nên sáng rỡ lên rất nhiều!”

Thất Thất cắn răng nghiêng lợi, vài bước đi tới, tóm lấy vạt áo trước của y, “Mau giao thuốc giải ra đây!”

Vạn Giang Hồng mặc cô dùng sức tóm nắm, trên mặt luôn duy trì nụ cười mím chếch 30 độ, vươn tay điểm lên chớp mũi của cô một cái, hết sức cung chiêu nói, “Tiểu nghịch ngợm.”

Lời vừa ra, Thất Thất chột cảm giác da gà cả đời rụng hết sạch rồi.

Khi mặt Thất Thất chuyển màu xanh đen, sững sờ, Vạn Giang Hồng bế cô lên, đặt trên lưng lừa, đối diện với ánh mắt khó hiểu của Thất Thất, y nhún mày, “Đi, ta dắt nàng ra ngoài tản bộ.”

Thất Thất nổi vạch đen, tại sao cô có cảm giác bị coi như con chó nhỏ? Nhất định là ảo giác!

Vạn Giang Hồng dắt lừa con, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, vô cùng thản nhiên băng qua đại sảnh, đi tới khu chợ.

Thất Thất cũng thích thú thoải mái, nhưng vào lúc này cô còn một chuyện canh cánh trong lòng, “Này! Thuốc giải đâu!”

“Mỹ nhân nhi thật khách khí, gọi ta ái lang là được rồi.” Vạn Giang Hồng ở dưới dắt lừa, đột nhiên ngoái đầu cười một tiếng, tức khắc khiến dịch vị trong dạ dày sôi trào lần nữa.

Nhỏ chết ái lang người!

Thất Thất cắn răng, trên mặt cố không lộ vẻ giận dữ.

“Anh hẳn là nên biết, tôi đã có phu quân, anh nói như vậy chẳng phải sẽ phá hỏng luân thường đạo lý?”

“Mỹ nhân nhi thật mau quên, chẳng lẽ quên mất sự thật phu quân nàng đã giao nàng cho ta? Nếu mỹ nhân nhi cảm thấy xấu hổ khi gọi ta là ái lang, chỉ bằng gọi tiếng hào ca ca, cũng chấp nhận được.”

Thất Thất im lặng. Y chán nản, quay đầu tiếp tục dắt lừa về phía trước.

Lúc này chính là thời điểm chợ đông, trên đường thường xuyên có người gánh hàng đi qua, một bên không ngừng cất lên tiếng rao chào. Trong não nhiệt khó tránh khỏi có chút âm ỉ.

“Tiểu Hồng!” Bỗng nhiên Thất Thất kêu lên, trong tiếng người nhốn nháo cũng không hẳn rõ ràng, nhưng thành công khiến Vạn Giang Hồng ở trước mặt hơi lung lay.

Y dừng bước, ngoảnh đầu, nụ cười trên mặt có chút vẩn vơ, “Mỹ nhân nhi nàng gọi gì vậy?”

“Tiểu Hồng.” Thất Thất nhìn về mặt sắp tức điên lên của y, trong lòng tiểu nhân nhi ôm bụng cười to, nhưng ngoài mặt cô vẫn giả vờ chẳng hề để ý, “Tôi đang nghĩ gọi anh là gì cũng chẳng hợp. Nếu là lang quân thì ta đã có phu quân, hảo ca ca thì có đương kim thánh thượng làm rồi. Nghĩ tới nghĩ lui, thấy gọi “tiểu Hồng” không ngại mồm mà cũng không có gì bất ổn. Cho nên, sau này tôi sẽ gọi anh là tiểu Hồng. Phải không, tiểu Hồng!”

“Không được! Mỹ nhân nhi không được phép ngang bướng như vậy.” Vạn Giang Hồng tối sầm mặt mũi, uy hiếp nói, “Đừng quên nàng và nhà xí vẫn còn ràng buộc đó, còn có giải được mối ràng buộc này hay không vẫn nằm trong tay ta.”

Thất Thất trầm mặc bi ối.

Nhìn sắc mặt lúc đen lúc trắng của Thất Thất, tâm trạng Vạn Giang Hồng chớp mắt khá hơn, nhìn tiệm nhỏ bán mì vẫn thẩn ở bên, vui vẻ nói, “Chắc hẳn mỹ nhân nhi cũng đói bụng rồi, lại đây, hôm nay ta làm chủ, mời nàng ăn bát mì hoành thánh.”

Dứt lời, liền dắt lừa con vào trong tiệm.

“Ôi! Công tử tiểu thư! Mời vào bên trong! Mời vào bên trong!” Tiểu lão bán là một nam tử trung niên ngoài 40, dưới mũi phẩy hai nét râu. Nhìn qua là một người phúc hậu.

Vạn Giang Hồng vừa đỡ Thất Thất xuống khỏi lưng lừa, vừa mở miệng nói, “Hai bát vằn thắn.”

“Được!” Tiểu lão bán vui vẻ ra mặt, đang chuẩn bị làm, lại bị y gọi lại.

“Đội đã! Đội! Thêm một bát nữa!”

“Được! Mời khách quan ngồi, rất nhanh sẽ có.” Mắt tiểu lão bán cười đến híp tịt.

Thất Thất cùng ngồi xuống với Vạn Giang Hồng, không hiểu hỏi, “Chúng ta chỉ có hai người, sao lại cần ba bát?”

Vạn Giang Hồng nhìn bụng của cô cười ản ả, “Ra nhiều sẽ ăn nhiều.”

‘Rầm!’ Thất Thất nện một quyền lên bàn gỗ, khế cắn răng chịu đựng.

Đúng lúc này, đột nhiên bụng quận đau. Lập tức cô xanh mặt, đứng lên, “Sư phụ, xin hỏi xung quanh đây có nhà xí không?”

Trung niên đang nấu vằn thắn vô cùng tận tình chỉ hướng, “Không xa, cô đi một chút về phía bên kia là có thể thấy.”

“Rồi, cảm ơn!” Dứt lời, Thất Thất ôm bụng chạy. Tên Vạn Giang Hồng diêm dúa kia vẫn cười đến sung sướng, “Mỹ nhân nhi, cần ta lấy giấy chùi cho nàng không?”

Từ xa, Thất Thất dừng chân, xoay đầu, hung hăng trừng mắt với hắn, lén cắn răng, nhưng rất nhanh chóng tiếp tục hành trình đi tìm nhà xí.

Vạn Giang Hồng hài lòng nhếch lên khóe miệng, lúc này vằn thắn đã được bung đặt lên bàn. Phải nhớ không nên đùa giỡn quá đà, nếu như cô bị y giết chết như vậy, không phải ngày sau sẽ vô cùng tệ nhạt sao.

Móc ra một bình sứ nhỏ từ trong ngực, đổ vào hai cái bát hỗn độn của cô mỗi bát một viên.

Đến khi Thất Thất mặt là tựa như con gió thổi qua, y đã giải quyết được một phần ba bát vằn thắn.

“Hử? Sao, trước nhà xí, còn mang về lễ vật?” Vạn Giang Hồng nhíu mày, nhìn cô đặt bánh cuộn trước mặt, vẫn ngửi ra được mỹ vị. Chẳng qua, nếu bảo trong này không có gì đáng nghĩ, có lẽ chính y cũng không tin.

“Lúc trở về có gặp hàng bán bánh cuộn, nên mua hai cái, cho, chúng ta mỗi người một.” Thất Thất chẳng hề để ý, nói xong, liền bắt đầu ăn.

“Đội đã!” Đột nhiên Vạn Giang Hồng cắt ngang, cười vô lại nói, “Ta muốn ăn thứ trên tay nàng, qua tay mỹ nhân, hít hương mỹ nhân, nghĩ thôi đã thấy ngon miệng hơn rồi.”

Thất Thất nở nụ cười, nhanh chóng lấy cái bánh cuộn trên tay y, nhét bánh của mình vào trong tay y, “Cũng được, chúng ta đổi lại.”

Vạn Giang Hồng nhíu mày, nhìn bộ dạng vô cùng bằng lòng của cô, chẳng lẽ y đoán sai? Thật ra cái này mới có vấn đề?

Hắn đoạt lấy cái trên tay cô, tà mị cười, “Mỹ nhân nhi, vừa rồi ta đùa nàng thôi. Chúng ta vẫn nên đổi trở lại.”

Nụ cười trên mặt Thất Thất hóa đá, chẳng qua cũng không nói gì.

Vạn Giang Hồng thầm nghĩ, quả nhiên có vấn đề, may là y không bị lừa. Vô cùng sung sướng đưa lại thứ trên tay hắn cho cô. Bản thân lại đắc ý ăn.

Thất Thất cầm bánh cuộn trên tay, cũng không ăn, lông mày hơi nhăn lại, nhìn Vạn Giang Hồng ăn đến là vui vẻ.

“Sao nàng còn chưa ăn?” Vạn Giang Hồng khiêu khích, “Không phải tự nàng mua sao? Lẽ nào bên trong bánh cuộn trên tay nàng có thứ gì không nên có?”

Hôm nay y sẽ cho cô biết, cái gì gọi là gieo gió gặt bão! Y cắn một miếng bánh cuộn, “Có cần ta mở bánh cuộn trên tay nàng ra không?”

Gương mặt Thất Thất sàu khổ, hết sức khó xử cắn một miếng nhỏ, tỉnh té nhai.

Vạn Giang Hồng vui mừng, nhìn cô gặm cắn từng miếng nhỏ. Bản thân há hê cắn một miếng lớn, “Cắn nhỏ như vậy làm chi, phải giống như ta này, ăn miếng lớn mới ra được mùi vị.”

Nhưng vào lúc này, y đang nhai nhai, chợt cảm thấy có gì đó không đúng, cúi đầu nhìn bánh cuộn trên tay, bên dưới dầu răng kia, có nửa đoạn đang ngo ngoáy. Mặt y lập tức tái mét.

Lần này đến phiên Thất Thất đắc ý, cắn bánh cuộn một miếng to, “Không phải anh nói cắn miếng to sao, được, chúng ta cùng cắn to nào, mau ăn mau ăn.” Từ lâu đã biết y có tính đa nghi, còn không chính chết y!

Vạn Giang Hồng nhìn dáng vẻ đuôi đã dựng hết lên của cô, không chịu để cho cô thực hiện được ý đồ. Mím cười, trước vẻ mặt không cất thành lời của cô, cực kỳ bình thản, từng miếng từng miếng, miễn cưỡng nuốt ‘nguyên liệu’ trong bánh cuộn xuống.

Cuối cùng, còn để lại một câu, “Không tệ, rất ngon.”

Thất Thất sùng sốt, bánh cuộn trên tay rơi xuống đất, nhìn nụ cười rực rỡ khác thường của Vạn Giang Hồng, không dám tin, cô đã thả ba con giun vào đó!

Y đập đập trán của cô, “Đừng ý ra thế, vẫn thần sáp nguội rồi. Ăn đi.”

Thất Thất nhìn hai bát vẫn thần trước mắt, do dự, “Bát nào ăn được?”

Vạn Giang Hồng cười, tràn đầy sùng nịnh, “Thoải mái chọn, một bát thuốc giải, một bát thuốc độc, dù sao cũng có thể tạm thời ngăn tiêu chảy, nàng cứ ăn bữa đi.” Cuối cùng, còn bồi thêm câu, đừng khách sáo.

Đệ tiện!

Thất Thất nhìn hai bát vẫn thần, không nhận ra có gì khác lạ, suy nghĩ sứ mệnh nữ phụ cô còn chưa hoàn thành, cô còn phải thúc đẩy kịch tình phát triển, tác giả sẽ không để cô cứ như vậy mà thắng.

Lầm nhảm ‘a di đà Phật, Phật tổ phù hộ’, liền bung bát gần nhất lên ăn.

Sau đợt gió cuốn mây tan*, Vạn Giang Hồng chống cằm cười nói, “Ta không nhẫn tâm để mỹ nhân nhi cứ thế mà chết được, tối mai giờ hội, Đức Khắc Sĩ, nếu nàng tìm được ta, ta sẽ giải độc trong người nàng. Như thế nào?”

(Miêu tả chị 77 ăn như chết đói.)

Thất Thất ngẩn đầu, đoán tối mai chắc chắn có chuyện gì, nhưng hiện giờ ngoại trừ đồng ý thì không còn cách nào khác.

“Tốt, mỹ nhân nhi cười vật yêu của nàng về trước đi. Hẹn ước tối mai đừng quên.” Vạn Giang Hồng ném lại một cái mị nhãn.

Nhất thời Thất Thất lại muốn ói hết ra. Đứng dậy cười lừa con, cô đã muốn chạy từ lâu rồi, “Đó là đương nhiên.” Dứt lời, cười lừa con lộc cộc trở về.

Vạn Giang Hồng nhìn bóng lưng của cô hóa nhỏ xíu, nụ cười trên mặt vụt tắt. Tái xanh tái tử, dựa vào bàn nôn điên cuồng, phun tất cả đồ ăn trước đây ra ngoài.

Nắm chặt góc bàn gỗ, cắn răng nghiêng lợi, “Cô! Nghê! Thường! Ngươi dám chọc giận ta! Xem mai ta chinh đồn ngươi thế nào!”

Dứt lời, nhớ tới con giun giấu trong bánh cuộn, sắc mặt trở nên xám xịt, khom lưng tiếp tục nôn ọe...

Đương nhiên người nào đó cười trên lưng lừa không biết chuyện xảy ra, còn túm lấy lông lừa, cau mày rói rắm, “Thật ra thuốc giải nằm trong bát còn lại?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: Dững cảm xông vào quỷ ốc*, nam phụ tìm đường chết

(Quỷ ốc: hay còn gọi là nhà ma.)

Ban đêm, thừa dịp không còn ai khác ở quanh, Thất Thất lặng lẽ lấy cuốn tiểu thuyết từ trong học ngăn giữa giường. Cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi, tại sao kịch tình ngày hôm nay lại thay đổi nhiều như vậy, đã xảy ra chuyện gì? Ví dụ như nữ chính trở về sớm, hoặc như nam phụ không sợ giun. Còn có chính là, chuyện cô có trúng độc hay không. Thật ra thì chuyện thứ ba mới quan trọng nhất.

Nhưng đợi đến khi cô mở sách thì phát hiện ba trang này đổi thành màu đen từ bao giờ. Nếu như dùng bút lông viết chữ, tất nhiên sẽ không nhìn ra chữ gì. Như vậy cô trao đổi với tác giả và hệ thống thể nào đây?

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ có ai đã đổ mực nước lên ba trang này? Cô đưa đầu ngón tay sờ sờ mặt giấy, không có cảm giác sần sần khi bị dính mực nước, giống như nó đã luôn là màu đen.

Than vãn thờ dài, xem ra tối nay không còn cách nào rồi, cẩn thận cất truyện về. Nhớ tới ước định tối mai với cái đồ diêm dúa kia. Không biết y sẽ dùng chiêu độc ác gì đối phó với cô đây?

Dĩ nhiên, đêm ấy, khi cô chìm vào giấc ngủ yên ả dưới ánh trăng, người nào đó lại đang nghiêng răng, thấp đèn chiến đấu.

(Lần này đến lượt anh bị đau bụng =))))))

.....

Ngày hôm sau.

Nghe nói Đế Ngũ Uyên ngâm nước lạnh tới khi mặt trời ngả về đằng tây cũng đã chịu ra ngoài gặp người. Lại nghe kể chuyện đầu tiên hẳn làm sau khi ra ngoài chính là tới Thánh Ngữ Hiên, hơn nữa, tận giờ vẫn còn bị chặn ngoài cửa.

Vì thế Thất Thất lặng lẽ hồi lỗi ba phút. Cô sai rồi, lúc ấy cô không nên thiếu thận trọng như vậy, nếu không làm vỡ bình hoa kia, như vậy cô làm xong chuyện ở nhà xí, có lẽ còn có thể lên về nghe lén được một tí.

Nghe đám tiểu nha đầu bàn tán xôn xao, thời gian cứ chậm chậm trôi qua. Đợi đến khi đám tiểu nha đầu dần dần khép lại cặp mắt, màn đêm tĩnh mịch từng chút xâm chiếm thì cô biết, sắp đến giờ hội.

Vẫy lui người xung quanh, nói cần nghỉ ngơi. Đóng cửa lại. Dập tắt nến. Ánh trăng xuyên qua màn cửa sổ nhảy múa, phủ một tầng voan mỏng êm ả lên căn phòng.

Đêm càng sâu. Khi mọi người đang say ngủ, đôi mắt của Thất Thất lại sáng ngời. Lặng lẽ xuống ám đạo, thông qua ám đạo rẽ trái rẽ phải tới bên ngoài phủ.

Trên đường hầu như không còn ai, chỉ thỉnh thoảng truyền đến âm thanh người đánh canh. Đi trên đường đá an tĩnh, nghe tiếng bước chân nhỏ bé của mình trong đêm yên tĩnh không ngừng vang to, bật dậy trở lại. Cứ như thế ‘Thịch! Thịch! Thịch!’ cất lên.

Đến khi tới được Đức Khắc Sĩ, cô ngừng đầu, nhìn ba chữ thiếp vàng kia, chẳng hiểu tại sao dưới ánh trăng lại mang vẻ âm u đáng sợ.

Đúng vào thời điểm cô đang ngừng đầu trầm tư, đại môn vốn đóng chặt, đột nhiên ‘cạch’ một tiếng, một bên cánh mở ra.

Gió lạnh lách qua kẽ hở giữa đôi cánh cửa tạo thành những tiếng ‘vù vù’ ~ ‘vù vù’. Thấy vậy, tinh thần Thất Thất hơi chấn động! Đây là muốn biểu diễn tiết mục quỷ ốc sao?

Nhắc chân, đi vào bằng khoảng trống để mở cửa nửa bên cánh cửa gỗ kia, đại sảnh trống trải, cửa sổ tuy nhiều, nhưng ánh trăng lại không cách nào chiếu sáng toàn bộ đại sảnh, mờ ảo, không nhìn rõ, chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra hình dạng bàn ghế.

Vừa tới giữa đại sảnh, ‘bịch’, âm thanh giống như có thứ gì đó rớt xuống, tiếp theo là âm thanh thăm thăm ‘kẹtttt kettttt’ trời nổi trong không khí, nghe giống như tiếng ma sát của sợi dây thừng và thanh gỗ.

Thất Thất khó hiểu, tiến về phía phát ra âm thanh, bỗng cảm thấy có gì đó đụng vào gáy cô, mềm mềm. Cô tò mò xoay người ngừng đầu tìm. Phút chốc giật nảy mình toàn thân lạnh toát. Đụng phải gáy cô không phải là vật gì, là một đôi chân. Mà xà nhà sau lưng cô, treo một ‘người’ mặt mũi hung ác mặc y phục trắng. Cô ngừng đầu nhìn nó, ánh trăng yếu ớt chiếu vào, không thấy rõ mặt của ‘người’ đó, nhưng trong mơ hồ, dường như nó không mang một thứ cảm xúc nào trên mặt, đột nhiên, nó cúi đầu, nhìn về phía Thất Thất tách khoe miệng, càng kéo càng lớn, nhìn khoe miệng giống như sắp kéo tới tận mang tai.

Cô nhìn một lát, vô cùng lạnh nhạt xoay người, không nói câu nào, liền tới lầu hai. Nhưng vừa tới chân cầu thang, bỗng ánh sáng lóe lên chói mắt, cô quay đầu đi, lúc này mới phát hiện một chiếc đèn lồng màu đỏ vụt sáng ở góc đông bắc đại sảnh, ‘két két két két’ lay động, sắc đỏ đáng sợ cũng theo đèn lồng đung đưa đung đưa chiếu sáng những phạm vi khác nhau.

Hừ? Đó là cái gì?

Mỗi khi đèn lồng đung đưa đến điểm cao nhất thì trong lẫn lộn như có thứ gì đó tựa vào bên tường. ‘két két két két’, âm thanh như bị hút sâu một lần nữa soi rọi điểm cao nhất, lúc này cô mới thấy rõ. Là một ‘người’ máu me đầm đìa, lỗ tai, hốc mắt, miệng đều mang theo vết máu kéo dài. Đèn lồng màu đỏ vẫn tiếp tục đẩy đưa ‘két két két két’. Thất Thất nhìn cảnh tượng thê lương của ‘người’ đó, rồi đột nhiên, khi đèn lồng lại đưa ánh sáng lên vị trí cao nhất, ‘người’ kia không thấy đâu nữa!

Tuy rằng trước khi xuyên qua, cô rất thích nửa đêm xem một ít phim kinh dị, nhưng khi tất cả tình tiết trong phim ảnh cùng xuất hiện trong thực tế, vẫn không kim được mà dựng hết lông tơ.

Vào lúc cô sững sờ, tiếng khóc nức nở truyền từ nơi xa thẳm. Tựa như thanh âm của một cô gái trẻ tuổi.

Cô biết, đây cũng là một đoạn ghê rợn. Bất quá, cô không ngăn được tò mò trong lòng. Giống như nhân vật chính trong phim kinh dị, biết rõ là không đúng, nhưng vẫn ngu xuẩn đi tìm hiểu vấn đề.

Đi theo tiếng khóc dần dần ra khỏi đại sảnh, nhìn con đường sáng sủa hơn rất nhiều ở hậu viện. Ban đêm gió nổi, cây liễu đu đưa, cành lá rì rào, phát ra âm thanh tang thương ‘xào xạc’.

Trong hậu viện có một miệng giếng, miệng giếng không lớn, đại khái có thể chứa được một cô gái có dáng người nhỏ nhắn. Lúc đó, cô gái đang khóc nức nở ngay mặt về phía cái giếng, chỉ chừa ra bóng lưng màu trắng để cô nhìn. Nàng ta cứ thế ngồi xổm, thút thít khóc.

Thất Thất bước từng bước một về phía nàng ta, nhưng bất ngờ, tiếng khóc ngưng bật, trong không khí chỉ còn lưu lại tiếng cây liễu lay động ‘xào xạc’, Thất Thất sững sờ, dừng bước chân. Nhưng khi cô dừng lại, bạch y nữ tử lại bắt đầu khóc, tiếng nức nở giữa đêm ấy thật khiến lòng người run sợ. Thất Thất tiếp tục tiến gần lại nàng, nhưng đi được hai bước, nàng ta lại dừng khóc.

Do dự đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, Thất Thất không tiếp tục đi về hướng nàng ta nữa, xoay người, đi trở về. Người tự giày vò hành hạ bản thân đi, cô không hầu hạ nữa.

Cô gái kia giống như thấy cô đi ngược lại, lập tức gào khóc. Tiếng khóc kia, chắc chắn, thật đáng sợ.

Thất Thất quay đầu lại, nhìn cô gái mặc y phục trắng xoay đầu lại từng chút một...

Vạn Giang Hồng cầm một cây ngọc phiến sốt ruột quạt quạt chờ ở lầu hai, không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Đang chờ mong âm thanh trong tưởng tượng.

”A!!!”

Đến tận lúc y chờ đến bức bối, đột nhiên, giữa bầu trời đêm, một tiếng thét bén nhọn cắm vào tai, thành công kéo lên khóe miệng của y, mỉm cười 30 độ, hoàn mỹ. Đôi mắt hoa đào phút chốc lấp lánh ánh sáng.

Nghe âm thanh, hẳn là đến từ hậu viện, y nóng lòng muốn nhanh chóng được nhìn về mặt sợ hãi của cô, đẩy cửa sổ nhảy xuống.

Không thấy mấy ‘người’ y an bài đâu, chỉ thấy cô tái mét, ngồi chồm hổm trên mặt đất, đầu vùi trong đầu gối, ánh trắng yếu ớt, y cảm tưởng hình như cô đang run rẩy. Y vui vẻ, cười nham hiểm, ai bảo cô dám chinh y, hiện tại bị y chinh, đúng là báo ứng.

“Ôi! Ta còn tưởng ai! Thì ra là mỹ nhân yêu quý của ta!” Vạn Giang Hồng cười đến thỏa mãn, “Làm sao đây? Ngồi xổm trên mặt đất làm gì? Ca ca tốt của nàng vẫn còn ở đây kia mà.”

Thất Thất không để ý, tiếp tục chôn đầu, run rẩy.

Vạn Giang Hồng mò ra ngọc phiến, bí ối tới cạnh cô, đưa tay vỗ vỗ bả vai cô, “Mỹ nhân nhi, chớ sợ chớ sợ, mau nhào vào tấm ngực ấm áp của ca ca tốt của nàng đi.” Dứt lời, y mở rộng tay, nụ cười trên mặt, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu đáng vẻ thích đánh đòn.

Thất Thất vẫn chưa ngẩng đầu, chỉ đưa một cái tay ra run rẩy nói, “Thuốc giải.”

Thuốc giải? Vạn Giang Hồng ngăn người, mới nhớ tới lời bịa đặt với cô một ngày trước, từ trên người lấy ra một bình sứ nhỏ, y thích vào những thời điểm buồn chán sẽ ngậm một viên đường nhỏ, vào miệng liền tan, cảm giác rất tốt. Vì vậy y luôn luôn mang theo bên người.

(Thời được rồi, đến đây có chút thấy tiểu Hồng cũng có chút đáng yêu... chút chút thôi...)

“Cho này, thuốc giải đây.” Móc ra một viên kẹo, giống như bô thí, đặt vào tay cô.

Cô vừa nhận được thuốc giải, lập tức nuốt ‘thuốc’ xuống, “Sao ngọt như vậy?”

“Bởi vì là thuốc giải chứ sao.” Vạn Giang Hồng chẳng hề xấu hổ hay lúng túng, giải thích, “Thuộc độc thì đắng, thuốc giải thì ngọt.”

“Không phải nói thuốc đắng dã tật sao?” Thất Thất thắc mắc.

Vạn Giang Hồng di chuyển cặp mắt hoa đào, tiếp tục nói dối, “Đó là do y thuật bọn họ quá kém”

”Thật?”

Vạn Giang Hồng không muốn tiếp tục cùng cô tán dóc ở chỗ này, một tay kéo tay của cô, định kéo cô lên, “Đứng dậy đi, lại nói...” Y chợt nhớ tới tiếng thét âm kia, nhất thời vui sướng, cười xấu nói, “Mới vừa rồi thanh âm kia kêu thật thảm thiết, chẳng lẽ là tiếng kêu của mỹ nhân nhi? Giọng vô cùng tốt đó!”

Thất Thất đứng dậy từng chút một, từ từ ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt muốn ăn đòn kia, âm u nói, “Vây anh...có muốn...nghe lại lần nữa không?”

Hôm nay trăng vừa lớn lại vừa tròn! Ánh trăng sáng lạnh rơi trên gương mặt cô, trắng bệch. Vạn Giang Hồng cúi đầu nhìn gương mặt của cô, tức thì sắc mặt còn trắng hơn cả cô. Tóc đen lướt nhẹ qua gương mặt tròn nhẵn của cô, thật sự là nhẵn bóng, không mắt, không lỗ mũi, chỉ có chiếc miệng to như chậu máu, đang kéo mỗi lúc một lớn.

”Á!!!”

Lần này là giọng nam cao.

“Bịch” một tiếng, âm thanh rơi tự do xuống đất. Thất Thất coi bỏ mặt nạ trên mặt, chân giẫm lên người một tên diêm dúa nào đó té xỉu trên mặt đất, phi nhô, “Phi! Mấy chục năm lão nương xem phim kinh dị là vô ích chắc! Tổ chất tâm lý kém cỏi như vậy còn dám tới hù dọa lão nương! Xem lão nương còn không đập chết người!”

Hung hăng đá y mấy phát, dường như vẫn chưa hả giận. Nhìn cái giếng phía bên kia, Thất Thất cười, vô cùng nham hiểm.

Kéo sau cổ y, dùng hết sức kéo về cái giếng gần đó, vài lần đầu y đụng phải mấy viên đá sỏi nhô lên trên mặt đất. Gương mặt xinh đẹp không cần thận bị đá vụn trên đất cứa nhẹ vài đường con con.

Xuất ra sức lực bú sữa, cuối cùng cũng lòi y được đến bên cạnh giếng, may mắn là y gãy yếu, nếu như kiểu Đệ Ngũ Uyên, nhất định mạng không nổi.

Vài nhát lột sạch đồ, chỉ để lại tiểu khó cho y che lại. Thất y sam của y thành sợi dây, trói y lại trên giếng. Dưới ánh trăng, nhìn y lộ ra một mảng da thịt lớn, Thất Thất ghen tỵ độc ác véo một cái, thật khiến người ta ghen tỵ, một người đàn ông cư nhiên lại trắng trẻo còn hơn đàn bà. Đưa tay, khuấy khuấy bùn nhão trên đất, gơ tay lên, viết bốn chữ lớn lên phần ngực trắng trẻo của y:

Tôi là tiện nhân!

Hài lòng nhìn thành quả của mình, Thất Thất cười, tới bên cạnh giếng, hướng vào cô gái đang bị trói chặt bên trong giếng nói, “Ngủ ngon, Quý cô nương!”

Dứt lời, liền dương dương tự đắc treo tường rồi khỏi Đức Khắc Sĩ, ngông nghênh hướng về phủ thừa tướng.

Cô có rất nhiều chuyện muốn hỏi tác giả, hơn nữa, cô muốn xem qua, ba trang cuối đã khôi phục lại bình thường chưa.

Trở về Vân Thường Cư, vội vã mở truyện, phát hiện ba trang này đã trắng trở lại. Giống như tìm lại tín ngưỡng trong lòng, Thất Thất kích động nắm bút, do dự không dám đặt bút.

Đợi đến khi tâm trạng bình phục, mới viết: xin hỏi...

‘cách thức không đúng, xóa topic!’

Thất Thất vạch đen, sao cô lại quên được tên khốn nạn này, cô lại không cẩn thận chọc giận cái thứ đáng chết hẹp hòi này trước rồi.

Thận trọng tiếp tục viết: mỹ nhân, tôi sai rồi.

‘hì hì, xin hỏi tôi có thể giúp gì được cho bạn, hệ thống phục vụ nữ phụ hết sức trung thành phục vụ bạn.’

Quả nhiên tên này thích mềm không thích cứng!

Nghĩ tới tình hình một đêm trước, hạ bút: xin hỏi. tại sao hôm qua không cách nào liên lạc được với mọi người, tất cả đều trở nên đen thui?

‘Hệ thống gặp vấn đề.’

Thất Thất ôm đầu, lại còn có thể như vậy? Được rồi, nhập gia tùy tục, cô chấp nhận.

Suy nghĩ một chút, về phần hành động trái với kịch bản của tên Vạn Giang Hồng diêm dúa phổ trương kia, quả thật có có nhiều nghi vấn: xin hỏi tại sao Vạn Giang Hồng lại làm ra những điều trái với trong tiểu...

Còn chưa có viết xong, trang lại biến thành đen thui rồi.

Đây là làm sao? Hệ thống lại sập?

Đóng lại tiểu thuyết, đặt về ngăn trống. Thôi, lần sau bình thường lại sẽ hỏi tiếp.

Đêm dài, rét lạnh, có người tự dùng thân mình kiểm chứng...

Nghe nói, từ sau hôm đó, Vạn Giang công tử phong lưu phóng khoáng, lưu luyến nơi yên hoa*, đột nhiên biến mất. Ngày y biến mất, tại Nguyệt Nguyệt Hồng xuất hiện một nữ tử khuyh thành đeo khăn lụa mỏng có vũ tu* kinh người, một tháng ngắn ngủi đã nổi tiếng khắp thiên hạ, người ta gọi là Vũ tiên tử ---- Lạc Nhan Cơ.

(Yên hoa: mấy nơi tựa như lầu xanh.

Vũ tu: kỹ thuật nhảy.)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Đánh bất tỉnh hoán nhân*, thiếu phụ hoài xuân

(Hoán nhân: người thay thế. Còn việc hoán nhân là ai mời đọc sẽ rõ. Khura khura~)

Đã qua hơn nửa tháng từ lần ước hẹn trước với tên diêm dúa, sau hôm đó, cô không còn gặp lại y dù chỉ một lần. Bởi vụ nghe trộm của cô, hại Đệ Ngũ Uyên bị Âu Dương Ngữ chặn ngoài cửa. Đệ Ngũ Uyên giận lây sang cô, lại nhốt cô vào từ đường. Cho đến năm ngày trước mới thả cô ra, cũng là để cô tới trước mặt Âu Dương Ngữ cầu xin tha thứ cho hắn.

(Chị 77 có duyên vs từ đường ghê =))))))

Thất Thất lén lút trốn mất, Đệ Ngũ Uyên yêu đương đến mù mịt đầu óc rồi, chẳng trách trong tiểu thuyết nam nữ chính gặp trắc trở nhiều như vậy. Không phải Âu Dương Ngữ tức giận, rõ ràng là vì khía cạnh đứng đắn trên giường của mình bị người khác phát hiện, trong lòng xấu hổ. Hơn nữa, Âu Dương Ngữ chuẩn bị nhiều như vậy, kết quả Đệ Ngũ Uyên tình nguyện ngâm nước lạnh cũng không chịu tiếp tục với nàng ta, buồn bực là việc khó tránh khỏi. Chẳng qua, cũng lâu như vậy, tức giận hơn nữa cũng tiêu tán hết rồi, cái nàng ấy cần không phải một lời giải thích khô khan, chỉ là một bậc thang mà thôi.

Thất Thất bày kế cho hắn, trực tiếp đá văng cửa của Âu Dương Ngữ, giải quyết nàng ấy ngay tại chỗ, cô đảm bảo sau đó nàng ta tuyệt đối nghe lời. Ai ngờ, Đệ Ngũ Uyên nghe xong liền mắng Thất Thất một trận, còn phạt cô chép Đạo Đức Kinh một đêm. Nhưng sang ngày thứ hai, một chuyện truyền khắp phủ: đêm qua thừa tướng đại nhân uy mãnh vô cùng, nửa đêm một cước đạp cửa khuê phòng cô nương Âu Dương, theo như bọn thị nữ phục vụ bên ngoài nói, âm thanh du dương trong phòng vang lên cả đêm. Thất Thất nghe xong, mức độ xem thường tăng vọt đến mất hồn, hàng loại này thật sự không chân thật!

Từ khi hai người quay lại, như keo như sơn, cô cũng bị đẩy ra. Không có việc gì nên thích cười con lừa nhỏ của cô đi dạo hoàng cung, nam chính coi cô là cây cỏ, nhưng bề hạ ca ca của cô lại coi cô là trân báu.

.....

“Nghê Thường, muội ném thử món ‘phù dong tàng kiều’ này đi, thật mềm vị tươi, nhớ khi còn bé, muội thích nhất chính là món này.” Cố Cẩm Hi cẩn thận gấp lên một miếng bỏ vào bát Thất Thất.

Thất Thất cười đến híp tít, vô cùng tình nguyện ăn.

Nhìn bộ dạng vui vẻ của Thất Thất, Cố Cẩm Hi hài lòng tươi cười, “Có thể nhìn muội vui vẻ là được rồi. Ca ca hy vọng Nghê Thường có thể mãi mãi vui vẻ hạnh phúc.”

Thất Thất không mở miệng đáp lời. Lòng này Cố Cẩm Hi nhẹ nhõm, có chút lo lắng thờ dãi, “Ban đầu Nghê Thường cầu xin huynh hạ chỉ, để muội được gả cho Đệ Ngũ ái khanh, huynh cũng không cự tuyệt. Hôm nay nhìn tình cảnh của Nghê Thường muội, huynh thật sự không biết, khi đó có phải ca ca đã làm sai rồi không.”

Đương nhiên là sai rồi, cực kỳ sai! Làm hại cô toàn bị nhốt trong từ đường! Phiền muốn chết luôn.

Mặc dù trong lòng oán trách như thế, nhưng trên mặt bày ra vẻ điềm đạm, “Ca ca không cần tự trách, nhưng điều này đều là lựa chọn của Nghê

Thường, không trách ca ca.”

Cố Cẩn Hy kéo tay Thất Thất lại, một đôi mắt to lấp lánh trong suốt, trong con ngươi đen như mực leo lên tia cảm động, “Nghê Thường tâm địa thiện lương, ca ca từ nhỏ đã biết. Chỉ là đôi lúc, quá thiện tâm sẽ bị người bắt nạt đó.”

Thất Thất buông đũa xuống, không hiểu vì sao đột nhiên hắn nói ra điều này, “Ca ca nói vậy là có ý gì? Nghê Thường tự cho rằng vẫn chưa có ai có thể khi dễ em.” Thất Thất cười mỉa, đứng dậy ôm Cố Cẩn Hi, “Huống chi, em còn có núi dựa lớn là ca ca đây! Ai dám khi dễ em, em liền chém gã!”

“Nhưng theo huynh biết, có một kẻ chuyên bắt nạt muội, còn làm lỡ chung thân của muội, nhưng muội lại nghe lời hắn răm rắp, làm mất tôn nghiêm của một công chúa.” Cố Cẩn Hi ôm cô, do dự hỏi.

“Có người như thế sao? Tại sao Nghê Thường không biết?” Thất Thất ngẩng đầu dò hỏi, “Ca ca đang nói tới ai vậy?”

Cố Cẩn Hi thở dài, chuyển mắt về phía bầu trời rải rác từng khóm mây, hơi bất đắc dĩ, “Người kia họ Ngũ, tên Uyên.”

À? Lại là hắn! Chi là cô suy nghĩ một chút, hắn luôn nhốt cô vào tù đường tính là bắt nạt, vậy nên chém đầu hắn chứ nhỉ.

“Muội nói, người này muội cam lòng sao?” Cố Cẩn Hi buông lỏng vòng tay ôm ấp, dắt cô ra đình ngoài, lúc này muôn hoa nở rộ, thật sự là một cảnh đẹp mắt nhân.

Thất Thất đi theo hắn, nhẹ nhàng lắc đầu một cái, cũng không mở miệng. Tên Đệ Ngũ Uyên này, cô vô cùng không cam lòng, nhưng lại không giết được.

Cố Cẩn Hi thở dài thật sâu, “Huynh biết là như vậy. Bất quá, Đệ Ngũ ái khanh tài trí rất cao, huynh cũng không dễ dàng giết hắn. Chẳng qua...” Hắn dừng bước, đột nhiên quay đầu lại, đôi mắt màu chột lóe hàn quang, “Người còn lại, huynh không thể dễ dàng tha.”

“Hả?” Thất Thất suýt nữa đụng vào người hắn, cuống cuồng lao đảo dừng bước.

“Mới thành thân ngần ngại vài ngày, cư nhiên coi thường tôn nghiêm đế vương, công khai lạnh nhạt công chúa hoàng gia, cả ngày chìm đắm trong hương sắc của một con hồ ly tinh. Không chém con hồ ly tinh này, lấy đó làm răn đe, làm sao có thể tiêu trừ mối hận trong lòng của trẫm!” Đột nhiên Cố Cẩn Hi nắm quyền, hung dữ đâm lên thân cây ngô đồng bên cạnh, nhánh cây kia rung rinh, rớt xuống vài phiến lá khô.

Thất Thất cả kinh, lúc này trong mắt Cố Cẩn Hi lộ ra hung quang, khiến lòng cô chột rét, chẳng còn giống với người ca ca dịu dàng của cô, mà hoàn toàn là tên Hoàng đế bá đạo hung ác. Hơn nữa, cô có thâm niên làm fan chân heo*, làm sao có thể mất thấy nữ chính bị ca ca của cô K.O.

(Chân heo (Thù trư): nhân vật chính.)

“Ca ca, chuyện này tuyệt đối không được.” Thất Thất khuyên can nói: “Nếu ca ca ngài giết tiểu nữ, phu quân chắc chắn ghi hận trong lòng. Càng thêm chán ghét Nghê Thường, như vậy thật sự đến một chút ít cơ hội Nghê Thường cũng không có.”

“Nghê Thường quý trọng hắn đến vậy sao?” Cố Cẩn Hi ưu thương nhìn cô, “Nam tử tốt trên đời, nhiều không đếm xuể, tại sao không thể không có hắn?”

Thất Thất cúi đầu, làm vẻ đau lòng, “Hắn mọc rễ, nảy mầm trong lòng, làm sao có thể loại bỏ?” Vụng trộm, Thất Thất lên mở to mắt, nói mấy lời này thật sự một chết người.

Cố Cẩn Hi lắc đầu, thất vọng thở dài thật sâu một hơi.

Thất Thất vẫn cúi đầu như cũ, không dám nhìn hắn, nếu bị hắn nhìn ra vẻ cực kỳ không có vấn đề gì cả trong mắt, hắn còn có thể tin tưởng lời nói đôi lúc trước của cô sao?

Đột nhiên, ‘ục’, liền trông thấy Cố Cẩn Hi ngã trên mặt đất. Thất Thất hoảng sợ, vội tới dìu hắn.

“Ca ca! Anh tỉnh lại đi!” Thất Thất khó khăn đỡ hắn tựa vào bên cây, cố gắng gọi hắn tỉnh.

Nhìn lông mi thật dài của hắn khẽ rung động, cô biết, lúc này hắn đang thay đổi. Thất Thất không dám bỏ tay, lúc này hắn vẫn còn mềm nhũn, nếu cô rút tay về, hắn chắc chắn sẽ ngã lần nữa. Nhưng nếu cứ nhìn hắn biến thân ở khoảng cách gần như vậy, cô có cảm giác đang tìm đường chết.

“Người đâu!” Thất Thất hét to, kỳ vọng có người đi ngang qua nơi đây, rồi nhanh chóng khiêng phiến phức này trở về, “Mau tới!”

“Ồn muốn chết! Không có quy củ gì cả! Âm ỉ thành cái dạng gì vậy hả!” Giọng nói lạnh thấu xương truyền tới bên tai. Thành công ngăn Thất Thất tiếp tục la lên.

Thân thể Thất Thất cứng đờ, nụ cười trên mặt cực kỳ cứng nhắc, ngẩng đầu, chống lại tròng mắt đen sâu thẳm giống như đêm tối của hắn, hít vào tất cả nguy hiểm.

Cố Cẩn Hi khinh bỉ cười một tiếng, lấy một tay đẩy cô ra, “Bộ dạng ngây ngốc, thật xấu xí!”

Thất Thất uất ức, cô thật sự là em gái của hắn sao? Trước đó vẫn còn đàm luận về nhân sinh đàm luận về tình cảm với nàng, hiện tại đã ghét bỏ cô rồi?

”Ca ca.....”

“Câm mờ! Đã quên lễ nghi là gì sao? Gọi trẫm là ‘bệ hạ’!” Cố Cẩm Hi phát tay áo, cực kỳ rầm thoỉ hất đầu.

Thất Thất rơi lệ, về mặt đưa đám nói, “Bệ hạ, tôi có thể đi trước được không?”

“Hừ! Nói chuyện không lớn không nhỏ, ngươi có thể tự xưng là ‘ta’ sao? Xem ra không giáo huấn ngươi một chút, ngươi không biết cái gì gọi là quy củ!” Cố Cẩm Hi bước về phía trước vài bước, nhìn thị vệ trùng hợp cách đó không xa đi ngang qua, lớn tiếng phân phó, “Người đâu! Kéo công chúa không có quy củ này xuống đánh 50 đại bả!”

Đây là anh em ruột thịt sao? Tàn nhẫn quá!

Việc này không nên chậm trễ, thừa dịp thị vệ còn chưa phát hiện, Thất Thất nhấc lên một tảng đá trên mặt đất, đập về phía cổ hần. Lúc này, Cố Cẩm Hi đưa lưng về phía cô để gọi thị vệ, hoàn toàn không phát hiện động tác của cô.

Rên lên một tiếng liền ngã xuống mặt đất.

Thất Thất hô to, “Có ai không! Bệ hạ ngủ thiếp rồi!” Âm thanh chói tai, rất có lực xuyên thấu. Thị vệ bên kia rất nhanh phát hiện ra chỗ này, vội vàng chạy tới.

Dưới sự giúp đỡ của thị vệ, rất nhanh an trí Cố Cẩm Hi ở tâm cung của hần. Thất Thất có chút thấp thỏm, một bước cũng không dám rời đi.

Đợi đến khi hoàng hôn, hần mới từ từ tỉnh lại.

Cố Cẩm Hi chớp mắt, nhìn Thất Thất canh giữ một bên, trên mặt mang một loại vui mừng của hải đồng, “Nghe Thường muội muội, muội vẫn ở đây à!”

Thất Thất gật đầu, “Trước đây đột nhiên ca ca ngủ thiếp đi, nghĩ rằng thế nào cũng phải nói với ca ca một tiếng rồi mới rời đi.”

Hần tỉnh ngồi dậy, đột nhiên phát hiện cổ đau vô cùng, “A, sao cổ lại đau như vậy?”

“Chẳng lẽ ca ca ngủ bị sái cổ rồi?” Thất Thất đến một cái chớp mắt cũng không có, nói láo hết sức chân thật.

“Có lẽ vậy.” Cố Cẩm Hi lắc đầu, xoa xoa cái cổ đau nhức.

“Nếu ca ca đã tỉnh rồi, vậy Nghe Thường cũng nên về. Lần tới rồi rảnh sẽ trở lại thăm ca ca.” Thất Thất đứng lên, thi lễ một cái, “Nghe Thường cáo lui.”

Thấy hần gật đầu, lúc này mới xoay người rời đi.

Ra cửa cung, một lần nữa cười trên lưng lừa, Thất Thất ngẩng đầu, nhìn hồng hà đầy trời, lúc này mới thở ra một hơi dài, lau lau mồ hôi lạnh giờ mới xuất hiện. Lần này, quả thật làm ra việc quá mạo hiểm rồi.

Trên đường trở về, nhìn người ta một nhà quây quần ấm êm, lần đầu tiên cô cảm thấy cô đơn. Ở nơi đây, chỉ có một mình cô, lẻ loi một người. Toàn bộ nơi này đều là giả tượng của tác giả, cô chỉ có một người, ở trong nơi giả tượng này, bị lừa gạt, bị cười nhạo. Chìm đắm trong con ác mộng vô có “có” được này, không cách nào thoát ra.

“Cẩn thận!!!” Đột nhiên tiếng ngựa hí xen lẫn tiếng người kinh hô, chọt đâm vào tai cô. Nhưng đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, đã nhìn thấy một con ngựa điên kéo theo xe ngựa xông tới phía cô.

Lúc này chạy trốn đã không kịp, chẳng lẽ, cô sẽ trở lại thế giới của mình như thế này sao?

Đột nhiên bên hông sít sao, gió rớt vào mắt cô, có chút lạnh lẽo, hai mắt cô nhắm chặt.

Đợi tới thời điểm cô mở mắt ra, cảnh trí xung quanh đã thay đổi. Xe ngựa đã được người ngăn lại, lừa con đáng thương của cô bị đụng thương chân, co quắp ngã trên mặt đất. Mà cô lại đứng ở một bên, nhìn kết quả thảm khốc này.

“Cô nương, trước tiên có thể buông tôi ra được không?” Một giọng nói trong trẻo truyền tới từ bên tai.

Thất Thất chột bưng tỉnh, lúc này mới phát hiện tay ngăn ngang eo cô đã buông lỏng, mà cô vẫn ôm chặt lấy cổ của nàng ta. Nhất thời mắc cỡ đỏ bừng mặt, vội vàng thả tay.

Ngẩng đầu, lập tức bị dung nhan thanh nhã đậm lệ* của hần làm cho kinh sợ. Thế nào lại là một mỹ nhân! Tựa như đoá sen nở rộ trong tuyết, thánh khiết mà thanh nhã. Đôi mắt hoa đào, không chút nào lẳng lơ mị hoặc, thật giống như cất chứa tất cả trần châu trên thế gian, êm dịu mà không uế oải.

(Đậm lệ: vẻ đẹp lạnh nhạt.)

”Cô nương?” Hần khẽ gọi, cố gắng kéo ý thức của cô về.

Thất Thất cố gắng chớp mắt, trên mặt lộ ra vẻ ngượng ngập nói, “Vừa xong đa tạ ân cứu mạng của công tử, không biết tôn tính đại danh của công tử là gì? Nghê Thường sẽ báo đáp ân đức của công tử thật tốt.”

Hắn cười cười, dường như có ngàn đóa hoa sen đang phiêu lãng trong không khí, người cảm thấy ấm áp, thuần khiết, “Cô nương không cần để ý, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nói báo đáp thì quá nghiêm trọng rồi. Về phần tên họ của tại hạ, tại hạ là Nhan Lạc.”

“Nhan... Lạc...” Thất Thất nhấn mạnh từng chữ, giống như cố gắng khắc sâu tên của hắn vào trong tim, “Tiểu nữ họ Cố, tên Nghê Thường. Nếu Nhan đại ca không ngại, gọi em là Nghê Thường thôi.”

Nhan Lạc sững sờ, hiển nhiên không ngờ tới cô sẽ thân thiết như thế, bất quá chỉ ngạc nhiên trong chốc lát, lập tức hắn bật cười sang sảng, “Được, Nghê Thường.”

Thất Thất nghe hắn gọi tên mình, hai má nhất thời phỉm hồng lần nữa.

Về phần cô trở về như nào, làm thế nào mang được lừa con về, cô quên sạch, cứ bồng bênh trên mây, đầu ngập đầy nụ cười hết như tuyết liên* kia của Nhan Lạc.

(Tuyết liên: sen trong tuyết.)

.....

“Này! Rốt cuộc tiện nhân nguoi có nghe ta đang nói cái gì không hả!” Đệ Ngũ Chiêu hét to, đập lên mặt bàn.

Người nào đó đang cười khúc khích chu du trong cõi thần tiên ngồi bên cạnh chột hoàn hồn, “A, tiểu Chiêu, sao em lại ở đây?”

Đệ Ngũ Chiêu giận, “Ta đến vài canh giờ rồi! Rốt cuộc nguoi gặp phải cái gì? Sao trở về lại thành ngốc thế này?”

“Hi hi...” Thất Thất nghịch tóc thẳng bé, cười nịnh nói, “Tiểu Chiêu, mẹ tìm cha dựng cho con được không?”

Đệ Ngũ Chiêu đẩy cô ra, lửa giận tràn ngập hai mắt, “Nói! Nguoi lại quyến rũ ai? Ta đi giết hắn!”

(gà con bảo vệ mẹ!!!!)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Nhiệm vụ mới nhất, tiêu diệt nam phụ

Ban đêm không ngủ được lăn qua lộn lại, liền đứng dậy ngắm trăng sáng, làm thế nào cũng nhìn thành Nhan Lạc. Không nhìn nổi che đi khuôn mặt nóng bừng, lặng lẽ cảm máu mũi.

Chờ tinh thần mê trai dịu dịu bớt, Thất Thất mới nghĩ ngợi đôi chút, Nhan Lạc này, hình như chưa từng xuất hiện trong truyện. Chẳng lẽ lại là nhân vật không có quan hệ với nữ chính và kịch tình sao?

Từ ngăn kếp lời ra quyền tiểu thuyết phân nửa tháng không ngó ngang tới. Vừa mới mở ra, liền nhìn thấy tại trung tâm nữ phụ và tác giả trao đổi ở trang thứ ba có hơn trăm tin nhắn cá nhân chưa đọc.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Nữ phụ muội muội, sao em vẫn không theo kịch tình, việc này làm khó Manh Manh quá đi!

.....

Nữ phụ muội muội, sao em không trả lời ta, chán ghét ta rồi sao?

.....

Nữ phụ muội muội, thuốc kia, sao em có thể dùng linh tinh hả! Rõ ràng là chuyện tốt của em và nam chính ca ca, sao lại trở thành của nữ chính cùng nam chính rồi?

.....

Đọc giả muốn xem cảnh nữ chính và nữ phụ tàn sát lẫn nhau, tại sao em lại thành chị em với nữ chính? Phần đoạn tích trữ phía sau của ta phải sống như

nào!

.....

Nữ phụ nữ phụ! Có nhiệm vụ mới, nhanh chóng K.O nam phụ số một Vạn Giang Hồng đi. Nhất định phải nhanh chóng! Người này không thể lưu lại!

.....

Nữ phụ thôi! Không trả lời tin nhắn cá nhân của lão nương, lão nương cho người K.O cùng luôn!

.....

Thất Thất đọc xong từng cái một, cảm xúc của mục tác giả này càng lúc càng dâng cao, sau đó, Thất Thất cảm thán, cuối cùng mục ta không còn cổ già vờ dễ thương nữa! Thật đáng vui mừng!

Nghĩ còn có thắc mắc cần hỏi, liền cầm bút lông lên, trước tiên nên mềm mỏng nhận lỗi: Manh Manh, có ở đây không? Máy lần trước hệ thống sập, nên không đọc truyện, vì thế không để ý cô gửi tới tin nhắn cá nhân. Vô cùng xin lỗi!

Rất nhanh, thư liền được hồi âm.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân: hi hi, lúc trước hệ thống sập, Manh Manh cũng biết. Thì ra không phải nữ phụ muối muối không để ý tới Manh Manh, Manh Manh thật vui mừng.

Nhớ tới chuyện Nhan Lạc, mặt không khỏi có chút nóng lên, tiếp tục viết lên trên truyện: xin hỏi Nhan Lạc kia là ai? Tại sao trong truyện không thấy ta qua?

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân: kịch tình trong tiểu thuyết em đọc trước đây đều là nội dung ta tích trữ trong kho, bởi vì chuyện em làm trái kịch tình, vì liên kết trước sau, ta đành thay đổi một chút, về phần Nhan Lạc, hẳn là kinh hi Manh Manh mang tới cho em! [Khuôn mặt tươi cười]

Kinh hi? Lẽ nào thật sự là phúc lợi cho nữ phụ này? Thất Thất càng nghĩ càng sung sướng, cầm lên chuẩn bị hỏi, khi nào cô và Nhan Lạc tu thành chính quả.

Kết quả, tác giả lại chặt đứt ý nghĩ của cô.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Cháu nhỏ Manh Manh tới giành máy tính, Manh Manh không hàn huyên tâm sự tiếp được. Với cả, đừng quên nhiệm vụ lần trước giao cho em nhé, tìm bằng được tên nam phụ lừa đảo Vạn Giang Hồng kia, sau đó tiêu diệt y! Bái bai, tán gẫu sau!

Thất Thất buông cây bút lông, có chút khó hiểu, tại sao tác giả nhiều lần nhắc nhở phải trừ bỏ nam phụ thúc đẩy kịch tình Vạn Giang Hồng? Bởi vì y sớm mang nữ chính về? Kỳ thực, còn có loại khả năng, cô không phải không nghĩ tới, đó chính là, Vạn Giang Hồng có thể giống như cô, là nhân vật bên ngoài truyện. Cho nên biết trước kịch tình, nhắc đến kịch tình, bỗng Thất Thất lại nhớ đến, lần trước Vạn Giang Hồng để người giả quý hù dọa cô, làm sao y biết Nghê Thường sợ ma quỷ? Còn nữa, trong sách có viết qua, Vạn Giang Hồng sợ động vật nhuyễn thể, nhưng y lại có thể vừa nhìn vừa ăn!

Nếu tác giả thua cháu mục ta, đến mấy vì tính cũng không giữ được, cô cũng không thể không có tiền đồ như mục ta được, bị một kẻ diêm dúa có khả năng là người xuyên việt trêu đùa.

Lật trở về trước một tờ, trước mắt không thể làm gì khác hơn đành xin trợ giúp hệ thống phục vụ nữ phụ.

Ho khan một cái, cầm bút lông lên, vô cùng trái lương tâm viết lên trên: mỹ nhân, có ở đây không?

‘hi hi, hệ thống phục vụ nữ phụ hết sức tận tâm phục vụ bạn.’

Quả nhiên, nhiệt tình.....

Thất Thất viết tiếp: xin hỏi Vạn Giang Hồng cũng là người xuyên việt sao?

‘có thể nói cho bạn hiểu rõ ràng, một quyển tiểu thuyết chỉ có thể cho phép một người xuyên vào truyện, cho nên, kết quả như nào, bạn có thể đoán ra.’

Không phải ư, chẳng lẽ cô đoán sai rồi, suy nghĩ kỹ một chút, thời điểm lần đầu tiên đến Đức Khắc Sĩ, quả thật cô có thử dò xét y, dùng tiếng Anh mắng y là heo, nhưng y không tức giận chút nào. Nếu như y thật sự là người xuyên việt, lẽ ra có thể hiểu một câu tiếng Anh đơn giản như vậy, nhất định sẽ làm ra phản ứng tương ứng. Nhưng mà, nếu y không phải người xuyên việt, vậy một loạt hành động khác thường kia là như thế nào?

Thất Thất cầm bút lên, viết: tại sao Vạn Giang Hồng lại làm ra nhiều hành động trái với nội dung tiểu thuyết?

‘chỉ cần có một điểm khác thường, sẽ ảnh hưởng tới kịch tình về sau, đạo lý kéo một sợi tóc động đến cả người, bạn hẳn phải hiểu chứ.’

Nói như vậy, là bởi vì ban đầu cô không bám theo kịch tình, thành ra Vạn Giang Hồng bởi vì kịch tình thay đổi nên thay đổi cả kịch tình của y? Thật sự là

phiền phức! Nhưng mà, tại sao tác giả muốn cô tiêu diệt Vạn Giang Hồng?

Xin hỏi, tại sao Mạnh Mạnh tiểu tiên nữ muốn tôi diệt trừ Vạn Giang Hồng? Chuyện này có vấn đề gì sao?

‘cái này là vấn đề riêng tư, cự tuyệt trả lời. Nếu muốn hỏi, bạn đi tìm mục tác giả dứt gân não kia đi!’

Đột nhiên nhớ tới sự kiện hệ thống gặp trục trặc quãng thời gian trước đó, hỏi: Đúng rồi, người không phải là hệ thống sao? Tại sao lúc trước lại xuất hiện trục trặc trong hệ thống?

‘khụ khụ... Tổ thuộc hệ thống phục vụ nữ phụ, chỉ là một nhánh hệ thống, khi hệ thống xảy ra trục trặc, tất cả các nhánh cũng sẽ xảy ra vấn đề.’

Thất Thất đỏ mặt hỏi, thì ra là có tổ chức! Suy nghĩ một chút, giống như không còn vấn đề gì nữa, đóng truyện, đặt lại vào trong ngăn kéo.

Đặt lưng lên giường lần nữa, nghiêng đầu, xuyên qua khe hở trên cửa sổ, nhìn ánh trăng lẳng lẳng rơi trên đất, vỡ nát. Không hiểu tại sao, một lần nữa Thất Thất không tự chủ được lại nhớ tới người con trai vô cùng dịu dàng thanh nhã Nhan Lạc kia. Lúc này anh ấy đang làm gì?

.....

Ngày tiếp theo, Thất Thất tỉnh dậy từ rất sớm, bởi vì đêm qua lúc sắp ngủ, cô chợt nghĩ tới một khả năng rất đáng sợ. Tác giả để cho cô tiêu diệt nam phụ số một, như vậy, ai sẽ chịu trách nhiệm thúc đẩy kịch tình phát triển? Ai tới cho nữ chính Mary Sue cơ hội? Ai tới làm kẻ nam phụ được độc giả yêu thích để rồi cuối cùng lại bị nữ chính vô tình KO? Thông qua phát hiện trước mắt, trừ đi những nhân vật đã biết, đã được an định, chỉ có Nhan Lạc đột ngột xuất hiện, phù hợp với yêu cầu nam phụ nhất.

Để mối tình đầu của cô làm nam phụ bị thương? Sao có thể?!

Trần trọc trở mình một đêm, lúc này mới mở ra cặp mắt thâm đen đứng dậy.

Chuyện thứ nhất, trước tiên hỏi thăm một chút, nữ chính có quen biết Nhan Lạc không, nếu như chưa gặp nhau, cô nhất định phải bóp chết cơ hội này từ trong trứng nước.

Gọi nha hoàn tới thăm sơ qua, xuề xòa chuẩn bị. Liền vội vã tới Thính Ngữ Hiên.

Hai thị nữ quét dọn ở đình tiền đặt chổi ở một bên, hai người chụm đầu kề tai xì xầm gì đó. Thất Thất cũng không muốn quấy rầy người khác. Lặng lẽ từ một bên đi vào. Nhưng vừa tới ngoài cửa, liền nghe thấy bên trong hình như có tiếng động.

Thất Thất dán lỗ tai trên cửa, cẩn thận nghe:

“Ừm..... Uyên, chàng thật là hư!”

“Hả? Vậy tiểu Ngữ có thích ta hư không? Sao? Nói đi!”

“U! Ghét! Humm..... Chậm một chút!”

.....

(Chảy máu mũi...)

Thất Thất đỏ mặt, thầm mắng một tiếng: hai tên cầm thú! Dám ban ngày ban mặt tuyên truyền phóng túng! Đáng hận nhất chính là lại không báo cho cô biết, để cô không xem được bản đầy đủ. Không biết hiện tại lặng lẽ chạy vào ám đạo có thể tới kịp không?

Xoay người, lập tức ra ngoài, nếu nhớ không lầm, cách bên ngoài Thính Ngữ Hiên không xa bên cạnh một gốc cây ngô đồng có một lối vào ám đạo.

Nhưng vừa rời khỏi Thính Ngữ Hiên không lâu, cô phát hiện có người theo cô. Cô đi nhanh, người nọ cũng đi nhanh, cô dừng lại, người nọ cũng dừng lại theo. Chỉ là, kỹ thuật theo dõi của người nọ cũng quá kém, chỉ cách khoảng chừng năm thước, người nọ cũng có thể phát hiện.

Thất Thất dừng bước, hết sức bắt mắt dĩ quy đầu lại, “Tiểu Chiêu, đừng núp nữa, chị biết rõ là em.”

Vừa dứt lời, xung quanh yên tĩnh nửa phút, sau đó tiểu Chiêu mới từ sau tảng đá nhảy ra ngoài, ngửa đầu cười to ban tiếng, “Ha ha ha! Cứ nhiên bị tiện nhân người phát hiện. Xem ra năng lực của người cũng không kém đâu!”

Thất Thất nổi vạch đen, không muốn châm chọc thẳng bệ cần phải học lại từ đầu kỹ thuật theo dõi cho thật tốt.

Chỉ chỉ bầu trời sau lưng hắn, hoảng sợ nói, “Oa! Nhìn kia! Kẹo hồ lô bay trên trời!”

“Phi! Bớt lừa gạt ta đi! Sao kẹo hồ lô bay được trên trời chứ?!” Đệ Ngũ Chiêu giễu cợt nói, “Thật là ngu xuẩn!”

“Thật mà thật mà! Không tin tự em nhìn đi!” Dáng vẻ Thất Thất vô cùng hưng phấn, giống hệt như phía sau thằng bé thật sự có kẹo hồ lô bay trên trời vậy, “Rất rất nhiều đó!”

Đệ Ngũ Chiêu có chút ngập ngừng, nhìn dáng vẻ hưng phấn của cô, chẳng lẽ thật sự có? “Nếu như ta không thấy, vậy ta muốn người mua cho ta năm xâu kẹo hồ lô làm bồi thường.” Thấy Thất Thất gật đầu, lúc này mới do dự quay đầu.

Đúng lúc thằng bé xoay qua chỗ khác, trong chớp mắt, Thất Thất chạy vắt chân lên cổ. Cô là đến xem ‘nhân thú đại chiến’, dẫn học sinh tiểu học theo cùng là phạm tội!

“Làm gì có kẹo hồ lô?” Đệ Ngũ Chiêu bất mãn nói thầm, quay đầu, đã nhìn thấy bóng lưng người kia trốn chạy, phồng má, tròng lớn mắt, hét lớn, “Lại dám gạt ta!!! Không cho trốn!” Dứt lời, vội vàng đuổi theo.

Tuy rằng Đệ Ngũ Chiêu kém Thất Thất tám tuổi, nhưng một người luyện võ hằng ngày, một người là cô gái yếu đuối hết ăn lại ngủ, Thất Thất nhanh chóng bị Đệ Ngũ Chiêu đuổi kịp.

Thất Thất ghen ngào, nếu là thân thể hiện đại của cô, chắc chắn kiên trì thêm một lát sẽ không bị bắt được.

Tuyệt vọng nhìn về phía Thỉnh Ngữ Hiên, xem ra lần này không thể kịp tiết mục ‘nhân thú đại chiến’ rồi. Chỉ hy vọng nam nữ chính nhiều như keo như sơn!

“Người tiện nhân! Nói, người chạy làm gì! Có phải lên đi gấp gã gian phu kia của người không!” Đệ Ngũ Chiêu tóm chặt lấy cổ áo trước của cô, do vấn đề chiều cao, Thất Thất hoàn toàn không cách nào thẳng lưng nổi.

“Tiểu Chiêu, em hiểu lầm rồi, chị muốn đi chợ mua vài món đồ cho em vui thôi.” Thất Thất đảo mắt, nói dối một cách chân thành.

“Phi! Người cho ta là kẻ ngu sao? Có quý mới tin! Vừa rồi còn nói kẹo hồ lô bay trên trời, nhớ kỹ, xưa tới nay ta chưa bao giờ tin tưởng, ta chỉ muốn vạch trần lời nói dối của người.” Đại khái Đệ Ngũ Chiêu cảm thấy trước đó đã tin lời của cô là một chuyện vô cùng sỉ nhục, cảm giác phui sạch quan hệ.

Thất Thất nhìn hai má thằng bé có chút ửng đỏ, thảm thán, quả nhiên là đứa bé thành thật, vừa nói dối đã đỏ mặt.

Đệ Ngũ Chiêu đối diện với cặp mắt ngậm cú của Thất Thất, lập tức thẹn quá hóa giận, “Nhìn cái gì! Mai khai báo, gian phu của người là ai!”

Thất Thất xoa xoa đầu của hắn, “Ngoan, mau buông ra, tay em siết chặt vậy, chị sẽ đau lòng.”

“Hừ! Ta buông tay người sẽ chạy.”

“Không buông?” Thất Thất chớp mắt, uy hiếp.

Thứ năm chiều rất kiên quyết lắc đầu, “Không buông.”

“Tốt.” Thất Thất cười.

Cúi đầu, lén hôn lên đôi môi hơi vênh lên của hắn. Thất Thất cười, Đệ Ngũ Chiêu há hốc mồm.

(Cảnh sát! Có kẻ ấu dâm!!!!)

Chờ đến khi hồi phục lại tinh thần, Đệ Ngũ Chiêu đẩy cô ra, mặt đỏ, mặt đỏ, một tay che môi, một ngón tay chỉ vào Thất Thất máng, “Vô sỉ!”

Nhìn thằng bé bày ra bộ dạng tiểu tức phụ bị cột nhà, Thất Thất cười càng vui vẻ, đã sớm muốn hôn rồi, cuối cùng cũng toại nguyện.

Thất Thất lấy lòng kéo góc áo của hắn, “Đi thôi, để bồi thường, chị dẫn em đi dạo phố, em thích gì thì mua cái đó, được không?”

“Phi! Ai thèm những thứ đó.” Đệ Ngũ Chiêu chống cự, “Bất quá, người có ý muốn ta đi, ta cũng không tiện cự tuyệt.”

“Ừ, là chị có ý.” Thất Thất rất phối hợp, tâm hồn bé nhỏ của người ta mới vừa bị tổn thương, bồi thường hắn cũng chẳng có gì to tát.

Lúc này Đệ Ngũ Chiêu mới gật đầu hài lòng, kiêu ngạo nghênh đầu, dẫn đầu đi trước, “Đi thôi, còn lo lắng cái gì, mau dẫn đường!”

Thất Thất bật cười, nhanh chóng đuổi theo, “Được, chị dẫn đường.”

Chẳng qua, cô cho rằng đây là một lần dạo phố rất bình thường, sau lại xảy ra chuyện không ngờ, gặp được người không ngờ. Sau đó, càng thêm sa chân vào vùng bùn.

Chương sau: Gặp lại cố nhân, nên mừng hay lo????

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Kinh sợ nhìn thấy vũ cơ, suýt chút nữa chết sớm

“Tiểu Chiêu, có thể ngưng mua được không?” Thất Thất nhìn túi tiền dần vơi, tức tưởi nhìn Đệ Ngũ Chiêu nói, “Em xem, bạc của chị sắp bị em tiêu hết rồi.”

“Sao? Lại định nuốt lời hả?” Đệ Ngũ Chiêu xoay đầu lại, liếc nhìn khinh thường, “Ta biết ngay! Tiệp nhân thì biết cái gì gọi là ‘lời quân tử hứa, đáng giá ngàn vàng’?!”

Thất Thất cười mĩa, “Đâu có đâu có, em cứ việc mua, thích cái gì cứ nói.”

Tiểu Chiêu ngẩng đầu kêu căng hừ một tiếng, tiếp đó lại cúi đầu, mắt hiếu kỳ chọn lựa đường nhân*.

(Đường nhân: đồ chơi làm từ đường.)

Tiếp tục đi dạo trên đường, nhìn trên tay tiểu Chiêu, một tay kẹo hồ lô, một tay cầm đường nhân, bên trái nhai nhai, bên phải liếm liếm. Thất Thất buồn bực, “Tiểu Chiêu, sao em thích ăn đồ ngọt vậy?”

Tiểu Chiêu liếm liếm đường nhân bên tay phải, mắt chột đảo tròn liếc về phía bên đây, “Có ý kiến sao?”

Thất Thất lắc đầu, đưa tay, ở trên đầu được chải chuốt gọn gàng của thằng bé, xoa mạnh, nhìn nó bất mãn lắc đầu quảy quảy, cười cợt, “Làm sao chị dám có ý kiến?”

“Tiệp nhân! Không cho sờ vào đầu ta!” Tiểu Chiêu phát điên, cầm kẹo hồ lô trong tay, vào tư thế, nhanh như cắt nhét vào trong miệng cô. Nhìn Thất Thất bị nghẹn, khom lưng ho khan, thằng bé nghiêng đầu sang chỗ khác, hừ lạnh, “Ai bảo nguoi sờ loạn! Hừ!”

Hai mắt Thất Thất đầm lệ, lắc đầu thảm than, “Thật chẳng đáng yêu tí nào!”

Quanh đi quẩn lại, không biết tại sao lại tới Nguyệt Nguyệt Hồng. Nhìn các cô nương trang điểm xinh đẹp cùng tiểu quan tuần tú trước cửa. Đột nhiên Thất Thất nghĩ tới, những ngày gần đây luôn xông xáo bàn tán về Vũ tiên tử ---- Lạc Nhan Cơ, chẳng biết, có khuynh quốc khuynh thành giống như trong lời đồn không?

Giật lại Đệ Ngũ Chiêu đang đi thẳng về phía trước, hai mắt tỏa sáng nhìn ba chữ lớn ‘Nguyệt Nguyệt Hồng’ trên đầu, “Tiểu Chiêu, đều đã tới, chị bằng chúng ta vào xem một chút?”

Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu, nhìn mấy nam tử mặc hồ hang trên lầu, sắc mặt xanh một mảng, “Không đi! Địa phương bản thủ này thì có gì hay để xem chứ!” Dứt lời liền kéo Thất Thất đi về phía trước.

“Chúng ta không làm gì khác, chỉ đi vào lấp bụng thôi, hơn nữa, chị đói đến không đi nổi, tiểu Chiêu em nhìn mà xem.” Thất Thất ôm chặt cây đa ven đường, nhất định không chịu buông tay. Cô chạy không bằng thằng nhóc, không tin sức lực của nó có thể lớn hơn cô?!

“Mấy đồ kia khó ăn chết, lần trước không phải đã ăn rồi sao? Cho chó ăn, chó còn chê!” Đệ Ngũ Chiêu phát điên, “Nguoi còn không nhúc nhích, ta kéo nguoi đi.”

“Tiểu Chiêu đừng kéo, tay chị sắp gãy rồi!”

Đệ Ngũ Chiêu nghe vậy, tuy không buông tay, nhưng cũng nói lòng ít nhiều, một đôi mắt to nhìn chăm chăm, rầu rĩ nói, “Không cho phép vào!”

Thất Thất nhìn sang Nguyệt Nguyệt Hồng, xoay đầu lại, nhịn đau nói, “Về sau mỗi ngày một xâu kẹo. Được không?”

“Nguoi cho rằng dùng chút dụ dỗ là được sao? Ta nói không là không!” Đệ Ngũ Chiêu kiên quyết lắc đầu, không chịu buông tay.

“Hai xâu!” Thất Thất cắn răng, cô không tin kẹo hồ lô không dụ dỗ được thằng nhóc.

Đệ Ngũ Chiêu rõ ràng trừng mắt nhìn, có chút xao động. Những vẫn lắc đầu, “Không được!”

“Ba xâu! Không thể nhiều hơn nữa!”

Đệ Ngũ Chiêu suy nghĩ một chút, gật đầu, “Được, ba xâu thì ba xâu.” Dứt lời, nó buông lỏng tay ra, chớp mắt, rất mong đợi nhìn Thất Thất, “Nhớ! Mỗi ngày ba xâu kẹo hồ lô, nếu quên ta nhất định sẽ nói cho ca ca biết chuyện nguoi dạo thanh lâu.”

Thất Thất xoa xoa cổ tay bị kéo đau, u oán nhìn Đệ Ngũ Chiêu, đồ gấu con, nhìn gầy bé tong teo, sức thật không nhỏ. Khẳng định là do chưa uống sữa bột hai con hươu*!

(Tên một dạng sữa bột bên trung quốc. Minh tra chỉ có sữa bột ba con hươu, có thể tác giả đánh sai số ba thành số hai.)

.....

Vừa vào Nguyệt Nguyệt Hồng đã bắt gặp bộ mặt bôi trét dọa người của tú bà đang tiến tới tiếp đón, quạt tròn nhỏ vỗ đập vô cùng kiêu cách, “Ồ! Khách quý! Tiểu thư công tử mời lên lầu hai!”

Thất Thất gật đầu, đi về phía trước, Đệ Ngũ Chiêu tự vào cửa, bộ dạng cảnh giác nhìn xung quanh.

“Thả lỏng, sẽ không ai ăn thịt em đâu.” Thất Thất kéo tay Đệ Ngũ Chiêu, nhìn bộ dạng nhỏ bé khó chịu của nó, càng nắm chặt.

Lại tới gian phòng lần trước, mới vừa ngồi xuống, Thất Thất điểm chọn một đồng lớn đồ ăn. Lúc mẹ ta đứng dậy muốn đi ra thì Thất Thất gọi mẹ lại, “Đợi chút, còn có việc.”

“Tiểu thư cứ việc nói.”

“Nghe nói... nơi này của các người có nữ tử có vũ tư khuynh thành, phải không?” Thất Thất chống cằm tò mò nhìn mẹ.

Tú bà cười nịnh nọt, khóe mắt nheo lại đắc ý, “Người tiểu thư nhắc đến chắc là Lạc Nhan Cơ, thật sự có người này, vũ tư có thể xưng là độc nhất vô nhị. Chỉ là...” Mẹ chuyển mắt, nhìn Thất Thất từ trên xuống dưới, “Nếu muốn mời Nhan Cơ của chúng ta khiêu vũ, có thể phải đặt bạc ra trước mới được.”

Thất Thất cắn răng, xem ra, hôm nay là cái ngày cô chảy rất nhiều máu, từ trong tay áo lấy ra một hà bao, móc ra một khối bạch ngọc lớn, “Cái này đủ chưa.”

Hai mắt tú bà tỏa sáng, lại cố ngăn tay không vờn tới cướp đoạt, “Khụ khụ... Tuy là không ít, nhưng muốn mời Nhan Cơ của chúng ta, vẫn còn kém tí chút.”

“Vậy chúng ta không gặp nữa.” Thất Thất quơ tay vơ lấy bạch ngọc, định thả lại vào hà bao.

Tú bà nhìn thấy liền luống cuống, vội vã đổi giọng, “Ấy ấy... Tiểu thư chờ vợ, ta vẫn chưa nói xong! Tuy rằng còn thiếu chút ít nữa để mời được Nhan Cơ của chúng ta, nhưng thấy tiểu thư là khách quen, cho nên đồng ý.”

Thất Thất cười, ‘cạch’ một tiếng đặt bạch ngọc lại lên trên bàn, “Được, mau mời Lạc Nhan Cơ đến đây đi.”

Tú bà tham lam xoa vuốt bạch ngọc, cười không khép nổi miệng, “Tiểu thư chờ. Ta sẽ cho người mời.”

Nhìn tú bà đẩy cửa tính rời đi, Thất Thất vội nói với theo, “Nhớ bỏ bớt muối mấy đồ ăn kia đi!”

Hai mắt tú bà lóe lên hàn quang, “Không thành vấn đề.”

Vừa rời khỏi gian phòng, tú bà kéo lại gã sai vặt bên ngoài, “Tới phòng bếp, đồ ăn gian phòng này không bỏ muối. Còn nữa, nhanh đi bẩm báo công tử, người ngài ấy chờ đã tới.”

Gã sai vặt thật thà gật đầu, liền chạy nhanh.

Trong phòng,

Đệ Ngũ Chiêu rót một ly trà, đẩy tới trước mặt Thất Thất, “Không phải người nói người không còn nhiều bạc sao?”

Thất Thất cười, lấy ra từ trong tay áo một hà bao khác, mở ra, chỉ còn vài lạng bạc vụn, “Quá thật chị không còn nhiều bạc lắm.”

“Vậy cái ngọc kia là như nào?” Đệ Ngũ Chiêu hơi tức giận, sớm biết như thế hẳn sẽ mua thêm vài món đồ nữa.

“À, em nói ngọc này hả, là bộ hạ tặng. Nếu tiểu Chiêu thích, lần sau vào cung chị mang vài khối cho em.” Thất Thất ôm cổ Đệ Ngũ Chiêu, cười đến tà ác, “Tiểu Chiêu là bảo bối của chị, chị không thể bạc đãi con trai ngoan của mình được.”

“Phi! Ai thèm!” Đệ Ngũ Chiêu tránh thoát, đứng lên, vẻ mặt hơi kích động, “Đói đến không tỉnh táo, còn nói năng bậy bạ! Ta chỉ kém người tám tuổi! Tám tuổi thôi! Còn nữa, ai là nhi tử của người!” Dứt lời, bình phục lại tâm trạng một chút, mắt to liếc liếc gương mặt có chút kinh ngạc của cô, lại nhìn lướt qua cổ tay phải có chút đỏ, thấp giọng nói, “Ta đi ra ngoài một lát.”

Nhìn Đệ Ngũ Chiêu đẩy cửa ra ngoài, Thất Thất lấy lại tinh thần, thầm nói, “Tám tuổi thật chẳng nhỏ, vừa đúng một tiểu Chiêu lớn.”

Thính lực của Đệ Ngũ Chiêu cũng không kém, nghe thấy liền xoay người mắng, “Tiện nhân chớ có nói bậy! Đợi ta lớn thêm vài tuổi là có thể một mình xông xáo giang hồ, nếu người còn nói như thế, ta sẽ không mang theo người! Hừ!” Bực mình khép cửa lại, thở phì phò rời đi.

Xông xáo giang hồ? Nhưng mà tại sao muốn dẫn cô theo?

Thất Thất sùng sốt.....

Đúng lúc này, đột nhiên cửa bị đẩy ra, vốn tưởng mang đồ ăn vào. Thất Thất ngẩng đầu, liền nhìn thấy người nào đó mặc một bộ vũ y đỏ chót thêu mẫu đơn màu vàng, chiếc khăn lụa màu đỏ máu che đi gương mặt, tóc vấn một búi tóc cực kỳ đơn giản, chẳng qua bên trên cắm đầy rẫy trâm. Vô cùng tục tĩu. Mông lắc lắc, xoay tròn 380 độ, đổ nhào vào trong ngực Thất Thất.

Đôi mắt hoa đào khẽ cười một tiếng, mũi hoặc tự sinh, ngón tay thon dài, cứ như thể nắm lấy cằm Thất Thất, ám muội liếm liếm cánh môi. Cách một lớp lụa đỏ, nhìn không rõ ràng, nhưng lại tăng thêm vài phần thần bí mơ hồ.

Đây chính là Lạc Nhan Cơ trong truyền thuyết? Sao nặng thế này?!

Thất Thất muốn đẩy nàng ra, lại bị nàng ta kéo lấy tay, nàng ta cứ như vậy đẩy nhẹ nhàng. Thất Thất mắt không chế lão đảo hai bước về phía sau, ngã xuống giường. Còn chưa kịp đứng dậy, Lạc Nhan Cơ liền đề lên.

“Cô tránh ra! Đề chết tôi rồi!” Thất Thất gầm thét. Bộ ngực bánh bao hấp vốn nhỏ, bị nàng ta đè nặng lên còn không thành bánh nướng?!

Lạc Nhan Cơ cười khế, càng đề ép xuống, mặt của nàng ta gần như muốn chạm vào mặt Thất Thất rồi. Nhất thời, cảm giác áp bức mãnh liệt, khiến Thất Thất cơ hồ không cách nào hô hấp được.

Quay đầu, khó nhọc nói, “Tôi mời cô tới để múa, không phải mời cô tới nghiệm chứng khả năng chống đỡ áp lực!”

Lạc Nhan Cơ nhẹ cười một tiếng, tháo ra lụa mỏng trên mặt, gương mặt vô cùng xinh đẹp, hơn nữa rất quen thuộc. Bên má phải còn có đoàn nhỏ vết sọc màu đỏ, đoán chắc hẳn là vết xước. Nở một nụ cười hút hồn, thành công khiến Thất Thất run một cái, “Ta không phải tới múa, ta tới báo thù!”

“Vạn Giang Hồng!” Thất Thất kinh ngạc, “Sao anh lại lưu lạc tới thanh lâu rồi?!”

Vạn Giang Hồng phớt lờ, cười đến tà ác, bỗng rút ra một cây chủy thủ, trên gương mặt hải hùng của Thất Thất, tùy ý di chuyển tay, “Nàng nói, bên mặt trái viết chữ ‘Vương’, bên mặt phải viết chữ ‘Bát’? Hay má trái viết chữ ‘Tiện’, má phải viết chữ ‘Nô’ thì hợp hơn?”

“Ha ha... Ca ca tốt, anh nói đùa à, anh nở lòng nào?” Thất Thất thảm đồ mồ hôi lạnh, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười ấm áp, giả bộ đáng thương.

“Sao lại không nở?” Vạn Giang Hồng cũng cười, chỉ là trên mặt hiện lên vài phần quỷ dị, “Mấy ngày nay, thật sự ta hận không thể khắc toàn bộ tam tự kinh lên trên mặt người. Ngày ngóng đêm trông, cuối cùng người cũng rơi vào tay ta!”

Y buồn bực, lần si nhục trước nhất định lần này phải đòi lại, cứ nhiên để cho nhiều người nhìn thấy thân thể trần trụi của y, còn có mấy chữ to nhục nhã nữa, khiến y không còn mặt mũi đặt chân vào Đức Khắc Sĩ.

Nhìn mặt y càng lúc càng u ám, đầu óc Thất Thất nhanh chóng xoay chuyển, mắt thấy chủy thủ trên tay y đặt trên mặt, cô cơ hồ cảm nhận được lưỡi dao sắc lạnh chạm vào da lông. Vội vàng nói, “Gượng đã! Tôi có lời muốn nói!”

Vạn Giang Hồng dừng tay, giống như nhìn con dê béo đợi làm thịt, thách thức nhìn cô, “Sao? Có gì muốn nói?”

Thất Thất gạt đầu, liếc nhìn xung quanh, không có ai, cực kỳ thần bí nói, “Tôi cho anh biết, tôi có thể biết trước tương lai.”

“Biết trước tương lai?” Vạn Giang Hồng bật cười, “Chẳng lẽ người muốn nói ta biết, người có thể giúp ta đoạt được thiên hạ?”

“Làm sao anh biết?!” Thất Thất kinh ngạc, cô biết kịch tình phát triển, mặc dù sửa lại đôi chút, nhưng đại khái hướng đi hẳn không đổi. Cô có thể chỉ điểm cho y, bảo y cách tránh khỏi mối nguy lớn, sau đó đoạt được thiên hạ. Cô nhớ, Vạn Giang Hồng trong truyện cũng không phải một tên tầm thường, đã tầm lớn lắm.

Vạn Giang Hồng ngửa đầu cười to, “Loại lừa gạt trẻ con này, người tưởng rằng ta sẽ tin?! Không ngờ người cho rằng ta ngu xuẩn thế, vậy thì người quá ngu ngốc rồi!”

“Thật mà, tôi không lừa anh đâu!” Thất Thất có chút hoảng sợ, tác giả có thể bảo đảm cô không chết, nhưng cũng không đảm bảo nhan sắc của cô không bị hủy hoại.

“Mặc kệ người nói thật hay giả, hiện tại người đã thuộc về ta, ta muốn vạch lên khuôn mặt người mấy đường cũng là chuyện đúng lý hợp tình.” Vạn Giang Hồng hí mắt, trong mắt lộ ra hàn quang.

“A! Người ngoài hành tinh!!!” Thất Thất hét lớn, trong lúc Vạn Giang Hồng kinh ngạc, đầu gối phải gập lên, đá trúng chỗ mềm của y.

Nghe tiếng y rên, trong chớp mắt mặt trắng bệch, Thất Thất lăn sang bên cạnh, rơi xuống đất. Xoay người cố gắng chạy về cạnh cửa, lớn tiếng kêu cứu, “Cứu mạng! Giết người!!!”

Thời điểm tay của cô sắp chạm tới cửa, đột nhiên chân cách xa, Thất Thất quay đầu nhìn, Vạn Giang Hồng đứng sau lưng cô cười, tay phải kéo nhấc gáy cô, “Mỹ nhân nhi thật không ngoan!”

“Ha ha...” Mồ hôi lạnh trên đầu Thất Thất túa ra, về mặt đau khổ, rặn ra một nụ cười méo xẹo.

Vạn Giang Hồng hươ chúi thủ bên tay trái, “Xem ra, chỉ có thể dùng tay trái khắc lên, mỹ nhân nhi đừng lộn xộn nhé, tay trái ta vốn không phải tay thuận, nếu người còn động đây, rạch thừa nét là không hay đâu, đến lúc đó mỹ nhân nhi khóc đau, ta cũng sẽ đau lòng.” Y cau mày, đôi mắt hoa đào vô cùng cưng chiều nhìn cô, giống như cô là người trong lòng y vậy.

Thất Thất che mắt, hô to, “Đại hiệp tha mạng!”

Nhưng vào lúc này, cửa rèm một tiếng mở ra. Thất Thất bị một tay người kéo ra, loạng choạng vài bước, cuối cùng cũng đứng vững. Thất Thất mở mắt nhìn, liền trông thấy bạch y cùng hồng y đánh nhau loạn xạ.

Rất nhanh, đã thấy cuối cùng bạch y đánh rút chúi thủ hồng y, trói quặt hai tay y ra sau lưng.

Khuôn mặt tuyết liên hoa, dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, trừ bỏ mỗi tình đầu của Thất Thất còn có thể là ai?

“Nhan đại ca!” Hai mắt Thất Thất lấp lánh ánh sao, hết sức hưng phấn chạy tới, sùng bái nhìn hấn.

Nhan Lạc quay đầu lại, dịu dàng cười một tiếng, “Nghê Thường, chúng ta lại gặp mặt, em không sao chứ?”

Thất Thất lắc đầu, xấu hổ cúi đầu, “Hai lần đều là Nhan đại ca cứu giúp, khiến cho em không thể không tin đây là vận mệnh sắp đặt, nếu đại ca không ngại, Nghê Thường nguyện lấy thân báo đáp!”

Nhan Lạc ngăn người, Vạn Giang Hồng trong tay hấn cũng nổi vạch đen rồi...

Chương sau: tiểu Chiêu có lời muốn nói...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Thân thích xuất chúng, tiểu chiêu kỳ cục

Nghe thấy lời này của Thất Thất, người đầu tiên phản ứng không phải là Nhan Lạc, mà là Vạn Giang Hồng.

“Đừng là kẻ có mối nói cũ, chỉ thấy người mới cười không thấy người cũ khóc vô si hèn hạ vong ân phụ nghĩa lòng lang dạ sói không có lương tâm, đồ mặt liệt!” Vạn Giang Hồng hờn dỗi, còn có ý chớp chớp mắt.

Da gà toàn thân Thất Thất rụng rời, run bắn, cạn lời nhìn bộ dạng làm mình làm mẩy của y.

“Chúng ta chỉ là đùa giỡn, có thể buông ta ra trước được không?” Vạn Giang Hồng quay đầu, nhìn Nhan Lạc lấy lòng.

Nhan Lạc hừ lạnh, gương mặt tuyết liên hoa biến đổi không còn sự dịu dàng tao nhã như trước, lúc này lại lạnh lùng, tựa như một thanh kiếm sắc chuốt khỏi bao, “Hừ! Người cho rằng ta không hiểu tính cách của người sao? Mặt chỉ bị vài ba vết xước, một đại nam tử, bụng dạ lại hẹp hòi đến mức này, thật sự mất mặt!”

Vạn Giang Hồng ho mạnh liệt, gương mặt vì kìm nén đến đỏ bừng.

“Còn nữa, người nhìn xem người đang ăn mặc kiểu gì đây?” Nhan Lạc nhìn khắp người Vạn Giang Hồng, nhìn đến cái đầu cắm đầy râu của y thì dừng lại, “Người coi đầu người là cái bia à, cắm nhiều như vậy, muốn biết cảm giác cắm vào bãi phân trâu như nào sao! Thật là không biết xấu hổ!”

(Máng hay lắm!!! Vô tay!!!)

Thất Thất tràn đầy sùng bái nhìn Nhan Lạc nổi giận, quả nhiên, đến tức giận cũng đẹp điên đảo như vậy, không hổ là người cô nhắm trúng, khi dịu dàng, lúc bá đạo, có thể uy mãnh, thật sự là vẹn toàn. Con mê trai hun nóng đôi má, như thế nào mới tốt đây, tình yêu của cô dành cho người ấy đã không thể ngừng được rồi.

Vạn Giang Hồng cắn môi, cầu xin nhìn Nhan Lạc trước mặt, “Ta sai rồi, đừng nói nữa được không? Tiểu cô...” Đột nhiên nhìn thấy ánh mắt híp lại của Nhan Lạc, dừng một chút, nói tiếp, “Đa!”

“Mấy người quen biết nhau?” Thất Thất kinh ngạc, chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy vấn đề được hỏi nghe thật ngu ngốc, liền đổi cách hỏi, “Nhan đại ca là tiểu cô đa của tiểu Hồng?”

(Chú bé = tiểu cô đa. 77 nghe thấy tiểu Hồng gọi tiểu cô rồi cách ra gọi tiếp là đa (cha) nên tưởng Nhan Lạc là tiểu cô đa (chú bé).)

Nhan Lạc vô cùng dịu dàng tươi cười, “Tiểu chất đã gây phiền toái của Nghê Thường. Ta sẽ trừng trị thẳng thắn nên thân.”

Thất Thất sững sờ, nhìn Nhan Lạc một chút, rồi nhìn Vạn Giang Hồng một chút, mắt hoa đào giống nhau, dung mạo khuynh thành giống nhau, chẳng qua, phong thái của hai người sao lại chênh lệch nhiều đến thế. Giống như, một là chén trà xanh, một là đồng cặn bã, còn bốc lên mùi khai thối kinh khủng.

“Tiểu cô đa, ta đã biết sai rồi, có thể buông lòng được không?” Vạn Giang Hồng than khóc, khuôn mặt tuần tú vô cùng uất ức. Thất Thất hết sức tò mò nhìn Vạn Giang Hồng khác lạ, y như thế, cuối cùng không còn rầm thối nữa. Cảm giác của cô chính là thần kỳ, giống như bỗng nhiên một con Husky biến thành chó lông vàng ấy!

Nhan Lạc suy nghĩ một chút, cuối cùng buông y ra, bắt quá trên mặt vẫn rét lạnh như cũ, “Mau xin lỗi Nghe Thường!”

“Hả?” Thất Thất vội vàng lắc đầu cự tuyệt, “Không cần không cần!” Để y nhận lỗi?! E rằng về sau cô sẽ bị đuổi giết mất.

“Nghe Thường không cần phải khách khí.” Về mặt Nhan Lạc tràn đầy dịu dàng nhìn Thất Thất, trên tay lại bóp chặt má Vạn Giang Hồng, “Nếu Nghe Thường cảm thấy nó xin lỗi mà chưa nguôi giận, có thể tùy ý đánh nó, gãy tay gãy chân cũng không sao cả, chỉ cần chữa cho thẳng nhai hơi thở là được.”

Thất Thất nổi vạch đen, hai người này là thân thích sao?

“Tiểu Cô! Đa!” Vạn Giang Hồng cắn môi, cực kỳ uất ức, “Sao người có thể vì người ngoài mà giết hại cháu ruột của mình hả?”

“Nghe Thường sao tính là người ngoài?” Nhan Lạc xoay đầu lại, hung hăng trừng y, “Nàng ấy là muội tử của cô đa nguoi.”

Vạn Giang Hồng cúi gằm, như đưa đám, chuyện đáng sợ nhất trên đời chính là có một thân thích cực phẩm.

“Ha ha, không nghiêm trọng như vậy đâu, xin lỗi qua loa là được rồi.” Thất Thất giảng hòa, cô tình nguyện nghe một câu nói dối, cả người nổi da gà, cũng không tình nguyện nhìn thấy máu tươi cùng chân tay gãy rụng.

“Tiểu Hồng?!” Giọng điệu Nhan Lạc từ trầm thấp dần cất cao, khiến Thất Thất lưu ý hơn, hóa ra nhũ danh của Vạn Giang Hồng thật sự là tiểu Hồng! Không khỏi cảm thấy có chút thú vị.

Vạn Giang Hồng rụt cổ lại, vô cùng không tình nguyện khom lưng nhận lỗi, “Thành thật xin lỗi.”

Thất Thất khoát tay, “Không có việc gì không có việc gì.” Nhưng trong lòng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, chỉ mong y đừng quá thù dai, nếu không về sau thật sự có chuyện.

Nhìn hai người giảng hòa, Nhan Lạc rất hài lòng, cười yếu ớt, nhìn Thất Thất nói, “Nghe Thường, theo ta được biết, em đã là vợ người ta rồi.”

Thất Thất gật đầu.

“Theo quy định của Đại Mạch vương triều, phụ nữ đã kết hôn không thể thành thân nhiều lần.” Nhan Lạc cười, có chút bất đắc dĩ, “Tuy rằng thân phận của em không bình thường, nhưng nếu như làm trái quy định của tổ tông để tìm kiếm nhân duyên, sẽ không nhận được chúc phúc của tổ tiên.”

“Còn nữa...” Mỗi câu Nhan Lạc cất lên, sắc mặt của Thất Thất lại trắng thêm một chút, hần còn hết sức triu mến nhìn thẳng vào mắt cô, Nhan Lạc tiếp tục nói, “Trong nhà, đã có thể từ thương yêu, ta phải có trách nhiệm với cô ấy, tuyệt đối sẽ không cưới người khác.”

Túi hờn trong đôi mắt của Thất Thất bao lấy nước mắt, tình đầu này, còn chưa bắt đầu đã héo khô rồi sao?

Tỉ mỉ nhớ tới kịch tình trong tiểu thuyết. Vạn Giang Hồng thật sự có một tiểu cô muội, nghe nói dung mạo rất xinh đẹp. Hơn nữa người theo đuổi rất nhiều, chỉ là người này có sở thích đặc biệt. Về phần sở thích đặc biệt gì, từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, không một câu nhắc qua, nghĩ rằng tác giả nhất thời vui sướng mới nói ra một câu như vậy. Sau đó, theo kịch tình phát triển, quên mất có một người như vậy. Bất quá, trong sách viết qua, vị tiểu cô muội này của y, sau khi lên chức hoàng hậu, có rất nhiều ‘phu nhân’!

Thất Thất nhìn mối tình đầu thanh thuần thánh khiết trước mắt này, không khỏi có chút khổ sở, chẳng lẽ tình đầu của cô chỉ là tiểu diện thủ* của những nữ nhân khác? Rồi chỉ có thể nhìn người ấy bơ vơ trong hậu cung đầu qua đá lại với đám nam nhân nhiều năm sau đó? Sao cô có thể dễ dàng cho phép tình huống đó xảy ra?

(Tiểu diện thủ: ờ ừm, trai bao đó.)

“Nhan đại ca, mặc kệ anh tin hay không, em biết cuộc sống mai sau của anh.” Thất Thất có chút thương cảm cầm lấy tay hắn, hai mắt sáng trong lấp lánh, vô cùng kiên định, “Vô luận anh nói ra sao, cũng không ngăn lại trái tim trót yêu người này được, xin anh nhớ kỹ, nếu cuộc sống về sau không như ý, đừng quên tìm tới em”

Vạn Giang Hồng đứng ở bên, xem thường đánh giá cô từ trên xuống dưới, “Hử, lại là năng lực biết trước tương lai gì đó của nguoi hả? Đừng có ngốc, lại còn trái tim yêu người, buồn nôn quá đi!”

Vừa nói xong, bắt gặp ánh mắt hung ác của Nhan Lạc, rùng mình, quay đầu không dám mở miệng.

“Nghe Thường, tiểu chất thiếu quân giáo, nếu đắc tội muội tử, em cứ việc dạy dỗ, có ta ở đây, nó sẽ không dám đánh trả.” Nhan Lạc chỉ cần quay đầu nhìn Thất Thất, trên mặt liền ôn nhu đến độ bấm ra nước, “Về lời Nghe Thường mới nói, ta sẽ nhớ kỹ.”

Thất Thất quay đầu, nhìn thân thể Vạn Giang Hồng hơi run, cười đến ý vị sâu xa, “Thế ư? Vậy thì tốt quá.”

.....

Nhưng vào lúc này, cửa gỗ chợt bật mở một lần nữa. Gương mặt kiêu ngạo của Đệ Ngũ Chiêu xuất hiện trước mặt mọi người. Cặp mắt chứa ý cười, trông thấy Thất Thất đang nắm chặt tay Nhan Lạc thì từng chút một trở nên nguội lạnh.

“Tiện nhân! Ta chỉ vừa ra ngoài một lát, ngươi đã bắt đầu quyến rũ rồi!?” Đệ Ngũ Chiêu rống giận, mắt chuyển tới hồng y bên cạnh, lại bắt mắt tăng thêm một câu, “Còn là hai nữa?!”

“Tiểu Chiêu?” Mặt Thất Thất đầy vạch đen nhìn về thằng bé, một ngón tay chỉ vào tên diêm dúa nào đó đang cười xấu xa, “Làm sao em lại cho rằng tên diêm dúa này là gian phu của chị chứ? Chị không phải người không có tiêu chuẩn nhé!”

Đệ Ngũ Chiêu hoàn toàn không để ý tới cô, hai mắt nhìn chăm chăm vào Nhan Lạc, tràn đầy hung quang, nhìn chúi thủ trên đất, hết sức khinh bỉ đá một cái vào dưới gầm giường. Hai tay nắm chặt thành quyền, cắn răng nghiêng lợi xông về phía Nhan Lạc, “Ta giết chết ngươi!”

Nhan Lạc híp mắt, vô cùng dễ dàng tránh thoát công kích của thằng bé. Nụ cười trên mặt vẫn rất dịu dàng, “Mặc dù không hiểu tại sao nhóc làm vậy với ta, nhưng nếu muốn luận bàn võ nghệ, Nhan Lạc tiếp tới cùng.”

Một là nam tử tuần tứ mười bảy tuổi, một là thằng nhóc chỉ mới tám tuổi, kết quả thế nào trong chớp mắt có thể thấy rõ.

Một tay Nhan Lạc bắt được hai tay Đệ Ngũ Chiêu, khiến cho nắm đấm của hắn không động đậy được, “Vẫn chưa nhận thua sao?”

Trên trán Đệ Ngũ Chiêu túa ra mồ hôi lạnh, thâm oán giận những lúc chênh lệch việc luyện võ. Nhưng nếu nó cứ như vậy mà thảm bại, lòng nó không cam, đặc biệt... Đệ Ngũ Chiêu liếc nhìn Thất Thất, khề cần rằng, mặc kệ là chiêu thức gì, chân phải nâng lên đá về phía người hắn, nhưng như thể Nhan Lạc đã ngờ tới thằng bé sẽ làm như thế từ trước. Một cái tay khác, bắt lấy cổ chân của thằng bé.

“Còn nhỏ tuổi, lại học người ta đánh lén, thủ đoạn hạ cấp đường này, thật sự khiến người ta khinh thường.” Nhan Lạc nhủ mày, nhìn thẳng vào ánh mắt phẫn hận của Đệ Ngũ Chiêu, ánh mắt của hắn nhất thời lạnh lẽo, tay hắn lỏng ra, một tay nhắc cổ chân của thằng bé xách ngược lên, “Mặc kệ nhóc học từ ai, ta tạm thay sư phụ nhóc giáo huấn!”

“Nhan đại ca!” Thất Thất nhìn Đệ Ngũ Chiêu giãy giụa tay chân trên không, không khỏi có chút đau lòng, “Tiểu Chiêu còn nhỏ, xin tha cho thằng bé lần này, để nó xuống đi.”

Nhan Lạc ngoảnh đầu lại, lập tức mất đi vẻ lạnh lùng, dịu dàng như gió xuân tháng ba, nho nhã thanh tú, “Nghê Thường không cần phải lo lắng, tự ta có chừng mực, chỉ là trừng phạt nhỏ mà thôi, sẽ không đá thương nó đâu.”

Đệ Ngũ Chiêu cũng bức bối, đôi mắt to nhìn chăm chăm, ngưng giãy giụa, quay đầu, uất hận nhìn Thất Thất, “Tiện nhân! Ai cần ngươi cầu xin! Đây là quyết đấu giữa bọn ta, ngươi đừng xen miệng vào!”

“Nói hay lắm.” Nhan Lạc cười một tiếng, một tay kéo cánh tay của thằng bé, xoay nó trở lại. Buông lỏng tay, nhìn đứa bé cảnh giác lui về sau vài bước.

Nhan Lạc xoay người, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai Thất Thất, dịu dàng nói, “Nghê Thường, ta và tiểu Hồng có việc phải xử lý, xin cáo từ trước.”

Vạn Giang Hồng thích thú xem kịch hay, lại thấy hắn bỏ qua cho Đệ Ngũ Chiêu, bất mãn rầm rì, “Sao lúc trước đánh ta không nhẹ nhàng như vậy? Quả nhiên cùi chỏ hướng bên ngoài*. Vô tình, máu lạnh.”

(Cùi chỏ hướng bên ngoài: ý là không giúp người mình mà lại giúp người ngoài.)

“Tiểu Hồng đang nói gì đó?” Nhan Lạc chớp mắt đã di chuyển đến cạnh y, cười lạnh, “Không chăm chỉ học võ, chỉ biết gây rắc rối xung quanh.”

Vạn Giang Hồng đỏ mặt hơi lạnh, cười nịnh, “Tiểu cô đa, ta không nói cái gì cả, chẳng qua ta không biết chúng ta có việc gì giờ này?”

“Không có việc gì sao?” Nhan Lạc cười đến ôn nhu, một phát tóm được cổ tay của y, ‘rắc rắc’, cổ tay gãy đoạn, hắn dừng dừng nhẹ buông một câu, “Hiện tại thì có chuyện rồi.”

Thất Thất đỏ mặt hơi, Đệ Ngũ Chiêu phát run, Vạn Giang Hồng nâng cái tay mềm oặt xuống, đôi mắt hoa đào đau đến ngập lẹ, ai oán nhìn chăm chăm vào gương mặt tươi cười dịu dàng của Nhan Lạc.

“Đi thôi, đi chữa cổ tay của ngươi nào, nếu thành tật sẽ không hay.” Nhan Lạc kéo Vạn Giang Hồng ra ngoài. Lúc gần đi, liếc nhìn Thất Thất, gật đầu, tỏ ý cáo từ.

.....

Trên đường trở về, Đệ Ngũ Chiêu vẫn thất thểu đi sau Thất Thất, giữ khoảng cách ba bước.

Ánh nắng chiều giống như nụ cười của mẫu thân, mềm mại rơi xuống, kéo dài thật dài cái bóng của dãy nhà hai bên, Đệ Ngũ Chiêu đạp từng bước lên cái bóng của Thất Thất, đột nhiên, thằng bé gọi cô.

Thất Thất không hiểu, ngoảnh lại, đưa lưng về phía nắng chiều, không thấy rõ mặt cô, chỉ mờ mờ nhìn thấy đôi mắt sáng trong mà có hồn của cô. Chẳng hiểu vì sao, hai má Đệ Ngũ Chiêu chột đỏ, kỳ cục cúi thấp đầu.

”Tiểu Chiêu?”

“Một ngày nào đó...” Tuy rằng giọng nói của thằng bé con non nớt, nhưng Thất Thất cảm nhận được nó đang nghiêm túc.

“Ta sẽ đánh bại hần ta!” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng mặt lên, hai mắt kiên định nhìn Thất Thất, hai tay nắm chặt thành quyền, giống như một lời thề, lặp lại câu nói một lần nữa, “Ta nhất định sẽ đánh bại hần!!”

Thất Thất nhìn ánh nắng chiều chiếu lên gương mặt non mềm của thằng bé, một đôi mắt to đen láy lấp lánh thứ ánh sáng của niềm tin, ngôn từ giống như chạy trốn đầu mắt, chôn chân tại chỗ, nhìn thằng bé từng bước một đi qua, nhét cái bình nhỏ vào trong tay cô.

”Cho ngươì, xoa cổ tay.”

Xấu hổ như thế, nhẹ như tiếng muỗi vo ve, Thất Thất suyt nữa cho rằng đó là ảo giác của mình. Nhìn bình nhỏ trong tay, chẳng lẽ là để cô xoa vết thương trên cổ tay? Chẳng lẽ trước đó nó ra ngoài là vì chuyện này?

Đệ Ngũ Chiêu không đợi cô trả lời, vụt chạy lên trước. Ở ngoài 50 mét, đột nhiên nó quay người, hét lớn, “Tiện nhân! Chẳng lẽ ngươì cảm động! Ha ha! Thật là ngu ngốc!”

Thất Thất cắn răng, đứa bé này, thật không có giáo dục, nói chuyện tử tế khó khăn vậy sao? Bất quá, thật sự đáng yêu quá đi!

“Còn có!” Đệ Ngũ Chiêu chột dừng lại, “Không cho phép đi quyến rũ những người khác! Cho dù quyến rũ, cũng không được thích! Nhất định, nhất định, nhất định phải chờ ta!”

Chờ ta, lớn lên.....

Nhìn Đệ Ngũ Chiêu nói xong liền chạy mất, hoàn toàn không chờ cô. Bỗng nhiên Thất Thất cảm thấy đầu có chút không thông, đứa nhỏ này ăn nhầm cái gì à? Chẳng lẽ bị Nhan Lạc xách ngược khiến đầu óc bị tổn thương? Không hiểu...

Quyển thứ hai: Những ngày tác giả quân và nữ phụ có chút xung đột.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tác giả hơi bức, nữ chính rơi xuống nước

Gió tháng mười một đã có chút se lạnh, mở cửa sổ sẽ nhìn thấy cảnh vật héo tàn trước sân, Thất Thất mông lung nhìn trời, bụng chặt lỗ sườn trong tay. Khắp nơi khô tàn, ngày đông, hình như đã tới rồi...

Bất tri bất giác, cô đã sống trong thế giới truyện hơn nửa năm rồi. Bình bình đạm đạm, không xảy ra chuyện gì đặc biệt. Từ sau ngày hôm đó, số lần gặp được tiểu Chiêu giảm đi rất nhiều, mỗi lần tới Chiêu Hòa viện, luôn được báo rằng thằng bé đi luyện võ. Đặt lại ba xâu kẹo hồ lô trong phòng nó rồi buồn bã trở về Văn Thường cư.

Tên diêm dúa Vạn Giang Hồng bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu đều xuất hiện, không hiểu sao y có nhiều thời gian rảnh rỗi đến vậy, nếu nhớ không lầm, hình như y là Tam hoàng tử của nước láng giềng Đại Yên, trên còn có hai huynh trưởng, dưới có một tiểu đệ nhỏ nhất, theo lý thuyết, liên quan tới tranh đoạt vị trí thái tử, cực kỳ tàn bạo, chắc hẳn lão hoàng đế không bao lâu nữa sẽ băng hà, nhưng tại sao tên Vạn Giang Hồng này vẫn rong chơi lêu lổng bên Đại Mạch? Chẳng lẽ không lo lắng bị lão hoàng đế coi khinh chút nào ư? Sau đó bị mấy huynh đệ diệt trừ?

(Đến đoạn tiểu Hồng là tam hoàng tử thấy có chút giật mình.)

Y vừa xuất hiện liền biết cách khiến cô bức tức, có lẽ bởi vì lời cảnh báo của Nhan Lạc, y không làm ra bất cứ hành động nào thật sự gây tổn thương cô. Nhắc tới Nhan Lạc, Thất Thất có chút ảo não, tuy nghe nói anh ấy đã thành thân, trong lòng có chút khó chịu, nhưng cô chưa bao giờ từ bỏ anh. Không trải qua nỗ lực, dễ dàng từ bỏ, chưa bao giờ là tác phong của cô. Nghe nói Nhan Lạc và Vạn Giang Hồng ở cùng nhau ở Nguyệt Nguyệt Hồng, nên mỗi ngày đều tới gặp một chút, nhưng nhìn anh mặc dù luôn bày ra vẻ mặt cực kỳ dịu dàng với cô, nhưng sự xa lánh từ tận sâu trong lòng thường xuyên khiến cô có chút chán nản.

Thất Thất khép lại cửa sổ, sàu nảo về bên giường ngồi. Gần đây liên lạc với tác giả cũng ít đi rất nhiều. Hệ thống vẫn kiêu ngạo như cũ, không khen nó là mỹ nữ, nó sẽ không để ý đến ngươì. Năm ngày trước, đột nhiên tác giả bảo cô đẩy Đệ Ngũ Chiêu vào trong ao. Yêu cầu đã man như vậy, tất nhiên cô làm bộ không thấy.

Sau đó, ngày thứ hai, bất chợt nhìn thấy trong phần tác giả có lời muốn nói xuất hiện một câu như sau: dựa trời dựa đất không bằng dựa vào chính mình.

Phía dưới có độc giả trả lời cũng rất tuyệt diệu: “Cầu thu cầu bình, không bằng cầu cập nhật. Hoành phi*, tác giả là đồ ngu ngốc.” Đánh giá hai trên mười, Thất Thất đoán, người đọc này không phải bạn bè chí cốt thì chính là anti fan.

(Hoành phi (bức hoành): nguyên nghĩa là tấm bảng nằm ngang vốn là bức thư họa (tranh chữ), được treo giữa gian nhà, chính diện. Ở đây độc giả muốn nhấn mạnh câu “tác giả là đồ ngu ngốc (tác giả sủa ngốc)” in chữ lớn đóng lên giữa nhà =))))

Lôi quyền tiểu thuyết từ trong ngăn kếp kia ra, muốn xem thử tác giả có để lại tin nhắn cá nhân gì hay không, vừa khéo, quả thật có một tin nhắn.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

‘đây là trừng phạt nho nhỏ vì tội cung không chịu nghe lời, đừng trách.’

Hả? Đây là ý gì?

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được tiếng bước chân dồn dập truyền đến, không kịp đặt quyền truyện vào lại ngăn kếp, nhét vội vào trong chăn, cố làm vẻ trấn định ngồi ngay ngắn bên giường. Nhìn Đệ Ngũ Uyên phá cửa lao vào.

Bên trong sắc trắng trên mặt hần hiện lên màu đen, đôi mắt tím khóa chặt trên người Thất Thất, lửa giận bùng bùng.

Thất Thất cười nịnh, “Sao đại thần rảnh rồi tới chỗ tôi vậy? Ha ha, quả thật được sủng ái như...”

‘Chát’ một tiếng thanh thúy vang lên, cắt đứt lời cô chưa kịp nói hết.

Thất Thất ngã nhào trên đất, lỗ sườn trượt ra khỏi tay, vỡ nát, văng tung tóe. Cô che lại má trái đau đớn, khó hiểu nhìn Đệ Ngũ Uyên. Hần nổi điên cái gì chứ?

“Mấy ngày nay, ta còn tưởng ngươi cái tà quy chính rồi, không ngờ vẫn ác độc như vậy!” Đệ Ngũ Uyên lạnh lùng nhìn cô chăm chăm, dường như vì tức giận mà gương mặt có chút dữ tợn.

“Giả?” Thất Thất vô cùng oan ức, “Ta làm cái gì sai chứ?”

Đệ Ngũ Uyên không để ý tới cô, chuyên chú nói, “Tiểu Ngử coi ngươi là tỷ muội, không ngờ, ngươi lại độc địa như vậy!” Cười lạnh, “Chớ làm bộ mặt đáng thương, tại đây sẽ không có ai thông cảm cho ngươi đâu!”

“Ngươi đâu!” Đệ Ngũ Uyên hướng ra ngoài cửa hét lớn, lập tức hai thị vệ đeo đao bên hông đi vào, “Giải ả đến từ đường cho ta, không có dặn dò của ta, không ai được thả ả ra ngoài!”

Nhìn Thất Thất bị áp giải, Đệ Ngũ Uyên cười khẩy, một tay bắt lấy cằm Thất Thất, “Nếu tiểu Ngử xảy ra việc không hay, ta không quan tâm ngươi có là công chúa hay không, ta sẽ chôn ngươi theo!” Dứt lời, hất mạnh ra, lấy ra một mảnh khăn gấm từ trong tay áo, lau chùi cái tay vừa đụng vào Thất Thất, ghét bỏ vứt xuống đất, hừ nói: “Bẩn bẩn.”

Lại một lần nữa bị ném vào từ đường không lời giải thích, mà dường như lần này có chút nghiêm trọng, nhìn thị vệ vây trùng điệp bên ngoài từ đường, cô xoa xoa má trái bị tát đau, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì rồi? Rốt cuộc tiểu Ngử làm sao?”

Mặt trời đỏ dần về phía tây, trong phòng, ánh nến le lói kéo dài cái bóng của cô. Thất Thất run rẩy, lấy Ngọc kỳ lân từ bên hông ra. Dùng chút nhiệt độ yếu ớt của nó sưởi ấm ngón tay đông cứng. Lúc này, chắc hẳn Vân Thường cư đang bị người canh giữ, mà tiểu Chiêu chắc cũng không có mặt ở Chiêu Hòa viện, đi không bằng ở tại đây, chờ tiểu Chiêu tới nói cho cô biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Chờ mòn mỏi, chẳng hề thấy tiểu Chiêu xuất hiện, lại chờ được một người ngoài dự đoán.

“Anh tới làm gì?” Thất Thất lui dần về sau, bất mãn nhìn nam tử hồng y đẩy cửa ra, cực kì thông thả đi tới.

“Ha ha...” Vạn Giang Hồng che miệng cười khanh khách, “Dĩ nhiên ta tới thăm dáng vẻ đang thương hiện tại của nàng một lúc, quả nhiên, quá đã!”

Vạn Giang Hồng nhẹ nhàng đóng cửa lại, từng bước tiến lại gần Thất Thất, nhìn Thất Thất khăn trương lui dần về sau, y nhíu mày, dồn Thất Thất vào chỗ không đường lui, ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve gò má trái hơi sưng đỏ của cô, tặc lưỡi than thở, “Thật là đáng thương, mặt sưng đến vậy rồi.”

“Hừ!” Thất Thất cũng không để ý coi thường, cố làm ra vẻ kiên cường tươi cười, “Chút vết thương nhỏ này đáng gì, tôi không để ý.”

“Thật sao?” Vạn Giang Hồng nhíu mày, dùng sức chọt thẳng vào má trái của cô, “Như thế này thì sao?”

Má vốn đau lại bị y chọc một cái càng đau dữ dội. Nhưng Thất Thất cố nén, căn bản không muốn kêu đau trước mặt y, sau đó bị y cười nhạo.

Nhìn đôi mắt hạnh của cô ngập nước, lại cắn môi chịu đựng không nói, Vạn Giang Hồng hí hửng, nhất thời cảm thấy con người này thật thú vị, “Vẫn nhịn được à? Vậy... Như này thì sao?” Dứt lời, giơ ngón cái và ngón trỏ, nhéo mạnh vào phần mặt bên trái, “Ngươi còn nhịn được sao?”

“Ừ...” Rốt cuộc Thất Thất nhin không nổi nước mắt chảy ròng ròng. Quay đầu, cắn vào ngón cái của y, liều chết, quyết không mở miệng.

Vạn Giang Hồng còn chưa kịp thỏa mãn, liền bị cơn đau thấu xương hòa tan cảm giác vui sướng. Dừng sức rút ra, chính là rút không ra.

“Ngươi là chó à! Mau nhả ra!” Vạn Giang Hồng tức giận.

Thất Thất hung hăng cắn ngón cái của y, trợn mắt giận dữ, “Ấn ếch ỉ! (Cắn chết mí)”

“Không nhả phải không, được, vậy đừng trách ta.” Dứt lời, Vạn Giang Hồng tóm lấy tay phải Thất Thất, bắt được ngón cái của cô liền cắn, “Ưoi à ỉ a ới ả! (Ngươi thả thì ta mới thả)”

Bi ồ! Thất Thất thâm mắng, nhấc chân liền đạp vào chân y, Vạn Giang Hồng giống như biết được, chân trong nhấc lên, tránh thoát được công kích của cô. Có chút hả hê hướng về phía cô cười.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe được một trận bước chân truyền đến, hai người đều ngưng lại động tác, bốn mắt nhìn nhau, đặt thành nhất trí.

“Ột, ại, ại! (Một, hai, ba)” Hai người đồng thanh nhỏ giọng đếm tới ba, lập tức há mồm, buông tha ngón cái trong miệng.

Vạn Giang Hồng ngẩng ngửa xà nhà một chút, đạp chân nhún một cái, liền nhảy lên xà nhà.

Thất Thất thấy y đã núp kỹ, lúc này mới quỳ gối lại trước linh đường, ngồi như tiểu tửc phụ đang hối lỗi.

Không lâu, nghe được ngoài cửa truyền đến âm thanh người nói chuyện, “Kỳ quái, tao đi nhà xí một lát thôi, trở về bọn mày đã ngủ hết rồi? Ê ề! Dậy mau, bị đại nhân bắt được là thế thảm đó. Mau dậy đi!”

“Hm? Tiểu Trương, mày làm gì thế?” Nghe âm thanh giống như vừa mới tỉnh ngủ, đoán hẳn trước khi Vạn Giang Hồng tiến vào đã đánh bọn họ bất tỉnh.

Thất Thất ngẩng đầu, nhìn người nào đó trên xà nhà, còn y làm như vô tình nghiêng đầu sang một bên.

“Mau kiểm tra xem còn ở đó không? Nếu người không còn ở đây, từng này cái đầu của huynh đệ chúng ta cũng không đủ để chôn chôn.”

“Ài, kỳ lạ, sao đột nhiên tao lại ngủ quên được nhỉ?”

Ngay sau đó, liền nghe tiếng cửa gỗ ken két, hình như là mở ra một khe hở. Thất Thất cũng không quay đầu lại, mặc cho mấy người ngoài cửa kia quan sát. Chỉ chốc lát sau, cửa gỗ lại ken két đóng lại.

“Cũng may, người còn ở đây.”

Sợ bóng sợ gió một hồi.

Thời gian chậm chậm trôi qua, dường như thị vệ phía ngoài có chút buông lỏng. Vạn Giang Hồng nhìn bóng dáng bọn chúng gập gù in trên màn cửa sổ, chuẩn bị nhảy xuống khỏi xà nhà, đột nhiên lại nghe thấy âm thanh vô cùng kỳ quái, hơn nữa, là từ trong phòng truyền ra. Không khỏi nắm chặt xà nhà, không nhúc nhích.

Thất Thất biết người tới là ai. Xoa đầu gối quỳ có chút nhức mỏi, đứng dậy, đúng lúc này Đệ Ngũ Chiêu thò ra nửa cái đầu từ trong địa đạo ngo ngoé tây.

“Tiểu Chiêu! Em đến rồi!” Thất Thất bước nhanh tới, một tay kéo thẳng bé ra ngoài.

Lúc này Đệ Ngũ Chiêu cũng không kiêu căng nữa, lặng lẽ phúi phúi bụi đất trên người, “Tiện nhân, lần này ngươi phiền phức rồi.”

“Hả?” Thất Thất truy hỏi, “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ngươi không biết?”

Thất Thất lắc đầu, “Anh em ném thẳng chị vào đây á.”

“Nha hoàn hồi môn của ngươi lại gây họa rồi.” Ánh mắt Đệ Ngũ Chiêu khinh thường nhìn cô từ trên xuống dưới, “Chẳng hiểu sao ngươi lại chọn ra nha đầu ngu ngốc như vậy. So với ngươi còn đần hơn.”

Từ Vũ?

“Từ Vũ làm cái gì?” Trong lòng Thất Thất có chút bất ổn, trong tiểu thuyết, Cố Nghê Thường chuyên chỉ điểm cho Từ Vũ làm chuyện xấu, hôm nay, bỏ qua lời sai khiến của cô, nhân vật phụ nhỏ bé trực tiếp làm chuyện xấu sao?

Đệ Ngũ Chiêu nhìn ra cửa, thấy người bên ngoài cũng không chú ý vào trong này, lúc này mới nhỏ giọng tiếp tục nói, “Nha hoàn ngu đần kia lại đẩy Âu Dương Ngữ vào trong ao. Đến nay Âu Dương Ngữ vẫn hôn mê bất tỉnh, đại phu nói, nếu trong vòng ba ngày còn chưa tỉnh, có thể sẽ chết hai mạng

người.”

“Hai mạng người?!” Thất Thất kêu lên.

Đệ Ngũ Chiêu gật đầu, có chút chán chừ nhìn cô, phát hiện cô cũng không đau lòng như tưởng tượng, “Âu Dương Ngữ mang thai cốt nhục của ca ta rồi. Lúc đại phu xem bệnh cho chị ấy vô tình phát hiện được. Vì vậy, ca ta hết sức tức giận, người...”

Lúc này Thất Thất sùng sốt, tại sao có thể như vậy? Đứa bé không phải tới lúc này. Thời gian này... Nhớ không lầm, phải là Cố Nghê Thường, cũng chính là cô, mang thai đứa bé của Đệ Ngũ Uyên, sau đó, bản thân nhảy vào trong hồ, hãm hại Âu Dương Ngữ. Cho dù mục tác giả này có muốn thay đổi, cũng thay đổi nhiều quá... Làm sao cô có gan đoạt suất diễn của nữ chính chứ?

“Người đừng quá để ý, ca ta không thích người, tự khắc có người khác thích người.” Đệ Ngũ Chiêu cúi mặt, gương mặt xấu hổ đỏ bừng, nói xong, không chờ cô trả lời, lấy giấy bút từ trong tay áo, đặt lên trên bàn, “Người tới viết đi.”

(Tiểu Chiêu à, giờ này không phải để em tỏ tình đâu, khụ khụ...)

“Hà?” Thất Thất không hiểu.

“Tin tức bên trong phủ thừa tướng bị ca ta phong tỏa hết rồi. Bệ hạ không thể biết tình hình của người, cho nên, mau mau viết một lá thư cho người, ta thay người giao tới tận tay người, cho người đến cứu người.” Nói xong, ngẩng đầu nhìn nét mặt Thất Thất hơi sững sờ, nhất thời nổi giận, “Đồ ngốc này, còn không nhanh qua đây! Ỉ ra làm gì nữa?”

Thất Thất có thể không ngây ngốc sao? Vấn đề viết thư này, vốn chính là nhìn nét chữ, Cố Cận Hi có thể đọc hiểu nổi kiểu chữ muốn lấy mạng người của cô mới là lạ, nếu đề hãn nghi ngờ cô là giả mạo, vậy sẽ càng thảm thiết.

“Ta... tay của chị, ừm... vừa rồi bị chuột rút, không viết được. Như vậy đi.” Thất Thất lấy ra Ngọc kỳ lân kia, “Cái này là bệ hạ ca ca tặng cho chị, em cầm lấy cái này.”

Đệ Ngũ Chiêu nhận lấy ngọc kỳ lân, gật đầu một cái, “Như vậy cũng được, vậy ta đi trước.” Vừa đi tới cửa miệng, đột nhiên xoay người, nhìn mặt của cô, “Còn đau không?”

“À, chỉ nhói một chút.” Thất Thất nói dối không đỏ mặt. Thật ra thì đau muốn chết.

Đệ Ngũ Chiêu lộ vẻ thờ phào nhẹ nhõm, nhảy xuống ám đạo, Thất Thất nhìn địa đạo từng chút khép lại. Lúc này mới nhớ tới người nọ trên xà nhà.

Xoay người, liền phát hiện Vạn Giang Hồng đang đứng cạnh cô, tò mò nhìn ám đạo đã khép lại, “Ha, không ngờ dưới lòng đất này còn cất giấu bảo bối!”

Thất Thất không muốn để ý tới y, bần mẫn nói, “Anh nhìn cũng nhìn rồi, cười nhạt cũng cười nhạt rồi, có thể mời tôn giá dời đi được không?”

Chương tới: 77 hết sợ Hoàng đế ca ca rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Nam phụ tặng thuốc, thần toán quỷ thủ

“Anh nhìn cũng nhìn rồi, cười nhạt cũng cười nhạt rồi, có thể xin tôn giá dời đi được không?”

Vạn Giang Hồng lòi bạch ngọc phiến từ trong ngực ra, ‘phạch’ một tiếng phát mở, lộ ra giống như lửa nữ phía trên, che nửa gương mặt, chỉ chừa ra đôi mắt hoa đào tình tứ nhìn cô, “Không vội không vội. Ta ngắm người, còn chưa ngắm đủ đâu, làm sao cứ vậy mà đi được?”

“Hừ!” Thất Thất không muốn quan tâm đến y nữa, xoay người, đi thẳng về phía góc tường, ngồi xuống, chuẩn bị nghỉ ngơi trước một lát.

“Sức quyến rũ của mỹ nhân nhi thật lớn, đến một hài đồng vài tuổi cũng bị nàng mê hoặc. Chà chà! Thật không đơn giản chút nào. Đừng lắc đầu, ta nhìn ra được ánh mắt của thằng bé.” Vạn Giang Hồng vài bước liền tới gần.

Thất Thất nhìn người nào đó bám dai như đĩa, bất mãn quay đầu, “Đừng vội nói lung tung. Em nó vẫn là hài tử đó.” Đột nhiên giống như nghĩ tới điều gì, từ bên trong quay mặt lại, nghiêm túc nhìn y, “Chẳng lẽ anh có ý gì với tiểu Chiêu? Tôi cảnh cáo anh, tiểu Chiêu là bảo bối của tôi, anh đừng quấy rối thằng bé đó!”

Vạn Giang Hồng che miệng cười, “Một hài tử lòng tư như vậy, sao ta thích được, ta để ý vẫn là mỹ nhân nhi nàng cơ!” Nói xong, liền sấn mặt lại gần.

Ai ngờ, Thắt Thắt một đạp đá văng y, “Nhi nhicc cái đầu anh ấy, đầu óc suy dinh dưỡng thì tìm bà vú của anh đi, đừng ở chỗ này làm phiền tôi. Nếu không, tôi mách với tiểu cô đa của anh, nói anh khi dễ tôi.” Nhắc tới Nhan Lạc, Thắt Thắt không khỏi khinh thường quan sát y từ trên xuống dưới, “Anh nói thử xem, có người thân thích giống anh, tôi có nên lo lắng thay Nhan đại ca không?”

“Hắc hắc! Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.” Vạn Giang Hồng liếc cô một cái, “Tốt nhất mau chóng kiểm chế lòng bất chính của ngươi với tiểu cô đa của ta đi, nếu không, đến lúc đó khóc lóc cũng đừng tìm ta.”

“Phi, anh mới bất chính! Cả nhà anh đều gây rồi! Á... trừ Nhan đại ca!”

Thắt Thắt có chút tức giận, khó khăn lắm mới thích một người khá khảm hơn so với người bình thường, tuy rằng người nọ đối với cô không mặn không nhạt, kết quả còn có người tới diễn vai mẹ ghẻ ngăn cản cô. Tuy có chút kiêng kỵ Vạn Giang Hồng, nhưng lúc này bị lửa giận hòa tan sự sợ hãi.

Bé đến mức không thể nghe thấy, Vạn Giang Hồng thở dài thườn thượt, có chút thương hại đưa mắt nhìn cô. Từ trong ngực móc ra một bình sứ, “Độc được, muốn không?”

Thắt Thắt lờ mờ y, một tay đoạt lấy cái bình kia, “Sao lại không muốn, tôi đang nghĩ cách giết anh thế nào đây.”

“Cái này không phải dùng cho ta.” Nhìn Thắt Thắt cướp cái bình, y cười như không cười nhìn cô, đưa tay, chọc vào má trái của cô, “Thứ này, là dùng ở chỗ này!”

Nhìn Thắt Thắt bị đau cắn môi, thế nhưng y lại vui vẻ im lặng nở nụ cười.

“Trêu đùa tôi vui vẻ đến thế sao?” Thắt Thắt liếc y, hồ hững nói một câu, “Thật là ấu trĩ.”

Y cũng không thèm để ý, quay đầu, nhìn bóng đánh chính tề của thị vệ hằn lên màn cửa sổ, hẳn không có nhiều người lắm. “Mỹ nhân nhi, chuyện ta cần làm cũng đã là. Đến lúc phải đi rồi. Chớ quá nhớ thương ta, có thời gian sẽ tới thăm nàng.”

“Đi thông thả không tiễn.” Thắt Thắt mong đợi y rời đi từ lâu rồi.

Vạn Giang Hồng xoay người đi tới cửa, nhưng vừa đi được vài bước, đột nhiên bước lui lại, “Nếu ta cho mỹ nhân nhi một phần đại lễ, mỹ nhân nhi nên tặng cho ta chút gì đó nhỉ.”

Nói xong, liền đưa tay lấy xuống cây trâm hoa sen trên đầu cô, bỏ vào trong ngực, “Ta đành bắt đắc dĩ coi cây trâm sòng cũ này thành hồi lễ của nàng vậy.” Tuy y nâng niu trên tay là thế, nhưng mặt vẫn lộ ra điệu bộ lưu manh.

Thắt Thắt nhìn qua, phát hiện chỉ là cây trâm bình thường, giấu lại trong phòng có rất nhiều cây trâm như kia, cô cũng không hẳn ưa thích. Nên mặc kệ y lấy đi.

Nhìn Thắt Thắt không hề phát diện giống trong tưởng tượng, không khỏi có chút thất vọng. Xoay người, liền ra ngoài cửa. Vì vậy thị vệ ngoài cửa lại một lần nữa ‘không cẩn thận’ ngủ thiếp.

Một đêm này, thật bình an, Thắt Thắt co ro trong góc tường, suy nghĩ rất nhiều. Trong truyện tác giả gửi tới tin nhắn cá nhân, nói gì mà trừng phạt nhỏ, đại khái vào giờ phút này cô mới xác nhận. Bất quá, vì muốn trừng phạt cô mà trắng trợn sửa đổi chương tiết, còn gạch bỏ phần diễn của nữ chính, lại còn quá mức vô trách nhiệm!

.....

Sáng ngày hôm sau, trời còn tinh mơ, phủ thừa tướng liền nghênh đón một vị nhân vật ghé thăm. Người này nhìn có vẻ điên điên khùng khùng, nhưng đôi mắt lại sáng ngời vô cùng. Nói rằng nhận lời nhờ cậy, đặc biệt tới để giúp đỡ. Thừa tướng đại nhân Đệ Ngũ Uyên lạnh lùng trước sau như một vừa thấy ông ta, giống hệt như thấy ánh bình minh, cung kính mời ông vào cửa.

Người ấy cũng không khách khí, đi thẳng vào trong phủ, thời điểm đi ngang qua từ đường, đột nhiên dừng lại bước chân, cười sảng sặc, “Không ngờ, thật không ngờ, lại còn thật sự có người thứ hai!”

Đệ Ngũ Uyên đi trước dẫn đường cau mày, rồi rảo nhìn ông, “Quý Thủ tiên sinh, không hiểu vì sao ngài cười?”

Lão nhân tóc bạc được gọi là Quý Thủ ngưng lại nụ cười, xem thường liếc hắn, “Nói ngươi cũng không hiểu, con người u mê mà dốt nát! Mau dẫn đường đi, nếu không, người trong lòng của ngươi sống hay chết, cũng không liên quan tới ta.”

“Dạ, xin tiên sinh theo ta.” Lập tức Đệ Ngũ Uyên cung kính dẫn ông đi về phía Thánh Ngự Hiên.

Quý Thủ tiên sinh lặng lẽ liếc nhìn từ đường, trầm nghĩ, “Thật là thú vị.” Tiếp đó liền đi theo Đệ Ngũ Uyên về phía trước.

Người đời đều biết, Quý Thủ tiên sinh có bàn tay thần diệu, người chết sống lại, xương khô mọc ra thịt, cũng là chuyện thế nhân thường đàm luận, chỉ là vị này tính tình quái dị, bề ngoài xinh đẹp không cứu, dáng dấp quá xấu không cứu, lông chân quá dài không cứu... Tóm lại, lý do vô cùng phong phú, để cho rất nhiều người chết trước mắt ông, nhưng ông không chút nào áy náy. Chỉ nhàn nhạt nói ra một câu, “Đưa ra ngoài, chôn.”

Y thuật của Quý Thủ tiên sinh kinh người, nhưng ông vẫn còn một hứng thú, không thể nhân nào biết, đó chính là đoán mệnh.

.....

Vào phòng, Quý Thủ trực tiếp tới bên giường, nhìn Âu Dương Ngữ hôn mê bất tỉnh trên giường, cau mày lắc đầu, trong miệng tắc tắc lưỡi, thờ dài.

Đệ Ngũ Uyên bị thương, “Chẳng lẽ đến tiên sinh cũng không cứu được tiểu Ngữ?” Nói xong, liền ngồi ở trên giường, thương yêu kéo Âu Dương Ngữ đang hôn mê vào trong ngực, “Chúng ta chỉ muốn bên nhau, tại sao lại khó khăn đến vậy?”

“Đừng ở chỗ này cản trở, đứng sang bên. Ta có nói rằng ta không sống nổi à.” Quý Thủ có chút không nhịn được, nếu không phải bị người nhờ vả, ông mới không thêm quan tâm.

Đệ Ngũ Uyên sững sờ, đứng sang một bên, phất chốc hai mắt ánh lên thần thái, “Nói vậy tiểu Ngữ được cứu rồi?! Vậy lúc trước tiên sinh lắc đầu là có ý gì?”

“Thật sự muốn ta nói?” Quý Thủ ước hời, thấy Đệ Ngũ Uyên gật đầu mới tiếp tục nói, “Dáng dấp người này không hợp khẩu vị ta, nếu là bình thường, nhất định sẽ không cứu. Nhưng hôm nay, bị người nhờ vả, đành không thể không cứu, chỉ là khôn khổ đôi mắt của ta thôi.”

“Khụ khụ...” Đệ Ngũ Uyên lúng túng, “Mặc dù dáng vẻ tiểu Ngữ không nghiêng nước nghiêng thành, nhưng vẫn tính là thanh tú. Còn nữa, tuy rằng vẻ ngoài mờ nhạt, nét đẹp bên trong mới khiến người si mê. Chẳng qua... Tại hạ có một chuyện không hiểu, không biết rốt cuộc tiên sinh được người phương nào nhờ vả?”

Quý Thủ khoát khoát tay, “Không thể nói không thể nói! Người đi ra ngoài đi, người này ta bắt đắc dĩ cứu thôi.”

Đệ Ngũ Uyên cũng biết thói quen khi ông chữa bệnh, không thích có người bên cạnh, lúc này mới hành lễ, mang theo đám người xung quanh ra ngoài.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Quý Thủ và Âu Dương Ngữ ngủ mê man thì Quý Thủ đưa tay chọc chọc gương mặt cô nàng, ghét bỏ nói một tiếng, “Xấu xí quá!”

Thời gian cứu trị dài đằng đẳng mà gian nan. Đệ Ngũ Uyên đi tới đi lui ngoài cửa, nhưng đợi hoài không thấy ông ra, đã thấy quản gia vội vã đi tới.

“Đại nhân! Đại nhân! Có thánh chỉ đến!”

“Cái gì?!” Đệ Ngũ Uyên cả kinh nói, liếc nhìn cánh cửa vẫn đóng chặt, thờ hất ra, phân phó tiểu thị nữ ở một bên, “Nếu Quý Thủ tiên sinh ra, nhớ tới bẩm báo.”

“Dạ, nô tỳ tuân lệnh.” Tiểu thị nữ run rẩy gật đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Lúc này Đệ Ngũ Uyên mới xoay người bước nhanh hướng về bên ngoài, quản gia hỗn hỗn cố gắng theo kịp.

.....

“Nghê Thường, thật sự ca ca hối hận rồi, ban đầu không nên gả muội cho tên xấu xa Đệ Ngũ Uyên kia! Hiện giờ thành hại Nghê Thường thảm thương thế này!” Cổ Cẩm Hi đau lòng nhìn má trái Thất Thất, cầm thuốc mỡ thoa từng chút một.

Thất Thất không thể không bội phục tiểu Chiêu làm việc thật lanh lẹ, nhanh như vậy đã đem tin tức của cô tới hoàng cung, mặc dù cô không biết thăng bé làm thế nào mà tiến được vào hoàng cung, nhưng nhất định quá trình không dễ dàng.

Lúc ban sáng, cô còn chưa tỉnh ngủ, nghe thấy tiếng động, mới khẽ mở mắt ra, kết quả liền nhìn thấy Đệ Ngũ Uyên mặt lạnh, âm trầm nhìn cô, con buồn ngủ bên trong cô chạy biến mất chín phần.

Đệ Ngũ Uyên chỉ nói một câu, ‘bệ hạ muốn người lập tức vào cung’, dứt lời, giống như vô cùng không muốn nhìn thấy cô, xoay người bỏ đi.

“Nghê Thường, nhìn muội kia, ở trong phủ thừa tướng gầy đi nhiều.” Thất Thất đắm chìm trong suy nghĩ của mình, còn bên này, Cổ Cẩm Hi vẫn tiếp tục thao thao bất tuyệt, “Không thì Nghê Thường này, muội chuyển vào trong cung ở đi. Huynh cũng có thể chăm sóc muội thật tốt, tuyệt đối không để muội chịu uất ức như thế này.”

Vào cung? Thất Thất không hẳn là không nghĩ tới khả năng này, chỉ là, nếu cô vào cung, chẳng phải sẽ không thể thường xuyên gặp gỡ tiểu Chiêu, cũng không thể gặp mặt Nhan Lạc sao? So sánh lợi hại, cô vẫn lắc đầu một cái, “Ca ca, sao có thể được? Em đã gả cho Uyên, sao lại có đạo lý trở về được. Không phải sẽ thành chuyện cười trong thiên hạ sao?”

“Nhưng, chẳng lẽ muội để ca ca trở mặt nhìn muội chịu khổ ở nơi đó sao?” Hai mắt Cổ Cẩm Hi đau thương nhìn Thất Thất chằm chằm, “Nghê Thường, muội là bảo bối của ca, ca ca sẽ không để ai khi dễ muội nửa phần.”

“Ca ca...” Đột nhiên Thất Thất nhào vào trong ngực hắn. Tuy rằng nơi này tất cả đều là giả, nhưng có một vị anh trai thật lòng yêu thương cô, đúng là tu ba đời được phúc. Dù cho cô có không vừa mắt cỡ nào với tác giả, nhưng về điểm này lại muốn cảm ơn mụ ta.

Thất Thất đang cảm động bên trong, đột nhiên bị hắn hung hăng đẩy ra, nhất thời cô nổi vạch đen, không thể nào, tại sao thời điểm tốt như vậy thì hắn lại ngủ thiếp? Sau đây để cho nhân cách thứ hai đáng sợ này xuất hiện?

Không xác định kẻ gọi, “Ca ca?”

Cố Cẩm Hi lạnh mặt, nhúu chặt chân mày, “Làm càn! Gọi trẫm ‘bệ hạ’!”

Tại sao mỗi lần đều đúng vào thời điểm cô sắp nện ra mấy giọt nước mắt, cái người vô duyên này sẽ xuất hiện?!

“Bệ hạ, nhìn kia, trên trần nhà có sao băng!” Thất Thất đưa tay, chỉ lên trên đầu.

Tuy Cố Cẩm Hi khó chịu, nhưng vẫn tò mò ngẩng đầu lên.

Nói thì chậm khi đó thì nhanh, Thất Thất nhảy lên, một tay chặt vào gáy hắn, phất chốc, nhìn hai mắt hắn nhắm lại, ngã gục.

Không thể không nói, kể từ khi biết tính chất cử ngụ là biến thành người khác của Cố Cẩm Hi, mỗi ngày cô đều luyện tập làm cách nào dùng tay chặt ngắt người, dĩ nhiên đối tượng luyện tập là cái tên thường xuyên tới quấy rầy cô Vạn Giang Hồng.

(Một phúc mặc niệm cho đồng chí Vạn Giang Hồng.)

Thất Thất cố gắng đỡ hắn dậy, dùng lực nhẹ chút chút. Lúc trước bọn họ có đuổi người xung quanh ra, lúc này cho gọi người tới gặp chút khó khăn.

Cô bước nhanh tới cửa, đẩy cửa ra, lớn tiếng hô, “Người đâu! Bệ hạ lại ngủ thiếp mất rồi!”

Chương sau: Thân phận thật sự...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chân tướng tàn khốc, tình đầu sầu bi

“Ca ca, anh định dẫn em tới đâu vậy?” Thất Thất thắc mắc nhìn Cố Cẩm Hi chỉ một mực kéo tay cô chạy về phía trước, không hiểu tại sao sáng sớm đã kéo cô ra đây làm gì.

Cố Cẩm Hi quay đầu lại, dịu dàng nở nụ cười, ra vẻ thần bí nói, “Muội nhìn thấy sẽ hiểu.”

Thất Thất nổi vạch đen, đây là diễn phim thần tượng hả? Sau đó hiện ra một trái tim làm từ hoa đào tươi gì đó, rồi pháo hoa gì đó. Nhưng Thất Thất nhìn cái gáy của Cố Cẩm Hi, lông mày nhúu chặt, không phải nam chính, đây chính là ca ca của cô đó! Ngẩng đầu nhìn phong cảnh hai bên dần dần cách xa, nhúu mày, nếu người đang lôi kéo cô chạy là Nhan đại ca thì tốt biết mấy.

Hôm qua đột nhiên tiểu Chiêu chạy tới, nói rằng Âu Dương Ngữ đã tỉnh rồi, hiện tại Đệ Ngũ Uyên đang túc trực bên người Âu Dương Ngữ, không rời nửa bước. Lúc này thẳng bé mới dám không xin phép ca hấn, chạy vào trong cung tìm cô. Cũng nói để cô trở về sớm.

Cô nói với Cố Cẩm Hi phải về phủ Thừa tướng. Cố Cẩm Hi liền kêu ca nhưc đầu, hi vọng cô có thể ở lâu thêm vài ngày. Khuyến can đủ đường, hấn mới miễn cưỡng đồng ý, để cho cô rời đi, chỉ là phải đợi thêm hai ngày.

“Tới rồi!” Đột nhiên Cố Cẩm Hi mở miệng cắt đứt mạch suy nghĩ của Thất Thất. Thất Thất không ngờ hấn sẽ dừng chân đột ngột. Mặt đầm thẳng vào sau lưng của hấn.

“Ui da...” Thất Thất bị đau, cảm giác cái mũi bị đập bẹp đau đớn y như cắn phải đầu lưỡi khi nhai cơm.

Cố Cẩm Hi xoay người, thấy cô bị mũi, mắt ngập nước. Lòng đau như cắt. Khom người, tay chân có chút luống cuống, “Nghê... Nghê Thường, muội bị thương có nặng lắm không? Đau lắm sao? Đều tại ca... Lỗi của ca, huynh không nên dừng quá đột ngột... như thế, Nghê Thường cũng sẽ không...”

Thất Thất nhìn bộ dạng hốt hoảng của hấn, chịu đựng cơn đau cười nói, “Ca ca, em không sao.”

“Để ca ca xem nào.” Nói xong, Cố Cẩm Hi nhẹ nhàng lấy cái tay đang bị mũi của Thất Thất ra, cẩn cẩn môi dưới, chân mày nhúu chặt, “Đồ hết rồi. Đều tại ca ca! Khiến Nghê Thường bị thương!”

“Ca ca, thật sự không đau mà.” Thất Thất vô cùng thành khẩn nhìn hấn, còn cố ý dùng sức chớp mắt, cố gắng để hấn đừng tự trách nữa.

“Đồ hết rồi, để ca ca thổi thổi.” Dứt lời, Cố Cẩm Hi liền sát lại gần, nhẹ nhàng thổi thổi lên chớp mũi của cô.

Hơi thở ấm áp giảm bớt đau đớn trên mũi, có chút cảm giác ấm áp. Thất Thất nhìn gương mặt tuấn tú gần ngay trước mắt, hàng mi thật dài chớp động, dường như sắp chạm tới đôi mắt cô, Thất Thất không nhịn được đỏ mặt.

Nghiêng đầu sang một bên, thăm mắng: không có đức hạnh, ngay cả ca ca của bản thân cũng dám có suy nghĩ lộn xộn.

Trong lúc nghiêng đầu, chợt phát hiện lúc này bọn họ đang đứng trong một khu rừng mai, muôn vàn bông hoa mai nở rộ đầu cành, đỏ thắm tựa nắng ban mai, mềm mại như đôi môi thiếu nữ, khi cành mai lay động hết như cánh tay thon dài của người con gái, uyển chuyển khiêu vũ. Một trận gió lạnh, nhành hoa lay động, cánh mai rung rinh, dường như càng tăng thêm vẻ yêu kiều.

Cố Cẩm Hi nhìn Thất Thất vì lạnh, cổ hơi rụt lại. Cởi ra chiếc áo choàng lông chồn trên mình khoác lên người Thất Thất, còn nhẹ nhàng thắt lại sợi dây thay cô, “Là sơ suất của ca ca, quên mất Nghê Thường vô cùng sợ lạnh.”

“Ca ca?” Thất Thất hơi lộ vẻ xúc động, ngón tay sờ lên áo choàng trên người, bên trên tỏa ra hơi ấm còn sót lại của hắn, từng chút một sưởi ấm lòng cô, dường như cô cũng không đến nỗi xung đột với cái thể giới hư cấu này cho lắm.

Cố Cẩm Hi không cúi đầu nhìn, ngắm vườn mai nở rộ, khoe môi cười nhẹ.

Giơ tay, vỗ ba cái.

Thất Thất không hiểu, nhìn theo tầm mắt của hắn về phía trước.

Mười mấy bạch y nữ tử che lụa mỏng chợt bay ra từ trong góc tối, làm cho cánh hoa mai xung quanh khẽ rung rinh, giống như tiên nữ hạ phàm từ chín tầng mây, biến hóa mà duyên dáng. Trắng đỏ tương xứng, đan dệt thành một loại màu sắc khiến người ta phải rung động.

“Đạo gần đây, thấy Nghê Thường không vui, ca ca cũng buồn bực không thôi. Nhớ tới Nghê Thường từng nói, muốn xem điệu múa khuyển thành của Vũ tiên tử, nên lần này thay Nghê Thường mời tới.” Cố Cẩm Hi nghiêng đầu quay lại, nhẹ cười, dịu dàng, “Nghê Thường, muội có thích không?”

Nói không cảm động là giả, Thất Thất gật đầu, đón lấy nụ cười của hắn, rạng rỡ cười, “Có chứ, cảm ơn ca ca!”

Tựa như thời gian ngưng lại ở giờ phút này. Nhiều nhiều năm sau đó, mỗi lần Thất Thất hồi tưởng lại phút giây này, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn, kéo lên một nét cười, như thể ngọt ngào, lại giống như có lệ quang.

‘Tùng’! ‘Tùng’! ‘Tùng’!

Ba tiếng trống chấn động khiến lòng người sợ hãi thu hút hai người quay đầu lại.

Lúc này mới phát hiện, những bạch y nữ tử trước đó đang quỳ trên mặt đất, làm thành hình một đóa hoa. Từ trên trời giáng xuống, hồng y thiên nữ, hồng sa che mặt, mái tóc đen nhánh bay tán loạn, một chiếc hoa cỏ* màu đỏ xinh xắn bên hông, bay đáp xuống, chân trần chuồng bạc, nhẹ nhàng đặt lên vai bạch y nữ tử, tung bay trên không trung, ông tay áo đỏ như máu phát quang, cánh hoa giống như tuyết là tả rơi xuống, không gian mộng ảo...

(Hoa cỏ: trống, dạng hay được dùng để múa trống com áy.)

“Quả nhiên Vũ tiên tử trong truyền thuyết danh bất hư truyền.” Cố Cẩm Hi cười yếu ớt, xoay đầu lại, “Nghê Thường, muội cảm thấy Lạc Nhan Cơ như thế nào?” Đột nhiên phát hiện hai mắt cô ngẩn ngơ nhìn hồng y vũ nữ kia, thất thần.

Vỗ vỗ bả vai của cô, có chút lo lắng, “Nghê Thường, muội làm sao vậy?”

Lúc này Thất Thất không còn để ý thứ gì khác nữa, chạy nhanh về phía Lạc Nhan Cơ vẫn mãi mê múa. Đầy bạch y nữ tử bên cạnh ra, từng bước một, khó nhọc về phía nàng ta.

Bởi vì người múa phụ đã tán sang một bên, Lạc Nhan Cơ không thể không chạm chân trần xuống đất. Nhìn Thất Thất đi về phía nàng, chỉ chậm rãi quỳ trên mặt đất, “Dẫn nữ Lạc Nhan Cơ tham kiến bệ hạ, tham kiến công chúa điện hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn...”

Nàng còn chưa nói xong, Thất Thất đã lộn xuống khăn che mặt của nàng.

Đôi mắt hoa đào đẹp đẽ, gương mặt mỹ nhân đẹp đẽ. Xinh đẹp mỹ hoặc, đâu còn vẻ thanh nhã thánh khiết của ngày xưa?

Lời từng nói của người ấy văng vẳng bên tai cô: ‘Cô nương không cần để ý, chỉ là chuyện nhỏ thôi, nói báo đáp thì quá nghiêm trọng rồi. Về phần tên họ của tại hạ, tại hạ là Nhan Lạc.’

Một trận hàn phong, quét cuốn đi ít nhiều vụn hoa. Thất Thất níu chặt lấy áo choàng lông chồn trên người, hai mắt mông lung nhìn nữ tử xinh đẹp đang quỳ gối dưới chân cô. Lạnh, thật sự lạnh quá.

Cố Cẩm Hi phát giác có gì đó không đúng, nhưng lại không biết nguyên nhân vì đâu khiến đột nhiên cô luống cuống như thế. Đứng sau lưng cô, ân cần hỏi, “Nghê Thường, muội làm sao vậy?”

Thất Thất miễn cưỡng kéo kéo khóe miệng, xoay đầu lại, cười tươi, đôi mắt trong suốt lóe lên, “Ca ca, em thật sự tò mò Lạc Nhan Cơ xinh đẹp dường nào, mọi người thường nói nàng ấy có một vẻ đẹp khuyển thành. Hôm nay vừa nhìn, quả thật khiến muội thần phục. Quả nhiên không hổ lời tán thưởng khuyển quốc khuyển thành.”

Chẳng hiểu tại sao, nhìn nụ cười của cô, Cố Cẩn Hi không khỏi đau lòng, một tay kéo cô vào lòng, “Vô luận nàng ta đẹp thế nào, trong lòng ca, Nghê Thường mới là người đẹp nhất, nàng ta có thể đổi thành lấy nước, nhưng Nghê Thường à, muội trong lòng huynh, có dùng mạng huynh cũng không đổi được.”

“Ca ca.” Lúc này Thất Thất chẳng còn nghe rõ cái gì nữa rồi, nhẹ nhàng đẩy hắn ra, ủ rũ nhìn hắn, “Nghê Thường hơi mệt, đi về trước.”

Dứt lời, không đợi hắn trả lời, xoay người vội rời đi.

Nhìn mọi người đang quỳ dưới đất, phút chốc Cố Cẩn Hi cũng mất hứng, phát tay một cái, “Tất cả lui xuống.”

Chờ đến khi tất cả mọi người lui xuống, Cố Cẩn Hi ngồi xuống dựa vào cây mai, bỗng nhiên có chút mệt mỏi, mí mắt chớp chớp, bất giác khép lại, không hề mở ra nữa, chỉ chốc lát sau liền truyền đến tiếng hít thở đều đều chậm rãi...

Bên này, trở lại Lưu Niên điện từng ở trước khi xuất giá, Thất Thất đuổi thị nữ hầu hạ bên cạnh ra. Trực tiếp chạy vào buồng trong, nhào lên giường, vùi đầu thật sâu vào trong chăn, không chịu ra ngoài.

Đây chính là mối tình đầu hai đời của cô sao? Ai có thể nói cho cô biết, tại sao nam tử mỹ lệ tao nhã dịu dàng kia đột nhiên biến thành một nữ tử quyền rũ? Hơn nữa, Lạc Nhan Cơ không phải tên diêm dúa Vạn Giang Hồng sao?

Tại sao mối tình đầu của cô đột nhiên biến thành Vũ cơ danh chấn thiên hạ?

Thất Thất cắn chặt cánh môi, rất muốn khóc, nhưng thế nào cũng khóc không nổi. Lật người nằm ngửa trên giường, nhìn hoa văn phức tạp trên trần nhà, nhớ tới một chuyện.

Cô từng hỏi thăm tác giả về chuyện Nhan Lạc, kết quả muội ta nói rằng Nhan Lạc là một kinh hi dành cho cô. Lại liên tưởng đến chuyện nữ chính rơi xuống nước gần đây, càng ngày càng cảm thấy tất cả chuyện này là tác giả cố ý chỉnh cô.

Nhấn trán nhũ mảy, vươn tay, nhìn ánh sáng xuyên qua mu bàn tay hắt vào, Thất Thất lạnh lùng khề hừ, thuận miệng mắng câu, “Khốn kiếp!”

Đột nhiên, trên đầu truyền tới một tràng cười khẽ.

Thất Thất nghiêng đầu về hướng phát ra âm thanh, phát hiện trên xà nhà có một người đang nằm. Mặt thoa phấn y phục trắng, trên đầu còn vấn búi tóc nữ tử, hai lọn tóc mai đen tuyền rủ xuống, chính là kiểu trang điểm của những bạch y vũ nữ kia.

“Sao ngươi lại ở đây? Tiểu Hồng!” Thất Thất tức giận nói.

Người tới chính là Vạn Giang Hồng. Y nhìn xung quanh không còn ai khác, nhẹ nhàng nhún một cái, liền nhảy xuống.

“Có trò hay để xem, làm sao thiếu vắng Vạn Giang Hồng ta được?” Vạn Giang Hồng cười vô lại, bước tới trước giường, rất tự nhiên ngồi bên cạnh cô, “Không ngờ lúc này rồi, miệng vẫn thối như thế. Một ngày ngươi không đối chọi ta thì không thoải mái sao?”

Thất Thất quay đầu sang, mặt không đổi dời theo y, “Anh đừng cả ngày lẫn đêm lúc ẩn lúc hiện trước mắt tôi, tôi sẽ không trách móc anh.”

Vạn Giang Hồng che miệng cười, ném tới một cái mị nhãn, “Như vậy sao được? Ta không nỡ bỏ mỹ nhân của ta!”

“Hừ!” Thất Thất tức giận xoay người sang chỗ khác, chỉ chừa lại bóng lưng cho y.

“Ái chà, bờ mông thật tròn trịa!” Vạn Giang Hồng kêu lên.

Thất Thất xoay đầu lại, đá một cước, “Một ngày ngươi không chọc ta sẽ chết à!! Cút! Tâm tình lão nương ta không tốt, đừng chọc đến ta!”

Vạn Giang Hồng nhìn chân cô đá tới, mũi chân còn chưa kịp đụng vào bụng y thì y đã lùi về phía sau, ngã chổng vó xuống đất, cau mày nói, “Ai ô! Chân này của mỹ nhân nhi quả nhiên ác liệt!”

“Bớt nhiều lời đi! Tôi còn chưa đá trúng! Cũng biết già bộ đó! Một ngày nào đó, anh già chết luôn đi!” Nhìn bộ dạng tức cười của y, Thất Thất ghen cười, phiền muộn trước đó cũng vui đi rất nhiều. Có lẽ quen đụng chạm với tên diêm dúa này rồi, cảm giác y cũng sẽ không thật sự gây tổn thương cho cô.

Mắt đào hoa của Vạn Giang Hồng hơi khép, “Ta không thể chết được, chết rồi cướp mỹ nhân nhi kiểu gì đây?”

“Phi! Đờ không biết xấu hổ, không lộn tôi sẽ gọi người vào! Đến lúc đó để cho bộ hạ ca ca của tôi lột da anh.”

Chẳng hiểu sao, Thất Thất có cảm giác Vạn Giang Hồng giống như đột nhiên có chút không vui, mặc dù đôi mắt hoa đào vẫn mang nét cười, nhưng cô lại không cảm thấy chút ý cười nào.

Vạn Giang Hồng đứng lên, đi được vài bước về phía cửa, chợt xoay đầu lại, cười hết sức xấu xa, “Tiểu cô muội của ta có xinh đẹp không? Còn muốn gả cho nàng ấy không? Ta có thể thay ngươi nói vài lời.” Dứt lời, không đợi Thất Thất trả lời, đẩy cửa liền rời đi.

Nghe tiếng y có nén cười, Thất Thất nghiêng răng ken két, “Đồ chết tiệt mi tiếp tục cười trên nỗi đau người khác như vậy sẽ sớm lờ mờ cho coi! Lần sau gặp lại, không cần chết mi, ta không gọi là Thất Thất nữa!”

Ngày hôm đó, Thất Thất ‘không cẩn thận’ làm rơi vỡ năm cái bình hoa, rồi mới ngưng chém giết.

.....

Ban đêm, khi Thất Thất đang mơ màng ngủ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài tràn đến âm thanh ồn ào xôn xao. Cô mở mắt ra, xuyên qua màn cửa sổ, hình như có rất nhiều đuốc.

Còn chưa kịp biết chuyện gì xảy ra, đột nhiên một đôi tay chặn miệng cô lại.

“Không được lên tiếng!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Che giấu thích khách, khiếp sợ thấy cao thủ

“Không được lên tiếng!” Âm thanh trầm thấp khó nghe mang theo tiếng thở dốc khê khàng.

Thất Thất sững sờ, giọng nói này thật quá quen thuộc. Mặc dù hơi lạnh toát ra từ con dao đang kề bên cổ họng, cô vẫn thẳng người, hơi nghiêng nghiêng đầu, nghi ngờ hỏi, “Nhan... À, không! Phải là Lạc cô nương mới đúng.” Nói đến đoạn phía sau, cô khẽ nhếch miệng, tự cười giấu một tiếng.

“Nghe Thường?” Lạc Nhan Cơ buông lỏng chủy thủ đặt bên cổ cô, cầm chủy thủ vào vỏ dao bên hông.

Đúng lúc này, đột nhiên đèn đuốc chiếu sáng ngoài cửa, có người gõ cửa, “Khởi bẩm công chúa, có thích khách xông vào, xin hỏi công chúa vẫn bình an chứ?”

Thất Thất xoay đầu lại. Trong đêm tối, đối diện với đôi mắt đen láy của Lạc Nhan Cơ, ánh lửa xuyên thấu qua màn cửa sổ, ánh vào đôi mắt của nàng ấy càng thêm thâm thúy.

“Không có việc gì, các người đến nơi khác lục soát đi.” Thất Thất bình tĩnh nói, nhưng mắt vẫn chăm chú nhìn Lạc Nhan Cơ.

“Dạ, thuộc hạ tuân lệnh.”

Nghe tiếng bước chân bên ngoài dần xa, lúc này Thất Thất mới lên tiếng hỏi, “Tại sao lại bỏ chủy thủ trên cổ tôi xuống, chị không sợ tôi sẽ tiết lộ hành tung ra sao?”

Lạc Nhan Cơ nhướn mày cười một tiếng, mắt hoa đào xinh đẹp mà mỉa mai. Bây giờ nhìn lại, thật sự giống với tên Vạn Giang Hồng diêm dúa đến bảy phần. Cô ta cứ như vậy tùy ý nằm lên giường phía sau lưng, chống cằm, sáng rực nhìn Thất Thất, “Sẽ không, giống như tại vườn mai, tôi tin tưởng em sẽ không vạch trần tôi. Tôi tin em.”

“Chị rõ ràng biết tôi đối với chị...” Thất Thất muốn nói lại thôi, ngẫm nghĩ bản thân lại nảy sinh tình cảm với một cô gái, liền xấu hổ đến nỗi hận không thể lập tức nhảy vào trong hố.

“Đúng vậy, tôi biết rõ.” Lạc Nhan Cơ cứ như vậy cực kỳ bình thản nói, sự thật khiến Thất Thất ảo não, “Từ lần gặp đầu tiên đã biết. Sau đó, ở Nguyệt Nguyệt Hồng, em càng lớn mật nói ra.” Nhớ đến chuyện hôm đó, Lạc Nhan Cơ nhẹ nhàng cười cười, “Trên đời này, tôi chưa từng gặp qua cô gái nào lớn mật như em.”

Thất Thất cười khò, “Đấy gọi là không biết xấu hổ đó.”

“Không, tôi rất yêu thích người có tính cách dám yêu dám hận như em, nữ tử thời nay chính là bị mấy thứ giáo điều cứng nhắc của những kẻ sĩ đại phu kia trói buộc quá nhiều. Vì sao nữ tử không thể bảo vệ nước nhà như nam tử há? Ai nói nữ tử phải canh giữ bên trong khuê các cầu xin người khác bố thí?”

Thất Thất không thể không bội phục nàng ta, những tư tưởng này của nàng, theo kịp thời hiện đại đã là không bình thường rồi. Nhìn một vài truyện tổng giám đốc phổ biến, toàn là tiểu bạch nữ mơ tưởng hảo huyên dựa vào đàn ông sinh sống. Còn không nhìn thông suốt bằng cổ nhân trước mắt này. Cũng khó trách kết thúc của tiểu thuyết, người này trở thành nữ đế đầu tiên của Đại Yên, K.O lão hoàng đế cùng một đám hoàng tử.

Cảm động thì cảm động đấy, nhưng muốn cô thân nhiên đối mặt với mối tình đầu đã qua, thật sự làm không nổi. “Người đuổi bắt chị đã đi rồi, chị mau mau rời đi.”

“Em không hỏi gì sao?” Đôi mắt hoa đào của Lạc Nhan Cơ khẽ nheo lại, chợt hoài nghi nhìn vào mắt cô không rời.

Thất Thất xoay người sang chỗ khác, chỉ chừa lại bóng lưng cho nàng, “Nếu tôi hỏi, chị sẽ nói sao?”

Lạc Nhan Cơ lắc đầu, “Không biết.”

“Vậy là được rồi. Mặc kệ chị có lý do gì, tôi giúp chị lần này, chỉ lần này thôi. Hơn nữa, tôi cũng không muốn gặp lại chị.” Thất Thất nghiêng đầu, liếc nhìn nàng ta, cực kỳ oán hận, “Trừ phi chị biến thành nam.”

Lạc Nhan Cơ lúng túng, đứng dậy tiến tới phía sau cô, đơn giản ôm cô vào lòng, “Thành thật xin lỗi... Tôi lại không phải.” Dứt lời, không đợi Thất Thất tỉnh dậy từ trong kinh ngạc, buông ra, đi về hướng cửa.

Bóng lưng mỏng manh, tại ban đêm, bị kéo dài dằng dặc, chẳng hiểu tại sao, nhìn nàng ấy mạo hiểm xông ra vậy, không khỏi có chút lo lắng.

“Đứng lại.” Cuối cùng Thất Thất vẫn không nhịn được.

Nhìn Lạc Nhan Cơ dừng bước chân, Thất Thất tiếp tục nói, “Bây giờ bên ngoài phòng bị chắc hẳn sẽ cực kỳ nghiêm ngặt, tối nay chị ở tạm chỗ này đi. Ngày mai chị đi hay ở, tôi đều không ngăn cản.”

“Không phải em không muốn gặp tôi sao?” Lạc Nhan Cơ không quay đầu lại.

Thất Thất vài bước đi tới, nắm một quyền mạnh vào vai nàng ta, nghe tiếng nàng rên, nhất thời trong lòng thoái mái hơn rất nhiều, “Không phải chị bị thương sao, tôi bôi chút thuốc đi.”

Lạc Nhan Cơ để mặc cô dặt mình ngồi ở trước giường, nhìn bóng dáng cô bận rộn tìm thuốc cùng băng gạc, “Trong lòng đã dễ chịu hơn chút nào chưa?”

Thất Thất thừa nhận, vì nhìn thấy thương tích trên vai nàng, lúc đó mới hung hăng đâm vào vết thương. Thất Thất gật đầu, “Tốt hơn nhiều.”

Lạc Nhan Cơ cười, “Vậy thì tốt rồi.”

Nhớ tới lần trước Vạn Giang Hồng diêm dúa từng đưa cho cô một bình thuốc, cô đã thử, hiệu quả rất tốt. Liền lấy bình sứ từ trong ngăn kéo ra. Kéo y sam trên vai Lạc Nhan Cơ xuống, nhìn đồng máu thịt lẫn lộn bên trên, do cú đâm trước đó của cô mà hình như lại bắt đầu ứa ra. Không khỏi có chút lúng túng, có phải quá độc ác rồi hay không?

Gãy ra một viên thuốc, hướng về phía vết thương trên vai nàng, dùng sức bóp một cái, bột màu trắng từ bên trong viên thuốc phun ra, bám lên trên vết thương. Mắt thấy vết thương kia từ từ ngưng chảy máu. Cô không thể không cảm thán, quả thật là linh dược.

Lạc Nhan Cơ ngửi được mùi hương hoa sen, nàng cũng không lạ lắm gì, chỉ hết sức kinh ngạc quay đầu, nhìn cái bình trong tay Thất Thất, “Là tiểu Hồng tặng em.”

Thất Thất gật đầu, “Lần trước mặt bị tát sưng, anh ta lại còn đến bắt nạt ta, thuốc này do lương tâm anh ta cắn rứt để lại.”

“Ha ha...” Lạc Nhan Cơ cười như không cười nhìn cô, “Xem ra sau này không gặp lại, quả thật không làm được rồi.”

“Tại sao?” Thất Thất vừa cuốn băng gạc lên người chị ấy, khó hiểu nhìn chị, “Tôi không hề có ý định gặp lại chị.”

“Thuốc trong tay em tên là ‘Tuyệt Lộ’.” Lạc Nhan Cơ nhìn ánh mắt mờ mịt của cô, không khỏi lắc đầu một cái, nói tiếp, “Trên đời còn sót lại ba bình hiếm hoi. Lần trước mặt tiểu Hồng bị thương, cái tên chủ trọng dụng mạo kia lại không chịu dùng.” Nói xong, Lạc Nhan Cơ có chút ái muội đánh mắt qua Thất Thất, “Mà giờ đây nó lại cho em...”

Thất Thất sững sờ, nhìn bình sứ trong tay, mày nhíu chặt, “Chẳng lẽ anh ta chấp mạch rồi sao?”

Nghe Lạc Nhan Cơ giải thích thuốc này quý giá dường nào, Thất Thất hạ quyết tâm, bất luận Vạn Giang Hồng diêm dúa chèo kéo thế nào, cô sẽ kiên quyết không trả lại. Nhưng cô không hề biết rằng, căn bản Vạn Giang Hồng không muốn cô trả lại.

Lạc Nhan Cơ cứng họng, vì đường tình cảm tương lai của Vạn Giang Hồng, mặc niệm. Thật ra thì từ lâu nàng đã phát hiện chút manh mối, nàng đã nhiều lần khuyên y trở về Đại Yến, chung quy y đều từ chối. Cứ tùy thời điểm mà biến mất, hiện tại nghĩ lại, có lẽ toàn đến bên cạnh cô thôi. Lạc Nhan Cơ nhìn khoảnh lông mày vẫn rối rắm như cũ của Thất Thất, đành thở dài một hơi. Nếu như tương lai Vạn Giang Hồng bị cô chinh đồn đến phát khóc, người cô này có thể cho y mượn một bờ vai.

Đêm này, bởi vì bên ngoài lục soát thích khách, người trong cung ngoại trừ Lưu Niên điện, bị kinh sợ quấy rầy cả đêm. Còn Thất Thất và Lạc Nhan Cơ lại an tĩnh nằm trên giường, mỗi người một bên, yên giấc.

.....

Hôm sau trời vừa hừng sáng, Thất Thất tỉnh dậy đã phát hiện người bên cạnh đã không còn, đưa tay sờ sờ trên giường, lạnh ngắt, đoán đã rời đi từ lâu.

Hôm nay cô cũng nên trở về phủ Thừa tướng thôi, nghĩ tới lại có thể được gặp tiểu Chiêu, đau đớn trong lòng được an ủi đi chút chút. Xem ra vẫn là tiểu Chiêu cô tốt hơn, những người khác đều là kẻ xấu!

Nhớ tới hôm qua cứ thế bỏ lại Cố Cẩm Hi, tức khắc lương tâm có chút cắn rứt, đi tìm hần nói câu xin lỗi, thuận tiện nói lời từ biệt luôn.

Gọi thị nữ trắc điện của cô tới, trang điểm mặc đồ đơn giản rồi ra ngoài.

Vừa ra khỏi Lưu Niên điện không lâu, chỉ nghe thấy hình như có người ở chỗ tối bàn tán xôn xao. Thắt Thắt không kiềm chế được tò mò trong lòng, lặng lẽ ẩn núp, cẩn thận lắng nghe.

“Tôi qua động tĩnh lớn thật, tên thích khách kia thật to gan, lại dám trộm đồ bệ hạ.”

“Rốt cuộc là thứ gì?”

“Làm sao ta biết, chỉ nghe nói thích khách kia chính là vũ cơ Lạc Nhan Cơ được mời tới ngày hôm qua, hôm nay, mấy vũ nữ múa đệm đều bị liên lụy, nghe nói đến thâm vấn cũng không làm, bệ hạ trực tiếp ra lệnh chém đầu toàn bộ.”

“Ôi trời, thật đáng thương.”

“Có gì đáng thương, không chừng là gian tế từ Đại Yến đó!”

.....

Thắt Thắt nghe mấy câu thì không nghe tiếp nữa. Chẳng qua cô bị hồ đồ rồi, ca ca ôn nhu tựa bảo ngọc kia sẽ làm ra mấy chuyện tàn nhẫn như vậy sao? Hơn nữa, rốt cuộc tên Vạn Giang Hồng diêm dưa kia có gặp phải chuyện không may gì không?

Không nán lại nơi này nữa, bước nhanh tới Ngự thư phòng.

Vừa tới trước cửa Ngự thư phòng, tiểu thái giám canh giữ trước cửa co rúm, thấy Thắt Thắt, vội vàng quỳ xuống thỉnh an, “Công chúa điện hạ, bệ hạ phân phó hiện tại không gặp bất cứ ai. Kính xin công chúa dời bước.”

“Như vậy sao?” Thắt Thắt nhìn ngó cửa chính khép chặt, loáng thoáng nghe thấy bên trong có âm thanh đồ sành sứ vỡ.

“Phé vật! Đến thích khách cũng không bắt nổi! Trầm lưu lại các người còn có ích lợi gì!” Giọng nói tàn nhẫn truyền từ trong ra, Thắt Thắt sững sờ, giọng điệu này, chẳng lẽ là nhân cách thứ hai? Lúc này không trốn còn đợi đến bao giờ!

Về phần những chuyện khác, vẫn nên chờ hỏi ca ca ôn nhu của cô. Chỉ mong tên diêm dưa Vạn Giang Hồng đừng chết sớm như vậy.

.....

Vừa về tới phủ thừa tướng, vội tới Chiêu Hòa viện, ai ngờ tiểu Chiêu lại đi luyện võ, không có ở đây, hại cô lại vô huyệt.

Trên đường trở về, đột nhiên bị người gọi lại.

“Công chúa điện hạ, xin dừng bước!”

Mềm mềm dịu dịu, thật dễ nghe. Thắt Thắt xoay người, nhìn thấy người nào đó mặc một thân vàng nhạt, gương mặt phù dung thanh lệ, hôm nay nhìn lại thể nào cũng thấy không vừa mắt.

“Xuân Hoa phu nhân phải không? Không biết đột ngột gọi tôi lại là có chuyện gì?” Thắt Thắt hơi nhăn mày, tuy rằng không thích người này, nhưng lại không dám thể hiện quá nhiều, gây thù oán quá nhiều không phải chuyện tốt.

Xuân Hoa gật đầu, “Công chúa có thể nhớ tới ta, thật là vinh hạnh của ta.” Á ta cười rục rờ, đột nhiên Thắt Thắt lạnh đến rùng mình, đây mới thật xứng với chức danh nữ phụ à, cho dù chỉ là cười, cũng có thể cười ra nét thâm độc cùng cực. Còn loại nữ phụ như cô cũng không thể nhận được bằng tốt nghiệp.

“Công chúa là phu nhân do đại nhân cưới hỏi hoàng cung, còn Âu Dương Ngừ kia thì tính là gì? Danh không chính ngôn không thuận, còn luôn quán lấy đại nhân, công chúa không tức giận sao?”

Đây là tới chia rẽ nội bộ sao?

“Công chúa chẳng lẽ nghi ngờ ta tới gây hiềm khích sao?” Xuân Hoa che miệng, làm ra vẻ tổn thương, “Nếu công chúa nghĩ vậy, thật sự oan uổng ta. Công chúa ngài suy nghĩ một chút đi, trước khi Âu Dương Ngừ đến, đại nhân chưa bao giờ tiến vào phòng của bốn thị thiếp chúng ta, mà sau khi Âu Dương Ngừ xuất hiện, càng thêm ghê lạnh. Nếu ta gây xích mích cho công chúa và Âu Dương Ngừ, đối với ta có ích gì.” Á cúi đầu, lặng lẽ gạt lệ, khóc nức lên, “Ta... Ta là uất ức thay cho công chúa mà thôi.”

Nói đến thành khẩn chân thành tha thiết, chỉ là đáng tiếc, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt thì cô đã chụp cho á mác ‘tiểu nhân’ rồi.

Nhìn ả diễn trò như thật, tất cả nước mắt đều nặn ra hết rồi, Thát Thát cũng rất phối hợp cầm ống tay áo che mắt, “Hu hu... Nhưng phu quân không yêu thích, còn cách nào cho tôi?”

“Công chúa chớ đau lòng, ta thay người quyết định...” Xuân Hoa thấy Thát Thát mắc câu, hai mắt vụt sáng, tiến lên vài bước, tới bên tai Thát Thát thì thầm.

Sau nửa chung trà, Thát Thát thầm kêu: quả nhiên ác độc! Nhân tài!

Bất quá trên mặt tỏ vẻ cảm động nắm lấy tay ả, “Xuân Hoa! Nếu tương lai tôi được sủng ái, nhất định sẽ không quên cung!”

Xuân Hoa cũng là cao thủ diễn kịch, cười nhạt lắc đầu, “Ta không cầu gì, chỉ mong công chúa tương lai ban cho ta một miếng cơm ăn là tốt lắm rồi.”

Cái gì gọi là vô sỉ, Thát Thát coi như được mở rộng tầm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nam chính mặt dày, nữ phụ vô sỉ

Nhìn gói giấy nhỏ trong tay, Thát Thát nhớ lại mưu kế mà Xuân Hoa bày cho cô lúc trước.

Nghĩ cách tới Thính Ngữ Hiên của Âu Dương Ngữ uống trà, sau đó thừa dịp cô nàng không đề ý, thả thuốc này vào trong ly trà của mình, hãm hại Âu Dương Ngữ. Như vậy Đệ Ngũ Uyên có yêu thương Âu Dương Ngữ thế nào, lòng cũng sẽ sinh nghi kỵ, bất cứ ai có thể yên tâm ngủ cạnh một ả đàn bà rắn rết này?

Chẳng qua, thật sự đơn giản vậy sao? Cái này là loại bình thường, là độc dược có thể giải sao?

Thát Thát vừa đi vừa suy tư, tính toán khi nào ra ngoài tìm đại phu xem thử gói thuốc độc này, cô cũng không dám công khai tìm người trong phủ tới xem, như vậy có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Vừa tới Vân Thường cư, lại phát hiện có người đang đứng ở đó, quần áo đen tóc bay tán, đoán chắc đợi được một lúc rồi. Dường như nghe được tiếng bước chân của cô, hần xoay đầu lại, lần đầu tiên đôi mắt tím không hề xuất hiện nét lạnh lùng cùng chán ghét.

“A ha! Đại thần anh canh ở chỗ này làm gì? Ngắm trăng à!” Thát Thát ngẩng đầu nhìn vàng Thái Dương treo lơ lửng thật cao, lúc này mới phát hiện nói sai rồi, nhưng nhìn hần cũng không tức giận, nên lười thay lời nói.

Đệ Ngũ Uyên nhìn lướt qua cô, xoay người đi về một phía, tiếng nói trong trẻo lạnh lùng mang theo chút khó chịu, “Theo ta, đi một lát.”

Hừ? Chuyện gì đang xảy ra? Thát Thát ngẩng đầu nhìn trời, không có con mưa màu đỏ*.

(Con mưa màu đỏ: một hiện tượng siêu tự nhiên. Hiếm khi gặp.)

Đi vài bước, phát hiện Thát Thát không đi theo, có chút tức giận gầm lên, “Nhanh chóng bước theo!”

Thát Thát giật mình, vội vàng hấp tấp đuổi theo. Chọc giận hần thì không hay.

Lễo đẽo theo sau, đi theo bước chân của hần, lúc tới bên hồ, cuối cùng hần cũng dừng chân. Chắp tay ra sau, phẳng lặng như mặt hồ, trầm mặc không nói.

Có phải cổ nhân thích cho người khác ngắm lưng không hả? Sẽ không phải lão gia ngài quảng mắt mặt trước chứ?

“Đại thần, đột nhiên gọi tiểu nhân là có đại sự gì sao?” Thấy hần thật lâu không nói, Thát Thát quyết định tự mình mở miệng trước.

Đệ Ngũ Chiêu quay đầu sang, gò má tựa dao gọt đón nhận ánh mặt trời mùa đông, bớt đi lạnh nhạt của ngày xưa, nhiều thêm vài phần hiền hòa.

Giống như biết cô đang ngắm nhìn, con người sắc tím thăm thẳm chuyển tới, đối diện với cặp mắt tròn to của Thát Thát, không khỏi khẽ nhủ mảy, “Lau nước miếng đi.”

Thát Thát kinh hoàng, chẳng lẽ cô thấy đẹp nên sinh lòng mê đắm sao? Vội vàng đưa tay xoa xoa miệng, nhưng cái gì cũng không có.

“Anh dám gạt tôi.” Thát Thát oán trách trừng hần, thấy hần lạnh lẽo kéo khóe môi, chếp miệng nói: “Nhàm chán!”

“Có chuyện để nói.” Đệ Ngũ Uyên xoay người lại, gương mặt lạnh lùng mang theo chút hơi thở ấm áp.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Đại thần đừng làm tôi sợ nữa! Gần đây tôi không có làm chuyện gì xấu hết!” Thất Thất cả kinh thụt lùi về phía sau, hấn còn nở nụ cười nữa chứ, đúng là chuyện lạ có một không hai.

Đệ Ngũ Uyên ổn định lại gương mặt, nhẹ nhàng ho khan, “Tiểu Ngử nói với ta rồi, chuyện lần trước nàng ấy rơi xuống nước không quan hệ gì tới ngươi. Hơn nữa, Từ Vũ đã nhận tội, nói rằng à tự chủ trương. Chuyện này oan uổng cho ngươi rồi.”

“Sau đó thì sao?” Thất Thất tức giận nhìn hấn, đưa tay chỉ vào má trái, “Anh dùng sức tát bóp một cái, bây giờ vẫn còn đau đấy!”

“Thật sao?” Đệ Ngũ Uyên bước vọt qua, hai ngón tay nâng cằm cô, cúi đầu, hôn vào má trái của cô, “Bây giờ còn đau không?”

Thất Thất chấn động mạnh! Ai tới nói cho cô biết, Đệ Ngũ Uyên bị cái gì kích thích?!

Lui về sau hai bước như tránh rắn tránh rết, nghi hoặc nhìn hấn, “Chẳng lẽ... Anh là xuyên qua?”

Đệ Ngũ Uyên không trả lời cô, tiếp tục nói, “Tiểu Ngử rất thích ngươi, ta nghĩ, ta sẽ thử tiếp nhận ngươi.”

Thất Thất nổi vạch đen, đây là muốn là gì? Cho các cô hai nữ hầu một phu? Nhưng cô hoàn toàn không có ý nghĩ đó!

“Tuy rằng ngươi kém tiểu Ngử rất nhiều, tính cách có chút nóng nảy, lòng dạ cũng không được tốt lắm. Nhưng nếu tiểu Ngử thích ngươi, ta nghĩ, tất nhiên ngươi phải có ưu điểm.”

Thất Thất cười lạnh, “Thật cảm ơn lời khen của anh.”

Đệ Ngũ Uyên gật đầu, con ngươi chuyển hướng sang mặt hồ, “Tiểu Ngử đã mang thai con nối dõi của ta, việc lấy nàng ấy làm vợ không thể trì hoãn. Bất quá, nhiều lần ta hướng bệ hạ xin chỉ, đều bị cự tuyệt.”

“Cho nên là?” Thất Thất hí mắt, thật muốn cảm kính hiển vi tới xem con người này có thể cạn bã tới mức độ nào.

“Ngươi và tiểu Ngử thân thiết như hai tỷ muội, nên tôi nói với bệ hạ đôi chút, để tiểu Ngử và ngươi ngồi ngang hàng, cùng gả đến phủ thừa tướng.”

Nhìn hấn tim không đập nhanh mặt không đỏ nói ra điều kiện trơ tráo, tuy cô là một fan nhân vật chính chân chính, vun vén cho nam nữ chính là chuyện cô tình nguyện làm. Nhưng bị người ép buộc làm, thật sự, cực kỳ khó chịu!

Thất Thất đi tới, đẩy Đệ Ngũ Uyên tới bên hồ, ngựa đầu, cười chói lọi, “Đại thần, anh nói gì, tôi cũng đều đồng ý, bất quá, có một việc tôi muốn anh đáp ứng.”

Nghe thấy vậy, hai mắt Đệ Ngũ Uyên vụt sáng, “Nói đi, chỉ cần ta có thể làm, chắc chắn sẽ đồng ý với ngươi.”

“Tốt.” Khóe miệng Thất Thất khẽ động, cười lạnh, “Xin quay người đối diện hồ, không được cử động.”

Mặc dù Đệ Ngũ Uyên không hiểu cô muốn gì, nhưng vì tiểu Ngử, đành làm theo. Nhìn cảnh vật đối diện hồ, sông núi lạnh lẽo, tuy hơi tiêu điều nhưng lại có hương vị khác biệt.

Đột nhiên, bên hông nhói đau, liền bị người đá vào trong hồ.

Thất Thất nhìn gã nam chính nào đó bị mình một cước đá vào trong hồ, cười to, “Bệnh tự luyện của anh đã vượt quá mức chịu đựng của tôi rồi, không đập anh xuống hồ, tôi sợ buổi tối tôi ngủ không nổi!”

“Có! Nghe! Thường!” Đệ Ngũ Uyên trôi đầu từ trong làn nước, nước hồ lạnh buốt thấm ướt tóc hấn, có lẽ tức giận, sắc mặt càng thêm phản xanh đen, “Ngươi có biết ngươi đang làm cái gì không?”

“Sao lại không biết?” Thất Thất nhìn khinh thường hấn, “Còn nữa, đừng tiếp tục tự luyện nữa, tật xấu này hết sức nguy hiểm! Còn anh, vẫn chưa lọt vào mắt tôi đâu.”

Dứt lời, không để ý tới người nào đó trong hồ đang nắm chặt quả đấm, xoay người trở về.

Ngẩng đầu, nhìn bầu trời hết sức trong xanh, Thất Thất cười thâm, quả nhiên tìm người xả bực, tâm trạng sẽ tốt lên rất nhiều.

Trở về Vân Thường cư, còn chưa ngồi xuống, đã thấy Đệ Ngũ Chiêu vội vã chạy vào.

Trên mặt vẫn đọng vài giọt mồ hôi, tay phải đang cầm một thanh kiếm gỗ. Về mặt lo lắng, giây phút nhìn thấy cô không xảy ra chuyện gì, lập tức nhẹ nhõm.

Khoanh tay, ngạo mạn ngẩng đầu, “Tiện nhân! Không ngờ ngươi còn sống! Thế nào, gã thích khách kia không chinh đốn ngươi à?”

Thất Thất tiến lên vài bước, vươn tay ôm cu cậu vào lòng, nhéo mặt nó, “Nói năng cẩn thận, quan tâm chị thì nói thẳng, tổn thương chị vui lắm sao.”

“Hừ!” Đệ Ngũ Chiêu muốn giãy giụa, nhưng sợ kiếm gỗ trong tay đã thương cô, vội quăng kiếm gỗ ra xa, kéo ra cái tay đang giầy vò mặt nó, “Buông ta ra! Không cho nắn bóp mặt ta!”

“Tiểu Chiêu, chị nhớ em muốn chết!” Thất Thất ôm mặt thằng bé ra sức hôn nó một cái, mắt thấy mặt cu cậu đỏ lên nhanh chóng, không khỏi ngạc nhiên nói, “Hừ? Tiểu Chiêu, sao hôm nay mặt em đỏ như vậy? Không phải là xấu hổ chứ...”

Nhìn ánh mắt mập mờ của Thất Thất, Đệ Ngũ Chiêu đẩy cô ra, xoay người sang chỗ khác, khó chịu ném lại cho cô bóng lưng, “Không biết xấu hổ!”

Bất chợt Thất Thất quay đầu thê lương, u oán nói, “Tiểu Chiêu...”

“Cái gì?” Đệ Ngũ Chiêu bất mãn lên tiếng, xoay đầu lại, phát hiện ánh mắt của cô cực kỳ ưu thương, chẳng hề giống bộ dạng tùy tiện ngày thường chút nào.

Lòng không tránh khỏi hơi hồi hộp, đi tới, “Sao vậy?”

“Nhan Lạc là con gái...” Thất Thất không nhìn thẳng bé, nhìn ra ngoài cửa sổ, u oán nói, “Anh ấy lại là con gái...”

Tất nhiên Đệ Ngũ Chiêu nhớ tới cái tên võ công cực kỳ cao đã xách ngược người nó, hơn nữa... Thằng bé quay đầu, nhìn gò má Thất Thất... Hắn còn là người Thất Thất thích.

Nghĩ tới đây, Đệ Ngũ Chiêu không khỏi cắn răng nghiến lợi.

Hôm nay, đột nhiên nghe nói tên đó là con gái, bỗng dưng trong lòng có chút vui mừng. Nhưng nhìn dáng vẻ Thất Thất, đoán chắc không dễ chịu gì.

Suy nghĩ một chút, bĩu môi, khó chịu quay đầu, “Đừng nghĩ ngợi. Con gái thì con gái, thấy người chẳng có chút sức sống nào, cho phép người được hôn lên mặt ta.”

“Gi cơ?” Phút chốc Thất Thất lấy lại tinh thần, hai mắt lấp lánh ánh sáng.

“Hừ! Chỉ cho phép hôn một chút thôi!”

“Được!” Mặc dù miệng Thất Thất đồng ý, nhưng lại không có ý định làm thật.

Ngón tay vừa đụng vào khuôn mặt của thằng bé, liền thấy mặt nó nhanh chóng đỏ, nhớ tới câu mờ dăng tới miệng không ăn thì phí của giờ.

Dùng sức hôn một cái, nhìn Đệ Ngũ Chiêu tựa như trút được gánh nặng thở ra một hơi, cô cũng không dừng tay, tiếp tục hôn thêm cái nữa.

Đệ Ngũ Chiêu sững sờ, có chút phát giận, xoay đầu lại, “Sao người...”

Hai môi đụng nhau, bốn mắt nhìn nhau. Thất Thất có nghĩ cũng không ngờ tới cu cậu sẽ xoay đầu lại đột ngột, giật mình tròn to hai mắt. Trong lòng cười lăn, đúng là lãi lớn!

Đệ Ngũ Chiêu đẩy cô ra, loạng choạng lui về sau, hai mắt chớp chớp, lúng túng giống như không biết đối mặt như thế nào, đây là lần thứ hai!!

Phòng má, lên án nhìn chằm chằm vào Thất Thất, đột nhiên ngồi thụp xuống đất, gào khóc.

Thất Thất sững sờ, đây là đứa trẻ đáng yêu kiểu ngao niệng luôn mắng tiện nhân sao?

“Tiểu Chiêu, đừng khóc, không phải là hôn vào môi một cái thôi sao.” Thất Thất cố gắng kéo nó lên, “Không phải là chưa hôn bao giờ.”

Dường như càng nói, Đệ Ngũ Chiêu càng gào thét lợi hại hơn. Hất bỏ cánh tay đang duỗi ra của cô, sống chết không chịu đứng lên.

“Ui da! Tiểu Chiêu đại gia ơi, đừng khóc, em khóc chị sẽ nhưc đầu!” Thất Thất ngồi xổm trên mặt đất, nhìn nó la khóc om sòm, “Chị sai rồi, chị thật sự biết lỗi rồi. Em muốn bao nhiêu kẹo hồ lô, chỉ cần nói số lượng, chị đồng ý hết.”

Đệ Ngũ Chiêu chau mày, nhưng kiên trì không để bị dụ dỗ, vẫn ngồi dưới đất gào khóc như cũ.

“Thế này vẫn không được sao?” Thất Thất nhăn nhó không hiểu, nếu như ngay cả kẹo hồ lô cũng không có tác dụng, vậy phải làm thế nào?

“Hay là thế này.” Thất Thất ngồi xổm trước mặt hắn, lại sát bên cạnh hắn, “Em hôn lại chị, chúng ta hòa?”

Gương mặt Đệ Ngũ Chiêu thoáng vắn vẹo, một tay đẩy cô ra, “Vô liêm sỉ!” Đây xong tiếp tục khóc.

“Được được, em cứ khóc đi, chị không quấy rầy em.” Thất Thất hoàn toàn bó tay chịu chết.

Đứng lên, mang ghế tới, bưng một bình trà, vừa thưởng thức trà vừa tò mò nhìn xem rốt cuộc nó còn khóc tới khi nào.

Ấy thế mà khóc hết hai canh giờ!! Mãi tới tận thời gian ăn trưa, Thất Thất vừa ăn đồ ngon, vừa nhìn xem thằng bé có thể khóc tới khi nào.

Vào lúc Thất Thất đang phấn khởi chiến đấu cái đùi gà, bất chợt, Đệ Ngũ Chiêu nhỏ giọng mở miệng, “Ta đói.”

Dứt lời, thằng bé đoạt lấy đùi gà trong tay cô, vài miếng đã gặm hơn phân nửa.

Thất Thất sùng sốt, “Không phải em đang khóc sao?”

Đệ Ngũ Chiêu oán trách trừng mắt nhìn cô, “Ta muốn người đáp ứng ta một điều kiện.”

“Điều kiện gì? Kẹo hồ lô hả?”

“Không phải người hứa mỗi ngày mua cho ta kẹo hồ lô trước đây rồi sao? Nhắc đến, người còn thiếu ta 12 xâu kẹo hồ lô.” Đệ Ngũ Chiêu oán hận nhìn cô, cặp mắt bởi vì vừa được nước mắt rửa sạch mà trở nên cực kỳ trong vắt.

“Hự...” Thất Thất không ngờ, nó vẫn nhớ, “Vậy điều kiện là gì?”

“Hiện tại ta chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ ra sẽ nói với người.”

Thất Thất gật đầu, “Tùy em, chỉ cần đừng khóc nữa là được.”

Đệ Ngũ Chiêu gật đầu, cuối cùng đứng lên, bước nhanh tới trước bàn, cầm thức ăn trên bàn vội ăn, “Đói chết rồi.”

Nhiều mày nhìn Thất Thất vẫn ngẩn người tại chỗ, thằng bé tức giận nói, “Tiện nhân! Ngây ngốc gì chứ? Người chưa đói sao?”

Thất Thất nổi vạch đen... Vậy mới phải, đây mới là tiểu Chiêu của ngày thường, đứa bé gào khóc vừa xong tuyệt đối là ảo giác của cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Trùng trị xuân hoa dã man, mối họa âm thầm kết thúc

“Trên xà nhà có thứ gì hay ho sao? Mà lần nào cũng treo ở trên đó?” Thất Thất vừa mới khuyên bảo được Đệ Ngũ Chiêu rời đi, nằm ở trên giường, liền bất giác một đôi mắt lấp lánh trên xà nhà, nhìn cô sáng rực như cú mèo.

Vạn Giang Hồng cười, nhẹ nhàng nhún người, liền nhảy xuống, “Chỗ này rất tốt để ngắm phong cảnh, có thể ngắm trọn gương mặt của mỹ nhân nhi, cho ta giải nỗi khổ tương tư.”

Thất Thất xì đều, “Bớt nói đi! Anh biết rõ tôi sẽ không tin, còn cố nói đến mức buồn nôn như vậy!”

“Nàng đã biết ta biết nàng sẽ không tin, vậy những gì nàng vừa hỏi lúc nãy, chẳng phải tự bôi xấu mặt mình sao?” Vạn Giang Hồng ranh mãnh chớp chớp mắt.

Thất Thất quay đầu, tức thời có cảm giác trào dịch dạ dày lần nữa.

Đột nhiên nhớ tới gói thuốc mà Xuân Hoa cho cô.

“Chắc anh có chút hiểu biết về dược lý phải không?” Thất Thất móc ra gói thuốc Xuân Hoa đưa cho cô lúc trước từ trong ngực, “Anh xem hộ tôi, loại thuốc bột này là cái gì?”

Vạn Giang Hồng nhận lấy gói thuốc, mở ra, đưa ra hai ngón tay bốc lên thứ bột màu trắng, cúi đầu, hít nhẹ, bất chợt, hai mắt lóe lên tia sắc bén, ngẩng đầu nhìn Thất Thất, cười như không cười nói, “Không biết người phương nào khiến mỹ nhân nhi cảm hận như thế, đến nỗi phải dùng đến loại độc dược hung tàn như này.”

“Anh cả nghĩ quá rồi, anh chỉ cần nói cho tôi biết, đây là cái gì, dược tính như nào là được.” Thất Thất cau mày, nhìn chất bột màu trắng, quả nhiên không đơn giản.

Đóng lại gói thuốc, y trả lại gói thuốc cho Thất Thất, “Cái này là Tuyệt Mệnh tán, là một trong những độc dược đáng sợ nhất trên đời. Một khi trúng độc, trong nửa chung trà, không thể nói được, thất khiếu* chảy máu ba ngày mới có thể chết trong đau đớn. Hơn nữa, không có thuốc nào chữa được.” Vạn Giang Hồng nhìn qua Thất Thất, “Độc dược tàn nhẫn như vậy, vẫn dùng nên dùng, nàng có thù hằn gì cứ nói thẳng với ta, ta báo thù thay nàng, còn biện pháp này của nàng... sẽ tổn hại rất nhiều Âm đức* đó.”

(Thất khiếu: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng)

Âm đức: Việc làm tốt đẹp không được ai biết, nhưng thần thánh biết và sẽ đền bù.)

Thất Thất nghe thấy vậy, âm thầm cắn răng, ả Xuân Hoa này, thật đúng là nham hiểm! Nếu như cô thật sự nghe theo lời đề nghị của ả, uống thuốc này hòng hãm hại Âu Dương Ngữ, cho dù cô tìm ra manh mối, nhưng bởi vì trúng độc mà miệng không thể nói, cũng không có cách nào báo lại chân tướng sự việc cho Đệ Ngũ Uyên. Sau đó chỉ có thể khổ sở chờ chết.

Nếu cô chết đi, cho dù Đệ Ngũ Uyên yêu Âu Dương Ngữ, sẽ không trách phạt, nhưng Cố Căn Hi luôn thương yêu Cố Nghê Thường tất nhiên sẽ không bỏ qua cho Âu Dương Ngữ. Đến lúc đó, đắc lợi không phải bốn thị thiếp bọn chúng sao. Thật sự là quá độc ác! Nhân tài như vậy mới là nữ phụ chân chính!

“Thật sự có người tôi nhìn ngứa mắt, hay là, tôi dẫn anh đi xem một chút?” Thất Thất liếc nhìn ngực y, “Anh có thuốc gì hay ho để chơi đùa không?”

(Căn a.... *liếc trời*)

“Thuốc để chơi đùa?” Con người đào hoa của Vạn Giang Hồng xoay chuyển, đối diện với ánh mắt chờ mong của cô, môi mím câu nhẹ, “Nói ra thì, thật đúng là ta có.”

“Là cái gì?” Phút chốc Thất Thất lên tinh thần, tò mò nhìn chăm chăm y, hai tay nắm vạt áo trước bụng sức lắc lắc, “Nói nhanh nói nhanh!”

Vạn Giang Hồng có phần bất đắc dĩ mặc cô liều sức lắc, trên mặt vẫn duy trì nụ cười mỉm ba phần, “Liệu có phần thưởng gì không? Không có phần thưởng, ta sẽ không cho.”

“Hừ! Hẹp hòi!” Thất Thất giống như vứt rác, buông lỏng tay ra, neho mắt khinh thường nhìn, “Không cho thì thôi, quý hẹp hòi! Tôi dùng chính thuốc của tôi cũng được.”

Nhìn cô móc ra gói Tuyệt Mệnh tán kia, rồi định đứng dậy ra ngoài. Tất nhiên Vạn Giang Hồng không muốn nhìn cô dùng thứ thuốc kinh khủng đó đi hại người. Vội vàng giữ tay cô lại, “Được được được! Coi như ta sợ nàng. Ta cho nàng! Tuy nhiên, nàng phải giao cho ta gói Tuyệt Mệnh tán kia.”

Thất Thất cười, “Giờ mới hơi giống người bình thường đấy.” Vừa đặt gói Tuyệt Mệnh tán vào trong lòng bàn tay của y, đột nhiên nói: “Cảm giác anh với trong truyền thuyết vẫn có sự khác biệt rất lớn.”

“Há? Trong truyền thuyết kể như nào?” Y nhất thời hăng hái, “Có phải anh tuần tiêu sái, người gặp người thích, hoa thấy hoa...”

“Dừng dừng! Bệnh tự luyện của anh so với trong truyền thuyết còn nặng hơn, do lâu rồi không uống thuốc sao?” Thất Thất coi thường, “Có muốn tìm bác sĩ khám không? Phải rồi, lần trước không phải có thần y Quý tiên sinh đến sao, để ông ấy chữa cho anh căn bệnh tự luyện đứt dây thần kinh. Nhưng mà, bây giờ không biết ông ấy đang ở chỗ nào?”

“Quý Thủ sao?” Vạn Giang Hồng cười cợt, tựa như nghĩ tới điều gì, trong mắt cười mang theo vài phần xảo trá.

“Anh biết?” Thất Thất tỉ mỉ nhìn về mặt y.

Lập tức y thu lại nụ cười trên mặt, “Làm sao mà ta biết được?”

Biểu tình trên mặt thu lại quá nhanh, Thất Thất âm thầm gật gù, tuyệt đối có mờ ám!

“Dừng nghĩ nữa.” Đầu ngón tay Vạn Giang Hồng búng trán cô, “Không phải nói muốn đi báo thù sao? Bây giờ chúng ta đi thôi.”

Thất Thất gật đầu, che cái trán bị búng đau, “Được, đi nào.” Lén liếc y, một búng này cô sẽ nhớ kỹ.

.....

Xuân cư.

”Chính là ở đây?”

Thất Thất gật đầu, “Đi theo tôi.” Dứt lời, nhanh như mèo bước vào vườn.

Có lẽ bởi đây là nơi ở của thị thiếp, thị nữ hầu hạ quét dọn hầu như không có. Văng vể tịch tịch, cũng khó trách họ sẽ nghĩ ra kế hoạch hiểm độc như vậy, hoàn toàn là nhân cư vi bất thiện, bức bối nảy sinh.

Lặng lẽ tới bên cửa, Thất Thất dùng ngón trỏ chọc một lỗ trên cửa sổ, dán mắt lên trên, xem xét tình hình bên trong.

“Sao sao? Có ở đó không?” Vạn Giang Hồng đứng ở bên, vừa nhìn bao quát xung quanh có người hay không, vừa nhỏ giọng hỏi.

Thất Thất ngẩng đầu lên, khẽ giọng hỏi, “Có mê hương gì đó không, chỉ có một mình ả ngồi thêu thùa thôi.”

Vạn Giang Hồng nhủ mảy, “Loại đồ vật hạ đẳng như mê hương sao ta lại có chứ, sẽ làm bản thân mất giá.” Dứt lời, từ trong ngực lấy ra một bình sứ màu đỏ, đổ ra một viên thuốc, “‘Tam Thanh Đảo’ này của ta so với mấy loại mê hương khó ngủ kia lợi hại hơn nhiều.”

(Tam Thanh Đảo: ba tiếng ngã.)

“Thật chứ?” Thất Thất nghi ngờ, chỉ là một viên thuốc thôi mà.

Vạn Giang Hồng làm vẻ mặt khinh thường ‘oắt con, chưa từng va chạm xã hội’, vờ vờ viên thuốc, phá ra một lỗ nhỏ, rồi ném vào qua cửa sổ.

“Một...Hai...Ba...” Y chủ động nhắm đếm. Ba tiếng vừa dứt, liền nghe ‘uych’ một tiếng.

Thất Thất kinh ngạc, nằm ở trên cửa sổ, nhòm vào bên trong qua cái lỗ thùng nhỏ kia, lúc này, Xuân Hoa đã ngã nằm trên mặt đất. Thất Thất xoay đầu, nhìn bộ dạng huênh hoang của y, lời khen ngợi ngay lập tức bị bóp chết.

“Chúng ta vào nào.” Lôi Vạn Giang Hồng định vào bên trong. Lại bị y kéo lại.

“Chẳng lẽ nàng muốn té xỉu sao? Thật sự nghi ngờ, rốt cuộc nàng có não không đấy.” Nhìn sắc mặt Thất Thất tối dần, y vội vàng lôi ra một bình sứ màu xanh lá cây, đổ ra hai hạt, “Mỗi người một viên.”

Tuy rằng bất mãn, nhưng vẫn nghe lời nuốt một viên, bấy giờ mới đẩy cửa đi vào.

Nhìn Xuân Hoa nằm trên mặt đất, Thất Thất cười âm hiểm, nhai ranh, dám hại cô, xem cô có trừng trị một trận thỏa đáng không!

Một cước đá vào bụng ả, “Hừ! Chuyện lần trước mảy làm lộ vị trí của bà, hại bà bị giam ở Từ Đường còn chưa giải quyết, giờ lại dám hăm hại bà! Xem bà chính chết mảy đây!”

“Này, người ta là phái nữ, đừng độc ác quá.” Vạn Giang Hồng kéo cô, ngăn cản cô tiếp tục đá, “Ta có thuốc đây, dùng chân đá tổn rất nhiều sức. Hơn nữa, đau nàng, lòng ta cũng sẽ đau.”

“Đừng làm tôi ói, có thuốc gì, mau lấy ra!” Bấy giờ Thất Thất rất tò mò, y sẽ lấy ra loại thuốc kỳ quái nào đây.

Vạn Giang Hồng mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một bình nhỏ màu tím, “Cái này không đơn giản đâu, vừa chạm vào da thịt, sẽ nổi lên bóng nước màu đỏ, nếu không có thuốc giải bí truyền của ta, không qua ba ngày tuyệt đối sẽ không biến mất.”

“Khà khà, cái này chơi vui đấy.” Thất Thất vui vẻ, nói xong liền muốn cướp đoạt. Y đề phòng tránh thoát, “Cẩn thận một chút, vẩy lên người, không phải chuyện đùa.”

Nhìn Thất Thất gật đầu, lúc này mới thận trọng đưa bình cho cô, “Dùng tiết kiệm, ta tốn không ít công sức mới chế ra thuốc này đó.”

Mở nút bình ra, bên trong tỏa ra mùi thơm, vén tóc bám trên mặt Xuân Hoa, vẩy từng điểm một trên mặt ả thành hai chữ: trái một chữ ‘xấu’, phải một chữ ‘người’. Ai nói hai chữ người xấu không thể viết trên mặt? Cô phải để cho người xấu này thật nổi bật!

“Nàng thích viết chữ trên thân thể người khác lắm sao?” Vạn Giang Hồng oán hận nhìn cô, có lẽ nhớ lại đợt bị cô xử lý ở Đức Khắc Sĩ, lại còn viết ‘tôi là tiện nhân’ lên ngực nữa. Lại nhìn nữ tử đang hôn mê bất tỉnh, mặc người xấu xí, rất có cảm giác đồng bệnh tương liên.

“Người đáng trừng trị phải trừng trị, với cả, nếu không chọc tôi tôi... sao tôi phải đi chọc người khác, điểm này, anh phải rõ chứ.” Thất Thất nhướn mày, “Cần tôi nhắc nhở anh đã làm cái gì sao?”

Vạn Giang Hồng cười gượng hai tiếng, “Ha ha, không cần. Lão ngài muốn làm gì thì tập trung làm đi, ta không nói cái gì hết.”

Vốn định coi bỏ xiêm y của ả, viết vài chữ trên người ả, nhưng thấy còn có một sắc lang đứng bên cạnh, đành thờ dài, coi như bỏ qua.

“Tạm thời như vậy được rồi.” Thất Thất đứng dậy, đập kín bình trả lại cho y, “Chúng ta trở về thôi.”

Vạn Giang Hồng cười khẩy, “Mỹ nhân nhi, nàng thật là nhân từ!” Nhìn trên mặt Xuân Hoa bắt đầu xảy ra biến hóa, thậm chí run rẩy, người viết người xấu đã đủ tàn nhẫn rồi, lại còn viết cái chữ ‘xấu’ kia ở dạng phồn thể!

(Chữ ‘xấu’ (phôi) viết theo giản thể chỉ có 7 nét, nhưng viết theo phồn thể sẽ có 19 nét. Dù thấy chị nhà ác cỡ nào...)

.....

Ngày hôm sau, nghe nói Xuân Hoa phu nhân bị muỗi đốt, cả ngày treo lụa mỏng che mặt không gặp người ngoài. Mỗi khi tiểu thị nữ không cẩn thận đụng phải khăn che mặt của ả, hoảng sợ trông thấy khuôn mặt gớm ghiếc của ả, tuy bị phạt hèo, nhưng không lâu sau đó đã truyền khắp phủ Thừa tướng.

Khi Thất Thất nghe được thì ở trên giường thích thú lăn lộn.

Không hề hay biết, bên trong Xuân cư, Xuân Hoa xé rách bao nhiêu cái khăn tay, thậm chí nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chớ để ta bắt được, bằng không sẽ

xé xác nó!”

“Phu nhân...” Một tiểu thị nữ sợ hãi đứng ở cửa, muốn nói lại thôi.

Xuân Hoa nhìn người tới, rét lạnh trên mặt tức khắc đổi sang gương mặt tươi cười, “Thì ra là Tuyết Tương à! Mau vào đây! Có phải Đông Tuyết muối muối sai người đến không?” Mặc dù trên mặt cười, nhưng lại âm thầm xoắn chặt khăn tay, hừ, đây là tới nhìn ả xấu mặt sao?

“Phu nhân, nô tỳ... Nô tỳ có chuyện muốn nói với ngài một chút.” Tuyết Tương sợ sệt cúi gằm đầu.

“Nói, rốt cuộc là chuyện gì?”

“Hôm đó...” Tuyết Tương khăn trương nắm chặt bàn tay, “Hôm đó, nô tỳ có đi ngang qua Xuân cư, nhìn thấy công chúa vào phòng ngài.”

Nghe thấy vậy, Xuân Hoa xoắn nát khăn tay trong tay, âm thầm cắn răng, lại là ả?!

Mặc dù trong lòng oán hận, nhưng ả vẫn giữ nguyên sắc mặt khuyển lon, “Tuyết Tương à, nói không thể nói bậy. Về sau, người cứ xem như chưa từng nhìn thấy gì cả.”

Thấy nàng gật đầu một cái, Xuân Hoa tiếp tục nói, “Còn nữa, thay ta cảm ơn phu nhân nhà người.”

”Dạ...”

.....

Mọi người nói, Đông Tuyết phu nhân lạnh tình tiết dục*, cả ngày chỉ làm bạn với cỏ hoa, trong Đông cư hoa nở bốn mùa không rụng, thường xuyên dẫn chúng thị nữ tiểu nô tới đây ngắm cảnh, nhưng nàng chưa bao giờ đi cùng bọn họ, mà chỉ làm chuyện của mình, thỉnh thoảng sẽ sai người mang tới một hai chén trà xanh, vì vậy, trong bốn thị thiếp, Đông Tuyết phu nhân được lòng người nhất.

(Tiết dục: có hai nghĩa, nhưng theo trong truyện thì được hiểu là giảm hoặc hạn chế bớt nhu cầu tình dục.)

“Đêm qua trong viện, mẫu đơn lại rụng xuống ba lá, nhìn mà đau lòng. Tuyết Tương, có thể chăm sóc cẩn thận được không?” Tay Đông Tuyết cầm bút lông, lưu loát vẽ một cây Mẫu Đơn trên giấy.

Tuyết Tương đứng ở bên, không còn vẻ sợ sệt như trước, “Nô tỳ mới vừa chăm sóc, đoán rằng không lâu sẽ có hiệu quả.”

Đông Tuyết nhíu lại, “Xem ra sắp có trận gió to, có lẽ mẫu đơn của ta sẽ lại rụng thêm vài lá rồi...”

“Phu nhân chớ lo lắng, mùa đông đã tới, lá rụng là chuyện bình thường. Ai biết ngọn gió nào cuốn rơi lá mẫu đơn đây?”

Đông Tuyết cười khê, con mắt linh hoạt hơi chuyển, “Quả nhiên Tuyết Tương là tri kỷ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Nữ chính thành thân, tiểu chiêu đồ kỵ

“Vân Thường công chúa, bệ hạ có dặn trước, nếu công chúa tới, không cần thông truyền. Công chúa, xin mời ngài.” Tiểu thái giám cúi đầu, cung kính đẩy cửa Ngự thư phòng ra.

Thất Thất kinh ngạc, chẳng lẽ Cố Cẩm Hi đã biết trước cô muốn tới tìm anh ấy sao?

Lần này đến đây, đơn giản là vì chuyện của Đệ Ngũ Uyên và Âu Dương Ngữ, tuy rằng Đệ Ngũ Uyên tự luyện bốc mùi lại thêm tính khí thất hống, nhưng là một fan chân heo trung thành nhiều năm, cô vẫn muốn lo liệu cho hai nhân vật chính. Còn tác động này có thể lại chọc giận Mạnh Mạnh tác giả hay không, trước mắt không nằm trong phạm vi lo nghĩ của cô.

Tiến vào Ngự thư phòng, thấy Cố Cẩm Hi đang nằm thoải mái trên án kê, hai thị nữ đứng bên cầm quạt lông phe phẩy quạt. Thất Thất lặng lẽ đi tới, vẩy lui hai thị nữ kia. Cô cúi đầu, nhìn nhìn hai mắt Cố Cẩm Hi khép lại, lông mi thật dài hơn run run, đoán hẳn đang nằm mơ thấy cái gì, môi mím khai mở như thể muốn nói điều gì.

Con người Thất Thất hơi đảo, cầm lên bút lông bên cạnh, chấm chấm mực nước, giờ tay tính vẽ bậy lên mặt hắn. Nhưng vừa chấm trên trán của hắn, còn chưa kịp viết, đã bị một cái tay nắm chặt lấy cổ tay.

Đột nhiên cả kinh, Thất Thất tròn to hai mắt, đối diện với đôi mắt ngời sáng từ từ mở ra, trong lòng lộ bộ, nhất thời có dự cảm xấu.

Cố Cẩm Hi ngẩng đầu lên, ánh mắt dường như còn có chút rời rạc, nhìn bộ mặt hơi ngạc nhiên của Thất Thất, lại nhìn cổ tay đang nắm bắt, trong tay cô còn cầm cây bút lông nhỏ xuống giọt mực, ‘tách’ một tiếng, mực nước rơi lên tấu chương đang mờ, lan thành một đóa mực hoa, chậm rãi nở.

Lúc này, hần đã hoàn toàn tỉnh táo, lạnh lùng nhìn gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch của cô, cắn răng nghiêng lợi nói, “Ngươi làm gì ở đây?”

“Ha ha...” Thất Thất trực chảy mồ hôi lạnh, thật sự sẽ không phải cái nhân cách thứ hai bạo tàn đó chứ?!

Cố Cẩm Hi đứng lên, liếc cô, lạnh nhạt. Sau đó hướng ra ngoài ngự thư phòng nói, “Có người ngoài đi vào cũng không biết bẩm báo? Tất cả đi lĩnh 50 đại bản!”

“Nô tài... tuân chỉ.” Nghe âm thanh bên ngoài run rẩy, Thất Thất càng tăng thêm vài phần sợ hãi. Xem ra hai nhân cách này tách biệt, không hề hay biết đối phương xảy ra những chuyện gì.

“Bệ... Bệ hạ.” Mặc dù Thất Thất sợ, nhưng vẫn không nhịn được mà mở miệng, “Thần muội có chuyện muốn nhờ.”

Cố Cẩm Hi buông lỏng cổ tay cô, chấp tay ra sau, bễ nhễ ngạo mạn, “Quý xuống nói.”

Thất Thất âm thầm cắn răng, trước đây sao không xuống tay nhanh lẹ, vẽ trên mặt anh ta mấy con rùa!

Dù rằng trong lòng kêu gào không muốn, nhưng người dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Đầu gối thả lỏng, liền quỳ xuống.

“Phu quân và Âu Dương cô nương tình đầu ý hợp. Kính xin bệ hạ có thể thành toàn.”

Cố Cẩm Hi cười lạnh ba tiếng, “Hừm! Đây chính là lời ngươi muốn nói? Đường đường là một công chúa, lại phải vì một gã nam nhân mà nuốt giận vào bụng đến mức đó. Nói ra, thật đúng là vứt hết thể diện hoàng gia mà!”

Thất Thất quỳ trên mặt đất, cúi đầu, không nói một từ.

“Đã không có dung mạo, đến lòng phu quân mình cũng nắm không được, còn để ả hồ ly tinh có cơ hội lợi dụng. Trẫm cảm thấy đáng thương thay cho ngươi.”

Thất Thất vẫn im lặng như cũ, cúi đầu tiếp tục nghe.

“Ngươi vì bọn họ làm đến mức này, bọn họ có cảm kích ngươi chút nào không? Kết quả, còn không phải may áo cưới cho người ta.”

Cúi đầu, tiếp tục không nói.

“Rốt cuộc ngươi có nghe trẫm đang nói gì không?!”

Cố Cẩm Hi nhìn bộ dạng không giận không oán của cô, đột nhiên có loại cảm giác vô lực. Đưa tay, nắm lấy cổ cô, “Đừng có nói cái gì mà vì yêu cam tâm tình nguyện. Hần, là bị ngươi lừa gạt, cho rằng ngươi tâm địa thiện lương, trẫm, biết bộ mặt thật của ngươi. Đừng có tỏ vẻ đáng thương trước mặt trẫm.

Cảm thấy bàn tay trên cổ càng lúc càng bóp chặt, bỗng chốc Thất Thất hô hấp khó khăn, ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào hần, “Cầu xin bệ hạ hạ chỉ, cho phu quân cưới Âu Dương cô nương.”

Đột nhiên, Cố Cẩm Hi buông lỏng tay, cười như không cười nhìn cô, “Được thôi, nếu ngươi đã muốn diễn trò với trẫm, trẫm sẽ theo đến cùng.” Dứt lời, vài bước tới trước án kỷ, cầm bút lông, sột soạt vài nét, liền viết xong thánh chỉ, “Cầm đi, trẫm muốn xem thử, rốt cuộc ngươi muốn diễn trò gì.”

Hai tay Thất Thất nhận thánh chỉ, không ngừng ho khan, “Khụ khụ... Khụ khụ... Thần muội... cảm ơn bệ hạ.”

“Lui ra, trẫm phát ngán khi nhìn thấy ngươi.” Cố Cẩm Hi ghét bỏ, liếc qua cô, nhìn cô chậm rãi đứng lên, đột nhiên có chút nhìn không nổi, “Nhanh nhanh! Cút!”

Thất Thất khẽ run rẩy, ôm thánh chỉ thi lễ một cái liền cuống quýt chạy ra ngoài.

Tên này, ờ với hần thêm một lúc nữa, thật sự chết người!

.....

Hai mươi ba tháng mười một, thích hợp cưới gả.

Trời còn tình mơ, Thất Thất đã bị lão mục tử kéo dậy, nói gì mà trang điểm. Bạn nói xem, thành thân là Âu Dương Ngữ người ta, liên quan gì tới cô. Nhưng mà lão mục tử nói cũng thật hay, tân nhân qua cửa, cô là chính phòng không thể yếu thế, nhất định phải tươm tất một chút. Thất Thất bắt đầu đi, mấy cái quy cù đi chết đi!

Nhà của Âu Dương Ngữ đã bị tịch thu, luôn cư ngụ trong phủ Thừa tướng. Cho nên cổ kiệu rước dâu nhận tân nương sau đó vòng quanh Kinh thành

một chuyến, rồi mới trở về phủ Thừa tướng.

Người tới rất nhiều, đa số là có quen biết Thất Thất, nhưng Thất Thất lại không biết. Nhìn Đệ Ngũ Uyên hạnh phúc dắt Âu Dương Ngừ tới, Thất Thất cũng chuyển tầm mắt đến bụng của tân nương. Không biết tiểu bb (baby) nằm ngoài kịch bản tương lai sẽ là dạng gì đây?

Từng bước lễ thành thân đều tiến hành đều vào đấy, Thất Thất lấy cớ không thoải mái, liền trong ánh mắt đồng tình của mọi người lui ra ngoài.

Thật ra thì cô chỉ muốn ngủ bù mà thôi.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân thành thân, trong hậu viện không có ai cả, cô lặng lẽ mừng ron. Nên trong lương đình gió nhẹ, nhanh chóng thiếp ngủ.

Cố Cẩm Hi vốn định xem trò cười của cô, sáng sớm đã tới phủ Thừa tướng theo dõi lễ thành thân, tìm kiếm khắp nơi, mới biết được chắc hẳn cô không muốn nhìn người mình yêu cưới người khác nên đã thương tâm trở về phòng.

Vừa đi qua lương đình, liền bắt gặp có người đang ngủ. Tiến đến mới phát hiện, người mà bản thân muốn cười nhạo, lại đang thiêu thiêu ngủ, khóe miệng còn rỉ ra thứ chất lỏng óng ánh, có cái gì giống một thể tử bị thất sủng hả?

Ngồi xổm người xuống, quan sát diện mạo của cô ở khoảng cách gần, Cố Nghê Thường, quả thật là một quốc sắc thiên hương. Chỉ là đáng tiếc...

Cố Cẩm Hi lắc đầu, liền thò tay nắm cái mũi xinh xắn của cô, nhìn cô không vui nhũn mày, phút chốc cảm thấy hết sức thú vị. Xem ra cô sẽ nhanh chóng tỉnh dậy. Nào ngờ, cô hé mở miệng nhỏ, vẫn tiếp tục say ngủ.

Như vậy cũng có thể ngủ?

Cố Cẩm Hi hơi nheo mắt lại, thả mũi cô ra, chuyển sang nắm lấy cổ cô, nhìn gương mặt cô từ từ biến đỏ, đôi tay có chút kích động run rẩy. Hẳn chỉ cần vận sức một chút, là có thể bóp chết đứa con hoang này, vậy hẳn còn phiền não gì mà không làm.

Sức lực trên tay dần dần tăng, nghe cô thở có chút khó khăn, lông mi khổ sở run run, nhưng vẫn không hề mở mắt.

Cảm nhận được tính mạng của cô từng chút một cạn kiệt trong chính tay mình, Cố Cẩm Hi hơi cười. Nếu như cô chết rồi, vậy hẳn sẽ không còn nhược điểm nào nữa.

‘Bốp’, đột nhiên gáy nhói đau, hai mắt Cố Cẩm Hi vừa nhắm, liền té ngã bên cạnh. Trong tay Đệ Ngũ Chiêu bê một tảng đá đứng sau hẳn.

Vứt tảng đá đi, Đệ Ngũ Chiêu nhìn sắc mặt Thất Thất có chút xanh đen, vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ, nhất thời luống cuống, ra sức lắc lắc bả vai của cô, nước mắt dâng trào, lần đầu tiên gọi ra tên cô, “Nghê Thường!”

“Nghê Thường! Nghê Thường! Ngươi không thể chết được!” Đệ Ngũ Chiêu ôm cổ cô gào khóc, “Ngươi còn chưa chờ ta lớn lên, ngươi còn chưa theo ta xông xáo giang hồ, ngươi còn chưa trả đủ kẹo hồ lô cho ta, tại sao có thể cứ vậy mà chết?!”

“Không được! Ta không cho chị chết! Chị có nghe không! Cố Nghê Thường! Ta không cho chị chết! Mau mở mắt nhìn ta đi! Không phải chị thích hôn ta nhất sao? Ta cho chị hôn thỏa thích, muốn hôn chỗ nào cũng được, chỉ cần chị không chết! Đừng rồi bỏ ta!”

“Nghê Thường! Nghê Thường! Mau dậy đi! Ta còn có rất nhiều lời chưa nói với chị! May dậy đi...” Đệ Ngũ Chiêu chớp mắt, nước mắt như tràn bờ đê, mỗi lần chớp liền tuôn xuống một hàng.

Phát điên lắc lắc cô, cố gắng để cô tỉnh lại. Mà thực sự, cô tỉnh lại thật.

Mở trừng hai mắt, Thất Thất tức giận hét toáng, “Đừng lắc nữa, chóng mặt quá.”

“A?” Đệ Ngũ Chiêu sững sốt, đối diện với ánh mắt tò mò của Thất Thất, nhất thời thẹn quá hóa giận.

Một tay đẩy cô ra, “Tiện nhân! Ngươi chưa chết sao lại không lên tiếng!”

Thất Thất uất ức, “Tiểu Chiêu, chị đang ngủ mà.”

“Tóm lại, chính là ngươi không đứng!” Đệ Ngũ Chiêu nhăn nhó xoay người sang chỗ khác, lén lút lau chùi nước mắt trên mặt.

“Há há...” Thất Thất cười xấu xa, “Tiểu Chiêu, chị thấy em khóc nhé.”

“Còn dám nói vậy! Có tin ta ném ngươi vào hồ không!” Đệ Ngũ Chiêu đỏ mặt, nhất quyết không thừa nhận mình khóc.

“Được rồi được rồi! Chị hoa mắt.” Thất Thất phối hợp nói dối, đột nhiên liếc thấy trên đất còn có một người nằm, lúc này mặt mới đổi sắc.

“Tiểu Chiêu, chẳng lẽ em đánh bất tỉnh cái người đang nằm trên mặt đất sao?” Thất Thất chỉ chỉ Cố Cẩm Hi đang nằm gục trên đất.

Đệ Ngũ Chiêu gật đầu, “Thì làm sao.”

“Em có biết thân phận của hân không?”

“Trên vạn người thôi.” Đệ Ngũ Chiêu không sợ hãi chút nào, “Trước có gặp qua.”

Thất Thất không thể không bội phục dũng khí của nó, rõ ràng biết được thân phận của đối phương, vẫn có thể xuống tay. Đây là nhé con không sợ cạp, tinh thần can đảm tựa thần thánh sao?

Vừa đỡ Cổ Cẩn Hi nằm trên đất dõn lên ghế, nhìn thấy lông mi hân run rẩy. Nhất thời cả kinh, không thể nào, đã tỉnh dậy sao?

Cổ Cẩn Hi chớp chớp mắt, nhìn Thất Thất gần ngay trước mắt, thân thiết, tràn ngập ý cười, “Nghê Thường Nghê Thường! Tốt quá, vừa mở mắt đã thấy em, là anh đang nằm mơ sao?”

Thất Thất âm thầm thở phào, cũng may, là người anh trai dịu dàng kia của cô.

“Anh, anh có nhớ tại sao anh ở đây không?”

Cổ Cẩn Hi ngồi dậy, nhìn bên ngoài đình, ánh mắt có chút bay xa, “Anh không nhớ rõ lắm, hình như đang dùng bữa sáng, đột nhiên buồn ngủ. Đến lúc tỉnh lại đã thấy Nghê Thường em rồi.”

“Chị dâu!” Tiểu Chiêu bị phốt lờ đứng bên cạnh, đột nhiên chen ngang, nhào vào trong ngực cô, làm nũng nhìn cô, “Chị dâu, tiểu Chiêu đói bụng, dẫn tiểu Chiêu đi ăn chút ít được không?”

Đang diễn cái gì đây trời?

Thất Thất không còn sức mà châm chọc. Nhìn Đệ Ngũ Chiêu không đổi sắc gờ bó bàn tay của Cổ Cẩn Hi ra, cả người chiếm lấy cô không thả. Cổ Cẩn Hi cắn môi, nhìn bộ dạng hai người thân mật, dường như có chút tủi thân.

“Nghê Thường, hình như anh lại có chút mệt mỏi. Dẫn anh đi nghỉ ngơi được không?” Cổ Cẩn Hi mong chờ nhìn cô, nụ cười trên mặt thanh nhã mà thân thiết.

Đột nhiên Thất Thất không biết nên làm thế nào cho phải. Tiểu Chiêu trong ngực còn lên lút néo hông cô, liên mồm gọi ‘chị dâu’ vô cùng thân mật.

“Ồi chào! Quả nhiên mỹ nhân nhi mà ta nhìn trúng là hàng quý giá nha!” Bỗng nhiên từ bên trên truyền đến tiếng khâm phục.

Mọi người ngẩng đầu, liền nhìn thấy Vạn Giang Hồng một thân màu đỏ treo ngược trên đình, nhàn nhã nhìn mấy người.

Tất nhiên Đệ Ngũ Chiêu nhận ra được kẻ này, ngay lập tức hai mắt bắn ra lửa giận, “Cái đồ gian phu, còn dám xuất hiện trước mặt tiểu gia lần nữa!”

Vạn Giang Hồng không muốn nhiều lời cùng nó, nhẹ nhàng búng một cái liền nhảy xuống, một tay lôi Đệ Ngũ Chiêu từ trong ngực cô ra, “Nhóc con thật quấy phá!” Nói xong, vác Thất Thất rồi nhảy vọt chạy đi, “Các người muốn ồn ào gì cứ tiếp tục, ta không quấy rầy các người nữa.”

“Mau thả chị ấy xuống!” Đệ Ngũ Chiêu phẫn nộ, vừa nói vừa đuổi theo.

Để lại một mình Cổ Cẩn Hi lo lắng đứng ở xa, nhìn mấy người kia biến mất khỏi tầm mắt, “Nghê Thường...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Xui xẻo đủ đường, rớt xuống nước rơi xuống vực

Dù sao Đệ Ngũ Chiêu cũng chỉ là đứa bé, chẳng bao lâu, Thất Thất đã không thấy bóng dáng của nó đâu nữa.

“Này! Tóm lại anh định mang tôi đi đâu?” Thất Thất tức giận nhìn chăm chăm người nào đó đang vác cô, “Còn nữa, chúng ta có thể đổi lại tư thế không. Anh vác tôi như vậy, cẩn thận tôi trót hết ra người anh đó!”

Vạn Giang Hồng không quan tâm nói, “Tùy nàng tùy nàng! Dù sao ta nhiều bạc, muốn đổi bao nhiêu bộ cũng được. Còn câu hỏi của nàng, trước mắt ta cũng không biết nữa.”

“Đã không biết còn cướp tôi làm gì? Chập mạch hả!” Thất Thất nghiêng răng ken két, quay lại cắn mạnh lên vai của y.

“A!!! Nàng là chó à!!!” Bước chân Vạn Giang Hồng run rẩy, nhưng vẫn kiềm chế không quăng cô đi.

Thất Thất cười khẩy, nhả vai y ra, “Ừ hừ! Thật không khéo, lão nương cầm tinh con hổ đấy!” Nói xong sờ sờ lỗ tai của y, “Còn là một con hổ đặc biệt

thích nhắm nháp tai heo!” Vừa nói xong, lập tức cắn tai y.

Lần này Vạn Giang Hồng không nhìn được, quăng cô đi, vừa vặn, rớt xuống dưới sông, ‘ùm’ một tiếng, bọt nước văng cao cỡ nửa người, liền không thấy bóng.

Vạn Giang Hồng đứng ở bờ sông, che cái tai bị cắn phá, một cước đá hòn sỏi vào trong nước, “Này, đừng giả bộ, mau bơi lên đi!”

Nửa phút sau, vẫn không thấy bóng người, Vạn Giang Hồng ném thêm một viên sỏi xuống, “Còn không lên, ta sẽ bỏ nài lại, tự mình đi trước!”

“Ta đếm tới ba, một, hai, ba...” Trên mặt nước, vẫn không thấy cô xuất hiện.

Vạn Giang Hồng không khỏi có chút luống cuống, chẳng lẽ cô không biết bơi!

Không kịp tháo giày cởi áo, ‘ùm’ một tiếng, y gấp gáp nhảy xuống.

Hiện tại đã gần đến tháng chạp, nước sông lạnh lẽo khiến y rùng mình, mới đầu y chưa thích ứng, nước sông như dao kiếm châm chích vào da thịt, nhưng nghĩ đến cô ở trong nước gần hai phút rồi, nhất thời ép buộc bản thân chịu đựng nhiệt độ thấu xương này, mở to mắt, tìm tung tích của cô ở khắp nơi trong nước.

Rốt cuộc ở đâu?

Trời không phụ người có lòng, cuối cùng tìm thấy cô ở phía dưới bên phải. Vạn Giang Hồng dồn sức quẫy đạp, bơi đến cạnh cô.

Lúc này cô yếu ớt phun ra bọt khí, tựa hồ đã cạn khí. Chân phải cắm trong khe đá, có lẽ trước đó đã gãy gập quá mạnh, chỗ cổ chân bị trầy đỏ.

Bây giờ Vạn Giang Hồng vô cùng hối hận, lúc trước sao lại không kiểm chế chứ?

Lo sợ cô không chống cự nổi nữa, y vội cứu cô. Nâng cằm cô, đặt lên môi cô, nạy mở hàm răng, cho cô một ngụm khí. Nhìn cô mở tròng lớn hai mắt, biết cô đã có chút tri giác, vội vã ngồi thụp xuống, dúi tảng đá kẹp chân cô.

Bởi vì tảng đá bị ngâm nước quanh năm, bề mặt trơn nhẵn mà bên trong cứng chắc. Vô luận y dùng sức thế nào, đều không thể đẩy tảng đá ra được. Lúc này, y cũng đã ở trong nước khá lâu, đầu hết sức choáng váng, mắt cũng có chút mờ hồ. Ngực ngột ngạt đến bức bối.

Rốt cuộc nên làm gì? Chẳng lẽ bọn họ sẽ phải chết đuối ở chỗ này ư? Sao có thể chứ?!

Cắn một cái lên cánh tay trái, máu đỏ tươi loang trong nước, làn khói xanh dao động tựa như một điệu nhảy động lòng người. Một vết cắn này khiến y hơi khôi phục lại tinh thần.

Nhớ tới lúc trước tiểu cô mụ bắt y mang theo chùy thủ bên người. Mới từ trong giày rút ra thanh chùy thủ nhỏ kia, men theo khe đá khứa từng chút một. Không thể không nói, miếng sắt đen tạo ra chùy thủ này thật đúng là vô cùng sắc bén, rất dễ dàng khứa khe đá rộng ra một chút, cũng thật dễ dàng khứa mất một phần thịt nhỏ trên chân phải của Thất Thất.

Thất Thất đau đến gãy gập, chân phải rút lại vô cùng dễ dàng. Chân trái thật đúng lúc đập trúng mặt của y.

Vạn Giang Hồng tới sầm mặt lại, cẩn thận đóng lại chùy thủ, nhét vào trong giày, hai chân đạp một cái, liền bơi lên, tay phải móc lấy cổ cô, không chút thương hoa tiếc ngọc trực tiếp kéo lên.

Hai tay Thất Thất bấu víu cánh tay của y, lúc này đã không còn khí lực, mặc cho y kéo cô lên trên bờ.

“Khụ. . . Khụ. . . “ Vạn Giang Hồng nằm trên mặt đất không ngừng ho khan, nhìn Thất Thất xụi lơ nằm trên mặt đất, dùng tay mạnh mẽ vỗ vỗ lên mặt cô, “Này! Tỉnh! Đừng giả chết với ta!”

Thất Thất vẫn không có chút phản ứng nào như cũ, Vạn Giang Hồng sửng người, chẳng lẽ ngạt thở thật rồi sao?

Vạch mặt cô, trắng dã.

Hít thở thật sâu, nhìn cánh môi đóng chặt của cô. Gây ra tình trạng chết người. Được rồi, vậy để y hy sinh một chút.

Nắm lấy cái mũi và cằm của cô, hít vào một hơi thật dài, nhắm mắt, cúi đầu, chuẩn bị áp lên môi. Nhưng vào đúng lúc này, kẻ vốn nên hôn mê bất tỉnh lại tròng lớn hai mắt, nghiêng lệch đầu, há mồm cắn vào tai y.

“A a a!!!” Vạn Giang Hồng kêu thảm thiết, mở mắt liền nghe thấy tiếng răng của cô nghiền tai y, giọng run rẩy nói, “Mau. . . Mau buông ra!”

“Ôn an! (Không thả!)”

Vạn Giang Hồng đau đến rớt nước mắt, vội thò tay bấu vào nách cô. Đây chính là nhược điểm của rất nhiều người.

Quả nhiên, Thất Thất bị bấu đau, miệng chọt lỏng. Nhân cơ hội, Vạn Giang Hồng trong nháy mắt nhảy sang bên cạnh, tức tốc ôm tai, “Ta cứu nài đó!

Tại sao lại cần ta? Hơn nữa toàn cần đứng bên này!”

“Phi! Nếu không phải tại anh, tôi sẽ té sông sao? Lợi dụng lúc tôi không tỉnh táo lại muốn đùa bỡn tôi! Hạ lưu! Vô si! Hèn hạ! Không phải người!”

“Được Được! Ta từ ngoài vào trong chẳng phải người, đứng không! Chẳng qua lo lắng nàng nhìn phu quân mình cười tân nhân, trong lòng khổ sở, mới dẫn nàng ra khỏi ổ sói. Không biết phân biệt thì thôi, còn cần tại này của ta, có biết rất gây hại đến hình ảnh không hả!” Vạn Giang Hồng càng nói càng tức giận, lạnh lùng liếc cô một cái, “Nàng đã chán ghét ta như thế, vậy chúng ta đường ai nấy đi. Hừ! Không hẹn gặp lại!”

Nhìn Vạn Giang Hồng xoay người, sai bước về phía trước. Thát Thát có chút hồ đồ, chẳng lẽ cô trách lầm anh ta? Chỉ là, nếu anh ta đã đi rồi, giờ cô mở miệng gọi anh ta lại, cũng quá mất mặt đi!

Xiêm áo đã bị nước thấm ướt toàn bộ, gió lạnh thổi qua, rét buốt. Thát Thát nhìn bốn phía xung quanh, hoàn toàn không biết đây là nơi nào. Vốn định đứng lên, tìm đường ra, lại phát hiện chân đau đớn vô cùng, cúi đầu xem xét, lúc này mới phát hiện chỗ cổ chân không ngừng chảy máu.

Không nhận nổi ôm chân, do dự có nên nhỏ chút nước miếng để sát khuẩn không.

“Gọi ta trở lại giúp nàng, khó mở miệng như vậy sao?” Vạn Giang Hồng nhú chặt chân mày, đứng bên cạnh cô.

Thát Thát hơi kinh ngạc, “Không phải anh đi rồi sao?”

Y không trả lời vấn đề của cô, nhìn mắt cá chân của cô bị thương. Từ trong ngực lôi ra một bình thuốc, “May mắn nút bình này không thấm nước.” Mở nắp ra, thoa bột thuốc lên vết thương từng chút một, ánh mắt chuyên chú, khiến Thát Thát bất chợt đỏ mặt.

Dáng vẻ nghiêm túc như vậy thật không thích hợp với anh ta tí nào...

Nhìn vết thương đã không còn chảy máu, Vạn Giang Hồng cười lớn, “Tốt. Quả nhiên thuốc của ta tuyệt diệu!” Ngẩng đầu, vốn tưởng rằng sẽ nhìn thấy ánh mắt châm chọc của Thát Thát, nhưng đột nhiên bắt gặp ánh mắt mơ màng của cô, tìm chợt lỡ mất một nhịp.

“Nàng làm sao vậy? Có phải bị dung mạo anh tuấn tiêu sái bắt phạm, giống hệt thần tiên hạ trần làm cho choáng ngợp không?” Y tà mị cười một tiếng, trên mái tóc ướt nhẹp còn treo viên thủy châu trong suốt, càng tôn lên nụ cười đặc biệt chói mắt.

Thát Thát âm thầm quay đầu, “Xì!”

Còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra đã bị y bế từ dưới đất lên. Cô vội vàng đưa tay ôm cổ y, nhìn ánh mắt sáng rực của y, nhất thời không biết nói gì.

“Tư thế như vậy, nàng sẽ không cảm râm nữa chứ.”

Thật sự là bế kiểu công chúa tiêu chuẩn, Thát Thát không biết nên nói cái gì, chỉ cảm thấy lúc này đây, Vạn Giang Hồng như vậy thật khác với ngày thường. Nhìn bà vai không tính là dày rộng của y, Thát Thát há mồm, liền cắn.

“Ai! Sao nàng lại cần ta!” Vạn Giang Hồng rút nước mắt, vô cùng uất ức, “Nàng không thể chuyển sang cần chỗ khác à? Chỗ này trước đây nàng có cần qua rồi!”

Thát Thát không đoái hoài, giống như muốn lưu lại dấu ấn của mình trên người y mới thấy vui vẻ. Vì vậy, răng càng cắn sâu hơn, cắn, cùng một vị trí.

Vạn Giang Hồng ôm cô, hận đến mức chỉ muốn quăng cô ra một lần nữa, nhưng lại sợ đá thương cô, đành ngậm đắng nuốt cay, ủy khuất chạy như bay về phía trước.

.....

Nhưng đi chưa được bao lâu, liền bị một đám người áo đen che mặt cản đường.

“Ồ! Chào các vị!” Vạn Giang Hồng nhiệt tình chào hỏi. Thát Thát gần như ngủ quên trong lòng hắn, lúc này cũng mở mắt, xoa xoa, chờ đến khi nhìn thấy những người áo đen trước mắt, chợt tỉnh táo hơn hẳn.

Nhìn thấy gã đầu lĩnh ở chính giữa, tay phải gã giơ lên cao, đột ngột hạ xuống, âm thanh trầm thấp giống như tiếng gọi từ địa ngục: “Giết!”

Vạn Giang Hồng chân động, ôm Thát Thát xoay người chạy vội. Những kẻ áo đen bám sát đằng sau không ngừng nghi.

Thát Thát bức bối đến phát điên, ôm cổ y đề nghị, “Hay là anh giấu tôi ở nơi an toàn trước, sau đó, anh quay về giải quyết đám người kia.”

“Giải quyết? Nàng nói nghe thì dễ đấy, nhưng ta đánh không lại bọn chúng!” Vạn Giang Hồng chạy trốn chết.

“Anh không phải võ lâm cao cao thủ sao? Còn có thần công gì ấy, còn hình như có giáo phái gì đó.” Thát Thát kêu lên.

“Ai nói! Khinh công ta hơi giỏi đâu có nghĩa các loại võ công khác cũng giỏi. Làm gì có thần công với giáo phái gì?!”

Cái gì?! Chỉ biết mỗi khinh công thôi ư! Mụ tác giả Manh Manh lừa bịp cũng quá tàn nhẫn đi! Thế này là muốn để bọn họ phơi bày nơi đồng không mông quạnh hả?!

Vạn Giang Hồng nhìn bộ dạng bị đá kích lớn của Thất Thất ở trong ngực, an ủi, “Mặc dù võ công ta không giỏi, nhưng ta thông thạo cách trốn chạy. Với khinh công này, cho tới giờ chưa có ai nhanh hơn ta đâu! Cho nên, mỹ nhân nhi chớ lo lắng! Chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Thất Thất nghi hoặc liếc y một cái, nhưng nhìn y gật đầu chắc nịch, lúc này mới thoáng yên lòng.

Nhưng... Khi nhìn thấy vách đá vạn trượng trước mặt, mười mấy tên sát thủ áo đen đằng sau. Ai tới nói cho cô biết, tại sao tên Vạn Giang Hồng lại là loại mù hướng chứ!

“Hà hà! Lần này xem các ngươi chạy đâu cho thoát!” Gã đầu lĩnh áo đen bước về phía trước, “Tam điện hạ, ngươi mau ngoan ngoãn xuống địa phủ trình báo đi.”

Thất Thất chọc chọc ngón tay vào trong ngực y, cực kỳ oán giận nhìn y, “Này! Là tìm anh đấy!” Cô lại bị anh ta liên lụy đến thế thảm!

Vạn Giang Hồng mĩa mai cười, “Ha ha... Mỹ nhân nhi, nếu hôm nay nàng cùng chết với ta, nàng nói xem kiếp sau chúng ta có thể gặp lại hay không?”

“Đương nhiên có thể!” Thất Thất kéo mạnh lỗ tai của y, hung dữ nói: “Kiếp sau lão nương vừa gặp mi sẽ bóp mi chết tươi!”

“Ui da! Vậy chúng ta hẹn kiếp sau gặp lại!” Vạn Giang Hồng dửng dưng, xoay người, ôm Thất Thất liền nhảy xuống vách đá...

“A!!! Con mẹ mi nhảy thật à!” Thất Thất ôm thật chặt cổ y, hai mắt nhắm tịt.

Gã áo đen nhìn vách núi sâu không thấy đáy, nói một tiếng, “Đi!” Liền dẫn cả đám sát thủ biến mất không còn bóng dáng tăm hơi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Heo quay và bí tịch, ở cùng nhau trong sơn động

“Bây giờ phải làm thế nào đây?” Thất Thất ôm cổ y, ngẩng đầu nhìn lên phía trên, cách đoạn trước khi rơi xuống ước chừng mười mét, nhìn ngó phía dưới một chút, vực sâu vạn trượng. Không khỏi rụt cổ, dịch sát vào ngực y.

“Đừng... nhúc nhích nữa!” Vạn Giang Hồng nắm chắc tảng đá nhô ra, không chế để không bị trượt xuống. Chết, hiện tại y còn chưa nghĩ tới.

Thất Thất ngoan ngoãn ôm cổ y bất động.

“Nàng nhìn xem gần đây có cái gì có thể làm chỗ đặt chân không?” Y cắn chặt răng, có chút oán trách nói, “Sao nàng lại nặng như vậy chứ hả!”

“Sống chết trước mắt, tôi không đấu khẩu với anh. Hừ!” Thất Thất cắn môi dưới, dáo dác tìm kiếm xung quanh.

Tưởng rằng không còn chút hy vọng nào nữa, có lẽ tác giả không hy vọng cô cứ như vậy mà chết, lại thật sự để cô phát hiện dấu hiệu tốt. Cách năm thước ngay dưới chỗ bọn họ, hình như có một sơn động rộng hai mét.

“Ở dưới chân có một sơn động, chúng ta có thể đặt chân xuống dưới.” Thất Thất cắn cắn vành tai của y, nhắc nhở, “Có lẽ còn có thể tìm được cách thoát hiểm.”

Vạn Giang Hồng bất mãn trừng mắt nhìn cô, “Không nói chuyện tử tế được à, tại sao cứ đi cắn người!” Tuy rằng có chút bực bội, nhưng y vẫn cẩn thận nhìn xuống dưới, quả thật có một sơn động.

“Bám chắc.” Y nhỏ giọng nhắc nhở, không đợi cô trả lời, liền bắt lấy mỏm đá di chuyển xuống từng chút một.

Khi chỉ còn cách sơn động tầm hai mét, Vạn Giang Hồng ôm chặt eo cô, tay còn lại thả mỏm đá đang nắm ra, nhẹ nhàng nhảy một cái, liền đáp xuống.

Nhìn hang động tối đen như mực, Thất Thất rụt cổ trèo lên người y, “Anh nói, đây là cái động gì? Sẽ không có mấy thứ như gấu xám chứ.”

Vạn Giang Hồng khinh thường nhìn cô, “Nàng tin rằng hang động hình thành trên vách núi sẽ có gấu xám ư?”

“Nhưng trong truyện không phải đều viết vậy sao?” Thất Thất biện bạch nói: “Hơn nữa, lo xa chẳng có gì sai cả.”

“Đúng đúng đúng, là ta sai.” Vạn Giang Hồng gật đầu liên tục, cõng cô đi vào bên trong.

Thất Thất nằm trên lưng y, đánh giá mọi thứ xung quanh sơn động, cư nhiên phát hiện nào bàn nào ghế cùng các loại vật dụng hằng ngày, nếu như nhìn kỹ, trên tường hình như còn dán một bức họa giấy gì đó. Nhất thời có một ý nghĩ, cái sơn động này, chẳng lẽ như trong truyện hay nhắc đến, chính là sơn động thần kỳ cất giấu võ lâm bí tịch mà bàn tay vàng âm thầm mở cho nhân vật chính?!

Mà cô nhớ, trong tiểu thuyết, quả thật có một nơi như vậy. Âu Dương Ngữ bị Cổ Nghê Thường cho vào trông. Đệ Ngũ Uyên không tin tưởng nàng ta, thất vọng cực độ, đã nhảy xuống vách núi trước mắt Đệ Ngũ Uyên. Ngoài ý muốn rơi xuống một sơn động, bên trong phát hiện một con heo rừng nhỏ vô cùng thông minh, heo rừng nhỏ dẫn nàng ấy tìm ra một cuốn võ công bí tịch, do đó về sau dùng vũ lực chèn ép các thể loại nhân vật phụ, đặt một nền tảng vững chắc. Không ngờ, lại bị kẻ nữ phụ là cô tìm tới trước!

“Thả tôi xuống! Thả tôi xuống!” Thất Thất kích động.

Vạn Giang Hồng nghi ngờ dò hỏi cô, “Nàng chắc chắn chứ?”

Thất Thất gật đầu liên tục, đôi mắt giống như tia x-quang quét cả sơn động. Nơi này có thể cất giấu đồ quý hiếm nha! Chờ cô luyện thành cái bí tịch gì đó, mặc sức tung hoành, muốn K ai thì K, đó là một chuyện sáng khoái cỡ nào a!

Y nhìn gương mặt biến hóa khôn lường của cô, trái tim nhỏ không khỏi trật một nhịp.

Vừa đặt cô xuống đất, cô liền kêu ‘ái’ một tiếng to, lập tức lại bám trên cổ y.

“Anh khoét chân tôi sâu cỡ nào?! Sao đau như thế!” Thất Thất túm chặt cổ y, vô cùng tức tối, há mồm liền cắn tai y cho hả giận.

“A! Nàng tin ta ném nàng xuống hay không! Nơi đây là vùng hoang dã, thi thể nàng có thối nát cũng không ai biết. Mau... Nhà ra! Ta sai rồi!” Vạn Giang Hồng cảm nhận được cơn đau trên tai càng ngày càng tăng, nhanh chóng nhận sai, “Mỹ nhân nhi à! Ta sai rồi, xin nàng mau nhà ra!”

Thất Thất hừ lạnh, nhả ra. Hai chân kẹp thật chặt quanh hông y, một tay ôm lấy cổ y, một tay chỉ vào trong hang động, “Tiến lên tiến lên!”

(Chị à, anh ấy k phải ngựa...)

“Đen như hũ nút, nàng chắc chắn muốn tiến vào? Không sợ xuất hiện mấy thứ như măng xà hay sao?”

Thất Thất yên lặng, quả thật, trước, cũng chỉ là suy đoán của cô, nếu như khác với suy nghĩ của cô, vậy thì đi đòi nhà mà là cái chắc.

Vạn Giang Hồng xoay người, nhẹ nhàng đặt cô lên ghế, xoa xoa tóc cô, tà mị cười một tiếng, “Mỹ nhân nhi, nàng cứ ở đây mà chờ, ta vào trong quan sát một chút.”

Nhìn y bước từng bước tiến vào trong sơn động, đột nhiên Thất Thất cảm thấy tên này hình như cũng không đáng ghét giống trong truyện miêu tả cho lắm. Tuy rằng có điếm dứa buồn nôn miệng thói một tạo, nhưng đến giờ vẫn chưa làm ra chuyện gì điên khùng, vô nhân đạo.

Thời gian chờ đợi bao giờ cũng rất dài. Thất Thất nhắc chân nhìn vết thương trên cổ chân phải, vết thương vẫn rợn người như trước. Quần áo vẫn chưa khô, cảm giác dính dính vào người vô cùng khó chịu. Nhưng nghĩ tới Vạn Giang Hồng có thể trở ra bất cứ lúc nào, cô không thể để ý nhìn thấy mình trong bộ dạng khỏa thân được...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua. Đột nhiên, trong sơn động như có ánh lửa di động từng chút ra bên ngoài. Thất Thất ngẩng đầu, nhìn sơn động càng lúc càng sáng, đoán rằng, có lẽ Vạn Giang Hồng đã tìm được đá đánh lửa.

Đúng như dự đoán, không lâu sau liền nhìn thấy y một tay nâng cây đuốc, một tay xách một con heo quay, vô cùng phấn khích đi ra.

“Mỹ nhân nhi, nàng đói bụng chưa!” Vạn Giang Hồng giống như khoe khoang, đảo heo quay trên tay một vòng, “Không ngờ, trong cái sơn động này lại có một con heo rừng nhỏ ẩn nấp, lại đây! Cho nàng nếm thử một chút món heo quay bí truyền của riêng ta! Cam đoan nàng ăn một lần lại muốn ăn thêm lần nữa!”

Mặt Thất Thất trắng bệch, những vằn cổ nén xúc cảm xông tới cắn chết y, gượng cười, “Ha ha... Con heo rừng kia có dẫn anh tới chỗ nào không?”

“Làm sao nàng biết?” Vạn Giang Hồng kinh ngạc, “Vừa rồi ta đi vào không lâu, con heo rừng này đã lôi kéo vạt áo ta về phía trước, ở chỗ đó lại phát hiện có đá đánh lửa cùng với một cuốn sách rách nát.” Y nói tới đây, đột nhiên ngẩng đầu mỉa mai hoặc cười với Thất Thất, “Bất quá, tuy rằng nó giúp ta, nhưng không muốn để mỹ nhân nhi đói bụng, ta không còn cách nào khác đành trở thành kẻ ác một lần.”

“Vay cuốn sách rách nát đâu?” Thất Thất chờ mong nhìn y, không sai, sơn động, heo rừng. Quyền sách kia chắc hẳn là võ lâm bí tịch trong truyện thuyết.” Nói mau nói mau! Quyền sách kia ở đâu rồi?”

“Quyển sách rách nát sao?” Vạn Giang Hồng ngăn người, “Mới rồi có đá đánh lửa, nhưng không tìm được mồi dẫn, nên lấy cuốn sách rách nát ra châm lửa rồi. Cơ mà, sau đó ta mới phát hiện, thì ra bên cạnh có đuốc.”

Thất Thất nắm chặt quả đấm, gương mặt vạn vạ cực độ.

“Nàng làm sao thế? Sao sắc mặt lại kém như vậy? Có phải y phục bị ướt nên không được thoải mái không?” Vạn Giang Hồng ân cần đi tới, cầm cây đuốc vào trong khe đá, heo quay đặt lên bàn, vội đi tới, đưa tay, sờ trán cô, nghi hoặc nói, “Không phải sốt...”

Lời y còn chưa ra hết, đột nhiên, “A!!! Nàng lại cắn ta!”

Thất Thất cắn chặt mu bàn tay y, dữ tợn trừng y, “Ăn à ồ ăm chú! (Anh là đồ cầm thú!)”

“Ta đối xử với nàng tốt như vậy, sao gọi ta là cầm thú?!” Vạn Giang Hồng cố gắng rút tay lại, nhưng cô cắn rất chắc.

“A iêu ư ư! Ọn ứt úy ịch ộp a! Ầm ú! Ôn ằng ăm ú! (Anh thiêu heo nhò! Còn đốt bí tịch của ta! Cầm thú! Không bằng cầm thú!)” Thất Thất trừng to mắt, trong đôi mắt ngập tràn lệ. Giác mơ bá chủ của cô! Cứ như vậy bị anh ta phá hỏng!

“Bí tịch gì chứ! Chỉ là một quyển xuân cung đồ thất bại thôi! Nàng muốn thì ta sẽ vẽ lại hết cho nàng là được! Vẽ xong tuyệt đối còn đẹp hơn bản kia nhiều!” Vạn Giang Hồng đau đến cắn răng, “Mỹ nhân nhi, mau buông ra đi! Khiến răng nàng cắn phát đau, tay của ta sẽ cảm thấy áy náy đó!”

Thất Thất không đếm xỉa tới, “Á hươi ắt phơ ừi át, um cun ới ưi ác. (Phá hoại giấc mơ người khác, tương đương với mưu sát.)”

Vạn Giang Hồng cau mày, “Xin lỗi mỹ nhân nhi, ta thật sự nhịn không được nữa rồi.” Dứt lời, một tay kia, điểm một cái, liền điểm trúng huyệt đạo của cô.

Cuối cùng cũng thành công giải cứu được bàn tay trong miệng cô, y thở ra một hơi thật dài, rồi rầm nhìn đôi mắt Thất Thất đắm lệ mờ mờ, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn ta, ta cảm giác đã thành thứ gì đó giống như cầm thú rồi đây. Ta cho nàng biết, ta là người tốt!”

Cầm lợn rừng đặt ở trên bàn, xé một phần thịt nhỏ, bỏ vào trong miệng, “Nàng đã nói ta là cầm thú, vậy con heo quay này không có phần cho nàng nữa rồi, nàng không phải cầm thú, nàng là thánh nhân, làm sao có thể ăn thịt lợn rừng chứ?” Dứt lời, trước cái nhìn thêm thương vô cùng đáng thương của Thất Thất, lại xé một miếng nhỏ bỏ vào trong miệng.

Thất Thất cắn răng, nguyên rủa y ăn thịt cắn phải lưỡi, đi ngoài mắc xương.

Vạn Giang Hồng ăn mấy miếng, cảm thấy có chút không thoải mái, xoa xoa bàn tay đầy dầu mỡ lên trên xiêm y của Thất Thất, “Chỉ cần nàng không cắn ta, ta sẽ giải huyệt cho nàng. Đồng ý thì chớp mắt.”

Thất Thất vội vã chớp chớp mắt.

“Rốt tốt.” Dứt lời, tay y khẽ động, nhanh chóng giải huyệt cho nàng.

Chuyện đầu tiên sau khi Thất Thất được giải huyệt chính là dùng hai tay sờ soạng trên thân heo quay, sau đó, trét dầu mỡ dính đầy trên tay lên mặt y...

Vạn Giang Hồng đen mặt, xách heo quay ngồi phịch xuống một bên ăn.

“Ê!” Thất Thất rống to, “Tôi đói rồi!”

“Chẳng liên quan đến ta.” Vạn Giang Hồng vẫn nhả nhai xé thịt ăn như cũ.

Thất Thất tủi hờn, “Đều tại anh, nếu không phải tại anh, tôi đang ở trong phủ ăn ngon rồi, đều tại anh, hại tôi rơi xuống nước, lạnh đến mức khó chịu, rồi lại bị anh liên lụy mới rơi xuống vách núi, vất vả lắm mới tránh được một kiếp, anh lại phá hỏng bí tịch của tôi, bí tịch bị hỏng cũng thôi đi, anh còn...”

“Cho này!” Vạn Giang Hồng chẳng biết đứng trước mặt cô từ lúc nào, từ trên cao nhìn xuống đưa một miếng thịt heo được cắt một cách gọn gàng, “Đừng nói nữa, là ta không đúng.”

Thất Thất sùng sốt, vậy mà y lại nói xin lỗi cô... Còn có thứ gì kinh khủng hơn chuyện này không?

“Anh...” Thất Thất nhận lấy thịt heo, ra sức cắn hai miếng, lúc này mới nói tiếp, “Có phải bị đụng đầu lúc nào không?”

“Phải! Ta làm gì cũng đều có vấn đề hết.” Vạn Giang Hồng phẫn nộ tròn to mắt.

Thất Thất im lặng, đúng thế, tại sao cô này sinh nhiều thành kiến với y đến như vậy? Có lẽ bởi vì có quá nhiều thành kiến với Vạn Giang Hồng trong tiểu thuyết. Nhưng cô cũng phát hiện, Vạn Giang Hồng này có một sự khác biệt lớn so với trong tiểu thuyết.

“Sao hả, biết mình sai rồi sao?” Vạn Giang Hồng nghiêng mắt nhìn cô, “Biết sai rồi thì mau tới đây xoa xoa giúp ta, đau chết được.”

“Gi cơ?” Thất Thất âm thầm nắm chặt quả đấm.

“Mau tới đây! Ngay người ra làm gì.”

Quả nhiên bị ỏi mãi mãi bị ỏi!

Thất Thất cảm tảng đá trên mặt đập về phía y, “Anh đi chết đi!”

.....

Nhìn sắc trời không còn sớm, hơn nữa hai người vừa rót xuống nước vừa rơi xuống vực, một đến không muốn cử động. Hai người quyết định biện pháp tốt nhất, trước tiên nghỉ ngơi một đêm trong sơn động, ngày mai tìm kiếm đường thoát.

Thật ra thì Thất Thất đại khái biết lối thoát ở đâu, bởi vì trong truyện có nói qua, tiếp tục đi vào trong sơn động, lúc gặp tảng đá lớn thứ hai, xoay một vòng khối đá tròn nhỏ trên tảng đá lớn, là có thể thấy đường đi. Nhưng cô không muốn cho y hưởng lợi dễ dàng như vậy, dù sao chân cô bị thương là do y, y bắt buộc phải công cô. Để y đi nhiều một chút, đến thời điểm sức cùng lực kiệt, cô mới ‘tình cờ’ mở cơ quan ra.

Ban đêm, nghĩ tới ngày mai Vạn Giang Hồng bị cô trừng trị như con chó để trút giận, đã cảm thấy cực kỳ mong đợi. Mang theo nụ cười mỉm đầy ‘thiện ý’, Thất Thất nhắm mắt. Có lẽ ngày mai thời tiết sẽ đẹp lắm đây...

Vạn Giang Hồng cõ y phục ẩm ướt trên người, nhìn Thất Thất cuộn thành một nhúm, định khuyên cô, mặc y phục ẩm ướt sẽ bị lạnh đó. Mới vừa đưa tay vỗ vỗ cái má của cô, đã bị cô cắn cho phát!

Vốn muốn cùng cô cãi vã một trận, nhưng nhìn hai mắt cô nhắm chặt, lại ngủ thiếp đi. Vạn Giang Hồng nổi vạch đen, cô hận y nhiều đến thế sao? Đến ngủ vẫn có thể cắn người!

Một ngón tay điểm huyết đạo của cô, rút tay về. Nhìn dung nhan say ngủ của cô, vô cùng bất đắc dĩ thở dài. Phá hủy một bộ bàn ghế dư thừa bên cạnh trút giận, đốt một đồng lửa cạnh cô. Nhìn cô bởi vì ẩm áp mà dần dần tràn ra một nụ cười, y không khỏi kéo kéo khóe môi.

Ngà người xuống bên đồng lửa, nhắm mắt, cũng nhanh chóng tiến vào mộng đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thoát khỏi sơn động, lại vào hoàng cung

Con lạnh truyền từ lòng bàn chân lên. Vạn Giang Hồng rung mình mở mắt, phát hiện củi đốt không biết cháy hết từ bao giờ. Luồng không khí lạnh lẽo bao phủ cả sơn động.

Y ngẩng đầu, nhìn ra ngoài động, trời đã tờ mờ sáng. Có lẽ, bọn họ nên sớm rời đi thôi. Y cũng không dám đảm bảo, lâu như vậy không trở về, tiểu cô mụ của y sẽ không nổi điên.

Đứng dậy nhanh nhẹn mặc xong xiêm y. Nhìn Thất Thất vẫn co rúm, y khinh bỉ vỗ vỗ mặt của cô, “Mỹ nhân nhi, chúng ta nên đi thôi!”

Thất Thất ưm một tiếng, xoay người sang chỗ khác, không để ý tới.

“Hử?” Vạn Giang Hồng đưa đầu ngón tay chọc vào mặt cô, “Con heo lười! Đứng lên!”

“Ừm...” Thất Thất vẫn nhắm mắt như cũ, bất mãn xua tay.

Thật sự không nhìn ra, cô lại thuộc thành phần ngủ nướng?!

Đang tính trực tiếp dựng cô dậy, đột nhiên phát hiện hình như màu hồng trên má cô có chút không bình thường. Trong miệng khổ sở rên rỉ.

Phút chốc cảm thấy có chút không ổn.

Y cúi đầu, áp trán mình lên trán cô. Quả nhiên nóng rực.

Chết tiệt, đêm qua y không nên để ý quá nhiều lễ tiết, trực tiếp cõi bót y phục của cô. Mặc y phục ẩm ướt suốt đêm, không sốt mới là lạ.

Lục lọi trong ngực, trừ một chai thuốc trị thương và một chai đường viên, những thứ thuốc khác đã bị cuốn trôi mất dưới sông. Nhìn vẻ mặt khổ sở của cô, Vạn Giang Hồng không nhịn được xoắn vặn lông mày. Xem ra phải nhanh chóng ra ngoài mới được.

Thận trọng công cô trên lưng, đứng dậy rồi tiến vào trong sơn động...

.....

Không biết mê man bao lâu, trong lúc đó dường như xảy ra rất nhiều việc, mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng nhiều người nói chuyện. Thỉnh thoảng tay phải giống như bị cái gì quấn lại rất đau. Nhưng cô cảm giác mí mắt cứ như bị treo túi nước, không mở ra được mà cũng không muốn mở ra.

”Nghe Thường, Nghe Thường, em mau tỉnh lại.”

Âm thanh dịu dàng này là của ai? Cô mơ màng, dường như nhìn thấy, lại không cẩn thận nhắm mắt. Người đó là ai? Đột nhiên lại quên mất.

Đến khi mặt trời đỏ về phía tây, Thát Thát mới chợt mở mắt, nhìn chiếc giường rộng rãi mà xa hoa, đột nhiên hơi há hốc mồm. Không phải cô đang ở trong sơn động sao?

Quay đầu, lúc này mới phát hiện tay mình vẫn đang bị nắm chặt. Mà người đang nắm tay cô, đang nằm trên giường ngủ thiếp đi.

“Hả? Anh trai?” Thát Thát khẽ hô. Cô không hiểu, tại sao đột nhiên lại ở hoàng cung, còn nữa, Vạn Giang Hồng diêm dúa đã đi đâu mất rồi?

Lông mi Cố Cẩn Hi khẽ run, như thể vô tình mở mắt ra. Mang theo một tia mộng lung cùng phân vân.

Thát Thát nhẹ giọng gọi một tiếng anh trai.

Đôi mắt hần bỗng trở nên vô cùng lạnh buốt, giống như đang nhìn một kẻ hết sức căm hận. Không sai, là căm hận, giống như cô đã đoạt mất bảo vật gì của hần vậy.

Cố Cẩn Hi nắm chặt tay cô, gần như bóp nát.

“Anh, đau.” Thát Thát oan ức nhìn hần, cố gắng rút tay về, nhưng không thành công.

Hần cười lạnh, quăng tay, “Trò xiếc này của ngươi, lừa hần thì được, lừa ta? Còn kém lắm!”

Thát Thát xoa bàn tay bị nắm đau, có chút chột dạ nhìn hần, đây là cái nhân cách thứ hai chết tiệt, tình hình này sao cô có thể hỏi đây?

Cô không hiểu, tại sao anh ta luôn có địch ý sâu nặng với cô, giống như là kẻ thù ấy. Nếu có thể, cô nghĩ, tên này nhất định cực kỳ muốn bóp chết cô.

“Tôi đã làm sai gì sao? Tại sao anh cứ luôn hần học với tôi thế?”

Cố Cẩn Hi cười lạnh, “Hừ! Cái gì ngươi cũng không biết, cứ mặt dày mày dạn như vậy chiếm giữ sủng ái của người khác. Ngươi biết không, ngươi hoàn toàn không xứng!”

Thát Thát sững sờ, vẫn chẳng hiểu mô tê gì. Trong sách chỉ nói rằng Cố Cẩn Hi vô cùng yêu chiều Cố Nghê Thường, còn về phần thái độ của nhân cách thứ hai đối với Cố Nghê Thường lại không nói nhiều. Tóm lại nguyên nhân là gì, mà khiến anh ta hận cô như thế!

“Hần yêu thương ngươi bao nhiêu, trảm hận ngươi bấy nhiêu.” Cố Cẩn Hi tàn nhẫn bóp má cô, “Trong khoảng thời gian này, ngươi ở lại ngay đây, không được đi chỗ khác. Nếu bị trảm phát hiện ngươi không nghe lời, đừng trách trảm chặt chân ngươi.”

Cố Cẩn Hi lạnh lùng hừ khê, phất tay áo xoay người đi.

Nhìn cửa lớn đóng chặt lại. Lúc bấy giờ Thát Thát mới khôi phục tinh thần. Rốt cuộc ‘hần’ mà anh ta vừa nhắc tới là ai?

.....

Bên trong một căn nhà tranh thấp bé âm u ẩm ướt. Trên tay Đệ Ngũ Chiêu cầm một thanh kiếm sắc, lạnh lùng nhìn người đang đang nằm trên giường, quần đầy băng gạc. Nếu nhìn kỹ, chính là Vạn Giang Hồng hồi trước.

“Khục khục khục... khục khục...” Vạn Giang Hồng ho khan dữ dội, nhìn Đệ Ngũ Chiêu đứng một bên, giễu cợt thành tiếng, “Thật sự không nghĩ tới, người cứu ta lại là một đứa con nít vất mũi chưa sạch?!”

‘Xoẹt!’ Kiếm sắc chuốt khỏi vỏ, đặt ngay cổ y.

“Còn dám nói ta là thằng nhóc vất mũi chưa sạch, đừng trách ta một kiếm kết liễu ngươi!” Đệ Ngũ Chiêu nắm chặt thanh kiếm sắc trong tay.

Vạn Giang Hồng không quan tâm cười cợt, đột nhiên hỏi, “Tại sao muốn cứu ta?”

“Ngươi cho rằng ta muốn cứu ngươi sao?” Đệ Ngũ Chiêu xì khê, bất luận nhìn kiểu gì, đều cảm thấy gã nam tử xinh đẹp mặt mũi tựa hoa đào này cực kỳ đáng ghét.

Ngày đó cũng chỉ vì tìm kiếm Cố Nghê Thường khắp nơi, bất ngờ phát hiện có người trôi nổi trên sông, vớt lên nhìn, hóa ra là tên đã bắt cóc Cố Nghê Thường, lúc ấy, nó hận không thể một cước đá y lăn lại vào sông.

“Ha ha...” Vạn Giang Hồng che miệng cười khê, “Nói tới nói lui, nhóc là muốn biết tung tích của mỹ nhân nhi chứ gì.”

“Không sai! Nếu muốn kéo dài mạng sống, tốt nhất thành thật thuật lại toàn bộ.” Đệ Ngũ Chiêu có chút không kiên nhẫn nổi, “Bằng không, ta sẽ truyền vị trí của ngươi ra ngoài, hậu quả thế nào ngươi biết rõ chứ.”

“Không phải nhóc đã biết sao?” Vạn Giang Hồng nhìn xà nhà thấp tè, không biết đang suy nghĩ cái gì, “Như thế hiện giờ bên ngoài đã không có những bồ cào kia rồi.”

Đệ Ngũ Chiêu gạt đầu, vẻ mặt hiện lên nét nghiêm túc chưa từng có, “Nhưng tại sao hấn lại muốn gạt ta?”

”Ai cơ?”

“Ngươi không cần phải biết.” Đệ Ngũ Chiêu lắc đầu, “Tin tức ngươi ở đây có cần ta thông báo cho ai biết không?”

“Báo cho ai ư?” Vạn Giang Hồng nhắm mắt, trầm tư, đột nhiên cười khò, “Nghĩ đến cũng chỉ có chị ta.” Quay đầu, nghiêm túc nhìn Đệ Ngũ Chiêu, “Phong Hà Tiểu Trúc thành Tây, gõ cửa ba tiếng, nếu có người hỏi ngươi là ai, liền đáp rằng ‘Yến tường xích vân thiên’, sau đó tự có người dẫn nhóc vào. Đến lúc đó, nhóc báo cho một người tên là Nhan Lạc, ta ở chỗ này là được.”

(Yến tường xích vân thiên: chim yến chao liệng trên rặng mây đỏ.)

Đệ Ngũ Chiêu chấp thuận, rồi đi ra ngoài cửa. Vừa mới đẩy cửa, đã bị y gọi giật lại.

”Còn có chuyện gì?”

Vạn Giang Hồng cũng không nhìn sang nó, “Cho dù nhóc xuất phát từ nguyên nhân gì. Ta sẽ nói một tiếng với nhóc: cảm ơn ngươi.”

Đệ Ngũ Chiêu hừ lạnh, “Không cần để ý, ta chẳng muốn cứu ngươi chút nào. Trái lại, ta rất ghét ngươi, Hiện giờ, ta chỉ hận không vứt ngươi vào sông lần nữa thôi.”

“Ha ha...” Vạn Giang Hồng cười, “Có lúc, thật sự có cảm giác.” Y dừng lại một chút, ánh mắt nhìn thẳng bé sáu tuổi, “Nhóc hoàn toàn chẳng giống một hài đồng tám tuổi gì cả.”

“Đồ điên.” Đệ Ngũ Chiêu mắng một câu, đẩy cửa vội ra ngoài.

“Này! Nhóc rời đi chỉ ít cũng phải đóng lại cửa chứ!” Vạn Giang Hồng gào lớn, nhưng bóng người kia đã sớm biến mất.

“Hừ! Thằng nhãi chết dẫm!”

.....

Đêm khuya thanh tĩnh.

Cố Cẩn Hi vẩy lui tất cả người hầu kẻ hạ, ngồi một mình trước án kỷ, đột nhiên mở miệng, “Đã đến rồi thì ra đi.”

Ánh nến yếu ớt khẽ rung rinh, đột nhiên từ trên mặt đất truyền đến âm thanh ma sát. Mắt thấy một bên tường đá chợt nứt ra một khe hở lớn. Bóng đen vụt lóe, tường đá lại khôi phục bộ dáng vốn có.

“Hừ hừ, đêm hôm khuya khoắt tìm đến trẫm có chuyện gì?” Cố Cẩn Hi không thèm nhìn gã ta một cái.

Kẻ áo đen che mặt, nhìn vóc người không hấn cao. Gã cũng không quỳ xuống, nhìn thẳng vào Cố Cẩn Hi ở trước án kỷ.

“Nàng, có phải ở chỗ này của ngươi không?”

Cố Cẩn Hi đặt bút lông trên tay xuống, đột nhiên ngẩng đầu, cười lạnh, “Nếu trẫm nói không có ở đây?”

”Ta không tin.”

“Ngươi tin hay không, chẳng liên quan đến trẫm. Hừ, còn nữa, đừng quên ngươi đã thề độc với trẫm! Trẫm là chủ tử của ngươi! Đừng dùng giọng điệu kiêu đó để nói chuyện với trẫm.”

Gã áo đen không nói câu nào, cứ đứng sừng sững tại chỗ.

“Quỳ xuống! Hiện tại là chỉ thị của trẫm cho ngươi. Mau quỳ xuống cho trẫm!” Cố Cẩn Hi đứng lên, từ sau án kỷ đi tới.

Gã áo đen vẫn đứng như trời trồng, “Ta muốn dẫn nàng ấy rời hoàng cung.”

“To gan! Đây là lời ngươi có thể nói sao?!” Cố Cẩn Hi một tay gạt đồ nghiên sách trên án kỷ xuống đất, “Nên biết, trẫm có thể xử tử các ngươi bất cứ lúc nào!”

Gã áo đen quỳ trên mặt đất, “Cầu xin bệ hạ cho ta dẫn nàng rời đi.”

Cố Cẩn Hi thở dài, “Đừng quên giữa ngươi và nàng có mối liên kết, các ngươi không thể nào.”

Gã áo đen im lặng.

“Ban đầu người quy hàng trăm cũng bởi vì nàng ta, hôm nay người cãi ý chỉ của trăm cũng lại vì nàng. Người nói xem, trăm còn có thể lưu nàng ta sao?”

“Nếu như bệ hạ làm như thế thật, hy vọng bệ hạ có thể sống thật tốt, ngắm nhìn vương triều Đại Mạch đại loạn.”

“Người uy hiếp trăm?” Cố Cận Hy hí mắt, tiến lên vài bước, một tay bắt lấy cằm gã, “Mạng người vẫn nằm trong tay trăm, người có tư cách gì để uy hiếp trăm?!”

Gã áo đen cũng không sợ hãi, con người bóng ướt kiên định nhìn hắn chằm chằm, “Bệ hạ, người nói, nếu như ta truyền bức vẽ bí mật dưới hoàng cung sẽ xảy ra chuyện gì?”

Sắc mặt Cố Cận Hi phút chốc hơi âm trầm, nhìn gã áo đen đang quỳ dưới chân, không nói gì hồi lâu.

“Ngày mai người tới dẫn nàng ta đi khỏi đi.”

Khóe mắt người áo đen co giật, hai mắt có chút hưng phấn, “Đa tạ bệ hạ.”

“Đừng vui mừng quá sớm” Cố Cận Hi cười lạnh, xoay người, đi vào phòng trong. Chỉ chốc lát sau, đã thấy hắn cầm một chiếc hộp đi ra.

Khinh miệt ném xuống bên cạnh gã, gã áo đen có chút khó hiểu.

”Nuốt nó.”

Gã áo đen cắn răng, mở ra cái hộp, một con tiểu trùng đang ngo ngoe. Không nhận được co rụt cổ lại.

“Nếu muốn ngày mai dẫn nàng ta rời đi, nuốt nó ngay lập tức.”

Gã áo đen nhắm mắt, tay phải cầm tiểu trùng lên một ngụm nuốt xuống. Vừa nuốt vào, liền cảm thấy bụng đau đớn kịch liệt, ‘phụt’ một tiếng nhỏ ra một bãi máu tươi.

“Đây là Nhân Tử cổ ở Nam Cương, mỗi tháng ngày này tới gặp trăm lấy thuốc giải. Nếu hai tháng không có thuốc giải, thất khiếu chảy máu, ruột bị chọc thủng bụng thối rữa, chết vô cùng thê thảm người sẽ không chịu nổi đâu.” Cố Cận Hi châm chọc nhìn gã, “Bây giờ đã hối hận rồi chứ? Hừ! Chỉ là một nữ nhân trơ trẽn, đáng giá để người phải đổi bằng cả tính mạng ư?”

Gã áo đen đứng dậy, “Có đáng giá hay không, tự ta luận định. Hy vọng bệ hạ giữ đúng lời hứa. Ngày mai khắc có người đến đón nàng ấy trở về.” Dứt lời, gã hành lễ, xoay người mở ra địa đạo.

Cố Cận Hi nhìn bóng lưng gã rời đi, cười lạnh, “Đều là một lũ ngu.”

.....

Đêm đó, khi Thát Thát đang ngủ quên trời quên đất, đột nhiên nghe thấy có người xông vào. Bên ngoài đèn đuốc sáng choang, chung quanh kêu gào ‘lũng bắt thích khách’.

Thát Thát vừa đứng dậy, liền nhìn thấy một bóng dáng màu trắng nhẹ nhàng tiến tới, còn chưa mở miệng kêu tên người ấy.

‘chát’ một tiếng, một cái tát từ người kia văng đến.

Âm thanh trầm thấp mà chất chứa hận ý trên trong, “Nếu tiểu Hồng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mi!”

Chẳng để Thát Thát lấy lại tinh thần, người nọ chọt lay động, rời khỏi cửa điện.

Bên ngoài thị vệ vẫn xông xáo như cũ, kêu gọi lùng bắt thích khách. Thát Thát nằm trên giường cũng ngây dại.

Lời vừa rời của Lạc Nhan Cơ, rốt cùng là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-2: [Phần đầu ngoại truyện] Cô mụ nóng tính, đứa cháu kỳ quặc (1)

Tôi tên là Tiểu Nhan Lạc, cứu công chúa Đại Yến.

Một tuổi, tôi tận mắt nhìn thấy ông nội của phụ hoàng vuốt ve mặt tôi, sau đó vĩnh viễn nhắm nghiền đôi mắt.

Hai tuổi, tôi không rõ vì sao nhị ca tam ca tứ ca ngũ ca của tôi cứ lần lượt ôm bệnh bỏ mình. Mỗi ngày, tôi chỉ biết ngồi trên xích đu, chờ đại ca hạ triều trở về, tung tôi lên không trung cao thật cao, nhìn nụ cười trên mặt anh ấy, tôi không khỏi bật cười khanh khách.

Ba tuổi, tôi nhìn thấy Ngũ tẩu tẩu ở trong hoàng cung, người con gái xinh đẹp mà ít nói. Nhưng đại ca lại nói, đó không phải Ngũ tẩu tẩu của tôi, mà là Liên phi huynh ấy mới cười.

Tôi không hiểu, lén lút đến cung điện của Liên phi, chỉ thấy tỏ ra lạnh nhạt, không còn là Ngũ tẩu tẩu luôn vuốt đầu tôi ngân nga hát như khi xưa nữa. Nghe chị hát đi hát lại một khúc ca thể lương:

‘Tình đời bạc, nhân tình ác, mưa tiễn hoàng hôn hoa tan tác. Gió thốc tràn, lệ giọt tàn, viết thư tâm sự, một chữ miên man. Khó! Khó! Khó!

Người đơn bạc, nay mai khác, tựa tờ lòng thất tâm can, tiếng tù vang, đêm sắp tàn, sợ người vấn hòi, nuốt lệ giả vui. Giấu! Giấu! Giấu!’

Tôi không hiểu chị ấy đang hát cái gì, chỉ cảm thấy nghe rất êm tai. Trở về cung điện của mình, tôi ôm cổ đại ca, lấy lòng hát khúc ca này cho anh ấy nghe. Nhưng tôi không ngờ được, vị đại ca luôn cưng chiều tôi hơn cả mấy người anh em ruột thịt của anh ấy, lần đầu tiên đánh tôi. Từ đó, tôi không còn tới chỗ của Liên phi nữa.

Bốn tuổi, nghe nói Liên phi sinh cho tôi một đứa cháu trai thứ ba, mặc dù không hiểu đứa cháu trai thứ ba này khác gì với hai đứa cháu lớn hơn tôi vài tuổi kia. Nhưng nhìn nụ cười thường trực trên khuôn mặt của đại ca vài ngày liền, tôi cho rằng có lẽ đứa cháu trai thứ ba kia vô cùng kháu khỉnh, xinh đẹp giống Liên phi, cho nên mới có thể khiến đại ca vui vẻ cười như thế.

Một năm nọ, lần đầu tiên tôi gặp đứa cháu trai thứ ba tên là Tiêu Thiên Tác. Nhìn nó phùng lên khuôn mặt bánh bao, bộ dạng chổng mông bò qua bò lại trên giường, cực kỳ thối mắt, tại sao thằng nhãi xấu như này mà lại được đại ca yêu thương nhiều đến thế.

Tôi đưa ngón trỏ, chọc mạnh vào mặt nó, nhìn thấy trên khuôn mặt bánh bao của nó xuất hiện dấu tay. Chẳng ngờ, hai cái móng vuốt của nó nhanh nhẹn vỗ được tay của tôi, há mồm cắn. Nó nhỏ bé như vậy, trong khoang miệng chứa đầy bọt dãi hình như chỉ có một cái răng sữa mới nhú nho nhỏ, cắn không đau chút nào, ngược lại có chút dễ chịu ngứa ngáy.

Mặc cho nó gặm cắn, tôi chỉ đứng một bên, cẩn thận tỉ mỉ quan sát khuôn mặt bánh bao của nó, thật sự là, xấu xí.

Năm tuổi, trong hoàng cung có một người đến tên gọi là Quý Thủ lão đầu, Quý Thủ vừa trông thấy tôi, đã lộ ra ánh mắt say mê, tôi rất ghét lão ta. Nhưng đại ca lại đồng ý cho lão ta dẫn tôi rời đi. Tuy rằng bất đắc dĩ, nhưng tôi không dám làm trái ý chỉ của đại ca.

Lúc tôi trở lại hoàng cung lần nữa đã là năm mười tuổi. Nghe nói, vào hai năm trước, Liên phi muốn ám sát đại ca, một kiếm nằm trong bụng đại ca. May mắn thị vệ chạy tới kịp thời, mới có thể cứu đại ca. Nhưng đại ca không những không ban thưởng gã thị vệ kia, ngược lại còn trị tội gã. Về phần Liên phi, dù rằng đại ca không trách phạt, nhưng từ sau hôm đó, không gặp Liên phi một lần nào. Không quá nửa năm, Liên phi liền hương tiêu ngọc vẫn. Mà đứa bé Thiên Tác kia, rất nhanh bị đại ca lãng quên.

Thiên Tác, Thiên Tác... Tôi nhiều lần suy nghĩ về cái tên này, chẳng hiểu tại sao, luôn nhớ tới khúc ca mà Liên phi đã hát hồi đó.

‘Tình đời bạc, nhân tình ác, mưa tiễn hoàng hôn hoa tan tác. Gió thốc tràn, lệ giọt tàn, viết thư tâm sự, một chữ miên man. Khó! Khó! Khó!

Người đơn bạc, nay mai khác, tựa tờ lòng thất tâm can, tiếng tù vang, đêm sắp tàn, sợ người vấn hòi, nuốt lệ giả vui. Giấu! Giấu! Giấu!’

Thiên Tác, là một cái tên khiến người ta muốn bật khóc.

Lúc này nhìn thấy đại ca, không vượt xa dự đoán của tôi. Tôi chẳng qua chỉ rời đi năm năm, kẻ nào đã đánh cắp vị đại ca anh tuấn tiêu sái của tôi rồi? Chỉ để lại cho tôi một người đàn ông tang thương tóc bạc đầy đầu.

“Đại ca...” Tôi nhẹ nhàng gọi, anh ấy mờ mịt mở mắt, nhìn tôi, cười rặng ngời, chỉ là tôi phát hiện, chân mày xoắn chặt của anh chưa một lần giãn ra.

“Tiểu Cửu, em đã trở về rồi.”

Tôi không nhịn được nhào vào lòng anh ấy, khóc gọi đại ca không biết bao lần.

Anh ấy chỉ nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, “Đừng khóc đừng khóc, tiểu Cửu của trẫm đừng bao giờ khóc nữa.”

Cũng một ngày kia, đại ca kéo tôi vào trong ngực, lặng lẽ thì thầm bên tai tôi nói, “Tiểu Cửu, trẫm cầu xin em một chuyện. Cầu xin em, chăm sóc Thiên Tác thật tốt.”

“Đại ca?”

“Mãi đến tận khi A Liên chết rồi, trẫm mới phát hiện, có rất nhiều chuyện trẫm không thể nắm hết trong tay. Trẫm càng thương yêu ai, người đó càng chết sớm. A Liên như vậy, Thiên Tác cũng thế. Tiểu Cửu, trẫm cầu xin em, giúp đỡ Thiên Tác. Hiện giờ, trẫm chỉ có thể cầu xin em.”

Hôm ấy không biết trở về như nào, chỉ nhớ rõ trên đường lại gặp được hai đứa cháu lớn của tôi đang bắt nạt một đứa bé tầm năm, sáu tuổi. Bên cạnh còn có một tiểu cô nương, khóc âm ỉ.

Trước khi rời đi, tôi vốn đã không vừa mắt với hai đứa cháu lớn này rồi. Hiện giờ càng thêm chán ghét. Tiến đến, mạnh mẽ trừng trị hai tiểu bá vương*, thấy chúng nó co rụt sợ hãi gọi tiểu cô mụ, bỗng chốc có cảm giác đạt được thành tựu.

(Bá vương: kẻ ngang ngược.)

Vài câu nói đã đuổi đi hai tiểu bá vương kia, bấy giờ mới quay đầu nhìn đứa nhỏ bị bắt nạt. Gầy gò yếu ớt, tay chân gần như thấy rõ xương, nhưng khuôn mặt nhỏ lại ngẩng cao kiêu ngạo, một đôi mắt hoa đào giống tôi xinh đẹp mà quật cường.

“Ta sẽ không cảm ơn ngươi.” Dứt lời, nó chùi máu tươi bên khóe miệng rồi lao đảo xoay người rời đi.

Đứa bé gái khóc lóc ở bên chào tôi một tiếng, vừa khóc vừa chạy đuổi theo hướng đi của đứa bé trai kia, “Tam ca ca, tam ca ca, chờ Hoài Âm với.”

Hoài Âm? Tiểu công chúa của đại ca tôi. Vậy thì, tam ca ca mà con bé đang gọi, chẳng lẽ là Tiêu Thiên Tác?

Cái bánh bao nhỏ thích dùng hàm răng bé xiu cắn ngón tay tôi, đã lớn chừng này rồi sao? Nhưng mà, đáng vẻ như thể cả thiên hạ thiếu nó bạc cũng thật đáng đánh đòn.

Lần gặp mặt tiếp theo, là tại thọ yến của đại ca ba tháng sau. Nó rất ngoan ngoãn, yên lặng ngồi ở một góc không quá nổi bật, tác phong hành vi, hoàn toàn nhìn không ra là một đứa trẻ vừa mới sáu tuổi.

Thọ yến, từ trước đến giờ đều là thời cơ cho những phi tử hoàng tử tranh nhau đua tài, đã sớm đoán được hai phi tử kia của đại ca sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội nhạo báng Thiên Tác. Quả nhiên, lúc thọ yến sắp kết thúc, họ mời nó hiến nghệ trước mặt mọi người, để một hoàng tử hiến nghệ dưới con mắt của bọn chúng giống như kỷ nữ, chuyện này có thể nói là một sỉ nhục rất lớn đối với một con người.

Nhìn nụ cười nham hiểm của hai ả phi tử kia, tôi hận không thể xông lên tát mấy cái vào mặt hai ả. Tôi hy vọng đại ca có thể dạy dỗ nghiêm khắc bọn chúng, nhưng đại ca như bị bịt mắt, bộ dạng giống như vô số hôn quân hại nước, toàn nói đỡ hộ.

Tôi không ngừng nghĩ, người đại ca từng cầu xin tôi chăm sóc Thiên Tác, và vị đại ca bị từ sắc mê hoặc này, rốt cuộc ai mới là thật?

Chẳng kịp suy nghĩ thêm nữa, Thiên Tác đã đứng dậy, gầy đàn, tấu lên một bài ‘Phong Vân Loạn’ khiến mọi người lặng yên, trầm mê không tỉnh.

Nhớ tới khi còn rất rất nhỏ, khi mà ngũ tạng vẫn chưa phải là Liên phi. Chị ấy rất thích ôm tôi trên đầu gối chị, gảy bài ‘Phong Vân Loạn’ này không biết bao lần, chẳng qua, tiếng đàn của chị, dịu dàng mềm mại hơn vài phần, lại kém hào hùng hơn của nó vài phần.

Đại ca mượn cơ say, liền vội vã ra về. Chẳng qua có mình tôi nhận ra, nước mắt dưới đáy mắt anh ấy, không kìm nổi nữa. Đại ca, vẫn chưa quên được Liên phi...

Định sau khi yến hội kết thúc sẽ đi tìm Thiên Tác, nhưng không ngờ, nó đã rời đi từ trước rồi.

Bắt quả ngày hôm sau, nghe nói thằng bé rơi xuống nước trên đường trở về, lý do là say rượu rơi xuống nước. Say rượu? Ha ha, nguyên nhân một đứa bé sáu tuổi rơi xuống nước, là vì say rượu? Hơn nữa lại còn rơi vào cái ao có gần nghìn người qua lại mỗi ngày. Nghe nói, không một ai cứu nó lên, cuối cùng tự thằng bé vùng vẫy từ từ bò lên.

Suy nghĩ, vội tới cung điện của nó. Giống như nhiều năm chưa quét dọn, cỏ dại bên trong đình viện cao bằng nửa thân người, đồ dùng trong điện cũng phủ một lớp bụi dày đặc. Chẳng lẽ là hoàng tử không được sủng ái nên phải thu nhận mây tên hoạn quan thờ ơ kia ư? Trừng phạt nặng tay bọn thái giám và thị nữ phụ trách quét dọn một trận. Khi ấy mới vào buồng trong.

Còn chưa vào tới bên trong, đã nghe tiếng bé gái khóc thút thít.

“Phiền muốn chết, Hoài âm em về đi, ta ghét nhất thấy em khóc, nghe thôi cũng đủ phiền!” Giọng nói non choẹt vẫn khiến người ta ghét như cũ.

“Hu hu, tam ca ca, làm sao đây, mẫu phi nói không cho em gặp anh nữa. Tại sao các mẹ lại ghét tam ca ca.”

Tôi vào phòng, bé gái mặc váy nhỏ màu hồng kia, chính là Hoài Âm. Còn Thiên Tác gầy trơ xương thì đang nằm trên giường, tím chần trùn đầu. Không nhìn được đập chân nhỏ.

“Phiền quá! Phiền chết rồi! Tiểu nha đầu mau đi đi! Đừng quấy rầy lão tử ngủ!” Tiêu Thiên Tác lật chăn lên, bò dậy, đẩy Tiêu Hoài Âm về phía phòng ngoài. Khi nhìn thấy tôi đứng một bên, mặt thằng bé cứng đờ.

“Chào tiểu cô mụ ạ.” Mặc dù Tiêu Hoài Âm vẫn nức nở, nhưng vẫn hết sức biết điều hướng về phía tôi hành lễ. Tôi không khỏi xì mũi coi thường. Lại thêm một người bị giáo điều cứng nhắc trời buộc.

“Hoài Âm đứng không.” Tôi xoa đầu con bé, nhìn nó run rẩy gật gật đầu, lúc này mới nói tiếp, “Cháu trở về trước đi.”

“Nhưng...” Tiêu Hoài Âm ngập ngừng nói, lén lút liếc về phía Tiêu Thiên Tác.

“Đi về!” Đối phó với những đứa trẻ kiêu này, đúng là vô cùng phiền toái.

Tiêu Hoài Âm bị dọa sợ phát khóc vội chạy biến.

Lúc này tôi mới cúi đầu nhìn tiểu hài tử vẫn luôn bực tức xoay người không để ý đến tôi từ nãy tới giờ.

“Thiên Tác.”

Thằng bé lén đánh mắt qua, nhưng lập tức lại chuyển tầm nhìn tới những nơi khác.

Thật là một đứa bé đáng ghét. Tôi dùng tay véo má thằng nhỏ, teo tóp, vẫn là khuôn mặt bánh bao khi còn bé của nó thoải mái hơn.

Thằng bé vùng vằng muốn đẩy tay của tôi ra, nhưng một đứa nhỏ sáu tuổi sao đánh lại được bá chủ mười tuổi luyện võ năm năm là tôi?

Nhìn nó nhăn chặt hàng lông mày, tôi véo mạnh vào mặt nó một cái, “Thiên Tác, gọi tiểu cô mụ đi! Về sau tiểu cô mụ ta sẽ bảo kê cho ngươi!”

“Tránh ra! Đồ hôi sữa đi chỗ khác chơi đi! Đừng tới làm phiền ta!” Tiêu Thiên Tác trừng đôi mắt hoa đào, bất mãn quay đầu đi.

Ngươi có thể tưởng tượng bị một đứa nhỏ kém mình bốn tuổi gọi là ‘đồ hôi sữa’ cảm giác ra sao không? Hơn nữa, đứa này còn là thằng cháu nhỏ của tôi nữa chứ!

Đại ca cũng đã từng nói, tôi có một nhược điểm lớn, chính là tính tình quá nóng nảy, dễ dàng bị người ta kích giận mà làm ra phán nhận* sai lầm.

(Phán nhận: phán đoán + nhận định.)

Tôi không biết lần này tôi có làm sai không, dù sao thì tôi đã xách thằng bé lên, cởi quần của nó rồi đánh một trận nên thân. Sau đó trong vòng một tháng, mỗi lần tôi gặp thằng bé, nó đều cúi đầu, bước nhanh vượt qua.

Cho đến một ngày kia...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28-3: [Phần đầu ngoại truyện] Cô mụ nóng tính, đứa cháu kỳ quặc (2)

Ban ngày đi ngang qua Ngự Hoa viên, tình cờ trông thấy Thiên Tác từ phía trước đi tới, thằng bé cúi đầu, hình như biết tới sự tồn tại của tôi, quàng lại đi đường khác.

Tôi từng sờ, lần trước chỉ đánh nó một lần, mới vậy đã sợ tôi rồi ư?

Ban đêm, trần trọc không tài nào ngủ nổi. Nên đẩy cửa sổ ra, nhân lúc đêm khuya thanh vắng, tới cung điện của thằng nhóc.

Tới trước cửa sổ của nó, bất giác có chút lo sợ. Nếu như mình cứ thế mà tiến vào, liệu có hù dọa thằng bé hay không? Chần chừ, chợt nghe tiếng kêu thảm thiết, sau đó là âm thanh vật nặng rơi xuống đất.

Không lo nghĩ thêm nữa, một chường võ nát cửa sổ, nhảy vào.

Bấy giờ Thiên Tác đang ôm bụng, quần quai trên mặt đất. Bởi vì nó thất sủng, người hầu kẻ hạ đã không còn ở trong phòng. Tôi bước vội tới trước mặt thằng bé, nó cứ ngẩng cao đầu như vậy, không một chút kinh ngạc khi thấy tôi đột ngột viếng thăm.

“Nếu ngươi cầu xin ta, ta sẽ cứu ngươi.” Nhìn cặp mắt hoa đào tà mị mà xinh đẹp kia, chẳng hiểu tại sao, khi đó cực kỳ muốn từ nơi ấy nhìn tựa như tiểu hồ ly kia van cầu.

Nhưng nó chỉ lạnh nhạt rên rĩ, xoay người sang chỗ khác. Tôi còn chưa kịp kinh ngạc, đã thấy nó vừa ôm bụng vừa kêu rên khổ sở, ‘phụt’ một ngụm máu tanh phun ra.

Phun ra máu?! Chuyện này là sao? Còn chưa kịp hỏi han, thì trông thấy chỗ mắt hấn lưu lại hai giọt huyết lệ. Đây là độc gì? Mà lại tàn ác như thế!

Tôi không thể suy tính được điều gì khác, khăn trương móc ra viên thuốc lừa được từ chỗ Quý Thủ trong ngực, trước tiên cần nhanh chóng áp chế sơ qua độc trong người thằng bé. Tiếp theo công nó chạy ra bên ngoài, thật sự tôi chẳng trông mong được gì ở ngự y trong cung, tuy rằng bình thường Quý

Thủ lão nhân kia không đứng đắn, nhưng y thuật và võ thuật cũng thuộc dạng hiếm thấy người ngang tài ngang sức.

Tránh thoát ám vệ trong cung, đối với tôi mà nói, là một chuyện quá đơn giản. Tuy rằng đại ca vô cùng cung chiều tôi, nhưng nếu nửa đêm xuất cung, vẫn là một chuyện phiền phức. Hơn nữa, lần trước mới chinh đồn thẳng con trai ngu dốt của hai phi tử rắn rết kia, bảo rằng mấy ả sẽ không dựa vào đó mà tìm tôi nháo loạn, ngay cả bản thân tôi cũng không tin.

Gió lạnh lướt qua mặt, hơi rét run.

“Ta không cầu xin người cứu ta. Đây là người tự mình đa tình thôi.” Thiên Tác trên lưng suy yếu mở miệng. Ngạo mạn mà cố chấp. Không quay đầu lại, tôi vẫn có thể tưởng tượng cái vẻ mặt ngang ngạnh kia, khóe miệng chợt nhấc lên một mức độ coi thường.

Đây là lời nên nói với ân nhân cứu mạng sao? Thật sự tôi hận không thể quăng nó ngay lập tức! Mà sự thật, đến khi tôi tỉnh táo lại thì mới phát hiện, quả nhiên nó bị tôi quăng mất tiêu rồi.

Nhìn thẳng bé nằm xui xẻo trên mặt đất giống như bùn nhão, da đầu tôi chợt có chút ngứa ngáy, nếu để đại ca biết đứa con trai bảo bối của anh ấy bị tôi quăng chết như vậy. Có đuổi tôi ra ngoài không?

Hơi căng thẳng đưa tay kiểm tra hơi thở của nó, không có chút khí nào phun lên ngón tay...

Thời điểm tôi cẩn thận chuẩn bị vứt xác, đột nhiên, ngón tay đau nhói, cúi đầu xem xét, phát hiện nó đang cắn chặt ngón tay của tôi không nhả. Tuy rằng có chút đau, nhưng cuối cùng là an tâm, may quá không chết.

Một tay vặn rút cằm của thằng bé, giải cứu ngón tay tôi, dưới ánh trắng, gương mặt nhỏ nhắn trắng bệch mang theo hai hàng lệ máu của nó, hàm dưới vẫn rất đỏ, cực kỳ dọa người.

Nhưng hiện tại tôi không để ý nhiều thứ như vậy, công nó tiếp tục chạy ra ngoài hoàng cung.

.....

Quý Thủ lão đầu vừa nhìn thấy Thiên Tác, liền ném nó vào trong thùng thuốc, thuận tiện nói lại cho nó vài đoạn xương và cầm bị tôi đập gãy.

“Độc trong bụng là loại đơn giản thôi, ngâm vài ngày là khỏe ngay, độc trong mắt có thể phiền phức một chút, kiểm tra qua chắc hẳn đã được một vài năm rồi, trước mắt chỉ có thể tạm thời áp chế, không có tình huống đặc biệt nào, chắc sẽ không phát tác. Tuy nhiên...”

“Tuy nhiên làm sao? Lão đầu có chuyện mau nói, đừng có dông dài.”

Quý thủ cau mày, “Tuy nhiên là ai độc ác như vậy chứ, đã trúng độc thì thôi đi, lại còn đập gãy xương đầu của nó, đặc biệt là phần ngực, nếu lệch về trái thêm chút nữa, nhất định sẽ đâm vào tim, như thế ta cũng không cách nào cứu chữa.”

Nghe thấy vậy, ta ngoại trừ cười trừ thì không biết nói gì nữa.

Trong vài ngày Thiên Tác hôn mê, nhận thấy Quý Thủ vô cùng say mê hứng thú với Thiên Tác, cứ nhiên ngày đêm không nghỉ túc trực bên cạnh thằng bé, ngày cả tôi cũng không để ý tới. Tôi âm thầm mừng húm.

Hôm đó tôi đi ngang qua, ngẫu nhiên nghe thấy lão ta rầm rì gì đó với Thiên Tác đang hôn mê, “Kiếp này thật đúng là không uổng công tới đây một lần, có thể gặp được thư đế* ngàn năm khó gặp không nói, lại còn có thể gặp được thế ngoại chi nhân* này, chà chà, ông trời thật sự không bạc đãi ta.”

(Thư đế: hoàng đế là phái nữ

Thế ngoại chi nhân: có lời nói và việc làm vượt quá sức tưởng tượng của người khác.)

Năm năm học võ với lão ta, cũng thường xuyên nghe lão làm nhảm mấy câu kỳ quặc, nên tôi không để ý nhiều lắm. Trong mắt tôi, lão chính là một kẻ điên rồ có y thuật và võ nghệ cao siêu.

Ba ngày, ngâm suốt ba ngày. Xẩm tối ngày thứ ba, cuối cùng Thiên Tác cũng mở ra đôi mắt hoa đào kia.

Khi đó tôi đang thay nước thuốc cho thằng bé, nó mở mắt ra lúc nào, tôi cũng không biết nữa. Đột nhiên, thằng bé mở miệng, “Tiểu cô mụ.”

Âm thanh nhỏ bé mềm nhũn, khiến tôi phải dừng tay lại, thùng gỗ nhỏ trong tay rớt bịch một tiếng, nước thuốc lênh láng ra đất.

Thiên Tác vẫn ở yên tại chỗ, hai tay gác men theo bờ thùng gỗ lớn, khóe môi kéo lên một góc độ tà mị, đôi mắt hoa đào vốn yêu mị kinh người, chớp nhẹ giống như tiểu hồ ly, “Tiểu cô mụ, sao cô sợ ta vậy?”

Tôi không khỏi nhú mày, đưa tay sờ sờ trán của nó, không nóng, “Người làm sao thế? Chẳng lẽ bị ta đập cho ngu người rồi?”

Thiên Tác mặc kệ cho tôi sờ vuốt trán nó, chỉ là vẫn cười như không cười như cũ mà nhìn, “Ta không sao. Tiểu cô mụ, chỉ là trải qua chuyện này, ta hiểu ra một chuyện.”

“Gi?” Tôi cẩn thận tỉ mỉ đánh giá khuôn mặt của thằng bé, không khác ngày thường là bao, nhưng trong đôi mắt, đã bớt đi nét quật cường hơn người kia, bây giờ, nhìn sơ qua, chỉ cảm thấy mịn hoặc hút hồn người, nhưng nhìn kỹ lại lần nữa, hết sức tối đen, sâu thẳm mà phức tạp, tựa như một bầu trời đêm không sao, hoàn toàn không nhìn ra nội tâm của nó.

“Trước đây là do ta quá ngu xuẩn, đạo lý cây cao phải chịu gió lớn, trải qua hai lần tiến vào Quỷ Môn Quan mới hiểu ra đạo lý đơn giản này.” Thiên Tác vốn chỉ mới sáu tuổi, lại nói ra những lời trưởng thành này, nhưng dường như nó hoàn toàn không để ý, hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình, “Bốn tuổi ta núp dưới gầm giường tận mắt chứng kiến mẫu phi bị bọn chúng dìm vào nước thế nào, sau đó từ từ chết đi.”

Tại sao câu chuyện đau buồn như vậy mà nó cứ giữ nguyên nụ cười kể cho tôi nghe? Tôi không hiểu, chỉ nghe thằng bé kể những chuyện xưa mà tôi chẳng hề hay biết.

“Nói gì mà hoài niệm thành bệnh, ha ha... Gã nam nhân kia lại còn tin thật. Lúc đó ta đi tìm ông ta, nói cho ông ấy biết chân tướng, ông lại đóng cửa không gặp. Cho đến khi hai ly rượu độc vào miệng, ta mới biết, ta lại ngu dốt đến thế, cái gọi là để vương cung chiều, chung quy không địch lại được sức hút của quyền thế.” Thiên Tác ngẩng đầu, cứ như vậy hồ hững hờ nhìn tôi, “Tiểu cô mụ, cô sẽ giúp ta đúng không?”

Tôi ngây người, trong cổ họng như có vật chẹn ngang khiến nói không ra lời.

“Nếu không, cô cũng sẽ không quản sự sống chết của ta. Ha ha... Trong cung này, lại còn có người để ý đến một hoàng tử không được sủng ái là ta cơ đấy?” Thiên Tác đưa tay, áp vào má phải tôi, “Bất luận cô vì nguyên nhân nào mà giúp ta, cầu xin cô trong vòng hai mươi năm tới giúp đỡ ta, được không? Trên đời này, ta đã không tìm được người nào đối xử thật lòng với ta nữa rồi, giúp cháu, tiểu cô mụ.”

Nhìn đã tâm trần ra khỏi đôi mắt của thằng bé, tôi sững sờ, đây là ánh mắt nên có của một đứa nhỏ sáu tuổi? Có lẽ, nó vẫn luôn có từ trước. Chẳng qua lúc trước là giấu dưới ánh mắt cứng cỏi mà thôi. Còn hiện giờ, không biết vì nguyên nhân nào, lại chủ động để cho tôi biết, nhưng có thể khẳng định chính là, chắc chắn sẽ không như lời nó nói, hai chữ thật lòng, là thứ không đáng tin nhất ở hoàng thất.

“Lần trước rơi xuống nước, thật ra là.....”

Thiên Tác gật đầu, “Không sai, là cháu tự nhảy vào. Hôm đó, cháu để lộ quá nhiều tài năng, những kẻ kia sao có thể bỏ qua cho cháu.” Đột nhiên, con mắt xoay chuyển cười khê, “Thay vì đội mấy mụ ta trù hoạch từng nước đi hiểm để giết cháu, còn không bằng tự mình nhảy vào, làm cho bọn chúng âm thầm suy đoán, không dám vọng động. Bất quá...” Cúi đầu, trên mặt mang theo rét lạnh, tay phải nắm thật chặt cạnh thùng, “Cuối cùng vẫn là không tránh được.”

Đây rốt cuộc là một đứa bé như thế nào, nhớ tới lời đại ca cậy nhờ tôi, nhìn lại đứa cháu trước mắt đã tâm bùng bùng này một chút, có lẽ, tôi có thể thuận tiện đảm nhiệm thêm vài chục năm nữa cũng được, tận tâm trợ giúp, mà không phải lo lắng nhiều.

Thờ dãi, một phút bắt lấy tay của nó, giống như thề thốt, thành khẩn mà nghiêm nghị, “Ta cũng không quan tâm mục đích ngươi là gì, nhưng ta, Tiêu Nhan Lạc thề, chắc chắn tận tâm trợ giúp ngươi Tiêu Thiên Tác. Ta không cầu xin ngươi gì nhiều, chỉ cần trong bốn mươi năm ngươi có thể thu phục Đại Mạch, thống nhất thiên hạ.”

Hai mắt Thiên Tác chớp lóe ánh sáng, nắm chặt lại, “Được!”

*

Hai ngày sau, Tiêu Thiên Tác không cẩn thận té xuống từ trên nóc nhà, tổn thương đầu. Sau khi tỉnh lại cả ngày chỉ mặc đồ màu đỏ lòe loẹt sắc sỡ dờ dờ hăm hăm múa máy xung quanh. Chỉ một ngày ngắn ngủi, thế nhân đều biết, tam hoàng tử Đại Yên, bị điên.

Tôi dựa theo những gì chúng tôi đã trao đổi trước đây, đề nghị để tôi dẫn thằng bé đi tìm Quỷ Thủ chữa bệnh điên cho nó. Ngày đó, đại ca đứng ở nơi cao ngất, cứ như vậy nhìn tôi hồi lâu, cho đến khi tôi đứng có chút mỏi, anh ấy mới thờ dãi sâu kín, “Em dẫn nó đi đi.”

*

Thoát cái đã ba mươi năm trôi qua.

Tôi đã dần dần thành lập thế lực bên trong triều đình. Thiên Tác vẫn lưu luyến nơi yên hoa như cũ, nhìn mấy người anh em của nó tranh quyền đoạt thế, tựa như nó chẳng mấy may quan tâm tí nào, cả ngày chỉ đi khắp nơi tán tỉnh hết mỹ nhân này đến mỹ nhân kia.

Tuy tôi biết nó làm vậy chỉ để che mắt người, nhưng mỗi lần nhìn vào đôi mắt hoa đào giống tôi kia lộ ra sự hèn mọn, liền không nhìn được mà lại đập gậy vài cái xương của nó.

Có một ngày, đột nhiên nó nói với tôi, nó muốn tới Đại Mạch tìm một người. Tôi hỏi nó là ai, nó chỉ lắc đầu mà nói, một người có dáng dấp rất xấu, cũng không nói cho tôi biết là ai.

Đến khi tôi tới Đại Mạch tìm nó, tôi mới phát hiện, hình như trong thế giới của nó lại xuất hiện thêm một người, một cô gái có tên gọi Cổ Nghê Thường.

Cổ Nghê Thường này, tính tình rất được lòng tôi, nếu tương lai em ấy làm cháu dâu tôi, tôi cũng không có ý kiến. Dù rằng em ấy đã lập gia đình, hơn nữa còn là công chúa Đại Mạch, nhưng đợi đến khi Đại Mạch bị công phá, đoạt lấy công chúa cũng là chuyện rất bình thường.

Rõ ràng nhìn cô nương nhà người ta bị thương, đau lòng khổ sở muốn chết, lại cứ độc mồm bắt nạt người ta. Có lúc, thật hận không thể tát chết nó, tên

chết bầm đàng đánh đòn! Có bản lĩnh, đừng ở trước mặt ta bày ra bộ dạng đau lòng muốn chết không sống nổi kia đi. Nói chuyện tử tế, bộ khó khăn lắm à?

Hỏi nó lý do, bỏ lại cho tôi ba chữ, “Mất mặt lắm.”

Mất mặt thì đi chết đi! Về sau có khóc cũng đừng trốn trong chăn của bà, quấy rầy giấc ngủ của ta.

*

Tôi cho rằng, nó vẫn sẽ tiếp tục như vậy. Nhưng vào một ngày, bất chợt thẳng nhóc kia ghé đến, nói nó bị trọng thương.

Phút chốc có loại cảm giác si nhục ví như con chó nhỏ được mình chăm bẵm cẩn thận bị người ta đánh gần chết. Nhanh chóng tìm ra chỗ của nó.

Nhìn nó nửa sống nửa chết nằm trên giường, trên người hầu như không còn chỗ nào lành lặn, mà nó chỉ suy yếu cười cợt, “Tiểu cô mụ, đừng lo lắng, chút vết thương nhỏ này đáng là gì.” Dứt lời, nó lại đau đến hôn mê bất tỉnh, lúc này hai giọt huyết lệ chảy ra từ khóe mắt nó. Tôi cả kinh, cái này lâu rồi chưa từng xuất hiện.

Quý Thủ lão đầu kia từng nói, huyết lệ này chỉ ở tình huống đặc biệt mới xuất hiện, mà tình huống đặc biệt, Quý Thủ cũng đã nói, chính là khi tính mạng bị đe dọa.

Một chương vỡ nát cái bàn bên cạnh, đôi tay không ngừng run rẩy. Nhớ tới bức chân dung dán khắp nơi mấy ngày trước đây, chuyện như thế nào, vừa nghĩ đã biết. Hiện tại, tôi cảm hận tội cùng ả đàn bà gọi là Cố Nghê Thường kia!

Những kẻ dám đã thương thân thể nó, một tên tôi cũng không tha!

Đưa nó tới nơi Quý Thủ cứu chữa, Quý Thủ nói, trên người nó tổng cộng có 53 vết đao chém. Trong số đó có ba chỗ suýt nữa chém trúng điểm chết. Hơn nữa, dường như ngoại trừ độc trong mắt ra, còn trúng thêm một loại độc rắn. Độc này có ảnh hưởng đến độc trong mắt không, vẫn chưa thể khẳng định.

Ban đêm, tôi không ngủ được, liền bí mật vào hoàng cung, nhìn ả đàn bà kia vẫn ngủ ngon lành, nhớ tới Thiên Tác của tôi hiện giờ còn chưa rõ sống chết, nhất thời, một cơn giận tràn ngập.

Mấy bước di chuyển tới, một cái tát, hung bạo đập trên mặt ả ta.

“Nếu tiểu Hồng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi!”

Ba ngày sau, khi nó tỉnh lại, nhìn đôi mắt hoa đào vô thần mờ sương kia, tôi thật sự cảm hận không thể xông lại vào hoàng cung, giết chết ả kia.

Tuy vậy, câu đầu tiên nó mở miệng sau khi tỉnh dậy lại là cười nói với tôi: “Tiểu cô mụ, nếu cô đã thương nàng, cháu sẽ hận cô đó.”

Hôm ấy, năm cái bàn bị phá tan tành...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Bà phi điên chốn hậu cung, cuối cùng cũng được hồi phủ

Mùng một tháng chạp, Đại Mạch đỏ trần tuyết lớn* đầu tiên. Cây phủ tuyết hoa dát bạc, đội lên chiếc vương miện, bông liễu như tuyết trắng nhẹ bay phát phơ tùy tiện lấy đất làm giấy, lấy gió làm bút, thanh thoát vẽ nên một bức tranh đồ sộ khiến lòng người kinh hãi.

(Tuyết lớn: đại tuyết, tên thời tiết, vào khoảng ngày 7 hoặc 8 tháng 12 dương lịch, có tuyết rơi nhiều.)

Thất Thất từ bé lớn lên ở phương Nam, rất hiếm khi gặp qua trận tuyết lớn dường này, một tay che dù, một tay ôm chặt cổ của Cố Cẩm Hi, hai mắt hiếu kỳ nhìn đình đài lầu các xung quanh bao phủ trong lớp áo bạc trắng.

Đột nhiên, Cố Cẩm Hi đang ôm cô bật cười, “Nghê Thường, sao em vẫn giống con nít thế hả.”

Thất Thất xoay đầu lại, khó hiểu nhìn hấn, “Ca ca nói thế là có ý gì?”

Cố Cẩm Hi tiến vào đình, nhẹ nhàng đặt cô lên chiếc đệm được phủ thật dày lông cáo, đưa tay vuốt vuốt tóc cô, cười nói, “Từ nhỏ em đã như thế, mỗi lần tuyết rơi, sẽ không nhẽo đòi anh dẫn em ra ngoài ngắm tuyết.”

“Ca ca nè.” Thất Thất gấp dù lại đặt sang bên, nhìn tuyết bay tới tấp ngoài đình, mở miệng nói, “Em ở trong cung cũng được mấy ngày rồi, đã đến lúc nên về.” Ngoảnh đầu lại, chờ mong nhìn hân chấm chú, thấy nụ cười của hân hơi cứng lại, tổn thương trong đôi mắt kia không phải cô không nhìn thấy, nhưng cô không thể mềm lòng. Tuy rằng vị ca ca này tốt thật, nhưng cái nhân cách thứ hai, lại là nhân vật khiến người ta sợ hãi.

“Nghe Thường, em ghét ca ca rồi phải không?” Hân cúi đầu, nhìn chân phải của cô, “Chân em bị thương vẫn chưa khỏi hẳn, cứ thế mà rời đi sao?”

“Em...”

“Đừng nói nữa, nếu không phải đích thân Đệ Ngũ ái khanh tới đón em, anh sẽ không thả em ra đâu.” Cố Cẩm Hi cắt ngang lời cô.

Thất Thất nhất thời có chút phiền não, Đệ Ngũ Uyên bận bịu chăm sóc nữ chính, nào có thời gian rảnh rỗi để ý tới cô. Xem ra chỉ có tự mình nghĩ cách rời đi thôi.

“Nghe Thường đừng nên giận dữ, ca ca cũng vì muốn tốt cho em thôi.” Cố Cẩm Hi khép lại áo khoác trên người thay cô, an ủi vỗ vỗ vai cô, “Nếu lòng hân ta không có em, em trở về, anh cũng không yên lòng.”

Thất Thất không nói, trông thấy có người đang chạy vội tới từ rất xa. Đạp trên mặt tuyết lạo xạo vang vọng.

“Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân cầu kiến.” Tiểu thái giám quỳ gối xuống lớp tuyết lạnh giá, khúm núm mở miệng.

Cố Cẩm Hi nhíu mày, cau mày nhìn cô một cái, “Bây giờ hân đang ở đâu?”

“Khỏi bẩm Bệ hạ, Thừa tướng đại nhân đang chờ ở Ngự Thư phòng ạ.”

Cố Cẩm Hi gạt đầu một cái, “Đi.” Vừa đi được vài bước, đột nhiên xoay đầu lại, đối diện với ánh mắt tò mò của Thất Thất, cười hơi miễn cưỡng, “Nghe Thường, ở đây đợi nhé, được không?”

Thất Thất gạt đầu, “Ca ca cứ đi đi.”

Thấy cô không hề có ý định giữ lại, hình như hân còn muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ đành thờ dãi, xoay người tiến vào thế giới trắng tinh.

Thất Thất xòe dù ra, dù màu đỏ rực phản chiếu trong tuyết chói mắt vô cùng. Cô co chân phải lên, dùng chân trái làm trụ, thận trọng nhảy từng bước nhỏ trong tuyết.

Bởi vì sau nửa đêm trận tuyết lớn mới đổ xuống, trên mặt đất chỉ đắp một lớp mỏng. Thất Thất ngồi xổm xuống, đặt cái ô sang một bên, hai tay, hưng phấn bốc tuyết trắng. Chặt thành một đụn đất nhỏ kỳ lạ, ngay ngắn chặt thành chừng mười cái đụn đất nhỏ. Đứng lên, bẻ một nhánh cây. Lại bẻ nhánh cây thành rất nhiều đoạn ngắn, chia ra cắm phía trước đụn đất nhỏ.

Hài lòng nhìn thành quả của mình, lại đưa tay vẽ một vòng tròn, vun tất cả đụn đất nhỏ vào bên trong vòng tròn, ngón trỏ di loạn, viết thành hai chữ lớn: Mộ địa!

Chơi được một lúc, vẫn chưa thấy Cố Cẩm Hi trở lại. Thất Thất có chút nhàm chán vốc tuyết lên ăn, mân mê trong miệng, tự lẩm bẩm: “Có lẽ rưới chút mứt hoa quả ăn sẽ ngon hơn chăng?”

Tuyết trắng phủ lên đầu dày đặc, cô cũng không để ý chút nào, vẫn tiếp tục nghịch tuyết, chơi hết sức hăng say.

Bất chợt, có tiếng bước chân dồn dập truyền tới, Thất Thất ngoái đầu lại, liền nhìn thấy người nọ đầu bù tóc rối, tay trái cầm một cành mai đỏ nở rộ, bên trên chiếc quần dài sắc lam bằng được bao bọc bởi một chiếc áo lông trắng dày, gương mặt nhỏ trắng trẻo bởi vì rét lạnh mà có chút phớt hồng. Một đôi mắt mơ màng mà hiếu kỳ đánh giá xung quanh. Tựa như một đứa bé thất tha thất thểu đi lòng vòng tại chỗ.

Nhìn trang phục, chắc hẳn là vị phi tần nào đó trong hậu cung, nhưng nhìn thấy một vài nếp nhăn trên gương mặt, nếu nói là phi tử của Cố Cẩm Hi lại có chút không đúng. Bà ấy, rốt cuộc, là ai?

Ngay lúc Thất Thất đang quan sát bà, đột nhiên bà ta chú ý tới Thất Thất ở trên mặt đất, gương mặt vui cười chất đầy ngây ngô tức khắc bắt đầu dừ tòn. Vứt đi cành mai đỏ trong tay, bước nhanh tới, chìa tay định cào mặt của cô.

“Mộ Thập Nhất Nương! Mày vẫn còn sống sao! Xem tao có xé nát cái bản mặt dụ dỗ người của mày không!”

Thất Thất bỗng cả kinh, vội vàng đứng dậy lùi về phía sau. Nhất thời khản trương, cho nên đã quên mất chân phải đang bị thương. Chân phải đặt xuống, liền ngã nhào trên đất.

Nhìn thấy bà ta chuẩn bị vồ lên trên người, Thất Thất cuống quýt lăn sang bên cạnh, một cước đá vào cổ chân của bà ta, nhìn bà ta mất thăng ngã úp xuống đất. Nhưng về mặt bà ta vẫn dừ tòn nhìn cô, hai tay cào về phía Thất Thất.

Thất Thất lật người lại, liền cười trên lưng bà ta. Một tay nắm lấy gáy của bà, một tay nắm tóc bà, “Bà, bị điên à! Tôi không trêu chọc gì bà nhé.”

“Mộ Thập Nhất Nương! Đồ hồ ly tinh! Trả con trai lại cho tao! Con ơi! Con mẹ thật đáng thương! Hu hu...” Nói xong, bà chợt ôm mặt khóc nức lên,

“Con ơi, nương thật sự xin lỗi con, hu hu...”

Thất Thất yên lặng, phút chốc có cảm giác tội lỗi, đưa tay chọc chọc sau lưng bà, “Này, bà nhận làm người rồi, tôi không phải là Mộ Thập Nhất Nương.”

Nhưng bà ta chẳng để ý cái gì cả, vẫn ôm mặt khóc nức nở, “Con ơi, con của mẹ...”

Đang định thả bà đứng lên, có hai tiểu nha đầu chạy vội tới, “Thái phi nương nương!”

“Thái phi nương nương, ngài không sao chứ?”

Hai nha đầu mặc áo màu hồng, nhìn Thái phi bị đè trên mặt đất, rồi rít quỳ xuống, “Tham kiến công chúa điện hạ!”

“Bà ấy...” Thất Thất chỉ chỉ người phía dưới, sùng sốt hỏi, “Là Thái phi?”

“Khởi bẩm công chúa, chính là Thái phi nương nương. Cầu xin công chúa mau chóng thả Thái phi nương nương.”

Thất Thất ngượng ngùng đứng dậy từ trên người bà. Thái phi kia vẫn cứ ôm mặt, nằm trong tuyết tấm tức khóc đến thương tâm.

Tiểu nha đầu vội vàng đỡ bà đứng dậy, đau lòng phui vụn tuyết trên người bà, lau lau gương mặt tèm lem nước mắt nước mũi, “Thái phi nương nương đừng khóc mà, a bảo chưa có chết. Đang ở trong viện chờ ngài đó.”

“Con ta chưa chết sao?” Thái phi mở to đôi mắt vô tội, nắm chặt tay tiểu nha đầu, “Người không gạt ta đấy chứ?”

“Thái phi nương nương, sao nô tỳ dám gạt ngài chứ, chúng ta mau trở về thôi, nếu không a bảo sẽ khóc đó.”

Tiểu nha đầu đỡ bà trở về, trong lúc xoay người, có ý hành lễ với Thất Thất, nhìn cô ấy náy ròi ròi đi.

Thái phi vẫn mơ màng cắn ngón trỏ, “A bảo của mẹ vẫn còn, con vẫn ở đó...”

Nhìn bóng lưng họ rời đi, Thất Thất ngã ngồi xuống mặt đất, chợt phát hiện, bản thân giống như bị tác giả dắt mũi.

Chuyện vừa xảy ra với trong truyện hoàn toàn khác nhau. Trong truyện căn bản không có bà Thái phi bị vứt bỏ này. Trong truyện rõ ràng viết là, Cố Nghê Thường chỉ có ca ca biến thái Cố Cần Hi thôi, làm gì có Thái phi đột nhiên xuất hiện này?!

Hơn nữa, Mộ Thập Nhất Nương là ai? Tại sao bà Thái phi kia lại cho rằng cô là Mộ Thập Nhất Nương?

Ảo não đá đá cái dù đỏ bên cạnh. Bây giờ cô cần gấp chính là trở về, sau đó tận tình hỏi thăm mục tác giả bắt lương kia một chút, có thể hèn hạ vô sỉ đòi loạn kịch tình như vậy ư?

Một đôi ủng màu đen lọt vào mắt, Thất Thất ngẩng đầu, gương mặt của hắn vẫn giá lạnh như cũ. Con người màu tím mang theo khó hiểu cùng dò xét, “Tình tình điều ngoa này vẫn khiến người ta ghét bỏ như trước.”

Thất Thất mở to mắt, có chút không dám tin, “Ồ? Sao anh lại ở đây?”

Đệ Ngũ Uyên hừ lạnh, “Đừng quên người đã gả đến phủ Thừa tướng. Nơi đó mới là chỗ người nên ở.”

“Không phải ca ca tôi đi tìm anh rồi ư?”

Hắn đưa tay, khá là bất đắc dĩ đỡ cái trán, “Bệ hạ bận trăm công nghìn việc, cũng phải mệt mỏi chứ.”

Thất Thất nổi vạch đen, nói cách khác, ca ca cô lại ngủ thiếp rồi?

“Chúng ta đi thôi.” Đệ Ngũ Uyên cúi đầu, ngược sáng, không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Thất Thất không để ý tới cái gì là lễ tiết, nhún một cái liền nhảy lên lưng hắn, cảm nhận được thân thể của hắn cứng đờ, cô không khách khí chút nào vòng hai tay quanh cổ hắn. Lúc này, cô chẳng quan tâm đến mấy thứ nhân vật chính phụ nữa, nhanh chóng rời đi là tốt nhất. Nếu nhân cách thứ hai kia xuất hiện, chắc chắn sẽ không thể rời đi dễ dàng.

Đệ Ngũ Uyên hít thật sâu vài hơi, âm thầm nắm chặt quả đấm, trầm giọng nói, “Xuống.”

“Chân của tôi bị thương, không thể đi được.” Thất Thất tựa như khoe khoang, giọng cao chân phải lên trước mặt hắn, “Anh xem anh xem”

Đệ Ngũ Uyên vô cùng bất đắc dĩ thở dài thườn thượt, nắm đấm tay phải lỏng rồi chặt, chặt rồi lỏng. Cuối cùng không để ý đến người trên lưng nữa, bước nhanh về phía cửa cung.

Vừa tới cửa cung, liền ném người nào đó trên lưng lên con lừa. Lừa con bắt măn kêu, như thể lên án người trên lưng quá nặng. Bản thân hắn thì lại cười lên ngựa.

Thất Thất vô cùng hưng phấn bám vào lông bờm của nó, “Tiểu Lư! Tiểu Lư! Gặp được chị có vui mừng không!”

Lừa con gấp gấp kêu, móng trước giơ lên, lộc cộc chạy về phía trước.

“Người ta nói đại nạn không chết chắc chắn có phúc mai sau, tiểu Lư, lần trước bị thương nặng như vậy mà không sao cả. Chị muốn ban thưởng cho em, về sau đi đâu cũng đều cười em hết. Tiểu Lư tiểu Lư, có phải xúc động đến nói không thành lời không!”

Lúc này lừa con càng thêm nóng vội, căng rộng móng vó chạy đi.

Đệ Ngũ Uyên nhìn Thất Thất hành hạ lừa con đến sắp phát điên, không nhịn được cảm thấy đặc biệt thú vị, hơi câu câu khước môi, “Nghê Thường.”

“Hử?” Thất Thất quay sang, ngẩng đầu nhìn Đệ Ngũ Uyên cao hơn mình cỡ

nửa người, có chút buồn bực, “Đại thần có chuyện gì?”

“Chuyện tiểu Ngưu xuất giá, đa tạ.” Đệ Ngũ Uyên nhìn về phía trước không chớp mắt, cũng không nhìn cô, trên mặt giống như có chút ngưng ngừng.

Thất Thất như thể phát hiện ra một vùng đất mới lạ, tò mò nhìn má có chút ửng đỏ của hắn, “Hử? Chỉ một tiếng cảm ơn thì có ích lợi gì? Không làm chút gì thiết thực để cảm ơn sao?”

Đệ Ngũ Uyên ngẩng người một hồi, lúc này mới cúi đầu nhìn Thất Thất vì mình mà chịu bao khổ sở, rút ra chui thủ bên hông rồi cắt ra một đoạn áo bào.

“Cứ coi đây là tạ lễ đi.”

Thất Thất nhận lấy mảnh vải rách kia, cực kỳ yên lặng. Bệnh yêu đồ vật là của Cố Nghê Thường bản gốc, bản Cố Nghê Thường cải tạo của cô lại không thích mấy thứ đồ vật rách hỏng này.

Nên đưa tay đem mảnh vải rách tới bên mồm của lừa con, “Nào, lấy chơi đi.”

Lừa con ghét bỏ phun phì phì liền vứt mảnh vải rách đi.

Đến con lừa còn chê, nhất định không phải đồ tốt. Thất Thất khinh thường nhìn Đệ Ngũ Uyên, nhò giọng nói, “Keo kiệt.”

Đệ Ngũ Uyên đi ở đằng trước tất nhiên không nhìn thấy gì.

Một ngựa một lừa, một trước một sau, đạp tuyết, lộc cộc trở về.

*

Vừa tới đại môn phủ Thừa tướng, Đệ Ngũ Uyên dẫn đầu đi vào. Thất Thất cười trên lưng lừa, nhìn bảng hiệu trước cửa phủ, âm thầm cảm thán. Nhưng vào lúc này, một giọng nói quen thuộc từ trên nhà truyền đến nhích mốc.

“Tiện nhân! Còn ngần ngại cái gì? Mau vào phủ!”

Thất Thất ngẩng đầu, liền thấy tiểu Chiêu lúc lắc chân nhỏ ngồi trên mái hiên, ngao ngễ nhìn cô. Hai mắt cô chột vụt sáng.

“Tiểu Chiêu! Mấy ngày nay có nhớ chị không!”

‘Choang’ một tiếng, tiểu Chiêu ném một mảnh ngói xuống, vỡ tan.

“Nhanh vào đi, ta có lời muốn nói với ngươi.” Dứt lời, thằng bé xoay người liền nhảy vào bên trong nhà, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thất Thất nhảy xuống lưng lừa, để mặc người bên cạnh dắt lừa đi, bản thân thì nhảy lò cò từ cửa lớn nhảy vào.

Chương sau: Âu Dương Ngừ đến “thăm”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thế nào là nữ giới, thân phận bị vạch trần

Vịn vào tường nhún nhảy từng cái theo sát sau lưng Đệ Ngũ Chiêu.

“Ngươi đang học làm con rùa đen à?” Thằng bé bắt mẫn xoay người lại, đang định nhể móc một trận kịch liệt, chợt phát hiện Thất Thất đang nhảy lò cò, tức thời giọng nói dịu đi nhiều, “Chân phải của ngươi...”

Tất nhiên Thất Thất sẽ không bỏ qua cơ hội này, dựa vào bên tường liền không đi nữa, gương mặt khổ sở, “Au! Chân phải của tôi! Sẽ không thành tật chứ! Nhiều ngày rồi, vẫn đau kinh người! Ui da! Cái chân đáng thương của tôi!”

Đệ Ngũ Chiêu lẳng lặng đi tới, ngồi xổm xuống, nâng chân phải của cô lên, có chút đau lòng, “Thật sự đau đến thế ư?”

Thất Thất gật đầu lia lịa.

“Hừ! Tiện nhân đúng là phiền phức.” Đệ Ngũ Chiêu đứng dậy, đem tay phải của cô khoác lên vai, “Đi nào, ta điu ngươi.”

”Tiểu Chiêu.”

“Gi?” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu, nhú chặt mày.

Thất Thất bẽn lẽn cười, “Tiểu Chiêu, thật ra có thể gọi đại một kẻ hầu tới công chị cũng được. Như thế, em không mệt, chị cũng thoải mái.”

Đệ Ngũ Chiêu lắc đầu, “Không được!”

”Tại sao?”

Nó không nhìn cô, chỉ điu cô đi về phía trước, “Bởi vì ngươi quá nặng, ta sợ ngươi hành hạ người ta. Nếu kẻ công ngươi bị thương, sẽ làm hỏng thanh danh của phủ Thừa tướng chúng ta.”

Nghe thấy vậy, Thất Thất buồn bực. Cô rất nhẹ đó có được không. Tại sao lại có tận hai kẻ xấu xa nói cô nặng?!

Vừa trở về phòng, Đệ Ngũ Chiêu đỡ cô ngồi trên giường, bản thân thì đứng cách đó hai bước, Thất Thất tò mò theo dõi thằng bé ở đó, chấp tay sau lưng tựa như một tiểu đại nhân, đi đi lại lại.

Thất Thất dịch sang bên cạnh một chút, đưa tay vỗ vỗ vào chỗ trống, “Tiểu Chiêu, mỗi chân không, tới đây ngồi này.”

Nhưng thằng bé lại trừng mắt nhìn cô tức giận, cuối cùng dừng bước, “Ngươi còn chưa biết mình phạm lỗi gì sao?”

“Hà?” Thất Thất hơi kinh ngạc, “Chẳng lẽ em biết vừa rồi lúc em điu chị, chị lên ăn đậu hũ em ư?”

Đệ Ngũ Chiêu cau thẹn, đối nghịch lại ánh mắt trêu ghẹo của cô, đỏ mặt quát, “Không phải!”

“Vậy thì là gì?”

“Ngươi chờ đây.” Phùng má, Đệ Ngũ Chiêu thỉnh linh đẩy cửa, xông ra ngoài, Thất Thất nghi hoặc nhìn cửa gỗ còn chưa đóng, bỗng tuyết nhẹ bay vào, chấm vệt một vài sắc trắng trên mặt đất, mang đến một nét tiêu điều lạ kỳ.

Chẳng bao lâu đã thấy Đệ Ngũ Chiêu tuyết phủ đầy đầu, thờ hồng học chạy vào. Hình như đang cất thứ gì đó trong ngực.

Thằng bé cẩn thận đóng cửa lại, vút đồ trong ngực tới trước mặt cô, “Tự mình đọc cho kỹ!”

Thất Thất cúi đầu, phát hiện đó là một quyển sách, sách màu xanh than, nhìn vẫn còn rất mới. Hai chữ lớn đằng trước ngay lập tức hấp dẫn ánh mắt của cô: Nữ giới!

“Vẫn còn có thứ này cơ à.” Thất Thất tò mò lật giờ sách, tổng cộng bảy chương tiết, không nhiều lắm. Chỉ là mấy lời nói văn vẻ nho nhã đó, làm cho cô hận không thể một phát xé rách quyển sách, ‘bộp’ một tiếng đóng sách lại, “Tiểu Chiêu, em đưa cho chị xem cái này làm gì?”

Đệ Ngũ Chiêu phì cười trên người, “Đọc cẩn thận, thế nào là tam tông tứ đức, thế nào là lễ nghĩa liêm sỉ, đừng tiếp tục giống bây giờ nữa.” Đột nhiên nó xoay đầu lại, nhìn cô một chút, nhỏ giọng lầu bầu, “Cư nhiên không để ý tới danh tiết, lồi lõm kéo kéo với một nam tử, còn có ý đồ bỏ trốn. Thật là, không biết xấu hổ.”

Đương nhiên Thất Thất biết thằng bé đang nói về cái gì, chắc chắn là lần Vạn Giang Hồng bắt cóc cô, thằng bé đuổi theo không kịp, trong lòng vẫn tồn tại oán niệm.

Xoè tay nhún vai, Thất Thất bắt đắc dĩ phủ nhận, “Lần trước chị vô tội. Chị không biết anh ta sẽ mang chị đi.”

“Đúng rồi, tiểu Chiêu.” Nhắc tới Vạn Giang Hồng, Thất Thất chợt nhớ tới lời nói của Lạc Nhan Cơ vào đêm hôm trước, còn cái tát kia nữa, bây giờ vẫn còn đau âm ỉ.

”Cái gì?”

“Em có biết tình hình của Vạn Giang Hồng... ờm, là tên lần trước mang chị đi ấy, không?”

Đôi mắt Đệ Ngũ Chiêu hơi hơi lấp lánh, rĩ mi mắt xuống, nói dối, “Không biết.”

Thất Thất cau mày, có cảm giác dường như tên nam phụ diêm dúa đó đã xảy ra chuyện gì, nếu không Lạc Nhan Cơ cũng sẽ không nói như vậy. Xem ra, lúc nào đó cô phải tới Nguyệt Nguyệt Hồng thăm dò chút ít tình hình.

“Người quan tâm tên gian phu kia của người đến thế à!” Đệ Ngũ Chiêu tròn to hai mắt, nhìn như thể đang rất tức giận, “Đừng quên người là người đã có chồng!”

“Tiểu Chiêu lại đây.” Thất Thất cười, nhìn Đệ Ngũ Chiêu rồi rảo đi tới. Véo má của nó, mềm mềm, cảm giác thật tuyệt.

“Không cho nhéo mặt của ta nữa!” Đệ Ngũ Chiêu tức giận lùi về sau một bước, “Đừng có mà coi ta như một thằng nhãi con không hiểu chuyện!”

“Em vốn là một thằng nhãi con mà.” Thất Thất không để tâm lắm, nhìn bộ dạng xù lông của thằng bé, cảm thấy cực kỳ thú vị, “Nào, gọi một tiếng tẩu tẩu đi. Hôm đó em gọi, ngọt ời là ngọt khiến lòng chị sướng vui tuôn trào!”

“Người bảo ta gọi là ta gọi sao? Ta càng không! Tiện nhân! Mau đọc quyển sách kia đi! Cố gắng thuộc một ít! Đừng tiếp tục làm chuyện khiến người khác kinh hãi kia nữa!” Đệ Ngũ Chiêu chấp tay sau lưng, giống như lão phu tử, lườm cô, “Mấy ngày nữa ta tới kiểm tra đánh giá. Nếu chưa thuộc, xem ta còn để ý tới người nữa không? Hừ!”

Dứt lời, Đệ Ngũ Chiêu đẩy cửa ra, gió lớn dạt theo bông tuyết lại nhẹ nhàng bay vào, cuốn lên mái tóc dài của nó, Thất Thất thỉnh thoảng gọi nó lại, “Đợi chút, tiểu Chiêu.”

Thằng bé dừng bước, nhưng cũng không quay đầu lại, “Còn chuyện gì?”

“Câu trước ‘suy nghĩ mà không học thì sẽ bế tắc’ là gì?”

“Ách...” Đệ Ngũ Chiêu cứng đờ, ngón tay bấu chặt cửa gỗ, “Suy nghĩ... à... học... ờm học mà không suy nghĩ... không suy nghĩ thì... thì...”

Thất Thất vui mừng, “Tiểu Chiêu, em học thuộc Luận Ngữ trước đi, rồi quay lại kiểm tra tình hình học thuộc Nữ giới của chị.”

“Người!” Đệ Ngũ Chiêu xoay đầu lại, tròn lên giận dữ nhìn, “Ta chắc chắn sẽ thuộc! Hừ! Người cứ chờ xem!”

Lần này ngay cả cửa nó cũng chẳng thêm đóng đã chạy mất rồi.

Thất Thất nhảy qua đóng cửa vào, lại nhảy lò cò về bên giường ngồi xuống. Nhớ tới vài ngày rồi chưa liên lạc với tác giả và hệ thống.

Không chừng còn có thể moi được chút thông tin từ trong miệng bọn họ. Tác giả hơi cải biên lại cốt truyện, như vậy những nội dung mà trước kia cô đã đọc có theo đó cũng bị sửa đổi không?

Nghĩ đến đây, hai mắt Thất Thất vụt sáng. Nếu đoán không lầm, hiện tại cô đọc lướt nội dung phần đầu lại một lần, sẽ có thể biết mục tác giả Mạnh Mạnh đối kịch tình về sau như nào, sẽ biết xảy ra chuyện gì, cô cũng có thể chuẩn bị sớm một chút.

Phản khởi mở ra vách ngăn giường nệm, những tưởng rằng sẽ thấy cuốn tiểu thuyết ngoạn ngoạn nằm yên tại chỗ. Nhưng, chỗ đó trừ bỏ vật dụng hàng ngày bên ngoài của Đệ Ngũ Uyên mà Cố Nghê Thường gốc cất giữ, còn lại không có thứ gì khác.

Tiểu thuyết đâu?! Sao lại không thấy?!

Gương mặt Thất Thất lập tức trắng bệch. Ôm bụng ừ ừ trên giường như người chết.

Lần này tiêu rồi, không thấy tiểu thuyết, thì cô trở về bằng cách nào đây? Chẳng lẽ cứ đợi ở trong tiểu thuyết, chờ núi dựa lớn ca ca của cô bị giết hại, sao đó đến lượt mình bị giết một cách tàn khốc. Còn lâu cô mới chịu sống một cuộc đời thê thảm như vậy!

Trở mình, ngược nhìn nóc nhà, cẩn thận nghĩ lại, rốt cuộc sai ở đâu?

Lần trước đang cùng tác giả trao đổi, hình như là sau khi nữ chính rơi xuống nước, tiếp đó, nam chính đi vào. Lúc ấy, cô đem tiểu thuyết...

Thất Thất cả kinh. Bỗng dưng nghĩ tới. Lúc ấy cô không kịp giấu truyện đi, nên đã ném quyển truyện vào trong chăn để lấp liếm. Chẳng lẽ là khi đó, truyện bị người ta lấy đi?

Rốt cuộc là ai lấy?

Đang muốn gọi thị nữ hầu hạ tại Văn Thường cư tới dò hỏi một phen. Đột nhiên nghe thấy có người gõ cửa.

”Ai đấy?”

“Nghê Thường, là tớ.” Âm thanh êm ái giống như dương liễu thướt tha, mang theo vài phần dịu dàng của ánh trăng.

Thất Thất hoảng sợ, Âu Dương Ngừ đang mang thai, trước đây vài ngày còn roi xuống nước, vất vả lắm mới giữ được đứa bé, hôm nay là ngày trời đổ trận tuyết lớn. Cô nàng chạy tới nơi này làm gì?”

Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng cô vẫn nhảy lò cò tới bên cửa, mở cửa cho cô nàng vào.

“Trời lạnh như vậy, tiểu Ngừ nghĩ sao mà lại đến chỗ tớ thế hả?”

Thất Thất nhìn cô ấy bọc trong mớ áo lông cáo thật dày, một thân một mình đứng ở miệng cửa. Xúc động vội vã lôi kéo tay cô nàng, để cô ấy vào phòng.

“Còn không phải vì nhớ cậu sao?” Âu Dương Ngừ cười, để mặc Thất Thất lôi kéo cô tới trước bàn ngồi xuống, “Cậu không tới gặp tớ. Tớ chẳng còn cách nào khác đành mặt dày tới tìm cậu.”

Khóe mắt Thất Thất hơi hơi nhướn lên có chút không quen nhìn nàng, lặng lẽ quay đầu, “Chỗ cậu có thần tiên tọa, tớ không dám đi. Bằng không, vừa được vào từ đường vừa được nhận cái tát.” Nói xong, Thất Thất xoay đầu lại, nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt cô nàng, “Tớ không hề nói vị thần kia là lão công của cậu nhé.”

Âu Dương Ngừ cười, hai tay nắm thật chặt tay cô, “Nghê Thường, tớ biết rõ, chuyện lúc trước, khiến cậu phải chịu oan ức. Tớ sẽ cố gắng dạy dỗ lại Uyên nhà tớ. Nghê Thường, cậu đừng để trong lòng.”

Thất Thất cũng cười, không lưu tâm mà lắc đầu, không muốn dây dưa nhiều với cô ấy về vấn đề này nữa, vội vã đổi đề tài, “Tiểu Ngừ, sao cậu đến đây mà không đi cùng với thị nữ? Một mình ra cửa, không an toàn đâu. Phải nhớ, ‘chớ’ trong hậu viện hung dữ lắm đó nhé.”

“Những con ‘chớ’ kia, Uyên có nói qua, sẽ tìm cơ hội thả bọn chúng ra ngoài.” Âu Dương Ngừ chợt sáng rực nhìn cô, “Nghê Thường, tương lai, cậu muốn thế nào? Ở trong phủ, hay là rời đi?”

Thất Thất cảm lại tay cô ấy, vô cùng kiên định nói, “Tiểu Ngừ, tớ cậu đều là người hiện đại, cho nên mấy quan niệm hai nữ hầu một chồng, cậu đừng nên nhắc lại. Vẫn nên tìm một cơ hội để tớ rời đi.”

“Gái đã gả cũng không dễ dàng tái hôn. Cậu cần phải suy nghĩ cho kỹ.”

“Tớ đã suy tính rất kỹ càng, ở đây, không có thứ hạnh phúc tớ cần, về vấn đề lập gia đình, tớ cũng không định. Tớ sẽ luôn chờ tới ngày được xuyên trở về.”

“Xuyên trở về? Có khả năng ư?” Nói tới đây, Âu Dương Ngừ có chút thương cảm, “Tớ tới nơi này đã gần mười năm, nếu như trở về, nơi đây sẽ như thế nào?”

Thất Thất nhớ nội dung trong tiểu thuyết, Âu Dương Ngừ chờ đợi đến tận lúc chết vẫn không trở về được.

“Tiểu Ngừ không cần phải lo lắng, sẽ không xuyên trở về đâu.”

“Vì sao?”

Thất Thất cúi đầu, lặng lẽ đảo con ngươi, nghĩ cách giải thích, “Tớ không giải thích rõ ràng được, tóm lại sẽ không xuyên trở về.”

Âu Dương Ngừ thờ dài, gượng cười, “Bất luận ra sao, tớ tin cậu.”

Đôi mắt kia thật chói lóa, như thể thu gom hết tất cả ánh sáng vào. Thất Thất chợt có cảm giác tội lỗi, giống như mình đã làm sai điều gì đó.

“Thật ra thì, lần này tới đây, là có thứ muốn hoàn trả lại cho chủ cũ.”

“Hoàn trả lại cho chủ cũ?” Thất Thất khó hiểu, “Là cái gì?”

Âu Dương Ngừ chậm chạp lôi từ trong tay áo ra một quyển sách, đặt lên bàn.

Sách màu hồng, mấy chữ vàng to lớn ‘Xuyên qua Yêu không tự chủ’ vẫn chói mắt như vậy. Sách này không phải thứ gì khác, chính là quyển tiểu thuyết khiến Thất Thất đau đầu không thôi.

Thất Thất sững sờ, sợ hãi nhìn nàng, “Cậu...”

Âu Dương Ngừ vẫn tỏ ra bình thản như cũ, “Mấy ngày trước định tới nói lời xin lỗi với cậu, trong lúc vô tình phát hiện ra quyển truyện này. Hơn nữa, tên người bên trong, tớ cũng chẳng xa lạ gì, nên đã tự ý mang về.”

“Cho nên, cô biết hết rồi phải không?” Thất Thất cắn răng nghiêng lợi, cô ta đã biết rõ kết cục, còn tới nói vòng vo, là muốn đùa giỡn cô à?

“Cậu đừng vội tức giận.” Âu Dương Ngừ nhận ra sự tức giận trên gương mặt Thất Thất, trấn an vỗ vỗ mu bàn tay cô, “Tớ tới không có ác ý.”

Thất Thất phớt lờ, nghe cô nàng giải thích.

“Tuy rằng, từ trong truyện biết được, thì ra tớ không phải người có thật, mà là một nhân vật tác giả thiết kế nên. Trong lòng có chút sợ hãi cùng không cam lòng. Nhưng, nghĩ lại, tớ và Uyên được định gặp, yêu, gần gũi nhau. Lại cảm thấy cũng chẳng có gì to tát. Chân thực và hư ảo có gì khác biệt chứ? Chỉ là sinh sống ở thế giới khác nhau mà thôi.”

“Vậy trước đó vì sao cô lại phải giả bộ như chẳng biết cái gì? Muốn trêu đùa tôi sao?”

Âu Dương Ngữ cụp mắt, “Tớ chỉ là muốn xác nhận một chuyện mà thôi.”

“Xác nhận cái gì?”

“Cậu...” Cô nàng ngẩng đầu, đôi tay nắm chặt lấy tay Thất Thất, trong mắt lộ rõ sự khẳng định, “Kỳ thực là nhân vật có thật, nói cách khác, cậu là người bên ngoài truyện.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Ba bài kiểm tra, tiểu chiêu đau lòng

“Thực ra, cậu mới là người thật sự tồn tại.” Âu Dương Ngữ nắm chặt tay Thất Thất, trong đôi mắt lộ rõ niềm xúc động.

“Ừ.....”

Âu Dương Ngữ càng nói càng kích động. “Tớ từng đọc qua tiểu thuyết xuyên không. Chắc hẳn tình hình của cậu cũng gần giống thế.”

Thất Thất gật đầu, “Đúng là không khác truyện xuyên không là bao.”

“Vậy cậu nói xem, rốt cuộc thế giới bên ngoài truyện như thế nào? Có giống với hiện đại trong trí nhớ của tớ không? Nhân loại đã tìm được người ngoài hành tinh chưa? Có sống hòa thuận với người ngoài hành tinh không? Còn nữa, có thể...” Hai mắt Âu Dương Ngữ bốc lên niềm khát khao cháy bỏng.

“Dừng dừng!” Thất Thất vội vàng bịt miệng cô nàng lại, “Đừng nói cậu đọc thêm cả tiểu thuyết khoa học viễn tưởng nhé? Thế giới kia với thế giới thân thuộc của cậu giống nhau cả thôi. Đừng nghĩ xa vời quá.” Nhìn tới cái bụng còn chưa lộ của cô ấy, “Cẩn thận dạy hư con mình đấy.”

Âu Dương Ngữ chớp chớp mắt, ngưng lại sự điên cuồng nơi đáy mắt.

Đưa tay vuốt ve cái bụng bằng phẳng, “Đứa bé này... Trong sách có viết qua, đứa bé trai tên là Đệ Ngũ Cửu* đó.”

(Cửu ở đâu là dài lâu, trong vĩnh cửu, đừng ai nghĩ là số 9 nhé =))))))

Ồ, chẳng lẽ nội dung đã sửa lại thật sao? Trước kia trong truyện không viết về đứa bé này.

Thất Thất có chút hưng phấn mở truyện ra. Lại lật mình phát hiện, những nội dung trước đó của tiểu thuyết hoàn toàn trống trơn. Trang giấy trắng như tuyết, một xấp giấy dày, trên mỗi trang chỉ viết một chữ to đơ như máu: Khóa!

“Tại sao lại như vậy?” Thất Thất mở truyện ra đặt trước mặt Âu Dương Ngữ, “Cậu nhìn xem.”

Âu Dương Ngữ cúi đầu, cũng cả kinh, “Thật là kỳ quái, hôm qua vẫn rất bình thường mà. Tại sao hôm nay nội dung bị mất sạch?”

Thất Thất suy nghĩ, đại để là tác giả hoặc hệ thống đang ngằm ngằm chân. Nhưng những điều này lại chẳng hay ho gì để mà nói cho Âu Dương Ngữ.

Đành trì hoãn than mệt, cần nghỉ ngơi, giống như tiền Phật, khuyên bảo Âu Dương Ngữ rời đi.

Cô ấy vừa đi khỏi, Thất Thất vội đóng cửa lại, sốt ruột nhảy trở về cái bàn, lật tới ba trang cuối, trực tiếp gửi tin tức cho tác giả.

Manh Manh, Manh Manh, gọi Manh Manh!

Qua chừng mười phút, mới thấy tác giả hồi âm

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Cái gì

Hai chữ thờ ơ, đến đầu câu cũng chẳng buồn đánh.

Chẳng màng tới thái độ của mụ ta thay đổi như nào, Thất Thất cầm bút lên tiếp tục viết: Manh Manh, tại sao nội dung về trước trong tiểu thuyết chẳng thấy đâu nữa?

Lại thêm mười phút.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Ta khóa

Thật sự khóa à? Trong lòng Thất Thất có dự cảm không tốt, trước đến giờ chưa từng xảy ra chuyện như vậy.

Thấp thỏm cầm bút tiếp tục viết: Manh Manh, tại sao lại phải khóa? Như thế làm sao tôi làm việc theo kịch bản được?

Lần này tác giả trả lời rất nhanh.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Mi nói không biết ngược sao? Từ lúc mới bắt đầu, rốt cuộc có được mấy chuyện mi chịu làm theo kịch tình? Ta giao việc cho mi, có việc nào người làm ra hồn không hả. Lại còn dám coi thường mệnh lệnh của ta. Không cho mi một chút giáo huấn, mặt mũi tác giả ta nên đặt ở nơi nào?

Thất Thất đỏ mặt, chộc giãi tác giả không phải chuyện nhỏ. Hiện tại cô vẫn còn ở trong tiểu thuyết, tác giả muốn cho cô chết thế nào, cô muốn đổi kiểu chết cũng không được.

Cầm bút lên, vội vàng nhing nọt viết: Manh Manh, trước em không nghe lời của chị, quả thật là em không đúng. Cầu xin chị đại nhân đại lượng, tha thứ sai lầm trước đây của em được không? Em đảm bảo về sau nhất định sẽ ngoan ngoãn làm theo kịch tình.

Mười lăm phút trôi qua, đúng vào lúc Thất Thất sắp sửa tuyệt vọng đến nơi, cuối cùng tác giả gửi hồi âm đến.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Muốn ta tin tưởng mi cũng được, tuy nhiên, mi phải vượt qua ba bài kiểm tra nhỏ của ta.

Sột soạt sột soạt vài nét bút, Thất Thất cũng không dám trễ nải, nhanh chóng hồi đáp: Xin hỏi ba bài kiểm tra là gì?

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Mi phải hoàn thành ba yêu cầu của ta. Một, vào bữa trưa ra trước cửa phủ Thừa tướng hô to ‘tôi ngu như heo’ 300 lần, thiếu một lần cũng không được. Hai, lúc mi nói xong ‘tôi là đồ con heo’, tất nhiên nam chính ca ca sẽ xuất hiện, lúc này, ta muốn mi ở trước mặt mọi người, chủ động hôn nam chính ca ca. Ba, làm xong những việc này, lập tức tới tìm ta.

Thất Thất híp mắt, cố nén cảm xúc muốn xé nát quyền truyện. Tay phải cầm bút bởi vì dùng sức quá nhiều mà có chút trắng bệch, run rẩy viết: có thể đổi sang làm chuyện khác không?

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Không được! Nếu mi làm không được, ta sẽ cho mi một kết cục bi thảm không chịu nổi.

Thất Thất cực kỳ muốn hỏi chính là, chẳng lẽ kết cục lúc trước của cô chưa đủ thảm, chưa đủ ‘không chịu nổi’ à? Cũng đã là vát vươngng nay đây mai đó, bị bán tới thanh lâu chịu khổ, cuối cùng còn bị ngũ mã phân thân. So với cái này còn có kết cục nào thảm hơn chứ? Chẳng qua, cô không có dũng khí đi nếm thử đâu.

Còn chưa kịp tiếp tục xin xỏ, tác giả đã gửi tin tới.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Ta đi ăn cơm. Nếu không làm theo, mi vừa tìm hiểu một trăm kiểu chết cổ đại, vừa chuẩn bị tâm lý thật tốt cho vận mệnh tương lai của mi nhé. À, ta quên, chỗ của mi không có Baidu, vậy mi tự mình tưởng tượng ra nhé. [vậy~]

Thất Thất chợt cảm thấy có vô vàn con kiến đang bò loạn trên đầu. Không cam lòng lật về trước một tờ. Tìm hệ thống than phiền.

Cầm bút lên, sột soạt viết một bài dài: mỹ nữ mỹ nữ, tôi muốn kể cho đảng ấy biết một chuyện. Về việc mụ tác giả Manh Manh tiểu tiên nữ tự tiện đổi tới đổi lui truyện, có ý đồ mưu sát nhân vật có thật sinh sống trong tiểu thuyết là tôi cực kỳ tàn ác. Mụ tác giả còn dùng thủ đoạn uy hiếp bức ép một người chính trực như tôi làm bao chuyện ác độc, người như tôi sao có thể vì lợi ích bản thân mà đi gây hại người khác chứ? Đương nhiên bảo vệ tính mạng vẫn quan trọng hơn! Vì sau này có thể chọn một kiểu chết dễ nhìn một chút, chỉ có thể tạm thời khuất phục dưới dâm uy* của bà. Hy vọng hệ thống mỹ nữ có thể nghiêm trị với một tác giả vô trách nhiệm như vậy! Trả công đạo cho vai phụ cùng với vai phụ phụ dưới ngòi bút của tác giả!

(Dâm uy: lạm dụng uy quyền.)

Hệ thống rất nhanh trả lời lại. Chỉ là...

‘dài quá.’

‘dài quá.’

.....

‘Dài quá’ xuất hiện liên tiếp sáu lần, sau đó xuất hiện một câu.

‘Một đoạn dài quá! Bình luận bị trôi rồi? Hệ thống lại gặp sự cố hả? P/s: bây vấn đề ngày hôm nay đã trả lời xong, nếu có thắc mắc xin trở lại vào ngày mai. Hy vọng ngài vẫn đầy đủ tay chân vào ngày mai!’

Cuối cùng hàng chữ lóe lên, liền biến mất không dấu vết.

Thất Thất sùng sốt. Cô cảm thấy, lúc nào đó nên đi chùa miếu cúng bái.

Bất quá chuyện trước mắt chính là, cô thật sự phải làm ba chuyện kia?

*

Tuyết vẫn không ngừng rơi, trên phiến đá đình tiền, chất đầy một tầng tuyết trắng. Tiểu thị phụ trách quét dọn cầm một cây chổi, vừa chùi rửa, vừa quét từng chút một lớp tuyết ở đình tiền.

Đột nhiên, cửa lớn bị đẩy ra nửa cánh. Tiểu thị ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời kinh hãi. Nhưng nó còn chưa kịp mở miệng, người nào đó đã lên tiếng trước.

“Em, đi xuống trước đi.” Thất Thất hơi xấu hổ.

Tiểu thị cúi đầu lên tiếng, “Vâng” mặc dù không hiểu vì sao cô lại như vậy, nhưng lời chủ tử, không nghe theo sẽ bị phạt.

Nhìn nó cầm cây chổi tiến vào cửa chính. Thất Thất âm thầm thở ra một hơi, lúc này, đình tiền không có một bóng người, chính là cơ hội tốt.

Thất Thất nhảy lò cò tới, hướng mặt vào phủ Thừa tướng, lớn tiếng gào: “Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...”

Vừa gào, vừa đếm trên đầu ngón tay, đếm xem rốt cuộc được bao nhiêu lần rồi.

“Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...”

Hai bà cô đi ngang qua dùng chân, che miệng cười khúc khích, đánh giá từ đầu tới chân cô gái có dáng dấp bình thường lại nói năng không bình thường này.

Thất Thất không khỏi đỏ mặt, dù sao tính mạng là quan trọng nhất.

“Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...”

Mấy tiểu nha đầu phụ trách mua sắm cũng dừng bước, đôi mắt mở to kinh ngạc nhìn chằm chằm, dừng lại không đi nữa.

Thất Thất vẫn gập ngón tay đếm đếm

“Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...”

Mọi người vây xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều. Châu đầu ghé tai, bàn tán xôn xao, lọt vào tai Thất Thất không ít.

“Chẳng lẽ công chúa bị cái gì kích thích, nên lúc này mới có những lời nói điên rồ thôi.”

“Có lẽ bị đại nhân ghê lạnh.”

“Đáng thương.”

“Đáng thương? Máy vị chủ tử trong viện nào để đối phó chứ. Không chừng, ngày nào đó người chết trong tay các ả còn không biết ấy.”

“Nhanh đi báo cho đại nhân! Chuyện này không thể xem nhẹ.”

.....

Thất Thất cũng mặc kệ bọn họ nói gì, vẫn tiếp tục đếm trên đầu ngón tay, “Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...”

Thời điểm cô nói tới lần thứ 221, giọng nói cực kỳ quen tai vang lên.

“Tiện nhân! Ngươi ở đây làm gì? Còn không mau cút về học thuộc Nữ giới đi!”

Thất Thất roi nước mắt, tại sao Đệ Ngũ Chiêu lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhìn quyển sách đang cuộn trong tay thằng bé, hai chữ Luận Ngữ kinh động mắt cô. Trên trán nó nhễ nhại mồ hôi, chắc hẳn đã chạy vội tới đây.

“Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...” Thất Thất vẫn như cũ không ngừng nghĩ, chỉ hy vọng nhanh chóng nói cho xong.

Đệ Ngũ Chiêu thấy cô không nghe lời, hơi giận. Vài bước đi tới, níu lấy tay áo của cô kéo vào trong phủ, “Trong nhà mất mặt cũng được, có sao lại để người ngoài nhìn thấy! Thật là, càng ngày càng khiến người ta lo lắng.”

Lời nói ra, tựa như hai người bọn họ là một cặp vợ chồng vậy.

Nhưng rốt cuộc tiểu Chiêu chỉ là đứa bé, dù rằng võ thuật tiến bộ không ít, nhưng sức vẫn còn non.

Thất Thất đứng nguyên tại chỗ, vẫn như cũ không ngừng nói, “Tôi ngu như heo, tôi ngu như heo, tôi ngu như heo...” Mất mặt với mất mạng, là hai chuyện khác nhau.

297, 298, 299, 300!

Đúng lúc Thất Thất hô to một mạch, chuyện thứ hai là nam chính lên sân khấu.

“Cố Nghê Thường, ngươi lại bày trò gì thế hả!”

Thất Thất nhìn về mặt nhăn nhó kia, càng tăng thêm cảm giác căm ghét. Nhưng để sau này không bị chết thê thảm như vậy. Cô không đếm xỉa đến cái gì nữa.

Động viên vỗ vỗ bả vai Đệ Ngũ Chiêu, thấy nó nhìn ca ca mình hình như có chút sợ hãi, gờ từng ngón tay của nó ra.

Ngẩng đầu, nhìn Đệ Ngũ Uyên đứng ở trước mắt. Thở ra một hơi dài.

“Đại thần, anh nhìn kia, tiểu Ngư không mặc quần áo!” Thất Thất bất thành linh chi về phía bên phải.

Mặc dù Đệ Ngũ Uyên không tin tưởng lắm, nhưng vẫn quay đầu theo hướng cô chỉ. Vào đúng lúc này. Thất Thất kiễng mũi chân, hôn mạnh lên khuôn mặt của hắn.

Bốn bề nhất thời yên tĩnh. Giống như cũng có thể nghe được tiếng tuyết tan.

‘rạo’ không biết là ai, lùi một bước, giẫm lên trên tuyết vang lên một tiếng giòn giã.

“Tiện nhân! Ngươi...” Đệ Ngũ Chiêu không thể tin nhìn cô, ngón tay phải đang chỉ run rẩy rõ rệt, lúc này đôi thủy mâu thật sự chảy ra hai dòng suối trong.

“Tiểu Chiêu?” Thất Thất không hiểu vì sao thằng bé lại khóc, đưa tay định lau đi vệt nước mắt trên mặt nó. Nhưng bị nó hất ra.

“Tiện nhân! Ta ghét ngươi!” Dứt lời, Đệ Ngũ Chiêu cắn môi dưới, xoay người chạy đi trong tuyết.

Thất Thất nhặt cuốn > roi trên mặt đất, có chút hốt hoảng, cô đã làm sai điều gì ư?

“Cố! Nghê! Thường!” Đau lòng vừa qua. Bên này còn một tên mặt đen.

Nhiệt độ trên khuôn mặt Đệ Ngũ Uyên còn lạnh hơn so với tuyết. Trong đôi mắt tím lóe lên, hình như là, sát ý?

Thất Thất co rụt cổ lại.

“Đây là quyết định ngươi làm ra? Ngươi, đêm nay ngoan ngoãn chờ ta.” Nói xong, hắn xoay người tiến vào cửa chính.

Người xung quanh cũng sợ hãi tản đi khắp nơi.

Thất Thất mếu máo, vô cùng oan ức, cô chẳng qua là bản cùng bất đắc dĩ có được hay không.

Quay đầu, nhìn hướng tiểu Chiêu rời đi. Đột nhiên có chút không yên lòng.

Tuy rằng EQ của cô thấp thật, nhưng có một số việc, không phải là không hiểu.

Thằng bé tiểu Chiêu, hẳn là...

Chương sau: quyết định của Vạn Giang Hồng

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Bỏ đi một con mắt, hậu nhân dạ tộc

Phong Hà Tiểu Trúc.

“Lão yêu quái, có chuyện, ta muốn cầu xin lão.” Cả người Vạn Giang Hồng quần đầy băng vãi, vịn vào tường quay về phía Quý Thủ đang hút thuốc bên trong nhà mà nói.

Quý thủ cũng không ngừng đầu lên, chỉ hơi nhíu mày, “Mắt thì không nhìn được, đã mù lòa còn thích đi chuyển lung tung làm chi?”

Vạn Giang Hồng không quan tâm đến lời chế nhạo trong lời ông ta chút nào, vịn vào tường bước từng bước một trong nhà.

“Ta có việc muốn nhờ lão.”

“Nói đi, nếu lại để ta đi cứu cái loại người nhạt nhẽo lần trước đó, ta sẽ hạ độc không lưu tình, cho nó sớm chút đầu thai.”

“Ta không tính là nhạt nhẽo chứ, bằng vào dung mạo của ta, thiên hạ nghiêng ngả vì ta cũng là chuyện khó trách.” Vạn Giang Hồng hơi nâng khóe môi, giương lên một nụ cười tự cho là phong lưu phóng khoáng.

Quý Thủ tròn trĩnh mắt bên cạnh.

“Nếu không phải vì nể mặt đồ nhi ngoan kia của ta, ta đã hạ độc cam cho ngươi từ lâu rồi, khiến người khác buồn nôn là tội lớn.”

“Đồ nhi ngoan?” Vạn Giang Hồng cười cợt, nếu tiểu cô muội nóng tính kia có thể dùng từ ‘ngoan’ để miêu tả, trên đời sẽ thật sự không có thứ gọi là ngoan ngoan rồi.

Quý Thủ dùng nét mặt bộ ngươi không hiểu à nhìn chăm chú vào y, “Nhắc lại, rốt cuộc ngươi có chuyện gì?”

Vạn Giang Hồng thu lại nụ cười, đưa tay phải ra bịt mắt phải, “Lão nói mắt của ta là do bị độc rắn xâm nhập, dẫn tới độc vốn nằm trong mắt phát tác.”

“Đúng là như thế.” Quý Thủ gật đầu, vô cùng kiêu ngạo nói, “Nếu không phải ta, tiểu tử ngươi không biết chết bao nhiêu lần rồi.”

Vạn Giang Hồng không để ý tới ông ta, tiếp tục nói, “Nếu y thuật của lão đã lợi hại như thế, vậy có thể chuyển toàn bộ độc trong mắt sang một con mắt thôi được không?”

Bàn tay đang hút thuốc của Quý Thủ chợt dừng lại, cặp mắt nghiêm túc mang theo vài phần hứng thú, “Ngươi cần phải suy nghĩ kỹ càng. Nếu theo trị liệu của ta, ba năm sau, có lẽ đôi mắt của ngươi sẽ trở về nguyên vẹn. Nhưng nếu chuyển độc tố sang một con mắt duy nhất, tuy rằng con mắt được chuyển kia sẽ khôi phục lại bình thường, nhưng con mắt còn lại kia vĩnh viễn mù lòa. Đây không phải là trò đùa.”

Vạn Giang Hồng không để ý lắm cười cười, “Mấy ngày nay ta đã nghĩ kỹ rồi, tuyệt đối không hối hận. Thay vì ở trong bóng tối ba năm, chẳng bằng mất đi nửa thế giới. Hơn nữa, có vài người, sẽ không chờ được ta...”

Quý Thủ bước đến, “Đã như vậy, ngày mai chúng ta bắt đầu luôn.” Trên mặt ông hiện rõ sự hăng hái, “Thật ra đã sớm nghĩ tới cách này, nhưng đồ nhi ngoan của ta khẳng định không cho. Hiện tại con bé trở về Đại Yến rồi, chính là cơ hội tốt nhất. Chẳng qua, sau này con bé trở lại, ngươi phải giải thích rõ ràng. Chuyện chữa trị mắt của ngươi, không phải chủ ý do ta đề xuất nhé.”

“Tất nhiên ta hiểu.” Vạn Giang Hồng khinh thường, vô cùng thắc mắc, Quý Thủ lão đầu này võ công và y thuật đều rất giỏi, ngay cả chế được hạ độc của y đều tự tay Quý Thủ truyền thụ. Nhưng một nhân vật nổi tiếng khắp thiên hạ như thế, lại cực kỳ sợ đồ nhi của mình ---- tiểu cô muội của hắn.

Quý Thủ vừa nghe y nhận trách nhiệm, tức khắc không còn áp lực nữa, ngậm nga chạy vội ra ngoài, bảo là muốn đi làm chuẩn bị.

Vạn Giang Hồng nghe tiếng bước chân ông ta dần dần bay xa. Vịn tường đi chuyển từng chút một trở về.

Ba năm... Thời gian quá dài... Mà thế giới này, đã sắp đại loạn đến nơi rồi, sao y có thể bất lực chờ tận ba năm sau khi đại cục ổn định xong xuôi? Dù sau này chỉ còn một con mắt, y cũng muốn liều mạng!

Bên này, Thắt Thắt nhảy lò cò, trong ánh mắt dòm ngó của mọi người nhảy trở về phòng của mình.

Không để ý quá nhiều, vội vàng xua đuổi người xung quanh. Mò ra quyển tiểu thuyết kia.

Vừa mở ra, đã thấy tác giả gửi tin nhắn tới.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

[hi hi] nữ phụ muội muội thật đáng yêu! Chị chỉ tùy tiện nói một chút thôi, em lại làm thật. Manh Manh chị thật sự rất thích nữ phụ muội muội.

Thắt Thắt cắn răng nghiền lợi, tùy tiện nói một chút, thì có thể để cô đi làm chuyện mất mặt đến thế sao? Hơn nữa, còn vì vậy mà làm cho thằng bé tiểu Chiêu ghét cô.

Đang chuẩn bị cầm bút trả lời tác giả, mụ ta lại gửi tới tin nhắn.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Xét thấy nữ phụ muội muội đáng yêu như vậy, khiến chị thật sự tiếc thương cùng cảm động, bây giờ sẽ tra baidu một chút, tìm một cái chết vinh quang nhất vì em. [khuôn mặt tươi cười] không cần cảm kích chị.

Nói một thôi một hồi, vẫn là muốn giết cô sao?

Thắt Thắt nổi vạch đen, đột nhiên cảm thấy mấy chuyện vừa làm trước đây thật sự không đáng.

Tức giận chuyển đến nghiền bút.

Cầm bút lên liền viết: Mụ tác giả lừa bịp đi chết đi!

Ai ngờ sáu chữ kia lóe lên, biến thành màu đỏ tươi. Phía trên hiện một dòng chữ lớn viết: Gửi đi thất bại.

Sau đó tất cả chữ biến mất.

Thắt Thắt im lặng, hệ thống này không phải lại xảy ra vấn đề gì nữa chứ...

Đợi rất lâu, vẫn chưa thấy Manh Manh tác giả gửi tới tin nhắn cá nhân. Chắc đã xảy ra vấn đề thật rồi. Gập truyện lại, giấu vào trong vách ngăn.

Nằm trên giường, lăn lộn, làm sao cũng không ngủ được, trong đầu luôn hiện lên cặp mắt thương tâm của tiểu Chiêu, lòng bất giác d.ị3^~đ4^n13^QuỶđỒ/n cũng vỡ tan thành từng mảnh. Chỉ còn cách chờ nó trở lại, rồi giải thích rõ ràng cho thằng bé.

*

Nhưng chờ mãi chờ mãi, cô không chờ được tiểu Chiêu đến, lại chờ được một nhân vật không ngờ đến.

Nhìn hần từng bước một tiến đến, Thắt Thắt không còn chỗ để lùi, “Đại thần, sao anh lại tới đây?”

Đệ Ngũ Uyên tựa như đã uống không ít rượu, đôi mắt tím có chút mông lung. Gò má màu lúa mì mang theo sắc đỏ. Bước chân hơi loạng choạng đi tới phía giường.

“Ngươi... Chẳng lẽ ngươi đã quên?” Đệ Ngũ Uyên châm chọc cười một tiếng, “Giữa ban ngày, ngươi làm ra loại chuyện kia, không phải là hi vọng ta tiếp nhận ngươi sao?”

“Hà?” Thắt Thắt kinh ngạc.

Đệ Ngũ Uyên ngồi lên giường, một tay nâng cằm của cô lên, “Hôm nay, ta tới để thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, báo đáp ngươi đây. Ha ha, vui mừng đến nói không thành lời hả?”

“Anh nghĩ hơi nhiều rồi.” Thắt Thắt bất mãn tránh khỏi tay của hần, bị người khác nắm cảm thật khó chịu.

“Sao cơ?” Đệ Ngũ Uyên xì mũi, khinh thường trong mắt lộ rõ, “Lần này lại làm trò hề gì đây, muốn nghênh đón còn chống đối?”

“Đại thần, anh nhìn kia, bên kia là ai?” Thắt Thắt chỉ về sau lưng hần. Cố gắng dẫn dụ tầm mắt của hần, sau đấy một chường đánh ngất hần.

Nhưng hần không bị lừa, nhào về phía trước, đề cô ở bên dưới, “Ngươi thật sự coi ai cũng ngu xuẩn sao? Cái kế kém cỏi cỡ này, đừng nên phô bày trước mặt ta.”

“Nặng quá, anh tránh ra!” Lần đầu tiên bị cảm giác đè nặng khiến cô hoảng sợ. Nhưng bất luận cô giãy giụa thế nào, cũng không thoát khỏi sự kềm kẹp của hần.

Đệ Ngũ Uyên cười nhạo, “Không phải ngươi khao khát được ta sủng ái sao? Hôm nay ta liền thỏa mãn ngươi.” Dứt lời, cúi đầu, liền hôn lên cổ cô.

Xúc cảm xa lạ kia, Thất Thất sợ hãi run rẩy. Vậy là phải bị tên khốn này cưỡng bức sao? Trống rỗng nhìn xà nhà, nếu như, có một dải bóng dáng màu đỏ thì tốt biết mấy... Nếu Tiểu Chiêu vẫn ở đây, thì tốt biết mấy...

Tại khoảnh khắc cô gần như tuyệt vọng, chợt phát hiện người trên thân thể ngưng động tác, tiếng hít thở đều đều truyền đến bên cổ.

Cô kinh ngạc cúi đầu, nhìn hai mắt hắn nhắm chặt, ngũ tạng lạnh. Âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Hắn ấy vậy mà ngủ thiếp đi...

Bất chợt nhớ tới trong sách từng nói qua, Đệ Ngũ Uyên không giỏi uống rượu, hai chén liền say, mười chén liền ngất. Nhìn bộ dạng của hắn cũng phải vào bảy tám chén.

Cùng với việc hắn say ngủ, bàn tay trói buộc cô đ:13qwyĐ/0/n thật chặt, cũng theo đó nói lỏng. Thất Thất nhân cơ hội này, xoay người lăn một vòng vào bên trong chiếc giường hẹp, thoát khỏi phía dưới thân thể của hắn.

Nhìn hắn ngủ như heo chết, dùng sức lau nước bọt còn lưu trên cổ, phút chốc con buồn nôn ập đến đến suýt ói ra. Cũng không quản hắn có bị đánh thức không, dồn sức đạp hắn xuống giường.

Đệ Ngũ Uyên rên lên một tiếng, nhưng vẫn không tỉnh.

Thất Thất nghiêng rằng, nếu cứ vậy mà bỏ qua cho hắn, sao cô có thể giải trừ sự ghê tởm trong lòng chứ!

Nhớ tới lúc trước có lấy được vài món đồ từ Vạn Giang Hồng, bất chợt nở ra một nụ cười nham hiểm...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Tiểu chiêu bị bắt, uyên có thai

Vào trong thuyền, hơi ẩm phả lên mặt, lò than trong góc cháy lách tách vang vọng, bên trên còn đun một ấm nước.

Đệ Ngũ Chiêu vừa đi vào, liền phát hiện có gì đó không đúng, bên trong hoàn toàn không có người. Theo lý thuyết, một anh chàng giống công tử, phải có một hai người hầu thị nữ chứ. Nhưng bên trong thuyền, ngoại trừ một cái bàn gỗ, một cái ghế cùng với độc một cái tủ đựng nơi góc tường, còn lại chẳng có gì nữa.

Cửa sổ bốn phía cũng bị đóng chặt lại từ bên trong, bốn góc thuyền đều thấp một cây nến, ánh nến yếu ớt lại thêm đợt sóng lớn trên mặt sông mà lay động đôi chút. Bên trong thuyền chật hẹp ngột ngạt, giống như một cái nhà tù, ảm đạm và mang theo một luồng không khí mốc meo.

Thằng bé xoay người muốn đi ra, Dạ Tước Thư lại đứng ngay ở lối ra, tuy rằng gương mặt giống Cố Nghê Thường y đúc treo lên một nụ cười, nhưng cảm giác giả tạo rõ rệt. Đệ Ngũ Chiêu không khỏi có chút thấp thỏm không yên.

“Tiểu công tử, đừng khách sáo, cứ tùy ý ngồi đi, tại hại pha cho người ẩm trà làm ẩm bụng nhé.” Dạ Tước Thư tiện tay đứng bên lối ra đóng lại cửa gỗ ắt sau rèm châu lại. Lúc này, đến một tí ánh sáng bên ngoài cũng không lọt vào nổi.

“Ngươi đóng cửa lại làm gì? Ngột muốn chết.” Đệ Ngũ Chiêu phồng má, giả vờ bất mãn vỗ bàn, la lối om sòm giống như một đứa bé bình thường, cố gắng khiến cậu ta lơ là cảnh giác.

“Bên ngoài gió tuyết quá lớn, đóng cửa lại sẽ ấm hơn. Tiểu công tử còn nhỏ tuổi, tốt hơn vẫn là nên nghe lời một chút, chứ nếu bị thương thì không hay đâu.” Một câu nói ra, bên trong lời nói thể hiện sự uy hiếp rõ ràng, mà nụ cười trên mặt cậu ta cũng càng lúc càng vắn vẹo.

Đệ Ngũ Chiêu âm thầm quan sát xung quanh, không có ai khác, mà kẻ trước mắt này mặc dù cao hơn nó một chút, nhưng thân thể thon gầy, yếu ớt mỏng manh như nữ tử. Nếu đối đầu với hắn, chắc sẽ có phần thắng.

“Không phải ngươi nói muốn pha trà cho ta sao?” Đệ Ngũ Chiêu ngồi xuống ghế, thắc mắc nhìn cậu ta.

“A, là sơ sót của tại hạ.” Dạ Tước Thư hắng giọng nở nụ cười, rồi đi tới tủ đựng phía trong thuyền.

Nhìn cậu ta ổn định bình tĩnh lấy ra ấm trà, lấy ra một ít lá trà từ một cái bình khác, bỏ vào trong ấm trà. Nhìn tay chân lông ngóng, biết ngay là kẻ không chuyên.

Đệ Ngũ Chiêu chẳng chờ cậu ta pha trà xong đã đứng dậy đi về phía lối ra. Nhưng vừa tới cửa, cái kẻ đáng lẽ đang pha trà lại đứng ngay trước mặt nó. Mà nó lại không hề cảm nhận được cậu ta đi tới đây như thế nào. Trong lòng thầm nghĩ không ổn, chỉ sợ gặp phải đối thủ khó chơi rồi.

“Tiểu công tử làm gì thế? Sao lại không ngoan ngoãn ngồi chờ tại hạ pha trà tiếp đãi người chứ?” Dạ Tước Thư vẫn tao nhã cười như trước, nhưng Đệ Ngũ Chiêu bỗng có chút sợ hãi.

Đệ Ngũ Chiêu cúi đầu, âm thầm vôn về lòng bàn tay, cố ý giả giọng ngây ngô nói, “Chỗ này của người thật chán ngắt, ta ra ngoài ngắm tuyết còn vui hơn.”

“Tiểu công tử, đợi uống trà của tại hạ cho ấm người rồi hãy đi thì có làm sao? Tại hạ chắc chắn sẽ cùng người ngắm tuyết.”

“Ta không uống đấy!” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu lên, trừng lớn đôi mắt to ướt át, “Trà gì đó, khó uống muốn chết!” Nói xong liền muốn vòng qua cậu ta để mở cửa.

“Trẻ con không nghe lời sẽ bị phạt.” Âm thanh khàn khàn, mang theo cơn rét lạnh từ Địa ngục.

Đệ Ngũ Chiêu vừa đặt tay lên trên cửa, liền thoáng nhìn thấy tay Dạ Tước Thư vươn tới. Tuy rằng tốc độ cực nhanh, nhưng Đệ Ngũ Chiêu luôn luôn chú ý động tĩnh sau lưng, không để cậu ta chiếm được bất cứ ưu thế nào.

Mắt thấy tính dùng tay chặt vào sau gáy của nó. Đệ Ngũ Chiêu nghiêng người ngã xuống, tránh thoát công kích của cậu ta, tay phải chống đất, hai chân bay lên đá vào đầu gối của cậu, dự định giết cậu ta trở tay không kịp.

Ai ngờ, đôi chân gần ngay trước mắt kia đột nhiên biến mất. Đệ Ngũ Chiêu cả kinh, còn chưa kịp thu chân lại, sau lưng truyền đến một trận đau đớn, vô lực ngã xuống đất.

Dạ Tước Thư ngồi xổm xuống, liền đưa tay tóm tóc của nó, lắc đầu thờ dài, “Tiểu công tử đáng yêu biết bao, sao mà lại cứng đầu cứng cổ thế không biết?”

“Rốt cuộc người muốn làm gì?” Đệ Ngũ Chiêu có hết sức mở miệng, trên người hắn đã gãy vài cái xương, lệ trong hốc mắt đảo quanh không ngừng, dù kiên cường thế nào đi chăng nữa, cũng chỉ mới tám tuổi.

“Ta có thể làm cái gì chứ?” Dạ Tước Thư cười lạnh, “Chỉ là muốn đòi lại những món nợ kia thôi. Mà Đệ Ngũ gia tộc, là một trong những kẻ đó.”

Cậu ta kéo Phật châu trên tay phải Đệ Ngũ Chiêu ra, Đệ Ngũ Chiêu muốn đoạt lại, lại bị cậu đánh một chưởng hôn mê. “Trước khi Đệ Ngũ Uyên xuất hiện, người tạm thời ở lại chỗ này đi.” Nói xong, cậu ta giấu cọt cười, một mình đi ra ngoài, rồi khóa trái cửa lại thật chặt.

Đệ Ngũ Uyên, món nợ cha người thiếu sẽ do đám Đệ Ngũ gia tộc các người hoàn trả! Món nợ Dạ gia năm đó, từng tên một, không trốn thoát nổi đâu.

*

Hoàng cung.

“Nghe Thường, em có thể tới gặp ca ca, ca ca thật sự rất mừng.” Cố Cận Hi cười tươi rói, đôi mắt cong như vàng trắng, bên trong cất giấu sự cung chiều dìm chết người.

Thất Thất vừa cầm đũa gấp chỗ thức ăn đã chất chồng thành núi trong bát, vừa mở miệng nói, “Ca ca, Nghe Thường chỉ có một ca ca là anh, sao có thể lạnh nhạt chứ?”

“Ừ, ca ca cũng chỉ có một mình Nghe Thường là muội muội ngoan thôi.” Cố Cận Hi quay đầu đi chỗ khác, giống như đang tự thôi miên chính mình, hai chữ ‘muội muội’ này nói ra mới nặng nề làm sao.

“Phải rồi, ca ca.” Đột nhiên Thất Thất buông bát đũa xuống, có chút thấp thòm cúi đầu, con mắt đảo loạn liếc mắt nhìn, “Phù Thừa tướng... ờm... có tin tức gì không?”

“Không có.” Cố Cận Hi lắc đầu, đau đớn nhìn cô, “Em vừa mới đến, đã lại muốn đi rồi à?”

Thất Thất cười ngượng, “Không phải, mấy ngày gần đây em mới có thể được ở bên ca ca tốt của em. Còn lâu mới muốn về cái phủ Thừa tướng kia nhé!” Cô cũng không dám trở về, nếu cô lại xuất hiện trước mặt Đệ Ngũ Uyên, khó bảo đảm hắn sẽ không xé xác cô. Trong hoàng cung, mặc dù nhân cách thứ hai của Cố Cận Hi rất kinh khủng, nhưng có đáng sợ đến thế nào cũng không bì được với Đệ Ngũ Uyên.

“Ca ca.” Thất Thất chợt nhớ tới lần gặp được bà Thái phi kia trong hoàng cung, “Anh có biết Mộ Thập Nhất Nương là ai không?”

Cố Cận Hi nghe thấy, nụ cười trên mặt đông cứng, “Ai nói gì bên tai em hả?”

“Không phải, lần trước gặp phải một bà Thái phi, điên điên khùng khùng, vừa thấy em đã kêu Mộ Thập Nhất Nương, hơn nữa giống như Mộ Thập Nhất Nương và bà ấy có thâm thù đại hận gì ấy.”

Cố Cận Hi vươn đũa, gấp cho cô thức ăn, “Nghe Thường đừng để trong lòng, Mộ Thập Nhất Nương đó chẳng qua là một cung nữ thôi, hơn nữa cũng đã chết vài chục năm rồi.”

“Vậy à.” Thất Thất thấy tai phải của hắn đỏ ửng, lập tức giả vờ bưng tỉnh hiểu ra, cúi đầu vội ăn.

Trong truyện có nói qua, khi Cố Cẩm Hi nói dối, tai phải sẽ ửng đỏ. Xem ra hắn cực kỳ không muốn nhắc tới chuyện của Mộ Thập Nhất Nương, chẳng qua cô cảm giác Mộ Thập Nhất Nương có quan hệ rất lớn với cô. Rốt cuộc chân tướng là như thế nào, có lẽ chỉ có thể dựa vào bản thân cô đi tìm hiểu.

*

Hôm sau trời vừa sáng, phủ Thừa tướng, Vân Thường cư.

“Đại nhân! Đại nhân! Chuyện lớn không tốt rồi!” Quán gia ở ngoài cửa gọi hồi lâu cũng không thấy bên trong mở cửa, nhất thời cảm thấy có chút không đúng.

“Nhanh, phá cửa!”

Thị vệ bên cạnh gật đầu, tông mạnh lên cửa, cửa gỗ liền cọt kẹt mở ra. Tất cả mọi người có chút lo lắng tình hình bên trong, cho nên vội vã xông vào.

Nhưng.....

Trên giường trống rỗng. Tại lúc đang thức giấc, đột nhiên có người kêu ré lên một tiếng kinh hãi. Mọi người cuống quýt vội tới. Chuyện tiếp theo xảy ra, khiến cho bọn họ bị cắt giảm tiền tiêu vật ba tháng.

Chỉ thấy Đệ Ngũ Uyên hôn mê bất tỉnh nằm trên đất, tay chân bị phân tách trôi ở chân bàn và chân ghế. Đầu tóc rối bời, vết đỏ trải khắp người, nhìn qua, giống như bị ai đó cưỡng bức. Nhưng làm cho người ta kinh ngạc nhất chính là, cái bụng nhô cao, phụ nữ mang thai cũng chẳng đến như thế.

Nghe mọi người kinh hô, lông mi Đệ Ngũ Uyên run rẩy, khó nhọc mở ra. Thật ra thì, đối với chuyện xảy ra một đêm trước, hắn không biết một chút nào, chỉ nhớ rõ uống bảy ly rượu nhạt rồi tìm Cố Nghê Thường, chuyện sau đó thì không nhớ được gì nữa.

Thấy mọi người vây quanh hắn, bộ dạng mặt ủ mày chau, tức thời có cảm giác khác lạ. Vốn muốn lập tức đứng dậy, lại phát hiện chân tay bị trôi lại. Không khỏi đen mặt.

Trầm giọng nói, “Còn đứng ì ra đó làm gì, mau cời trôi cho ta!”

Mọi người vội vàng cời trôi cho hắn.

Đệ Ngũ Uyên ngồi dậy, đột nhiên phát hiện cái bụng nhô cao, kinh sợ kêu lên, “Đây là cái gì?!”

Mọi người vội vàng quỳ xuống, “Chúng tôi không biết.”

“Mau tìm cho ta một bộ xiêm y rộng rãi.”

“Vâng.” Tiểu thị nữ hầu hạ vội vàng vàng đi ra ngoài.

Ngồi thẳng, Đệ Ngũ Uyên cẩn thận ngắm nghĩ những việc này, bấy giờ mới phát hiện kẻ đáng ra nên ở tại nơi này lại không có mặt.

Một quyền đập xuống đất, “Nói! Con tiện nhân Cố Nghê Thường đang ở đâu!”

Quán gia nom nớp lo sợ trả lời, “Đêm qua công chúa tới hoàng cung, bảo rằng muốn ở vài ngày.”

“À!” Đệ Ngũ Uyên ngira mặt lên trời thét dài, “Tốt nhất đừng trở về! Bằng không xem ta xé xác ả như thế nào!”

Chờ hắn trút giận xong, đen mặt mặc y phục, bấy giờ quán gia mới giao một phong thư cùng với một chuỗi Phật châu, “Đại nhân, xảy ra chuyện rồi.”

“Gì?” Đệ Ngũ Uyên thấy chuỗi Phật châu, con người chột co lại, hắn tất nhiên nhận ra. Cầm lấy phong thư, xé ra.

Lệnh đệ ở chỗ ta uống trà, hy vọng Thừa tướng đại nhân Đệ Ngũ có thể một mình ra bờ sông vào giờ hội đêm nay tụ họp cùng tại hạ trên con thuyền nhỏ một lúc.

Dạ Tước Thư.

Xé nát phong thư. Cầm hận đứng dậy, “Cố Nghê Thường, một ngày người không gây chuyện sẽ cảm thấy khó chịu hả!”

Dạ Tước Thư? Dạ... Chẳng lẽ là hậu nhân Dạ tộc?

Đệ Ngũ Uyên nhíu chặt chân mày, chuyện này có chút phiền phức...

Người Dạ tộc, trong truyền thuyết là hậu nhân của linh hồ, năng lực hành động cực mạnh, hơn nữa còn có rất nhiều năng lực chưa được biết đến. Hai mươi năm trước, tiền đề cũng vì lo sợ loại năng lực này của Dạ tộc mà trừ tính tiêu diệt toàn bộ Dạ tộc. Không ngờ, vẫn còn có con cá lọt lưới.

Lần đi này, Đệ Ngũ Uyên xoa xoa cái bụng nhỏ cao, đánh tiếng thờ dài, chỉ sợ lạnh ít dữ nhiều. Nhưng dù vậy, hấn lại không thể không đi.

Đệ Ngũ Uyên tới trước án kỷ, sột soạt sột soạt vài nét bút liền viết xong một phong thư.

“Ngày mai giao phong thư này vào tay công chúa.”

Quản gia gạt đầu vội vàng nhận lấy thư, thận trọng nhét vào trong ngực.

“Ai.” Đệ Ngũ Uyên ngửa mặt lên trời thờ dài, “Bây giờ, nên tới thăm Tiểu Ngừ thôi, có thể ngắm nhìn thêm một chút.”

*

Vừa vào tới Thính Ngừ Hiên, đã nhìn thấy Âu Dương Ngừ ngồi trên ghế nhỏ bên cửa sổ, một tay ôm bụng, trên mặt mang theo nụ cười an bình vào trong giấc mơ.

Đệ Ngũ Uyên nhẹ chân đi tới, thăm thiết ngắm nhìn vẻ mặt khi ngủ của cô, như thể muốn khắc sâu vào linh hồn, nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

“Tiểu Ngừ, ta yêu nàng.”

Thấy lông mi cô run run, nhưng vẫn không tỉnh dậy. Hấn đưa tay xoa xoa cái bụng bằng phẳng của cô, tiếc hận nói, “Con của chúng ta, không biết lớn lên sẽ giống nàng nhiều hơn, hay giống ta nhiều hơn nhỉ. Bất quá, ta thà rằng sẽ giống nàng nhiều hơn, như vậy nàng cũng sẽ không thương tâm khi nhìn nó.”

“Tiểu Ngừ, bất luận xảy ra chuyện gì, đều phải sống cho thật tốt.” Dứt lời, Đệ Ngũ Uyên ngắm nhìn cô thêm một lúc nữa, rồi đi ra ngoài.

Khi Âu Dương Ngừ tỉnh lại từ trong mộng, bên cạnh đã không còn ai, sờ sờ cái trán, cứ cảm thấy có người chạm qua.

Nhìn tuyết đọng một lớp dày bên ngoài đình, lúc này tuyết lớn đã ngừng, thời tiết hết sức lạnh lẽo. Cô khép khép y sam trên người lại. Đứng dậy rồi vào phòng.

Chẳng hiểu tại sao, trong lòng chợt có chút trống trải...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Uyên rơi xuống sông, lần đầu gặp gỡ

Bờ sông, giờ Hợi.

Trăng lưỡi liềm mọc cao trên bầu trời, mặt sông bị che phủ bởi một màn sương dày đặc, tuy rằng nước sông dưới lớp sương mù rét lạnh thấu xương, nhưng vẫn cuộn trào mãnh liệt như trước.

Trong màn sương mù, một chiếc thuyền gỗ đơn sơ lúc ẩn lúc hiện dập dềnh trên mặt nước, đầu thuyền, một chiếc đèn lồng đỏ rực lập lòe yếu ớt. Đầu thuyền, một nam tử cao gầy mặc bộ đồ màu xanh ngọc bích nhạt đứng một mình tại nơi đó, cười như không cười mà nhìn về một chiếc thuyền nhỏ khác đang dần dần hiện lên trong màn sương mù.

Y phục đen, tóc phát bay, đôi mắt tím. Như đang tự khẳng định với mình người này đúng là kẻ mà cậu chàng đang đợi.

“Nghe đại danh Thừa tướng đại nhân đã lâu, hôm nay gặp mặt quả là người không tầm thường.” Đêm tối, giọng nói khàn khàn của cậu rạch thủng màn sương mù, tuy rằng lời nói xu nịnh, nhưng ý tứ châm chọc lại rõ mồn một.

Đệ Ngũ Uyên từ xa nhìn kẻ có dung mạo y đức Cố Nghệ Thường, không khỏi có chút giật mình. Nhưng chẳng qua chỉ kinh ngạc trong chốc lát, hấn cũng không cùng cậu khách sáo, đi thẳng vào vấn đề: “Người đâu?”

“Chớ vội chớ vội, Thừa tướng đại nhân đường xa đến, dù sao tại hạ cũng phải chuẩn bị chút rượu nhạt cho đại nhân bớt lạnh chứ.” Dạ Tước Thư đi đến bên án kỷ, giơ cao bầu rượu lên, ban đêm, tiếng rượu rót vào trong chén nghe thật rõ rệt.

Bưng chén đựng rượu lên, Dạ Tước Thư tùy ý ném tới. Tay phải Đệ Ngũ Uyên vừa nhấc, liền vững vàng tiếp nhận ly rượu.

Nhìn rượu trong suốt, biết rõ là có vấn đề, nhưng nhìn ánh mắt nóng rực của cậu ta, biết rằng không thể không uống. Ngửa đầu, dùng tay áo.

Che miệng, lặng lẽ rót vào trong tay áo.

“Quả nhiên Thừa tướng đại nhân phóng khoáng, chẳng qua, không biết ban đêm rét buốt, nên tay áo đại nhân mới lạnh?” Dạ Tước Thư lạnh lùng chế giễu, “Hôm nay chứng kiến, đại trượng phu trong truyền thuyết, chẳng qua cũng chỉ vậy mà thôi.”

Đệ Ngũ Uyên cả kinh, hần che giấu tương đối tốt, vậy mà vẫn bị nhìn thấu?!

“Thôi thôi.” Dạ Tước Thư liếc mắt nhìn cái bụng nhô cao của hắn, cười nói, “Tại hạ không muốn gánh chịu tiếng xấu bắt nạt phụ nữ và trẻ em đâu.”

“Đừng có nói xằng nói bậy!” Khớp ngón tay Đệ Ngũ Uyên trắng bệch, ‘kịch’ một tiếng, bóp vỡ ly rượu kia.

“Sao lại nói xằng nói bậy được? Từ trước đến giờ tại hạ chỉ tin vào mắt mình thôi.” Dạ Tước Thư chế nhạo nói, “Chẳng biết đại nhân đang mang cái loại gì trong bụng đây?”

Lúc này, nhìn Dạ Tước Thư có khuôn mặt giống hệt Cố Nghê Thường, suy nghĩ đầu tiên của Đệ Ngũ Uyên không phải là xông tới giết chết Dạ Tước Thư, mà là muốn xông về giết chết Cố Nghê Thường.

Nhẹ nhún một cái, liền nhảy tới trên thuyền Dạ Tước Thư, đèn lồng màu đỏ trên thuyền chao đảo lay lắt, được một lúc thì ổn định.

“Nói, người đâu!”

Dạ Tước Thư giờ lên bầu rượu, hươu hươu, “Người uống rượu xong, tất nhiên ta sẽ để người nhìn thấy lệnh đệ.”

“Để cho ta thấy người trước.” Đệ Ngũ Uyên rút từ bên hông ra một cái roi dài màu đỏ đậm. Hai roi quất trên không trung, âm thanh dữ tợn cọt sạt phá tan sự trầm lặng của đêm đen.

“Đại nhân chó vội!” Dạ Tước Thư tiến vào bên trong thuyền, chỉ chốc lát sau liền xách theo Đệ Ngũ Chiêu đi ra. Hai tay Đệ Ngũ Chiêu bị trói ra sau, trừng mắt gắt gao nhìn cậu ta.

“Hiện giờ người đã gặp được rồi.”

“Chiêu, em không sao chứ.” Tuy rằng ngày thường Đệ Ngũ Uyên quản thúc thẳng bé nghiêm khắc, nhưng lại cực kỳ quan tâm người đệ đệ này.

Nghe thấy Đệ Ngũ Uyên mở miệng, bấy giờ Đệ Ngũ Chiêu mới phát hiện sự tồn tại của ca ca nó. Quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn, bởi vì trong miệng bị nhét một khối vải, nói không ra lời. Chỉ ô ô nói cái gì đó, không ngừng lắc đầu.

“Hiện tại người đã gặp được, có thể uống rồi chứ.” Dạ Tước Thư cười như không cười nhìn Đệ Ngũ Uyên, một tay xách gậy Đệ Ngũ Chiêu, một ngón tay chỉ vào bầu rượu.

Đệ Ngũ Uyên nâng bầu rượu lên, ngón cái gậy [d+d]/eqwyđ0ônj.uN3n4r nắp bầu, ngửa đầu uống cạn rượu. Bầu rượu trống không, tùm một tiếng liền rơi vào trong nước sông đang cuộn trào, mất tăm.

“Bây giờ có thể thả người chứ.”

“Quả nhiên đại nhân rất có khí phách.” Dạ Tước Thư vỗ tay, “Đương nhiên tại hạ hiểu được hai chữ hứa hẹn. Tuy nhiên, ta chưa từng nói chỉ cần người uống rượu, sẽ thả tiểu công tử.”

“Người!” Đệ Ngũ Uyên trừng lên giận dữ, tức giận vung roi, giống như muốn quất đánh Dạ Tước Thư.

Mất thấy roi sắp chạm vào người cậu ta, đột nhiên, bóng dáng của cậu ta rung lắc liền không thấy nữa. Đệ Ngũ Uyên nhân cơ hội này, hướng roi sang bên cạnh cuốn lấy, kéo Đệ Ngũ Chiêu về phía này.

Vội vã ôm thẳng bé nhảy tới con thuyền vốn là của mình. Một chưởng vỗ vào phía sau thuyền, bức thuyền con nhanh chóng rẽ nước về phía trước. Nhìn cách thuyền Dạ Tước Thư càng lúc càng xa, lúc này mới lấy ra thứ trong miệng Đệ Ngũ Chiêu, cũng còi bỏ dây thừng quanh người nó.

Nhưng luôn cảm thấy, dường như tất cả chuyện này tiến hành hơi quá thuận lợi, tựa hồ có chút gì đó không thích hợp.

Rất cuộc không thích hợp ở đâu?

Nhưng vào đúng lúc này, một tiếng tiêu du dương từ trên thuyền Dạ Tước Thư truyền đến, nhẹ nhàng êm ái, tựa như người thương nhẹ giọng ní non.

Đệ Ngũ Uyên cảm thấy đầu đau đốn kịch liệt, âm thanh mềm mại không ngừng ở bên tai nói: giết nó, giết nó, giết nó...

Tay hắn run run, vô số lần sờ qua cây roi dài bên hông, lại không chế không rút ra.

“Không được! Tuyệt đối không thể bị hắn khống chế!” Đệ Ngũ Uyên cắn chặt môi dưới, máu tươi từ vết rách trên đôi môi nhỏ xuống ván thuyền, tỏa ra vô số đóa hoa máu tươi đẹp.

Từ nơi xa, tiếng tiêu càng lúc càng dồn dập, giống như một con nai con hoảng sợ trốn chạy, nóng lòng mà do dự.

Đệ Ngũ Uyên cảm giác đầu càng đau thêm vài phần. Bên tai vẫn một câu nói kia: giết nó! Giết nó! Giết nó...

Giống như ma ám, Đệ Ngũ Uyên giữa đầu hét to, muốn thoát khỏi sự khống chế của tiếng tiêu kia. Hắn sớm đoán trúng Ill3êQu.í+)ôn bên trong rượu kia sẽ không có đồ tốt. Nhưng không ngờ, lại là máu tươi của người Dạ tộc.

Nghe nói Dạ tộc có hai chủng loại người, một loại thuộc hệ chữa trị, máu của chủng người này có khả năng phá giải thôi miên của Dạ tộc. Chủng người thứ hai thuộc hệ mê hoặc, máu của bọn họ có thể khiến người khác sau khi nghe được âm thanh riêng biệt, sẽ bị khống chế đi làm chuyện được chỉ thị bên trong. Mà Dạ Tước Thư, rất rõ ràng, là thuộc về chủng người thứ hai.

Không biết liệu tiểu Chiêu có chuyện gì không?

Cúi đầu, còn chưa mở miệng hỏi han, ‘phập’ một tiếng, lưỡi dao sắc bén đâm vào xương thịt. Đệ Ngũ Uyên sững sờ, nhìn chủy thủ cắm ở ngực, máu tươi dần dần rỉ ra qua kẽ hở của chủy thủ. Hắn gắt gao nhìn Đệ Ngũ Chiêu, “Chiêu, em...”

Sắc mặt Đệ Ngũ Chiêu tái nhợt, đôi mắt ướt lúc này mờ sương vô hồn, trong miệng không ngừng nói: “Giết hắn, giết hắn...”

Thì ra thằng bé cũng chịu khống chế của tên kia.

“Giết hắn...” Đệ Ngũ Chiêu rút chủy thủ ra, lại đâm tiếp lần nữa, máu tươi từ vết thương phun ra. Đệ Ngũ Uyên cười khổ, rốt cuộc vẫn không thể nào tránh được. Thân mình khẽ nghiêng, liền ngã vào nước sông sau lưng, dòng nước cuộn cuộn trong chớp mắt nhấn chìm bóng dáng của hắn.

Lúc này, Đệ Ngũ Chiêu vẫn vùng chủy thủ không ngừng nói, “Giết hắn! Giết hắn! Giết hắn...”

Tiếng tiêu từ nơi xa dần dần ngưng. Ánh mắt Đệ Ngũ Chiêu cũng từ từ khôi phục lại nét ngây thơ. Nhìn chủy thủ tắm đầy máu tươi trên tay, ký ức lúc trước từng chút một quay về.

“A! Ca ca!” Vứt bỏ chủy thủ trong tay, Đệ Ngũ Chiêu sợ hãi nhìn nước sông trào dâng, toan nhảy vào.

Đột nhiên một đôi tay xách gáy nó. Chính là Dạ Tước Thư. Chẳng biết từ lúc nào, cậu ta đã di chuyển thuyền con bơi tới đây.

“Người không thể chết được. Ta vất vả lắm mới giải được Từ Nhân cổ trong thân thể ngươi, nhiệm vụ của ngươi còn chưa kết thúc đâu, hiện tại vẫn chưa thể chết vì ta được.” Nói xong, Dạ Tước Thư một chường vỗ gáy nó, đánh ngất thằng bé.

Nhìn nước sông chảy xiết, Dạ Tước Thư cười lạnh, “Kế tiếp nên là tên nào đây?”

Đêm, rét lạnh cô tịch...

*

Ban đêm, Thất Thất không tài nào ngủ yên ổn nổi, vừa ngủ sẽ mơ thấy một con tiểu hồ ly đỏ rực như lửa, giương miệng cười về phía cô, thật sự là cười đó! Mỗi lần nhìn đều cảm thấy dễ chừng đến phát hoảng.

Cứ như vậy trần trọc khó nhọc trở mình đến tận khi trời sáng. Trời vừa tờ mờ sáng, đã có người tới thông báo, nói rằng có người ở phủ Thừa tướng đưa thư tới.

Thất Thất co rụt cổ lại, chẳng lẽ Đệ Ngũ Uyên tìm tới, nhưng tại sao anh ta không tự mình tới đây?

Mở bức thư ra, bên trong chỉ viết một câu.

‘chuyện ngươi hạ độc, ta không truy cứu nữa, tuy nhiên, cầu xin ngươi, cố gắng bảo vệ tiểu Ngũ.’

Ồ kia? Thê tử của anh ta sao lại bảo cô bảo vệ? Cảm giác d.đề”Qwý”đ.ô^n có chỗ nào đó kỳ lạ, loại người bụng dạ hẹp hòi như anh ta, sẽ dễ dàng bỏ qua cho cô sao?

Gọi người đưa thư tới, bấy giờ mới biết đêm hôm trước Đệ Ngũ Uyên một mình đi ra ngoài, vẫn chưa trở về, càng làm cho Thất Thất hoảng sợ hơn chính là: tiểu Chiêu đã mất tích ba ngày rồi!

Không kịp báo cho Cố Căn Hi một tiếng, Thất Thất vội vã trở về phủ Thừa tướng.

Lúc này phủ Thừa tướng loạn thành một đoàn. Vừa vào cửa chính, đã thấy năm ba tiểu nha đầu chụm đầu khóc thút thít. Tất cả mọi người đều biết Thừa tướng đại nhân đã xảy ra chuyện, cả đêm không về, chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ cả.

Thất Thất vốn phiền não, nghe bọn họ khóc đến thê lương, càng cảm thấy buồn bực tới mức luống cuống, đưa tay chỉ vào người đang gào khóc, “Mang xuống quét mười roi, thuận đường nói cho những người phía sau biết, kẻ nào còn dám lộn xộn, đánh 50 roi!”

Thị vệ cúi đầu dạ thưa, rồi cùng mấy tên thị vệ kéo mấy tiểu nha đầu kia đi thi hành nhiệm vụ.

Nhảy thẳng tới Thính Ngữ Hiền. Đinh tiền hoa rơi không ít, như đáp lại tâm tình của chủ nhân.

Thất Thất vừa vào nhà, liền thấy Âu Dương Ngữ nằm trên bệ cửa sổ, che miệng khóc không thành tiếng.

“Tiểu Ngữ, cậu khóc cái gì.”

Lúc này Âu Dương Ngữ mới phát hiện Thất Thất tiến vào, vội vã lau lau nước mắt trên mặt, mắt đỏ au, nhào qua, bắt chặt lấy tay cô, cuống quýt nói, “Nghe Thường! Nghe Thường! Tại sao chuyện xảy ra khác với trong truyện! Sao Uyên có thể gặp chuyện chẳng lành chứ! Trong truyện cũng không nói như thế, Uyên đã xảy chuyện, tớ và đứa bé phải làm sao đây? Không có chàng, tớ sống tiếp còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Che cái mặt cô cho thật tốt vào, bằng không tôi e rằng không nhìn được mà tát chết cô đó!” Thất Thất gỡ từng ngón tay của cô nàng ra, “Không phải mới mất tích một đêm thôi sao, có cần thiết phải sợ hãi một chuyện còn con không?”

“Nghe Thường, không phải cậu là người bên ngoài truyện sao? Vậy cậu nói đi, hiện giờ tại sao Uyên lại mất tích? Với cả rốt cuộc Dạ Tước Thư là ai?” Âu Dương Ngữ giống như chết đuối vớ được cọc, khẩn cầu nhìn cô.

Thất Thất cắn răng nghiêng lợi, nhìn lướt qua bụng cô ấy, “Nếu không phải thấy cô là phụ nữ có thai, tôi thật sự muốn lôi cô đi quát roi! Dù gì cô cũng là người có chút tri thức của người hiện đại, vì sao tình tiết không giống trong truyện ư? Lẽ nào cô không biết đến thứ gọi là sửa đổi toàn bài

hay sao? Mà chúng ta, rất rõ ràng, lại bị mục tác giả Mạnh Mạnh kia chơi một vỏ rồi!”

“Sửa đổi toàn bài? Sẽ đổi thành kiểu gì đây? Uyên còn sống không? Chúng tớ còn có thể ở cùng nhau nữa hay không?” Âu Dương Ngữ bắt lực nhìn cô.

“Làm sao tớ biết được. Không phải cậu cũng nhìn thấy mấy cái chữ ‘khóa’ màu đỏ trong truyện đấy thôi. Kịch tình ra sao, trừ mục tác giả lừa bịp Mạnh Mạnh kia, ai có thể biết chứ.”

Thất Thất vỗ vỗ bả vai của cô ấy, “Tiểu Ngữ, bây giờ, không phải lúc cậu lo lắng cho đại thần, cậu nên cố gắng bảo vệ đứa bé trong bụng cậu, đại thần không có ở đây, mấy con chó kia thể nào cũng nhảy ra cắn cho xem! Đừng đợi sau này đại thần trở về, đến đứa nhỏ cũng không được gặp.”

“Ừm!” Âu Dương Ngữ kiên định gật đầu, đưa tay ôm bụng, “Tớ không bảo vệ Uyên được, nhưng đứa bé này, tớ nhất định sẽ không để nó xảy ra chuyện gì!”

Nhìn kiên trì trong mắt nàng, Thất Thất biết, giờ đây cô không cần nhiều lời nữa. Trấn an cô nàng vài câu, rồi trở về Vân Thường cư.

Vừa về đến phòng, chuyện đầu tiên chính là lục ra quyển tiểu thuyết kia, loạt xoạt lật tới phía sau, lúc này mới phát hiện, độc giả tiểu thuyết cũng đang không ngừng châm chọc tác giả, có thể tác giả lại đổi loại kịch tình, xem ra tính đập nát bình vỡ đây.

(Nguyên văn là đập nát bình vỡ: nôm na là một chiếc bình đã vỡ có làm gì thêm thì nó cũng đã vỡ rồi, ý chỉ bị dòn vào đường cùng đành quay ra làm điều xằng bậy.)

Mạnh Mạnh, tiểu Chiêu đã xảy ra chuyện gì?

Mạnh Mạnh, trả tiểu Chiêu lại đi, tôi đã nghe lời rồi mà. Bà cũng đừng hành hạ những người khác nữa.

Tác giả! Tóm lại bà có nghe hay không! Mau trả tiểu Chiêu lại đi!

.....

Viết vài câu cho tác giả, nhưng Mạnh Mạnh vẫn không trả lời lại. đành phải lật giờ về trước một tờ, tìm hệ thống.

Cầm bút lên, sột soạt sột soạt vài nét bút viết rằng: mỹ nữ, tác giả tùy tiện sửa đổi kịch tình thì phải phá thế nào đây?

Hệ thống trả lời lại rất nhanh.

‘cẩn thận bảo vệ cái đầu, đừng chết sớm quá.’

Thất Thất:.....

Tiếp tục viết: bà cực kỳ nghi ngờ việc tồn tại tính năng hệ thống này của mi tóm lại có tác dụng gì.

‘cách thức không đúng, xóa topic!’

Thất Thất nổi vạch đen, lại chọc giận nó mất rồi...

Nhưng vào lúc này, cô không còn tâm tình để ý tới nó nữa, đóng truyện lại, đi ngủ.

*

Ban đêm, chẳng biết gió nổi lên từ bao giờ...

Một bóng đen lóe lên, liền tiến vào phòng. Nhìn Thắt Thắt ngủ chập chờn trên giường, hấn lặng lẽ đi tới. Nhìn chân mày cô nhú chặt lại.

Cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái, âm thanh khàn khàn lại dịu dàng đến thế, “A tỷ... Cuối cùng chúng mình cũng coi như gặp lại. Sắp 17 năm rồi...”

Thắt Thắt vốn không ngủ được, cảm nhận có đụng chạm trên trán, giật mình mở mắt, khi nhìn thấy gương mặt giống cô như đúc, chợt có cảm giác hóa đá.

Nhưng cô còn chưa kịp dò hỏi, người nọ đã xoay người, biến mất trong chớp mắt.

Cửa sổ hé mở, nhẹ nhàng đung đưa theo gió, phát ra âm thanh cọt két. Thắt Thắt lại rơi vào trầm tư, rất lâu vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh...

Người ấy, rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Thập lý đại yến, nghệ thường xảy ra chuyện

Phong Hà Tiểu Trúc.

Lạc Nhan Cơ hùng hùm hồ hồ xông vào, xách vạt áo trước của Quỷ Thủ, chuyện đầu tiên chính là tra hỏi tung tích của Vạn Giang Hồng. Quỷ Thủ đang phoi được thảo rứt cổ lại, đưa tay chỉ lầu gác, “Nó vẫn ở trên gác.”

Lạc Nhan Cơ không thêm nhiều lời cùng ông ta, gấp gấp tiến lên lầu gác.

Quỷ Thủ không thấy bóng dáng nàng ấy đâu nữa, không chăm lo đóng được liệu bảo bối của ông nữa, cũng chẳng kịp thu nhặt bọc quần áo, gấp rút chạy thoát thân.

Cửa tầng hai lầu gác không khóa, chỉ khép hờ, Lạc Nhan Cơ một chưởng vỗ lên cửa, cửa gỗ bịch một tiếng liền ngã xuống mặt đất, hất lên một lớp bụi.

Vạn Giang Hồng đang nghiêng người dựa bên cửa sổ, tay phải chống cằm, trên cổ tay còn quần miếng băng chưa tháo ra. Nghe thấy động tĩnh lớn bên này, y thân nhiên xoay đầu lại, nhú nhú mày, “Tiểu cô mụ, cô đừng phá nhà như thế có được không! Cháu sợ cô sẽ phá hủy cái cửa, nên mới không khóa cửa, kết quả vẫn bị cô phá.”

“Xảy ra vấn đề rồi.” Lạc Nhan Cơ vài bước đi tới, bưng bình trà trên bàn lên liền tu luôn cả bình, đợi con khát voi đi, lúc này mới đặt mạnh bình trà xuống, tiếp tục nói, “Lão đầu nhà ngươi gần đây say mê một con hồ ly tinh tên là ‘Thập Lý Dạ’.”

Vạn Giang Hồng cảm lên ngọc phiến trên bệ cửa sổ, phe phẩy quạt, “Hồ ly tinh? Vậy thì có gì kỳ quái, hồ ly tinh bên người ông ta còn thiếu sao?”

“Chuyện này không giống nhau.” Lạc Nhan Cơ trầm mặt nói, “Trước kia đều là vây cánh của anh em nhà ngươi. Giúp bọn chúng mưu lợi trong bóng tối. Nhưng...” Nàng ta rũ mắt, ngồi bên cạnh bàn, “Thập Lý Dạ này, hoàn toàn là đang lập nên thế lực mới. Hơn nữa... lão đầu nhà ngươi đối với lời nói của ả, hình như là nói gì nghe nấy. Nếu là trước kia, chưa từng có chuyện đó.”

“Thật ư?” Vạn Giang Hồng nghe thấy vậy, trên mặt cũng dần dần nghiêm nghị.

“Lần này ta chạy tới, chính là dẫn ngươi trở về Đại Yến.” Lạc Nhan Cơ nhìn ánh mắt có chút né tránh của y, lạnh lùng nói, “Đừng bảo ngươi không trở về! Lần này có đánh ngươi thành tàn phế cũng phải kéo ngươi về! Cho ngươi thời gian một đêm, muốn xử lý cái gì thì nhanh nhanh xử lý, sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường trở về!”

Y cúi đầu, không biết nghĩ cái gì.

Hồi lâu mới ngẩng đầu lên, “Được.”

Hai con ngươi một đen một đỏ giờ đây lại sáng chói vô cùng. Nhưng thật rõ ràng, con ngươi màu đỏ kia tựa như bị một tầng sương mù che mờ, mang theo chút mơ hồ. Bấy giờ Lạc Nhan Cơ mới phát hiện có điều gì không đúng.

Nàng kinh ngạc nhảy lên, một phát bắt lấy cằm của y, cẩn thận quan sát con mắt của y, lo lắng nói, “Đã xảy ra chuyện gì với mắt phải của ngươi? Tại sao lại biến thành màu đỏ.”

Vạn Giang Hồng còn chưa kịp nói. Nàng liền buông cầm của y ra, bịt kín mắt trái của y, một tay khác giờ giờ, “Người nói xem ta đang chìa ra mấy ngón?”

“Tiểu cô muội, mắt phải của cháu không nhìn thấy gì.” Vạn Giang Hồng đánh tiếng thờ dài, rất thần nhiên nói ra.

‘Àm’ một tiếng, chiếc bàn thượng hạng biến mất. Nhưng Lạc Nhan Cơ còn chưa hả giận, khớp ngón tay nắm đến trắng bệch, “Quý Thủ lão già đáng chết kia! Xem ta có đập nát xương của lão ta không!”

“Ai dừng. Tiểu cô muội, là cháu tự nguyện. Lão yêu quái nói nếu muốn trị khỏi đôi mắt của cháu, cần thời gian là ba năm, mà cháu thì, không chờ được lâu đến thế. Thế cục thiên hạ hiện giờ cũng không cho phép cháu chờ đợi.”

Lạc Nhan Cơ đau lòng kéo y vào trong lòng, có chút nghẹn ngào nói, “Thật sự xin lỗi, là ta chăm sóc người không chu đáo.”

“Tiểu cô muội, không liên quan đến cô.” Vạn Giang Hồng cười cười, “Chẳng lẽ cô không cảm thấy, mắt phải cháu biến đỏ, càng thêm tà mị động lòng người sao?”

Lạc Nhan Cơ nghe thấy thế, lòng càng đau quặn thêm, vỗ về sau lưng y, đột nhiên buông y ra, “Ta có việc cần ra ngoài xử lý một chút.”

Nhìn gương mặt u ám của nàng, Vạn Giang Hồng chỉ biết âm thầm cầu nguyện vì Quý Thủ, chỉ mong đừng bị nàng ấy đuổi kịp. Nếu không, có bao nhiêu cái xương bị gãy cũng không biết được.

*

Nghe nói, hôm đó Quý Thủ được người mang trở về. Hơn nữa, mặt mũi biến dạng. Tất nhiên bị y cười nhạo nhiều ngày.

*

Lưu Niên điện.

Nhìn cửa chính đóng chặt, Thất Thất thờ dài lần thứ một trăm lẻ năm.

Ba ngày trước, trong kinh xảy ra nhiều vụ huyết án*. Quyền quý đương triều đã có hai gia tộc bị diệt môn. Nhưng bất luận điều tra như nào, đều không tìm ra được hung thủ. Trong kinh thành, lòng người đã sớm hoang mang. Cho dù là giữa ban ngày, phố lớn ngõ nhỏ cũng thưa thớt người qua kẻ lại.

(Huyết án: vụ án giết người.)

Từ sau vụ huyết án đầu tiên xảy ra, cô liền bị Cố Cảnh Hi truyền vào trong cung, nhốt vào Lưu Niên điện, không cho phép ra cửa nửa bước. Trong điện chỉ có một thị nữ phụ trách đồ ăn thức uống sinh hoạt hằng ngày. Ngoài điện toàn bộ là thị vệ canh chừng bảo vệ cô.

Cô cũng đã nghĩ tới việc tìm Cố Cảnh Hi xin xỏ, nhưng khi đối diện với cặp mắt thù hận kia, mỗi lần cô vừa mở miệng, liền có thể nghe thấy tiếng nghiền răng của hắn. Phút chốc dừng khí bốc hơi, đành phải ngoan ngoãn ở lại.

“Công chúa điện hạ, mời dùng trà.” Thị nữ rót xong trà bưng đến.

Thất Thất nhìn nước trà xanh nhạt, bỗng cảm thấy hơi khát. Một tay bưng lên uống ực cái.

“Quả thật không tệ.” Thất Thất cảm thán, đặt chén không vào lại khay, sai cô ta đi lấy tiếp.

Thị nữ gạt đầu một cái, bước từng bước nhỏ lui xuống.

Nhìn bóng lưng của cô ta, Thất Thất chợt cảm giác đã từng gặp qua ở đâu đó. Nhưng tí mẩn nghĩ lại ở đâu, lại nhất thời không nhớ nổi.

Chống cằm, vốn đang suy nghĩ làm thế nào để ra ngoài. Đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi. Thân thể hơi chao đảo. Đứng dậy muốn vào buồng trong chọn một lát. Nhưng vừa đứng lên, đầu càng thêm choáng váng. Trời đất quay cuồng, không cẩn thận liền ngã nhào trên mặt đất.

Cố gắng muốn chống dậy, làm thế nào cũng không dậy nổi. Thất Thất có chút cuống. Bây giờ, người thị nữ kia lại chậm rãi đi tới.

“Công chúa điện hạ?”

“Mau đỡ tôi.” Thất Thất ra lệnh.

Nhưng thị nữ kia bất chợt cười điên cuồng. Cái tay đặt sau lưng lộ ra, trong tay giờ lên một cây chùy thủ sắc nhọn. Từng bước áp sát lại gần cô.

“Cô tính làm gì hả?” Thất Thất khăn trương lui dần về phía sau, nhưng thân thể càng lúc càng nặng nề, “Người tới! Cứu mạng!”

“Đừng trông chờ nữa, thị vệ bên ngoài đã bị tao điều đi rồi. Đồ yêu nữ lẫn lộn huyết thống Hoàng thất! Mười sáu năm trước nương mày đã hại chết đứa bé của nương nương, hiện giờ tới lượt mày hại chết nương nương! Chúng mày đều đáng chết!” Thị nữ giờ chùy thủ, cũng không vội lao tới, cứ từng bước một giày vò tiến sát lại.

Thất Thất nghe cô ta nói ‘nuong nuong’, lúc này mới nhớ lại. Người này chính là một trong những thị nữ của bà Thái phi điên khùng kia.

“Cô đang nói cái gì vậy, tôi nghe không hiểu.” Thất Thất nhìn cửa chính cách xa, phút chốc có loại cảm giác tuyệt vọng.

Chẳng lẽ, cô thật sự phải chết ở đây. Mạnh Mạnh tác giả, bà không thể đùa giỡn như thế được! Nữ phụ cô còn chưa phát huy tác dụng cơ mà, sao có thể để cô nghèo ở đây chứ?

“Nhất định mày đã nói gì đó trước mặt bệ hạ, nếu không, bệ hạ cũng sẽ không đột nhiên ban cái chết cho Thái phi nuong nuong. Tất cả là lỗi của yêu nữ này!”

Nhìn bộ mặt dữ tợn của cô ta, giờ đây Thất Thất chẳng còn chút hơi sức nữa. Xụi lơ trên mặt đất, không nhúc nhích thêm được một tí nào.

Mắt chớp chớp, từ từ khép lại, không còn nhìn rõ mặt của cô ta, trong lòng hoảng loạn vô cùng. Đến tận khi ngực đau nhói, cảm giác máu tươi bắn tủa ra. Còn chưa kịp thở, ngực lại nhói lên.

“Đáng chết! Chúng mày đều đáng chết!”

Mọi cảm giác biến mất, Thất Thất nhìn xung quanh một mảnh trắng xóa mờ mịt, đột nhiên, có chút mất mát. Cô phải trở về sao? Nhưng cô còn chưa tạm biệt tiểu Chiêu, còn tên diêm dúa đó nữa, tự dung thật muốn đánh y một trận. Hiện tại, cô không còn cơ hội rồi ư?

*

Cố Cẩm Hi nghĩ tới chuyện xảy ra gần đây lại cảm thấy buồn bực trong lòng. Trong lúc vô tình, đã bước tới Lưu Niên điện. Vấy lui người đi theo xung quanh. Nhìn cửa điện đóng chặt, ngoài điện không có một tên thị vệ nào. Không khỏi nhủ chặt cái trán.

Vài bước đi tới, đẩy cửa điện ra, lại phát hiện cái đĩa bình thường hồng hách, thích khoe khoang lại khôn vặt, giờ đây đang nằm trong vũng máu, còn ngồi bên cạnh cô ta lại là một thị nữ điên cuồng, trong miệng vẫn không ngừng la hét: “Yêu nữ! Đều phải chết! Yêu nữ! Đi chết đi...”

Cố Cẩm Hi bỗng cả kinh, tim chợt thất lại đau đớn. Những tưởng tên kia hẳn đang say ngủ, không ngờ, trông thấy nữ nhân này chết lại phản ứng mãnh liệt đến thế.

Bước vội tới, một cước đá văng thị nữ ra. Nhìn cô ta run rẩy quỳ xuống, không ngừng dập đầu, “Tham kiến bệ hạ! Tham kiến bệ hạ...”

“Chuyện này là người làm?” Cố Cẩm Hi kéo Thất Thất trên mặt đất vào ngực, cảm thụ thân thể vẫn còn chút hơi ấm của cô, cắn răng nghiến lợi, “Ai cho người tự chủ trương!”

“Bệ hạ, ả là yêu nữ! Không phải là công chúa! Ả là nghiệt chủng mà Mộ Thập Nhất Nương mang tới năm đó!” Thị nữ vừa dập đầu, vừa nói không ngừng nghỉ, “Ả là yêu nữ! Ả là yêu nữ Dạ tộc!”

“Cầm mồm!” Cố Cẩm Hi siết chặt hai tay, ôm lấy Thất Thất, lạnh lùng nhìn thoáng qua thị nữ, “Người có gì cần bàn giao, viết xuống trước đi! Tiện tỳ tự chủ trương, trăm không giữ lại!”

Dứt lời, Cố Cẩm Hi ôm Thất Thất vội xông ra ngoài...

Nếu như tên kia tỉnh lại, phát hiện nàng không có ở đây, sẽ làm ra chuyện điên khùng nào, hẳn thật sự không thể biết được.

*

Không biết trải qua bao lâu, Thất Thất ngỡ rằng cô đã trở về cái giường nhỏ trong phòng ngủ của mình, đang chuẩn bị mở mắt, chị em giường trên sẽ ôm chầm lấy.

Nhưng khi cô thật sự mở mắt ra, lại phát hiện một bộ mặt mỹ nhân phóng đại! Chút phấn trên mặt cô ta theo gió xộc tới, tặc mũi vô cùng.

Thất Thất kinh ngạc, nhìn xung quanh, tất cả đều là người khổng lồ! Chuyện gì xảy ra với cô vậy? Xuyên đến đất nước người khổng lồ sao?

Gương mặt mỹ nhân toét ra chiếc miệng rộng đỏ như máu, cười nắc nẻ, “Tiểu tử thật là đáng yêu!” Nói xong, liền đưa bàn tay khổng lồ sờ đầu cô.

Thất Thất run rẩy không dám lộn xộn. Cúi đầu, lại phát hiện một chuyện khiến cô chỉ muốn lập tức ngắt. Tay ngọc nhỏ dài của cô đâu? Sao lại biến thành hai cái bàn chân lông lá bòm xòm thế này?!! Cô thử vuron vuron, có móng vuốt sắc nhọn từ trong thịt chồi ra.

Chẳng lẽ cô biến thành động vật có lông nào đó rồi?!! Mạnh Mạnh tác giả! Bà không phải đang giỡn mặt với tôi đấy chứ!

Nhìn những tên khổng lồ kia muốn tới vờn vờ cô, Thất Thất tức giận chia ra móng vuốt cào rách tay bọn họ. Nhân lúc họ đang hốt hoảng, vội vã chui vào bụi cỏ chạy trốn.

Lúc này, cô chỉ có một ý tưởng: Mau chóng trở về phủ Thừa tướng, để Mạnh Mạnh viết cô trở lại! Cô không muốn biến thành động vật đâu!

*

Vân Thường cư.

Vạn Giang Hồng do dự hồi lâu, mới lấy hết dũng khí bước vào Vân Thường cư. Nhưng tìm một vòng, cũng không thấy Cổ Nghê Thường. Nhất thời có chút nản lòng, bọn họ thật sự vô duyên ư?

Ngồi ở trên giường của cô, buồn bực vỗ vỗ cột giường, đột nhiên, dưới giường phát ra tiếng răng rắc. Y có chút kinh ngạc, đứng dậy, chợt phát hiện, giường nứt ra một cái khe. Hình như có đồ vật giấu bên trong.

Liếc nhìn xung quanh, không có ai khác. Lúc này mới cạy ra xem. Ôi chào! Không ngờ trong giường này cất giấu nhiều đồ như thế. Nhìn đằng trước những thứ kia đều có một chữ ‘Uyên’, Vạn Giang Hồng hận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Nữ nhân kia thích Đệ Ngũ Uyên đến vậy à? Còn cất giữ nhiều đến thế!

Giống như xà bực, gom hết mấy món đồ kia đập xuống đất, dùng sức giẫm đạp, không giẫm nát giẫm bần thì không thuyên giảm. Đột nhiên bị một quyền sách thu hút tầm mắt...

Ra khỏi Vân Thường cư, đột nhiên một con hồ ly màu đỏ như lửa nhảy vào trong ngực của y, bói bói y phục của y rồi chui vào bên trong. Tựa như vô cùng sợ hãi, còn không ngừng run rẩy.

Vạn Giang Hồng tóm chặt cái đuôi đỏ rực của nó, xách ngược lên, “Tao hiểu rõ sức quyến rũ của tao rất lớn, nhưng mày không phải mỹ nữ, và tao không phải để mày săn đuôi đâu nhé!”

Thất Thất giờ hai cái bàn chân, trưng lên một đôi mắt to ngập nước, chấp tay cầu xin y.

“Mày cầu tao cũng vô ích thôi. Chỗ nào mát mẻ thì sống ở chỗ ấy đi.” Nói xong, tiện vung tay một cái, liền vứt nó ra ngoài.

Vừa ném chưa được bao lâu, liền nghe cách đó không có kẻ gào thét: “Hồ ly ở bên kia! Mau đuổi theo!”

“Đó chính là Hỏa Hồ khó kiếm đấy! Mau đuổi theo!”

.....

Vạn Giang Hồng ngẫm nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn là đi về phía hồ ly, nhìn hỏa hồ bị y ném bất tỉnh, mềm oặt nằm dưới đất. Y ghét bỏ đưa ra hai đầu ngón tay, kẹp lấy đuôi của nó, “Thấy mày xuất hiện trước tâm cư của nàng, tao tạm thời cứu mày một mạng.”

Dứt lời, xách ngược cái đuôi của nó liền biến mất trong màn đêm đen đúa sáng trưng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Sống chung với hồ, ngâm sinh mưu đồ

Đại Yên nằm ở hướng Đông Bắc Đại Mạch. Càng về gần Đại Yên, tuyết đổ càng lớn. Trên lớp tuyết đọng dày đặc, hai hàng dấu vó ngựa vừa hằn lên chưa lâu đã bị tuyết lớn phủ lấp.

Hai con tuấn mã màu đỏ thẫm chậm rãi đi ở trên mặt tuyết. Một đỏ một trắng trên lưng ngựa. Ăn vận vô cùng it ỏi. Trên chiếc mũ rộng vành bị phủ một lớp tuyết trắng dày. Hai người này, chính là Lạc Nhan Cơ và Vạn Giang Hồng đang gấp rút trở về Đại Yên.

Nhìn tám bia đá cao lớn dựng sừng sững bên trong tuyết lớn, phía trên cổng chính có khắc một chữ ‘Mạch’, phía sau có khắc một chữ ‘Yên’. Trong bát giác, đã tới giao giới giữa hai nước.

Đột nhiên Lạc Nhan Cơ kéo lại con ngựa đang đà tiến lên, cúi đầu nhìn tám bia đá nói, “Qua khỏi đây, chúng ta sẽ tách ra hành động, người trở về Đại Yên trước, ta vòng hướng Đông trở về Đại Yên, tránh cho kéo theo việc tranh luận với người khác.” Giống như chợt nhớ ra cái gì đó, nàng kéo kéo áo tôi* trên người, tiếp tục nói, “Đừng quên, vừa qua nơi này, người không phải là Vạn Giang Hồng, mà là Tam hoàng tử Đại Yên Tiều Thiên Tác. Còn ta, cũng sẽ không phải vũ Cơ Lạc Nhan Cơ, mà là Cửu công chúa Đại Yên Tiều Nhan Lạc.”

(Áo tôi: áo mưa được làm bằng rom.)

“Những điều này, tất nhiên cháu biết.” Vạn Giang Hồng gật đầu. Đưa tay, tóm lấy con hồ ly nào đó ở trong ngực đang lẩn qua lộn lại, không có phép tắc lòi ra ngoài.

“Tiểu cô mụ, con hồ ly này, hay là để lại cho cô, để cô không đến nỗi quá cô đơn trên đường.” Y xách phần da lông trên cổ của nó, nói xong tính ném tiểu hồ ly qua.

Thất Thất sững sờ, hai chân trước ôm chặt cổ tay của y, cầu xin nhìn y, ‘hu hu’ nức nở.

Cô cũng không muốn đi cùng Lạc Nhan Cơ, tuy rằng hồi đầu mê luyến, nhưng bây giờ, nhìn thế nào cũng thấy đáng sợ kinh khủng.

Lạc Nhan Cơ dừng dung liếc sang, “Được, đúng lúc ban đêm rét lạnh, có thể dùng da của nó làm mũ, tuy rằng thịt của nó nướng lên cũng không tính là thơm ngon. Bất quá, ta có thể chịu được.”

Thất Thất và Vạn Giang Hồng cùng lúc rung mình, nhìn dung nhan thánh khiết như hoa sen của nàng, cảm nhận thật sâu sắc cái gì gọi là mặt người dạ thú.

“Thôi thì... vẫn giữ bên cháu đi.” Vạn Giang Hồng cứng ngắc, tay từ từ thu lại tiểu hồ ly.

Thất Thất vừa có cơ hội, vội vàng trốn vào lại trong ngực của y, bới bới áo lót của y, dùng sức chui vào, hai chân ôm đầu, không ngừng run lấy bầy bên trong ngực y.

Mất thật sự mù rồi, ban đầu sao cô lại thích một người như thế chứ?! Mất mù mất mù rồi!

Lạc Nhan Cơ tựa hồ có chút thất vọng, giống như đồ ăn ngon bỗng chốc biến mất, thờ dài ngao ngán, “Người đi nhanh lên đi, tiểu Hồng, A, không, phải là Thiên Tác.”

Vạn Giang Hồng kéo dây cương, thúc ngựa đi về trước vài bước, đột nhiên quay đầu lại, nhìn Đại Mạch sau lưng, không biết đang nhìn thứ gì.

“Người còn đang nhớ tới à nữ nhân kia ư?” Lạc Nhan Cơ nhú chặt lông mày, vốn là chuyển đầu ngựa về hướng Đông, chợt quay lại, “Đừng quên, lấy thiên hạ làm trọng, vẫn đừng nên mơ tưởng à nữ nhân kia nữa. Người vì cô ta mất đi một con mắt, chẳng lẽ còn muốn cô ta liên lụy đến tính mạng mới tỉnh táo hả?”

“Tiểu cô mụ, cô không cần phải lo lắng. Cháu cùng cô trở về Đại Yến, tất nhiên biết lấy cái gì làm trọng.”

“Vậy người đang nhìn cái gì?”

Vạn Giang Hồng cười cười, ranh mãnh chăm chú nhìn nàng ta, “Cháu đang nghĩ xem Quý Thủ lão yêu quái đó phải mất bao lâu mới đuổi theo chúng ta được.”

Lạc Nhan Cơ vẫn dừng dung như không hề hấn, “Xương sườn gãy ba cái, tay chân đứt đoạn, nên sẽ không đuổi theo ngay được đâu, tuy nhiên, xét theo mức độ mất của lão ta, chắc trong vòng mười ngày.”

Lặng lẽ thương xót cho Quý Thủ một phen, Vạn Giang Hồng nói một tiếng từ biệt, không ngoảnh đầu lại nhìn nữa, cười ngựa từ từ thông thả đi về phía Đại Yến.

Thất Thất núp trong ngực Vạn Giang Hồng, nghe đối thoại giữa hai người. Nghe tới đoạn Vạn Giang Hồng bị mù một con mắt thì bỗng dựng kinh hãi. Nhớ tới con mắt phải bỗng nhiên biến đỏ, nhất thời có chút cảm thấy sâu não. Nhưng vừa nghĩ tới, là bởi vì người đàn bà khác mà bị mù, trong lòng cảm thấy có chút khó chịu.

Nếu anh ta có thể vì những à đàn bà khác mà bỏ đi một con mắt, vậy lúc trước tại sao cứ quanh quẩn bên cạnh cô chứ, thật đúng là, người xấu tâm thối! Càng nghĩ càng giận trong lòng, chia ra móng vuốt cào cào vào ngực y.

“Tiểu hồ ly phiền hà quá đấy!” Vạn Giang Hồng lói nó ra ngoài, đối diện với con người trong veo như nước, không biết có phải ảo giác của y hay không, nhưng dường như thấy được sự khinh thường trong mắt của nó.

“Chẳng lẽ là vì phong thủy? Tại sao ánh mắt lại giống với nàng ấy đến thế? Đều đáng ghét như vậy!” Dứt lời, từ trong túi trên lưng ngựa móc ra một sợi dây dài, vài vòng đã trói lại mấy cái chân của nó, cuối cùng, trực tiếp nhét nó vào trong chiếc giày dùng để thay, Vạn Giang Hồng thở hắt ra một hơi, “Rốt cuộc lần này sẽ không gây phiền phức gì nữa.”

Thất Thất cũng đã bị hành hạ đến thâm, giương lên một đôi mắt to, tỏ cáo mà nhìn y chăm chăm. Nào ngờ y cũng chẳng thèm để ý, mắt chăm chú nhìn về phía trước, hung hăng vung roi, con ngựa hí dài một tiếng, chợt tăng tốc chạy nhanh về phía trước.

*

Đại Mạch, Kinh Thành.

Sắc mặt Cố Căn Hi phờ phạc nhìn Cố Nghê Thường ở trên giường hoàn toàn không còn chút hơi thở nào, hần cả đêm không ngủ, chỉ sợ ngủ, tên kia sẽ xuất hiện, nếu tên kia thấy cô không còn nữa, sẽ làm ra chuyện điên cuồng gì, hần hoàn toàn không hay biết.

Không biết có phải là ảo giác của hần hay không, tuy rằng tim của cô đã sớm ngừng đập, sắc mặt lúc trước trắng nhợt lại dần dần trở nên hơi hồng hào, giống như chỉ đang ngủ thiếp đi thôi.

“Hừ! Ngươi đúng là một nữ nhân phiền toái!” Cố Cẩn Hi oán hận nói, đưa tay kéo khép lại màn trên giường. Tức giận xoay người đi ra ngoài.

Vừa đi ra được mấy bước, tiểu thái giám cúi đầu đi tới nghênh đón từ ngoài điện.

“Bệ hạ, Thừa tướng Nhị phu nhân nói là muốn cầu kiến công chúa điện hạ.”

“Thừa tướng Nhị phu nhân?” Cố Cẩn Hi ngẩn người, một lúc lâu mới lạnh lùng cười, “Kẻ xấu xí kia lá gan cũng chẳng nhỏ nhỉ. Dẫn nàng ta vào Ngự Thư Phòng đợi, trẫm sẽ đến ngay sau.”

“Tuân chỉ.” Tiểu thái giám quỳ xuống hành lễ, rồi khom lưng chậm rãi lui ra ngoài.

*

Nghe nói hôm đó Ngự Thư Phòng có thích khách, muốn ám sát Cố Cẩn Hi, Âu Dương Ngữ nghiêng người che cho Cố Cẩn Hi, chúi thủ trong tay thích khách sắp sửa đâm vào tim của cô ấy lại đột nhiên thu về. Nhìn cô một cái thật sâu, bất ngờ xoay người rồi biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi. Không lâu sau đó, Lưu Niên điện bồng dưng bốc cháy, thi thể của Cố Ngê Thường biến mất không dấu vết. Cố Cẩn Hi dưới cơn nóng giận, hoài nghi Âu Dương Ngữ là đồng đảng thích khách, giam lỏng cô ta tại Linh Tê các trong cung.

*

Linh Tê các.

“Bệ hạ, ngài thấy phu quân nô tì không rõ tung tích, nên muốn khi dễ nô tì đúng không?” Âu Dương Ngữ tức giận xoay người sang chỗ khác, những nghi thức xã giao kia sớm biến mất rồi.

Cố Cẩn Hi hơi nhếch lên khóe môi, ánh mắt lại băng hàn như tuyết, tóm lấy cổ của cô ta, “Trẫm không rảnh rồi thời gian đâu. Nói! Ngươi và thích khách kia tóm lại có quan hệ gì? Tại sao hần không giết ngươi.”

Âu Dương Ngữ khó nhọc nhắm nghiền hai mắt, “Nô tì đã nói vô số lần, nô tì không biết thích khách kia, còn vì sao thích khách không giết nô tì, nô tì cũng không biết nữa.”

“Hừ, chuyện đến nước này, vẫn muốn mạnh miệng hả!” Cố Cẩn Hi nói xong, đẩy ngã cô ta xuống đất, cúi đầu, lạnh lùng miết qua cô ta, “Trước khi ngươi chịu nói ra sự thật, tạm thời cứ đợi ở đây đi.” Dứt lời, không màng tới ánh mắt phẫn hận của Âu Dương Ngữ, đẩy cửa, liền đi ra ngoài.

Từ nơi sâu thẳm, kịch tình đang dần dần dùng một phương thức khác, dịch chuyển quỹ đạo...

*

Trên sông cuộn cuộn, một chiếc thuyền lá nhỏ trôi đi một cách chậm chạp, như thơ như vẽ.

“Công tử, vì sao ngài không trực tiếp giết cầu Hoàng đế với nữ nhân kia?” Người nói chuyện ước chừng bốn mươi tuổi, nếp nhăn nơi khóe mắt hằn lên rõ rệt. Gã cứ cung kính đứng ở một bên như vậy, khó hiểu nhìn thiếu niên ngồi ở trước giường.

Nét mặt của thiếu niên cực kỳ hơi hợt, hai tay nắm thật chặt bàn tay của cô gái đang say ngủ trên giường. Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện cô gái kia cùng với thiếu niên đó có dung mạo giống nhau như đúc.

Thiếu niên này chính là Dạ Tước Thư, còn cô gái trên tháp không nghi ngờ gì nữa, chính là Cố Ngê Thường.

Dạ Tước Thư đưa tay dịu dàng sửa lại tóc mái trên trán cho Cố Ngê Thường, hững hờ nói, “Chú nói xem, nếu Đệ Ngũ Uyên vượt qua gian khó trở lại kinh thành, lại phát hiện Cố Cẩn Hi cướp đoạt người mình thương yêu, có phải sẽ rất thú vị hay không?”

Nam tử trung niên im lặng, cẩn thận lắng nghe.

“Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần xem hai hồ bọn chúng đánh nhau, phe chiến thắng, ta sẽ tặng một phần đại lễ cho hần.”

“Công tử thông tuệ, tiểu nhân thụ giáo.” Nam tử trung niên chấp tay khen ngợi.

Dạ Tước Thư quay đầu đi, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, “Đúng rồi, Hoan thúc, tên tiểu tử kia đâu? Vẫn tuyệt thực à?”

“Vâng, có lẽ mất thấy bản thân tự tay giết đại ca mình, trong lòng không chịu nổi, vì vậy cả ngày trốn ở một góc khoang thuyền, không ăn không uống không nói lời nào.”

“Vậy làm sao có thể tiến hành đây? Nếu chẳng nhóc cứ thế mà chết, chẳng phải uổng phí máu tươi của ta sao?” Dạ Tước Thư nhíu nhíu mày, “Ta không quan tâm chú dùng phương pháp gì, tuyệt đối không thể để nó chết.”

“Tiểu nhân tuân lệnh.” Nam tử trung niên được gọi là Hoan thúc đáp một tiếng, liền đi ra ngoài.

Lúc này Dạ Tước Thư mới cúi đầu, nhìn gương mặt yên bình của Cố Ngê Thường, nhỏ giọng oán giận nói, “A tỳ, chị muốn chơi đến khi nào mới bằng

lòng trở lại?”

*

Mà cái kẻ đang ‘chơi’ lúc này đây đang mắt to trừng mắt nhỏ với một con chuột.

Ngày đông trời rất nhanh tối. Vạn Giang Hồng đã vào rừng từ trước đây, đốt lên đồng lửa. Để ngựa và hồ ly sang một bên, bản thân thì đi săn về một ít con mồi.

Hai ngón tay nhấc lên, xách theo gậy tiểu hồ ly kéo nó từ trong đôi giày ra ngoài. Thuận tiện tháo bỏ dây thừng trên người nó. Nhìn con mắt mờ mịt của nó, hai cái chân còn dùng sức dụi mắt, không ngờ, nó còn ngủ được trong giày của y.

“Tiểu tử, chạy một ngày đường, chắc mày cũng đói bụng rồi ha.” Vạn Giang hồng tốt bụng lấy ra một cái túi từ đằng sau, bên trong hình như có vật còn sống nào đó đang động đậy.

Thất Thất tò mò nhìn túi vải kia, không biết bên trong là cái gì.

“Vừa rồi tao đặc biệt đi bắt một ít thứ về cho mày, chắc mày sẽ thích lắm.” Nói xong, Vạn Giang hồng nói lỏng dây thừng trên túi vải, vật bên trong vừa được cho một khe hở, liền vội vã chui ra, vừa thò được cái đầu ra, nhất thời hoảng sợ đứng im.

Bốn mắt nhìn nhau. Mắt to trừng mắt nhỏ.

Bất chợt, tiểu tử chít chít hai tiếng. Tiểu hồ ly chột kinh sợ, nhìn nó từ từ chui hẳn ra khỏi bao vải, lông toàn thân tiểu hồ ly dựng đứng hết lên, “Ngao ~” một tiếng, chột nhún một cái, nhảy tới trên cổ Vạn Giang Hồng, sợ sệt loanh quanh trên cổ của y.

Con chuột nhỏ cũng sợ hãi chạy ra ngoài. Bị Vạn Giang Hồng tóm được cái đuôi của nó, đập xuống đất, liền tắt thở.

“Bây giờ nó chết rồi, mày có thể ăn.” Nói xong, liền lôi xác con chuột kẻ sát vào miệng tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly quýnh kên, nhảy xuống, chui vào trong ngực y không ra.

Vạn Giang Hồng nghi ngờ nhìn con chuột trong tay, “Tại sao hồ ly lại không ăn chuột? Thật là kỳ lạ.” Tìen tay ném con chuột chết ra xa.

Thất Thất núp trong ngực y âm thầm cắn răng: anh ta tuyệt đối là đang trả thù! Nhất định là trả thù vụ lần trước để anh ta ăn con giun! Lần này lại cầm con chuột tới dọa cô! Thật sự đáng ghét quá đi!

Nghĩ tới, lại lấy móng vuốt dùng sức cào ngực y.

“Mày còn cư xử không phải phép lần nữa, tao đem nướng mày!” Vạn Giang Hồng vừa nói xong, con hồ ly kia liền ngoan ngoãn.

Y sững sờ, chẳng lẽ con hồ ly này có thể nghe hiểu tiếng người?

Không suy nghĩ nhiều nữa, bụng đói cồn cào, Vạn Giang Hồng cầm chùy thủ xử lý con thỏ mới săn được trước đó, thịt thỏ tươi mới nướng trên lửa vàng óng ánh, mùi thơm đã nhỏ rãi rồi.

Cái mũi của tiểu hồ ly ngửi ngửi, bất chợt lộ đầu ra từ trong y sam của y, sáng rực nhìn thịt thỏ nướng, chảy nước miếng.

Dưới ánh lửa, ánh mắt của nó cực kỳ chói lọi. Vạn Giang Hồng nhìn vẻ mặt tham lam của nó, không khỏi bật cười, chờ thịt sắp nướng xong, xé ra một miếng nhỏ tiến đến bên miệng của nó.

Nhìn nó cắn một miếng thịt, nhai nhai, nhưng lại nhỏ ra.

Vạn Giang Hồng không khỏi cau mày, “Chưa từng thấy qua con hồ ly nào kén chọn như mày! Mày có thích ăn hay không ăn, chết đói là tao ăn mày!”

Dứt lời, y lục hương liệu muối bột mang theo từ trên lưng ngựa. Rắc đều đều trên thịt thỏ. Đặt trên lửa nướng qua.

Bấy giờ mới cầm thịt lên gặm. Tiểu hồ ly trừng đôi mắt to, lên án theo dõi y ăn. Thình thoảng ‘ngao’ thảm thương kêu lên.

Vạn Giang Hồng chịu không nổi ánh mắt tội nghiệp của nó, thò dài thườn thượt, cầm chùy thủ cắt một phần nhỏ đặt trước mặt nó.

Tiểu hồ ly ôm miếng thịt hưng phấn nhảy ra khỏi ngực y, chân sau chống đỡ thân thể, chân trước ôm miếng thịt sung sướng gặm. Lần này, rốt cuộc không nhỏ ra nữa.

“Thật là hồ ly quái dị!” Vạn Giang Hồng đưa tay chọc vào cái trán lông lá bồm xồm của nó, cười nói. “Cố gắng ăn vào, chẳng đường ngày mai của chúng ta vẫn còn dài lắm.”

*

Ban đêm trời lạnh, đông lửa lách ta lách tách vang lên, Vạn Giang Hồng dựa vào cây liền ngủ, tiểu hồ ly núp trong ngực của y, lỗ tai hơi giật giật, vốn là đang nhắm mắt, đột nhiên mở ra! Lỗ tai lại giật giật, đột nhiên hốt hoảng. Đưa chân ra dùng sức cào ngực y.

Thất Thất sốt ruột, tên diêm dúa này ngủ gì mà như chết thế! Càng lúc càng gần làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Xuất hiện tình địch mới, hồng phi nhà họ phượng

Tiểu hồ ly nhảy từ trong ngực y ra ngoài, đứng trên bả vai của y, dòn sức, quất thật mạnh cái đuôi vào mặt y, phất chốc trên mặt y xuất hiện vết đỏ.

Đang chuẩn bị quất thêm lần nữa, hai bàn tay tóm lấy cái đuôi của nó, xách ngược nó lên, “Tiểu tử, quả nhiên không sợ chết ha!”

Tiểu hồ ly không ngừng kêu lên ‘Gngao ~’, nhìn cặp mắt to lo lắng của nó, lúc này Vạn Giang Hồng mới phát hiện ra có gì đó không đúng.

Y tiện tay nhét nó vào trong ngực, nhảy lên trên cây, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh xung quanh. Tuyệt động dây đặc trên cây đề nặng trĩu, có thể nghe được âm thanh nhánh cây chịu không nổi, răng rắc một tiếng gãy lìa, rơi trên mặt đất.

Tất cả đều thật bình thường, lúc y đang chuẩn bị nhảy xuống cây, đột nhiên một tiếng hổ gầm chấn động rừng cây đến mức rung chuyển, làm y suýt té từ trên cây xuống, vội vàng bám chặt thân cây. Đồng thời, cảm nhận rất rõ tiểu tử trong ngực run bần bật.

Chẳng bao lâu, con hổ kia giương lên cái miệng to như chậu máu, đi tới đi lui dưới gốc cây. Như thể đang chờ bọn họ xuống. Tuy nhiên, có thể thấy được con hổ này cũng không có ác ý gì, giống như một con vật được người thuần dưỡng. Biểu lộ trong mắt nó vô cùng hiền hòa.

Đột nhiên Vạn Giang Hồng nghĩ đến cái gì đó, không khỏi nhếch môi cười, không có ý tốt một tay xách tiểu tử đang run rẩy không ngừng trong ngực ra, đối diện ánh mắt thắc mắc sợ hãi của nó, y tiện tay ném nó xuống, “Không phải là gan rất to sao, dám động đuôi trên mặt tao, vậy thì xuống chơi đùa với con hổ một chút đi.”

Thất Thất chỉ cảm thấy máu đông cứng lại, cứ như vậy bị ném xuống, vừa vịn rơi trên đầu con hổ, bốn chân cứ như thể bám trên mặt nó. Hai cặp mắt to chớp chớp đối diện lẫn nhau.

Con hổ há đầu, liền quăng nó lên trên đất. Rống dài một tiếng, dọa Thất Thất hoảng sợ dùng hai chân trước ôm lấy đầu. Lòng toàn thân không ngừng rung rung.

Nghe nó từng bước một tiến tới, trong đầu Thất Thất nhanh chóng chuyển động, nếu như bây giờ cô chạy, đoán chừng sẽ bị nó một vồ đánh ngã; nếu như cô nhảy lên trên cây, không chừng còn đang ở trên không đã bị nó tộp phát.

Thất Thất rung rung, trong lòng âm thầm mắng Vạn Giang Hồng 1800 lần. Lương tâm tên đây không biết bị cái gì ăn mất, nếu cô tránh được kiếp này, không thể không dùng móng vuốt cào y cháy máu. Nhưng mà trước mắt điều cô nghĩ đến nhiều nhất là, làm thế nào mới có thể thoát khỏi miệng hổ.

Cảm thấy con hổ càng lúc càng tiến lại gần, tên diêm dúa phía trên còn cười điên cuồng, “Tiểu tử, sợ cái gì, mau đánh ngã con vật ngu si kia đi! Đứng ở tại chỗ là muốn già chết ha!”

Già chết?!

Thất Thất chợt cảm thấy một luồng ánh sáng xuyên qua cái trán.

Bốn chân co quắp, ngã vật xuống mặt đất, già chết...

Chỉ mong con hổ với gấu xám giống nhau, không ăn vật chết.

Vạn Giang Hồng chờ trên cây xem trò hay không còn từ nào để diễn tả cảm xúc của y vào lúc này. Hơn nữa, cảm giác con tiểu hồ ly kia có thể nghe hiểu tiếng người, càng lúc càng mãnh liệt.

Con hổ đứng bên cạnh tiểu hồ ly, đưa bàn chân bự mà dầy lật tiểu hồ ly lại, lộ ra phần lông trắng tinh trên bụng. Nhìn bộ dạng chống vó của tiểu hồ ly, con hổ có chút phản khởi rống lên một tiếng, há mồm, ngậm cả cái đầu tiểu hồ ly.

Thất Thất vốn đã xác định tư tưởng chắc chắn chết, nào ngờ đau đớn trong dự tính không hề xuất hiện, chẳng qua cảm thấy đầu của cô ở trong miệng lão hổ vô cùng nóng. Hơn nữa, miệng con hổ này thoải kinh...

Nhìn đầu tiểu hồ ly bị con cọp ngậm, Vạn Giang Hồng chợt có chút hoảng sợ, nhẹ nhàng nhún một cái liền nhảy xuống, đưa tay định chặt vào sau gáy con hổ.

Nhưng vào lúc này, một cái roi bất ngờ cuốn lấy cổ tay của y, khiến y phải dừng tay lại.

“Tam hoàng tử, grooms đây!” Một giọng nói trong trẻo uyển chuyển tựa như cây trúc mùa xuân truyền đến, “A Hồ, đừng nghịch ngợm nữa.”

Nàng ta vừa nói xong, lcon hồ lập tức nhả miệng, ngoe nguẩy cái đuôi, ngoan ngoãn tới bên người vừa đến. Tiểu hồ ly roi xuống đất bịch một tiếng, lông trên đầu ướt nhẹp, nhìn kinh tởm vô cùng.

Vạn Giang Hồng men theo cây roi nhìn sang, người tới một thân xanh thẫm, gương mặt thanh lệ vô cùng lạnh nhạt.

“Thiên Bích, con hồ của ngươi rất thích ăn đòn đấy.” Vạn Giang Hồng phất chốc thu lại vẻ giận tấi, chỉ chỉ tiểu hồ ly vì miệng thối mà ngạt thở đến ngất xỉu trên đất, cợt nhả nói: “Ngươi nhìn xem, không phải ta muốn bắt nạt con hồ của ngươi, là con hồ của ngươi bắt nạt tiểu hồ ly của ta, chẳng qua ta nhìn chịu không nổi, mới tính động thủ thôi.”

Thiên Bích thu roi về, đưa tay vuốt ve con hồ ngồi dựa vào cạnh chân, mặt không chút thay đổi, “Tam hoàng tử đừng nói như vậy, ta không dám nói ngài không đúng, chẳng qua, năm ngoái a Hồ cào nát y phục của ngài, quả thực là hành động vô ý.”

“Ta sớm có nói qua, việc lần đó không cần nhắc lại!” Vạn Giang Hồng then quá hóa giận, “Ta mới không vì chuyện con con đó mà ghi hận trong lòng, mượn cơ hội này để bắt nạt con hồ.”

“Ta chưa nói cái gì cả.” Trên mặt Thiên Bích vẫn thờ ơ như cũ, nhưng ánh mắt chính là một thanh kiếm vô tình, tàn nhẫn đâm vào vết thương của y, “A Hồ, con nói xem có đúng không.”

“Thiên Bích, ngươi...” Vạn Giang Hồng tắt tiếng.

Thiên Bích họ Phượng, gặp được lúc y theo Quỷ Thủ học y. Tính cách hời hợt, cái gì cũng không quan tâm, chỉ có con hồ kia mới đặt trong lòng nàng. Mà nàng không phải nhân vật khiến y đau đầu nhức óc, phiền phức nhất chính là...

“Tam hoàng tử, em gái ở nhà lúc nào cũng mong đợi người tới gặp em ấy.” Thiên Bích vỗ vỗ đầu con hồ, đuổi nó chạy đi.

Vừa nghe nàng nhắc tới người nọ, Vạn Giang Hồng bỗng nhúc nhủi, “Năm mươi cân thịt bò thượng hạng, đừng nói hành tung của ta cho Hồng Phi.”

Thiên Bích hờ hững nhìn hướng con hồ rời đi, qua hồi lâu, mới mở miệng trả lời, “Muộn rồi, ta đã nhận của em ấy mười cân thịt thỏ.”

“Cái gì?!” Vạn Giang Hồng cả kinh, một tay túm lấy đuôi hồ ly trên đất, liền vội vã tìm cách trốn khỏi nơi này.

Ai ngờ, Thiên Bích vung lên cây roi dài, quán lấy mắt cá chân của y, khiến cho y suýt nữa ngã sấp mặt, Vạn Giang Hồng một tay xách hồ ly, một tay bám lấy thân cây, cầu xin nhìn Thiên Bích, “Cô nãi nãi của ta ơi, ngươi hãy tha cho ta đi, coi như chưa nhìn thấy ta.”

“Vậy cũng không được.” Thiên Bích khẽ nhủi lại, “Nếu ngươi không có ở đây, a Phi nhất định bắt ta trả thịt thỏ lại.”

“Ta hoàn thành thay ngươi được không?” Vạn Giang Hồng thường xuyên ngó xung quanh, như gặp đại địch, “Cô nãi nãi của ta, mau cho ta rời khỏi đi.”

Thiên Bích cụp mắt, giống như đang suy tính thiệt hơn trong lời nói của y lớn chừng nào.

Chẳng đợi nàng rồi rẫm thêm, một tràng tiếng chuông bạc nhanh chóng truyền tới.

“Thiên Tác ca ca! A Phi rất nhớ anh!” Cả người mặc trường sam màu đỏ, eo nhỏ mặt trắng, tóc đỏ mắt phượng, chính là Phượng Hồng Phi đã tìm kiếm y khắp nơi.

“Hồng... Hồng Phi...” Vạn Giang Hồng lắp bắp, tuyệt vọng nhìn nàng ta.

Hồng Phi vài bước đi tới, tiến đến nhào vào trong ngực y, then thùng nói, “Thiên Tác ca ca thật xấu xa, lâu như vậy cũng không tới gặp a Phi một chút. Hại a Phi ngày nhớ, đêm mong, người cũng gầy đi rất nhiều.”

“Hồng Phi, ngươi buông ta ra trước đã.” Thấy vừa thoát được roi dài của Thiên Bích, bây giờ lại rơi vào trói buộc của nàng ta, nhất thời vô cùng bức bối.

“Còn lâu! Em vì nhớ Thiên Tác ca ca mà hao gầy, cho nên ca ca phải chịu trách nhiệm nuôi em cho béo! Nếu không em không cho anh rời đi nửa bước!” Hồng Phi dụi dụi vào ngực y, hai tay không buông lỏng chút nào.

(Các bạn đã học được cách tán crush chưa?)

Bấy giờ, Thất Thất cũng mơ màng tỉnh lại. Vừa mở mắt, liền nhìn thấy hai người giống như cô dâu chú rể, cả người mặc màu đỏ, còn ôm nhau thân mật đến vậy. Ngực, dâng lên một ngọn lửa giận không tên cháy hừng hực.

Nhẹ nhàng giãy ra, thuận tiện nương nhờ tay của y, vụt nhảy lên trên, trèo đến vai của y, nhắm vào cô gái trong ngực y, đập mạnh lên mặt nàng ta. Tựa hồ còn chưa hả giận, vung cái đuôi to lên, ‘bộp’ nhiều phát, đánh vào mặt nàng ta.

Vạn Giang Hồng trở mắt nhìn một loạt động tác của tiểu hồ ly, cũng không ngăn cản.

Hồng Phi nhú chặt chân mày, thả Vạn Giang Hồng ra, một tay bắt được cổ của tiểu hồ ly kia, tức giận muốn bẻ cổ của nó, “Tiểu hồ ly thật khó ưa, không cho ăn chút giáo huấn, mày sẽ không biết cô nãi nãi lợi hại ra sao!”

“Dừng tay! Hồng Phi! Nếu ngươi giết nó, ta tuyệt đối không tha thứ cho ngươi.”

“Được được, Thiên Tác ca ca đừng nên tức giận. Em chỉ nói vậy thôi.” Hồng Phi đưa tay vuốt cặp lông mày đang nhăn lại của y, nịnh nọt nhìn y.

Vạn Giang Hồng nhận lại tiểu hồ ly từ trên tay của nàng ta, nhìn nó chớp đôi mắt to, bây giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

“Thiên Tác ca ca, theo em trở về được không?” Tuy rằng Hồng Phi dùng giọng điệu trung cầu ý kiến của y, nhưng hành động của cô đến một chút ý tứ hỏi xin cũng không có. Kéo cổ áo của y về phía trước.

Thiên Bích vẫn luôn im lặng ở bên lúc này thấy hai người muốn rời khỏi, lbấy giờ mới lên tiếng nói, “A Phi, thịt thỏ kia...”

“Tất nhiên cho a tý rồi.” Hồng Phi sốt ruột trả lời.

Thiên Bích thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới chậm rãi đi hướng khác.

Thất Thất chui vào trong ngực Vạn Giang Hồng lần nữa, âm thầm mắng, “Gian phu dâm phụ. Không biết xấu hổ! Lòng lang dạ sói!”

Còn Vạn Giang Hồng tất nhiên vô cùng bất đắc dĩ bị Hồng Phi lôi tới Phượng trạch.

Thật ra thì Thất Thất còn nhớ rõ, trong truyện từng đề cập tới Phượng Hồng Phi này. Là phi tử đầu tiên mà Vạn Giang Hồng cưới, bởi vì nhờ có cô ta, Vạn Giang Hồng nhanh chóng được lòng dân, nhờ vào sự giúp đỡ của Tiêu Nhan Lạc, vô cùng thuận lợi đoạt được ngôi vị hoàng đế. Về phần cô gái nhà họ Phượng này, ở Đại Yến được coi như thần nữ sống. Trong dân chúng cũng lưu truyền một bài ca dao:

‘Đại Yến tuyết trắng, biên giới vạn dặm kiên cố. Ròng sinh chín người con trai, ai sẽ là người nắm quyền đây? Trời cao có câu, chim Hoàng* sinh ra ở thôn Phượng.’

(Phượng Hoàng: Phượng là con trống, Hoàng là con mái.)

Ai cũng muốn kết hôn với cô gái Phượng gia, số lượng cô gái nhà họ Phượng ít ỏi không nói, hơn nữa còn thay đổi chỗ ở hàng năm, khiến cho người ta tìm không ra. Nhưng dù dưới điều kiện bất lợi như vậy, Vạn Giang Hồng lại trùng hợp tình cờ gặp được Phượng Hồng Phi. Bởi vì kịch tình phía sau mà tạo dựng nên cơ sở vững chắc. Lúc trước đã không thể yêu thích nổi Phượng Hồng Phi này, bây giờ gặp được người thật, càng ghét thêm!

Thất Thất cực kỳ phẫn nộ nhìn hai người cùng màu quần áo, không khỏi âm thầm nghĩ rằng. Cẩn xé y sam trên ngực của y. Trước kia không hề để ý, giờ đây nhìn cả người màu đỏ, cảm thấy đặc biệt chướng mắt.

Không cam tâm tình nguyện theo bọn họ tới Phượng trạch. Nghe nói chỗ kia là một nơi cực kỳ thần bí.

Chờ sau khi đến, không khỏi có chút thất vọng, không phải chỉ là một gian nhà gỗ nhỏ ư? Nhỏ như vậy, dùng chữ ‘trạch’ để nói thật sự có chút miễn cưỡng.

(Trạch: nhà lớn và rộng.)

Thất Thất nhảy ra khỏi ngực Vạn Giang Hồng, lón vón trước nhà gỗ nhỏ chệch bệ bệ, đột nhiên sau lưng bị cái gì đó ngăn lại, quay đầu, liền nhìn thấy bộ mặt dữ tợn của con hồ kia và ánh mắt lấp lánh khác thường của nó.

Nhất thời chân cứng nhũn như con chi chi. Tiếp đó nằm vật ra trên mặt đất giả chết. Con hồ vô cùng tự nhiên đưa chân ra lật nó lên, lại ngậm cả đầu nó.

Thất Thất lại ngửi được cái mùi khó chịu trong miệng nó. Khi bị hun đến đầu óc rối loạn, đột nhiên nghe thấy giọng nói Vạn Giang Hồng bất chợt kéo cao, bỗng tỉnh táo lại:

“Cái gì?! Ngươi nói ngươi muốn thành thân với ta?!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Hiểu rõ lòng mình, mỗi nguy ngầm nảy sinh

Giống như ăn một gói mì ăn liền không có gia vị, trong lòng bức bối đến khó chịu. Tên diêm đuta này lại đặt khách đến thế ư?

Thất Thất không hiểu chuyện này là sao, chẳng lẽ dạo chơi trong thế giới giả tưởng này quá lâu rồi, đến mức không cẩn thận mà gửi gắm phần tình cảm nào đó của bản thân đến người trong truyện rồi ư?

Mà cảm giác lần này dường như hoàn toàn khác với Lạc Nhan Cơ lúc trước.

Nếu lúc trước nhìn thấy Lạc Nhan Cơ thân mật với cô gái khác, cô chắc chắn có hết sức đi lấy lòng Lạc Nhan Cơ, dùng sức quyến rũ của bản thân đi chinh phục anh ta. Nhưng hôm nay nhìn thấy Vạn Giang Hồng và Phượng Hồng Phi thân thiết, lửa giận không tên bùng lên trong lòng, thật sự muốn xông tới, giết Phượng Hồng Phi trước, tiếp đó giết tên Vạn Giang Hồng. Rất giống hình tượng một mụ đàn bà ghen tuông.

Mặc dù EQ cô thấp thật, đầu óc nhiều lúc trì trệ, nhưng cũng nhận ra trong lòng mình có sự biến đổi nhỏ bé. Vạn Giang Hồng trong lòng cô, sợ rằng không chỉ đơn thuần là nam phụ số một trong tiểu thuyết nữa. Giống như lúc cô đột nhiên biến thành hồ ly, người đầu tiên muốn cầu cứu, không phải ai khác, mà chính là Vạn Giang Hồng, kẻ thường xuyên gây gổ với cô.

Không lo nghĩ nhiều thêm chuyện khác, lúc này cô chỉ nghĩ đến làm thế nào cứu cái đầu hồ ly của mình khỏi miệng con hồ lớn. Nhưng lại không dám lộn xộn, sợ lão hồ dùng sức một cái là cắn đứt cổ của cô.

Thời điểm cô đang rầu rĩ không thôi, đột nhiên một giọng nói trong trẻo uyển chuyển truyền tới từ một bên. Đối với cô mà nói, đây chắc chắn là tiếng nói từ thiên đường.

“A Hồ, mau nhả ra. Nếu để tên hẹp hòi thấy được, không chừng lại muốn bắt nạt con đấy.”

Con hồ ngoan ngoãn nhả miệng, thông thả tới bên chân của người đến, ngồi chồm hổm xuống, nằm úp xấp tại chỗ nghe dặn dò.

Thất Thất ngẩng đầu, nhìn cô gái mặc y sam xanh thẫm đỏ, thần tình lạnh lùng nhìn con hồ dưới chân, “A Hồ ngoan.” Tay nhỏ nhắn vuốt vuốt bộ lông của nó. Con hồ thoải mái híp mắt, nằm trên mặt đất, hưởng thụ sự vuốt ve của nàng.

Y sam xanh thẫm, gương mặt thanh lệ, thích cưng chiều hồ, như đang khẳng định nói cho Thất Thất, người này chính là tỷ tỷ của Phượng Hồng Phi --- Phượng Thiên Bích. Lúc trước bị cái miệng thối của con hồ hun đến ngất xỉu, không chú ý nhìn nàng, bây giờ nhìn lại, hình như so với trong truyện viết còn lạnh hơn vài phần.

“A Hồ, mười cân thịt thô lần trước chưa ăn hết, chúng ta ra ngoài ăn đi, không phải nhìn sắc mặt con quý hẹp hòi. Đi nào.” Nói xong, trên tay nàng ta xách theo một túi đồ, xoay người liền đi ra ngoài. Con hồ cũng đứng lên, tao nhã đi theo ra ngoài.

Lúc này Thất Thất không để ý quá nhiều, thoắt thoát chạy vào phía trong nhà gỗ. Vừa rồi nghe được tiếng của Vạn Giang Hồng, chắc hẳn ở lầu hai. Leo từng bậc cầu thang thì không kịp mất, bèn nhanh nhẹn trèo lên trên cột.

Vừa trèo tới cửa sổ, liền nhìn thấy cái tên vốn là loi kia lại là kẻ bị đè, hơn nữa còn làm ra một bộ dạng uất ức cùng không cam lòng, khiến cho cô bị dọa sợ đến suýt chút nữa té ngã từ lầu hai xuống.

Phượng Hồng Phi dạng chân ngồi trên eo Vạn Giang Hồng, hai con mắt sói lóe sáng đến dọa người, vuốt sói vạch từng lớp xiêm y của y, ngoài miệng còn nhếch lên một nụ cười vô sỉ 70 độ.

“Hồng Phi, người tỉnh táo lại đi, cho dù người làm như vậy, ta cũng sẽ không lấy người.” Vạn Giang Hồng kìm nén cắn răng, nhìn nàng ta cời từng chút một xiêm y của y, lộ ra da thịt bên trong, trên đầu đỏ mồ hôi lạnh. Tuy rằng y vì che giấu nên thường đi ngả nón người khác, nhưng chuyện này với bị trêu ghẹo là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

“Vậy cũng không chắc chắn, đợi em mang thai con của anh, xem anh còn có thể không cưới em nữa hay không?” Hồng Phi cười đến vô cùng gian trá.

Mồ hôi đọng trên trán Vạn Giang Hồng lại thêm vài giọt, nếu để cho người khác biết đứa bé mà cô con gái nhà họ Phụng mang là của y, làm sao y có thể thoát khỏi được, không cẩn thận, còn bị dân chúng Đại Yến mỗi người nhổ một bãi nước bọt đến chết.

Thất Thất ở bên kia nhìn tới nghiêng răng, Hồng Phi à, bạn đúng là đạo hữu ha, không, phải là đạo địch chứ, kẻ địch cùng chung chí hướng. Trình độ vô sỉ này hoàn toàn có thể so đầu với cô rồi. Nếu là tên con trai khác, có lẽ cô có thể đem tặng tên đó cho nàng ta, sẽ trở thành bạn tốt với cô nàng, đáng tiếc lại là Vạn Giang Hồng, các cô không thể không thành kẻ địch.

“Hồng Phi, trong lòng ta đã có người, nếu người gả cho ta, nhất định sẽ chịu rất nhiều uất ức, người vẫn muốn cố chấp đến cùng hay sao?” Vạn Giang Hồng nhìn da thịt lộ ra càng lúc càng nhiều, không khỏi có chút hoảng sợ.

Bàn tay đang cời y phục của Hồng Phi chợt dừng lại, đôi mắt đẹp gọn sóng lăn tăn, như thể muốn khóc, “Thiên Tác ca ca, cũng chỉ là chín tháng mười ba ngày, anh đã yêu người khác rồi ư?”

“Hồng Phi, bỏ cái chữ ‘đã’ đi.”

“Em mặc kệ.” Hồng Phi tiếp tục lột y phục, “Em hiểu rõ ca ca với các nàng ấy chỉ là chơi bời, không thể coi là thật, hiện tại chuyện này cũng như thế. Em sẽ không ngại, chỉ cần sau cùng ca ca trở về bên em là được rồi.”

Vạn Giang Hồng bắt đầu, ngừng đầu, vô cùng nghiêm túc nhìn nàng ta, “Người nhìn mắt phải ta đi.”

“Màu đỏ rất đẹp!” Hồng Phi thờ ơ đáp.

“Đẹp phải không? Chỉ là đáng tiếc, con mắt này của ta vĩnh viễn không nhìn được ánh sáng.” Y cười khổ, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng ta tiếp tục nói, “Nhưng mà, đối với ta mà nói, mất đi một con mắt vì nàng ấy, chẳng có gì to tát cả.”

Thất Thất đứng trên bệ cửa sổ, nghe đến đây, trái tim như bị ai dùng tay bóp chặt, khó chịu tới mức như bị chìm vào trong nước. Cần thận nhớ lại nội dung trong truyện, suy đoán tình địch chưa từng gặp mặt rốt cuộc là ai.

“À ta là ai?” Hồng Phi đứng dậy từ trên người y, dù chưa rơi lệ, nhưng giọng nói run rẩy rõ rệt, “Thiên Tác ca ca, nói cho em biết, à là ai?”

Thất Thất đứng ở một bên âm thầm gạt gù, cô cũng muốn biết đứa con gái đó là ai. Càng nghĩ càng tức. Chìa móng vuốt ra mài lên bệ cửa sổ.

“Là...” Vạn Giang Hồng đang nói lại ngừng, xấu hổ nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy hồ ly trên bệ cửa sổ đang nhìn y chăm chăm, hơi kinh ngạc, ngay sau đó âm thầm cười cười, “Hồng Phi, người tới gần đây chút, lại gần ta nói cho người nghe.”

Lúc này Hồng Phi nắm chặt quả đấm, thật sự muốn biết kẻ địch mạnh là người phương nào, cúi người xuống, kề tai sát vào bên miệng y.

Nào ngờ, cổ giống như bị cái gì đó đâm, thậm chí kêu một tiếng nguy rồi, nhưng đã không kịp nữa, hai mắt nhắm lại, ngất đi.

Tiểu hồ ly đang mài móng vuốt, có chút thất vọng, bây giờ nó thật sự càng tăng thêm tò mò với người nọ.

“Tiểu tử, tao biết rõ mày có thể nghe hiểu lời tao nói. Mau tới đây, giúp tao tìm thuốc giải trên người nàng ta, cả người tao mất hết sức rồi.” Vạn Giang Hồng liếc sang Phượng Hồng Phi nằm ngả ở một bên, lại nghiêm túc nhìn hồ ly trên bệ cửa sổ.

Thất Thất sững sờ, không hiểu mình bị phát hiện từ bao giờ. Chẳng qua, lúc này cô tạm thời có thể bỏ qua. Nhìn tám ngực phanh ra của y, cảm thấy cực kỳ chướng mắt.

Thoăn thoắt nhảy tới, chia bàn chân nhỏ, trước tiên kéo lại áo cho y. Rồi mới nhảy đến trên người Hồng Phi, nhìn gương mặt khổng lồ của nàng ta, nghiêng mạnh hàm răng hồ ly. Dung mạo đường này, còn dám tranh giành với cô?!

‘Bộp bộp’ mấy cái, dùng cái đuôi to quất mạnh vào mặt cô ta, cuối cùng, vẫn chưa hết giận, nhảy xuống đất, chuyên chú giẫm giẫm ở nơi tương đối bẩn, dưới ánh mắt kinh ngạc của Vạn Giang Hồng, dùng đệm thịt trên bàn chân giẫm lên mặt một hàng dấu chân chính tề.

Sau khi hoàn thành xong xuôi, bấy giờ mới chậm rãi chui vào trong ngực nàng ta lục tìm thuốc giải.

Vạn Giang Hồng ngây ngốc, tiểu hồ ly này cũng quá thông minh đi. Che chở cho chủ đã thành cái dạng này, quả thật y rất cảm động!

Mất thấy tiểu hồ ly ngậm một cái bình nhỏ từ trong ngực nàng ta chui ra, dùng móng vuốt gạt mở nắp bình, mùi hương thoang thoang trong chớp mắt tràn ra, Vạn Giang Hồng cảm thấy sức lực tay chân nhanh chóng được khôi phục.

“Tiểu tử, chi bằng về sau...” Y còn chưa nói xong, đã thấy tiểu hồ ly nhảy vọt tới, mở to đôi mắt ướt, cúi đầu liền cắn tai của y.

Đau quá... Lại khiến y có chút mất hồn, cái tai này, trước kia chỉ bị một người cắn qua...

“Nghe Thường...” Vạn Giang Hồng mất hồn nhìn tiểu hồ ly nhả miệng ra, chui vào trong ngực y. Đưa tay xoa vuốt đám lông xù xì trên đầu nó, tự giễu nói, “Thế này là sao đây? Chẳng lẽ thuốc mê còn làm mù mị đầu óc luôn ư? Sao tự nhiên lại nhớ đến nàng ấy cơ chứ?”

Đôi mắt hồ ly của Thất Thất chum lại, là lưỡi nhẹ nhàng liếm tay y, cố gắng hấp dẫn sự chú ý của y, mặc dù không rõ vì sao đột nhiên y gọi tên của cô, nhưng cô không đành lòng nhìn nụ cười kia của y. Chưa chết, khiến người ta cực kỳ đau lòng.

Vạn Giang Hồng nhẹ nhàng cười, “Tiểu tử, mày đang lo lắng cho tao à?” Nhìn tiểu hồ ly gật đầu một cái, y cũng không nói nữa, đứng lên, nhìn Phượng Hồng Phi nằm ngả trên giường, “Chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian nhanh chóng rời khỏi rồi nói tiếp.”

Nói xong, liền nhảy ra ngoài cửa sổ.

*

Đại Mạch, trên sông

Dạ Tước Thư vừa chăm sóc Cố Nghê Thường xong, lúc này mới từ trong thuyền đi ra, vén rèm lên, liền nhìn thấy Dạ Hoan đang đứng ở đầu thuyền, nhìn nước sông cuộn trào tựa như đang suy tư điều gì đó.

“Hoan thúc.”

Dạ Hoan nghe được tiếng Dạ Tước Thư gọi, lập tức xoay người đi tới, cung kính hành lễ, “Công tử có gì phân phó.”

“Gần đây xảy ra chuyện gì sao?” Dạ Tước Thư cũng đi lên đầu thuyền.

“Công tử, lần trước ngài phân phó, thả Mê Tâm Túy vào ngục thư phòng cầu hoàng đế kia, để cho hần ngày đêm ngửi hương Mê Tâm Túy, tiếp xúc với mùi hương Nguyệt Tâm Ly chứa trên người Âu Dương Ngữ sẽ sản sinh ra lòng dơ bẩn. Nhưng...” Dạ Hoan cau mày, “Mấy ngày nay, tên cầu hoàng đế kia cũng không đi gặp Âu Dương Ngữ, trái lại tìm kiếm tầm tích của Cổ Nghê Thường khắp nơi.”

“Thật ư?” Dạ Tước Thư nghiêng người, nhìn vào bên trong thuyền, như có điều suy nghĩ, “Mê Tâm Túy chỉ vô hiệu với hai loại người, một là đã có người trong lòng, hai là người vô tâm. Mà Cổ Cần Hi, tóm lại nên tính là loại nào đây?”

“Còn nữa, công tử.”

“Gi?”

Dạ Hoan cúi đầu cung kính nói, “Đã tìm ra được tung tích của Đệ Ngũ Uyên, nghe nói đang chạy tới Kinh thành.”

“Ồ?” Dạ Tước Thư cười, giọng nói vốn khàn khàn, càng thêm trầm đục vài phần, “Vậy là có thể được chơi nhiều hơn rồi.”

“Phân phó, truyền tin tức Cổ Cần Hi nhốt Âu Dương Ngữ, cộng thêm phái người đi ám sát Đệ Ngũ Uyên, nhớ kỹ, chỉ làm bị thương không lấy mạng.”

“Vâng.” Dạ Hoan gật đầu lên tiếng, đang chuẩn bị xoay người rời đi. Lại bị gọi giật lại.

“Chỗ Thập Lý Dạ có tin tức gì hay không?”

“Hỏi công tử, Thập Lý Dạ truyền đến tin tức, lão hoàng đế Đại Yến đã bị khống chế, mấy tên hoàng tử kia chẳng ra gì, tuy nhiên có chút rắc rối với Cửu công chúa Tiêu Nhan Lạc.”

Dạ Tước Thư cau mày, xoa vuốt ngọc bội trên cổ tay, gần từng chữ nói, “Thật sự là Tiêu Nhan Lạc sao?”

“Nói cho Thập Lý Dạ, bất luận nàng ấy dùng biện pháp gì, trong vòng ba tháng, ta muốn thấy đại quân Đại Yến bước vào bên trong biên giới Đại Mạc.” Dứt lời, cậu ta không đợi Dạ Hoan trả lời, xoay người lại chui vào bên trong thuyền.

Điều cậu muốn làm bây giờ, là làm sao để Cổ Nghê Thường nhanh chóng tỉnh lại. Cậu không thể chờ lâu hơn được nữa rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Lần đầu gặp mặt dạ phi, mỹ nhân rắn rết

Kinh đô Đại Yến so với Kinh thành Đại Mạc, mặc dù không thơ mộng như Đại Mạc, nhưng lại hiện lên khí thế hào hùng.

Trên kiến trúc hùng vĩ động một tầng tuyết dày, dân chúng sôi nổi xách theo cây chổi quét đi tuyết đọng. Trên đường cái, tiếng rao hàng liên miên không dứt. Nam nam nữ nữ đều mặc xiêm y dày nặng tập nập qua lại trong thế giới màu trắng...

Thất Thất núp trong ngực của y, chỉ thò ra cái đầu, tò mò nhìn cảnh vật xung quanh. Vạn Giang Hồng ngồi cười trên tuấn mã, tự mình tiến vào cổng thành, trên mặt treo lên một nụ cười bất cần, còn cố ý mặc chiếc áo khoác vừa dày vừa nặng, cổ rút lại. Rất giống dáng vẻ của một tên lưu manh cực kỳ hèn mọn.

“Ồ kia! Đây không phải Tam gia sao? Mấy ngày nay không gặp, lại tới chỗ nào tìm mỹ nhân hả?” Trên lầu phía bên phải, đột nhiên có tiếng nói truyền đến.

Thất Thất quay đầu, chỉ thấy chỗ tay vịn lầu hai, một tên công tử eo thô mặt tròn trái ôm phải áp đứng ở đó, đôi mắt hí tịt lại, dâm tà từ trên nhìn xuống Vạn Giang Hồng.

“Ồ? Thì ra là Lý nhị công tử.” Vạn Giang Hồng ngẩng đầu, hơi híp mắt, ánh mặt trời, tuyết trắng, y phục đỏ, tóc phát bay, nổi bật gương mặt trong suốt như ngọc của y, chỉ là khóe miệng lại hơi nhếch lên một cung độ mang theo vài phần ương bướng. “Ta tìm tới tìm lui, vẫn cảm thấy mỹ nhân nhi Đại Yến chúng ta nhiều hơn, chứ không, sao lại trở về chứ?”

Lý nhị công tử này chính là nhị công tử Lý thừa tướng Đại Yến Lý Duyên, văn dốt võ nát, là một trong những người bạn đàn đúm ngày xưa của Vạn Giang Hồng.

Lông đầu Thất Thất nhất thời dựng lên, hóa ra ngày thường hay gọi cô mỹ nhân nhi này mỹ nhân nhi nọ, đều là gạt người?

Tức tối gợn chân lên cào mạnh vào ngực y, nhưng lại không xóc móng ra. Cào ra máu thì chơi không vui nữa.

“Thật ư?” Lý Duyên trên lầu cười xấu xa, “Thế mà ta lại nghe nói, Tam gia vô cùng yêu thích mỹ nhân nhi Đại Mạch, thường xuyên lưu luyến tại Nguyệt Nguyệt Hồng, còn có ý với công chúa Đại Mạch, phu nhân Thừa tướng đấy. Ha ha ha, chẳng lẽ công chúa kia là một đại mỹ nhân, ngày nào đó Tam gia nhất định phải cho tiểu đệ thưởng thức một chút.”

Hả? Thắt Thắt ngẩng đầu, nhìn cái cằm tròn nhẵn của y, vô cùng rối rắm, anh ta có ý với cô ư? Vì sao cô chẳng nhận ra. Bất quá, suy nghĩ một chút, loại cảm giác này có vẻ cũng không tệ lắm. Xấu hổ lẽ lười liếm liếm ngực y. Thân mật dùng sức dụi mặt vào y.

“Ha ha ha ha...” Vạn Giang Hồng ngửa đầu cười to, “Lý nhị công tử nói đùa gì đâu, sao cái người xấu xí đó có thể tính là mỹ nhân nhi chứ? Hơn nữa còn là hàng đã dùng rồi, làm sao ta có thể coi trọng nàng ta chứ, chẳng qua chỉ là trêu đùa với nàng ta mà thôi.”

Động tác của Thắt Thắt chợt khựng lại, cả người tức giận run rẩy, bây giờ, hình như Vạn Giang Hồng để ý thấy tiểu hồ ly trong ngực có vấn đề, vừa cúi đầu, chỉ thấy cái đuôi to màu đỏ rực đón lấy mặt, hung dữ quát cho y mấy cái tát, lúc này mới nhảy lên bả vai của y, vươn bàn chân phía sau ra đập vào mặt y.

Lau gương mặt bị đập bầm, Vạn Giang Hồng tóm lấy cái đuôi của nó, khó hiểu nhìn nó trừng to mắt, “Tiểu tử, mày uống lộn thuốc à, tao có chọc gì mày đâu.”

Thắt Thắt hừ lạnh một tiếng, ngoảnh đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn y.

Vạn Giang Hồng càng lúc càng không hiểu nổi. Ngẩng đầu, đối diện ánh mắt kinh ngạc của Lý Duyên trên lầu, giả vờ thờ ơ cười cợt, “Tính tình tiểu hồ ly này còn hoang dã, thật sự thích ăn đòn vô cùng. Bây giờ ta về trước, Lý nhị công tử, sau này chúng ta còn gặp lại.”

“Sau này còn gặp lại.”

Thức con ngựa đi theo hướng hoàng cung. Bởi vì quanh năm y ở bên ngoài, cho nên, việc xây phủ trạch khác cho y luôn bị trì hoãn, đến nỗi giờ đây, y vẫn sống ở trong cung. Bất quá, điều này cũng tạo thành một cơ hội rất tốt để y tìm hiểu chuyện của Thập Lý Dạ.

*

Hoàng cung, Thập Lý điện.

“Nương nương, nghe nói Tam hoàng tử Điện hạ hồi cung rồi.” Thị nữ đảm vai cho cô gái đang nhắm mắt nằm trên ghế Thái phi, thận trọng nói.

“Thật ư?” Cô gái chậm rãi mở mắt, ánh mắt sáng sủa trong suốt, giống với ánh mắt của Cố Nghệ Thường đến mấy phần, cực kì thanh thuần, khác xa với vẻ nham nhảm trong truyền thuyết. Áo tơ trắng tóc đen, gương mặt chưa thoa phấn trắng, đã đẹp đến kinh người. Người này chính là Dạ phi Đại Yến Thập Lý Dạ.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng đặt trên cổ tay thị nữ, mượn sức ngồi dậy từ trên ghế Thái phi, tay mềm mại khẽ kéo, sửa lại một chút tóc mai hai bên hơi lộn xộn. Đôi môi đỏ mọng khẽ cong lên, như đứa trẻ nghịch ngợm, “Hóa Hóa, ta đói rồi.”

“Nô tỳ sẽ đi chuẩn bị ngọc thiện ngay cho nương nương.” Thị nữ được đổi sang làm Hóa Hóa nhìn nụ cười đơn thuần của nàng lại bị dọa sợ đến phát run, nom nóp lo sợ quỳ xuống hành lễ.

“Ừ, Hóa Hóa, em đi đi.” Nhìn thị nữ cúi đầu rồi đi, Thập Lý Dạ chân chừ một chút, chân trần tới cầm cái giỏ trúc trên án kỷ, duyên dáng thướt tha bước ra phía bên ngoài.

*

“Tiểu tử, đến nơi này, mày không được tùy ý chạy loạn, nếu không, bị kẻ nào hãm hại cũng không biết.” Một tay Vạn Giang Hồng tóm gáy tiểu hồ ly, nhìn thẳng vào mắt nó, vô cùng nghiêm túc dặn dò nó.

Thắt Thắt nhe răng, khua loạn bốn chân, bắt mẫn kêu lên ‘ngao ngao’ không ngừng. Giờ đây cô vẫn canh cánh trong lòng lời vừa rồi của y, tên này lại còn dám nói dung mạo của cô xấu xí?! Đúng là mất mặt dờ!

Thừa dịp y không chú ý, cắn mạnh vào cổ tay của y, trong nháy mắt y bị đau mà thả ra, Thắt Thắt nhảy xuống đất, chạy biến vào trong bụi cỏ.

“Tiểu tử!” Vạn Giang Hồng ôm cổ tay bị cắn chảy máu, có chút lo lắng đuổi theo. Nhưng tiểu hồ ly vốn nhỏ, chui vào trong bụi cỏ một lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Chạy một lúc lâu, Thắt Thắt quay đầu, nhìn phía sau không còn ai khác, lúc này mới ghéech đầu, ve vẩy cái đuôi chậm rãi đi trên mặt tuyết.

Chỗ này mai đang nở rất đẹp, cánh hoa mai rơi trên tuyết trắng, nền trắng hoa đỏ, mang đến một nét đẹp khó tả. Cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, trong tiết trời lạnh như thế, vậy mà lại không hề kết băng, trên mặt còn có một làn sương mù mỏng manh.

Thắt thắt tò mò đi tới, nhìn nước phản chiếu lại hình dạng tiểu hồ ly, đau lòng che kín cặp mắt của mình. Đây đúng là nỗi sỉ nhục!

Mất một lúc để thích nghi, cô mới từ từ thả chân trước ra, mở ra đôi mắt to, cúi đầu, ngửi ngửi mặt nước, có một mùi thơm thoang thoang không biết tên.

Nó đuôi chân phải ra, nhẹ nhàng chạm vào nước, hóa ra là nước nóng!

Đây là chỗ nào, lại có nước nóng chảy? Hơi quá xa xỉ đi.

Đang chuẩn bị nhảy xuống tắm tấp, đột nhiên cái đuôi bị ai đó kéo lại. Trồi đầu đảo ngược, nó vừa nhìn thấy đầu sò xách đuôi nó, không khỏi ngẩn ngơ.

Y phục trắng tóc phát bay, dung nhan trắng nõn con mắt linh hoạt, so với yêu mị của Vạn Giang Hồng, nhiều hơn vài phần thanh lệ, so với nét thánh khiết của Lạc Nhan Cơ, lại nhiều hơn vài phần phóng túng. Giống như Cửu Thiên Huyền Nữ sẩy chân rơi vào cõi hồng trần.

(Cửu Thiên Huyền Nữ: là một vị nữ thần về chiến tranh, tình dục và sự trường thọ trong thần thoại Trung Hoa và Việt Nam.

Theo thần thoại Trung Hoa, một trong những điển tích nổi tiếng nhất về bà là việc bà là người đã chỉ dạy cho Hoàng Đế đánh bại Xi Vưu.)

Thất Thất mở lớn cặp mắt to, không nở chớp mắt.

“Tiểu hồ ly màu đỏ, thật đáng yêu quá đi.” Thập Lý Dạ vừa nói vừa buông chiếc giỏ trên khuỷu tay xuống, ngồi xổm, thận trọng kéo tiểu hồ ly vào trong ngực, vuốt ve theo chiều lông của nó.

Thất Thất híp mắt lại, thoải mái kêu rừ rừ trong ngực của nàng ta.

“Không biết là tiểu hồ ly nhà ai mà lại chạy tới nơi này, nếu không có chủ nhân, ta rất muốn nuôi dưỡng.” Thập Lý Dạ mở to đôi mắt vô tội, tội nghiệp nhìn tiểu hồ ly trong ngực. Vô cùng không đành lòng vuốt ve bộ lông bóng mượt của nó.

‘Gngao ~’ Thất Thất ngẩng đầu, dùng sức lắc đầu. Nhìn ánh mắt không hiểu của nàng, dụi thẳng vào ngực nàng.

“Ha ha ha... Buồn quá... Tiểu hồ ly đừng dụi nữa.” Thập Lý Dạ cười đến nước mắt sắp chảy ra từ khóe mắt, hai tay nhẹ nhàng bắt được hai cái chân của nó, không chế không để nó lộn xộn nữa.

“Tiểu tử, em chờ ở đây trước, chị đi bê mấy cành hoa mai rồi chúng ta trở về nhé.” Thập Lý Dạ nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly, đứng dậy, y phục trắng trên người tung lên, phát phơ tựa thần tiên. Thất Thất ngồi chồm hồm trong giỏ xách, si ngốc nhìn dáng người yêu kiều nhón chân, với tay bê hoa của nàng.

Nhìn đến nhập thần, đột nhiên lại có người tóm được cái đuôi của nó. Xách ngược nó lên.

Thất Thất cực kì khó chịu quay đầu, trừng qua, lại thấy Vạn Giang Hồng nhủ đôi lông mày, bất mãn nhìn nó.

“Tiểu tử, đã nói mày không được chạy loạn rồi mà vẫn không nghe lời!”

Hừ! Thất Thất tức giận quay đầu đi.

Bấy giờ, Thập Lý Dạ mới chú ý tới tình hình bên này, chân trần đi tới, tuyết trắng lạnh cóng khiến bàn chân nhỏ tái nhợt không còn chút máu, nhưng nàng giống như một chút cảm giác cũng không có, thẳng tắp đứng ở đó.

“Ngươi là.....”

Vạn Giang Hồng nhìn về phía người đi tới, hai mắt không khỏi phát sáng, nhưng rất nhanh chóng khôi phục lại bình thần, đầu óc xoay chuyển, liền đoán ra được thân phận đối phương.

Dứt khoát chấp tay cúi đầu hành lễ, “Tiểu Thiên Tác bái kiến Dạ phi nương nương.”

Thập Lý Dạ nghe đến thân phận của y, đôi con ngươi trong suốt không khỏi tối sầm, “Thì ra là Tam hoàng tử điện hạ.” Nàng chỉ chỉ tiểu hồ ly trong tay y, cầu xin nhìn y, “Con tiểu hồ ly này là của ngươi sao?”

Vạn Giang Hồng nhìn ánh mắt khát khao của nàng ta, mỉm cười, không nề nang gì mà dúi tiểu hồ ly vào trong ngực, không cho phép nàng nhìn thêm lần nữa, “Đúng thế, tiểu hồ ly nghịch ngợm, thích chạy loạn khắp nơi, vừa rồi đã tạ Dạ phi nương nương chăm sóc.”

“Ta rất thích con tiểu hồ ly này, có thể...” Thập Lý Dạ còn chưa nói xong, đã bị Vạn Giang Hồng đánh gãy.

“Dạ phi nương nương, ta còn có chuyện cần phải làm, không quấy rầy nương nương hái hoa nữa. Xin được cáo lui trước.” Vạn Giang Hồng không đợi nàng ta trả lời, xoay người bước nhanh rời đi.

Thập Lý Dạ này, có đúng là yêu nghiệt nê hoặc quân vương không? Tại sao đến một chút phong thái yêu nghiệt cũng không có?

Tuy Vạn Giang Hồng không làm sao giải thích được, nhưng trước mắt, việc y muốn làm, không phải là những thứ này, trước tiên phải dạy dỗ tiểu hồ ly chạy loạn khắp nơi này một trận đã. Bớt gây thêm phiền phức cho y mai sau.

Không biết rằng, ngay lúc y xoay người rời đi chưa lâu, bộ dạng ngây thơ lúc trước của Thập Lý Dạ thay đổi, đưa tay, từ trong lòng lòi ra một hạt châu, nhìn hạt châu màu trắng bỗng dung biến đỏ, kéo môi cười, “Tuồng phải lâu lắm mới tìm được, không ngờ nhanh thế đã tìm tới mình rồi. Ha ha...”

“Người đã không chịu tự mình trở về, vậy để Chúc tiểu thư ta giúp người một tay nhé. Nếu không, công tử phải chờ tới sốt ruột mất.”

*

“Nương nương, nương nương, ngọc thiện đã chuẩn bị xong rồi.” Thị nữ vội vã đi tới.

Thập Lý Dạ bẻ gãy hoa mai trong tay, xoay người lại, ngọt ngào cười, “Hóa Hóa, tự dung ta không muốn ăn. Hủy hết đi.”

“Dạ.” Thị nữ cúi đầu lên tiếng, đang chuẩn bị lui xuống, lại bị nàng gọi lại.

“Bây giờ Hoàng thượng đang ở đâu? Ta muốn tìm người.”

“Hồi nương nương, hoàng thượng đang ở chỗ Tuyết Chiêu Nghi.” Hóa Hóa cúi đầu, giọng nói mang theo một chút run rẩy.

“Vậy à...” Thập Lý Dạ nhàn nhạt cười, nét mặt khó lường.

*

Nghe nói đêm đó, đột nhiên Dạ phi đau mắt, ngự y làm thế nào cũng không nói ra được nguyên do. Hoàng thượng vô cùng lo lắng, lúc nửa đêm, Dạ phi từ trong mộng tỉnh lại, nói là có tiên nhân chỉ dẫn, phải uống nước ngâm hai mắt của Tuyết Chiêu Nghi mới có thể chữa khỏi mắt của nàng. Chân mày hoàng thượng cũng không nhíu lấy một cái, đã phân phó, khoét hai mắt Tuyết Chiêu Nghi. Tuyết Chiêu Nghi không chịu nổi, tự vẫn bỏ mình.

Từ đó, lời nói của Yêu phi Thập Lý Dạ càng vượt khỏi sự kiểm soát...

Dĩ nhiên, sau khi Thất Thất núp trong ngực Vạn Giang Hồng nghe thấy chuyện này, liền không ngừng run rẩy.

Nguy hiểm quá, suýt chút nữa là cô nương nhờ vào Thập Lý Dạ rồi, đúng là chết thế nào cũng không biết. Nghĩ xong, co rúc vào lòng y. Xem ra, ở cạnh tên diêm chúa này vẫn là an toàn hơn.

Mặc dù trong truyện viết qua, tình tình Vạn Giang Hồng bạo tàn, còn đồng tính luyến ái. Nhưng mà, dựa vào việc chung sống với nhau, anh ta cũng không giống như trong truyện nói lắm. Tuy rằng tự luyến mồm thối, nhưng vẫn coi là người tốt. Quan trọng nhất là, cô vừa mất tên này.

Hiện tại cô muốn nhất chính là: Sớm dò ra tình địch trong lòng Vạn Giang Hồng không biết là ai kia, nghĩ cách tìm ra quyền tiểu thuyết, để tác giả biến cô trở về, rồi đi tiêu diệt tình địch đó! Cuối cùng đất Vạn Giang Hồng đi, kéo ra ngoài chuyện trò yêu đương mặn nồng một trận với cô, có lẽ, một đời của cô coi như trọn vẹn.

Nhưng, khi một ngày nào đó, Vạn Giang Hồng từ trong tay áo lôi ra một quyển sách thì Thất Thất vô cùng sửng sốt, bởi vì trên đó viết bảy chữ to đùng: Xuyên qua yêu không tự chủ. Phía dưới là mấy chữ nhỏ ‘Manh Manh tiểu tiên nữ’ vẫn chói mắt như cũ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thân phận nam phụ, quên mình vì người

Kỳ thật, ban đầu tiểu thuyết rơi vào tay Âu Dương Ngữ, cô chỉ sợ một thôi một hồi rồi không còn cảm giác gì nữa. Bởi vì tuy rằng Âu Dương Ngữ là nhân vật giả tưởng, nhưng dù gì cô ấy cũng được coi là nhân sĩ xuyên qua. Rất nhiều chuyện giải thích dễ dàng hơn.

Nhưng hiện giờ, tiểu thuyết này lại rơi vào tay người cổ đại Vạn Giang Hồng, Thất Thất nhăn trán nhíu mày, phải làm thế nào mới được đây?

Vạn Giang Hồng mở quyển tiểu thuyết ra, nhìn từng trang một hiện lên chữ ‘khóa’, vừa lật vừa cười như điên, Thất Thất rồi ren nhìn y, nhưng y vẫn cười liên tục không ngừng.

Cho đến khi lật tới ba trang cuối cùng, đột nhiên y ngừng cười, chỉ dừng lại ba giây, ngay sau đó chính là ôm bụng lăn lộn trên giường cười sặc sụa.

Thất Thất nhảy tới, ngồi chồm hổm trên quyển truyện, nhìn vào cái trang tác giả giao lưu với độc giả. Bởi vì cô chỉ đọc truyện khi có vấn đề xảy ra, nên không chú ý tới trang này.

Lúc này, trong phần lời tác giả, đã không có bất kỳ câu nào nữa, độc giả phía dưới để lại rất nhiều bình luận.

“Làm ơn đi, trong tóm tắt giới thiệu không phải nói đây là một bộ truyện xuyên không ư, sao lại biến thành huyền huyền rồi? Còn tiểu hồ ly nữa, đúng là đồ mất nét!” Cho âm hai điểm.

“Bác Mạnh Mạnh, cháu muốn hỏi chút xíu, thế tóm lại nữ chính là Cố Nghệ Thường hay là Âu Dương Ngữ, tại sao cháu đọc chẳng hiểu gì hết?” Cho không điểm.

“Không muốn nói chứ gì, âm hai không giải thích.”

“Tiểu Chiêu của tôi, Mạnh Mạnh, sao bà có thể đối xử với tiểu Chiêu đáng thương nhà tôi chứ, mau chóng cho thằng bé xuất hiện đi, bằng không ngày ngày tôi sẽ cho bà âm điểm!” Lại cho âm hai điểm.

“Vi cái gì mà tiểu Ngữ yêu quý của nhà chúng ta ít hơn cả vai phụ thế hả? Sao mấy vai phụ cứ vây vòng quanh nữ phụ kia, tác giả Mạnh Mạnh, nào bà bị đứt dây thần kinh hả, có biết cái gì gọi là chính-yếu không? Tích âm hai để cảnh cáo bà một chút.”

.....

Càng đọc về dưới, Thất Thất càng đổ mồ hôi lạnh, lượng thông tin tiết lộ bên trong thật sự là quá nhiều, còn trực tiếp nhắc tới mấy tên nhân vật chính. Đến tiểu hồ ly cô cũng được cho lên bảng.

Nhưng mà, khiến cô cảm thấy kỳ quái chính là... phản ứng của Vạn Giang Hồng, trên thực tế nếu là người bình thường nhìn thấy tên của các nhân vật trong một quyển truyện không phải nên hoảng sợ ư? Tại sao anh ta giống như đọc một truyện tiểu lâm, cười như điên như dại? Phản ứng như thế, giống y như phản ứng ban đầu của cô khi đọc được lời nhắn đề lại của độc giả.

Chẳng lẽ...

Một suy nghĩ táo tợn xuất hiện lần nữa trong đầu cô.

Cô đã từng suy đoán, Vạn Giang Hồng có lẽ là xuyên qua. Nhưng hệ thống từng nói qua, một quyển tiểu thuyết chỉ có thể đưa một người xuyên qua thôi, như vậy anh ta không phải là nhân sĩ ngoài tiểu thuyết như cô được. Nhưng nhìn cách anh ta phản ứng, chẳng lẽ... cũng giống như Âu Dương Ngữ là người xuyên không trong tiểu thuyết? Như vậy, có thể giải thích được hành động trái ngược với kịch bản của anh ta.

Mang theo ánh mắt nghi ngờ, cô quay đầu lại, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào, y đã ngừng cười, cười nửa miệng nhìn cô chằm chằm, chẳng biết đã bị y nhìn từ bao giờ.

“Tiểu tử, nói, mày là ai?” Vạn Giang Hồng cúi đầu, híp mắt, một tay tóm cái đuôi của cô, không để cô trốn thoát.

Thất Thất ngồi chồm hổm ở trên giường, làm bộ như chẳng biết cái gì, lè lưỡi, vô cùng nhàn nhã liếm chân trước của mình. Thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, lắc lư cái đầu, giả vờ nghe chẳng hiểu cái gì.

“Thôi làm bộ làm tịch cho tao! Nói không được, có thể viết.” Vạn Giang Hồng chặn mọi đường trốn, cự tuyệt buông tha cô.

Thất Thất ‘ngao’ một tiếng, quay đầu lại muốn cào cái tay đang tóm đuôi của cô. Lại bị y xách ngược lên.

“Đừng có đùa giỡn nữa, rốt cuộc mày là linh hồn của ai? Lại bám lên trên thân thể hồ ly này.” Vạn Giang Hồng nhéo một cái, một tay nâng cằm, cẩn thận suy nghĩ, “Chẳng lẽ là... Âu Dương Ngữ?”

Thất Thất im lặng, trong lòng ngã ngửa. Tại sao người đầu tiên anh ta nghĩ đến không phải là cô, mà là Âu Dương Ngữ? Đột nhiên nhớ tới bên trong truyện, tên Vạn Giang Hồng này yêu điên cuồng Âu Dương Ngữ, tình địch bí ẩn kia, chẳng lẽ là Âu Dương Ngữ...

Trong lúc cô đang trầm mặc, Vạn Giang Hồng lại coi sự trầm mặc của cô là ngầm thừa nhận. Kinh thường ném cô ra thật xa, “Thì ra là người, đúng thật là, chẳng lẽ phu quân của người biến mất, nên tới quần lấy ta, hừ... phiền phức, ở một bên! Cách ta ba bước!”

Thất Thất phồng má, trợn mắt trừng y, nhìn nhìn, hiện tại máu ghen trào lên rồi! Xem ra y quả thật thích Âu Dương Ngữ! Nhưng ánh mắt kinh thường vừa rồi của y, lại khiến cô có chút bồn chồn.

Tức giận thì tức giận, nhưng vẫn muốn hỏi cho rõ ràng. Vài bước nhảy lên án kỷ, chìa ra móng vuốt chân phải, chấm chấm mực nước, quẹt ở trên tờ giấy trắng nói: “Có phải anh là người xuyên qua không?”

Vạn Giang Hồng nhìn mấy con chữ, nét mặt tựa như có chút đắc ý, “Đúng thế. Bất quá, dường như cách ta vượt qua đặc biệt hơn người một ít.”

“Đặc biệt?” Thất Thất tiếp tục quẹt ở trên giấy nói.

Vạn Giang Hồng gật đầu, “Ừ, chẳng qua, vì không muốn làm người đau buồn, nên ta mới không nói.”

Thất Thất tức giận, tạt xấu tự luyện này của anh ta càng lúc càng nghiêm trọng! Suy nghĩ, liền quẹt một con dao phay nhỏ máu trên giấy.

“Người đã là hoa có chủ, lòng ta đã có người khác rồi, về sau người đừng núp trong ngực của ta nữa, có chút không thích hợp phải không?” Vạn Giang Hồng nói xong liền khép cổ áo lại, mắt hoa đào liếc sang cô, bộ dạng không cho người chiếm tiện nghi của ta nữa, thành công khiến Thất Thất âm thầm cọ răng.

Cổ nện lửa giận, một bàn chân giẫm bộp một tiếng vào nghiên mực, kéo lê loạt soạt loạt soạt vài chữ to tướng trên tờ giấy: “Nói! Yêu tinh trong lòng anh

là ai?!” Đương nhiên tiếp theo không viết ra câu ‘tôi giết cô ta!’

Vạn Giang Hồng hí hóp mắt, “Ta biết rõ ngươi thâm mến ta, chẳng qua ta không thích nhân thú luyến. Hơn nữa...” Y đưa ngón trỏ ra, gõ gõ cái trán của cô, “Điện mạo lớn lên của ngươi thật buồn nôn. Cho nên, ngươi nên tìm tới Uyên ca ca của ngươi đi. Tổ chất tâm lý của hắn ta tốt hơn so với ta đấy.”

Thất Thất nhếch nhếch miệng, không biết nên dùng vẻ mặt gì để diễn tả cảm thụ của mình lúc này. Giống như rõ ràng uống được một ngụm nước, nuốt xuống mới phát hiện hóa ra là giấm.

Không để ý mực nước dính trên chân làm dơ quần áo của y, vài bước nhảy đến trên bả vai của y, một tóc cắn vào tai của y.

Vạn Giang Hồng cảm thấy tai trái nhói đau, xúc cảm quen thuộc kia khiến y sững sờ, nhưng ngay sau đó chính là tức giận. Một tay lôi nó xuống, ném lên trên án kỷ, cặp mắt khép hờ, uy hiếp nói, “Tai này của ta đã có người đặt trước, chỉ có duy nhất một người có thể chạm vào, nếu như ngươi còn dám cắn lỗ tai ta, cẩn thận ta lột sạch lông của ngươi!”

Thất Thất sững sờ, lúc trước cô có cắn qua tai của anh ta, sao chưa từng nghe anh ta nói như thế? Hơn nữa, lần đấy rơi xuống nước, còn cắn rất nhiều lần...

Bên này, Vạn Giang Hồng không để ý con hồ ly kia dờ dẫm, tiện tay nhặt lên quyển tiểu thuyết bị bỏ rơi hồi lâu.

Lật về sau một trang, nhìn trang phục nữ phụ, một mảnh trống không, chẳng có hứng thú gì. Nên lại lật giở tiếp một trang.

Lúc này, đúng lúc tác giả gửi tới tin nhắn cá nhân.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Nữ phụ muội muội, nam phụ số một Vạn Giang Hồng làm nhiều loạn nghiêm trọng trật tự vốn có của tiểu thuyết, hy vọng nhanh chóng tiêu diệt!

Đọc đến đây, Vạn Giang Hồng không khỏi nhú chặt chân mày, lại dám sai người tiêu diệt y? Thật là một tên to gan!

Mà nữ phụ... Sách này phát hiện dưới giường Cố Nghê Thường, người nữ phụ này, chẳng lẽ là chi Cố Nghê Thường ư?

Nữ phụ và nam phụ đúng là sự kết hợp hoàn hảo... Nghĩ đến đây, y không khỏi hơi đỏ mặt, nhếch miệng tủm tỉm cười.

Bất quá, để Nghê Thường tiêu diệt y, cái tên khốn gọi là Manh Manh tiểu tiên nữ này, đúng là ngựa đòn mả.

Gương mặt nghiêm túc, đặt sách lên trên bàn, cầm bút lông viết lên trên trang sách: “Đầu óc bà bị bệnh hả, Vạn Giang Hồng là một mỹ nam tử phong lưu lỗi lạc, anh tuấn tiêu sái, là một nhân tài, ngọc thụ lâm phong... làm sao có thể tàn nhẫn xuống tay với anh ta được?”

Thất Thất ở bên cạnh nhìn thấy cả kính, cố gắng cướp bút lông của y, lại bị y dùng tay trái đè xuống trên án kỷ, không thể động đậy.

Không thể viết linh tinh!!!

Chỉ chốc lát sau tác giả lại gửi tới một tin nhắn cá nhân:

Ngươi nghiêm túc chứ? Ngươi thật sự muốn cãi lệnh của ta sao?

Vạn Giang Hồng ho khan một cái, cười đến âm hiểm, cầm bút tiếp tục viết, “Đoán thử xem? Của tôi thì lệ thuận với độ ngu xuẩn của bà đó.”

Lúc này Thất Thất thật muốn tự tử, cô vất vả lắm mới gây dựng ấn tượng tốt với Manh Manh tác giả, lại bị anh ta phá hủy hết tất cả trong phút chốc...

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Ngươi sẽ trả giá thật lớn vì câu nói của ngươi!!!

Ba dấu chấm than đỏ như máu khiếp đảm kinh hồn Thất Thất, Manh Manh tác giả thật sự đã nổi giận rồi, cô tiêu rồi...

Vạn Giang Hồng dừng dừng tiếp tục viết, “Tùy bà.”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Được lắm, ngươi cứ chống mắt chờ xem đi.

Vạn Giang Hồng cầm bút lên viết tiếp, lại phát hiện không có hồi âm.

Xem ra là tức giận rồi.

Thất Thất xụi lơ nằm trên án kỷ, mừng rỡ tượng ra các kiểu chết, chém ngang lưng? Lãng trí? Sơ hình*? Hay là ngũ mã phanh thây? Bây giờ cô trực tiếp đi tự sát liệu còn kịp cứu chữa lỗi lầm không?

(Sơ hình: lược hình, kiểu tra tấn thả người vào thùng nước, sau đó dùng một chiếc lược sắt chải đi chải lại cho đến khi nát da nát thịt.)

Nhưng... cô còn nhớ tới một điều, sau khi cô dùng thân phận Cố Nghệ Thường chết đi, lại xuyên thành một con hồ ly, nếu cô dùng thân phận hồ ly chết, sẽ xuyên thành cái gì? Không phải là heo chứ... Tác giả cho rằng đang nói chuyện với cô, không chừng để cô xuyên thành giò bọ ấy chứ.

Thất Thất roi lệ, tên khốn Vạn Giang Hồng! Hại chết cô rồi! Nếu như cô xuống mồ, có thành quỷ cũng phải kéo anh ta đi chịu tội thay!

Y than thở, khép sách lại, tiện tay nhét lên tủ sách ở một bên, “Chẳng thú vị.” Đồng thời cũng thả lỏng áp chế tiểu hồ ly.

Trong chớp mắt Thất Thất thoát khỏi sự kìm kẹp của y, vài bước nhảy lên tủ sách, cầm quyển sách chui ra ngoài.

Vạn Giang Hồng thờ ơ nhìn nó một cái, “Đừng chạy xa quá, nếu không bị Yêu phi hàm cũng đừng trách ta.”

Rõ ràng thấy con hồ ly đang trốn chạy kia run bắn lên, y hài lòng cười cợt, vẫn là tiểu hồ ly thú vị hơn, tuy rằng khi biến thành người lại thật xấu xí.

*

Nấp trong bụi cỏ, Thất Thất vội vàng mở truyện ra, dùng móng vuốt nhúng vào bùn nhão, quẹt lên chỗ trung tâm trao đổi giữa tác giả và nữ phụ nói: “Manh Manh! Manh Manh! Oan uổng cho tôi quá! Vừa rồi không phải tôi.”

Không trả lời lại...

“Manh Manh, Manh Manh, cầu xin bà mau trả lời tôi đi! Vừa rồi quả thật không phải tôi! Bà không thể bởi vậy mà phá hủy toàn bộ tiểu thuyết! Tôi chính là nữ phụ! Nhân vật trọng yếu như vậy, sao bà có thể định sống chết qua loa như vậy?”

Hồi lâu, Manh Manh tác giả mới đáp lại.

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Ta không quan tâm vừa rồi có phải người làm hay không, nếu muốn ta tha thứ cho người cũng được, chỉ cần làm một chuyện.

“Chuyện gì?” Thấy tác giả cuối cùng cũng trả lời, Thất Thất vội vàng quẹt trên giấy nói, không dám chậm trễ một giây.

Manh manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Giết nam phụ số một Vạn Giang Hồng, dùng máu từ tim hắn ta viết chữ cho ta. Ta liền tin mi. Về sau nhất định ta sẽ đối xử tử tế với mi.

Giết Vạn Giang Hồng?

Thất Thất bối rối, “Có thể đổi sang điều kiện khác không?”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Không thể.

Nếu để cô dùng sinh mạng của người trong lòng mình đổi lấy một cái chết khá khảm, liệu cô có thể chết một cách thoải mái không?

Móng vuốt run rẩy, gian nan viết trên giấy, “Tôi không làm.” Ba chữ, nhỏ xinh, lại giống như đã rút cạn toàn bộ sức lực của cô vậy.

Manh manh tiểu tiên nữ gửi tới tin nhắn cá nhân:

Giỏi lắm, người rất dũng cảm. Vậy sắp tới cố gắng tiếp chiêu nhé.

Thất Thất co rúm toàn thân lại thành một quả cầu, khò sở găm cần cái đuôi của mình, cô làm vậy rốt cuộc có đáng không? Vạn Giang Hồng đã có người trong lòng, cô dâng hiến không vụ lợi như vậy có nghĩa lý gì? Sau này không giành lấy Vạn Giang Hồng, thật sự có lỗi với bản thân.

Khò sở một hồi lâu, đột nhiên nhớ tới còn có hệ thống.

Lật truyện về trước một trang, viết hoa mấy chữ: SOS, hệ thống hệ thống cứu mạng!

Chữ đỏ ‘cách thức không đúng, xóa topic!’

Thất Thất瑟瑟, tăng thêm vài con chữ: mỹ nữ hệ thống cứu mạng!!!

Lần này cuối cùng cũng trả lời bình thường.

‘hì hì, tôi thích đùa bé thành thật, nói đi, lại làm chuyện gì xấu, muốn mỹ nữ tỷ tỷ giúp em đúng không.’

Cố nén xúc động muốn nôn mửa, Thất Thất chia móng vuốt ra tiếp tục viết: tác giả mạnh Mạnh bắt nạt người! Xin mỹ nữ hệ thống giúp một tay!

‘ ách... Cái này, có chút phiền phức.’

Thất Thất có chút hốt hoảng: mỹ nữ hệ thống! [mắt lấp lánh]

‘Tuy nhiên không sợ, em đã gọi tôi là mỹ nữ, tôi liền giúp em một tay, để cho tác giả không đáng được bài thấy thế nào?’

Hai mắt Thất Thất sáng lên, quẹt quẹt trên giấy: Good job!

‘nhưng tôi cần cảnh báo em, lúc tác giả không đáng được bài, thế giới hiện tại mà em đang ở vẫn tiếp tục, chỉ là không chuyển động theo ý của tác giả nữa. Cho nên, em muốn sống tốt còn phải dựa vào chính bản thân mình.’

Chỉ cần không bị tác giả hăm hại là tốt rồi, tuy rằng những người khác rất khó chơi, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng đối phó: ừ, tôi hiểu. Mỹ nữ hệ thống quả là người tốt!

‘hì hì, tôi thích đùa bé ngoan như thế. Chẳng giống mấy đứa trước kia, cực kỳ vô lễ, vài lần liền đùa giỡn cho chết.’

Trước kia? Đùa chết? Đây là ý gì? Chẳng lẽ trước kia còn có nữ phụ khác?

Thất Thất dùng móng vuốt viết: chẳng lẽ còn có những người khác tiến vào quyền tiểu thuyết này?

‘đó là tất nhiên, trước em đã có 999 độc giả, chẳng qua ngắn ngủi ba ngày, đã bị nam chính chinh chết rồi. Thật sự là quá ngu ngốc. Tái bút: Bây vấn đề hôm nay đã trả lời xong hết, nếu có thắc mắc mời quay lại vào ngày mai. Cầu chúc ngày mai ngài đầy đủ tay chân!’ dòng chữ màu đỏ lóe lên, liền biến mất.

Đóng truyện lại, thở dài một hơi thật sâu, nhất thời cảm thấy mình sống sót một thời gian dài như vậy, thật sự là một chuyện đáng ăn mừng...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cô mục về nước yến, đại mạch chiến loạn

Bởi vì Vạn Giang Hồng hiểu lầm cô là Âu Dương Ngữ, không cho phép cô chui vào trong ngực y nữa, lần nào lợi dụng lúc y không chú ý mà chui vào sẽ bị tóm lấy đuôi lôi ra ngoài. Cô cũng lười phải giải thích. Mỗi ngày đứng ở trên bả vai của y, cùng y vào ra đủ loại nơi chốn, cực kỳ thú vị.

Mấy ngày trước đi gặp vua, Thập Lý Dạ kia ngoan ngoãn núp trong ngực của hoàng đế, đáng vẻ ngây thơ, hoàn toàn chẳng nhận thấy cảm giác của một yêu phi tí nào. Nhưng cô biết, ai cũng không sánh nổi sự âm độc của Dạ phi kia. Cũng khó trách, cực kì ít ỏi hậu cung dám đi tranh sủng.

Mà Hoàng đế Đại Yến, lão cha già của Vạn Giang Hồng, đáng vẻ trầm mê tửu sắc, nhìn sao cũng thấy ngứa mắt. Tuy rằng đôi mắt cực kỳ có hồn, nhưng da thịt chảy xệ trên mặt khiến cô luôn có kích động muốn xé bỏ.

Ngày hôm đó vừa ra khỏi hoàng cung, lại trông thấy Lý Duyên từng gặp lúc vào thành ngày hôm ấy. Vẫn đầu heo não heo mắt heo y nguyên. Thất Thất ghét bỏ nhắm hai mắt lại, không nhìn gã.

“Tam gia, trở về được mấy ngày rồi sao không tới tìm ta? Chẳng lẽ bị vị mỹ nhân nhi trong cung kia câu mất hồn rồi?” Lý Duyên mập mờ vỗ vỗ bả vai của Vạn Giang Hồng. Thất Thất bất mãn nhìn tay của gã đập vào bả vai của Vạn Giang Hồng, há mồm muốn cắn. Chẳng qua mặc dù Lý Duyên này nhìn mập mạp, nhưng động tác không hề chậm chạp chút nào, dễ dàng tránh thoát công kích của cô, thu tay về.

Vạn Giang Hồng nhếch miệng cười, tóm chặt xiêm y thật dày trên người, “Đừng nói linh tinh, sao ta dám chọc vào những thứ trong cung, còn không phải sợ bị cha ta trách phạt à, chịu đựng tới giờ mới được ra ngoài đây.”

“Ra vậy.” Lý Duyên chọt búng tỉnh gật gù, ngay sau đó tỉ mỉ quan sát Vạn Giang Hồng từ trên xuống dưới, hai cặp mắt híp nhất thời sáng trưng lên, “Tam gia, ta nói lời này người đừng trách. Hơn nữa đôi người Lý Duyên ta ngắm nhìn mỹ nhân, đến nay vẫn chưa gặp được người nào xinh đẹp bằng Tam gia cả.”

Bất chợt, nụ cười trên mặt Vạn Giang Hồng đông cứng, tuy rằng y tự luyến, nhưng trong hai chữ ‘tự luyến’ có chữ ‘tự’, chứ không phải bị một gã trai nào đó bình phẩm từ đầu tới chân giống như nữ tử. Mắt húng nhú nhú này, “Nếu như người còn nói năng bậy bạ lần nữa, đừng trách sau này ta không gặp người.”

“Áy, đừng! Chỉ là nói đùa thôi mà. Ha ha ha... Ta biết rõ Tam gia rộng lượng, bây giờ mới dám nói ra.” Lý Duyên híp cặp mắt nhỏ, quàng vai y kéo y lên lâu, “Dạo gần đây Túy Kim Hương vừa tới vài vị mỹ nhân nhi, ta dẫn người đi ngắm nhìn một chút.”

Vạn Giang Hồng nhủ mày, cười bí ối, “Hay lắm.” Dứt lời, vô cùng tình nguyện theo Lý Duyên lên lầu.

Thất Thất đứng trên vai y liên tục dậm chân, nhưng không có cách nào ngăn cản y đi lên. Đồ háo sắc đáng chết, cô vẫn còn ở đây đó!

*

Tiếng đàn sáo lượn lờ, bốn năm nữ tử trẻ tuổi chân trần ăn mặc mỏng manh, uyển chuyển thướt tha nhảy múa theo tiếng nhạc đệm. Vạn Giang Hồng híp mắt, đắm đuối nhìn mấy vũ nữ phía trước, chốc chốc thích thú vỗ tay khen hay.

Thất Thất nhảy lên trên án kỷ, cái đuôi đảo qua, liền gạt một cái chén uống rượu xuống đất, vỡ ‘choang’ một tiếng, sau đó khiêu khích nhìn chằm chằm vào y. Nào ngờ Vạn Giang Hồng chỉ là cười như không cười chăm chú nhìn cô, một câu trách móc cũng không có.

Mặc dù Lý Duyên đỉnh nụ cười trên mặt, trong hai con mắt híp lại trăm mối cảm xúc, con ngươi đảo vòng, bụng bình rượu trên án kỷ đi tới, tựa như quen thuộc ngồi bên cạnh y, rót rượu vào hai cái chén, đưa tới, “Tam gia, liệu có vừa ý?”

Tiên tay nhận lấy ly rượu trong tay của gã, “Mỹ nhân yêu điệu, uyển chuyển như bướm, nếu như ta nói hoàn toàn vừa ý thì sao?” Dứt lời, một hơi uống cạn rượu trong chén.

“Ha ha ha ha! Thú vị thú vị.” Lý Duyên cười to, đưa tay vẫy vẫy, “Cùng tới đây phục vụ Tam gia chu toàn nào.” Những nữ tử đang nhảy múa kia nghe thấy thế, nhao nhao tới đón tiếp. Mềm yếu tựa không xương dựa vào người Vạn Giang Hồng.

Mà Vạn Giang Hồng không có một chút biểu tình lúng túng nào, thoải mái cầm bình rượu lên uống.

Thất Thất không khỏi có chút tức giận. Chia ra móng vuốt vung về phía các cô gái kia, nhưng thật sự không muốn đả thương người, chỉ là lúc móng sắc sắp chạm tới người các cô, lảng lạng rút móng vuốt vào. Nhưng thành công khiến các cô gái kia hoảng sợ rời khỏi bên người Vạn Giang Hồng, lùi ra ngoài một bước.

Vạn Giang Hồng thấy vậy, không nhịn được buột miệng cười, ngón trỏ và ngón giữa cặp lấy, kẹp cái đuôi của cô, xách ngược cô lên. Rượu chảy ra men theo cằm của y, ướt cổ. Không để ý nói, “Tiểu tử, đừng nghịch ngợm nữa, đi xin lỗi các tỷ tỷ đi, bằng không lần sau tao không dẫn mày theo nữa.”

Nhìn bộ dạng cực kỳ tà mị kia, Lý Duyên không nhịn nổi nuốt nuốt nước miếng, nhẹ nhàng nhích đến cạnh y.

Tất nhiên Thất Thất thấy được cái ánh mắt khiến người ta ghê tởm kia, chân trước hươu hươu, cố gắng khiến Vạn Giang Hồng chú ý tới tên khốn rõ ràng có vấn đề về giới tính Lý Duyên kia.

Mất thấy cái đầu heo của Lý Duyên càng lúc càng tiến gần, Thất Thất gấp đến độ gngao kêu lên. Một cước, liền đạp đổ một bình rượu khác, ướt thân áo của Vạn Giang Hồng.

Vạn Giang Hồng tức thì đứng lên, cúi đầu có chút làm tiếc nhìn Lý Duyên, “Tiểu hồ ly này vẫn ngang tàng như vậy, ta ra ngoài dạy dỗ nó một chút rồi trở lại, Lý nhị công tử, ngươi cứ tự nhiên trước nhé.” Dứt lời, không đợi gã trả lời, xách theo tiểu hồ ly ra ngoài.

*

Ra cửa, đứng ở chỗ tay vịn lầu hai, lúc này mới phát hiện tiếng người huyền ảo ở bên ngoài.

“Có gì mà âm ỉ đến vậy?” Vạn Giang Hồng kéo tiểu thị đi ngang qua, tò mò hỏi.

Tiểu thị cung kính hành lễ, “Hồi công tử, nghe nói hôm nay Cửu công chúa về thành. Các cô nương tiểu thư trong kinh đô đều chọn rộn ra ngoài ngắm trông phong thái.”

Vạn Giang Hồng bừng tỉnh ngộ ra. Tiểu cô cô của y là nữ tử trong lòng của toàn Đại Yến, nhưng lại là nhân vật phụ quân trong mộng. Mỗi lần xuất hiện, sẽ dẫn tới náo động.

Đặt tiểu hồ ly lên tay vịn, bản thân thì gác lên lan can, quay đầu qua, cẩn thận nhìn tiểu hồ ly đang liếm láp chân trước của mình.

“Âu Dương Ngữ, biểu hiện hôm nay của ngươi rất kỳ lạ. Cho dù ngươi có thâm mến ta, cũng là làm quá mức rồi đó.”

Thất Thất sùng sò, suýt nữa ngã khỏi tay vịn. Ngẩng đầu lên, đôi mắt to nhìn chằm chằm, giống như nhìn quái vật cẩn thận đánh giá y. Sau đó nghĩ tới ánh mắt buồn nôn của Lý Duyên, không khỏi có chút lo lắng.

Chia ra móng vuốt, rạch trên lan can bằng gỗ: “Cách xa tên đầu heo kia.”

“Ha ha, ngươi là đang quan tâm ta à, chi tiết, ta rất ghét mấy thứ đồ không xinh đẹp. Mà ngươi, vừa vặn là một nhân vật như thế.” Vạn Giang Hồng cười lưu manh, đưa tay tóm lấy tai của cô, “Chẳng qua, bộ dạng hồ ly này của ngươi thật đáng yêu.”

Cái bộ mặt không quan tâm kia của y khiến cô càng thêm sốt ruột, không chờ cô tiếp tục rạch chữ trên lan can bằng gỗ. Y quay đầu lại, nhìn chỗ Lý Duyên, tiếp đó nói, “Về phần Lý Duyên, ta tự có chừng mực, ngươi chớ lo lắng. Và lại suy nghĩ xem nên biến trở về như nào đi. Nếu không phụ quân

ngươi quay về, tìm không thấy ngươi, vậy thì không tốt đâu.”

Thất Thất đang chìa ra móng vuốt phải chợt khựng lại, đột nhiên nghĩ đến một sự thật đáng sợ. Cô đắc tội với tác giả, làm thế nào để cô biến trở về đây? Hay là làm thế nào để trở về thế giới cũ đây?

Càng nghĩ càng nhức đầu, cả thân thể nhỏ bé co lại thành một cục, ôm lấy đầu hồ ly không ngừng dùng móng vuốt gãi đầu mình. Lần này tiêu rồi, đều là do tên xấu xa Vạn Giang Hồng gây họa.

Đang chuẩn bị ngẩng đầu, nhảy tới cản tai của y, lại nghe tiếng y có chút ngập ngừng, “Nếu như... Nếu như ngươi biến trở về rồi, xin ngươi, hãy đối xử thật tốt với Nghê Thường. Nàng ấy lúc nào cũng hấp tấp, luôn không chịu suy nghĩ mà đắc tội người ta, xin ngươi, nếu tương lai nàng ấy xảy ra chuyện, ngươi chiếu cố cho nàng nhiều chút, được không. Dĩ nhiên, ta sẽ không để cho ngươi làm không công, nếu như ngươi đồng ý yêu cầu đó của ta, ta sẽ đảm bảo sự an toàn cho ngươi lúc làm hồ ly.”

Thất Thất sùng sốt, nhìn gò má y có chút ửng hồng, đột nhiên có chút mờ mịt. Dáng vẻ kia của anh ta, là sao hả? Chẳng lẽ đúng với suy đoán của cô ư? Mặc kệ có phải hay không, tóm lại hiện giờ tâm trạng của cô đột nhiên cực kỳ tốt. Không ngừng gật đầu, nhìn bộ dạng như trút được gánh nặng của y. Thất Thất vui vẻ nhảy tới trên vai của y, lè lưỡi, liếm lên tai trái của y.

Cô còn lâu mới nói rõ cô thật sự là Nghê Thường, với cả cô muốn nhìn thử xem, bao giờ kẻ gốc gác này mới có thể phát hiện ra cô.

Có lẽ vui mừng quá mức mà quên mất cảnh báo lúc trước của y. Cái đuôi nhói đau, bị y lôi cái đuôi vút xuống lầu, “Đã nói rồi, cái tai này của ta đã có chủ, ngươi không được đụng vào.”

Nhìn tảng đá cứng rắn trên đất, Thất Thất hung dữ trừng mắt liếc y một cái, hay là cô nói cho anh ta biết rõ chân tướng trước, có lẽ sẽ tốt hơn rất nhiều. Nhưng bây giờ, nếu cô tiếp xuống mạnh như này không biết sẽ gãy tay hay gãy chân đây.

‘Bịch’ một tiếng, liền rơi xuống đất, cái móng hồ ly đáng thương của cô, đau đến sắp mất cả cảm giác rồi, hai chân run rẩy, làm thế nào cũng không đứng nổi. Đứng vào lúc này, các cô nương tiểu thư hai bên đường đã quên mất rụt rè là cái thứ gì, quạt tròn, khăn tay trong tay vấy loạn, lớn tiếng hét ầm lên.

Thất Thất quay đầu lại, con ngựa khổng lồ kia chỉ cách cô năm thước, tiếng vó ngựa nhấc cao giống như từng nhát búa đòi mạng, lộc cộc truyền tới.

Sợ hãi dùng bàn chân che kín hai mắt, chờ cái chết đi tới. Nào ngờ một trận đau đóm, thân thể giống như trái bóng bay tới một bên.

Thất Thất co quắp ngã trên mặt đất, khó nhọc mở mắt ra, liền nhìn thấy Vạn Giang Hồng đang duy trì tư thế đá bóng, bộ dạng thờ dốt, vô cùng vui mừng, thuận lợi khiến Thất Thất hận đến cắn răng. Cho dù phải cứu cô, tại sao không thể đổi cách nào dịu dàng hơn một chút chứ? Phỉ nhổ một tiếng, không trụ nổi nữa, ngất đi.

Bên này, Lạc Nhan Cơ chuyển ngựa đi tới, nhìn Vạn Giang Hồng gần đó, nhíu chặt chân mày, “Ngươi làm cái gì thế hả?”

Vạn Giang Hồng không để ý nàng ta, trực tiếp tới chỗ tiểu hồ ly, đưa tay, nhấc tiểu hồ ly lên, nhìn hai mắt nó nhắm chặt, xách theo cái đuôi của nó, huơ huơ, “Này, sẽ không cứ thế mà chết chứ.”

Lạc Nhan Cơ nhảy xuống ngựa, đập đập vai của y, thì thầm bên tai của y nói, “Theo ta tới phủ trách của ta, có một số việc muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì, không nói ở đây được ư?”

Lạc Nhan Cơ nghiêm mặt, nghe tiếng các cô nương ở hai bên kêu gào tên của nàng, lạnh lẽo nắm chặt quả đấm, giọng nói trầm thấp của cô, giống như rít ra từ kẽ răng, “Ngươi bảo... muốn để ta nói ở đây hả?”

Nhìn gương mặt của nàng trong chớp mắt biến đen, Vạn Giang Hồng cười nịnh nọt, vội vàng mở miệng, “Không không không! Cháu chỉ là nói đùa thôi, tiểu cô mụ, xin mời. Cháu đi theo người.”

Lạc Nhan Cơ lạnh lùng hừ một tiếng, ngồi lại lên lưng ngựa, roi dài vung lên, liền phi ra ngoài. Nhìn bóng lưng của nàng tiêu sái rồi đi. Vạn Giang Hồng xách theo tiểu hồ ly, điếng người. Nàng ấy muốn hấn chạy đuổi theo sao?

*

Lúc thờ hồng học chạy tới phủ công chúa thì Lạc Nhan Cơ đang bụng một chén trà, uống rất nhàn nhã.

Vạn Giang Hồng ném tiểu hồ ly sang một bên góc, bản thân không khách khí chút nào cầm cả bình trà lên uống.

Nước trà đầy bình theo âm thanh ‘ưng ực’ ở cổ họng của y biến mất hầu như không còn.

Nặng nề đặt bình trà xuống, lúc này y mới nhìn về phía Lạc Nhan Cơ đang ung dung tự tại, “Tiểu cô mụ, nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tay phải Lạc Nhan Cơ gõ án kỷ, môi mấp máy, mở miệng nói, “Đệ Ngũ Uyên tạo phản.”

“Cái gì?!” Vạn Giang Hồng kinh ngạc, “Sao hấn có thể tạo phản được?”

“Lời truyền đồn rở ở Đại Mạch: Nhị phu nhân Âu Dương Ngữ của Đệ Ngũ Uyên bị Cố Cẩn Hi giam trong hoàng cung. Ngươi nói thế này Đệ Ngũ Uyên có thể tạo phản hay không?”

“Âu Dương Ngữ bị giam trong hoàng cung, người chắc chắn chứ?” Suy nghĩ của Vạn Giang Hồng nhất thời có chút rối ren, lẳng lặng quay đầu, liếc nhìn tiểu hồ ly đang ngất xỉu ở một bên, một đầu chấm hỏi to đùng đè ép lòng y khiến y không thờ nổi.

Lạc Nhan Cơ gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, “Ta có phái người âm thầm thăm dò qua, quả thật là Âu Dương Ngữ, chẳng qua ta không rõ, tại sao Cố Cẩn Hi lại muốn nhốt Âu Dương Ngữ?”

Vạn Giang Hồng sững sờ nhìn tiểu hồ ly, một loại suy đoán nhẹ nhàng len lỏi vào trái tim. Hình như tiểu hồ ly rất thích tai trái của hắn, mà Nghê Thường cũng từng thích cắn vào chỗ đó...

Chẳng lẽ tiểu hồ ly kia là Cố Nghê Thường?!!!

Khẩn trương đi tới, đau lòng ôm tiểu hồ ly vào trong ngực, dịu dàng vuốt xuôi theo da lông của nó, sợ hãi làm nó tỉnh dậy rồi sẽ không biết nên dùng vẻ mặt gì để đối mặt với nó. Nhớ tới trước kia còn nhờ nó đối xử thật tốt với Nghê Thường, lúc này mặt y đặc sắc giống hệt như cái bảng pha màu. Có thể quay ngược trở về, rút lại lời của hắn không?

Bên này, Lạc Nhan Cơ tiếp tục nói, “Bây giờ Đại Mạch rối loạn. Nhìn điệu bộ này của Đệ Ngũ Uyên, không lật đổ Đại Mạch chắc chắn sẽ không dừng tay. Mà chúng ta, cũng có thể nhân cơ hội này, một lưới bắt hết Đại Mạch.”

“Tiểu cô muội, người... có nghe được tin tức của Nghê Thường không?” Vạn Giang Hồng chần chừ, cuối cùng lấy hết dũng khí, nom nớp lo sợ hỏi.

Nghe được hai chữ Nghê Thường, chân mày Lạc Nhan Cơ nhíu chặt hơn chút ít, trong giọng rõ ràng là không vui, “Á đã hại ngươi mất con mắt phải, còn suýt nữa bỏ mạng, ngươi vẫn không quên được à à?”

Vạn Giang Hồng lặng lẽ liếc nhìn tiểu hồ ly trong ngực, xác định nó vẫn chưa mở mắt, lúc này mới yên lòng nói, “Tiểu cô muội, nếu như một người đã chiếm mất hai phần ba trái tim, phải cắt bỏ nằng như thế nào?”

“Rầm” một tiếng, án kỷ bị đập chia làm hai nửa. Lạc Nhan Cơ liếc nhìn y một cái, “Đừng quên nguyện vọng kia của ngươi.”

“Cháu muốn thiên hạ, mà nàng ấy, cháu cũng sẽ không từ bỏ. Tiểu cô muội, người không cần phải lo lắng. Hùng tâm chinh phục thiên hạ, cháu chưa bao giờ từ bỏ cả.” Vạn Giang Hồng âm thầm nắm chặt quả đấm, từng hình ảnh lúc còn thơ bé hiện ra nơi đáy mắt, sự bất đắc dĩ khi đó, khổ sở khi đó, uất ức khi đó, hắn không muốn nhớ lại lần nào nữa.

“Ngươi chưa là tốt rồi, ta tới hoàng cung trước một chuyến, ngươi tạm thời đừng nòng nôi hành động. Trước hết nghe ngóng mấy huynh trưởng kia của ngươi rồi lại nói tiếp.” Dứt lời, Lạc Nhan Cơ vội vã đi vào buồng thay quần áo.

Vạn Giang Hồng ngồi tại chỗ, hơi suy nghĩ, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi Lạc Nhan Cơ không trả lời vấn đề của y, nếu như suy đoán của y không sai, tiểu hồ ly này chính là Cố Nghê Thường, thế thì thân thể nguyên bản của Cố Nghê Thường đang ở đâu?

Nhưng nhìn nét mặt hận không thể ăn tươi nuốt sống Nghê Thường của Lạc Nhan Cơ, nhất thời cảm thấy, có lẽ tự y âm thầm điều tra sẽ tốt hơn chút.

Loanh quanh trong phòng, chấm vào vết nước đọng trên mặt đất, để lại thư trên tường, vội bước nhanh ra ngoài.

Không hề hay biết, tiểu hồ ly trong ngực từ lúc được y ôm vào lòng đã yên lặng tỉnh lại, chỉ là khi nghe được quyết tâm của y thì len lén cười cong đôi mắt hồ ly.

Thì ra người cô từng ghen tuông, chính là bản thân cô... Chỉ là không biết, cô khiến cho mắt phải của anh ta bị mù ư, đã xảy ra chuyện gì?

Hiện tại cô cũng không dám tỉnh lại, sợ mở mắt rồi, không cẩn thận sẽ cười lớn, thành ra phá hỏng bầu không khí, nên tiếp tục làm bộ ngủ mê man, được y ôm vào ngực tựa như bảo bối tương đối tốt.

Bốn chân mềm nhũn, trong miệng thì thảo niệm: giả chết giả chết...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Người trong lòng ta, ngàn vàng khó đổi

Trở về tâm cư, Thất Thất vốn định giả bộ ngất xỉu thêm một lúc, ai ngờ tên diêm dúa Vạn Giang Hồng lại gạt lông trên mông cô ra, muốn xem vết thương của cô.

Cô cả kinh vội vàng làm bộ vừa tỉnh giấc, lơ đãng đập lên mặt y một cước. Sau đó chớp chớp đôi mắt to tròn, nhìn y vô cùng ngây ngô.

Cứ tưởng lưu một dấu chân trên mặt y thì y sẽ nổi giận, nào ngờ y lại ngượng ngùng xoay người sang chỗ khác. Mặt hơi ửng đỏ, chẳng lẽ là xấu hổ.... Thất Thất cảm thấy nổi kinh sợ trong cô tăng thêm vài phần.

“Nàng... Lúc trước bị thương, có cần ta bôi thuốc cho nàng không?” Vạn Giang Hồng không xoay đầu lại, chỉ hơi liếc mắt qua, đối diện ánh mắt nghi ngờ của Thất Thất, không nhìn được ngay lập tức chuyển ánh mắt về, không nhìn cô nữa.

Chỗ lúc trước tiếp đất có chút ê ẩm, khó khăn nhảy lên án kỷ, nhưng phát hiện không có mực nước, đành phải nhúng móng vuốt vào nước trà đựng trong chén, ngẩng đầu nhìn y một cái, viết, “Anh xấu hổ à.”

Vạn Giang Hồng tò mò nhìn lại, lúc thấy ba chữ kia bất chợt kiêu ngạo ngẩng cao đầu, rừ mi mắt xuống, ngạo nghễ, “Nàng đùa à, sao ta có thể xấu hổ chứ?” Ngón trở điểm lên trán của cô, “Đừng có nói nhảm, có thương tích thì phải trị.”

Dứt lời, mặc kệ Thất Thất giãy giụa, một tay ấn cô trên án kỷ, một tay khác, móc từ trong lồng ngực ra một bình thuốc, ngón tay bật mở, nút bình rơi xuống, gạt lông của cô ra bắt đầu bôi thuốc.

Vì để thuốc thấm thấu tốt hơn, y cắn răng, đặt bình thuốc sang một bên, hoặc là không làm, đã làm thì làm cho trót, đưa tay di vào chỗ thương thế của cô.

Thất Thất phí công tốn sức muốn thoát khỏi bàn tay to của y, nhưng sức người và động vật chênh lệch nhau, cố thế nào cũng không thoát khỏi, đành mặc y khinh bạc. Mặt hồ ly đỏ lên, may mắn trên người nhiều lông, sẽ không nhìn thấy hai má nóng bừng của cô.

Cái gọi là ‘độ phân như niên’, chính là mỗi phút gian khổ như một năm, bây giờ, lời này để hình dung cảm thụ của Vạn Giang Hồng, vô cùng chuẩn xác. Đầu ngón tay, chạm vào phần da thịt hồ ly ấm áp của cô, còn là vị trí nhạy cảm như kia, bên tai không khỏi ửng đỏ.

Bầu không khí ngượng ngịu của một người một hồ tràn ngập. Không ai dám phá vỡ.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có tiểu thái giám tới bẩm báo, nói là buổi tối hoàng thượng chuẩn bị tiếp phong* cho Cửu công chúa, bảo rằng tất cả vương hầu phải tham gia yến hội.

(Tiếp phong: một loại lễ nghi tiếp đón bạn bè thân thích.)

Vạn Giang Hồng lên tiếng chấp thuận, xua lui tiểu thái giám. Bên trong phòng, chỉ còn lại hai người bọn họ. Y liếc nhìn tiểu hồ ly, giống như là đang giải thích, “Ta, lúc trước không biết.... Thật sự xin lỗi.” Nói xong, không đợi cô trả lời, xách gáy của cô lên, thuận tiện nhét cô vào trong ngực.

Anh ta là đang nói xin lỗi à? Thất Thất sững sốt, nhưng không chờ cô phản ứng lại, đã tiến vào trong ngực của y. Nhiệt độ chỗ đó y hệt lò lửa, làm cho cô hài lòng hơi co lại.

Chuyện hạnh phúc nhất trên đời, không phải người hoàn hảo nhất thích mình, mà là mình thích người kia, vừa hay người kia cũng thích mình. Tuy rằng anh chàng có rất nhiều khuyết điểm, nhưng là người phù hợp nhất. Thất Thất hí hóp mắt, ở trong ngực y mỉm cười ngủ thiếp đi.

Vạn Giang Hồng nhẹ nhàng vỗ vỗ tiểu hồ ly trong ngực, thỏa mãn như thể toàn bộ thiên hạ đều đang trong tay mình vậy.

*

Tùng đột hương thịt bay tới trong đêm tối. Thất Thất hít hít cái mũi, mở trừng mắt. Thoát cái chui từ trong ngực của y, chân trước gạt ra đoạn cổ áo, ngó nghiêng xung quanh.

Các loại kỳ hoa dị thảo ở một bên, trên đất trải một lớp lụa đỏ dày, ở hai bên lớp lụa đỏ là hai dãy án kỷ được bố trí ngay ngắn, trên án kỷ, đĩa đựng thịt đĩa đựng trái cây chất đầy bàn. Thất Thất nhìn thôi mà chảy cả nước miếng.

Vạn Giang Hồng lôi cô ra ngoài, thăm thì bên tai cô, “Chung quanh có người, thu lại nước miếng đi, để ý hình tượng một chút chứ.”

Có người?

Thất Thất ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện tứ phía đều là các công tử lão gia ăn vận đẹp đẽ sang trọng. Theo lụa đỏ nhìn lên trên, vị hoàng thượng già nua kia đang hưng phấn kéo tay Lạc Nhan Cơ, hình như vô cùng xúc động nói cái gì đó. Nhưng bởi vì vị trí của Vạn Giang Hồng ở cuối cùng hàng ngũ, cách quá xa, nghe không rõ ràng.

Quả nhiên Lạc Nhan Cơ như trong truyện từng nói, rất được Hoàng thượng Đại Yến yêu thích. Nghe nói bởi vì có nét giống với Liên phi. Mà Liên phi... Thất Thất ngẩng đầu, nhìn nụ cười bất cần luôn treo trên gương mặt của Vạn Giang Hồng, chợt có chút đau lòng. Liên phi chính là mẫu thân của anh ta, ngay từ khi còn bé đã không được mẹ anh ta yêu chiều.

Nhảy lên trên vai của y, an ủi liếm liếm tai trái của y.

Vạn Giang Hồng kinh ngạc, đối diện với đôi mắt tròn vo của tiểu hồ ly, mi mắt khẽ run, má đỏ bừng, lặng lẽ quay đầu đi, không dám nhìn cô.

Thất Thất thì buồn cười híp tịt hai mắt thành một đường chỉ, trước kia sao lại không phát hiện, cái tên xấu xa hờ chút là đùa giỡn cô, lại có mặt đáng yêu đến thế.

Suy nghĩ một chút, lè lưỡi, làm bộ muốn liếm tai y tiếp. Vạn Giang Hồng liếc nhìn lại, mặt dường như càng thêm đỏ, nhưng không cự tuyệt. Nhóc con này, chắc hẳn là đang chờ mong.

Thất Thất âm thầm cười trộm, mở miệng cắn. Nghe y rên lên một tiếng, hà hê nhảy trở về án kỷ, khiêu khích vẩy vẩy cái đuôi to. Hai cái chân cầm lên một cái đùi gà ở trong đĩa thịt, ôm lấy bắt đầu gặm.

Vạn Giang Hồng xoa cái tai bị cắn đau, cũng không có tức giận, chỉ là cười như không cười nhìn con hồ ly đang hà hê đắc ý kia, lợi dụng lúc cô không chú ý, một tay kéo cái đuôi của cô, xách ngược cô lên.

Tay kia đoạt lấy đùi gà trong hai chân của cô, vài miếng gặm sạch thịt. Đối diện với ánh mắt oán hận của Thất Thất, y cũng chỉ nhú mày, chẳng quan tâm nói một câu, “Không phải nàng là thú hoang ư, đã thú phải có dáng vẻ của thú hoang chứ, nào nào! Gặm xương đi, mài răng đi.” Nói xong, còn cụng cụng khúc xương vào miệng của cô.

Thú hoang? Anh mới là thú con mẹ nó hoang ấy! Đồ khốn thích bị ăn đòn hả! Vừa rồi là ai nói anh ta đáng yêu, rõ ràng đáng ghét thế kia cơ mà! Biết thế đã cắn đứt cái tai của anh ta cho rồi!

Một chân gạt phăng khúc xương bên miệng, nhìn khúc xương rơi xuống án kỷ, phát ra tiếng ‘cộp’ thật lớn, người xung quanh dồn dập nhìn sang. Đối diện với nhiều cặp mắt như thế, lập tức Thất Thất dùng hai chân che mắt lại, làm bộ như chẳng biết cái gì cả.

Nhưng có người chính là không muốn để cho cô thanh thản vượt qua như thế.

“Hoàng thượng, con hòa hồ kia làm cho người ta vô cùng yêu mến, nô tì thích lắm.”

Giọng nói mềm mại này, giống như giọt sương gầy dây âm, bởi vì tất cả người xung quanh ngừng nói chuyện, truyền tới rõ rệt, thành công khiến cho Thất Thất lạnh đến run bắn cả người. Sao cô có thể quên được còn có kẻ đáng sợ Thập Lý Dạ này chứ.

Tất nhiên Vạn Giang Hồng cũng nghe được. Nhưng lại làm như không nghe thấy, một tay dúi tiểu hồ ly vào trong ngực, dùng y phục che kín nó, không để cho người khác nhìn thấy.

Thập Lý Dạ cọ cọ cánh tay của Yến hoàng, nhú mày nói, “Hoàng thượng, nô tì muốn con hồ ly kia.”

Yến Hoàng ho khan một cái, ánh mắt mờ mịt, làm như không dám nhìn y, giọng nói khàn khàn giống như mái tóc hoa râm của ông, tiều tụy và già cỗi, “Thiên Tắc, tiến lên đây.”

Vạn Giang Hồng khẽ cau mày, nhưng vẫn chuyển bước, từng chút một đi tới, ở phía dưới đài cao, dừng chân, quỳ xuống hành lễ, “Nhi thần Tiêu Thiên Tắc bái kiến phụ hoàng!”

“Bình thân.” Lúc bấy giờ Yến Hoàng mới nhìn về phía Vạn Giang Hồng đang quỳ dưới đất, trong mắt, nháy lên một nét mừng vui.

Đối diện với ánh mắt của Vạn Giang Hồng, hai mắt của Yến Hoàng lại tiếp tục mờ sương, không nhìn ra thần thái, “Dạ nhi thích con tiểu hồ ly của con, con lấy tiểu hồ ly ra cho chúng ta nhìn một chút.”

Khớp ngón tay của Vạn Giang Hồng trắng bệch, âm thầm nắm chặt quả đấm, chẳng qua nụ cười vẫn rực rỡ như cũ, “Tuân chỉ.” Dứt lời, đưa tay xách tiểu hồ ly trong ngực ra.

Thất Thất vẫn dùng chân che mắt như trước, cảm thấy xung quanh khác lạ, lúc này mới bỏ bàn chân xuống, vừa nhìn thấy ánh mắt sáng trong của Thập Lý Dạ, không nhịn được bắt đầu run cầm cập.

Thập Lý Dạ nhìn thấy tiểu hồ ly, bước nhanh xuống dưới, muốn đoạt lấy tiểu hồ ly. Nào ngờ Vạn Giang Hồng lại rút tay về, bảo vệ nó ở trong ngực.

“Hoàng thượng...” Thập Lý Dạ quay đầu lại, ủy khuất nhìn Yến Hoàng. Yến Hoàng cười trấn an.

Cúi đầu, gương mặt vô cảm nhìn Vạn Giang Hồng, “Nói đi, con muốn cái gì, ta đều có thể giúp con thực hiện, tuy nhiên, phải đưa tiểu hồ ly này cho Dạ nhi.”

Lạc Nhan Cơ đứng ở một bên âm thầm nháy mắt, khẽ gật đầu, ý bảo y đồng ý. Nhưng Vạn Giang Hồng chỉ chậm rãi vạch lớp quần áo ra một khe hở, nhìn tiểu hồ ly nhanh chóng chui vào.

“Con hồ ly này là thịt trong lòng con, nếu người nào muốn mạng nó đi, giết con trước đã.” Giọng điệu hời hợt, tùy ý giống như đang ăn cá buổi tối.

Đôi mắt Yến Hoàng bắt chợt trở nên sâu xa, Lạc Nhan Cơ ở một bên vội vàng chấp tay nói, “Chắc là Tam hoàng tử thấy rượu ngon, uống hơi quá chén nên không nghe rõ lời của hoàng huynh. Tam hoàng tử, liệu người có nghe rõ hoàng huynh nói chính là, chỉ cần người đưa hồ ly này cho Dạ phi, sẽ thỏa mãn **BẤT CÚ! YÊU CẦU NÀO!** Của người.”

“Ta đã nghe rõ ràng, nhưng mà, ta vẫn lặp lại câu kia, ta không đưa.” Vạn Giang Hồng hơi quay nghiêng người sang bên, không nhìn vào ánh mắt của

Lạc Nhan Cơ.

“Hoàng thượng, ta có thể không cần tiểu hồ ly, nhưng mà, có thể cho ta ôm tiểu hồ ly này được không?” Thập Lý Dạ cắn môi dưới, cầu xin lắc lắc cánh tay của Yến Hoàng, hơi nước lượn quanh mắt, bất kể là kẻ nào cũng sẽ không nở chối từ.

“Khụ khụ, Thiên Tác...” Yến Hoàng đưa tay chỉ vào ngực Vạn Giang Hồng.

Vạn Giang Hồng biết chuyện này đã không thể nào cự tuyệt được nữa, đành miễn cưỡng lôi tiểu hồ ly ra ngoài. Thắt Thắt lên án trừng mắt nhìn y, nước mắt đảo quanh trong đôi mắt to.

Cả người tiểu hồ ly vừa lộ diện, Thập Lý Dạ liền một tay đoạt lấy nó, thân mật dụi dụi mặt vào cổ của nó. Vui vẻ ôm tiểu hồ ly tung tăng xoay tròn tại chỗ. Áo trắng tung bay, tóc đen da trắng, khiến cho ánh mắt của người khác không nhìn được mà tập trung hết lên người của nàng, nụ cười chói mắt như thể, tựa như ánh mặt trời gột rửa hết thấy, không cho phép người khác khinh nhờn.

Đột nhiên nàng ta dừng xoay, ôm chặt tiểu hồ ly trong ngực, để người khác không nghe được âm thanh, nhỏ giọng nói bên tai nó, “Ba ngày trước Đệ Ngũ Chiêu ám sát Hoàng đế Đại Mạch, không may bị bắt, hai ngày sau sẽ vấn trảm. Còn nữa, nếu ở trong hồ ly quá lâu sẽ không thể quay về được nữa.”

Thập Lý Dạ lưu luyến nhìn tiểu hồ ly trong tay, cuối cùng không đành lòng trả nó lại cho Vạn Giang Hồng, “Tiểu hồ ly, đừng quên, suối nước nóng ở Mai viên, chị luôn chờ tại nơi đó, đừng quên tới gặp chị.”

“Hồ ly chỉ là một súc vật, sao có thể nghe hiểu, Dạ nhi nghịch ngợm thật đấy.” Yến Hoàng cung chiêu cười một tiếng, đưa tay ôm nàng ta vào trong ngực.

Thắt Thắt nghe ông ta nói vậy, âm thầm nghiêng rằng, ông mới là súc vật! Kẻ đáng ghét như ông không bằng súc vật!

Vạn Giang Hồng xoa xoa đầu nó an ủi, ấn nó vào trong quần áo. Thắt Thắt tức giận muốn ngoi đầu ra, lại bị Vạn Giang Hồng đè xuống, khép y phục vào, ngăn trở nó lộ diện.

Nhưng Thắt Thắt đâu vì thế mà dừng lại. Chỉ thấy ngực Vạn Giang Hồng không ngừng phồng lên các loại hình dạng, lúc thì hình cái đầu, lúc thì hình bàn chân, hỗn loạn vô cùng.

“Phụ hoàng, nhi thần xin được cáo lui trước.”

Yến Hoàng nhận nhặt liếc y một cái, thờ ơ nói một câu, “Chuẩn.”

Vạn Giang Hồng hành lễ, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lạc Nhan Cơ, quả nhiên, mặt của nàng ấy tối sầm. Không khỏi thoáng run rẩy một trận, vội vàng lui ra ngoài.

*

Vừa trở về tử cung không lâu, liền thấy Lạc Nhan Cơ hùng hùng hổ hổ đuổi theo.

Một tay cầm bình trà lên uống, cuối cùng, tức giận, đập bình trà lên trên án kỷ, ‘ầm’ một tiếng, án kỷ với bình trà cùng vỡ bể.

“Nói, đầu óc của ngươi bị môn đạo nào cấp mắt hả! Lại có thể làm ra lựa chọn ngu xuẩn như thế!” Một tay Lạc Nhan Cơ nhắc cổ áo của Vạn Giang Hồng lên, nghiêng rằng trèo trẹo nói.

Vạn Giang Hồng hoảng sợ không dám nhìn nàng, chỉ đành run rẩy nói, “Hồ ly này ta rất thích, dựa vào cái gì ả ta nói muốn là ta phải cho.”

“Ngươi không nghe thấy ta nói đi nói lại à, vì một con hồ ly, liền từ bỏ cơ hội đoạt được bình quyền, ngươi tích góp ngu xuẩn của mấy đời mới có thể đạt được trình độ điên loạn như vậy hả?!”

“Tiểu cô muội, ta có thể dùng cách của mình đoạt được tất cả thứ mình muốn. Không cần dùng đến việc trao đổi tiểu hồ ly kia.”

“Hồ ly này cũng chỉ là một con súc vật, sao ngươi để ý đến thế, có đáng giá không?” Lạc Nhan Cơ cúi đầu, cố nén lửa giận, cả người không ngừng run rẩy.

“Đáng giá, ta thích con hồ ly này, duy chỉ con hồ ly này. Bất luận là ai, lấy cái gì để đổi, ta đều không cho.” Vạn Giang Hồng ngẩng đầu, bướng bỉnh che tiểu hồ ly trong quần áo, như giấu giếm báu vật.

“A! Không nhìn được nữa! Không đánh ngươi, ta sợ tối nay ngủ không nổi!” Lạc Nhan Cơ ngẩng đầu điên cuồng gào thét, nắm chặt quả đấm, sắc mặt dữ tợn. Quay về phía Vạn Giang Hồng chân đá tay đấm một trận.

Vạn Giang Hồng biết chạy không thoát, không ngừng lớn tiếng kêu đau, hi vọng khiến nàng thủ hạ lưu tình, “Tiểu cô muội, đau chết mất, nhẹ chút! Ai ui! Đau quá...”

Tay bắt giắc lạng lẽ che cho tiểu hồ ly ở trong ngực, không để cho nó bị tổn thương.

*

Đội đến khi Lạc Nhan Cơ người giận rồi đi. Trên mặt Vạn Giang Hồng hầu như không còn nơi lành lặn, cơ hồ chỗ xanh chỗ tím.

Thất Thất chui ra từ trong ngực của y, đầu lòng ‘ngao ngao’ réo lên không ngừng. Nhảy tới trên vai của y, lè lưỡi, nhẹ nhàng liếm láp vết thương của y.

Đây là chuyện mà người cô làm với đứa cháu trai sao, thật quá tàn nhẫn!

Thất Thất vừa mắng, vừa liếm vết thương của y, Vạn Giang Hồng chịu không nổi nổi, cười cười, quay đầu sang, muốn bảo cô xuống.

Nào ngờ, mồm hồ ly dài, cứ vậy mà đụng nhau... Đây mới thật là chuyện ngoài ý muốn.

Chương sau: Nghê Thường lựa chọn ở hay đi? Tiểu Chiêu và Vạn Giang Hồng, cuối cùng nên chọn người nào? Trong lúc vô tình phát hiện bí mật của Thập Lý Dạ, đó là cái gì...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Kết thúc kiếp hồ Ly, quyết tâm trở lại

Vốn là một màn cực kỳ mập mờ, nhưng bởi vì nam nữ chính là một cặp người thú, thành ra có cảm giác phá hư nguyên bản. Trong giấy lát giống như chủ nhân thân thiết với sủng vật.

Môi hồ ly lạnh lẽo, chạm phải đôi môi ấm nóng của Vạn Giang Hồng, giống như chạm phải miếng sô-cô-la mềm mịn, Thất Thất không nhịn được lè lưỡi liếm liếm.

Lần này tuyệt rồi, mặt Vạn Giang Hồng vốn đã sung huyết đỏ bừng, lúc này không chịu nổi nữa, dưới mũi treo một đường kẻ đỏ như máu. Giữa mùa đông, lại có thể ‘thượng hóa’...

(Thượng hóa: một loại bệnh dạng nóng trong người.)

Nhìn Vạn Giang Hồng chia ra gương mặt bánh bao bị đánh bầm dập, dưới mũi còn treo một đường kẻ màu đỏ, Thất Thất ôm bụng, vừa lăn lộn vừa ‘ngao ngao’ cười lớn.

Vạn Giang Hồng xấu hổ nhắc nó lên. Xách cái tai lông lá của nó, gào to về phía nó, “Nàng cười nữa ta đốt sạch lông của nàng!”

Thất Thất cố nén cười, khoai chí cong đôi mắt hồ ly. Nhảy lên trên án kỷ, chìa móng vuốt chấm vào trong nước, nhắc vuốt viết, “Chắc hẳn, đây là nụ hôn đầu của anh phòng.”

Vạn Giang Hồng lén nghiêng mắt nhìn qua, khi nhìn thấy mấy chữ phía trên, nhất thời cau thẹn tròn to hai mắt, vung tay áo lau sạch chữ phía trên.

“Hừ! Nàng nói có thể ư? Mười tuổi ta đã ra vào các hoa lâu lớn ở kinh đô, hồng nhan lam nhan* đã dạo qua hết. Nàng cho rằng ta sẽ để lại nụ hôn đầu cho nàng hừ hoại á? Ha ha, nói đùa!”

(Hồng nhan: chỉ sắc đẹp người con gái.

Lam nhan: tương tự hồng nhan, nhưng đề chỉ con trai.)

Đối diện với cái cảm ngao mạn khinh thường của y, Thất Thất chợt thu lại nụ cười, miệng của tên này không thể nhả ra lời nào hay ho à? Thừa lúc y vẫn đang thao thao bất tuyệt kể về lịch sử phong lưu của y, Thất Thất lập tức nhảy lên vai của y, mở miệng cắn cho tai y chảy máu.

Lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người nhảy ra. Hoàn toàn không đếm xỉa đến cái người đang gào thét kêu la thảm thiết phía sau lưng.

Nàng suốt nửa quên mất, tên này trong truyện chính là một gã công tử bột cực kỳ háo sắc. Sao lại có thể bị biểu hiện đạo gần đây của y đánh lừa chứ.

*

Nhảy ra ngoài cửa sổ. Thất Thất ngó nghiêng xung quang một chút, xác định không có ai khác. Bấy giờ mới thận trọng chui vào một hốc cây.

Chốc lát sau liền ngậm một quyển sách trong miệng đi ra, nhẹ nhàng thả xuống dưới đất. Chính là quyển tiểu thuyết nọ. Lần trước xem xong vẫn luôn giấu trong hốc cây này.

Trước đây cô không dám để lộ sự lo lắng trước mặt Vạn Giang Hồng, lúc này, lời nói của Thập Lý Dạ không ngừng lặp lại bên tai, hành hạ từng sợi thần kinh của cô.

‘ Ba ngày trước Đệ Ngũ Chiêu ám sát Hoàng đế Đại Mạch, không may bị bắt, hai ngày sau sẽ vẫn trăm.’

Lời Thập Lý Dạ, rốt cuộc là thật hay giả? Tiểu Chiêu, thằng bé thật sự bị ca ca của cô vẫn trăm ư? Nếu là thật, sao cô có thể nhắm mắt làm ngơ được!

Giả như trực tiếp đi hỏi Vạn Giang Hồng, dựa vào sự hiểu biết của cô với anh ta, chắc chắn sẽ không nói thật. Còn cực kỳ có khả năng đánh đổ một vài đám chua.

Mở quyển tiểu thuyết ra, có lẽ, chỉ có lời của tác giả mới có thể giải thích cho cô.

Lúc này sắc trời đã tối, may mắn được ánh trăng tròn vành vạch trên trời, mượn ánh trăng sáng trong, coi như có thể nhìn rõ chữ viết trên truyện.

Dùng móng vuốt chấm nước bùn, suy nghĩ một chút, lúc này mới hạ móng, “Manh Manh đồ đàn độn, không phải bà muốn tôi ngoan ngoãn mà chờ à, công kích của bà đâu? Sao giống như con ba ba già rứt đầu không dám thò ra [về mặt khinh bỉ]”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới một tin nhắn cá nhân:

Chị chớ đắc ý, đừng cho rằng cấu kết với hệ thống phục vụ nữ phụ, khiến hệ thống ngăn cản tôi đăng bài là có thể cho chị sống thoải mái. Tôi đã báo lỗi với hệ thống tổng, tuyệt đối không quá ba ngày, tôi sẽ có thể sửa lại phần đăng bài, đến lúc đó chị cứ suy nghĩ cho thật kỹ nên chết như thế nào đi!

Thất Thất bỗng dưng cứng đờ, sao cô lại quên, bên trên hệ thống nữ phụ còn có hệ thống tổng nữa! Lần này phiền phức rồi. Chị là, sợ thì có sợ nhưng cô vẫn chưa quên mục đích của cuộc nói chuyện lần này.

Ngửa mặt lên trời cười vang ba tiếng, cố gắng áp chế sự sôi sục dưới đáy lòng, bấy giờ mới ra sức kiềm chế cơn run rẩy, vươn móng vuốt về phía tiểu thuyết, “Bà phóng ngựa đến đi! Dù bà muốn diệt tôi như nào, ít nhất cũng phải phù hợp kịch tình! [cười trộm] Tôi có Vạn Giang Hồng ở Đại Yến, có Cố Căn Hi, tiểu Chiêu, Âu Dương Ngữ ở Đại Mạch cũng sẽ tới giúp tôi, bà có thể cho ai tới diệt tôi hả?”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới một tin nhắn cá nhân:

Sau khi chị biến thành hồ ly, chẳng lẽ trí thông minh cũng ngang bằng súc vật à? Vạn Giang Hồng, tự thân gã còn khó bảo toàn, đừng hy vọng gã ta có thể trợ giúp chị; Cố Căn Hi, tâm thần phân liệt lúc kích động lúc hèn yếu, chị bắt lực đến độ sẽ cầu xin giúp đỡ từ người có thể lấy mạng chị bất cứ lúc nào hả? Thật đáng thương. Còn nữa, tiểu Chiêu và Âu Dương Ngữ, một thì sắp bị vẫn trăm, một là nữ chính nhất định sẽ chịu hết khổ đau, chị muốn nhờ cậy vào ai? [khinh bỉ]

Sắp vẫn trăm? Chẳng lẽ lời Thập Lý Dạ là thật?! Tiểu Chiêu thật sự đã xảy ra chuyện!

Nhớ lại chuyện trước khi biến thành hồ ly, lúc ấy cô vì muốn chiếm được thiện cảm và tín nhiệm của tác giả, mới làm ra đồng chuyện kia, không cẩn thận ép tiểu Chiêu bỏ đi. Ngay sau đó Đệ Ngũ Uyên vì tiểu Chiêu gặp chuyện không may, tiếp theo là cô gặp chuyện không may, sự tình, tựa hồ chỉ là trùng hợp, nhưng nếu như tất cả chuyện này không phải trùng hợp thì sao? Tất cả đều là nhân vật dưới ngòi bút của tác giả, có thể là trùng hợp ư?

Chia ra móng vuốt, ở trong truyện viết, “Thật ra bà đã bắt đầu tính kế tôi từ lâu rồi. Tất cả chuyện này đều là âm mưu dự tính của bà.”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới một tin nhắn cá nhân:

Chị vẫn không tính là quá ngu ha, chị cho rằng có người tác giả nào sẽ mặc kệ cho một nhân vật khôn kiếp luôn luôn phá hoại kịch tình chứ. Ai sẽ vui vẻ sửa chữa đồng bài nháp cả ngày lẫn đêm hả? [mỉm cười]

“Bà không sợ độc giả phản đối ư? Bản thân tôi ở trong truyện chính là một nữ phụ quan trọng đó!”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới một tin nhắn cá nhân:

Nữ phụ thì sao, tiêu diệt một đứa, tôi vẫn có thể tạo ra một đứa, mấy tiểu thiếp của Đệ Ngũ Uyên kia đều là nguyên vật liệu nữ phụ tốt nhất, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

“Đã như thế, vì sao lần trước bà lại bắt tôi hô to ‘tôi ngu như heo’ trước phủ thừa tướng hả, còn bắt tôi phải hôn Đệ Ngũ Uyên nữa?”

Manh Manh tiểu tiên nữ gửi tới một tin nhắn cá nhân:

Ha ha ha, tôi đùa chị thôi! Ai bảo chị lừa gạt tôi làm chi! Tôi cũng muốn chị ném thù một chút mùi vị bị người khác lừa.

“Mẹ mày!” Cuối cùng, Thất Thất phần hận giẫm đạp chân lên trên cho tới khi hả giận.

Đúng lúc này, đột nhiên nghe có tiếng bước chân người truyền đến. Cô vội vàng gấp truyện lại, ngậm quyển truyện chui vào trong hốc cây.

Nghe thấy người đi tới phía trước hốc cây, không nhìn được mặt của hắn, chỉ thấy chiếc giày màu đen có sợi tơ vàng móc ở bên của hắn, dừng lại ở cửa hốc.

“Còn chưa chịu ra?”

Vạn Giang Hồng nhú mày, đưa tay gõ lên thân cây, mắt kiên nhẫn nói, “Nếu nàng không ra, ta sẽ đốt cái cây này đó.”

Thất Thất suy nghĩ một chút, giấu sách vào trong hốc cây, bản thân thì tiu nghỉu chui ra. Ngẩng đầu, nhìn gương mặt sưng phồng bầm tím, nén cười, nhanh chóng nhảy lên trên vai của y.

Xoa xoa đầu của cô, Vạn Giang Hồng hài lòng cong khóe môi, hơi khép mi mắt lại, thông thả đi về, “Đêm hôm khuya khoắt, còn trốn ra ngoài lần nữa, đừng trách ta chặt đứt chân nàng.” Nghiêng đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt to kinh ngạc của cô, Vạn Giang Hồng dừng bước, giống như lơ đãng nói ra, “Ta không thích nói dối. Về sau, nếu nàng còn dám tự tiện rời đi, đợi đến khi ta tìm được nàng, chắc chắn sẽ bẻ gãy hai chân nàng, không để nàng rời đi một bước.”

Sự nghiêm túc sáng rực trong con ngươi, xinh đẹp mà mê người, khiến cho Thất Thất run bản bật.

Lúc Thất Thất còn đang run sợ, Vạn Giang Hồng bất chợt cười phá lên, một tay dúi Thất Thất vào trong ngực, “Ha ha ha... Quả nhiên là bị dọa. Nàng nói xem, có phải gã Vạn Giang Hồng gốc sẽ nói ra mấy lời như này không? Quả thật là một kẻ biến thái!”

Ài, thì ra là bắt chước Vạn Giang Hồng gốc, thật sự hù chết người. Trong lúc Thất Thất âm thầm thả lỏng, Vạn Giang Hồng tiếp tục thả bước.

“Chỉ là... Nghe Thường, nếu như nàng dám rời đi, ta không ngại trở thành một kẻ biến thái như vậy...”

Nghe Thường? Thất Thất tròn to hai mắt. Nếu nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên anh ta gọi tên cô. Chẳng qua, Thất Thất chảy nước mắt, tại sao lần đầu tiên gọi tên cô lại là khi anh ta nói ra những lời độc ác vậy chứ?

Ban đêm đường dài, không khí ngập đầy mùi hương u sầu của mai vàng khiến người ta hít thở khó nhọc. Cô không dám lộn xộn, giả bộ không nghe thấy, chỉ nằm ở trong ngực của y, nghe tiếng tim đập trong y, trầm ổn làm cho người khác an tâm.

Sau đó, khi mà Thất Thất nhanh chóng ngủ thiếp đi, mơ hồ nghe y khe khẽ thở dài một tiếng, tựa như không biết nên làm thế nào...

*

Mở to mắt nhìn, xác định y thật sự đã ngủ, lúc này Thất Thất mới cẩn thận chui ra từ trong ngực của y.

Hai ngày, cô chỉ có thời gian hai ngày. Tuy rằng cô không đành lòng, nhưng cô không thể bỏ mặc Tiểu Chiêu.

Tiểu Chiêu, cái đứa bé luôn la hét ‘tiện nhân’, nhưng sẽ đau lòng lau nước mắt cho cô, đứa bé nói ghét cô, nhưng sẽ lặng lẽ đi theo bảo vệ cô. Đứa bé dưới trời chiều, nắm quyền thề thốt, nói với cô chờ nó lớn lên, làm sao cô có thể trở mặt nhìn nó biến mất?

Tiểu Chiêu, tiểu Chiêu... Ký ức sau cuối, lại là nước mắt của thằng bé, từng chút một nhớ lại, mới phát hiện hóa ra mình lại không tìm không phải đến vậy.

Cúi đầu, nhú chặt mày nhìn Vạn Giang Hồng ngủ chập chòn, Thất Thất có chút khó xử. Những lời y từng nói trước đó vẫn rõ ràng bên tai. Nhưng lúc này đây, cô không còn để ý nhiều như thế. Cô tuyệt đối không thể để mặc Tiểu Chiêu.

Cúi đầu, nhẹ hôn lên trán của y, “Thật xin lỗi.” Ngao một tiếng, liền nhảy lên bệ cửa sổ, quay đầu lại nhìn y một lần, rồi nhảy ra ngoài.

Không hề hay biết, một khắc cô xoay người lại kia, đôi mắt hoa đào lặng lẽ mở ra.

Cuối cùng vẫn không giữ được.....

*

“Tiểu hồ ly, đừng quên, suối nước nóng ở Mai viên, chị luôn chờ ở đó, đừng quên tới gặp chị.”

Lời khi đó của Thập Lý Dạ, một chữ cô cũng không dám nhớ sai.

Suối nước nóng ở Mai viên... Chính là nơi lần đầu tiên cô gặp Thập Lý Dạ.

Đợi đến khi cô vòng vào một hồi đến chỗ đó, mới phát hiện, Thập Lý Dạ đang đắp người tuyết trên mặt tuyết, giống như một đứa bé đơn thuần, cười đến vui vẻ.

Thất Thất đứng từ xa, không dám lại gần.

Thập Lý Dạ cũng nhanh chóng phát hiện ra cô. Đứng lên, phui tuyết đọng trên tay. Nhẹ cười nhìn qua.

“Tiểu hồ ly, mau tới đây.” Nàng ta vẫy tay, ý bảo cô tiến đến.

Tuy Thất Thất có chút sợ hãi, nhưng vẫn do dự đi tới.

Vừa tới gần, một tay Thập Lý Dạ ôm cô vào lòng.

“Tiểu thư, công tử đã chờ đến sốt ruột rồi, ngài mau trở về đi, đừng ở lại đây nữa.”

Tiểu thư? Thất Thất khó hiểu nhìn nàng ta.

Đột nhiên Thập Lý Dạ vỗ vỗ đầu của bản thân, bừng tỉnh hiểu ra, “A, tôi quên mất, cái gì tiểu thư người cũng không biết.”

Thất Thất giãy giụa nhẩy ra khỏi ngực nàng ta, rạch lên trên mặt tuyết: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

“Công tử cũng không cho phép tôi kể cho người biết tất cả, cho nên, tôi không thể nói.” Thập Lý Dạ phiền não nhíu mày.

Thất Thất tiếp tục rạch trên mặt tuyết: “Cô nói công tử, là ai?”

“Chuyện này... không bao lâu nữa người sẽ gặp được thôi.” Đột nhiên Thập Lý Dạ bế Thất Thất lên, con ngươi sâu thẳm nhìn cô, “Hiện giờ, chúng ta cần làm là đuổi linh hồn của người ra khỏi thân thể hồ ly.”

Hơi híp mắt, Thất Thất cảnh giác nhìn nàng ta.

“Đừng dùng ánh mắt ấy nhìn tôi. Tôi làm như vậy, không phải là đang giúp người à. Chẳng lẽ người đồng ý làm một con hồ ly cả đời?”

Thất Thất gạt đầu.

“Vậy là được rồi.” Thập Lý Dạ cười khẽ, ánh trăng hắt lên con ngươi, mang theo mùi vị gian trá.

Nàng ta đi tới cạnh suối nước nóng, bất chợt móc ra một cây chùy thủ. Cực kỳ nhanh, cắt qua cổ hồ ly, máu tươi phun vào trong khe nước trong suốt, đỏ tươi, nhuộm màu tuyết vọng.

Thất Thất giãy giụa, cảm nhận cái chết từng chút một găm nhấm từng tế bào của cô. Đây là lần thứ hai cô cảm nhận cái chết, lần trước là hoảng sợ, còn quá trình chết ở lần này, từ từ hồi tỉnh, tựa như một tấm lưới lớn màu đen, bao bọc lấy cô, tìm không thấy lối thoát.

Trong con mòng lung, dường như cô nhìn thấy ánh mắt thương hại của Thập Lý Dạ, miệng nàng ta còn hơi hé mở, nói gì đó, nhưng cô không nghe thấy, chỉ thấy nàng ta giờ chùy thủ lên, trên cổ tay, chiếc vòng ngọc bằng dây xích hình bán nguyệt đeo trên tay kia, hình như đã gặp qua ở đâu đó. Nhưng cô không thể suy nghĩ nhiều thêm được nữa, thanh chùy thủ kia lại một lần nữa cắm thật sâu trên người...

*

“Nghe Thường!” Âm thanh tê tâm liệt phế này, dù là Thập Lý Dạ, cũng có chút xúc động.

Hai mắt Vạn Giang Hồng đỏ ngầu, đoạt lấy thi thể đang dần lạnh của tiểu hồ ly. Tuyệt vọng che chở trong ngực. Gọi tên cô không biết bao nhiêu lần, “Nghe Thường... Nghe Thường... Nghe Thường...”

Chẳng qua người kia, đã không còn nghe được nữa, chỉ là, chậm một bước...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Cẩn Hi tưởng nhớ, Nghe Thường trở về

Đại Mạch, hoàng cung.

“Bệ hạ, Trần tướng quân có chuyện bí mật quân sự quan trọng cần bẩm báo, hiện giờ đã chờ ở ngoài ngự thư phòng hai canh giờ rồi.” Tiểu thái giám cúi đầu, nhỏ giọng nói.

Còn Cố Cẩn Hi vẫn đứng bên cạnh xích đu, giống như không nghe thấy. Kể từ sau khi Nghe Thường biến mất, tinh thần của hắn có chút ngẩn ngơ. Đưa tay đẩy xích đu, nhìn bàn đu dây nhẹ đung đưa...

“Nhân Phúc.” Cố Cẩn Hi không quay đầu lại, cứ như thế nhẹ nhàng nói.

“Nô tài ở đây.” Tiểu thái giám tiến lên trên một bước, khúm núm trả lời, “Không biết bệ hạ có gì phân phó?”

Cố Cẩm Hi đưa tay, vuốt sợi dây xích có chút hoen rỉ, con người thăm thẳm, tựa như đang nhớ lại cái gì, môi mỏng khẽ thở, “Nghê Thường thích nhất chơi xích đu. Hồi còn nhỏ, luôn quần lầy trĩu chơi cùng em ấy.”

“Đạ, bệ hạ và công chúa tình thâm ý thiết, đương nhiên nô tài có nghe được.” Tiểu thái giám cúi đầu, phối hợp nghe hần hồi tường.

“Ừ, tiên hoàng có hai người con là trẫm và Nghê Thường.” Cố Cẩm Hi hài lòng nhắm mắt lại, hào hứng kể, “Hon nữa, lúc còn rất nhỏ, Nghê Thường rất được người khác quý mến. Trẫm nhớ, có lần mười ấy lười biếng trốn học, còn trốn trong cung điện của trẫm nữa, mấy ngày không chịu ra ngoài. Ha ha ha...” Kể đến vô cùng vui vẻ, hần không khỏi lấy tay áo che mặt cười không thành tiếng.

Tiểu thái giám ở một bên nhìn hần cười cực kỳ vui vẻ như thế, lòng bàn tay tích đầy mồ hôi, đang muốn nhắc lại chuyện Trần tướng quân đang chờ ở bên ngoài ngự thư phòng, nào ngờ đúng vào lúc này.

Đột nhiên Cố Cẩm Hi thu lại nụ cười, không ngừng vuốt ve sợi xích, nghe xích đu kêu kẹt vang vọng. Rồi đưa tay vẫy lui gã. Trước khi rời đi, tiểu thái giám lặng lẽ quay đầu lại nhìn. Gã phát hiện Cố Cẩm Hi đau thương thành lệ, trong miệng còn khẽ nói cái gì đó. Chẳng qua không cần suy nghĩ nhiều, nhất định có liên quan đến công chúa.

“Nghê Thường, Nghê Thường, rốt cuộc em đang ở đây? Sao ta tìm khắp Đại Mạch, cũng không tìm thấy tung tích của em?”

“Nghê Thường, chẳng lẽ em không cần ca ca nữa rồi sao? Ca ca phải làm sao bây giờ?”

“Nghê Thường, Nghê Thường.....”

.....

Gió đêm tháng hai vẫn rét lạnh như thế. Cố Cẩm Hi lại giống như không cảm giác được tí nào, phong phanh như thế, gầy yếu như thế, trước đó vài ngày còn bị cảm lạnh nhẹ, bởi vì ban đêm gió thổi thốc tới, không nhận được khe hở lên.

Trên đầu tường, đột nhiên có bóng đen loáng qua. Hình như vừa từ chỗ giam Âu Dương Ngữ sang đây.

Giật mình hoảng sợ khi bắt gặp ánh mắt của vị khách áo đen kia, đôi mắt quen thuộc đến tận xương tủy. Cố Cẩm Hi không khỏi loạng choạng bước tới, lao đảo đuổi theo người kia, “Nghê Thường, là em phải không?”

Người kia vốn muốn rời đi nhưng bởi vì một câu nói của hần, chợt dừng bước. Chỉ chừa lại bóng lưng tối đen cho hần, đứng một mình trên đầu tường.

“Nghê Thường, có phải ca ca đã làm sai điều gì không, tại sao em lại muốn bỏ đi? Em nói cho ca ca biết, anh sẽ thay đổi. Xin em đừng rời xa ca ca, được không? Khụ khụ khụ... Khụ khụ...” Nói đến là hèn mọn, trong nghẹn ngào, lộ rõ sự cầu xin.

Nhưng người áo đen cứ đứng tại chỗ như thế, không đi cũng không quay đầu.

“Nghê Thường, em quay đầu lại nhìn ca ca một chút được không? Nghê Thường, khoảng thời gian em biến mất, không giây phút nào anh không nhớ tới em Cố Cẩm Hi từng bước tiến lại gần người áo đen, “Đừng bỏ đi nữa có được không?”

Gió đêm như đệm theo thời gian vượt qua từng chút một. Ngay khi Cố Cẩm Hi gần như tuyệt vọng, đột nhiên người áo đen kia xoay người, kéo xuống mặt nạ trên mặt, nhún một cái, liền nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hần.

Gương mặt quen thuộc đến độ mỗi một giọt máu cũng nhận ra được, cứ như vậy hiện rõ nơi đáy mắt. Còn chưa kịp kích động, người nọ chợt hôn lên khuôn mặt của hần, dung nhan vốn thanh lệ, lại treo lên một nụ cười cực kỳ mỉa mai.

Không chờ hần tóm được tay của người kia, người kia lại xoay người lại một lần nữa, nhảy lên đầu tường, biến mất trong bầu trời đêm.

Cố Cẩm Hi áp lên trái tim, quả nhiên, không còn đập trầm ổn như xưa...

Vừa rồi, nụ hôn của em ấy, là thích hần ư?

*

Thất Thất mơ hồ cảm thấy hình như có ánh sáng hắt vào mắt, còn chưa mở mắt ra, ngay sau đó chỗ ngực truyền tới cảm giác đau đớn muốn chết đi sống lại.

Khó nhọc mở mắt, vươn tay, nhìn những ngón tay trắng nõn trước mắt, trí nhớ hồi phục lại từng chút một.

Thân thể hồ ly lúc trước của cô chết rồi, như vậy thế này là cô lại xuyên qua ư? Rốt cuộc là xuyên về lại thân thể Cố Nghê Thường hay thân thể của người khác?

Ngẩng đầu, quan sát xung quanh, trống không, trừ tủ ngăn và giá cắm nến ở bốn góc, cùng với cái giường gỗ cô đang ngồi. Che ngực đau đớn, Thất Thất đứng lên, chuẩn bị đi ra ngoài cửa.

Kéo cửa gỗ ra, vén rèm lên. Nhìn nước sông bên ngoài cuộn trào, cách rất xa bờ bên kia, không ngờ, cô lại đang ở trong một con thuyền nhỏ.

“Tiểu thư, cô đã tỉnh rồi.” Tiếng nói lạnh như băng bắt chợt truyền đến từ hông thuyền, Thất Thất kinh sợ run bắn, suýt nữa ngã nhào lên trên sàn.

Quay đầu lại, lúc này mới phát hiện, ở bên còn có một gã đàn ông trung niên mặc áo toí đang ngồi thả cần câu. Gã đàn ông cũng không xoay người lại, nhìn sổng lưng gầy yếu của gã, chắc là một người nghiêm khắc.

“Chú, là ai?” Thất Thất cẩn thận nhích lại gần về phía gã, tuy rằng sợ hãi, nhưng vẫn suy nghĩ rõ ràng tình cảnh lúc này, “Vì sao tôi lại ở chỗ này?”

Chẳng ngờ, gã đàn ông trung niên kia không chịu mở miệng nói chuyện, chuyên tâm thả câu, không phản ứng lại Thất Thất đẩy một bụng nghi vấn.

Thất Thất đứng ở một bên, nhìn gò má góc cạnh rõ rệt của gã, lại ngó thử giỏ cá đặt ở bên cạnh gã, trông không khác một con cá. Thật tò mò, tại sao ông chú câu lâu như vậy mà vẫn chẳng thu hoạch được gì.

Gã đàn ông trung niên nâng cần câu lên, lúc này Thất Thất mới phát hiện, trên dây câu của gã không có lưỡi câu. . .

Ông chú này muốn chơi Khương thái công câu cá à?

(Khương thái công: Khương Tử Nha giả đồ ngồi câu cá chờ thời. Khương Tử Nha đi câu cá không dùng lưỡi và (chẳng hiểu sao) vẫn câu được cá.)

Căn cứ vào quan điểm nên dùng ý tốt đi cảm động kẻ xấu, phát huy cao độ tính cách Bạch Liên Hoa của nữ chính, cô đập đập bả vai của gã đàn ông trung niên.

Đối diện với khuôn mặt lạnh như băng của gã, Thất Thất cười nịnh nọt, “Chú không có lưỡi câu, sao có thể câu cá được?”

Ai dè gã đàn ông trung niên cười lạnh ba tiếng, khinh thường nhìn cô, giống như lưỡi giải thích cho cô hiểu. Quay đầu tiếp tục thả câu.

Thất Thất lại lấy hết dũng khí lần nữa đập đập vai của gã, “Biết sai mà sửa tốt hơn mấy hồi.”

“Hừ!” Gã đàn ông trung niên hừ lạnh, trên tay dùng sức, liền thấy dây câu trên cần câu như dây thép rơi thẳng tắp vào trong nước. Khi gã nhấc lên lần nữa, Thất Thất kinh ngạc, trên dây câu là một xâu vài con cá to. Chuyện này... là phản lại khoa học à?

Thất Thất rút tay về, lặng lẽ di chuyển sang một bên, ngồi thụp xuống, không đứng dậy.

Đột nhiên, một trận tiếng tiêu vang lên. Gã đàn ông trung niên cảm nhận được ngay lập tức buông xuống, cung kính đứng ở đầu thuyền. Thất Thất tò mò nhìn lên trên.

Chỉ thấy một người áo đen nhảy từ trên cầu, đáp xuống tại đầu thuyền. Hắn kéo khăn che mặt xuống, gương mặt giống cô như đúc mà cô từng gặp qua.

“Cung nghênh công tử.” Gã đàn ông trung niên đứng ở một bên, trên mặt dịu dàng, đầu còn vể lạnh lùng vừa xong.

“Hoan thúc, đã nói rồi, chú không cần phải đa lễ như vậy. Hơn nữa, gió buổi sớm đầu xuân vẫn còn lạnh, chú không cần chờ cháu ở đầu thuyền đâu.” Giọng nói có vẻ hơi khàn khàn, thật sự đáng tiếc cho khuôn mặt đẹp đẽ kia.

Thất Thất đứng lên, sáng rực nhìn lăm lăm vào người tới, “Cậu là ai?”

“Dạ Tước Thư.” Người tới cười khê, từng bước một đi qua, đưa tay như đã quen thuộc sửa qua mái tóc bị gió sông thổi loạn cho cô, “Chào mừng trở lại, a tỷ...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Thân thể máu chó, anh em gặp lại nhau

“Dạ Tước Thư?” Thất Thất nhìn khuôn mặt giống cô như đúc kia một cách cẩn thận. Không khỏi âm thầm kinh ngạc. Trên đời lại có hai người giống y hệt nhau, hơn nữa, câu ‘a tỷ’ của cậu ta là sao đây?

Trong tiểu thuyết chưa từng nói Cố Nghê Thường còn có em trai nào đó.

“A tỷ, đừng nhìn nữa. Hai chúng mình là chị em sinh đôi, giống nhau cũng không có gì là kỳ lạ.” Dạ Tước Thư vươn tay chỉnh lại phần tóc rối cho cô, cực kỳ tự nhiên kéo tay cô vào bên trong thuyền, “Bên ngoài gió lớn, chúng ta nên vào trong thôi.”

Thất Thất cũng không cự tuyệt, nhưng lúc xoay người, bỗng dừng nhìn thoáng qua cái gã đàn ông trung niên gọi là Hoan thúc đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô, không khỏi rung mình một cái.

Vào bên trong thuyền, Dạ Tước Thư đỡ cô ngồi ở trên giường, còn cậu chàng lại đứng thẳng ở một bên.

“Cậu vừa mới nói cái gì mà em trai sinh đôi, tóm lại đã xảy ra chuyện gì?” Thất Thất tròn mắt nhìn, thắc mắc hỏi cậu ta, “Thật không dám giấu giếm, tôi chính là công chúa Vân Thường của Đại Mạch Cổ Nghê Thường. Lời cậu nói khiến cho tôi cực kỳ hoang mang.”

“Ha ha... “ Dạ Tước Thư nghe cô nói như thế, chợt cười gằn lên, “Công chúa?”

Đột nhiên cậu ta xoay người tiến về phía chiếc tủ ngăn ở một góc. Từ trong ngăn kéo, hai tay cẩn thận bê một cái túi bọc đến, nhẹ nhàng mở ra túi bọc bằng vải màu xanh lam, lộ ra tấm gỗ bách màu nâu sậm ở bên trong.

Thất Thất tò mò vươn cổ, nhìn cậu ta tôn kính đặt tấm thẻ gỗ lên trên tủ, hai tay tạo thành hình chữ thập, chắp tay về phía thẻ gỗ.

“A tỳ, đến đây đi.” Dạ Tước Thư quay đầu sang, hồ hững nghiêng mắt nhìn cô một cái.

Thất Thất đứng lên, đi từng bước một tới, chỉ thấy trên thẻ gỗ này, có khắc mấy chữ to mạ vàng: Bài vị tiên phụ Dạ Nam Thành.

Dạ Nam Thành, là ai?

“A tỳ, đây là bài vị của cha. Những năm qua, ta luôn luôn mang theo bên mình. Chị bái lạy cha trước đi.” Dạ Tước Thư lui sang một bên, ý bảo Thất Thất tiến lên.

Đối diện với ánh mắt cố chấp của cậu ta, đương nhiên cô biết nếu cô không bái lạy, cậu ta tuyệt đối sẽ không cho qua. Chỉ đành bái lạy qua loa.

Thấy cô cung kính vái ba cái, Dạ Tước Thư nói tiếp, “Không biết A tỳ có biết sự việc diệt tộc của Dạ tộc hai mươi năm về trước không?”

“Dạ tộc?” Thất Thất thắc mắc, hai chữ Dạ tộc, đối với cô mà nói, cũng không xa lạ. Đột trước, sau khi Đệ Ngũ Uyên biến mất, trong vòng vài ngày, trong kinh thành có người liên tục diệt các danh môn vọng tộc, không tha một ai. Mọi người trong kinh thành truyền rằng, là oan hồn của Dạ tộc tới đòi mạng. Tuy nhiên, cô nhớ rất rõ ràng, trong tiểu thuyết không hề xuất hiện một câu miêu tả về Dạ tộc.

“Dạ tộc... “ Thất Thất nhìn sang Dạ Tước Thư, rồi nhìn lại tấm bài vị kia, Dạ Nam Thành, một suy nghĩ này mằm ở đáy lòng, “Chẳng lẽ...”

“Không sai, chúng ta chính là người của Dạ tộc may mắn sống sót. Hiện giờ số người Dạ tộc còn sống trên đời chưa tới năm người.” Gương mặt Dạ Tước Thư khó nén nổi phiền muộn, tay phải giấu trong tay áo dài nắm chặt thành nắm, “Mà tất cả chuyện này, đều do lũ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa kia tạo ra! Ta muốn khiến cho bọn chúng phải trả giá thật đắt vì sai lầm đã mắc phải!”

“Vậy mấy gia tộc lớn bị diệt môn trong kinh thành đều là do cậu làm?” Thất Thất cau mày, thật khó tưởng tượng chỉ vài người thế kia lại có thể làm ra được một chuyện độ khó cao như vậy.

“Đừng! Bọn chúng đều đáng chết! Hồi Dạ tộc bị diệt, tất cả bọn chúng đều là đồng lõa! Một tên ta cũng sẽ không tha!” Dạ Tước Thư quỷ dị cười một tiếng, ánh nến chiếu lên khuôn mặt cậu ta.

Gương mặt quen thuộc, nụ cười khó hiểu, khiến Thất Thất không khỏi rùng mình. Thì ra dung nhan của cô cũng có thể có nét mặt đáng sợ đến thế.

“Không đúng! Cậu nói hai mươi năm trước Dạ tộc bị diệt, Dạ Nam... à... Cha bất hạnh bỏ mạng, mà hiện giờ tôi còn chưa mười bảy, chênh lệch những ba năm, chẳng lẽ biến mất một cách kỳ lạ? Nếu không tại sao sau vụ tai họa kia, tôi vẫn có thể ra đời?”

Dạ Tước Thư lặng lẽ cúi đầu, “Trong vụ thảm án diệt tộc vào hai mươi năm trước, trùng hợp đúng lúc cha nương đi ngao du bên ngoài, tránh được kiếp nạn này, sau khi trở về mới phát hiện Dạ tộc bị diệt. Hai người vốn định rút về ở ẩn nơi núi rừng, nào ngờ, tên cầu Hoàng đế kia lại phái người tới đuổi giết, mười bảy năm về trước, cuối cùng cha vẫn không thể tránh được!” Nói đến đây, Dạ Tước Thư đưa tay nện một quyền lên vách, ‘rầm’ một tiếng, trên vách xuất hiện một lỗ thủng to bằng quả dấm, ánh sáng ngoài thuyền lọt vào qua cái động nhỏ.

Thất Thất chấn động, có lẽ tiếng động quá lớn, Dạ Hoan vốn đang ở ngoài thuyền cũng đi vào, tự giác đứng sau lưng Dạ Tước Thư.

“Cầu Hoàng đế tham luyến sắc đẹp của Mộ Nương, đem nương vào trong cung. Nhưng không biết mẫu thân đã mang thai máu mủ của cha.” Dạ Tước Thư ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, Thất Thất nhú mày, lại còn có một hồi kịch máu chó đến thế ư.

“Vậy còn cậu? Tại sao lại ở ngoài cung?”

Dạ Tước Thư xoay người, nhìn đến Dạ Hoan, “Hoan thúc.”

Dạ Hoan thở dài một tiếng, mở miệng nói, “Tôi chính là quán gia của Dạ gia Dạ Hoan, lúc trước Dạ tộc bị diệt tộc, tôi may mắn tránh thoát được một kiếp, dò la nhiều nơi mới biết được chỗ của nhị thiếu gia và nhị thiếu nữ nãi nãi, nhưng tôi đã tới trễ một bước, không thể cứu nổi nhị thiếu gia, cũng không có cách nào cứu được nhị thiếu nữ nãi nãi. Trải qua gần một năm ẩn nấp, rốt cuộc vào thời điểm nhị thiếu nữ nãi nãi hạ sinh thiếu gia và tiểu thư, đã mang thiếu gia đi, nhưng khi đó tình huống nguy cấp, không thể cùng cứu nhị thiếu nữ nãi nãi và tiểu thư ra khỏi chuồng hổ được!” Dạ Hoan cúi đầu, hối hận đánh một quyền vào chính mình, lại bị Dạ Tước Thư tóm được tay của gã.

“Hoan thúc, chú đã cố hết sức, đừng nên tự trách nữa.” Dạ Tước Thư trấn an nói, “Hơn nữa, hôm nay chị em chúng ta đoàn tụ, nhất định có thể hợp lực

lật đổ vương triều Đại Mạch, khôi phục lại Dạ tộc!”

Cái quái gì đang diễn ra vậy? Chuyện tạo phản cấp độ khó này có thể đừng kéo cô vào cùng một chỗ được không.

Thất Thất lặng lẽ lùi về phía sau một chút, nào ngờ Dạ Tước Thư vài bước đi tới, tay phải vỗ mạnh lên vai của cô, trao cho cô cái nhìn tôn kính, “A tỷ! Bây giờ chị là công chúa Đại Mạch, vừa vặn có thể tiến hành chuẩn bị cho chúng ta.”

“Chuẩn bị cái gì chứ, tôi chẳng biết cái gì cả. Mấy người cứ làm việc của mình đi, tôi có thể đứng cổ vũ ‘cố gắng lên’ cho mấy người không?” Thất Thất càng nói giọng càng nhỏ.

Dạ Hoan khinh bỉ nhìn thẳng vào cô, còn Dạ Tước Thư cũng nhủ chặt chân mày, “A tỷ, đừng quên chúng ta có huyết hải thâm thù*! Là một phần của Dạ gia, sao có thể không quan tâm chứ.”

(Huyết hải thâm cừ: thù sâu tựa biển do sát hại cha mẹ người thân của ai đó.)

“Ha ha ha, tôi chỉ nói đùa thôi, cậu không cần tin là thật.” Nhìn Dạ Tước Thư một quyền phá thêm một cái lỗ trên vách, Thất Thất ôm đầu ngồi xồm xuống, cực kỳ hèn nhát thỏa hiệp nói, “Muốn tôi làm cái gì, cứ nói đi, dù là lên núi gì xuống biển gì tôi cũng sẽ làm ngay, tuyệt đối không dờ dang nửa chừng.”

“Ai~ “Dạ Hoan lắc đầu không ngừng, vẻ mặt không cứu nổi người, “Một kẻ nhát như thỏ đế, không gánh vác nổi, không thành đại sự.”

“Tôi lại chả mong đại sự không thành ấy chứ.” Thất Thất lẩm nhẩm, không dám đề cho bọn họ nghe thấy.

Nét mặt Dạ Tước Thư cứng đờ, nhưng làm bộ như không nghe thấy gì hết, mỉm cười, kéo cô dậy, “A tỷ, chuyện chị cần làm rất đơn giản, tuy rằng hiện nay Đệ Ngũ Uyên tạo phản, nhưng hình như vẫn có chút ngăn ngại chưa dám tiến lên. Ta muốn chị vào cung, nghĩ cách khiến Cố Cẩn Hi giết Âu Dương Ngải, khắc sâu mẫu thuẫn giữa bọn họ.”

“Chuyện này... độc ác quá đi.” Thất Thất do dự, cô là fan chân heo chân chính, có thể làm ra loại chuyện nguy hại đến nhân vật chính sao?

Dạ Tước Thư không nói lời nào, chỉ nhàn nhạt nhìn cô, lạnh lẽo trong con ngươi tựa như đôi tay rét lạnh, bóp chặt cổ cô. Khiến cho Thất Thất vội vàng đồng ý, “Tôi đồng ý! Chút thương tổn này có đáng là gì, lúc bọn chúng diệt cả nhà Dạ tộc mình còn thương tổn nhiều hơn.”

“Ta biết a tỷ là người hiểu rõ lý lẽ mà.” Trên mặt Dạ Tước Thư gọn lên một nụ cười vui mừng, “Đợi lát nữa ta sẽ nhờ Hoan thúc đưa a tỷ vào cung.”

Thất Thất gật đầu lia lịa, bất luận thế nào, trước hết nên cách xa tên này thì tốt hơn, tuy rằng cậu ta có quan hệ máu mủ với cô, nhưng cô làm cách nào cũng không thể thân thiết được với cậu ta. Vào cung cũng chính là mục đích cô muốn đạt được, chuyện của tiểu Chiêu, cô vẫn phải nhanh chóng tìm Cố Cẩn Hi cầu xin.

*

“Bệ hạ, bữa tối đã chuẩn bị xong rồi.” Tiểu thái giám cúi đầu đi tới, “Xin bệ hạ dời bước.”

Cố Cẩn Hi ngồi trên xích đu, nhẹ nhàng đưa, “Nhân Phúc, trẫm không đói bụng. Đêm qua, hình như trẫm nhìn thấy Nghê Thường, nhưng mà, chỉ trong chớp mắt, em ấy đã biến mất bên kia đầu tường rồi.”

Tiểu thái giám đứng ở một bên, lo âu nhìn hẩn, “Có lẽ do bệ hạ buồn thương công chúa, nên mới sinh ảo giác. Hôm qua công chúa không có trở về.”

Cố Cẩn Hi dừng xích đu, cúi đầu xuống nhìn gãi, “Ai, trẫm biết chứ, Nghê Thường đêm qua chỉ là ảo giác của trẫm. Nhưng gương mặt của em ấy vô cùng chân thực.”

“Xin bệ hạ đừng làm hại long thể, giờ đây Đại Mạch đang gặp phải đại địch, mong bệ hạ bảo trọng.” Tiểu thái giám quỳ xuống mặt đất, liên tục dập đầu.

Cố Cẩn Hi đỡ gãi dậy, hỏi han, “Nhân Phúc, Nghê Thường đã biến mất bao lâu rồi?”

“Hồi bệ hạ, công chúa Vân Thường đã biến mất năm mươi ba ngày ạ.”

“Năm mươi ba ngày... Vì sao Trẫm cảm thấy một đời lại dài đến vậy.”

“Bệ hạ bảo trọng! Công chúa Vân Thường là người tốt sẽ có trời xanh phù hộ, không bao lâu chắc chắn sẽ đoàn tụ với bệ hạ.”

“Chỉ hy vọng vậy thôi... “ Cố Cẩn Hi thở dài thườn thượt, duỗi chân, tiếp tục đưa đẩy xích đu, âm thanh ‘kích kích kích kích’ kéo dài cuốn trôi theo gió từng chút một.

Tĩnh lặng...

“Ui da!” Đột nhiên một tiếng hét thảm thiết truyền đến từ phía sau, khiến hai người giật mình.

Giọng nói kia thân thuộc biết bao, nhưng Cố Cẩn Hi có chút không dám xác định. Do dự không dám quay đầu lại, sợ vừa quay lại, lại phát hiện đó chỉ là

một người có giọng nói giống với em ấy mà thôi.

Tiểu thái giám so với Cố Cẩn Hi, ít lo lắng về những điều ấy hơn, xoay người, liền thấy Thất Thất đang xoa cái mông bị đập đau, gương mặt nhăn nhó, nhỏ giọng rủa xả cái gì đó.

Gã kích động quên mất quy củ, “Bệ... Bệ hạ, là công chúa! Công chúa trở về rồi!”

“Hi ~” Thất Thất đưa tay vẫy vẫy, chào hỏi với tiểu thái giám, sâu trong lòng thầm mắng Dạ Hoan. Dám đá cô từ trên tường xuống, không để cho cô chuẩn bị gì hết, đau chết được.

“Ca ca, em đã về rồi, anh không chào đón em à?” Thất Thất đi tới, thân thiết ôm cổ của Cố Cẩn Hi, vịn đầu của hắn, “Ca ca, ca ca, không phải anh thương Nghe Thường lắm à, sao không chịu quay lại nhìn em?”

So với đứa em trai Dạ Tước Thư kia, cô vẫn cảm thấy người anh trai này tốt hơn nhiều.

“Nghe Thường, là em, đúng không?” Trong tiếng của Cố Cẩn Hi, không khỏi có chút run rẩy. Hai tay run run nắm chặt tay của cô.

“Là em nè, ca ca, em là Nghe Thường nè.” Thất Thất nhìn thẳng vào ánh mắt hắn khi hắn quay đầu lại, lệ ngân ngấn trong mắt, khiến cô không khỏi có chút cảm động.

Trong mắt anh ấy, cô quan trọng vậy ư?

“Nghe Thường, Nghe Thường, Nghe Thường...” “Cố Cẩn Hi gọi tên của cô không biết bao nhiêu lần, giống như không biết mệt mỏi, ‘Nghe Thường, Nghe Thường, Nghe Thường, Nghe Thường...’”

“Em đang ở đây, ca ca.” Thất Thất đưa tay, nhẹ nhàng lau đi vệt nước mắt trên gương mặt của hắn, “Đừng khóc, ca ca, Nghe Thường cũng sẽ đau lòng.”

“Nghe Thường, Nghe Thường...” “Cố Cẩn Hi vẫn kiên trì gọi.

Thất Thất không thể không cắt ngang lời của hắn, tội nghiệp nhìn hắn, “Ca ca, Nghe Thường đói bụng.”

Cố Cẩn Hi chớp mắt, phục hồi lại tinh thần, đưa tay kéo tay cô đi vào trong điện, “Là sợ ý của ca ca, Nghe Thường đi nào, ca ca dẫn em đi ăn chút gì đó.”

“Dạ, vâng.” Thất Thất nhìn tay phải bị hắn nắm chặt trong tay, khăn trương đến mức nào, không cần nói cũng biết.

*

Trong lúc dùng bữa, đột nhiên Thất Thất buông đũa xuống, “Ca ca, có phải Đệ Ngũ Chiêu bị bắt giam phải không?”

Cố Cẩn Hi dịu dàng cười, không ngừng gấp đều thức ăn cho cô, “Ừ, đúng là như vậy.”

“Ca ca, em biết rõ lời đề nghị này rất quá đáng, nhưng mà...” “Thất Thất ngập ngừng, “Nhưng mà có thể xin anh...”

“Thả thẳng bé ra ư?” Cố Cẩn Hi buông đũa xuống, nụ cười trên mặt dần dần phai nhạt, “Em trở lại, chính là vì nó, đúng không?”

“Em...” “Thất Thất di chuyển tầm mắt, không dám nhìn hắn.

“Ài.” Cố Cẩn Hi thở dài một tiếng, “Anh biết thẳng bé và em có mối quan hệ không đơn giản, ngày hôm đó nó ám sát anh, anh không trực tiếp xử tử nó. Em có biết vì sao anh muốn công bố thiên hạ mấy ngày nữa sẽ xử tử Đệ Ngũ Chiêu không?”

Thất Thất ngẩng đầu, nhìn nét mặt khổ sở của hắn, cổ họng như tắc nghẹn, nói không thành lời.

“Người đời đều nói anh là để dẫn dụ Đệ Ngũ Uyên mới bắt sống thẳng bé. Thật ra thì, anh chỉ muốn khiến em xuất hiện thôi.” Cố Cẩn Hi đưa tay, nắm chặt lấy tay cô, “Em không muốn gặp anh, thế thì anh phải nghĩ cách khiến em xuất hiện, để anh được gặp lại em cũng tốt.”

“Hi hi, ca ca cứ đùa.” Thất Thất bên lên cười, “Sao Nghe Thường lại không muốn gặp anh chứ?”

“Em không cần phải giấu giếm nữa, anh đã biết, dường như trong thân thể mình còn ẩn giấu một người có tính cách khác. Hắn bởi vì anh mà làm mọi người bị thương. Đó là chuyện anh không muốn nhìn thấy nhất. Em sợ anh, không muốn gặp anh cũng là đương nhiên.”

“Ca ca...” “Thất Thất kinh ngạc, thì ra anh ấy đã biết.

“Nghe Thường, lần này thật tốt được gặp lại em, lòng anh đã yên, ngày mai, em cứ dẫn Đệ Ngũ Chiêu rời đi.” Cố Cẩn Hi cười chưa xót, đưa tay vuốt vuốt tóc mái trên trán cô, “Nhưng mà, tối nay, có thể ở bên ca ca không?”

Thất Thất nhìn nụ cười dịu dàng của hắn, đáy lòng buồn khổ đến khó chịu, ngoại trừ gật đầu, không nói thêm gì khác.

Cố Cẩn Hi cười rạng rỡ, đưa tay nhéo mũi của cô, “Nghê Thường đừng cau mày, cười một cái đi, Nghê Thường đẹp nhất khi cười.”

“Dạ.” Thất Thất gượng cười, so với khóc càng khó coi hơn.

Một từ ca ca, âm áp đến đau lòng...

Chương sau: tiểu Chiêu bọn này mong đợi sắp xuất hiện rồi, chỉ là... lúc này tiểu Chiêu đã không còn như trước nữa

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Một đoạn Ma Thiên, cuối cùng được gặp lại tiểu Chiêu

Chếch về phía đông hoàng cung có một tòa tháp cao, tên là Ma Thiên, cao chín tầng, mỗi tầng là một cảnh trí khác nhau. Tương truyền leo tới tầng thứ chín sẽ có thể ngắm trọn vẹn cả kinh thành phồn thịnh.

Theo Cố Cẩn Hi bước từng bước một leo lên Ma Thiên, Thất Thất rất tò mò cái tòa tháp cao tên là Ma Thiên này, trong truyện từng nói qua, đây là kiến trúc được xây dựng lên vào thời điểm Đại Mạch mới thành lập, hơn nữa, trên một cái kệ ở tầng thứ chín là những chiếc hộp mà mỗi đời đế vương đặt lên đó, bên trong là bí mật sâu thẳm của các vị đế vương, với ý tứ khóa lại tất cả nhược điểm, chuyên tâm triều chính. Trừ phi có hoàng đế tự mình dẫn đưa, những người khác không được phép lên trên tháp. Cho nên nhiều lần cô mơ tưởng, nhưng chưa bao giờ được đặt chân lên.

“Nghê Thường còn nhớ rõ nơi đây?” Vừa tới tầng ba, đột nhiên Cố Cẩn Hi dừng lại, xoay đầu lại, cười nói, “Khi còn bé phụ hoàng thường xuyên ở trên tháp hết một ngày. Một lần Nghê Thường nói muốn lên xem, liền nài nỉ anh lên đến đây cùng với em đó.”

Thất Thất miễn cưỡng cười. Ký ức lúc trước của Cố Nghê Thường làm sao cô biết được, vì vậy cô không thể không ậm ừ cho qua, “Khi đó Nghê Thường còn bé, giờ đây muốn nhớ rõ lại chuyện khi đó, thật sự có chút khó khăn.”

“Nói cũng phải, khi đó Nghê Thường chỉ mới ba tuổi thôi.” Cố Cẩn Hi quay đầu đi, bi thương dưới đáy mắt rõ ràng đến vậy, đánh tiếng thờ dài, “Ai, lẽ loi thật đây, ký ức của hai người, lại chỉ một người nhớ.”

“Ca ca... “ Thất Thất nhìn bóng lưng gầy yếu của hắn, đột nhiên không biết phải nói sao, có chút giận bản thân vì sao không thể có được ký ức của Cố Nghê Thường chứ.

“Nghê Thường không cần phải lo lắng, ca ca chỉ là than thở đôi chút thôi. Chúng ta tiếp tục lên trên nào.” Cố Cẩn Hi mỉm cười, chìa tay, mở ra, bàn tay trắng mà gầy, hoàn toàn không có sắc máu, khiến người ta đau lòng.

Thất Thất đặt tay vào lòng bàn tay của hắn, đuôi mắt hắn cong cong, nắm thật chặt tay của cô, giống như nắm lấy toàn bộ thế giới. Thất Thất không khỏi bị niềm vui sướng của hắn lây lan, hơi kéo lên khóe môi, lộ ra mấy chiếc răng.

“Lúc bé Nghê Thường rất thích khóc, nhìn thấy con kiến là khóc, nhìn thấy con chuồn chuồn là khóc, nhìn thấy mấy con sâu róm là khóc...” Cố Cẩn Hi vừa dắt cô đi lên trên tháp, vừa kể không ngừng nghỉ mấy chuyện hay ho hồi bé.

“Còn lâu ấy, em đâu có thích khóc đến vậy.” Thất Thất bất mãn nguyền rủa.

“Nghê Thường cực kỳ thích khóc, anh khuyên giải thế nào cũng không được. Mỗi lần phụ hoàng nhìn thấy, đều trách mắng anh, nói anh chăm sóc em không tốt.” Cố Cẩn Hi giống như nghĩ tới chuyện khi đó, nhăn mày, nhưng nụ cười trong mắt không hề thuyên giảm, “Hồi bé anh thường xuyên bị phạt vì Nghê Thường đấy.”

“Xi! Dù sao em chẳng nhớ rõ gì hết, anh cứ tha hồ nói đi.” Đối diện với Cố Cẩn Hi hòa ái này, Thất Thất thật sự đã quên mất hắn là Hoàng đế Đại Mạch, chỉ coi như một ông anh hàng xóm đang không ngừng kể với cô mấy chuyện ngớ ngẩn, dần dần yên tâm thả xuống sự phòng bị.

“Nghê Thường, chuyện này mà em cũng có thể quên ư?! Chẳng lẽ là xấu hổ nên không chịu thừa nhận. Anh nhớ hồi Nghê Thường bảy tuổi đái dầm, xấu hổ tới nỗi núp dưới án kỷ, chúng ta hỏi gì, em cũng chỉ lắc đầu, giả vờ mất trí nhớ.” Cố Cẩn Hi híp mắt, xấu xa nhìn cô.

“Không nhớ! Không nhớ không nhớ! Em chẳng nhớ cái gì hết!” Thất Thất bồng lắc đầu, kiên quyết phủ nhận những chuyện xấu hổ đó là cô làm.

“Ai, Nghê Thường em rõ thật là...” Cố Cẩn Hi không thể làm gì khác hơn là thờ dài, vươn tay búng vào giữa trán của cô.

“Au!” Thất Thất che cái trán bị búng đau, mắt to bục lấy một hồ nước mắt, chỉ chực rớt xuống. Thất Thất không thể không thừa nhận, Cố Nghê Thường thật có thiên phú muốn khóc là khóc được ngay.

“Đừng khóc đừng khóc!” Cố Cẩn Hi nhìn thấy cô sắp khóc, lập tức luống cuống, đưa tay kéo tay cô xuống, cúi đầu thổi nhẹ lên cái trán ửng đỏ của cô, nịnh nọt cười, “Nghe Thường đừng khóc, là ca ca sai.” Hấn nhắm mắt lại, dí cái trán lại gần, “Hay là em búng lại anh mấy cái? Chỉ cần Nghe Thường không khóc là được.”

Đối diện với cái trán gần ngay trước mắt của hấn, Thất Thất không khỏi có chút cảm động, đây chính là người anh trai bao dung cô đến vô pháp vô thiên, vì sao một người như vậy nhất định phải biến mất trong tiểu thuyết?

Đưa tay nhẹ vuốt hai má tròn nhẵn của hấn, âm thầm quyết định, bất luận ra sao, cô đều phải ngăn cản kịch tình phát triển sau này, ca ca của cô, tuyệt đối không thể bị hy sinh!

“Nghe Thường... “Chẳng biết từ lúc nào, Cố Cẩn Hi đã từ từ mờ mắt, lo lắng nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt có chút đau buồn, “Em sao thế? Ca ca lại làm sai điều gì à?”

Thất Thất lắc đầu, “Em không sao, chỉ là mệt mỏi thôi.” Nhìn năm tầng lầu trước mắt, cô nhõng nhẽo ngồi thụp xuống, “Còn cao quá, em không đi nữa đâu.”

“Nhưng ca ca muốn Nghe Thường theo anh tới tầng chín ngắm nhìn phong cảnh kinh thành.” Cố Cẩn Hi cau mày, bắt lực trước sự ỷ y của cô.

“Mặc kệ mặc kệ, em không đi.” Thất Thất khoanh chân, vô cùng mất hình tượng ngồi ỳ trên mặt đất, không chịu dậy. Đột nhiên, con người hơi đảo, giao hoạt cười, “Trừ phi...”

“Trừ phi cái gì?”

Thất Thất vươn hai tay về phía hấn, “Trừ phi ca ca công em lên.”

Cứ tưởng hấn sẽ từ chối yêu cầu vô lý này của cô, nào ngờ hấn chỉ cung chiêu cười một tiếng, “Chuyện này có khó khăn gì chứ?” Nói xong, liền ngồi xổm người xuống, “Lên đây đi, công chúa điện hạ của anh.”

“Ca ca, anh... em chỉ là đùa chút thôi mà.” Thất Thất kinh ngạc, thật khó tưởng tượng nổi, một đế vương lại có thể quỳ xuống thân thể ngàn vàng vì cô. Dù đây là một tiểu thuyết vô căn cứ cực kỳ không có trật tự không có logic, nhưng quan điểm không được bôi nhọ tôn nghiêm của thiên tử ở bất cứ nơi đâu đều là chuyện hết sức chú trọng. Tại sao anh ấy có thể thần nhiên quỳ xuống vì cô như vậy được?

“Nhưng anh thì không nói đùa. Mau lên đây đi, Nghe Thường. Đường phía sau vẫn còn dài lắm.” Cố Cẩn Hi tủm tỉm cười, “Hồi bé em không hay xấu hổ như thế.”

Thất Thất gạt đầu một cái, nhẹ nhàng nằm lên lưng của hấn. Tóc hấn giống như tơ lụa quấn quanh, Thất Thất không nhịn được dán sát mặt lên, ngửi mùi Long Diên Hương thoang thoảng trên người hấn, không khỏi yên lòng nhắm hai mắt lại.

Cố Cẩn Hi công cô bước từng bước lên trên, nói ra những lời êm ái kèm theo chút thờ dốc, “Nghe Thường, anh nhớ lần chúng ta lên trên Ma Thiên này, cũng ở tầng này, em ăn vạ không đi, bắt anh công em lên. Anh không làm theo, thế là em đứng ỳ tại chỗ khóc lớn, quấy nhiễu phụ hoàng. Ha ha ha... Kết quả anh bị phụ hoàng phạt chép kinh thi, anh còn chưa phản nản gì mà em đã khóc toáng lên, lúc ấy, bộ dạng phụ hoàng tay chân luống cuống đến giờ anh vẫn còn nhớ.”

“Em mới không phải đồ mít ướt.” Thất Thất bất mãn đưa tay nhéo tai hấn, “Anh đừng có nói tầm bậy tầm bạ nữa, em chẳng nhớ gì hết, anh đừng lợi dụng chuyện em không nhớ được hồi nhỏ mà đổ tội lên em.”

“Đổ tội?” Cố Cẩn Hi cười cung chiêu, “Khi đó là do em làm anh phải chịu phạt khiến trong lòng tức tối, lúc xuống dưới tháp, ở tầng thứ ba còn khắc hai cái hình người bé bé, không tin anh có thể công em trở về xem thử.” Dứt lời dừng bước định quay trở lại.

Thất Thất vội vàng ngăn cản hấn, một trên một dưới kiểu này, thật muốn một chết à!

“Không cần, em tin lời anh nói.”

“Chúng ta vốn đã hẹn ước kỷ cang, đợi tới ngày em cập kê, chính là thời điểm chúng ta trở lại Ma Thiên. Ai ngờ...” Cố Cẩn Hi chợt ngừng nói, khổ sở trong lời nói thật quá rõ ràng.

Thất Thất biết, trong truyện có kể qua, Cố Nghe Thường trông thấy thừa tướng thiếu niên Đệ Ngũ Uyên trong một lần thọ yến thánh thượng, rề tình thâm sâu, không thể tự kiềm chế. Có lẽ cũng bởi vậy mà lỡ mất ước hẹn với anh ấy.

Đưa tay che mắt hấn, không muốn nhìn ánh mắt ưu thương kia của hấn, “Anh trai, mặc kệ đã từng ra sao, lúc này, nơi đây, chúng ta cùng chung một chỗ. Ước hẹn bị trễ, bây giờ thực hiện cũng không quá muộn, phải không?”

“Ừm.” Cố Cẩn Hi gạt đầu, “Em bỏ tay ra nào, chúng ta tiếp tục lên trên.”

“Dạ.” Thất Thất thả tay ra, đổi sang ôm chặt cổ hấn, nhẹ giọng ở bên tai hấn nói, “Ca ca, Nghe Thường có anh, thật sự là may mắn của cả đời.”

Cố Cẩn Hi cũng không đáp lại, chỉ hơi nâng lên cánh môi, mang theo vài phần cay đắng.

*

Tôi đỉnh tháp, cảm nhận gió đêm lạnh lẽo thổi qua mặt, Thắt Thắt có chút phấn khích nằm nhoài trên bệ cửa sổ, thu hết cảnh đẹp vào trong mắt, phấn khích kéo tay Cố Cẩn Hi, “Ca ca, ca ca! Anh nhìn kia! Thật sự có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh vật kinh thành đó! Anh nhìn đi! Có phải người kia say rượu không, đi thôi cũng nghiêng ngã, buồn cười quá. Còn nữa, cái kia...”

Thắt Thắt thao thao bất tuyệt, Cố Cẩn Hi chỉ cười ôn hòa, mặt tràn đầy nhu tình mà nhìn niềm phấn khởi trong mắt cô.

“Anh thấy rồi, Nghe Thường, anh thấy rồi.”

“Anh chỉ nhìn em, sao thấy được cảnh vậy ở bên ngoài chứ?”

Cố Cẩn Hi nhẹ nhàng cười một tiếng, “Qua mắt của Nghe Thường, anh có thể nhìn thấy tất cả.”

Thắt Thắt ngượng ngịu cười một tiếng, quay đầu đi, tiếp tục ngắm cảnh, không lên tiếng nữa.

Giữa lúc Thắt Thắt nhìn đến hăng hái dâng trào, Cố Cẩn Hi chợt vỗ vỗ vai của cô, nói là có việc đi ra sau một chuyến, bảo cô đợi ở đây.

Thắt Thắt gật đầu, nhìn bóng lưng hần dần rời đi.

Cho dù phong cảnh có đẹp hơn nữa cũng không thể luôn luôn thu hút mắt người. Xoay đầu sang, nhìn thấy rất nhiều chiếc hộp đặt trên giá trong phòng, nhất thời hứng thú.

Từng hàng hộp trên kệ kia, tiếc rằng đã bị khóa lại, tìm hồi lâu, mới phát hiện trong góc có hai cái hộp không bị khóa.

Thắt Thắt kiểm chân lên, lấy xuống chiếc hộp phía trước, trên cái hộp có ghi “Cố Đình Thư”, không ngờ, đây lại có thể là cái hộp bí mật của tiên hoàng.

Cẩn thận mở ra. Đập vào mắt trước tiên là một bức họa. Chạm rãi mở rộng, bên trên vẽ một cô gái mặc quần áo màu xanh đang đẩy thuyền bằng sào, vẽ mặt hững hờ, mặt mày thanh nhã, thướt tha như tiên. Nhìn kỹ, hơn nữa còn khá giống với cô. Đột nhiên nhớ lại bà thái phi điên cuồng đã bị xử tử, trong miệng bà ta nói là Mộ Thập Nhất Nương, chẳng lẽ chính là chỉ người này?

Thắt Thắt khép bức họa lại, để sang một bên, cầm lên phong thư trong hộp. Trang thư ố vàng, nhìn có chút năm tháng.

Cố đại ca thân yêu.

Cố đại ca, thấy thư như thấy em. Cảm ơn ba năm trước Cố đại ca đã giúp đỡ cho vợ chồng chúng em. Cứ tưởng rằng tất cả đã kết thúc vào ba năm trước. Không ngờ mấy ngày gần đây, tiểu muội thường xuyên phát hiện có người theo dõi, em cùng Nam Thành ca nghi ngờ có người đã chạy trốn vào ba năm trước, sợ hãi vô cùng. Mong Cố đại ca có thể chia tay giúp đỡ lần nữa, cứu vợ chồng chúng em trong lúc nan nguy.

Tiểu muội Mộ Thập Nhất Nương

Nhìn phần lạc khoản của thư, còn là mười bảy năm trước. Ba năm? Nam Thành? Mộ Thập Nhất Nương? Nhớ không lầm, Dạ Tước Thư có kể qua, cha của bọn họ tên là Dạ Nam Thành. Căn cứ vào kinh nghiệm đọc tiểu thuyết nhiều năm của cô, Mộ Thập Nhất Nương này chính là mẹ ruột của cô, mà việc Dạ tộc xảy ra chuyện e rằng không như lời Dạ Hoan đã kể, hình như Dạ Tước Thư cũng chẳng hay biết gì.

Đặt bức họa và phong thư về lại chỗ cũ, đang chuẩn bị mở ra cái hộp của Cố Cẩn Hi. Nào ngờ đúng vào lúc này, một trận tiếng bước chân quen thuộc truyền tới.

Vội vàng đặt lại chiếc hộp, vội vã trở về bên cửa sổ, làm bộ như không biết cái gì cả, kinh ngạc nhìn về phía người đến, “Anh, anh đi đâu vậy, tại sao mãi mới về?”

Cố Cẩn Hi hơi nghiêng đầu, liếc mắt nhìn về những cái hộp kia, phát hiện không có gì thay đổi. Rồi mới nhìn về phía Thắt Thắt, mỉm cười nói: “Tất nhiên chuẩn bị lễ vật cho Nghe Thường rồi.”

“Lễ vật?”

“Ừ, Nghe Thường, em xem kia!” Cố Cẩn Hi duỗi ngón tay ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời đêm vốn tối đen như mực, được từng chiếc từng chiếc đèn Không Minh* chiếu sáng, hoàng cung phồn hoa, dưới vô số ánh lửa le lói của đèn Không Minh, dần dần lộ ra vẻ đẹp khiến lòng người rung động.

(Đèn Không Minh: đèn trời.)

Thắt Thắt mở to hai mắt, thưởng thức khung cảnh mà rất nhiều người cả đời chưa từng được gặp.

“Anh không có cách nào tặng em một con đom đóm trong đêm, đành dùng đèn Không Minh trong đêm thay thế. Nghe Thường, em thích không?”

Dịu dàng trong mắt hần như dòng nước mùa xuân xoa nắn, Thất Thất không khỏi mất hồn, ngây ngốc gật đầu, “Thích ạ!”

Cố Cẩm Hi giống như đứa bé được kẹo, kích động kéo cô vào lòng, “Em thích là được.”

Có lẽ những chiếc đèn Không Minh kia quá đổi xinh đẹp, cô đã quên mất đẩy ra, yên lặng tựa vào ngực hần, hưởng thụ thời khắc yên bình này.

“Ca ca, Nghe Thường không đáng để anh đối xử tốt với em như thế đâu.”

“Không có gì là đáng hay không, em là Nghe Thường, Nghe Thường là em, vậy là đủ rồi.”

*

Hôm sau trời vừa sáng, khi cô rửa mặt xong, đẩy cửa ra, liền phát hiện Cố Cẩm Hi đang đứng ở ngoài cửa, đưa lưng về phía cô.

“Anh trai?”

Thất Thất gọi, hần liền xoay người lại, ánh mắt lạnh lẽo không có chút tình cảm nào, không khỏi đang ám chỉ cho cô, đây là nhân cách thứ hai kinh khủng kia.

Tường hần sẽ cười nhạo một trận, ai ngờ hần chỉ cau mày, “Đêm qua hần đã giao quyền làm chủ thân thể cho trẫm. Ngươi muốn gặp hần, đoán rằng không có cơ hội rồi.”

Thất Thất không mở miệng, đối mặt với người ghét cô, chuyện cô có thể làm, chính là im lặng.

“Sao hà, ngươi không có lời nào muốn nói ư?”

Thất Thất lắc đầu.

Cố Cẩm Hi đánh giá cô từ trên xuống dưới, châm chọc nói, “Đáng đáp chẳng có gì gọi là quốc sắc thiên hương, thật chẳng hiểu sao tên kia lại coi trọng ngươi nữa.”

Thất Thất vẫn như cũ không mở miệng, Cố Cẩm Hi cũng lờ đi từ trong ngực ra một khối lệnh bài, tùy ý ném tới, “Cầm đi đi, đây là tên đó muốn trẫm giao cho ngươi. Nhân Phúc!” Hần quát to một tiếng, một tiểu thái giám hoảng hốt chạy tới.

“Dẫn công chúa tới nhà giam.”

“Dạ, nô tài tuân lệnh.” Tiểu thái giám cúi chào, “Công chúa điện hạ, xin dời bước theo nô tài.”

Thất Thất gật đầu một cái, cúi đầu, lướt qua bên cạnh Cố Cẩm Hi.

Cố Cẩm Hi thì thảo nói bên tai cô, “Ngày hôm đó trẫm tận mắt nhìn thấy ngươi chết, làm thế nào mà ngươi sống lại hả? Đồ tàn dư Dạ tộc...”

Thất Thất cả kinh, xoay đầu lại nhìn hần, nhưng hần lại làm vẻ mặt chẳng biết gì.

“Công chúa?” Tiểu thái giám quay đầu lại.

“Không có gì, chúng ta đi thôi.” Thất Thất hành lễ với Cố Cẩm Hi, xoay người đi theo tiểu thái giám ra ngoài.

*

Vừa tới nhà lao, tiểu thái giám liền rời đi. Thất Thất dựa vào lệnh bài trong tay dò dẫm từng bước bên trong nhà lao.

Bên trong nhà lao âm u ẩm ướt, ánh sáng lờ mờ xuyên qua chiếc cửa sổ duy nhất. Còn Đệ Ngũ Chiêu cứ thẫn thờ nhìn cửa sổ, chẳng nói câu nào.

“Tiểu Chiêu?” Nhìn khuôn mặt trẻ con của nó, lúc này gầy gò xương, đau lòng gọi thẳng bé.

Lỗ tai Đệ Ngũ Chiêu giật giật, trong đôi mắt mờ mịt lóe lên tia sáng. Thăng bé chậm rãi nghiêng đầu sang, nhìn đôi mắt ngập nước của Thất Thất, thắc mắc một câu, “Chị là ai?”

Chỉ một câu, trong lòng kinh hãi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tiểu Chiêu mất trí nhớ, trên đường đi gặp phần tử xấu

Trong lòng Thất Thất không nhận được gào rú, mụ tác giả này rút cuộc để tiểu Chiêu trải qua những việc gì? Tại sao từ một đứa bé tràn đầy sức sống lại biến thành bộ dạng như thế này?!

Sai người mở khóa phòng giam ra. Cô hai bước chập lăm một, vội vã đi vào.

“Tiểu Chiêu, em đừng dọa chị.” Cô đưa tay, kéo thẳng bé từ trên mặt đất dậy.

Đột nhiên Đệ Ngũ Chiêu che đầu không ngừng run rẩy, “Em xin lỗi, em xin lỗi, em xin lỗi, ca ca, em không cố ý! Em xin lỗi...”

“Tiểu Chiêu, em tỉnh táo lại chút đi!” Thất Thất lo lắng lay thẳng bé, nhưng thẳng bé vẫn sợ hãi run rẩy, hai tay liên tục gãi hai cánh tay.

Dưới tình thế ép buộc, Thất Thất một chường chặt vào gáy nó. May mắn lúc trước đã quen chặt Cổ Cẩn Hi, bây giờ nắm rõ lực nên càng thêm quen.

Ngồi xổm người xuống, công thẳng bé ra ngoài. Bất luận thế nào, rời khỏi nơi quỷ quái này rồi tính tiếp.

*

“Công tử, tôi có một chuyện không rõ.” Dạ Hoan cung kính đứng ở sau lưng Dạ Tước Thư, thấy Dạ Tước Thư đang nhìn về phương xa hơi liếc nhìn qua, gã khó hiểu hỏi, “Đệ Ngũ Chiêu tuổi còn quá nhỏ, với lại võ nghệ không hẳn thành thạo, để cho nó đi ám sát cầu hoàng đế, thất bại là đương nhiên, vì sao công tử biết rõ kết quả sẽ như thế ngay từ ban đầu, còn muốn nó lấy trứng chọi đá?”

“Giữ ở đây cũng vô dụng, chi bằng để Đệ Ngũ Uyên cứu nó, trở thành một cây cung giấu bên cạnh hắn. Đợi tương lai hắn ta đánh chiếm Đại Mạch, lại do đích thân em ruột của hắn tiễn hắn về trời, chẳng phải càng thêm thú vị ư?”

“Công tử anh minh.”

Dạ Tước Thư hơi khép mắt lại, làm như vô ý hỏi, “Hoan thúc, bên Đại Yến có tin tức gì không?”

“Lúc Thập Lý Dạ đang đưa tiểu thư quay về, bị Tiêu Thiên Tác dả thương, nàng ấy nhân cơ hội đề xuất yêu cầu với Yến Hoàng để Tiêu Thiên Tác dẫn binh tấn công Đại Mạch. Hiện tại chưa có thông tin nói Yến Hoàng đồng ý, nhưng tin chắc kết quả sẽ không kém là bao.”

“Thật sao?” Dạ Tước Thư bắt giác vuốt ve món đồ trang sức hình bán nguyệt trên cổ tay, “Thập Lý Dạ bị thương... có nghiêm trọng không?”

“Nếu không phải Tiêu Nhan Lạc kịp thời chạy tới, e rằng tính mạng khó bảo toàn.” Dạ Hoan có chút lo lắng giương mắt nhìn cậu ta, “Công tử, Thập Lý Dạ đã không còn là nha hoàn giúp việc Thập Lý có thể theo bên công tử nữa, mà là hoàng phi Thập Lý Dạ của Đại Yến. Công tử, chớ đừng bởi vì nàng ấy mà xao nhãng đại nghiệp phục tộc.”

Dạ Tước Thư chỉ thờ ơ liếc tới, “Hoan thúc, tất nhiên ta hiểu mình làm cái gì, kể từ khi bước lên con đường phục tộc, ta chưa từng nghĩ sẽ quay trở về. Về phần nàng ấy...” Con ngươi lạnh lẽo vụt qua một tia dịu dàng, “Hiện giờ cũng chỉ là một quân cờ trên con đường phục tộc của ta. Chỉ là một quân cờ mà thôi.”

“Công tử có thể nghĩ thông suốt là tốt.” Dạ Hoan yên tâm thở phào.

“Hoan thúc.” Dạ Tước Thư đưa tay vuốt tóc mai đen tuyền, nhìn mặt sông mệnh mông mịt mờ, “Ngày mai chúng ta lên đường tới Đại Yến. Có một số việc, vẫn nên tự mình làm sẽ an tâm hơn.”

"Vâng"

*

Mấy ngày gần đây binh hoang nã loạn, không ít chủ quán nhân cơ hội đẩy giá lên cao. Vì thuê một căn phòng trọ, Thất Thất đã cùng với ông chủ cò kè mặc cả hai canh giờ, ông chủ không chịu nhượng bộ, cuối cùng cô vẫn đành lời ra lệnh bài của Cổ Cẩn Hi cho cô, mới khiến ông chủ nhượng bộ.

“Hừ! Đội lão nương có cơ hội, nhất định sẽ phá hủy khách điểm này của ông!” Thất Thất công Đệ Ngũ Chiêu lên phòng trọ trên lầu, vừa nhẹ nhàng đặt Đệ Ngũ Chiêu lên trên giường, vừa lăm bầm chửi rủa.

Dường như Đệ Ngũ Chiêu ngủ không được yên ổn, cảm thấy Thất Thất muốn rời đi, hai tay túm chặt lấy tay cô không thả.

Thất Thất cứng người, xoay đầu lại, đối diện với đôi mắt to bất chợt mở ra của nó, “Tiểu Chiêu, em tỉnh rồi à.”

“Ngươi là ai? Ta gặp ngươi bao giờ chưa?” Đệ Ngũ Chiêu nhú hàng lông mày đẹp, hai tay vẫn không chịu buông.

“Chị là chị... ừm, là tỷ tỷ của em, Cổ Nghê Thường.”

“Tỷ tỷ? Nghe Thường?” Đệ Ngũ Chiêu chớp đôi mắt to, thăm dò nhìn cô, dường như không tin tưởng lắm.

“Ừ. Đúng rồi, mau, gọi tỷ tỷ đi!” Lúc này Thất Thất cực kỳ hăng hái, tiểu Chiêu lúc nào cũng kêu cô tiện nhân này tiện nhân nọ. Nếu khiến cái miệng nhỏ của thằng bé nhả ra một câu tỷ tỷ, không biết sẽ thú vị dường nào.

Chân mày Đệ Ngũ Chiêu nhíu chặt hơn, đồng nếp nhăn nhỏ trên mũi chun lại như trái mướp đắng, trả lời vô cùng dứt khoát, “Không muốn.”

“Tại sao không muốn, chị lớn tuổi hơn em, trẻ con phải biết lễ phép! Mau lên, gọi tỷ tỷ đi!” Thất Thất dùng một cái tay khác không bị nắm, định sờ đầu của nó, đột nhiên dừng lại.

Nhớ tới cảnh tượng tiểu Chiêu khóc lóc rời đi ngày hôm đó. Lúc ấy có một suy đoán nảy ra, chẳng lẽ tiểu Chiêu thích cô?! Nếu là như thế thật, thật sự có chút phiền phức, cô cũng không phải luyện đồng phích.

Tay của cô còn chưa đụng tới đầu của thằng bé, nhưng nó lại chủ động nhào tới, ôm chặt lấy eo của cô, “Nghe Thường, Nghe Thường! Về sau em sẽ gọi chị như vậy.”

“Ồ...” Thất Thất lập tức cứng đờ, hơi đẩy nó ra, vô cùng nghiêm túc chăm chú nhìn nó, “Tiểu Chiêu, chẳng lẽ em thích chị?”

Đệ Ngũ Chiêu, vô tội nhìn chằm chằm trở lại...

“Nghe Thường, chị nói gì vậy? Chị không phải là tỷ tỷ của em à, chẳng lẽ em phải ghét tỷ tỷ?” Mắt to tròn lấp lánh, trong veo như nước, thiên chân vô tà, không bao lâu, Thất Thất liền đầu hàng.

Cô quên mất, hiện giờ tiểu Chiêu đang mất trí nhớ.

Thở dài thườn thượt, an ủi vuốt xuôi tóc của thằng bé, “Tiểu Chiêu, chị ra ngoài một lát, em tự mình... hừm, chơi nhé.” Vốn định nói để nó tự ngủ, nhưng nhìn vào ánh mắt tràn đầy sức sống của nó, đành phải đổi lời nói.

Đệ Ngũ Chiêu buông tay, nhìn cô đứng lên định đi ra ngoài, cuống quýt đứng dậy, đuổi theo, túm chặt ống tay áo của cô, “Nghe Thường, chị muốn đi đâu, em cũng đi theo!”

Thất Thất nhìn ánh mắt sợ hãi của nó, lúc trước chưa từng thấy quả, bất đắc dĩ dặt tay của nó, “Được rồi, em đã có thể xuống giường, vậy chị em mình xuống ăn cơm nhé.”

Mãi không nghe thấy tiếng thằng bé đáp, Thất Thất nghi hoặc quay đầu nhìn nó, “Tiểu Chiêu?”

“Nghe Thường, có phải trước đây chúng ta thường dặt tay nhau không? Tại sao cảnh này cứ quen thuộc thế nào ấy?”

“Vậy cũng đúng.” Thất Thất nhớ lại, trước kia mỗi lần lên ra ngoài dạo phố cũng tiểu Chiêu, đều là nắm tay. Như vậy thì...

“Tiểu Chiêu!” Thất Thất rất nghiêm túc chăm chú nhìn nó

"Dạ?"

Đệ Ngũ Chiêu còn chưa hiểu chuyện gì, đã thấy cô đột nhiên cúi đầu xuống, che ánh mặt trời. Bóng râm to lớn bao phủ. Cảm xúc ấm nóng trên môi, khiến cho mặt của nó đỏ rần.

“Như vậy, liệu có nhớ gì không?” Thất Thất kiểm chế gào thét trong lòng, cố làm ra vẻ bình tĩnh nhìn nó. Không ngờ, thời gian trôi qua lâu như vậy, tiểu Chiêu vẫn non nặn như thế! Khiến cho tư tưởng muốn nắm bóp bị cất giấu bấy lâu nay bùng phát.

Đệ Ngũ Chiêu che đôi môi, mắt lóe lên, khó chịu quay đầu đi, giọng cực kỳ nhỏ mắng, “Không biết xấu hổ!”

“Em nhớ lại rồi, phải không?” Thất Thất cười cong mắt, phản ứng của nó rõ ràng giống hệt như xưa. Quả nhiên phải kích thích mới được.

“Sao tỷ tỷ có thể đối xử với đệ đệ như vậy chứ hả?! Không biết xấu hổ!”

Thất Thất nhụt chí, xem ra vẫn phải tốn kém mời đại phu rồi! Vốn tưởng rằng có thể tiết kiệm một khoản bạc, đợi đưa nó tới quân doanh của Đệ Ngũ Uyên rồi mới mời thầy thuốc chữa trị. Nhưng bây giờ thằng bé chẳng biết cái gì, dặt nó tới quân doanh có ổn không đây trời?

“Ai.” Thở dài ngao ngán, vô cùng chán nản, “Tiểu Chiêu, chúng ta đi ăn cơm trước đã, mấy thứ khác, ăn no rồi bàn tiếp.”

*

“Nghe Thường, chúng ta đang đi đâu vậy?” Vừa ăn trưa xong, Thất Thất đã lôi kéo nó ra ngoài. Đệ Ngũ Chiêu một tay cầm lấy của cô, một tay cầm xâu kẹo hồ lô thích thú cắn.

“Khám bệnh cho em.” Thất Thất đánh giá xung quanh, dựa theo chỉ dẫn của ông chủ quán trọ, chắc phải quanh quanh đây, nhưng tại sao không thấy cái

cửa chính nào treo ba chiếc đèn lồng màu vàng nhạt. “Vòng vòng vèo vèo nhiều đến vậy, rốt cuộc cái Hoạt thần tiên gì đó đang trốn ở xó xỉnh nào?”

“Em không có bệnh!” Đệ Ngũ Chiêu liều sức kéo tay cô lại, không chịu tiến lên phía trước.

Thất Thất ngoảnh đầu lại, hơi ngồi khom người xuống, tầm mắt ngang bằng, “Tiểu Chiêu, em mất trí nhớ, phải chữa.”

Đệ Ngũ Chiêu híp mắt, như chặt đinh chém sắt, “Em không có mất trí nhớ!”

“Không mất trí nhớ hả?” Thất Thất nghi ngờ nhìn chằm chằm vào thằng bé, “Được thôi, em nói thử xem em có mấy người chị nào. Nếu trả lời đúng thì không đi nữa.”

“Cái này...” Thằng bé nhìn vào mắt của cô thăm dò, “Hai... Hai?”

“Gi cơ?” Thất Thất cười xấu xa, “Ít vậy sao?”

“Không, vừa rồi là em chọc chị cười thôi, thật ra hơn cả hai, là... ba.”

“Ai.” Thất Thất bắt đầu xoa xoa đầu của nó, “Tiểu Chiêu, chúng ta vẫn nên tranh thủ thời gian đi tìm Hoạt thần tiên gì đó thôi.”

“Em nói không là không...” Còn chưa nói xong, đột nhiên Đệ Ngũ Chiêu cảm giác không ổn, xung quanh con hẻm nhỏ này hình như có vài người đang ẩn nấp. Lúc trước chưa cử động nên không thể phát hiện, hiện giờ, châm nhỏ kia bay tới, tiết lộ vị trí của bọn chúng.

Không còn thời giờ giải thích cận kề cho cô. Kéo giật tóc cô xuống.

Thất Thất bị đau cúi người xuống, vừa vặn tránh thoát được một cây châm nhỏ.

“Tiểu Chiêu, sao em giật tóc chị?”

Đau đến nước mắt lưng tròng, Thất Thất tức giận nhìn trừng trừng vào nó, lại phát hiện thằng bé cũng không để ý tới vẻ mặt của cô, đôi mắt cảnh giác quan sát bốn phía. Thất Thất nhìn lên, tất nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

“Tiểu Chiêu?”

Đệ Ngũ Chiêu khom lưng nhặt cục đá trên đất, ước lượng trọng lượng, thuận tay ném lên trên nóc nhà.

‘Bịch bịch’ một tiếng, giống như tiếng vật nặng rơi xuống đất, kèm theo tiếng kêu thảm thiết, Thất Thất ngốc đến mấy cũng hiểu bốn phía có mai phục.

“Bị phát hiện rồi! Các anh em tiến lên!” Một tiếng hét to ra lệnh, bốn năm gã đàn ông mặc áo đen che mặt cầm theo đại đao xông tới.

“Nghe Thường, lát nữa chị nhân cơ hội trốn vào một bên, đừng lên tiếng.” Đệ Ngũ Chiêu giật giật vạt áo của cô, cũng không nhìn cô, nhỏ giọng ra lệnh.

Thất Thất cúi đầu, nhìn đứa bé trai tám tuổi, bọn cô có nên đổi vai cho nhau không?

Mất thấy những gã đàn ông áo đen kia xông tới, tiểu Chiêu không những không bỏ chạy, ngược lại đâm đầu xông lên, linh hoạt tránh né giữa rừng đao. Thất Thất nhìn thấy mà chân động lòng người. Vịn vào chân tường, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Lúc trước cũng biết tiểu Chiêu biết một chút võ công, nhưng cô hoàn toàn không muốn tin, một đứa bé tám tuổi có thể có bao nhiêu lợi hại. Lúc trước nhìn thấy nó tỷ thí với Lạc Nhan Cơ, võ công còn non nớt, lúc này nhìn đáng vẻ mạnh mẽ của thằng bé, có thể thấy được lúc đó nó với cô ấy ầu ẩu đã không có đánh, chỉ có náo loạn mà thôi. Nếu thằng bé thật sự đánh với cô ấy, cô không biết sẽ bị đánh thành cái dạng gì nữa.

Mất thấy nhóm huynh đệ từng người ngã xuống, gã áo đen cũng không ngu ngốc, nhìn kẻ vẫn chui nhủi một bên không có người bảo vệ, “Bắt tên này trước đã!”

“Không thể nào...” Nhìn mấy tên áo đen kia vây quanh, Thất Thất vội vàng lùi về phía sau, lại không chú ý sau lưng có một đoạn bậc thang. Chân bước hụt liền ngã xuống.

“Nghe Thường!” Đệ Ngũ Chiêu hét to một tiếng, hốt hoảng muốn chạy tới, lại bị gã áo đen bên cạnh chặn đường.

Lăn nhanh xuống dọc theo cầu thang, cũng may thêm đá không nhiều bậc, chỉ chốc lát sau đã lăn xuống dưới chân. Nhưng trên người bị trầy da nghiêm trọng, đau đến nổi mặt mũi xoắn vặn, không thể động đậy, có lẽ chân phải bị trật rồi.

“Cút!” Gấp gáp giải quyết xong mất tên áo đen còn sót lại, toan xông tới, chẳng ngờ có tên giả vờ lăn trong đám áo đen nằm bên dưới, thừa cơ thằng bé không đề ý, đứng bật dậy, một đao đâm vào phía sau lưng nó.

“Tiểu Chiêu! Cảnh thận!!!”

Đệ Ngũ Chiêu cảm nhận được đao phong sau lưng, không kịp tránh né, hơi nghiêng chéo về bên phải, đao kia liền cắt trên cánh tay trái của nó.

“A.” Rên lên một tiếng, tay phải xoay ngược lại, tóm lấy tay gã mặc áo đen, một phát vòng ra sau, cắt cổ tên kia.

Nhìn gã áo đen ngã xuống đất, Đệ Ngũ Chiêu chẳng nhìn cái gì, vội vàng đi xuống cầu thang.

“Nghe Thường! Chị có sao không?”

Đối diện với ánh mắt lo lắng của nó, Thất Thất bất đắc dĩ, “Tiểu Chiêu, có lẽ em bị thương khá nghiêm trọng đấy.”

Đệ Ngũ Chiêu vươn tay đỡ cô lên, trong lúc không cẩn thận đụng phải vết thương, mắt thấy máu đỏ tươi thấm ra trên cánh tay, nhưng thẳng bé lại giống như chẳng phát hiện, dìu cô đi.

“Đợi chút.” Thất Thất cầm lấy xiêm y của mình định xé, nhưng xé thế nào cũng không xong. Đồ mặt, xoay người nhặt đại đao trên đất, cẩn thận cắt một đoạn xiêm y. Dưới ánh mắt kinh ngạc của thẳng bé, ở trên vết thương của thẳng bé thất một cái nơ bướm.

Đệ Ngũ Chiêu bức bối nhìn cái nơ bướm trên tay, chẳng hiểu tại sao, càng nhìn càng ngứa mắt. Đưa tay tính giật bỏ. Ai ngờ một câu của Thất Thất chặt đứt đường lui của cu cậu.

“Nếu em dám xé ra, chị sẽ lại nhảy từ bậc thềm này xuống.”

Tay vừa đụng vào nơ bướm chợt khựng lại, bất đắc dĩ thở dài trả về.

Tuy rằng nghe lời không tháo ra, chỉ là sắc mặt từ lúc đó không đổi sang màu nào khác ngoại trừ màu đen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Tước Thư lại xuất hiện, tin Nghe Thường qua đời

“Hử?” Thất Thất và tiểu Chiêu đang dìu đỡ lẫn nhau toan rời khỏi, đột nhiên phát hiện vết sẹo trên trán của gã áo đen trên đất có chút quen quen, “Tiểu Chiêu, đợi chút.”

Cúi người xuống, đưa tay vén mở tấm vải rách trên mặt gã áo đen kia, để lộ khuôn mặt hôm nay vừa gặp qua.

“Tên này là tiểu nhị?!” Thất Thất kinh ngạc, nhìn Đệ Ngũ Chiêu, “Chuyện gì thế này?”

Đệ Ngũ Chiêu lắc đầu, “Bây giờ còn muốn trở về không?”

“Thôi, dù sao trong bọc của chị cũng chẳng có thứ gì đáng giá, chúng ta vẫn không nên mạo hiểm.” Thất Thất thở dài, “Chi bằng chúng ta về phủ Thừa tướng trước. Chỉ mong có thể có một nơi để nghỉ chân.”

"Ừm."

*

Bởi vì Đệ Ngũ Uyên tạo phản, phủ Thừa tướng bị phong tỏa. Thừa lúc người xung quanh không để ý, Thất Thất và Đệ Ngũ Chiêu dìu đỡ nhau đi vào từ bên trong ám đạo.

Phủ Thừa tướng rộng lớn là thế, giờ đây lại trở nên hoang vu như vậy. Những cô thị tỳ trước kia đều không thấy bóng dáng. Đã từng là phủ đệ phồn hoa, giờ đây nói là nhà ma cũng không quá.

Trở về thẳng Vân Thường cư, căn phòng ngày xưa ở, bởi vì không có người quét tước trong thời gian dài, bụi bặm phủ đầy. Thất Thất lau qua loa giường nhỏ rồi dẫn Đệ Ngũ Chiêu ngồi lên.

“Tiểu Chiêu, em mở ngăn kéo hình vuông tầng thứ hai chiếc tủ bên kia, bên trong có ít thuốc trị thương.”

“Được.” Đệ Ngũ Chiêu đi tới, lấy ra thuốc trị thương rồi chạy lại.

Chẳng đợi Thất Thất dặn dò, Đệ Ngũ Chiêu đã xé nơ bướm trên cánh tay, đáng vẻ mau chóng kia, đủ thấy được nó đã nhin bao nhiêu bức bối.

Vừa bôi thuốc cho thẳng bé, vừa nói, “Trước khi thương thế của chúng mình lành hẳn, chúng mình nên tạm thời ở đây dưỡng thương đã. Chờ thương thế của em tốt hơn một chút, chị sẽ dẫn em tới quân doanh tìm ca ca em.”

“Ca ca em?” Vừa nhắc tới hai chữ ca ca, trong mắt Đệ Ngũ Chiêu tối đi rất nhiều, toàn thân không ngừng run rẩy, bình thuốc trên tay rơi xuống đất,

‘choang’ một tiếng, vờ.

“Tiểu Chiêu, em làm sao thế?” Thất Thất kinh sợ.

Nhưng Đệ Ngũ Chiêu giống như không nghe thấy gì hết, quỳ trên mặt đất, co rúm lại, trong nháy mắt sắc mặt trắng bệch, “Em xin lỗi, thật sự xin lỗi, ca ca! Em không hề cố ý, thật sự xin lỗi! Thật sự xin lỗi!”

“Tiểu Chiêu! Em đừng làm chị sợ!” Thất Thất vỗ vỗ mặt của nó, “Sao vừa nhắc tới anh em lại thành bộ dạng này? Anh em không xảy ra chuyện. Còn cực kỳ vui vẻ, còn có thể tạo phản đấy.”

“Không đúng, là em tự tay giết ca ca, là em dùng chủy thủ giết anh ấy! Thật sự xin lỗi! Em không hề cố ý! Em thật sự không muốn giết anh ấy! Với...” Đệ Ngũ Chiêu vẫn ôm đầu như cũ, không ngừng lầm bầm, giống như đắm chìm trong cơn ác mộng không lối thoát.

Cực chẳng đã, Thất Thất lại một đao tay, đánh cho thằng bé bất tỉnh.

“Ai, xem ra phải khăn cấp đưa em về bên Đệ Ngũ Uyên mới được.” Thất Thất thở dài, từ từ đỡ thằng bé nằm xuống. Cẩn thận băng bó vết thương cho nó thật kỹ, nhảy lò cò ra ngoài, chân này bị trật, không biết lúc nào mới khỏi đây.

Ai.....

*

Ban đêm bất chợt nổi gió. Thất Thất khó khăn nhảy lò cò đi đóng cửa sổ, đột nhiên, một bóng người xuất hiện trước cửa sổ.

Cô hoảng sợ, đang chuẩn bị lùi về phía sau, người nọ đã mở miệng trước, “A tỷ.”

“Hử?” Ra là Dạ Tước Thư.

Thất Thất nương nhờ ánh trăng, quan sát khuôn mặt giống y hệt với cô, lúc này mới thở ra một hơi thật dài.

“Sao cậu biết tôi ở chỗ này?”

Dạ Tước Thư đưa mắt nhìn Đệ Ngũ Chiêu đang nằm trên giường, chân mày bất giác nhíu lại.

Cậu ta cũng không trả lời vấn đề của cô, chỉ là từ tốn nói một câu, “A tỷ, chị ra đây trước đã.” Dứt lời, cậu ta dẫn đầu đi tới tiền viện.

Thất Thất quay đầu lại nhìn xem Đệ Ngũ Chiêu ngủ có ổn không, cẩn thận không phát ra tiếng động nhảy ra ngoài, thuận tiện nhẹ nhàng khép cửa lại.

Trong đình viện, Dạ Tước Thư đối diện với cô, gió đêm phất qua mái tóc dài của cậu, vạt áo tung bay, mang đến vài phần khí thế tiên nhân.

“Cậu... Cậu tìm tôi có chuyện gì?”

Dạ Tước Thư xoay đầu lại, cười khẽ, chẳng qua nụ cười đó chẳng sưởi ấm được tí nào sự lạnh lùng trong mắt, “A tỷ, tại sao chị không ngoan ngoãn ở trong hoàng cung?”

Thất Thất cười mỉa, “Bị đuổi ra ngoài, tôi nào có biện pháp gì nữa.”

“Chị ra ngoài hay không, chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi.” Dưới ánh trăng, ánh mắt của cậu ta giá lạnh khác thường, Thất Thất không nhận được rung mình một cái.

Hồi lâu, không nghe thấy Thất Thất trả lời, Dạ Tước Thư tiến lên, dịu dàng vuốt ve gương mặt của cô, môi mòng dán bên tai cô.

“Ngày mai...” Dạ Tước Thư thân thiết nói, “Em sẽ rời Đại Mạch, a tỷ, mấy chuyện lúc trước tạm thời bỏ qua, tuy nhiên, hãy đưa Đệ Ngũ Chiêu về bên Đệ Ngũ Uyên, nhưng phải khăn trương.”

Gì? Đưa Đệ Ngũ Chiêu về bên Đệ Ngũ Uyên vốn là chuyện cô cần làm, vì sao đột nhiên cậu ta lại đề xuất ra? Có âm mưu gì hay không?

“A tỷ.” Dạ Tước Thư vuốt tóc mai của cô, giống như lơ đãng nói ra, “Lần này nếu làm không được nữa, đến em cũng sẽ tức giận đó.”

Nhìn đôi mắt của cậu ta giống như đang tập trung nhìn con mồi, Thất Thất run lên một cái, “Tôi... Chân phải tôi bị trật, muốn nhanh cũng không nhanh được.”

“Thật ư?” Dạ Tước Thư cúi đầu, nhìn cái chân cô nhấc lên, đột nhiên ngồi thụp xuống, trong tiếng kêu sợ hãi, bắt lấy chân của cô, nhẹ nhàng vịn một cái, chỉ nghe thấy ‘rắc rắc’, rồi cậu ta đứng dậy, “Tốt rồi đây, a tỷ đừng nên tìm thêm mấy lý do kiểu này nữa.”

Hơi xoay cổ chân, hình như không đau nữa. Thử dùng đầu ngón chân chọc xuống đất, loại cảm giác đau thấu xương kia đã biến mất. Không khỏi nhếch miệng nở nụ cười, “Đúng là tốt hơn rồi. Cảm ơn!”

“Không cần, a tỳ khách khí với em chẳng phải quá xa lạ rồi ư.” Dạ Tước Thư xoay người sang bên, con ngươi chuyển tới, “Chỉ cần a tỳ đừng quên làm tốt chuyện đã答应 ứng.” Dứt lời, nhẹ nhàng nháy một cái, liền biến mất trong bầu trời đêm.

Thất Thất trầm trồ, đây thật sự là một quyền tiểu thuyết cao thủ như ruồi.

Chẳng qua... đây chuyện mới rồi trên tay của cậu ta, tại sao giống hệt với đây chuyện trên tay Thập Lý Dạ? Rốt cuộc giữa hai người họ có mối quan hệ gì?

Nhớ tới Thập Lý Dạ thường hay nhắc tới công tử, không phải đang chỉ Dạ Tước Thư chứ?

Nếu như hoàng phi của một nước lớn khác là quân cờ của cậu ta, như vậy... bên trong có phản tặc Đệ Ngũ Uyên, bên ngoài có Đại Yến xâm lăng, chẳng phải Đại Mạch nguy cơ rình rập ư?

Càng nghĩ càng sợ hãi. Cô phải nhanh chóng đi gặp Đệ Ngũ Uyên, cố gắng khuyên anh ta từ bỏ con đường phản loạn.

Nhược điểm của Đệ Ngũ Uyên là gì? Không cần suy nghĩ nhiều, chắc chắn là Âu Dương Ngữ rồi, nhưng mà...

Hình như Âu Dương Ngữ vẫn đang bị giam lỏng trong hoàng cung, đây không phải muốn để cô lại đi vào hoàng cung lần nữa hả? Thật sự là phiền phức! Hơn nữa, hiện giờ Cố Cần Hi rất có khả năng đang là cái nhân cách thứ hai kia.

Nhưng muốn cô trợ mắt nhìn Cố Cần Hi và Đại Mạch diệt vong mà chết, cô làm không được!

Không biết chờ dài lần thứ bao nhiêu. Thất Thất nhìn ánh trăng rằm trên vòm trời, chợt nhớ tới một người.

Vạn Giang Hồng, nếu như anh ở đây thì tốt thật. Trực tiếp trộm Âu Dương Ngữ ra ngoài, giảm bớt bao nhiêu phiền toái...

Không hay biết, tại Đại Yến xa xôi, ngay lúc này Vạn Giang Hồng đang đứng trong phòng giam, mắt hôn vuột ve chiếc đai lưng được khâu từ lông hổ ly, nói không biết bao lần, “Nghê Thường, Nghê Thường...”

*

Hôm sau trời vừa sáng, Đệ Ngũ Chiêu tỉnh dậy từ trong cơn mơ, phát hiện không thấy Thất Thất đâu cả, vẻ mặt hoảng loạn lập tức xuất hiện trên gương mặt thẳng tắp. Không màng đến vết thương trên người, vội vã đẩy cửa định đi tìm.

Ai ngờ, ‘coong’ một tiếng, một chậu nước bị nó đụng rơi xuống đất. Còn cái người biến mất thì ở ngay gần trước mắt.

“Tiểu Chiêu, sao em lại vội vã thế! Chị vất vả lắm mới múc được một chậu nước sạch, lại bị em va đổ.” Thất Thất ảo não.

Đệ Ngũ Chiêu nhìn cô bất mãn bĩu môi, lập tức nhào vào trong ngực cô, chơi vui nói, “Tỉnh dậy không thấy chị đâu, em tưởng chị đi mất rồi.”

“Đừng lo, còn chưa mang em tới...” Đột nhiên nhớ tới hôm qua vừa nhắc tới một từ ca ca thôi, đã hại thẳng bé khổ sở như kia rồi, liền ngừng nói, ậm ừ qua loa, “Ừ ừm... chỗ của em, chị sẽ không bỏ đi đâu.”

“Sau khi chị đưa em tới chỗ gì đó, chị sẽ rời bỏ em đúng không?”

Thất Thất gật đầu, “Ừ, chị có rất nhiều chuyện cần làm. Dẫn theo em sẽ không tiện.”

“Không muốn, vậy em chẳng đi đâu hết, chúng ta sống luôn ở đây có được không?” Đệ Ngũ Chiêu ôm hông của cô không buông.

“Chuyện này...” Thất Thất lúng túng, “Sau này hãy nói, chúng ta tạm nhanh trước đã rồi đi ăn gì đó.”

Đệ Ngũ Chiêu nghi ngờ nhìn cô, chậm chạp thả tay ra, “Bất luận thế nào, chị cùng không thoát khỏi em được đâu.” Đối diện với ánh mắt kinh ngạc của Thất Thất, tiếp tục nói, “Em nói thật đấy. Còn nữa, em đói rồi.”

Thất Thất:.....

*

May mắn Thất Thất lúc trước ở phủ thừa tướng có thói quen cất giấu tiền riêng. Đào bới hồi lâu dưới tàng cây, rốt cuộc cũng lục ra được đồng bạc chôn dưới đất lúc trước.

Moi ra một phần nhỏ, liền dẫn Đệ Ngũ Chiêu đi chợ.

Gặm một cái bánh bao thịt, đột nhiên phát hiện hình như có rất nhiều người vây quanh cửa thành. Thất Thất tò mò, dẫn Đệ Ngũ Chiêu chen vào.

Nhìn nội dung bên trên, Thất Thất giống như bị dội một chậu nước lạnh từ trên xuống dưới. Đêm qua vừa dự tính hôm nay sẽ vào cung tìm Cố Cần Hi, nào ngờ, trên thông báo này công bố tin tức cô đã chết.

Còn nói, sau này nếu có kẻ giả mạo công chúa Vân Thường, xác định tội chết.

Như vậy để cô vào hoàng cung thế nào đây?

“Tiểu Chiêu, hình như chúng ta gặp rắc rối rồi.” Thất Thất vùi miếng gặm hết bánh bao trong tay.

Đệ Ngũ Chiêu giật giật vạt áo của cô, “Nghe Thường, người trên kia là chị à?”

Thất Thất thờ dài, “Tiểu Chiêu, chúng ta không nên nói như vậy trước mặt đông đảo quần chúng nghe không?”

Đối mặt với ánh mắt bao vây từ phía, Thất Thất cười trừ kéo Đệ Ngũ Chiêu lui ra ngoài.

Xem ra, phải nghĩ biện pháp khác thôi.

*

Đại Yến.

“Thiên Tác.” Lạc Nhan Cơ đi vào phòng giam, nhìn Vạn Giang Hồng vẫn bộ dạng ngây ngốc, nhất thời nổi giận, đưa tay lấy ra tờ thông cáo trong ngực ném tới.

“Cố Nghê Thường đã chết.”

Tay Vạn Giang Hồng khựng lại, nhặt lên tờ thông cáo, đọc đi đọc lại hai lần, lông mày nhanh chóng xoắn chặt, rồi đột nhiên giãn ra.

“Tiểu cô muội, chuyện tiến đánh Đại Mạch, ta đi.” Đôi mắt cong cong, khóe môi khẽ nâng, biểu lộ tâm trạng của y đang rất tốt.

Lạc Nhan Cơ lại lấy làm kinh ngạc, “Cố Nghê Thường chết, người giống như tươi tỉnh hẳn lên?”

Vạn Giang Hồng không mở miệng, chỉ lắc đầu.

Lạc Nhan Cơ thờ dài thườn thượt, “Được rồi, người có thể đồng ý tấn công Đại Mạch là tốt rồi, ta sẽ đi bẩm báo hoàng huynh.”

Nhìn bóng lưng cô ấy rời đi, Vạn Giang Hồng vuốt ve lồng hồ ly bên hông, dịu dàng nói, “Không, nàng ấy chưa chết...”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Chạy tới quân doanh, gặp được nam chính

Mất thấy đội quân của Đệ Ngũ Uyên áp sát từng chút một, người trong kinh thành thấp thỏm âu lo. Mấy tháng qua, không có lấy một tin chiến thắng. Thù trong còn chưa diệt trừ, giặc ngoài lại tới xâm phạm. Mười ngày trước, Đại Yến phái trăm vạn đại quân áp sát Đại Mạch. Vô số con dân Đại Mạch đổ về phương Nam, lánh nạn ở phía nam Lạc quốc. Cái gọi là lửa xém lông mày, đại khái dùng để khắc họa tình cảnh hiện giờ.

Trèo lên xe ngựa xập xệ, Thất Thất vừa ăn táo đỏ vừa đưa một cái đĩa đựng táo khác cho Đệ Ngũ Chiêu ở bên cạnh.

“Tiểu Chiêu, chịu khó ăn ít táo đỏ đi, bổ máu lắm. Gần đây em đã mất rất nhiều máu rồi.”

Tuy Đệ Ngũ Chiêu chau mày, nhưng vẫn nghe lời tiếp nhận cái đĩa, “Nghe Thường, chị em mình tính đi đâu đây?”

“Còn đi chỗ nào nữa, đương nhiên chính là ... quân doanh của Đệ Ngũ Uyên.” Thất Thất nhìn sang thẳng bé, xác thực nó không gặp trở ngại gì bèn nói tiếp, “Con đường lên lút chạy vào hoàng cung không thuận lợi. Cố Cẩn Hi kia hình như biết chị muốn lên vào hay sao ấy, lần nào sắp trốn lọt lại bị đuổi ra. Ai, lúc trước ở trong hoàng cung, chắc bị đứt dây thần kinh nên mới quên nói ra yêu cầu để anh ta thả Âu Dương Ngữ?”

“Nghe Thường, chị muốn vào hoàng cung à?”

“Đúng thế, phải cứu Âu Dương Ngữ ra, dẫn tới chỗ của Đệ Ngũ Uyên, khuyên can anh ta đừng nên tiếp tục tiến công hoàng cung. Như vậy, có lẽ còn có thể hợp lực với chút binh mã sót lại đi ngăn trở Đại yến. Nhưng mà...” Thất Thất chống cằm, phiền não thờ dài ai oán, “Ai, bây giờ đến hoàng cung cũng không vào được, không thể làm gì khác hơn là cố gắng khuyên lon Đệ Ngũ Uyên trước, xem có còn cơ hội quay đầu không.”

Đệ Ngũ Chiêu bóc lên một quả táo đỏ cho vào trong miệng, nhai kỹ, từ từ nuốt xuống, lúc này mới thờ ơ mở miệng, “Hình như em biết có địa đạo thông trực tiếp từ phủ thừa tướng đến bên trong hoàng cung đó.”

“Cái gì?!” Thất Thất lão đảo, răng suýt nữa đập lên mặt bàn, “Sao em không nói sớm.”

“Em cũng mới nhớ lại thôi.” Đệ Ngũ Chiêu nhai táo, “Nhưng mà, em không biết con đường trong trí nhớ mơ hồ này là thật hay giả nữa.”

“Có chút ký ức là tốt rồi.” Thất Thất vui mừng, “Nhưng chúng ta đã đi được mấy ngày rồi, vòng trở về thì rất lãng phí thời gian.”

Vén rèm lên, nhìn bụi tung mịt mờ phía sau xe ngựa, cô nhú nhú mày, hồn bay xa, “Bây giờ, chúng ta cứ tìm Đệ Ngũ Uyên cố gắng nói chuyện trước.”

Đệ Ngũ Chiêu đảo mắt, nhìn bên mặt sâu muộn của cô, ‘cục rục’, lại cắn nát một quả táo.

Đại quân của Đệ Ngũ Uyên đã tới Hoài Duẫn, hai quân đối đầu ở hai bờ sông Khúc Giang. Họ, cách Hoài Duẫn không còn bao xa...

*

Biên cảnh Đại Mạch.

Gió tháng ba thổi xanh núi rừng. Bên trên lớp cỏ xanh non, lúc này dựng đầy lều vải.

Lạc Nhan Cơ mặc bộ áo giáp màu đỏ, tay cầm một cây thương màu vàng, ngồi trên tuần mã màu đỏ thẫm, hai mắt kiên định nhìn phương hướng kinh thành Đại Mạch.

Khát vọng thống nhất thiên hạ, lúc này đây đang từng bước tiến gần. Chỉ cần chiếm lấy Đại mạch, mấy tiểu quốc xung quanh, hoàn toàn không tạo thành uy hiếp đối với Đại Yên, diệt hay không diệt, cũng chỉ là thay đổi trong suy nghĩ mà thôi.

Kéo lấy viên tướng nhỏ đi ngang qua, “Tam hoàng tử đâu? Sao gần đây không thấy nó?”

Viên tướng nhỏ cung kính trả lời, “Bảo cáo công chúa, hiện giờ Tam hoàng tử điện hạ đang ở trong doanh trường.”

Lạc Nhan Cơ nhíu mày, kể từ khi ra khỏi Đại Yên, Vạn Giang Hồng chưa từng lộ mặt. Bởi vì sợ xung quanh có tay chân giám thị của phe phái khác, nàng cũng không thể trắng trợn thường xuyên đi trao đổi với nó. Nhưng nhiều ngày không xuất hiện, cũng hơi quá mức rồi đấy.

Nhảy xuống ngựa, giao thương và dây cương trên tay cho người khác, bây giờ mới sải bước đi về phía lều chính.

Vào doanh trường, bất ngờ phát hiện không có người nào khác, ngay cả tiểu thị tùy thân của y cũng không thấy. Nàng không để ý nhiều, đi thẳng về phía giường.

Hình như y vẫn đang ngủ, trong chăn truyền ra tiếng hít thở khe khẽ. Lạc Nhan Cơ vỗ vỗ vai của y, trầm giọng nói, “Thiên Tác! Hiện giờ chiến tranh cận kề, vậy mà ngày nào ngươi cũng mê luyện giường nhỏ, làm người ta quá thất vọng!”

Người trong chăn tựa hồ đã tỉnh lại, chỉ hơi hơi run rẩy, làm cho người ta có chút khó hiểu.

“Ta cũng chỉ là nhắc nhở ngươi một câu, sao ngươi lại sợ thành như vậy?” Lạc Nhan Cơ nhíu chặt chân mày, nói xong, liền đưa tay tính giật chăn trên người của y.

Người trong chăn không mở miệng, chỉ vươn tay gom chăn lại, ngăn cản Lạc Nhan Cơ.

Lạc Nhan Cơ sững sờ, cúi đầu liếc qua đôi tay để hở ra kia, mảnh khảnh, nhưng có chút ngăm đen. Môi mấp máy, cũng không vạch trần, tính đi ra ngoài, “Bây giờ ta không vạch trần ngươi, trước khi nó trở về, ngươi tạm thời núp trong doanh trường.”

Người trong chăn vừa nghe thấy, run càng thêm lợi hại.

“Không quan tâm ngươi dùng cách thức gì liên lạc với nó, trong vòng mười ngày, nếu không thấy bóng dáng của nó. Ngươi bảo với nó không cần quay lại nữa. Hừ!” Nói xong, không để ý người sau lưng nghe có hiểu không, sải bước ra ngoài.

.....

“Công chúa, tam hoàng tử điện hạ khỏe chứ?”

“Tam hoàng tử nhiệm phong hàn, tránh gặp gió, về sau, các ngươi không cần đi tìm nó, nếu có chuyện gì, trực tiếp tới tìm ta.”

"Vâng"

*

Hoài Duẫn, doanh trường quân Uyên.

“Bẩm báo đại nhân, bên ngoài có một cô gái tự xưng là thừa tướng phu nhân dẫn theo một đứa bé tám tuổi cầu kiến.”

“Phu nhân?” Đệ Ngũ Uyên nhú mày, cúi đầu, nhìn cái bụng phình bự của mình, đột nhiên nghĩ đến người tới là kẻ nào. Cẩn rằng nghiêng lợi nói, “Trời à mang vào!”

"Tuân lệnh!"

.....

Chẳng bao lâu, Đệ Ngũ Uyên liền nhìn thấy người con gái một thời từng hồng hách tàn độc đang ngoan ngoãn đi vào. Tuy hai tay bị trói ở phía sau, nhưng trên mặt cô vẫn treo nụ cười lấy lòng như cũ.

“Ôi, đại thần. Đã lâu không gặp, ăn cơm có ngon không, ngủ có đầy giấc không?” Thát Thát cười nịnh nọt, đi về phía hần.

“Đứng lại! Quý xuống!” Đệ Ngũ Uyên tức thì bóp nát cái chén, mắt tím giận dữ, “Ngươi còn dám xuất hiện ở trước mặt ta!”

Thát Thát chớp mắt, “Tại sao không thể chứ? Một ngày không thấy như cách ba thu. Huống chi, phu quân đại thần giống như viên minh châu chói mắt, chúng ta ngưỡng mộ cũng là điều bình thường. Tại sao lại không được gặp ngài?”

“Câm miệng! Quý xuống!” Một tiếng gầm lên. Thát Thát ngoan ngoãn quỳ xuống, hôm nay cầu xin ngươi, mấy thứ tôn nghiêm gì đó cứ gạt qua một bên trước đã.

“Lúc trước ngươi hạ độc ta tạm không nhắc đến, ta cầu xin ngươi chăm sóc tiểu Ngũ thật tốt, ngươi đã chăm sóc như nào? Vì sao nàng ấy lại bị nhốt vào hoàng cung? Hiện giờ sao lại thành lợi thế của Hoàng thượng? Ngươi mau cho ta một lý do để ta tha chết cho ngươi!”

Thát Thát ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào cái bụng nhô cao lên của hần, đột nhiên nhớ tới chuyện lúc trước hạ hần thuốc, qua lâu như vậy, cô cũng quên bém chuyện giải độc cho hần.

Tức tưởi máu, “Đâu phải tôi cố ý, lúc ấy đột nhiên tôi bị gọi vào trong cung, sau đó một loạt chuyện xảy đến, khiến cho tôi và cậu ấy bị mất liên lạc.”

“Bây giờ tự dừng ngươi đến nơi này của ta, là vì sao?” Đệ Ngũ Uyên hơi híp mắt lại, chuyện Cố Nghê Thường đột nhiên biến mất quãng thời gian trước, hần cũng có nghe được một ít.

Thát Thát cọ cọ tay bị trói, âm thầm vui mừng trước khi rời khỏi phủ Thừa tướng, nhân tiện mang luôn theo thuốc giải độc được này.

“Tôi đưa cho anh thuốc giải.”

Trong đôi mắt Đệ Ngũ Uyên lóe lên ánh sáng, tuy rằng trên mặt không có biểu cảm gì, đã thuộc trạng thái liệt. Nhưng hơi thở gấp gấp, đốt ngón tay trắng bệch, không khỏi thể hiện ra nội tâm hần đang kích động.

Hần bước tới, rút bội kiếm từ bên hông, nhẹ nhàng móc vào, dây thừng trên cổ tay cô đứt đoạn. Nhanh nhẹn thu kiếm vào, ngạo mạn liếc cô một cái, chìa tay phải ra, “Thuốc giải.”

“Cái này...” Thát Thát ngập ngừng, nhớ tới hòm thuốc còn đặt ở trên xe ngựa.

“Nếu như ngươi dám gạt ta, nhất định để cho ngươi chết không toàn thây.”

Thát Thát khinh bỉ nhìn hần một cái, lẳng lặng tới cửa lều vải, vén rèm lên, gào to ra bên ngoài, “Tiểu Chiêu! Đi lấy hòm thuốc trên xe xuống!”

“Tiểu Chiêu?” Chẳng biết từ bao giờ, Đệ Ngũ Uyên đã chạy tới phía sau cô, một tay bắt lấy cổ tay của cô, “Nói, sao tiểu Chiêu lại đi cùng với ngươi?”

Trước đây hần đã phái nhiều người nhưng đều không có cách nào cứu thằng bé ra, sau đó, tung tích của tiểu Chiêu cũng biến mất. Chẳng ngờ, nó lại ở cùng với cô ta?!

Nhìn ánh mặt trời hắt vào gương mặt nõn nà mang theo nụ cười mỉm, một luồng khí tinh khiết thốc thẳng vào mặt. Trong bất giác, cặp mắt ngây dại.

“Tiểu Chiêu không đi cùng tôi, thì cùng với ai?” Thát Thát cực kỳ khinh bỉ anh ta lại có thể hỏi một vấn đề ngu ngốc đến thế.

Đệ Ngũ Uyên hồi hồn. Nhìn tiểu Chiêu ở bên ngoài doanh trường đang cầm một cái hòm đi tới. Khuôn mặt quen thuộc đó, thật sự là đệ đệ của hần, Đệ Ngũ Chiêu.

“Nghê Thường, giao cho chị nè.” Đệ Ngũ Chiêu hơi khó chịu nhìn binh lính hai bên đi theo, “Mấy binh lính này cứ đi theo, phiền quá đi.”

Đệ Ngũ Uyên phẩy tay áo, hai binh lính trông chừng tuân lệnh tản sang một bên.

Lúc bấy giờ, Đệ Ngũ Chiêu mới chú ý tới Đệ Ngũ Uyên đang đứng ở một bên, đối diện với đôi mắt tím thâm thúy kia, vẻ mặt Đệ Ngũ Chiêu có chút hốt hoảng. Những hình ảnh rời rạc trong đầu lại xuất hiện một lần nữa.

Chữ thù, máu tươi, ca ca...

“A!!! Em xin lỗi! Ca ca, em không hề cố ý!” Đệ Ngũ Chiêu ôm đầu, lớn tiếng khóc lóc, tựa như một đứa bé bị đẩy đến đường cùng, bất lực lắc đầu.

“Tiểu Chiêu!” Thất Thất lo lắng vỗ vai nó, cố gắng kêu nó tỉnh lại.

Nhưng thằng bé vẫn đắm chìm trong thế giới của bản thân, không ngừng xin lỗi, không ngừng kêu khóc. Dưới sự bất đắc dĩ, Thất Thất thở dài, một chưởng đánh ngất nó.

Đệ Ngũ Uyên nhìn thân thể mềm oặt của nó, vội ôm thằng bé vào trong lòng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy nước mắt, đau lòng nhủ chặt chân mày.

“Đại thần, anh có biết chuyện gì đã xảy ra không? Kể từ khi tôi gặp được tiểu Chiêu, tiểu Chiêu rất xung khắc với chuyện của anh, giống như đã xảy ra chuyện gì không hay giữa các anh ấy.” Thất Thất lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt thằng bé.

“Đi mời quân y.” Đệ Ngũ Uyên cũng không vội trả lời vấn đề của cô, ôm tiểu Chiêu nhanh chóng trở lại doanh trường, nhẹ nhàng đặt nó xuống, xoa đôi lông mày bất an của nó. Lúc này mới xoay đầu lại, cực kỳ bình tĩnh nói ra ngọn nguồn.

“Tiểu Chiêu từng bị người khác khống chế, cầm dao đâm ta bị thương, hại ta rơi xuống sông.”

Không cần suy nghĩ nhiều, có thể biết được tình hình lúc đó hung hiểm ra sao, nhưng tại sao anh ta lại dùng vẻ mặt không vấn đề gì như kia?

“Có lẽ bởi vậy, để lại trong lòng thằng bé sự áy náy mà lựa chọn mất đi trí nhớ.” Thất Thất lẩm nhẩm suy đoán.

“Tiểu Chiêu mất trí nhớ?”

Thất Thất gật đầu.

Đệ Ngũ Uyên bất đắc dĩ đưa tay sửa lại tóc trên trán cho tiểu Chiêu, nhỏ giọng nói, “Tiểu Chiêu, anh chưa bao giờ trách em cả.”

Vừa nghĩ tới ngày hôm đó, chợt nhớ tới tên con trai có gương mặt giống Cố Nghê Thường như đúc, tên hậu nhân Dạ tộc đáng sợ đó, tên là Dạ Tước Thư. Tay siết chặt, tóm chặt lấy tay của cô.

“Nói! Gần đây có gặp được tên con trai nào giống người như đúc không?”

“Đau quá! Buông ra!” Thất Thất giãy giụa khỏi tay hắn, nhớ tới gã em trai sinh đôi đáng sợ kia, bất đắc dĩ gật đầu một cái, “Đúng là có một người như vậy.”

“Dạ Tước Thư?”

“Ồ, đại thần, sao anh biết?” Thất Thất kinh ngạc.

“Kẻ đã khống chế tiểu Chiêu, chính là Dạ Tước Thư.” Đệ Ngũ Uyên nghi ngờ nhìn chằm chằm vào Thất Thất, “Dáng dấp giống nhau đến thế, cũng không phải trùng hợp. Người, và tên đó, rốt cuộc có quan hệ gì?”

“Ha ha.” Thất Thất gượng cười, bây giờ mà cô nói tên Dạ Tước Thư đó là em ruột của cô, Đệ Ngũ Uyên có vươn tay bóp chết cô không? Mập mờ đáp trả một câu, “Tôi cũng không biết.”

“Đúng rồi, đại thần, nhanh uống thuốc giải đi.” Thất Thất vội vàng đổi chủ đề, mở hòm thuốc ra, lấy thuốc giải đưa cho hắn.

Đệ Ngũ Uyên không do dự, nhận lấy liền nuốt thuốc giải xuống bụng.

“Nói đi, ta biết người ngàn dặm xa xôi đến tìm ta không phải không có chuyện gì.” Đệ Ngũ Uyên hí mắt, dẫn đầu đi ra ngoài. “Chúng ta đi ra ngoài nói đi, ở đây quấy rầy tiểu Chiêu nghỉ ngơi.”

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Thất Thất không khỏi cảm thán, nói chuyện với người thông minh đơn giản hơn rất nhiều.

Ra khỏi doanh trường, binh lính xung quanh tự giác thôi lui đến nơi cách xa.

“Đại thần.” Thất Thất do dự, có chút lo lắng không yên, “Tôi nói, nếu như tôi có thể giúp anh cứu Âu Dương Ngừ ra, anh có thể bỏ qua...”

Còn chưa nói xong, đột nhiên một người cười con tuấn mã phi như bay tới.

“Báo! Bên quân địch Hoàng đế đích thân tới chiến trận, trên thành đang tuyên chiến âm ỉ.”

“Hừ hừ!” Đệ Ngũ Uyên cũng không còn tâm tình nghe Thất Thất nói tiếp. Xoay người đi tới một cái lều, “Triệu tập tất cả binh mã, chúng ta nghênh chiến.”

“Đại thần!” Thất Thất cố gắng níu lại bước chân của hắn, nhưng hắn không chút nào để ý tới cô, bước nhanh vào lều.

Nhìn binh lính đi qua đi lại xung quanh, Thất Thất giống như một bức tranh tĩnh đi nhâm vào khung hình động, đứng hình tại chỗ.

Tại sao đột nhiên Cố Căn Hi lại tới đây? Còn đứng vào lúc cô đang cố gắng khuyên giải!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Liên lụy người vô tội, Vạn Giang bất ngờ xuất hiện

Một trận chiến, Thất Thất nhìn thấy vô số binh lính bị thương được khiêng trở về. Mùi máu tanh trộn lẫn mùi cỏ xanh tháng ba, bao trùm lấy bầu không khí có chút ẩm ướt.

Đệ Ngũ Uyên tự mình trở về doanh trường, rồi trao đổi gì đó với mấy tướng lĩnh, hai ngày qua chưa một lần thấy hắn ra ngoài. Hôm nay trời còn chưa sáng đã dẫn theo tướng lĩnh vượt qua sông, nên có lẽ sắp sửa xác chết chất đầy.

Thất Thất không tiện đi quấy rầy, chỉ một lòng chăm sóc tiểu Chiêu đã tỉnh lại.

“Bọn họ rồi đi đã ba canh giờ. Không biết tình hình chiến đấu lúc này như thế nào?” Nhìn mặt sông Khúc Giang phẳng lặng, Đệ Ngũ Chiêu bứt một cây cỏ đại bó vào trong miệng. “Đường như nước sông này đỏ thêm một chút rồi.”

Thất Thất đứng ở một bên, cũng ngồi xuống theo, thở một hơi thật dài, “Không biết cá trong nước có thể vì cuộc chiến này mà trở nên béo tốt không nhỉ?”

“Nghe Thường.” Đệ Ngũ Chiêu xoay đầu lại, nghi ngờ hỏi, “Chị nói xem, tại sao phải có chiến tranh? Mọi người chung sống hòa bình không phải tốt sao?”

Về câu nói này, Thất Thất không biết đã đọc được ở bao nhiêu bộ tiểu thuyết nữa, lúc trước chẳng cảm thấy gì, lúc này từ miệng tiểu Chiêu phun ra, chợt cảm thấy mụ Mạnh Mạnh tác giả này đúng thật là cái gì xúc phạm được người là viết ngay cái đó.

Đối diện với con người nghiêm túc của thằng bé, Thất Thất hi hi cười, vò rối tóc nó, “Bé con đừng nghĩ mấy thứ này, nghĩ ngợi thật tốt là được rồi. Những ý nghĩ ngớ ngẩn kia em nghĩ nữa cũng chẳng ra đâu.”

Đệ Ngũ Chiêu gật đầu một cái, “Em biết chị không biết câu trả lời, chỉ là, mấy lời nhảm nhí đó vẫn nên nói ít đi thì tốt hơn.” Thằng bé đứng lên, phui phui y sam, hồ hững hờ cô một cái, “Vội cả, em không phải bé con!” Dứt lời, xoay người đi về phía doanh trường.

“Bộ dạng giận dữ này không phải bé con thì là cái gì?” Thất Thất bĩu môi, lắc đầu bất đắc dĩ, đang tính theo sau. Lại đột nhiên có một binh lính mặc áo giáp đi tới.

“Phu nhân, đại nhân ra lệnh thuộc hạ dẫn ngài tới gặp người ngay lập tức.”

Thất Thất quay đầu lại, nhìn cách ăn mặc của gã, hình như là một trong những phó tướng của Đệ Ngũ Uyên. Nhìn dáng vẻ phong trần mặt mũi của gã, chắc hẳn đã phải gấp gấp chạy tới.

“Anh ta tìm tôi có chuyện gì à? Tôi là một cô gái ‘yếu đuối’, cũng chẳng thể giúp anh ta giết địch.” Thất Thất gãi gãi mũi, thản nhiên nói.

“Thuộc hạ cũng không rõ. Kính xin phu nhân xuất phát cùng thuộc hạ qua đó.” Phó tướng kia trả lời đầu vào đấy.

Thất Thất nói một tiếng vô vị, nhìn bóng lưng tiểu Chiêu tiến vào doanh trường, có lẽ thằng bé cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì. Lúc này mới nhẹ nhàng gật đầu, “Được rồi, tôi theo anh.”

*

Ngất lên ngất xuống trên thuyền, lại còn phải ngồi trên lưng ngựa chạy đến hoa mây chóng mặt, cuối cùng cũng gặp được tên đầu sỏ gây nên chuyện.

“Đại thần, nơi chiến trường máu tanh này, anh tìm tới một cô gái yếu đuối như tôi làm gì hả?” Thất Thất tức giận nói, đi thẳng tới chỗ ngồi ở một bên.

Ngẩng đầu, trông thấy cặp mắt màu tím của hắn giờ đây hiện ra tơ máu, dung nhan vốn anh tuấn, vài ngày ngắn ngủi, đã lún phún râu, nhìn vô cùng tiều tụy.

“Đại thần?” Thất Thất nghi ngờ, “Chỉ vài ngày không gặp, sao anh đã thành bộ dạng như vậy rồi.”

Đệ Ngũ Uyên không trả lời câu hỏi của cô, mím chặt môi mỏng, chần chừ đi tới.

Cúi đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt ngây thơ của cô, đột nhiên có chút không đành lòng, quay đầu đi, nhẹ giọng nói, “Thật xin lỗi!”

“Hơ?” Thất Thất không hiểu, tại sao đột nhiên anh ta lại xin lỗi cô? Vừa mở miệng chuẩn bị hỏi, bất chợt phía sau cổ nhói đau, liền ngắt đi.

Trước khi hôn mê, không khỏi thảm thán khổ, cho tới giờ đều là cô chặt ngắt người ta, chẳng ngờ giờ đây phong thủy luân chuyển, cũng có ngày cô bị người khác chặt! Thật sự đau muốn chết!

Đệ Ngũ Uyên đỡ lấy thân thể đang tuột xuống của cô, áy náy thì thầm, “Vi tiểu Ngừ, chỉ đành xin lỗi ngươi. Nếu lần này ngươi có thể tránh thoát được kiếp nạn này, tương lai Đệ Ngũ Uyên ta nhất định sẽ không bạc đãi ngươi.”

“Đại nhân! Quân địch lại tới tuyên chiến!” Bên ngoài lều có người đến báo, “Xin chỉ thị của đại nhân!”

Dần lòng, Đệ Ngũ Uyên trầm giọng nói, “Triệu tập binh mã, tấn công thành!”

“Tuân lệnh!”

*

Phía trên tường thành cao ngất, một cô gái áo trắng bị treo ở nơi đó, nhìn cái bụng nhô cao, chắc hẳn mang bầu tháng thứ tư, thứ năm. Gương mặt cô ấy đau đớn nhìn thi thể đầy đất dưới thành, bật khóc.

Cố Cẩm Hi đi tới bên cô, môi mông khê nâng, vừa đứng một góc độ chế nhạo, “Ngươi nhìn xem, ngươi trong lòng hẳn ta quan trọng biết bao, còn quan trọng hơn cả giang sơn vạn dặm này đây.”

“Bỉ ous! Ngươi dùng một cô gái đang mang thai tới uy hiếp người khác, mà không quang minh chính đại đối chiến với Uyên, không phải hành vi của một quân tử!” Âu Dương Ngừ phi nhỏ, cắn răng nghiêng lợi nói, “Lúc trước thích khách ám sát ngươi, ta không nên che chở cho ngươi, để kẻ đó giết chết ngươi mới phải! Giết chết ngươi đi! Đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa!”

“Hừ hừ!” Cố Cẩm Hi không chút nề nang một tay tóm lấy cằm của cô ấy, “Đừng quên, hiện giờ mạng của ngươi vẫn còn ở trong tay trẫm, trẫm muốn ngươi chết như nào, ngươi phải chết như thế!”

“Có bản lĩnh thì giết ta đi!”

“Có rất nhiều cách để giết ngươi, chẳng qua thế nào có lợi với trẫm nhất mới là điều trẫm mưu cầu.” Cố Cẩm Hi khinh thường, “Giết ngươi? Giống như giết một con giun con dế mà thôi, chỉ bằng một câu nói của trẫm.”

“Phi!” Âu Dương Ngừ nhổ một bãi nước bọt qua, nhưng hẳn dễ dàng lách mình tránh thoát. Đúng lúc này, dưới thành truyền đến tiếng trống trận, tiếng hô đánh hô giết, còn có tiếng bước chân dồn dập.

Cố Cẩm Hi xoay đầu, nhìn dàn quân đông nghịt cách đó không xa, đạp bụi đất chạy như bay đến. Không khỏi nhếch miệng cười, “Đệ Ngũ Uyên, bây giờ, ngươi đã quyết định xong chưa? Giang sơn hay mỹ nhân, rốt cuộc ngươi chọn cái nào? Trẫm thật sự rất hiếu kỳ đây.”

Thời điểm quân của Uyên càng lúc càng tiến gần, đột nhiên hắn phát hiện, ở giữa đoàn quân, có một chiếc xe bằng gỗ, trên xe dựng thẳng một cây cột rất cao, trên cây cột có treo một cô gái áo lục. Cố Cẩm Hi hí hóp mắt, người kia là...

Đội đến khi quân vây dưới thành, hai mắt Âu Dương Ngừ nhìn thẳng vào tướng lĩnh áo trắng ngồi trên con ngựa đen duy nhất giữa thiên binh vạn mã kia, thống thiết kêu lên, “Uyên! Đừng làm chuyện điên rồ! Kiếp này Ngừ có thể gặp được quân, yêu quân, đã là phúc phận tu mấy kiếp rồi, Ngừ không mong được cùng quân đầu bạc răng long, chỉ cầu quân cả đời bình an. Đừng vì Ngừ mà làm ra chuyện sai lầm!”

(Quân ở đây dùng để chỉ người mình thương.)

“Bịt miệng ả lại!” Cố Cẩm Hi nhíu chặt lông mày, phản phó người.

“Dạ. Thần tuân chỉ!” Thành chủ ở bên cung kính nghe theo mệnh lệnh.

Đệ Ngũ Uyên một mình đến dưới chân thành, mắt không rời khỏi Âu Dương Ngừ, “Tiểu Ngừ, nàng đừng sợ, mọi chuyện đã có ta rồi.”

“Đệ Ngũ Uyên, đồ phản tặc phản bội trẫm, nói đi! Ngươi lựa chọn đầu hàng hay lựa chọn chứng kiến Âu Dương Ngừ chết thảm trên thành hã.” Lửa giận trong mắt Cố Cẩm Hi bốc lên rõ rệt.

“Hừ! Nếu không phải bị ngươi ép buộc, Đệ Ngũ Uyên ta sẽ tạo phản sao? Đòi đòi Đệ Ngũ thế gia luôn trung thành tuyệt đối với Đại Mạch, ai mà nghĩ tới, Cố thị trong hoàng tộc sao lại có một kẻ ngu ngốc như ngươi chứ, xử oan người trung lương còn giam giữ thế thất của thần dân.” Đệ Ngũ Uyên trợn trừng đôi mắt màu tím, nghĩ tới bản thân một đời vì Đại Mạch, vì vậy mà tận tụy bảy mươi tính kẻ, không ngờ lại rơi vào kết quả như thế này.

“Còn dám ngụy biện! Ngươi nhiều lần phái thích khách tới mưu hại trẫm! Lòng bất chính, trẫm đã sớm nhìn thấu! Đừng nói ngươi không biết tí gì, trong số thích khách còn có lệnh đệ!”

“Bệ hạ, hôm nay bất luận ta nói gì, người đều sẽ không tin. Đệ Ngũ Uyên ta chỉ cầu bệ hạ có thể nhớ chút tình cũ mà thả tiểu Ngừ ra, vậy thì Đệ Ngũ

Uyên ta tuyệt đối sẽ điều động tướng lĩnh, không bước qua Khúc Giang nửa bước.” Đệ Ngũ Uyên vừa nói xong, tướng lĩnh ở bên rộ lên.

“Đại nhân! Ngàn lần không được!”

“Đại nhân, xin nghĩ lại!”

.....

“Cấm nhiều lời, lúc đầu ta dẫn binh, chính là để cứu tiểu Ngừ, ngoài tiểu Ngừ ra ta chẳng màng tới thứ khác!”

“Ha ha ha ha! Quả nhiên là phu thê tình thâm!” Cố Cần Hi đứng ở trên cổng thành, vỗ tay, “Chẳng qua, trăm vẫn lặp lại câu nói, đầu hàng hay chứng kiến trăm giết chết Âu Dương Ngừ.”

“Hừ! Đã như thế, bệ hạ, người cũng đừng trách ta!” Đệ Ngũ Uyên hừ lạnh, “Đẩy Cố Nghê Thường lên đứng đầu hàng ngừ.”

“Người trên thành hãy nhìn cho rõ! Công chúa Cố Nghê Thường của các người hiện giờ đang nằm trong tay ta, ta khuyên các người mau chóng thả tiểu Ngừ, nếu không, ta nhất định cho công chúa các người chịu hình phạt lăng trì.” Đệ Ngũ Uyên rút trường kiếm bên hông ra, chĩa thẳng vào Thất Thất trên cây cột.”

“Hả? Kia là công chúa?”

“Công chúa ở trong tay hân?”

“Làm sao bây giờ?”

.....

“Câm mồm! Kẻ nào còn dám nói bậy, giết không tha! Hoàng muội mất cách đây không lâu, các người đừng vội bị ả công chúa giả mạo này mê hoặc!” Cố Cần Hi lớn tiếng trách mắng, rất nhanh, những giọng nói kia biến mất. Nhưng từng binh lính đều cất chứa nghi hoặc đầy mắt.

“Đây là công chúa thật, nếu không tin, vậy ta cũng không còn cách nào khác, cứ nhìn ta cắt từng miếng thịt của công chúa các người như thế nào đi.” Đệ Ngũ Uyên bước từng bước một về phía Thất Thất, trường kiếm trên tay lóe sắc lạnh.

Thất Thất bị tiếng ồn ào xung quanh làm tỉnh, mở mắt, liền nhìn thấy Âu Dương Ngừ đang bị treo trên cổng thành to cao, còn chưa kịp chào hỏi đã thấy Đệ Ngũ Uyên cầm đao đi tới.

“Đại thần! Anh đang làm cái gì vậy hả?” Thất Thất rút cổ lại, nhưng toàn thân bị trói, chẳng biết nên trốn đi đâu. Cúi đầu, nhìn chân cách mặt đất chỉ ít cũng phải hai mét. Không khỏi có chút sợ hãi, “Tôi không đùa với anh đâu, mau thả tôi xuống.”

Đệ Ngũ Uyên chỉ bình tĩnh nhảy lên xe gỗ, áy náy nhìn cô, nhẹ nhàng nói một tiếng, “Thật xin lỗi, ta không thể không làm như vậy.” Trên tay vung lên, liền chặt đứt tóc dài tới eo của cô.

Vung đao chĩa thẳng vào những người ở trên cổng thành, “Các người nhìn cho kỹ, rốt cuộc có phải công chúa của các người hay không!”

“Làm thế nào đây? Nhìn rất giống công chúa điện hạ!”

“Công chúa đang gặp nguy hiểm, tóm lại chúng ta có cứu hay không?”

.....

“Câm miệng hết lại cho trăm!” Cố Cần Hi gầm lên, một tay đoạt lấy mũi tên của binh lính bên cạnh, kéo căng dây cung, đầu tên nhắm thẳng vào Thất Thất đang trên cây cột, “Trăm sẽ chứng minh cho các người thấy, kẻ kia là giả mạo! Hoàng muội của trăm đã chết lâu rồi!”

Cố Cần Hi chẳng hề lưu luyến thả tay, mũi tên giống như tia sáng, phóng thẳng tới, mắt thấy sẽ đâm vào ngực cô. Tất cả mọi người ngưng thở.

Thất Thất sợ hãi nhắm nghiền hai mắt lại, không ngờ nhân cách thứ hai lại khủng khiếp đến thế.

Đệ Ngũ Uyên cũng sững sốt, không ngờ hân dám bắn tên vào chính em gái mình thương yêu. Đợi đến khi hân nhớ ra phải chặn lại mũi tên thì đã quá trễ.

Vậy mà đau đớn trong dự đoán chẳng thấy xuất hiện, sợi dây chột nói lòng, thân thể trượt xuống dưới, nặng nề ngã xuống, vừa vịn rơi vào vòng tay ấm áp.

“Nghê Thường, nhiều ngày không gặp, hình như nặng lên nhiều rồi đó.” Giọng nói quen thuộc mang theo nỗi vui sướng không cách nào nói lên lời, thành công khiến Thất Thất kinh ngạc mở mắt.

Đối diện với cặp mắt hoa đào tràn đầy sự dịu dàng, Thất Thất đưa tay bẹo mặt y, mông lung hỏi, “Diêm dúa, sao anh lại đến đây?”

Vạn Giang Hồng gỡ bàn tay đang tàn phá bờ bãi của cô ra, “Nàng không chịu đến, ta không thể làm gì khác đành phải tới tìm nàng. Hôn nữa, đừng gọi

loạn tên của ta, Thiên Tác mới là tên thật của ta.”

“Thiên Tác... “Thất Thất lắm lắm nói, “Em vẫn cảm thấy ‘diêm dúa’, ‘tiểu Hồng’ hợp với anh hơn. Hai chữ Thiên Tác, nặng nề quá. Em không muốn đặt hai chữ nặng nề lên lưng anh.”

Vạn Giang Hồng không để tâm cười, “Tùy nàng.”

“Đừng nói chuyện nữa, mau rời đi!” Chất giọng non nớt vang lên ở một bên, bấy giờ Thất Thất mới để ý tới, tiểu Chiêu cũng ở đây, chủy thủy trên tay đặt ngay cổ Đệ Ngũ Uyên.

“Đứng thế.” Vạn Giang Hồng ngồi xuống bế bổng cô lên, ngẩng đầu, cười như không cười nhìn Cố Căn Hi, ở nơi hai quân giao chiến, đáng vẻ nhân nhả bước ra ngoài.

Thất Thất vui mặt vào ngực y, ngượng ngùng không dám ngẩng đầu lên, hơn mấy chục ngàn người nhìn chăm chăm vào, da mặt của cô còn chưa đầy tới mức đó.

“Vạn Giang... Anh.” Thất Thất đỏ mặt, cứ như vậy mà gọi y, quả thật không thoải mái bằng việc gọi là diêm dúa. Nhưng mà, Vạn Giang Hồng lại thích thú đến hai mắt sáng trưng.

“Tiểu Chiêu thì sao giờ?” Thất Thất ngẩng đầu, nhìn y, lo âu nói.

“Nàng đừng lo lắng vớ vẩn, thẳng thớm sẽ có biện pháp thoát thân, đừng lúc nào cũng coi nó như một đứa bé con. Đôi khi, nó còn phiền phức hơn người lớn rất nhiều.” Vạn Giang Hồng ấn đầu cô vào trong ngực, “Hiện giờ, chúng ta nhanh chóng nhân lúc nó chưa đuổi kịp, vui chơi một trận thỏa thích mới được!”

Thất Thất gật đầu, lúc này đây, chỉ muốn buông xuôi tất cả, nói cô phóng túng cũng được. Mặc dù cô vẫn luôn là thích gì làm nấy.

Lặng lẽ quay đầu lại, nhìn bóng dáng nhỏ bé trên chiến trường kia. Đôi mắt hoa đào của Vạn Giang Hồng âm trầm... .

Thật ra y đã ẩn nấp trong đội quân của Uyên đã hai ba ngày rồi. Đệ Ngũ Uyên nhiều lần đi qua y, cũng không đoán ra được y, nào ngờ, Đệ Ngũ Chiêu chỉ mới liếc mắt đã phá hỏng lớp ngụy trang của y.

Buổi trưa hôm nay, đột nhiên Đệ Ngũ Chiêu tới tìm y, nói là Nghê Thường có thể gặp phải chuyện không may, nên cùng nó lạng lẽ chạy tới. Hai người bàn bạc, y cứu Nghê Thường, còn Đệ Ngũ Chiêu không chế Đệ Ngũ Uyên.

Về phần Cố Căn Hi, đoán rằng cũng sẽ không ngăn cản bọn họ cứu Nghê Thường, hẳn chỉ không muốn Nghê Thường xuất hiện ở chiến trường, trở thành điểm yếu của hắn thôi. Người nào mang Nghê Thường đi, hẳn chẳng quan tâm, Bởi vì, hắn là một đế vương, đế vương vô tình.

Mà điểm này, Vạn Giang Hồng y, cả đời này đều không làm được.

Cúi đầu, nhìn cô gái thiu thiu ngủ trong lòng, nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

Chất độc Nghê Thường này đã ăn sâu tận xương tủy, có lẽ đã không còn thuốc nào có thể cứu được y nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thập lý tước thư, vạn giang nghê thường

Hoàng cung Đại Yến.

Tiếng tiêu du dương không biết từ nơi xa thẳm nào bay đến. Bàn tay đang muốn hái cành đào, bỗng chốc khựng lại, vô thức run rẩy thu về.

“Tất cả các người lui xuống, không có phân phó của ta, không ai được vào.” Thập Lý Dạ thân nhiên mở miệng, nhưng kích động dưới đáy mắt lại hóa thành ngôi sao, chói sáng linh động.

“Dạ.” Hai tiểu nha đầu hầu hạ cung kính hành lễ cẩn thận, yên lặng không tiếng động rời khỏi nơi này.

Thấy bên cạnh không còn ai khác, nàng ta hưng phấn ngửa đầu nói, “Công tử, cậu tới thăm Thập Lý sao?”

Đang nói, chỉ thấy một bộ đồ đen rơi xuống sau lưng. Cậu nở nụ cười hiếm thấy, vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai của nàng, “Ồ đây này.”

Thập Lý Dạ xoay người, ngây dại nhìn nụ cười trên mặt cậu, “Công tử, từ sau khi cậu biết được thân thế, chưa từng cười như vậy nhiều năm rồi.”

“Ừ hừm...” Dạ Tước Thư nhú mày, bắt giác thu lại nụ cười, “Đã lâu không gặp. Với cả...” Cậu ta có chút lo lắng quan sát nàng, “Thương thế của ngươi sao rồi? Giờ đỡ hơn chưa?”

Thập Lý Dạ tỉnh nghịch lè lưỡi, chỉ vào ngực, “Chỗ này nè, nhưng không nghiêm trọng lắm đâu.”

“Công tử, đi theo tôi!” Giống như nàng chợt nhớ ra gì đó, kéo tay của cậu, chạy sâu vào trong cánh rừng.

Dạ Tước Thư không mở miệng hỏi, chỉ ngây ngốc nhìn bàn tay của hai người nắm thật chặt, bao lâu rồi, bao lâu chưa cầm tay nhau? Vì báo thù, cậu đã vứt bỏ đi quá nhiều, tình thân ---- Cố Nghê Thường, tự do ---- bản thân, còn có, tình yêu cậu vẫn không chịu thừa nhận ---- Thập Lý Dạ.

Vẫn nhớ rõ năm mười tuổi ấy, khi cậu biết được thân thế của mình, cầm uất giam mình trong phòng, chính Thập Lý Dạ đẩy mở cửa, nhào vào ngực cậu khóc, nói không biết bao lần, “Tước Thư Tước Thư, nếu khổ sở thì cứ khóc đi, Thập Lý sẽ cùng cậu. Bọn chúng nợ Tước Thư, Thập Lý sẽ đòi bọn chúng thay cậu! Tước Thư Tước Thư, chớ nên khổ sở, cậu thương tâm, Thập Lý cũng đau lòng lắm.”

Cũng là năm đó, cậu không còn gọi nàng là ‘Thập Lý’ nữa, mà nàng, mở miệng, chỉ có hai chữ ‘công tử’.

Mười sáu tuổi, cậu, giấu đi tình yêu dành cho nàng sâu tận đáy lòng, tự tay đẩy nàng vào lòng một tên nam nhân già.

Ngày rời khỏi Lạc Anh sơn ấy, Thập Lý Dạ chỉ dịu dàng cười, dịu dàng vuốt ve má phải của cậu, “Công tử, chờ cậu báo xong thù lớn, đừng quên tới đón Thập Lý, cho dù là thi thể, Thập Lý cũng thuộc về nơi này. Nơi đây có công tử.”

.....

“Công tử! Công tử!”

“Hà?” Dạ Tước Thư giật mình tỉnh lại, bấy giờ mới phát hiện bọn họ đã ở sâu trong rừng đào, cánh hoa đào màu hồng hé nở khắp nơi rục rờ lung lay đón gió, đẹp đến vô ngần.

Cậu không khỏi có chút ngây ngốc, hoa đào giống vậy, tình cảnh giống vậy, tám năm trước đã từng trông thấy, khung cảnh giống y, cũng chỉ có hai người. Nghi hoặc quay đầu lại nhìn nàng, “Đây là?”

Thập Lý Dạ cười cong đôi mắt, “Công tử người cũng nhớ phải không. Cảnh vật nơi đây rất giống với Lạc Anh sơn của chúng ta. Công tử, còn nhớ rõ nguyện vọng mà hai chúng ta cùng hứa trong rừng hoa đào khi đó không?”

Đáy mắt Dạ Tước Thư mang theo vài tia hỗn loạn, giống như vết thương giấu kín ở trong lòng nhiều năm qua bất thành linh bị kéo ra ngoài, cậu hốt hoảng, mặt không chút thay đổi nói, “Không nhớ.”

“Không nhớ ư...” Hụt hẫng trong lời của nàng, sao Dạ Tước Thư không nghe ra, chẳng qua trong lòng cậu hiện giờ ngoại trừ báo thù đã không bỏ thêm được điều gì khác nữa rồi.

Thập Lý Dạ mất mát thả tay của cậu ra, lùi về phía sau hai bước, đột nhiên cung kính hướng cậu hành lễ, “Trước là Thập Lý thất lễ, kính xin công tử đừng trách. Không biết lần này công tử đến là có chuyện gì muốn phân phó Thập Lý.”

“Ngươi...” Dạ Tước Thư đối với sự xa cách bất chợt của nàng, lúng túng vươn tay muốn lại gần nàng hơn, nhưng lúc hơi đưa lên, đột nhiên nghĩ đến tình cảnh hiện tại của bọn họ, cuối cùng đành thờ dãi, xoay người sang chỗ khác, “Ta chỉ tới xem một chút, ngươi bị thương có nghiêm trọng, có ảnh hưởng kế hoạch sau này của ta không thôi.”

“Thật ư?” Dáng vẻ rung rung chực khóc, bất kể là ai cũng sẽ không đành lòng.

“Ngươi đã không sao, vậy ta cũng nên đi thôi.” Dứt lời, không dám nhìn vào mắt nàng, xoay người rào bước về nơi hoa đào thưa thớt.

Thập Lý Dạ nhìn ngọc bội bán nguyệt trên tay, “Nếu đã không nhớ, sao còn đeo miếng ngọc kia?”

*

Phía bên kia, Vạn Giang Hồng dẫn Thất Thất đến một trấn nhỏ phía trên khá bình yên. Thiên hạ đã loạn, bọn họ chỉ cầu xin một phút bình an.

Giữa sắc trời đêm, hai người một trái một phải ngồi trên nóc nhà, nhìn lên bầu trời thưa thớt sao, trò chuyện nhát gừng.

"Diêm dúa....."

“Hừ?” Vạn Giang Hồng bắt mẫn nhú chặt chân mày, “Lần trước nàng đâu có gọi như vậy.”

“Tiểu Hồng?”

Vạn Giang Hồng cương chiều véo mũi của cô, cười cong mắt, “Thật là bướng bỉnh, phải gọi là ‘Anh Vạn Giang’.”

“Buồn nôn như thế, sao em có thể gọi chứ?” Thất Thất nhủ chặt chân mày, kiên quyết không thừa nhận.

Y híp mắt, “Nói dối mũi sẽ dài!”

“Hừ! Em cũng đâu phải Pinocchio!” Thất Thất tóm lấy tay của y, không để nó tiếp tục bắt nạt cái mũi của cô nữa, “Vào đề chính!” Cô ho khan hai tiếng, “Thành thật đi, anh xuyên qua từ thời gian nào hả? Sao không thấy trong truyện viết?”

“Cái này thì...” Vạn Giang Hồng hơi đảo mắt, bồn chồn, “Nàng đã hỏi, vậy ta đành nói thật thôi.” Nhìn thẳng vào đôi mắt tò mò của cô, Vạn Giang Hồng nghiêm túc nói, “Thật ra ta xuyên qua từ năm Khang Hi thứ 49.”

“Cái gì cơ? Năm Khang Hi thứ 49? Vậy là cứu long đoạt vị* đó có biết không?” Hai mắt Thất Thất như chó sói hiện ra ánh sáng màu xanh lục.

(Cứu long đoạt vị: là sự kiện các con của hoàng đế Khang Hi tranh đoạt ngôi vị hoàng đế tại thời Thanh triều. Khi đó Hoàng đế Khang Hi có 24 người con trai, trong đó có 9 người con tham dự tranh đoạt ngôi vị hoàng đế.)

Đứa nhỏ đáng thương, thế mà con bé cũng tin được lời bịa đặt vu vơ này, tác giả bày tỏ sự đau lòng khôn xiết, lúc trước chọn một kẻ ngu ngốc xuyên vào truyện, là bước đi sai lầm của bà.

“Biết chứ, đúng thật là gió tanh mưa máu...” Vạn Giang Hồng rầu rĩ, con ngươi một đen một đỏ thâm hiểm, “Đó là một đêm nguyệt hắc phong cao...”

(Nguyệt hắc phong cao: đêm không trăng gió lớn, thích hợp giết người phóng hỏa.)

“Khoan đã khoan đã!” Thất Thất cắt ngang lời y, giật giật tay áo của y, nũng nịu gọi, “Anh Vạn Giang ~ Vậy anh có gặp Tứ a ca, Bát a ca, Thập tam Thập tứ a ca, với cả Thập Thất a ca không? Mấy người ấy có đẹp trai không?”

Vạn Giang Hồng mất hứng, lạnh lùng hàm hừ, “Mấy ông chú thô tục đấy chết vì xấu hổ rồi.”

Thất Thất biết, y là đang ghen, nịnh nọt nói, “Hi hi, bắt lộn bọn họ đẹp trai cỡ nào, anh không đẹp bằng ra sao, em sẽ không hồng hạnh xuất tường đâu, nhưng mà nếu bọn họ cũng xuyên qua, vậy thì chưa biết được.”

“Hừ!” Vạn Giang Hồng đem mặt tiến tới trước mặt cô, “Nhìn kỹ lại đi! Tuyệt sắc đường này ở ngay trước mặt của nàng, nàng lại còn xem thường hả!”

“Em nói anh đừng đau lòng nhé, mặt quá trắng quá gầy, mũi quá thẳng, mắt quá lớn, lông mi quá dài, miệng quá nhỏ, giọng nói quá dịu dàng, tóc quá mượt, thật sự là đau mắt!” Thất Thất vô cùng bất đắc dĩ buông tay.

Vạn Giang Hồng thật sự muốn ném cô xuống, kim chế, cuối cùng chỉ ấn mạnh đầu của cô vào ngực, khá là bất lực mà nói, “Nàng... Rốt cuộc có khiếu thẩm mỹ không hả?”

“Em vẫn luôn tự hào với khiếu thẩm mỹ của bản thân nhé. Em thấy Đệ Ngũ Uyên kia rất đẹp trai, còn có Cố Cận Hi đáng yêu, tiểu Chiêu thì vô cùng ngây thơ.”

“Phi! Đệ Ngũ Uyên đẹp trai chỗ nào chứ, mặt thì liệt, lớn lên trông như Bao Công, khó nhìn muốn chết; còn có Cố Cận Hi đáng yêu chỗ nào hả, thịt trên mặt quá nhiều; về phần tiểu Chiêu, ngang ngược vô lễ, ngây thơ chỗ nào.”

“Thế anh thấy em lớn lên như nào?” Thất Thất nhe răng, ngứa đầu, để lộ hàm răng trắng đều tăm tắp.

“Hừm...” Vạn Giang Hồng trầm tư, cẩn thận suy xét khuôn mặt của cô, “Trên mặt quá ít thịt, mắt quá to dọa người, trong mắt luôn có hơi nước, rất dễ khiến người khác phạm tội, quan trọng nhất là...”

“Là gì?”

“Ngực nàng quá bé.” Y cười hề tiện.

“Con mẹ nhà người mới không có ngực ấy, dám nghi ngờ lão nương ngực bé! Đi chết đi!” Thất Thất lập tức bộc phát, vùng vẫy muốn khỏi ngực y, lại bị y kẹp chặt lại, không thể động đậy, Vạn Giang Hồng thờ dài, “Tinh khí còn rất đáng ghét nữa, nhưng mà... Người sống trên đời cũng chỉ trải qua một kiếp mà thôi, vừa vận nàng có thể làm kiếp nạn cho ta rèn luyện.”

“Anh nằm mơ đi, còn muốn vượt qua một kiếp á?! Chết đi đồ con lừa ngu ngốc! Đi mà tìm ni cô của anh đi!” Thất Thất cọ răng, tiếp tục giãy giụa.

“Ha ha, ni cô á, không phải có sẵn một ni cô là nàng rồi ư.” Vạn Giang Hồng ghim chặt lưng của cô, không để cô thoát khỏi.

“Đi chết đi! Anh mới là ni cô! Tám đời anh là ni cô!” Thất Thất tức giận, không thoát ra nổi, vạch y phục của y, cắn một cái vào ngực của y.

Một tiếng hét thê lương thảm thiết, “Sao biến thành người rồi mà vẫn càn quấy như vậy hả, lúc còn là hồ ly vẫn tốt hơn. Ai Ai.”

Thất Thất nhả ra, “Hồ ly là tôi, bây giờ cũng là tôi, khác nhau chỗ nào?”

Vạn Giang Hồng nhìn cô từ trên xuống dưới, cười đến bí ối, Thất Thất không khỏi rung mình một cái, “Hồ ly không mặc đồ.”

“Đồ dè xòm chết tiệt nhà anh! Một ngày không phóng đăng sẽ chết à! Sẽ chết à sẽ chết à!” Thất Thất tóm lấy tay y cắn từng miếng một.

“Cứ cắn thoải mái đi, dù sao người của ta đều là của nàng rồi, tùy nàng xử trí.” Vạn Giang Hồng cũng chiều cười, dịu dàng đến rung rung hai mắt, tuy rằng đau đớn vô cùng, nhưng không chịu rút tay ra.

Yên lặng, nhả miếng, Thất Thất nhìn y, không khỏi có chút thương cảm, “Anh đọc quyển truyện kia chắc là đã biết rồi.”

“Truyện?” Vạn Giang Hồng thắc mắc, từ dưới thân rút ra một quyển tiểu thuyết, “Nàng nói cái này hả?”

Thất Thất co quắp mặt, “Anh lại dám dùng nó lót mông cho anh?”

"Tiện tay thôi."

“Vậy anh chắc biết.” Thất Thất nhìn ánh mắt của y, vô cùng nghiêm túc, “Em là người bên ngoài truyện, mà anh là người bên trong quyển truyện này, là nhân vật do tác giả xây dựng nên, chúng ta, không phải cùng một chiều không gian. Chiều không gian, anh có hiểu nghĩa là gì không?”

“Ừm, đại khái hiểu được.” Vạn Giang Hồng gật đầu, chỉ là nụ cười bất cần đời trên khuôn mặt không hề có một tí phiền nhiễu nào.

“Sao anh còn có thể cười được chứ?” Thất Thất nhụt chí, “Anh có nghĩ tới không? Có lẽ một ngày nào đó em sẽ rời khỏi bộ tiểu thuyết này, như thế chúng ta thật sự đời đời kiếp kiếp không gặp được nhau nữa rồi.”

“Vậy thì sao chứ?” Vạn Giang Hồng véo mũi của cô, “Lúc này chúng ta ở bên nhau là được rồi, suy nghĩ nhiều như vậy làm gì, chỉ tự tìm phiền não mà thôi! Hơn nữa, mấy chuyện phiền toái này để ta xử lý, nàng đừng nên lo lắng.”

Dưới bầu trời đêm, ánh mắt của y đẹp xinh dị thường, Thất Thất bình tĩnh, đúng thế nhỉ, chỉ cần bây giờ ở bên nhau là được. Dài lâu là gì, ngắn ngủi là gì, chỉ cần từng có được, dù là một cái chớp mắt, cũng là mãi mãi.

Đến khi phục hồi lại tinh thần, phát hiện mặt y dần dần áp lại gần, từng xem qua rất nhiều phim kịch trên TV, nhưng điểm EXP kinh nghiệm thực chiến đến nay bằng không (không tính tiểu Chiêu và tên Đệ Ngũ Uyên số sảng không có cảm tình). Mặt đỏ bừng, không biết phải làm gì.

“Đồ ngốc, nhắm mắt vào!” Vạn Giang Hồng bực mình khề мэng.

Thất Thất nhắm chặt hai mắt lại, nghe tim mình bất chợt tăng nhanh. Có phải khi đối mặt với người mình thích, sẽ khẩn trương như vậy không?

Môi của y, mang theo mùi hương hoa quế, hơi thở ấm áp phảng phất quanh quần nơi gương mặt, dần dần khiến cho cô thả lỏng hơn rất nhiều. Chậm rãi nói lòng hàm răng, mặc cho cái lưỡi của y càn quét trong miệng của cô.

Hô hấp của Vạn Giang Hồng dần dần gấp gáp, lòng bàn tay xoa xoa lưng cô, di chuyển từng chút một xuống dưới...

“A!” Một tiếng kêu thảm thiết từ dưới phòng vang lên.

Nhiệt độ biến mất trong chớp mắt, khiến cô hự hẫng mờ mắt, đột nhiên phát hiện người vừa rồi còn đang nhiệt tình với cô đã biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một tiểu thiếu niên kiêu ngạo đứng thẳng tắp.

Gió đêm cuốn lên vạt áo của nó, phong thái tuyệt hảo như thế, bắt đầu từ bao giờ, tiểu thiếu niên của cô đã lớn dường này rồi?

“Tiểu Chiêu...” Thất Thất ngây ngẩn.

Đệ Ngũ Chiêu xoay đầu lại nhìn cô, đầu đón nơi đáy mắt cất giấu trong con ngươi đen như mực, “Nghê Thường, hán ta vô lễ với chị, chết tiệt!”

Một đêm này, không trăng, gió lớn, Thất Thất cực kỳ đau đầu...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Nghê Thường bỏ trốn, cầu xin trong làn nước

Ngày hôm sau trời vừa hửng sáng, lúc Thất Thất đang cùng với Đệ Ngũ Chiêu ăn sáng dưới lầu, Vạn Giang Hồng đỡ hông, khập khiễng, tràn đầy u uất nhìn hai người họ, từ từ đi xuống lầu.

“Anh.... Có ổn không?” Thất Thất chỉ chỉ hông của y.

Vạn Giang Hồng kêu rên một tiếng, rất thân nhiên ngồi vào giữa, tách rời hai người bọn họ, ánh mắt cực kỳ ngây thơ, “Ui ui! Nghe Thường, đau muốn chết! Đau chết được! Nàng xoa xoa cho ta đi.”

“Hừ! Ngươi không ngã chết đúng là ông trời mù mắt rồi.” Đệ Ngũ Chiêu cảm một cái bánh bao hung tợn cắn xé.

“Nghe Thường, nàng nhìn này, còn gì là người nữa.” Vạn Giang Hồng nhân cơ hội tựa đầu lên vai cô, đắc ý khiêu khích Đệ Ngũ Chiêu, “Nghe Thường, tôi qua đau đến nổi cả đêm ta không tài nào ngủ nổi.”

Thất Thất nhìn vào cái bộ mặt vô liêm sỉ của y, nhớ tới một màn nhiệt tình đêm qua, chợt có chút mắt tự nhiên, phút chốc quên không gạt cái tay của y đang lén lút vươn tới ôm eo cô.

Đệ Ngũ Chiêu phòng mồm, đặt xuống nửa cái bánh bao đang cắn dở, phui sạch tay, ôm đầu rồi bắt đầu kêu đau. Nhân cơ hội Thất Thất khản trương lo lắng, thuận thế chui vào trong lòng cô, mở miệng cắn mạnh vào hai cái tay kia của Vạn Giang Hồng.

Vạn Giang Hồng bị đau, rụt tay về, bất mãn trừng mắt nhìn thẳng bé.

Chớp mắt vài cái, Đệ Ngũ Chiêu vô cùng tự hào, dán chặt mặt vào ngực của cô, làm nũng nói, “Nghe Thường, đầu của em đau quá!”

“Đề chị xoa cho em.” Thất Thất đưa tay, nhẹ nhàng ấn đầu của nó, chậm rãi xoa, “Như vậy có đỡ hơn chút nào không?”

Đệ Ngũ Chiêu quay đầu sang, làm mặt quỷ với Vạn Giang Hồng, ngay lúc y đỏ mặt, tiếp tục dụi, “Để chịu lắm, Nghe Thường xoa tiếp cho em đi.”

“Hừ!” Vạn Giang Hồng tròn to hai mắt, đứng dậy, “Nghe Thường, nàng đừng để bị nó lừa, thẳng nhai này chỉ giả bộ thôi!”

“Nghe Thường, đầu của em đau thật mà.” Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu, mãnh liệt chớp mắt, đôi mắt to ướt át, ánh mắt cực kỳ vô tội.

Thất Thất đồ dành vuốt mặt thẳng bé, gật đầu nói, “Ừ, chị biết mà, tiểu Chiêu chắc chắn sẽ không nói dối đâu.”

“Nghe Thường, cái thẳng nhai chết tiệt này thật sự đang giả bộ đó!” Vạn Giang Hồng thấy Thất Thất chẳng có chút nghi ngờ nào, không khỏi có chút tức giận, giọng điệu không tránh khỏi nặng nề hơn.

“Này, đừng quên anh là người lớn rồi, đi bắt nạt một đứa bé, có phải bị điên rồi không.” Thất Thất hí mắt, cực kỳ khinh bỉ nhìn chằm chằm vào y.

Nhìn bộ dạng lén lút đắc ý của Đệ Ngũ Chiêu, phút chốc một chậu lửa giận không có chỗ để xả, ngồi phịch xuống, cầm bánh bao dòn sức gặm liên tục.

Giữa lúc Đệ Ngũ Chiêu đang âm thầm hô vang thắng lợi, đột nhiên Vạn Giang Hồng cầm bánh bao mặt lộ vẻ dục dăng, “Lớp vỏ của cái bánh bao này, mềm non mê người, hương thơm lan tỏa, tựa như cánh môi của Nghe Thường, khiến người ta lưu luyến.”

Thất Thất đỏ mặt, thì thầm nhỏ giọng, “Loại chuyện như vậy còn dám nói ra, đồ không biết xấu hổ.”

Nhìn dáng vẻ âm thầm cắn răng của Đệ Ngũ Chiêu, Vạn Giang Hồng hô vang sáng khoái, tiếp tục cười hí mắt, “Bất luận là hồ ly hay người, nụ hôn đầu của Nghe Thường đều dành cho ta hết, thật sự là vinh hạnh, đây chính là cái gọi là số trời đã định, trời sinh một cặp nhĩ.” Tiếp tục cười khà khà.

Thất Thất chỉ vào, “Chuyện ồm. hồ ly thì đúng, nhưng mà với người... hình như không phải lắm.”

“Cái gì?!” Vạn Giang Hồng nhất thời đen mặt, một chương vỗ lên bàn, tiểu Chiêu cũng đen mặt, chui ra khỏi ngực của cô, đập một chân lên ghế băng ngồi, hai người trằm miệng một lời, “Nói, là tên gian phu nào?!”

Đối diện với ánh mắt chất vấn giống nhau như đúc của hai người, Thất Thất co rúm, cười gượng hai tiếng, “Ha ha, không phải là em sao, tiểu Chiêu. À, chị quên mất, em đang mất trí nhớ.”

Lời này vừa nói ra, một người đỏ mặt, người người đỏ mặt, Vạn Giang Hồng xách gáy thẳng bé kéo về phía hậu viện, “Đi, chúng ta đi quyết đấu.”

“Hừ! Ai sợ ai chứ!” Đệ Ngũ Chiêu tránh thoát khỏi y, sải bước theo y đi ra hậu viện.

Thất Thất cắn bánh bao, im lặng, giống như đột nhiên nhớ tới gì đó, hét với về phía bóng lưng bọn họ, “Nhớ đánh xong thì quay về dọn dẹp bàn nhé. Còn nữa, diêm dúa, hồng của anh khỏi rồi à?”

Vạn Giang Hồng gượng gạo, ôm hông, khắp khiêng dắt Đệ Ngũ Chiêu tới hậu viện.

Nhân lúc hai người bọn họ đi hậu viện, Thất Thất lẳng lặng chạy ra ngoài. Từ lúc bị Vạn Giang Hồng dẫn tới cái tiểu viện này, y liền cấm cô đi ra ngoài.

Nhưng cô lại cực kỳ quan tâm tình hình thiên hạ, Âu Dương Ngữ có được cứu không? Còn Cố Cẩm Hi, Đệ Ngũ Uyên nữa, kết quả trận chiến đó như thế nào?

Trong lòng cứ luôn bồn chồn, chẳng vì được ở một nơi an toàn mà có thể vui bớt. Cô nóng lòng muốn biết rõ, dù chỉ là một cái kết quả.

Đợi đến khi Vạn Giang Hồng và Đệ Ngũ Chiêu thương tích đầy mình trở về tiền sảnh, mới phát hiện người đáng lẽ phải ngồi yên tại chỗ, đã sớm biến mất không tăm hơi.

Sắc mặt Vạn Giang Hồng nhất thời trắng bệch, hô to một tiếng “hồng bát” rồi xông ra ngoài.

Đệ Ngũ Chiêu nhủ chặt lông mày, đại khái cũng đoán được chuyện gì, kéo tay áo của y, “Ngươi hướng Đông, ta hướng tây.”

Vạn Giang Hồng gật đầu rồi chạy về phía Đông.

*

Lúc này, Thất Thất giấu quyền tiểu thuyết kia ở trong áo, vác một cái bọc, đang đứng ở bờ sông cò kè mặc cả với tên chèo thuyền.

“Chỉ là một con sông hẹp, lại thu những mười tiền đồng, lừa bà à.” Thất Thất nghiêng răng.

Tên chèo thuyền chống cây gậy trúc, vẻ mặt không quan tâm, “Hiện giờ binh hoang mã loạn, có thuyền chở người sang sông đã may mắn lắm rồi, mười xu tiền đồng, một cắc cũng không được thiếu.”

“Đừng có cho là chỉ có mình nhà mi chống thuyền, bà chờ thêm một lúc nữa ở đây, không tin ngoài tên lòng dạ độc ác mi ra, sẽ không còn người nào chèo thuyền nữa! Hừ!” Thất Thất bực mình, lúc trước đi quá gấp gáp nên chỉ kịp mang theo một ít trang sức cầm cổ lấy bạc vụn, còn mang theo cả quyền tiểu thuyết này nữa, nào có dư tiền cho tên thương nhân lòng lang dạ sói này.

“Hừ, tùy ngươi.” Tên chèo thuyền ngồi ở trên thuyền, chẳng tỏ vẻ nóng vội gì cả.

Thất Thất bực tức, chuẩn bị đến bên cạnh tìm một chỗ nghỉ ngơi chốc lát, nào ngờ, đột nhiên nghe thấy tiếng Vạn Giang Hồng truyền đến từ đằng xa. Trong lòng cả kinh, vội cúi đầu, nhảy lên trên thuyền.

“Đi mau đi mau lên! Mười tiền đồng, ta đưa.” Lúc này đây Thất Thất chẳng để ý được nhiều thêm, nếu bị Vạn Giang Hồng phát hiện, không chừng sẽ không chạy được nữa.

Chuyện cô cần làm quá mức nguy hiểm, mà cô thì không muốn kéo bọn họ xuống nước thêm lần nào.

“Hừ hừ, mười lăm tiền đồng, nếu không ta không đi.” Tên chèo thuyền nhìn bộ dạng sốt vó của cô, tăng giá tại chỗ.

“Mi cướp tiền à! Vừa rồi chính miệng mi nói là mười tiền đồng, sao đã tăng giá rồi!” Nếu như Thất Thất không phải đang cần chống thuyền, thật sự muốn đẩy cái tên chèo thuyền lòng dạ hiểm độc này xuống nước.

“Ta thích thế, nhanh đưa tiền, nếu không ta không đi.”

“Được, mi giỏi!” Thất Thất cắn răng nghiêng lợi, lấy từ trong bọc quần áo ra mười lăm xu tiền đồng đặt vào cái tay đang xòe ra của gã.

Gã chèo thuyền đếm đếm, nở ra nụ cười thỏa mãn, nhét mười lăm xu tiền đồng vào trong ngực, nâng sào trúc lên liền chống thuyền lướt tới bờ bên kia.

“Nghe Thường!” Lúc cách bờ bên tầm 20 30 mét, chắc hẳn Vạn Giang Hồng đã phát hiện Thất Thất ở trên thuyền, mắt y đỏ ngầu, trong âm thanh điên cuồng mà tuyệt vọng, “Nghe Thường, mau trở về đi, ta không cho phép nàng rời khỏi ta!”

Thất Thất đứng ở đầu thuyền, không dám nhìn mặt y, “Anh về đi, đợi em làm xong chuyện, sẽ trở về tìm anh.”

“Nàng mau quay lại! Có chuyện gì thì chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp được không?” Vạn Giang Hồng cầu xin, hèn mọn như thế, bất lực như thế.

Thất Thất lắc đầu.

“Đã thế, ta sẽ dùng cách của mình để giữ nàng lại.”

Cô còn chưa kịp mở miệng, chỉ nghe ‘tùm’ một tiếng vang lớn, rất đông người xung quanh hô lên, “Nhìn kia, có người rơi xuống nước rồi!”

Thất Thất ngẩng đầu, nhìn nơi Vạn Giang Hồng vừa đứng đã không thấy người đâu, trong nước sông lăn tăn một vòng gợn sóng. Y cũng không quấy đạp, mặc cho bản thân chìm dần vào trong lòng sông.

Nếu nàng dám rời đi, thì nhìn ta chết ở trước mặt nàng...

“Mau cứu người!” Thất Thất không hiểu vì sao y lại phải ép buộc cô đến thế, khóc lóc gào thét, nhưng người trên bờ chỉ tò mò rướn cổ, nhìn xem bao giờ người rơi xuống nước mới nổi xác lên.

Mất thấy thời gian y ở trong nước trôi qua từng giây từng phút, cô cũng không để ý cái gì là tôn nghiêm nữa, giật ống tay áo của người chèo thuyền, quỳ trước mặt gã, “Cầu xin anh cứu anh ấy!”

Gã chèo thuyền vươn tay, xòe ra, “Năm mươi xu tiền đồng.”

“Được, tôi đưa cho người hết, cầu xin anh nhanh chóng cứu anh ấy! Nhanh lên! Nhanh lên mà!” Nước mắt lã chã, hoảng loạn luống cuống.

Gã chèo thuyền thờ ơ liếc qua cô, xong mới cời áo ngoài, cầm thẳng người xuống, tiến vào trong nước.

Cầu xin người, cầu xin người, cầu xin người, tuyệt đối không được có chuyện!

Chờ đến khi y được cứu lên bờ, người vây xem thờ dài thườn thượt, giống như không được nhìn thấy kết quả như trong tưởng tượng, thất vọng tán ra. Thất Thất không hiểu, tại sao chiến tranh trước mắt kia không chỉ xóa bỏ tên họ mà còn cạo mòn lương tâm người ta.

“Đưa tiền.” Gã chèo thuyền vừa lau nước trên người, vừa lạnh lùng mở miệng.

Thất Thất trên mặt còn vương lệ, bạc trong bọc vút tới hết, “Chẳng lẽ ngoài tiền ra, trong mắt mấy người không còn nhìn thấy được điều gì khác ư?”

Gã chèo thuyền cười mỉa mai, “Quá là quá ngây thơ.” Lắc đầu một cái, nhảy lên thuyền, chèo thuyền rời đi.

Thất Thất không quan tâm tới gã chèo thuyền kia nữa, đưa tay vỗ vỗ mặt Vạn Giang Hồng, nhưng y không có bất kỳ phản ứng nào, cô cuống cuống cúi đầu nghe tim của y, nhịp tim yếu ớt.

Nhớ lại kỹ thuật hô hấp nhân tạo từng học, chỉ là cô chưa từng có kinh nghiệm, dùng sức ấn ngực của y, gọi tên y không biết bao lần, “Vạn Giang Hồng! Anh tỉnh ngay cho lão nương! Đừng giả chết với tôi! Anh không phải đã nói chỉ cần tôi rời khỏi anh thì anh sẽ chặt đứt chân tôi sao? Chân của tôi còn ở đây, sao anh có thể chết hả? Anh mau tỉnh lại đi...”

Nói xong, không biết vì sao, những hình ảnh xưa cũ kia không ngừng tái hiện trong đầu. Y ngang ngược trên xà nhà, khi cười xấu xa thì khoe môi bên phải sẽ hơi nhếch lên, còn có lúc y liếc mình che chở cho cô nữa, tình cảm cô dành cho y, sao có thể cứ thế mà chết được?

Cúi đầu, mô phỏng theo trí nhớ tư thế hô hấp nhân tạo trong sách giáo khoa, áp lên môi của y. Lại nâng đầu lên, đưa tay ấn ngực của y.

“Chúng ta còn chưa thề non hẹn biển đâu, sao anh có thể cứ vậy mà rời đi chứ?”

“Lão nương còn chưa cầm tay anh chán chê đâu, sao anh dám cứng đầu cứng cổ tự tìm đường chết hả? Tiểu Minh của chúng ta còn chưa sinh! Đồ khốn nhà anh không được chết!”

Tại sao anh ấy vẫn bất tỉnh? Tại sao cô đã cố gắng đến thế vẫn không cách nào khiến y mở mắt ra, tại sao, khi cô tưởng rằng đã làm đúng, nhưng kết quả lại chứng minh cô đã sai, tại sao lại muốn đoạt anh ấy đi?

“Em vẫn còn chưa nói với anh một câu, em thích anh, sao anh cứ vậy mà đi hả?”

‘Lách tách’, nước mắt rơi xuống trên mặt y, rốt cuộc Thất Thất vỡ òa nhào vào ngực y, khóc không thành tiếng, “Thật xin lỗi, thật xin lỗi! Em chỉ không muốn làm chàng khó xử, không ngờ rằng lại thành ra như vậy. Thật xin lỗi!”

Đột nhiên, người vốn đang nằm chết, bất chợt ho lên, phun ra một ngụm nước sông, từ từ mở mắt. Nhìn Thất Thất vẫn đang gào khóc ở lồng ngực, cứ như vậy mà nở nụ cười vui mừng.

Vỗ lưng của cô, “Không phải nàng muốn nói với ta là thích ta à? Ta nghe đây, nàng nói đi.”

“Hả?” Thất Thất kinh ngạc, ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt một đen một đỏ của y, vô cùng nghiêm túc, không khỏi sùng sốt, “Anh chưa chết?”

“Không tóm được nàng vào trong tay, sao ta có thể chết được.” Vạn Giang Hồng nháy mắt mấy cái, kéo lên khoe môi, “Trước đây vài ngày Quý Thủ có bán một loại thuốc có thể hôn mê dưới nước, chỉ cần ở trong nước, sẽ xuất hiện trạng thái chết giả, nhưng vừa lên trên bờ, ba khắc chung sẽ tỉnh lại.”

“Vậy thì...” Thất Thất đỏ mặt, không dám nhìn y, ánh mắt lay động, “Vậy thì trong lúc chết giả, có thể nghe được âm thanh bên ngoài không?”

“Ha ha...” Vạn Giang Hồng cười bi ôi, “Đáng lẽ là không thể, nhưng mà sau khi được ta cải đổi, vừa rồi thử một lần, quả nhiên có thể nghe được hết tất cả. Nên là...”

“Nên là anh đi chết đi!” Thất Thất then quá hóa giận, đứng lên, một cước đá y vào trong nước.

Nào ngờ, trong khoảnh khắc y rơi xuống nước, Vạn Giang Hồng túm được tay của cô, kéo cô cùng rơi xuống.

‘ùm’ một tiếng vang thật lớn, cả hai người cùng rơi xuống nước.

Cảm thấy nước sông giống như vô số túi nilon bịt kín miệng mũi, hô hấp không nổi, Thất Thất không ngừng giãy giụa, trong đầu lặp lại cảm giác chói với của lần rơi xuống nước trước kia, tay chân giống như đang dắt theo mười mấy cân đá, nhìn bầu trời phía trên, gần đến vậy, mà chẳng thể nào thoát khỏi sự trôi buộc của nước.

Vạn Giang Hồng ở trong nước thành thạo điều luyện, nhìn bộ dạng bất lực của cô, cười đến hải lòng, im lặng mà nói, “Nàng biết khó chịu ư? Nhưng mỗi

lần nằng rời khỏi ta, sự khó chịu trong ta còn khổ sở gấp trăm lần hơn thế này, người phụ nữ ác độc như nằng, sao có thể hiểu chứ?”

Nhìn ánh mắt dần dần rời rạc của cô, rút cuộn y thờ dài, ôm eo cô, cho cô một chút không khí. Thát Thát giống như chết đuối vớ được cọc, ôm chặt cổ y, hút lấy không khí trong giọng nói của y.

Hiếm khi nào cô chủ động hôn như vậy, Vạn Giang Hồng cũng muốn ở dưới nước lâu lâu một chút, nhưng có vẻ cô coi y như một bịch sữa bò lớn vậy, hút sạch không khí không chừa lại tí nào!? Còn nữa, bóp cổ y có thể ra không khí à? Bà cô nằng có thể bóp sức lại được không? Mưu sát chồng cũng là giết người đó, muốn đi tù hả!

Kéo cô lên lên trên mặt nước, khoảnh khắc nổi lên trên mặt nước, không khí chẳng khác nào bàn tay của vô số thiên sứ, cứu rỗi cái phổi của cô.

Thát Thát nhìn ánh mắt khê cười của Vạn Giang Hồng, sao mà chương mắt đến thế, Thát Thát không khỏi giật dử, một tay tát tới, “Anh cảm thấy mấy thứ này hay ho lắm à? Trêu chọc tôi vui vậy hả? Giả chết vui vậy hả? Làm tôi sợ vui như vậy? Để ta chơi với như vậy vui lắm à? Tên thối tha chết đi!”

Vạn Giang Hồng vẫn mang nụ cười nhìn không thấu kia, nhìn cô chặt vật bò lên bờ, “Ta chỉ muốn níu giữ nằng lại, sự thật chứng minh, rất có hiệu quả, không phải sao?” Nghe thấy vậy, thân thể Thát Thát chợt cứng đờ, y cười khổ một tiếng, “Chặt đứt chân của nằng thì sao? Ta nở lòng ư? Nếu nằng thật sự rời đi, nếu nằng không trở lại, cứ để ta vĩnh viễn say ngủ ở đáy con sông này cũng không tệ.”

Thát Thát quay đầu lại nhìn y, lúc này mặt trời hơi cao, ánh mặt trời rơi xuống mặt sông, thật chói mắt, Vạn Giang Hồng chói mắt, nước sông chói mắt, nụ cười của y chói mắt, Thát Thát nhăn mày, tâm tư rối rắm, phiền chết đi được, phiền muốn chết.

“Ta thích nằng, thích đến không thể thích hơn được nữa, nhưng ta ở đâu trong lòng nằng?”

Y hỏi cô như vậy, Thát Thát cũng không tài nào mở miệng trả lời nổi.

Nếu cô nói, cô cũng thích y, thích đến nỗi không thích thêm được nữa, y sẽ tin tưởng sao? Chắc không tin đâu, mặc dù bình thường y luôn tùy tiện phóng túng, giống như chẳng đặt cái gì trong lòng cả, thật ra thì, sự lưỡng lự sợ sệt dưới đáy lòng chưa bao giờ biến mất. Quá khứ của y, cô đã biết từ lâu rồi. Cho nên cô phiền muốn chết, phiền sắp chết rồi, như nào mới phải, mới có thể làm cho y hiểu được, cô thích y đến mức này?

Thát Thát bĩu môi, vươn tay kéo y lên bờ, “Chỉ một chút thôi, tôi chỉ thích anh xiu xiu xiu thôi. Bởi vì chút xiu này, nên tôi không thể nhìn anh chết trước mặt tôi được, nếu không tôi sẽ áy náy đến chết mất.” Còn sẽ đau lòng đến chết... Chết đi sống lại.

“Ha ha... Chút xiu cũng được.” Vạn Giang Hồng cười to, cầm lấy tay cô, thật chặt, “Nằng nhớ nhé, nếu như nằng còn dám rời khỏi ta... ta sẽ chết ngay trước mặt nằng.” Sự nghiêm túc trong ý cười, mang theo vài phần quyết tuyệt, Thát Thát không dám không tin.

Cứ như thế đi, tóm lại là phiền phức luôn đi kèm với rắc rối.

(Tác giả nói về sau sẽ ngược chết mọi người nên chương sau sẽ để ngọt ngào chút ☺))))))

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Đại Mạch diệt vong, đêm trước khi hồi kinh

“Nói, tại sao đột nhiên rời đi?” Hai người một trái một phải, khoanh tay, mặt giận dữ gặng hỏi một cô gái ở giữa đang quỳ trên cây chổi.

Trở về tiểu viện không lâu, Đệ Ngũ Chiêu cũng trở về, sau đó, hai người tiến hành màn thẩm vấn cực kỳ tàn bạo với cô. Bắt cô quỳ lên cây chổi, Đệ Ngũ Chiêu vừa học được điểm huyết chưa lâu, lại dám dùng lên người cô, tiểu Chiêu khả ái của cô, sao có thể làm chuyện như vậy với cô chứ? Nhất định là bị tên Vạn Giang Hồng dạy hư rồi.

“Cái này...” Thát Thát áp ứng.

“Không khai thật sao?” Vạn Giang Hồng chẳng quan tâm cười lên, đột nhiên từ trong ngực moi ra một cây cỏ đuôi chó, ngồi xổm xuống, cời giầy của cô ra, “Vậy thì đừng trách ta.” Nhẹ nhàng cù vào lòng bàn chân của cô, nghe cô dờ khóc dờ cười muốn trốn tránh lại không tránh được, trong lòng không khỏi có chút sướng chí lại vừa có chút đau lòng “Vẫn chưa chịu nói?”

“Áy, đừng mà, tôi nói, tôi nói!” Thát Thát nhanh chóng đầu hàng, cô không sợ thần không sợ quỷ, sợ nhất chính là nhột.

“Nói.” Vạn Giang Hồng thu tay về, làm vẻ mặt dữ tợn khoanh tay cúi đầu nhìn cô, “Nếu như không nói ra được lý do, nhất định sẽ không dễ dàng tha cho đâu.”

Con người Thát Thát âm thầm, “Hôm nay tôi đi ra ngoài, hóa ra tất cả mọi người đã biết, trận chiến đó, Âu Dương Ngũ sinh non, phát điên. Đệ Ngũ Uyên giận tím mặt, ngay sau đó công phá năm tòa thành trì của Đại Mạch, chỉ cần công phá Dương đô là sẽ tới thẳng Kinh thành. Tôi không thể chỉ lo

cho an nguy bản thân được, Cố Cẩn Hi, anh ấy là anh trai của tôi, nhìn anh ấy bước từng bước vào con đường chết, tôi làm không được.”

“Nàng không tin tưởng ta vậy à? Tại sao không thể nói với ta, ta có thể giúp nàng mà.” Vạn Giang Hồng chất vấn.

Thất Thất hơi ngẩng đầu, cười khổ, “Anh giúp tôi được ư? Anh đứng ở vị thế nào để giúp tôi chứ? Anh có nghĩ đến Đại Yến của anh không? Tam hoàng tử Đại Yến, chủ soái Yến quân, cho dù tôi tin anh, anh sẽ phải đối mặt với Đại Yến của anh thế nào đây?”

“Chuyện này...” Vạn Giang Hồng do dự, nhớ tới đã từng hứa với Lạc Nhan Cơ, quân lâm thiên hạ*, bốn chữ, tại sao lực hấp dẫn của nó càng ngày càng nhỏ đi? Y chỉ muốn tìm một nơi, sau đó nuôi nhốt nàng. Lựa chọn giang sơn hay hồng nhan, kỳ thật trái tim của y đã sớm lựa chọn rồi, nhưng vì sao cái đáp án hiển hiện ngay kia lại khó nói thành lời đến thế, chung quy là đã quen rồi, quen với việc lấy giang sơn làm trọng hơn mười năm rồi, bây giờ thật khó để nói ra câu vứt bỏ vô trách nhiệm như vậy.

(Quân lâm thiên hạ: làm vua thống nhất thiên hạ.)

“Tôi không muốn làm khó anh.”

“Vậy còn em?” Đệ Ngũ Chiêu tủi thân, “Chị lại muốn dùng cái lý do gì để lấp liếm em? Định nói anh ấy là ca ca em hả? Sau đó không muốn nhìn anh em chúng ta đánh nhau? Nhưng mà, Nghê Thường à.” Thăng bé bình tĩnh nhìn cô, con người như đá vô chai*, tấm tối không chút ánh sáng, “Tại sao chị luôn muốn em khóc?”

(Đá vô chai: là một dạng thủy tinh núi lửa tự nhiên được tạo ra ở dạng đá mácma phun trào. Nó được tạo ra khi dung nham felsic phun trào ra từ núi lửa và nguội lạnh nhanh nên bên trong nó có các tinh thể rất nhỏ.)

“Vô cơ bỏ rơi em, để lại em một mình, vô dụng chạy bám theo chị? Thế giới rộng lớn đường này, em tìm chị thế nào đây. Nghê Thường, có thể đừng tự cho là nghĩ cho em được không, em luôn biết mình muốn gì.”

“Trí nhớ của em...” Thất Thất kinh ngạc, lúc này thật sự thăng bé nói ra hai chữ ca ca, chẳng lẽ...

“Phải, em đã nhớ lại tất cả, lần đầu tiên gặp được ca ca đã biết hết rồi.”

“Vậy vì sao em không ở bên cạnh anh ta? Dù sao, anh ta là anh trai duy nhất của em...” Thất Thất càng nói càng nhỏ, một đáp án nhẹ nhàng nổi lên.

Đệ Ngũ Chiêu cắn môi, ngước mắt, cười khẽ, “Em đã lựa chọn từ lâu rồi, không phải ư? Ở trong lòng em, chị còn quan trọng hơn ca ca.”

(Vi sắc quên tình thân. Thất vọng em quá đi tiêu Chiêu ơi!)

“Vi sao?” Giống như để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của tất cả người xem, cô còn đặt ra một câu hỏi ngớ ngẩn đáng xấu hổ.

Nhưng Vạn Giang Hồng đã điểm tay giải huyệt đạo của cô, kéo cô dậy, đem cô vào trong lòng một lúc lâu, đưa tay che kín lỗ tai của cô, “Nghê Thường, nàng mệt rồi, nhanh đi nghỉ ngơi.”

Thất Thất gật đầu, nhìn Đệ Ngũ Chiêu vẫn còn lo lắng, ân cần lên tiếng, “Tiểu Chiêu, em cũng về phòng nghỉ một lát đi.” Nói xong, đi lên lầu như chạy trốn.

Nhìn Thất Thất trở về phòng, bây giờ Vạn Giang Hồng mới thu lại nụ cười, để cho thăng bé một bên góc mặt, “Đừng quên ước định của chúng ta, nếu như nhóc nói ra, nhóc cho rằng nhóc còn có thể ở lại bên nàng ấy ư?” Dứt lời, y cùng chậm chậm đi lên lầu.

“Hừ!” Đệ Ngũ Chiêu cảm tức giận, tại sao nó lại kém nàng tám tuổi?! Mà không phải lớn hơn nàng tám tuổi chứ?! Tại sao trên đoạn đường nó đang cố gắng vươn lên lại xuất hiện một tên Vạn Giang Hồng, một tên khiến nó ghen tỵ đến phát điên!

*

“Đợi đến khi chúng ta xử lý xong mọi chuyện, rồi sẽ thoải mái cùng nhau được không?” Vạn Giang Hồng đưa tay gõ cửa ba tiếng, không đợi bên trong trả lời, tiếp tục nói, “Tuy rằng Đệ Ngũ Chiêu rất đáng ghét, nhưng có câu thăng nhóc ấy nói rất đúng. Không nên dùng suy nghĩ nàng cho là đúng để áp đặt lên suy nghĩ của người khác. Có lẽ nàng cho rằng không quan trọng, nhưng trong lòng người khác lại quan trọng như sinh mạng vậy. Nghê Thường, tối nay ta sẽ chờ nàng ở hậu viện, chúng ta nói chuyện phiếm một lát. Đến lúc đó, nàng cho ta một câu trả lời nhé.”

Thất Thất nắm chặt quả đấm, nhìn bóng người bên ngoài in lên ô cửa sổ giấy rồi đi.

Thờ dài một hơi thật dài, có phải cô thật sự đã làm sai không.

Lục ra quyển tiểu thuyết ngâm trong nước sông ướt nhẹp từ trong lớp đồ, toàn bộ chữ viết phía trên không còn rõ ràng nữa. Đây là quyển truyện liên hệ với quá khứ của cô, cứ thế mà bị hỏng. Không có hệ thống nhắc nhở, không có tác giả uy hiếp, sau này phải đối mặt với mọi chuyện, bất kể hung hiểm ra sao, cô đều phải nhắm mắt đối diện.

Có phải tất cả đều là ông trời định sẵn không? Cô đã mất đi chiếc chìa khóa để trở về, không còn cách nào quay về nữa, chỉ có thể tồn tại trong thế giới giả tưởng này? Nhưng vì sao, cô lại chẳng hề tuyệt vọng như dự đoán, có phải vì cô đã sớm quen thuộc với cái thế giới điên rồ này, đã nảy sinh quyền luyến với thế giới này? Ai, thời gian thật sự là một thứ đáng sợ.

*

Nhìn sắc trời tối đen, Thất Thất trang điểm qua loa, đứng hẹn tới hậu viện.

Vạn Giang Hồng đã đứng ở nơi đó, trường sam trắng như tuyết, đây là màu sắc y chưa từng thử qua bao giờ. Dung nhan vốn diễm dúa lẳng lơ, dưới trường sam màu trắng, ngược lại mang một vẻ thoát tục.

Dường như y nhận ra cô đã đến, quay đầu sang, hơi mỉm cười, ngoắc ngoắc, “Tới đây.”

Giống như bị mê hoặc, Thất Thất thuận theo mà đi tới, y dắt tay cô ngồi xuống bàn đá.

“Anh muốn chuyện phiếm gì với tôi?” Thất Thất ho khan một cái, cố làm ra vẻ trấn định hỏi. Tối nay y quá mê người, khiến ánh mắt của cô không tự chủ mà liếc sang y nhiều lần.

“Nếu như ta nói, ta nguyện ý vứt bỏ tất cả, chúng ta cùng nhau ẩn cư có được không? Không quan tâm đến phải trái đúng sai trên cõi đời này.” Vạn Giang Hồng nhắc bình rượu lên, rót ra một chén, đẩy tới trước mặt cô, “Năm ngoài ta ủ rượu Bách Quả, nàng nếm thử xem.”

Thất Thất nâng ly rượu bạch ngọc lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, vị rất ngon, chỉ là nhớ tới chuyện y hỏi, đầu lưỡi không khỏi có chút đắng ngắt, “Tôi nói rồi, tôi không thể trơ mắt nhìn Cố Căn Hi gặp chuyện được.”

“Đại Mạch bị diệt, đã là định sẵn. Ta không thể giúp nàng cứu Đại Mạch được, nhưng muốn mạng Cố Căn Hi ra, không phải việc khó khăn. Nếu như, ta nói nếu như, nếu như chúng ta cứu Cố Căn Hi ra, nàng có nguyện ý, cùng ta rời đi không?” Khuôn mặt Vạn Giang Hồng chất đầy chờ mong.

Tự mình cầm lên bình rượu, rót một chén nữa, cô moi ra quyền tiểu thuyết bị hỏng kia, lắc đầu cười khẽ, “Anh xem, tiểu thuyết lời tôi tới đây, hôm nay đã bị hỏng, có lẽ, tôi vĩnh viễn sẽ không quay về được thế giới cũ. Nói đi nói lại, đây là trách nhiệm của anh đấy.”

“Ta?”

“Không sai, nếu không phải anh lời tôi xuống nước, thế thì quyền sách cất trong ngực của tôi cũng không biến thành tình trạng như thế này. Cho nên, anh phải chịu trách nhiệm cái gì, không cần tôi nhắc nhở chứ.”

“Chịu trách nhiệm?” Vạn Giang Hồng híp mắt, đối diện với ánh mắt gian xảo của cô, không nhịn được mở miệng cọt nhà, “Nàng đã tổn thất lớn đến thế, vậy chi bằng, ta lấy thân báo đáp?”

“Ừ, cái này không tệ.” Thất Thất gật đầu, giống như vô cùng nghiêm túc suy nghĩ tính khả thi.

“Không phải chứ, ta chỉ là nói đùa thôi mà.” Vạn Giang Hồng tay phải vung lên, phất mở quạt ngọc, “Nhưng mà, nếu nàng nhất định sẵn đuổi bằng được, vậy ta cũng không ngại.” Híp mắt, cười. Tuy rằng thích đến không chịu nổi, nhưng sĩ diện vẫn phải giữ.

Nhìn chiếc quạt nhọc trong tay y, Thất Thất bắt chọt đen mặt, đoạt lấy ngay tắp tự, đóng lại, “Đồ khôn, anh hứng thú với mấy cô gái trần trường vậy hả? Anh vẫn còn có cái thứ đòi phong bại tục này hả?”

“Nàng thích à?” Nhìn vẻ mặt tức tối của Thất Thất, y lại là mừng rơn, y có thể cho rằng, việc cô tức giận, tức là có để ý một chút tới y không?”

“Ta vẫn còn mấy trăm cái, nàng thích thì ta tặng cho nàng đấy. Tư thế nào cũng có. Ha ha.” Vạn Giang Hồng đến gần, mập mờ nói bên tai cô, “Dĩ nhiên, nếu nàng tình nguyện, ta có thể mời người khắc nàng khóa thân. Một lúc nào đó, chúng ta sẽ truyền chiếc quạt ngọc có khắc bức vẽ của nàng cho con của chúng ta, truyền xuống từng đời một, có phải cực kỳ thú vị không?”

“Năm mơ!” Thất Thất gắt lên, “Lão nương chưa đồng ý thành thân với anh đâu nhé.” Vỗ bàn, cau thẹn.

“Vậy ta cưới nàng.” Trên mặt y vẫn treo nụ cười bất cần đời như cũ, chỉ là thần thái trong mắt khiến cô không cách nào phớt lờ được.

Con mắt một đen một đỏ, vô cùng mê lệ, chỉ là con ngươi màu đỏ kia lại thiếu bớt đi rất nhiều linh động, đột nhiên nhớ tới một chuyện, cô ổn định lại cảm xúc, vuron tay, bịt mắt phải của y, “Anh thành thật nói cho em biết, có phải con mắt này của anh là vì em mà bị hỏng không.”

“Gì mà hỏng với không hỏng, nói cứ như sữa bò đêm hôm trước ấy. Mắt của ta là...” Vạn Giang Hồng nắm tay của cô, áp tay nàng trong lòng bàn tay, “Không liên quan đến nàng, là độc ta trúng phải khi còn bé thôi...”

“Anh bảo tìm em có việc mà, chẳng lẽ chính là hỏi xem em có muốn quy ẩn cùng anh không hả?” Thất Thất vội vàng cắt ngang lời của y, không nỡ bóc mở vết sẹo của y.

Mẫu thân Vạn Giang Hồng, Liên phi. Căm ghét đứa bé là y cùng cực. Thậm chí không tiếc hạ độc chính đứa con của mình. Mà Vạn Giang Hồng, y vẫn luôn biết, cứ như thế vừa oán hận, tha thiết, mâu thuẫn, trơ mắt, bất lực nhìn mẫu thân mình bị những kẻ khác hại chết.

Vạn Giang Hồng thu lại nụ cười, “Thập Lý Dạ chết rồi.”

“Hả?” Thất Thất không hiểu, chuyện sống chết của Dạ phi kia có liên quan gì tới cô chứ.

“Đêm qua ta cũng vừa nhận được tin tức, tằm cung của Thập Lý Dạ bị tập kích, thích khách là người Đại Mạch. Hiện giờ đại quân Đại Yến đang cấp tốc tiến công về phía kinh đô. Đại Mạch, đã là con cá nằm trên thớt.” Vạn Giang Hồng cẩn thận đánh giá nét mặt của cô, nhìn nụ cười hơi chút khổ sở của cô, tiếp tục nói, “Cho nên, nàng muốn cứu Cố Cẩm Hi thì phải đến trước Đệ Ngũ Uyên và đại quân Đại Yến, mang Cố Cẩm Hi đi. Thời gian của chúng ta không còn nhiều, ngay ngày mai xuất phát.”

“Vậy hiện giờ em sẽ trở về thu dọn đồ đạc.” Thất Thất gật đầu, nói xong định đứng dậy về phòng, lại bị một tay y kéo lại.

Khó hiểu nhìn cái tay nắm chặt của y, y chỉ cần môi dưới, cong cong mắt, lắc bình rượu trong một tay khác, “Dọn dẹp cái gì, cứ thế mà đi thôi. Bây giờ, trăng sáng, rượu ngon, còn có mỹ nam ta nữa, sao không cùng ta uống một chén?”

“Đồ tự luyện.” Nhỏ giọng lầm bầm một câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Vạn Giang Hồng đổ đều rượu vào hai cái chén, đẩy một chén tới, còn mình thì giong lên, uống một hơi cạn sạch, trong con ngươi, ngập tràn ánh trăng dịu dàng, “Nghê Thường, nàng ở thế giới kia, chắc sẽ không phải tên là Nghê Thường chứ?”

Thất Thất ngẩng ngửa chén bạch ngọc, nhìn rượu trái cây màu đỏ hiện rõ trong màu trắng của chiếc chén, trông vô cùng đẹp mắt, “Ngôn Thất Thất, là tên của em ở thế giới đó.”

“Hả?” Vạn Giang Hồng nghe thấy vậy, không khỏi nắm chặt tay, mắt đẹp hoa đào hơi híp lại, nhưng chỉ một lúc, sau đó giống như thận trọng cân nhắc, có chút ghét bỏ, “Ngôn Thất Thất? Thật là khó nghe.”

“Cứ như tên của anh êm tai hơn ấy, nói đi, tên của anh ở thế giới khác là gì?”

“Ta...” Y còn chưa nói xong, liền bị chặn đứt.

“Thôi, dù sao thông tin kiếp trước của anh đều là mục tác giả đui chột hư cấu mà thôi, nói cũng vô dụng.” Thất Thất lắc đầu, “So với tên của anh, em cảm thấy tò mò với bạn gái kiếp trước của anh hơn, nói đi, em không tin kiếp trước anh không có bạn gái.”

“Ha ha...” Vạn Giang Hồng cười gượng hai tiếng, vô cùng không tự nhiên đối chủ đề, “Cái này chơi không vui, để ta kể cho nàng về người thân của ta nhé. Kiếp trước, ta còn có một cô em gái...”

“Đừng lảng sang chuyện khác, em không có hứng thú với em gái của anh. Anh sao phải căng thẳng như thế, chẳng lẽ thật sự có rất nhiều bạn gái? Đồ củ cải hoa tâm*!”

(Củ cải hoa tâm: Chỉ người đàn ông không đứng đắn, thường xuyên tán tỉnh phụ nữ và hay thay đổi thất thường.)

“Đừng nóng đừng nóng! Chúng ta đang uống rượu. Bất luận là trước kia, hiện tại hay sau này, ta chỉ có mình nàng thôi.”

“Hừ!” Thất Thất hừ lạnh, nhắc ly rượu lên rồi uống một hơi cạn sạch, “Rót rượu!”

“Được.”

.....

“Rót rượu!”

“Nghê Thường, có phải nàng uống nhiều rồi không? Mặc dù là rượu trái cây, nhưng sẽ say đó.”

“Ích kỷ.” Thất Thất đoạt lấy bình rượu rồi uống một mình. Hương vị quả thật không tệ.

.....

“Nghê Thường?” Vạn Giang Hồng đưa tay chọc chọc bả vai của cô, nhìn cô nằm bò trên bàn đá, nhắc nhở, “Muốn ngủ thì về phòng rồi ngủ, chỗ này lạnh lắm.”

Cô chỉ lười biếng ừm một cái, rồi không nhúc nhích nữa. Vạn Giang Hồng bất đắc dĩ, đưa tay, vuốt mái tóc bị chặn đứt của cô, lần hung hiểm đó, đến giờ vẫn khiến lòng y sợ hãi. Nếu y đến trễ một bước, có phải, nàng sẽ biến mất mãi mãi không?

Ai ~

Thở dài thườn thượt, ôm ngang cô đi về phía lầu trên. Tiểu cô mụ của y đã nhiều lần truyền thư, bảo y trở về, chỉ là y còn chưa yên lòng. Nếu nói nhất định phải phụ lòng một người, chỉ đành xin lỗi tiểu cô mụ y rồi.

Nhẹ nhàng giẫm lên cầu thang, sợ tiếng động quá lớn đánh thức cô. Nhưng cô vốn nên ngủ say, lại đột nhiên mở mắt, cặp mắt mông lung, đưa tay kéo tai của y, dùng sức kéo rồi kéo, “A ha ha, chuột Mickey.”

“Nghê Thường, nàng thử kéo tai của ta nữa xem, có tin ta vút nàng xuống đất không.”

Vẫn tiếp tục kéo kéo.

Vạn Giang Hồng cả giận, cố ý lỏng một cái tay, Thất Thất vội vàng quàng tay vào cổ y, sống chết không chịu. Có lẽ do thói quen hồi làm hồ ly, mặt trực tiếp chui vào trong ngực y.

“Nghe Thường, nàng đừng nhúc nhích nữa.” Cảm nhận gương mặt của cô dán lên ngực y, mát rượi, khiến y không nhìn được khô nóng vài phần.

Hơn nữa kẻ này còn không sợ chết dùng hai chân kẹp quanh hông y, tư thế mập mờ cỡ nào. Đối mặt với sự mê hoặc như vậy của người mình thích đến muốn chết đi sống lại, y cũng có cảm giác đầy được không hả.

Nhưng khi nhìn thấy gương mặt ngây thơ như đứa bé, thế nào cũng không dám làm ra chuyện tổn thương cô. Mím môi, khó nhọc bế cô lên lầu. Cứng nhắc đẩy cửa ra, đặt cô lên giường, đắp kín chăn, lúc này mới nặng nề thở phào nhẹ nhõm.

“Yêu tinh!” Khẽ mắng một tiếng, liền đi ra ngoài. Lại phát hiện Đệ Ngũ Chiêu đang đợi ở cửa.

“Nàng đã ngủ.”

Đệ Ngũ Chiêu chỉ lắc đầu, “Sau này, sau này... Nếu người dám tổn thương chị ấy một phân, ta sẽ khiến người sống không bằng chết.” Nói xong, có chút chặt vật trở về phòng.

Ai, ta có thể tổn thương nàng ư? Đó chẳng phải muốn giết ta sao?

Tuy nhiên, nói thế nào Đệ Ngũ Chiêu này cũng là mối họa tiềm tàng, nhất định phải tìm cơ hội đuổi đi! Tiểu tử này, bản thân yêu sớm thì không nói, còn định lôi kéo người khác trâu già gặm cỏ non. Thật sự không thể giữ lại được!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Đột nhập hoàng cung, mang Cố Cẩm Hi đi

Vừa bước vào kinh thành, liền nhìn thấy hoàng cung đã bị bao vây trùng trùng điệp điệp, mặc dù dân chúng ra đường rất ít, nhưng vẫn chưa xuất hiện tình cảnh đổ máu vô cùng thảm khốc. Cũng may, Đệ Ngũ Uyên chưa hoàn toàn bị con gian che mắt.

Tựa vào tay vịn lầu ba của một quán trọ gần hoàng cung, nhìn bình mã vây kín bên ngoài hoàng cung. Thất Thất không khỏi âm thầm kêu khổ, cuối cùng họ vẫn chậm một bước, hiện giờ như vậy, bảo bọn cô phải mang Cố Cẩm Hi đi như thế nào? Đưa tay, chọc chọc Vạn Giang Hồng cái trang thành một ông già tóc bạc, “Bây giờ, làm sao đây?”

Vạn Giang Hồng buông tay, “Chịu thôi, tuy ta có thuốc mê, nhưng bình mã nơi đây quá nhiều, căn bản không đủ, hơn nữa, hiện giờ bọn họ luôn trong trạng thái cảnh giác, mang một người ra ngoài, nàng hiểu rõ chứ.”

“Chẳng lẽ không còn cách khác?”

“Ài, nếu lúc trước ta trộm đi bản đồ ám đạo hoàng cung thì tốt rồi. Vậy đơn giản hơn nhiều.” Vạn Giang Hồng ảo não.

“Bản đồ địa đạo?” Thất Thất trầm tư, chẳng lẽ là lần Lạc Nhan Cơ vào trộm hoàng cung, ban đầu bởi vì lúc đó cô bị sự thật Lạc Nhan Cơ đã kích ghê gớm, nên không hỏi nhiều. Chẳng lẽ lần đó chị ấy đi trộm bản đồ địa đạo?

Nhìn bên ngoài cửa cung, thi thể vương đây, y không chịu nổi dùng tay vuốt vuốt lông mày, thờ dài nói, “Nhìn tình thế hiện nay, chống đỡ không quá hai ngày.”

Nghe thấy vậy, bàn tay Thất Thất đang đặt trên tay vịn không khỏi siết chặt, một luồng cảm giác bất lực dâng lên trong lòng, bóp chặt cổ cô, đến hít thở cũng khó khăn.

Đệ Ngũ Chiêu im lặng này giờ liếc nhìn bàn tay nắm chặt của cô, bất thành linh mở miệng, “Em biết cách tiến vào hoàng cung mà không gây động tĩnh.”

“Thật không?” Như thể người chết đuối đột nhiên nổi lên mặt nước, hi vọng trong mắt Thất Thất hiện lên rõ rệt, nhưng sau khi phản khởi, đột nhiên có một nỗi nghi hoặc rất lớn. Tiểu Chiêu, sao nó lại biết chứ? Chuyện này đối với một đứa bé tám tuổi mà nói, có kỳ quái quá không?

Vạn Giang Hồng cũng không khỏi hí hóp mắt, nhú mày, “Từ lâu đã nghe nói Hoàng đế Đại Mạch có thói quen tuyển chọn tai mắt bên trong đại thần. Mà nội tế bên người Đệ Ngũ Uyên không phải ai khác mà chính là nhóc?”

Đệ Ngũ Chiêu cũng không giải thích, vô cùng thân nhiên trả lời, “Không sai.”

“Căn cứ vào tình hình trước mắt để đánh giá, dường như nhóc chẳng phát huy chút tác dụng nào của một nột tế cả.” Vạn Giang Hồng tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào mắt thằng bé, tuy rằng y rất ghét Đệ Ngũ Chiêu cứ quẩn lầy Nghê Thường, nhưng mắt thấy nó cứ như vậy mà tìm đường chết, lại không đành lòng, “Nhóc không sợ, mỗi tháng đến đợt, cổ độc sẽ phát tác ư?”

“Cổ độc?” Bấy giờ Thất Thất mới ý thức được có điều gì không đúng, quay đầu sang, nhìn ánh mắt Đệ Ngũ Chiêu không chút nao núng, “Tiểu Chiêu, chuyện này là thật sao?”

Đệ Ngũ Chiêu an ủi kéo tay Thất Thất, “Đã hơn một tháng trôi qua rồi mà em vẫn không xảy ra chuyện gì. Có lẽ cổ kia chỉ là dọa người thôi. Nghê Thường đừng lo lắng quá.” Lén lút đảo mắt, mặc dù chính nó cũng không rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng nhất định có liên quan tới cái tên gọi là Dạ Tước Thư. Chẳng lẽ vì để không chế nó, nên bắt buộc phải giải cổ độc cho nó?

Thất Thất lo lắng nhìn thằng bé một cái, vẫn có chút không yên tâm.

“Nghê Thường, tối nay chúng ta nhanh chóng hành động thôi. Không thể kéo dài hơn được nữa.” Đệ Ngũ Chiêu cười, giống như một đứa bé đơn thuần, bốt đi sự từng trải trong mấy ngày trước, áp mặt vào mu bàn tay của cô, “Đợi đến khi chúng ta cứu được bệ hạ ra, chúng ta cùng rời đi có được không?”

Vạn Giang Hồng nhủ chặt mày, một tay kéo Thất Thất sát vào ngực, bắt mạch lờm nó, “Nghê Thường cùng ta rời khỏi là được rồi, nhóc trở về với anh của nhóc đi! Một đứa bé, sao mà đáng ghét thế không biết. Muốn làm kỳ đà cản mũi hả, đúng là không biết xấu hổ.”

Thất Thất liếc nhìn, khinh bỉ. Đệ Ngũ Chiêu mờ mịt. Vạn Giang Hồng tròn mắt giận dữ, bực tức.

Cuối cùng, Thất Thất dắt Đệ Ngũ Chiêu xuống dưới lầu, hoàn toàn phớt lờ một tên nào đó đang đỏ mắt, “Tiểu Chiêu, đi nào, chúng mình xuống dưới ăn cơm trước.”

*

Ban đêm, hoàng cung.

“Bệ hạ, núi xanh còn đó lo gì không có củi đốt. Chi bằng, đầu hàng trước, đợi ngày sau tìm cơ hội khôi phục lại Đại Mạch.” Trước điện Kim Loan, những đại thần ngày xưa đã không còn bóng dáng, chỉ chừa lại một thống lĩnh cận vệ lớn tuổi, đang quỳ rạp dưới đất, khẩn thiết khuyên nhủ.

Tay phải Cố Cẩn Hi run rẩy, tựa hồ tức giận không hề nhẹ, vung tay lên, gạt hết văn chương trên án kỷ xuống đất.

Một trận âm xoảng, hán chỉ đứng lên, vất tay ra sau, gằn từng chữ nói, “Muốn trảm đầu hàng, đừng có mơ!”

“Bệ hạ!” Người quỳ dưới đất như có điều muốn nói, lại bị hán giờ tay lên, ngắt lời.

“Trần thống lĩnh đừng nhiều lời, vẫn nên suy nghĩ thêm kế sách ngăn địch đi, trẫm không muốn nghe người nói mấy điều này nữa.” Dứt lời, Cố Cẩn Hi cất bước rời đi.

*

Trở về Ngự Thư phòng, đột nhiên nghe thấy có tiếng vang nhỏ bên giá sách, phát tay, đuổi người hầu bên cạnh ra ngoài.

Lúc này mới lạnh giọng nói, “Không ngờ, lúc này rồi mà người còn dám trở lại?”

Tiếng cọ sát nho nhỏ bên dưới giá sách truyền đến. Mắt thấy tường đá đột nhiên nứt ra một cái hốc to, từ trong cái hốc chui ra ba người.

Nhìn thấy rõ người tới, Cố Cẩn Hi luôn hi vọng không tỏ không nhận được cười tự giễu, “Thế nào, muốn nhìn bộ dạng nhếch nhác của trẫm ra sao ư? Nhưng mà, tiếc quá, lại khiến các người thất vọng rồi.”

Thất Thất tiến lên, nhìn vào mắt hán, vô cùng thẳng thắn, “Tôi không phải muốn cứu anh, chỉ là không muốn nhìn anh trai của tôi chết thôi. Anh muốn chết thì chết đi, đừng lôi anh ấy chết cùng.”

“Ha ha...” Cố Cẩn Hi cười nhạo, “Chuyện cho tới bây giờ, người còn không biết liêm sỉ gọi ‘anh trai’ ư, đồ con hoang người, có tư cách gì?”

“Lúc trước nếu không phải phụ hoàng vì cứu cha nương người, sao Đại Mạch có thể gặp họa như hiện giờ.”

“Cái gì?” Thất Thất kinh ngạc, chẳng lẽ Cố Cẩn Hi biết rõ chuyện gì? Lúc trước cô ngẫu nhiên phát hiện được thư của Mộ Thập Nhất Nương, đã cảm thấy có một số việc trái ngược với lời Dạ Tước Thư từng kể.

Cố Cẩn Hi liếc sang Vạn Giang Hồng đang bảo hộ Thất Thất ở bên cạnh, tiếp tục mở miệng nói: “Năm xưa Dạ Nam Thành và phụ hoàng là bạn từ nhỏ. Biết được Dạ tộc muốn ngầm ngầm xử tử Mộ Thập Nhất Nương, đành nhờ và phụ hoàng phải bình diệt Dạ tộc. Rõ ràng là cha người hèn hạ phản bội tộc, thế mà bây giờ người Dạ tộc lại đổ hết thù hận lên vương triều Đại Mạch của ta, nếu như không có cha người bí mật mật báo, người cho rằng, Dạ tộc thật sự diệt dễ vậy sao?”

Thất Thất kinh ngạc, phản bội tộc lại là cha nương cô. Tuy rằng không có tình cảm gì với họ, nhưng nghĩ tới việc cha nương mình đã phản bội lại tộc nhân, có một loại cảm giác tội lỗi này nòi. Nếu Cô thì và cha nương cô là đồng minh, vậy người giết chết cha là một kẻ khác. Nói cách khác, những chuyện Dạ Tước Thư đang làm bây giờ, đều sai rồi.

Hơn nữa, cái tên Dạ Hoan kia. Dạ Tước Thư chính là do Dạ Hoan nuôi nấng từ bé, mọi sự tình đều là do Dạ Hoan kể. Nếu như Dạ Hoan biết được chân tướng, Dạ Tước Thư chẳng qua cũng chỉ là công cụ báo thù của gã mà thôi?

Nhìn cô nhú chặt mày lại, lâm vào suy nghĩ của bản thân, Vạn Giang Hồng vỗ vỗ bả vai của cô, ngừng đầu nhìn Cố Cẩn Hi, “Mấy chuyện năm xưa cũ rích đó tạm thời đừng đề cập tới, lần này chúng ta đến đây, chỉ là muốn dẫn người đi.”

“Hừ! Nực cười, trăm là một đế vương, sao có thể là hạng người ham sống sợ chết chứ! Thà chết đứng, còn hơn sống quỳ.” Cố Cẩn Hi làm như không muốn nghe bọn họ nói thêm, xoay người sang chỗ khác, chỉ chừa lại bóng lưng cho bọn họ, “Các người đi hết đi, đừng tới đây làm phiền trăm nữa.”

“Tên mắng phu.” Thất Thất mắng chửi, “Tự tìm cái chết, đừng là ngu ngốc.”

“Dám nói trăm ngu ngốc! Người chán sống rồi hả!” Cố Cẩn Hi đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt, cắn răng nghiêng lợi.

Thất Thất mới không thêm quan tâm, “Tiểu Chiêu điếm huyết! Diêm dứa vác người! Mau!”

Cố Cẩn Hi còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra, đột nhiên cảm thấy không thể động đậy. Vạn Giang Hồng chậm chạp đi tới, có chút bất mãn nói, “Mập như con heo vậy, vác nặng lắm.”

Nhưng thoáng nhìn thấy cặp mắt hơi giận dữ của Thất Thất, lập tức chấn chỉnh, “Được rồi, ta vác.” Đối diện với ánh mắt tròn trĩnh tức giận của Cố Cẩn Hi, nhất thời cảm thấy cực kỳ chướng mắt. Một tay chặt vào gáy hán, làm hán ngất đi, lúc này mới chặn ngang vác hán đuổi theo gót của bọn Thất Thất.

*

Ngày hôm sau.

Thất Thất ngồi ở đầu thuyền, nhìn kinh thành dần cách xa, không khỏi cảm thán, “Kinh thành đã thất thủ rồi.”

Vạn Giang Hồng lặng lẽ giam cô vào trong ngực, hít mũi, cười, “Nghe Thường, bây giờ mọi chuyện đã xong xuôi, chúng ta nên thành thân ở đâu nhỉ?”

“Rắc!” Đệ Ngũ Chiêu vốn ngồi câu cá ở một bên cực kỳ vô tội nhìn Thất Thất, “Cái cần câu này yếu quá đi, có thể thôi mà cũng gãy được.”

Thất Thất nhìn hai đoạn cần câu, thở một hơi thật dài, tất cả đều đã chấm dứt... Về phần Dạ Tước Thư, tuy rằng là em ruột của cô, nhưng đối với người em trai luôn đe dọa cô này, cô cũng chẳng có hơi sức đâu mà quan tâm. Cậu ta thích gây sức ép thế nào thì cứ việc.

“Nghe Thường...” Đột nhiên một giọng nói dịu mềm truyền ra từ trong thuyền.

Thất Thất quay đầu lại, liền nhìn thấy Cố Cẩn Hi đang vén màn thuyền, dựa vào vách, sáng rực nhìn cô.

Ánh mắt dịu dàng như nước này, ngoại trừ Vạn Giang Hồng thì thoáng để lộ ra, chung quy chỉ có người anh trai kia của cô thôi.

“Ca ca!” Thất Thất cười, đứng lên, vỗ lấy hán, “Nghe Thường nhớ anh muốn chết!”

Cố Cẩn Hi loạng choạng vài bước, cuối cùng ổn định lại thân thể. Vạn Giang Hồng ở một bên thì lại đỏ mắt. Thẳng lưng đi tới, kéo Thất Thất đang treo trên người Cố Cẩn Hi xuống.

Đệ Ngũ Chiêu nhìn sắc mặt tái xanh của Vạn Giang Hồng, không nhịn được ha ha cười. Thằng bé chính là không ưa tên Vạn Giang Hồng này, nhìn y ăn trái đắng, là một chuyện cực kỳ vui vẻ.

Cố Cẩn Hi nhìn vào khoảng trống, tay vẫn lưu giữ nhiệt độ của cô, không khỏi có chút buồn bã, “Nghe Thường, thấy em vẫn khỏe mạnh, anh rất vui mừng.”

“Dạ, Nghe Thường rất khỏe, ca ca, chúng mình cùng đi chu du thiên hạ có được không?” Thất Thất cầm tay Cố Cẩn Hi, làm nũng, “Nghe Thường muốn được ngắm nhìn trời cao biển rộng này, nhưng không có anh, Nghe Thường sẽ rất buồn.”

Cố Cẩn Hi liếc mắt cười, đưa tay, xoa xoa mái tóc cụt ngắn của Thất Thất, đau xót dưới đáy mắt mang theo bóng nước, “Nghe Thường, lần đó, thật sự xin lỗi.”

“Ca ca, đó không phải là anh, hơn nữa, hiện giờ Nghe Thường rất khỏe mạnh, không phải sao?”

“Hừ! Suýt chút nữa là mất mạng rồi.” Vạn Giang Hồng khó chịu hăm hừ.

Đệ Ngũ Chiêu bật cười, đột nhiên bắt đầu đọc luận ngữ, “Tử viết, quân tử hòa hợp với người không nhất thiết phải giống người, tiểu nhân a dua theo người mà không hòa hợp được với người. Tử viết: người quân tử an vui mà không kiêu căng, kẻ tiểu nhân kiêu căng mà không an vui.”

“Tiểu nhân ngơoi đang nói cái gì thế!” Vạn Giang Hồng xoay đầu lại, nhìn thẳng vào một tiểu tình địch khác, “Lại nhai rõ lắm, lớn chừng nào rồi mà vẫn chưa thuộc lòng hết luận ngữ hả!”

Đệ Ngũ Chiêu sầm mặt, chuyện đáng hận nhất ở kiếp này chính là nói nó không thuộc luận ngữ. Đứng dậy, vớt cần câu, đi tới sau lưng Vạn Giang Hồng, một cước đá vào bắp chân của y, thờ phỉ phò vào trong thuyền.

“Đồ nhai con chết dẫm!” Vạn Giang Hồng ôm cái chân bị đá đau, âm thầm mắng.

Thất Thất lác đầu, kéo Cổ Cẩn Hi vào trong thuyền, “Ca ca, chỗ này ồn ào quá, chúng ta vào trong thuyền nói chuyện đi.”

Cổ Cẩn Hi gật đầu, ý vị sâu xa nhìn Vạn Giang Hồng một cái, cuối cùng nở nụ cười, vào bên trong thuyền.

Vạn Giang Hồng lẻ loi ở ngoài thuyền hứng gió. Cẩn rằng nghiêng lợi, tất cả đều là kẻ xấu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Thiên hạ đã bình, Cẩn Hi rời đi

Bởi vì Cổ thị thất bại, hiện giờ Kinh thành đã rơi vào trong tay Đệ Ngũ Uyên. Chỉ là ngay sau đó lại đến Đại Yến xâm lược, khiến cho Đệ Ngũ Uyên không có thời gian để thở, vừa mới công hãm hoàng cung, liền vội vàng tập trung binh mã chống cự binh tới.

Không thể không nói Đệ Ngũ Uyên quả thật có bản lĩnh trị quốc bình thiên hạ, chỉ một lần hô hào, đã làm cho vô số dân chúng gia nhập đội ngũ kháng địch. Kẻ sĩ có chí trong thiên hạ dồn dập xin vào, trong đó không ít người tài hiểu binh pháp thạo trận lạ. Dùng 500 nghìn đại quân còn dư lại đương đầu với trăm vạn binh mã Đại Yến, không hề có dấu hiệu thất bại, trái lại theo lòng tin của dân chúng mà ngày qua ngày càng dâng cao, có chiều hướng trấn áp lại kẻ địch.

Nếu Đệ Ngũ Uyên sinh ra ở gia đình Đế vương, Đại Mạch cũng không đến nỗi thay vua đổi chúa.

Nhưng sự thật là, không có cái gì là nếu như. Tất cả giống như đã được định trước từ lúc bắt đầu. Đệ Ngũ Uyên có tài nhưng không có thân phận của một hoàng tử; Cổ Cẩn Hi tuy là hoàng tử, nhưng không có tài trị quốc. Ông trời giống như khi cho bạn một thứ gì đó, sẽ không quên lấy đi của bạn một thứ khác, vì thế, không ai là hoàn hảo cả.

Có lẽ bởi vì bạn chiêu binh mãi mã, cố gắng hết sức chống lại ngoại địch, nên mặc dù dọc đường đi nhìn thấy bố cáo truy nã Cổ Cẩn Hi trên tường thành, nhưng chưa bao giờ gặp phải truy binh. Cho dù là như thế, họ cũng không dám noi lòng, dù sao, có thể chỉ một lần lợi là, chính là một trận máu đổ, vài cái sinh mạng.

Ở trên thuyền trôi nổi mấy ngày, Vạn Giang Hồng đã sớm không chịu nổi, cả ngày lẫn đêm không nằm ở đầu thuyền nôn mửa cũng là nằm vật trên giường.

Đệ Ngũ Chiêu nhiều lần bởi vì khó chịu, một cước đạp kẻ đang nôn ói vào trong sông. Nhưng khi người nào đó tức tưởi tìm cô nương khóc lóc kẻ lể, cô nương chỉ gật đầu một cái, “Ừa, em biết rồi. Anh qua bên kia chơi đi, đừng quấy rầy em đi luyện chữ với ca ca.”

Người nào đó rơi lệ, giật giạt tay áo cô nương, “Nghê Thường, nàng không yêu ta, nàng chán ta, ta không muốn sống nữa.”

Cô nương buông bút lông trong tay ra, nhú chặt chân mày, quay đầu sang bên, dịu dàng nói với Đệ Ngũ Chiêu, “Tiểu Chiêu, có thể kéo tên phiên phức này ra ngoài không?”

Đệ Ngũ Chiêu đang khoanh tay xem kịch vui, nghe thấy cô nói vậy, gật đầu, “Được, Nghê Thường. Em nghe lời chị.” Dứt lời kéo gáy Vạn Giang Hồng ra ngoài.

Mấy ngày tiếp đó, Vạn Giang Hồng vốn bởi vì nôn mửa mà toàn thân cạn kiệt sức lực, lúc này, đối diện với Đệ Ngũ Chiêu coi luyện võ như phụ thân ở trước mặt, chỉ đành than thân trách phận.

Hai tay bấu lấy cửa gỗ, không chịu đi, “Nghê Thường à... Sao nàng có thể nhẫn tâm với vị hôn phu tương lai của nàng đến thế hả? Vì phu tan nát cõi lòng mất rồi.”

Cặp mắt sắc như dao lóe lên, Thất Thất âm trầm nói, “Còn dám sửa loạn, cẩn thận em từ chàng!”

Vạn Giang Hồng im lặng, mặc cho Đệ Ngũ Chiêu kéo y đi.

Phía bên này, nhìn ba người bọn họ đối xử với nhau, đôi mắt Cổ Cẩn Hi cong cong ý cười, đưa tay vuốt đầu cô, cực kỳ có cảm giác đạt được thành quả nhà có cô con gái mới lớn.

“Nghe Thường, mấy ngày vừa qua, nhìn mấy người các em sống với nhau, anh có thể cảm nhận được, em quan trọng dường nào trong lòng bọn họ. Như vậy thì anh cũng yên tâm hơn rất nhiều rồi.”

“Yên tâm?” Thất Thất khựng lại bàn tay cầm bút lông, trong lòng có một tia bất an, “Ca ca, thật ra bọn họ phiền toái lắm luôn. Đặc biệt là tên diêm đấm Vạn Giang Hồng kia...”

“Nghe Thường, em có thể nhìn vào mắt bọn họ, mỗi lần nhìn em, ánh sáng rực rỡ kia sẽ không lừa người đâu.” Cố Cận Hi sáng rỡ nhìn vào mắt cô, “Nếu bảo bọn họ lấy tính mạng để bảo vệ em, nhất định sẽ không chút đắn đo.” Bởi vì, hần cũng giống vậy...

Nhưng một câu cuối cùng này hần mãi mãi không thể nói ra khỏi miệng. Có một số việc, có lẽ, vĩnh viễn cất giấu dưới đáy lòng, ngược lại sẽ tốt cho cô hơn.

Thất Thất ngây ngẩn, thật ra từ lâu đã để ý thấy. Đệ Ngũ Chiêu dựa vào cô quá mức, còn cô, đã mang tâm cho kẻ còn lại, nhất định sẽ phải phụ lòng nó. Hơn nữa... Cô không có luyện đồng phích mà T-T.

“Nghe Thường, Nghe Thường...” Cố Cận Hi thấy cô đắm chìm vào trong suy nghĩ của bản thân, đưa tay vỗ vỗ trán của cô, đối diện với ánh mắt mơ hồ của cô nhìn sang, ngơ ngác ngắc ngắc, hần không khỏi bật cười một tiếng.

Chỉ chỉ chữ cô viết trên giấy, “Nghe Thường, em đang viết cái gì thế, hồi bé ham chơi, lúc nào cũng nghịch ngợm treu đùa thái phó*, bây giờ đến chữ còn viết sai, thật là...”

(Thái phó: thầy dạy học riêng.)

Thất Thất cúi đầu, nhìn mười mấy chữ mình viết ngay ngắn, cực kỳ thắc mắc, “Hà? Đâu có viết sai ạ.” Thất Thất đặt bút xuống, cầm giấy lên lầm nhảm, “Xuân hoa thu nguyệt bao giờ hết? Chuyện cũ biết nhiều ít. Đêm qua lâu nhỏ lại gió đông, dưới ánh trăng sáng nhớ về quê cũ mà đau lòng. Thềm ngọc lâu son vẫn còn đó, hồng nhan buồn đã đổi. Ai ơi xin hỏi sầu mấy hồi? Nào khác dòng xuân hướng đông trôi.”

Đây là một bài hát mà Thất Thất rất thích hồi trung học, vì vậy đã qua nhiều năm như thế, vẫn có thể dễ dàng nhớ lại.

“Không sai mà...” Thất Thất nhìn hần, lại phát hiện mắt hần chợt mờ đi, nhất thời thầm kêu hồng bét. Sao lại quên bây giờ anh ấy là một quân vương mất nước, mà cô viết ra những câu như vậy, không phải khiến anh ấy bức bối trong lòng sao?

“Ca ca, em...” Đang tính an ủi vài câu, Cố Cận Hi lại bất chợt nở nụ cười.

Lại trải ra một tờ giấy, cầm bút, rồi viết lại lời ca một lần nữa, “Nghe Thường, em nhìn này, đây mới là cách viết đúng, em xem mấy cái nét vẽ nguyệt ngọc kia có thể là chữ sao?”

Thất Thất cúi đầu, ngộ ra... Đây chính là sự khác nhau giữa phồn thể và giản thể... Chữ cô viết là giản thể. Khó trách bị hần cười nhạo.

“Ha ha...” Thất Thất cười nịnh nọt, “Vẫn là ca ca viết đẹp hơn.”

Cố Cận Hi đưa bút cho cô, “Em luyện nhiều thêm chút là có thể được ngay.”

“Dạ.” Thất Thất nhận lấy bút, đột nhiên nhớ tới điều gì, cũng không ngần ngại lên, “Ca ca, thức ăn trên thuyền của chúng mình không còn nhiều lắm. Tối nay chúng em định lên bờ chọn mua một chút thức ăn. Hay là anh cũng đi cùng bọn em đi. Hơi sửa lại khuôn mặt, chắc sẽ không dễ dàng bị phát hiện đâu.”

Cố Cận Hi gật đầu, “Ừ, nghe theo em”

*

Ban đêm lặng lẽ kéo đến, mang theo vài phần mờ ảo huyền bí. Thuyền nhỏ cập bờ. Thất Thất kéo tay Cố Cận Hi lên bờ.

Quay đầu lại, nhìn khuôn mặt dán râu của Cố Cận Hi, cô cười gian một tiếng, dắt tay hần, “Ông nội, cháu gái muốn ăn kẹo đường hồ lô.”

Đệ Ngũ Chiêu theo sát ngay sau nghe thấy vậy, đỏ mặt, kéo tay áo Cố Cận Hi, “Ta... cũng muốn.”

Cố Cận Hi bất đắc dĩ cười một tiếng, “Được, có hết, có hết.”

Thất Thất hoan hô một tiếng, tựa như một đứa bé, cực kỳ mặt dày giả vờ đáng yêu. Đột nhiên nhớ tới có một người không ra ngoài, hắng giọng gọi, “Tỷ tỷ! Tỷ tỷ! Đừng xấu hổ nữa! Mau ra đi! Nếu không bọn em đi luôn đấy!”

Vừa nói xong, Cố Cận Hi che miệng cười khế, đưa tay búng trán cô, “Cháu gái thật là nghịch ngợm. Đừng bắt nạt tỷ tỷ của cháu nữa.” Đệ Ngũ Chiêu nhú mày, tiếp tục xem kịch hay.

“Phi! Cháu gái cái đầu nguoi! Chỉ biết bắt nạt ta! Phi! Phi! Phi!” Người còn chưa ra, tiếng nằng chừ đã truyền đến trước.

Chỉ thấy rèm vén lên, một gương mặt tuyệt điểm của một cô gái trẻ mặc y phục màu đỏ xinh đẹp bước hình chữ bát từ bên trong đi ra.

“Phụt!”

“Phụt!” Hai người phụt cười.

“Ha ha ha ha...” Một kẻ thì khoa trương hơn, ôm bụng, ngồi thụp xuống không đứng dậy nổi.

“Quả nhiên tỷ tỷ vẫn chim sa cá lặn như ngày nào.” Hai mắt Thất Thất xoay chuyển, tỉ mỉ nhìn vào ngực của y, chỗ đó nhô cao, không biết nhét cái gì vào nữa.

“Hoa nhường nguyệt thẹn.” Đệ Ngũ Chiêu lặng lẽ thêm câu.

“Chết đi chết hết đi! Tất cả đều là một đám lòng lang dạ sói!” Vạn Giang Hồng nhắc vẩy lên, đôi mắt đẹp nhìn trừng trừng, chửi ầm lên.

“Được rồi, chúng ta đi mua đồ ăn quần áo thôi.” Cổ Cẩn Hi lên tiếng giảng hòa trước, đưa tay kéo cô nương nào đó đang ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Thất Thất cười, kéo tay hắn, ôm cánh tay của hắn, thân thiết dán bên mặt lên cánh tay hắn, “Dạ, ông nội, chúng mình đi thôi.”

Vạn Giang Hồng âm thầm nghiêng răng, hận không thể lập tức kéo người nào đó qua.

“Tỷ tỷ ~” Trong đôi mắt to của Đệ Ngũ Chiêu, chất đầu ý cười, chìa ngón trỏ ra chọc chọc cánh tay của y, làm nũng nói, “Đẹp lắm!”

“Nhóc muốn bị đánh hả?!” Vạn Giang Hồng hươ hươ quả đấm, uy hiếp nói, “Lên bờ rồi, nhóc cho rằng ta sẽ ôm yếu như trên thuyền, đi đâu cũng bị nhóc hà hiếp ư?”

Đệ Ngũ Chiêu cũng không sợ, giật giật tay áo của y, ý bảo y thấp người xuống, tiến tới bên tai y nói, “Nói cho người biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Tôi qua... Ta tình cờ bắt gặp... Bệ hạ người... hôn Nghê Thường.” Biết y sốt ruột, Đệ Ngũ Chiêu còn cố ý nói lấp lửng. Thằng bé không muốn để cho tên Vạn Giang Hồng này thoải mái, y càng khó chịu, nó càng vui vẻ.

“Cái gì cơ!” Vạn Giang Hồng tức giận, nhìn đáng vẻ thân thiết của hai người trước mặt, càng nhìn càng tức.

Vài bước đuổi theo, kéo Thất Thất vào trong ngực, đối diện với ánh mắt khó hiểu của Cổ Cẩn Hi, y hung hăng trừng lại.

Thất Thất giãy giụa, “Bị bệnh gì thế! Mùi phàn nồng quá, ngạt chết tôi rồi!” Nói xong, liền véo cánh tay của y.

“Muội muội ~” Vạn Giang Hồng cũng không buông tay, ôm cô đi về phía trước, “Đi nào, để tỷ tỷ mua cho em bộ đồ mới.”

Nhìn cánh tay phải trống rỗng, Cổ Cẩn Hi bất chợt cảm thấy vô cùng lẻ loi, nhìn hai người dần dần đi xa, mặc dù cô giận hờn, nhưng vẫn không phải không thấy sự thẹn thùng trên mặt. Có lẽ, để cô lại bên cạnh bọn họ sẽ tốt hơn, như vậy, hắn có thể...

“Nè!” Đệ Ngũ Chiêu túm vạt áo của hắn, trên mặt có chút không tự nhiên, được rồi, nó cùng với Cổ Cẩn Hi này, ngoại trừ lúc trước là ước định chủ tớ, hầu như không có qua lại với nhau.

“Gi vậy?” Cổ Cẩn Hi cúi đầu, cong mắt, cười.

Đệ Ngũ Chiêu chỉ kẻo hồ lô đang đi ngang qua ở bên kia, “Cái đó! Ta muốn.”

Bởi vì chi tiêu trong ngày đều do Vạn Giang Hồng cai quản, hơn nữa, nó rất ngứa mắt với Vạn Giang Hồng, không có tiền tiêu vặt là chuyện rất bình thường. Nhưng Cổ Cẩn Hi thì khác, vốn là Đế vương, bảo bối đáng tiền trên người còn rất nhiều.

“Được.” Cổ Cẩn Hi sáng khoái đồng ý. Cởi ngọc bội bên hông ra, là Hòa Điền ngọc thượng đẳng.

Đệ Ngũ Chiêu thuận tay nhận lấy ngọc bội, chạy về phía kẻo hồ lô.

Cổ Cẩn Hi lắc đầu một cái, thăm than tính khí con nít của thằng bé.

“Này! Sao hai người chậm như rùa thế hả! Người già và trẻ nhỏ đúng là phiền phức.” Vạn Giang Hồng đứng ở đằng xa, bắt mắt gào ầm lên.

Vừa nghe y nói xong, lại nghe thấy một tiếng hét thâm, nhìn y ôm chân nhảy loi choi tại chỗ. Cổ Cẩn Hi không nhịn được nở nụ cười.

Tiếng Thất Thất quở trách truyền tới đứt quãng, “Gọi anh là miệng thối! Còn dám ăn nói linh tinh, cẩn thận em dùng kim khâu kín cái miệng của anh lại...”

“Ta sai rồi.” Vạn Giang Hồng thành thật nhận lỗi.

Phía bên này, Đệ Ngũ Chiêu cũng cảm bốn năm râu kẹo hồ lô thích thú đi tới.

“Hừ! Đáng đời!” Phê phán nhìn Vạn Giang Hồng, cười lạnh.

“Chúng ta đuổi theo thôi.”

“Cầm lấy nè, trả lại bạc cho người.”

“Tự người giữ đi.”

“Được.”

*

Đêm đó trời sao vô cùng đẹp, mấy người buông xuống lòng phòng bị. Chỉ đơn giản hưởng thụ bình yên khó có được này. Dọc theo đường đi cái nhau âm ỉ, thời gian cứ vậy trôi đi lặng lẽ, đợi đến khi họ ý thức được sắc trời đã không còn sớm, trên đường cũng không còn nhiều người đi đường nữa.

“Ca ca, anh có thích những ngày bình yên như này không?” Thất Thất nằm trên lưng Cố Cẩn Hi, có chút lo lắng hỏi.

Một người đang cao cao tại thượng bất chợt rớt xuống làm một thường dân, bất kể là ai cũng đều sẽ có sự hụt hẫng.

“Thích.” Cố Cẩn Hi nói như thế.

Thất Thất hài lòng cười cong mắt, đưa tay vuốt xuôi theo tóc mai của hắn, “Thế thì chúng ta đi tìm một nơi thế ngoại đào tiên, mấy người chúng ta, yên ổn, bình an cả đời, có được hay không?”

Cố Cẩn Hi cũng không gạt đầu, chỉ cảm thán, “Nghê Thường, việc đời luôn thay đổi, nếu như xảy ra chuyện gì, em nên biết, mọi chuyện rồi sẽ qua đi. Còn anh, cho dù ở bên em bằng cách thức gì, em phải nhớ, anh ở đây, anh luôn ở nơi đây.”

“Ca ca, sao tự nhiên lại nói mấy lời này?” Thất Thất ôm chặt cổ của hắn, “Nghê Thường không muốn gì nhiều, chỉ cần người em quan tâm, để ý, đều khỏe mạnh. Đôi khi, em thật sự muốn xây một căn phòng thật lớn, sau đó nhốt mấy người vào, không cho kẻ nào làm hại.”

“Nói ngốc nghếch gì vậy.” Cố Cẩn Hi lắc đầu cười khê, tiếp tục công cô bước vững vàng từng bước về phía trước.

“Này! Nhanh lên một chút đi!” Bên này, hai tay Đệ Ngũ Chiêu vòng quanh cổ Vạn Giang Hồng, túm chặt cổ y, dạn dỏ nói, “Tuổi thì lớn, mà sức lực còn yếu hơn cả đàn bà, thật là tức cười!”

“Phi! Có chân thì tự đi đi, trèo lên người ta làm gì hả!” Vạn Giang Hồng nổi giận, dùng sức rũ người ở trên thân, “Chóng mặt đi, đồ nhãi con miệng còn hôi sữa đến luận ngữ cũng không thuộc nổi, còn dám giễu cợt ta à, ông nội nhà ngươi!”

Một trận gió lạnh thổi qua ~~~

Đệ Ngũ Chiêu nhất thời đỏ mặt, túm lấy tai y, một nhát cắn lên.

“A! Nhãi ranh này, cút xuống đi! Không cho cắn tai của ta! Chỗ này chỉ cho phép nương tử nhà ta cắn thôi! Ngươi là cái thá gì hả!”

Nhưng Đệ Ngũ Chiêu không chịu nhả miệng, kẻ nào nói nó không thuộc nổi luận ngữ chính là kẻ thù của nó!

“Nương tử ơi! Cứu mạng với!” Vạn Giang Hồng kêu thảm thiết, “Con chó này ta có thể ném đi không!”

“Nghê Thường, hắn đang gọi em kìa.” Cố Cẩn Hi dừng bước, tốt bụng nhắc nhở.

Thất Thất chỉ chìa ra hai ngón trỏ, bịt tai Cố Cẩn Hi, “Chúng mình làm như không nghe thấy gì hết, nhanh đi về thôi, em mệt rồi.”

Cố Cẩn Hi yêu chiều cười một tiếng, gạt đầu một cái, “Được.”

*

Ban đêm, Thất Thất mơ một giấc mộng, trong mơ cô nhìn thấy Cố Cẩn Hi đi tới trước giường cô, trong đôi mắt đẹp chảy dài hai hàng nước mắt, hắn há miệng, nói gì đó, nhưng cô không nghe thấy gì cả.

Cô cố gắng mở miệng nói chuyện, nhưng chẳng nói ra được câu nào. Ngay khi lòng cô đang nóng như lửa đốt, Cố Cẩn Hi cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên cánh môi cô, lúc đôi môi hé mở, nói một câu, thậm chí, tựa như tiếng cánh hoa mới nở, nhưng cô vẫn nghe thấy.

Nghê Thường, phải hạnh phúc nhé...

Đến cả trong mộng, anh ấy vẫn cứ luôn khát cầu, mong cô được hạnh phúc...

*

Khi ánh bình minh của ngày tiếp theo chiếu vào qua ô cửa sổ mở một nửa, cô chớp mắt vài cái, khó nhọc mở mắt. Giác mộng đêm qua, chân thật như vậy, khiến lòng đau đớn vô cùng.

Mặc chỉnh tề, vừa đi ra ngoài, đã thấy Đệ Ngũ Chiêu trầm mặc, hơi lo lắng nhìn cô, “Nghê Thường, đêm qua bệ hạ đi mất rồi.”

“Cái gì?” Thất Thất kinh ngạc, lòng bỗng chốc hụt hẫng.

Vạn Giang Hồng vén rèm lên, moi ra một phong thư, đưa cho cô, “Mỗi người đều có tính toán của riêng mình, chúng ta không can dự được. Có thể làm, không phải cố gắng thay đổi suy nghĩ của người khác, mà là tôn trọng. Cảm lấy này, thư hân giao cho nàng đó.”

Thất Thất cầm lấy thư, nhưng không mở ra, chỉ nhét vào trong ngực, “Tôi không quan tâm cái gì đạo lý hay không đạo lý, tôi chỉ biết, hiện giờ trong lòng tôi cực kỳ khó chịu. Mấy người không cần lo cho tôi.” Nói xong, lại vào trong phòng.

Trên thuyền, để lại hai người đối mặt nhìn nhau, lo lắng trong mắt rõ mồn một.

Tại sao, cô đã cố gắng hết sức, muốn dẫn anh ấy đi, nhưng cuối cùng, lại là chính anh từ bỏ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Đuổi theo Cẩn Hi, gặp được Tước Thư trên đường

Nghê Thường, tha thứ cho anh đã rời đi không lời từ biệt. Chỉ là, anh có thể vì em mà vứt bỏ thiên hạ, nhưng không thể vì tham sống sợ chết mà vứt bỏ tôn nghiêm của mình. Anh là một quân vương trước, rồi mới là Cố Cẩn Hi. Hôm nay giặc ngoại xâm phạm, anh không thể khoanh tay đứng nhìn. Hiện giờ xông tới chiến trường, chống lại giặc ngoại, đã không còn suy nghĩ sống tạm bợ qua ngày. Đại Mạch mất, anh không còn mặt mũi nào để đối diện với mọi người nữa. Chỉ mong thân thể tàn tạ này của anh có thể làm chút việc sau cuối vì con dân của anh. Nghê Thường, chớ đừng tìm anh. Dẫn theo Vạn Giang công tử và Đệ Ngũ tiểu công tử tìm một nơi yên bình, tiếp tục sống mạnh khỏe. Giác mơ đào nguyên của em, đành chờ kiếp sau.

Lạc khoản: Cố Cẩn Hi.

Gấp thư lại, Thất Thất tức giận vò thư thành một cục. Vươn tay ném ra ngoài cửa sổ.

Tôn nghiêm chó má gì chứ, đồ cổ hủ. Rốt cuộc anh ta có từng nghĩ đến cảm nhận của cô không? Nói đừng đi tìm anh? Nằm mơ! Lúc này cô có phải trời cũng trời anh ấy về!

Còn nhớ rõ kết thúc ban đầu trong tiểu thuyết, lúc hoàng cung bị đánh chiếm, Cố Cẩn Hi liền nhảy từ trên cổng thành xuống, tiêu vong cùng Đại Mạch.

Nhưng mà, hiện giờ chuyện xảy ra đã khác xa rất nhiều so với kịch tình tiểu thuyết. Việc anh ta làm lúc này, rõ ràng không đúng với kịch tình! Dựa theo cốt truyện thông thường trong tiểu thuyết, không phải bọn họ phải cùng nhau quy ẩn sao? Đột nhiên nhảy ra một sự việc trái ngược, chẳng lẽ là chuyện tốt do tác giả bày ra?

Sau khi quyền tiểu thuyết kia bị ngâm nước sông, chữ viết đã bị biết mất hết, cho dù phôi khô cũng không trao đổi được cùng tác giả nữa.

Thất Thất vỗ mạnh một chưởng lên bàn, âm thầm cắn răng, “Đáng ghét! Cho dù tác giả có viết thế nào đi chăng nữa, mình vẫn muốn Cố Cẩn Hi đi ngược lại kịch tình! Hừ!”

Cửa vang lên ba tiếng, Thất Thất ngẩng đầu, nhìn thấy Vạn Giang Hồng tay bưng thức ăn, đứng ở miệng cửa, lo lắng nhìn cô, “Nghê Thường, ăn một chút gì đi.” Dứt lời, thận trọng đi tới.

Thất Thất nhìn đồng thức ăn được đặt ngay ngắn trên bàn, đột nhiên nổi giận, vỗ mạnh, toan hất đổ thức ăn. May mắn Vạn Giang Hồng nhanh tay lẹ mắt, bắt được cổ tay của cô.

“Nàng bực mình cái gì hả? Có liên quan đến chỗ thức ăn này à?”

“Thật xin lỗi, em thấy trong lòng không thoải mái.” Thất Thất xui xẻo, cũng biết kiểu cổ tình gây sự này thật sự đáng ghét. Nhưng cứ cảm thấy có con giận chẹn ngang trong lòng, không biết phải làm thế nào để trút hết ra.

Vạn Giang Hồng thả tay ra, kéo cô ngồi xuống trước bàn, “Ta hiểu rõ nàng không thoải mái, bắt quá, vô luận sau này nàng có toan tính gì, hiện giờ việc cần thiết là ăn cơm.”

Thất Thất cầm đũa gấp hai món, nhai nhai, nuốt xuống, cuối cùng quyết định, đặt đũa xuống, “Em quyết định rồi.”

“Chúng ta lập tức xuất phát đuổi theo anh ấy!” Thất Thất tràn trề mong đợi nhìn Vạn Giang Hồng, “Chứ chẳng làm gì, mắt thấy anh ấy chết, thật sự em làm không được!”

Tay Vạn Giang Hồng ngừng lại, tiếp tục cầm thìa múc cho cô một chén canh, đẩy tới trước mặt cô, chẳng nói gì, đứng dậy rồi đi ra ngoài.

“Anh...” Thất Thất không hiểu, cô lại nói gì sai sao?

Chỉ thấy y tới bên cửa thì dừng lại, “Chung quy hẳn vẫn quan trọng hơn ta. Còn chuyện nàng nói, tùy nàng. Ta có thể nói gì chứ, ha ha...” Cười khổ, “Ta có lập trường gì để mà nói chứ?” Lắc đầu một cái, không xoay người, đi thẳng một mạch.

Thất Thất cau mày, cô không hiểu, tại sao tên Vạn Giang Hồng này luôn nảy lên mấy cái suy nghĩ kỳ quái thế, trong lòng của anh ta, lòng tin đối với cô mong manh đến thế sao? Cô Cần Hi ra đi không từ biệt vốn là chuyện khiến cô bức mình, hiện tại hành vi kỳ quái của Vạn Giang Hồng càng khiến cho cô khó chịu! Thật sự là phiền phức.

*

Thu thập xong hành lý, mấy người tính đi đường bộ, căn cứ vào trong thư từng nói, có lẽ Cổ Cần Hi tới Lâm Châu. Mà muốn đến Lâm Châu, nhất định phải đi qua ba châu rồi mới đến được, mà đường thủy hoàn toàn không có đường thông.

Dọc theo đường đi, càng tiến gần Lâm châu, cảnh vật xung quanh càng ác liệt, phòng ốc bị tàn phá tan hoang khắp nơi, thừa thối người ở, khắp nơi ngập ngựa trong bầu không khí tuyệt vọng bất lực.

Đi hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được một nơi dừng chân. Vạn Giang Hồng ôm hành lý đi vào đầu tiên. Thất Thất sững sờ, mấy ngày qua, y đều bày ra biểu tình lạnh nhạt như vậy, quả thật khiến cho cô phải suy nghĩ đến đau đầu nhức óc.

Đệ Ngũ Chiêu giật giật tay áo của cô, mắt to lo lắng nhìn cô, “Hai người sao thế?”

“Không có việc gì đâu.” Thất Thất cười gượng một tiếng, đưa tay xoa xoa đầu thẳng bé, “Sẽ ổn thôi.”

Đệ Ngũ Chiêu hí hóp mắt, rõ ràng là không tin. Nhưng không tiếp tục hỏi nữa. Kéo cô đi vào.

Trong điểm có rất ít người, trừ ông chủ trung niên vừa ghi chép vừa quán điểm, chỉ có một tiểu nhị chán chường phẩy quạt. Đại sảnh to như vậy, lại không hề có một vị khách nào đến ăn cơm.

Cho nên, khi vừa nhìn thấy đám Thất Thất thì phút chốc nhiệt tình đi tới, vừa cầm giúp hành lý, vừa dọn đồ phòng bếp nấu nước nóng, vân vân. Hiện nhiên đã lâu rồi chưa có khách tới.

Theo tiểu nhị lên lầu, hai phòng cạnh phòng khách, Thất Thất một phòng, Vạn Giang Hồng và Đệ Ngũ Chiêu một phòng.

Đóng cửa lại, Đệ Ngũ Chiêu cười nhạo một tiếng, “Sao hả, nguoi và Nghê Thường giận hờn gì à?”

Vạn Giang Hồng cũng không trả lời, sắp xếp hành lý, giống như không nghe thấy.

“Như vậy càng tốt.” Đệ Ngũ Chiêu đi thẳng tới bên bàn, ngắm nghía chén trà trên bàn, “Bớt đi một đôi thủ như nguoi, Nghê Thường sớm muộn sẽ thấy ta tốt hơn.”

“Mơ hồ.” Vạn Giang Hồng hừ lạnh, từ trước đến giờ, ngoại trừ Nghê Thường ra, y chẳng lịch thiệp với ai hết, “Nhãi ranh vất mũi chưa sạch, vẫn muốn ghé con gấm có già ư, sợ rằng không hợp răng đâu. Hơn nữa, anh bạn nhỏ, nhắc nhở nguoi một câu, yêu sớm không tốt đâu!”

“Vậy thì sao nào, tuổi tác là cái gì chứ, chỉ cần ta thích nàng ấy là được rồi. Trái tim ta không thay đổi, còn những thứ khác, ta chẳng quan tâm.”

“Cho dù trong lòng nàng không có nguoi?” Vạn Giang Hồng sững sờ.

“Ừ.” Đệ Ngũ Chiêu gật đầu, cực kỳ nghiêm túc nhìn thẳng vào y, “Thích nàng là chuyện của ta, không liên quan đến nàng. Chẳng lẽ kẹo hồ lô không làm từ quả sơn tra thì ta sẽ không ăn kẹo hồ lô sao? Đúng là ngu ngốc.”

Vạn Giang Hồng bật cười, buông đồng hành lý đang sắp xếp được một nửa ra, đứng dậy đi tới, dùng sức vỗ đầu Đệ Ngũ Chiêu, “Đừng si tâm vọng tưởng nữa, nương tử nhà ta, phải theo đuổi lâu lắm mới chiếm được, sao có thể chấp tay dâng người hả?”

Cuối cùng, còn vỗ vỗ bả vai, “Nhân phẩm của tiểu tử không tệ, nhóc không hiểu thế giới người trưởng thành nhưng lại hiểu được nhiều thứ khó khăn, ra dáng người lớn phết đấy.” Đột nhiên nhớ đến điều gì đó, quay đầu sang, tiếp tục nói, “Phải rồi, hay hôm nay học thuộc luận ngữ rồi?”

“Gi cơ?” Ánh lạnh chợt lóe, Đệ Ngũ Chiêu nổi giận, tay phải đưa về bên hông, tính rút ra chủy thủ.

Vạn Giang Hồng sớm đã phòng bị, né sang một bên, nhảy xuống từ cầu thang, giọng nói muốn ăn đòn của y còn oang oang truyền tới, “Xem ra nhóc nên ăn nhiều óc heo vào.”

“Muốn chết hả!” Đệ Ngũ Chiêu rút chủy thủ ra, đuổi theo.

Vạn Giang Hồng vừa chạy đến bên cửa lớn, lại đụng phải một người ngoài ý muốn.

“Nghê Thường, sao nàng lại ở đây...” Còn chưa nói xong, đột nhiên phát hiện có gì đó sai sai. Có thể nói khuôn mặt cậu ta giống y đúc Nghê Thường, nhưng yết hầu rõ ràng, như khẳng định rằng người này là một tên con trai, hơn nữa Nghê Thường tóc ngắn.

Mà người này mặc áo trắng, tóc dài ngang eo đang đưa pháp phối theo thân thể của cậu, thần thờ mắt hồn nhìn hũ tro cốt trong tay. Tựa như một cái xác không hồn.

Trong mắt cậu ta một mảnh tro tàn.

Đây là cảm giác đầu tiên mà Vạn Giang Hồng quan sát được, tiếp đó, chính là nỗi nghi hoặc rất lớn, trên đời còn có hai người giống hệt nhau? Rốt cuộc cậu ta và Nghê Thường có quan hệ gì? Hơn nữa, tại sao...

“Vạn Giang Hồng! Xem ngươi còn chạy được đi đâu!” Đệ Ngũ Chiêu bám sát phía sau vốn hung hăng đuổi tới, sau khi nhìn thấy kẻ tới, đột nhiên bót đi vài phần đùa giỡn, tăng thêm sự hận thù khốn cùng.

“Dạ Tước Thư!” Đệ Ngũ Chiêu cắn răng nghiêng lợi, hận ý trong mắt giống như hai ngọn lửa rực đỏ, bùng cháy hừng hực.

Nó giờ chủy thủ lên, muốn đâm tới, lại bị Vạn Giang Hồng cản lại, “Nhóc đang làm cái gì thế hả?”

“Buông ra! Ta phải giết hắn ta!”

“Giết người bừa bãi là sai, tuy rằng nơi này bị bỏ hoang, nhưng tùy tiện giết người là việc làm của loài cầm thú!” Vạn Giang Hồng cau mày, sao con gấu con này lại bạo lực như vậy chứ? Động chút là giết tới giết lui, thật là thiếu giáo dục mà.

"Buông ta ra!"

"Không được."

Trong lúc hai người đang tranh cãi không ngừng nghỉ, Dạ Tước Thư đã ôm hũ tro cốt vòng qua hai người vào đại sảnh. Vừa dịu dàng vuốt ve hũ tro cốt, vừa mỉm cười, “Thập Lý, mấy ngày nữa thôi là chúng ta về đến nhà rồi.”

“Các ngươi đang làm cái gì vậy?” Thất Thất rửa mặt xong, vừa ra đến nơi, đã nghe thấy tiếng âm ỉ của hai người. Vịn vào lan can đi xuống từng bước một, tới trước mặt bọn họ bấy giờ mới phát hiện tiểu Chiêu có gì đó khác lạ. Theo ánh mắt của nó nhìn sang. Trái tim không nhịn được đập nhanh.

“Dạ Tước Thư!” Thất Thất bước nhanh tới trước mặt cậu, nhưng cậu ta hoàn toàn coi cô như không khí, chỉ dịu dàng vuốt ve hũ tro cốt, cười đến thê lương.

“Thập Lý, Thập Lý, nàng nói xem hoa đào trên núi có đang nở không?”

“Từ bao giờ mà Thập Lý không còn để ý đến ta nữa? Đừng im lặng, ta muốn nghe nàng nói chuyện một chút thôi, thật đấy.”

“Nàng nói đi, sao nàng ngốc đến thế chứ, chủy thủ cứng như thế mà đâm vào tim, đau biết bao nhiêu. Nàng nói báo thù vì ta, nhưng mà, ta chưa từng nghĩ tới, sẽ vì thế mà mất đi nàng.”

“Thập Lý, chúng ta trở lại như thuở ban đầu được không, không có báo thù, chúng ta cùng sinh sống qua ngày ở Lạc Anh sơn, chúng ta cùng tỉ mẩn đếm số hoa đào mới nở, có được không?”

.....

“Tại sao... Bấy giờ đến cơ hội ăn năn nàng cũng không cho ta? Thập Lý, không phải nàng từng nói, thích nhất Tước Thư sao? Thập Lý, nếu như nàng có thể trở lại, ngày nào ta cũng khiến nàng cười, có được không...”

Thất Thất lặng yên, chuyện Thập Lý Dạ qua đời, cô biết được thông qua Vạn Giang Hồng. Vốn tưởng rằng là Dạ Tước Thư vì muốn khơi lên mâu thuẫn giữa Đại Mạch và Đại Yên nên mới cố ý hại chết Thập Lý Dạ, hãm hại Đại Mạch. Nhưng nhìn bộ dạng mắt hồn mất vía này của cậu ta, có vẻ như cậu ta vô tội. Vậy rốt cuộc là Thập Lý Dạ tự sát, hay có người nào đó âm mưu dự tính? Hiện giờ đã không còn quan trọng nữa. Người, đã chết, Đại Mạch, đã mất.

“Gấu con này muốn giết người.” Vạn Giang Hồng vô cùng bất đắc dĩ tóm cổ tay Đệ Ngũ Chiêu, cau mày, khó hiểu hỏi Thất Thất, “Nghê Thường, nàng mặc kệ đi.”

Vẫn là sau khi nghe Đệ Ngũ Chiêu kể lại mới biết được ân oán giữa bọn họ. Nhưng mà, tuy rằng Dạ Tước Thư này rất đáng ghét, nhưng dù gì cũng là em trai sinh đôi của cô, hơn nữa, giết người cái gì đó, đúng thật là không hay ho.

Đoạt lấy chủy thủ trong tay thằng bé, Thất Thất xoa đầu nó, khuyên nhủ nói, “Tiểu Chiêu, chuyện đã qua, hơn nữa cậu ta cũng đã bị quả báo, chúng ta

không truy cứu nữa, được không? Còn nữa, anh trai em còn sống. Có thể vì cậu ta là em ruột của chị mà tha thứ cho cậu ta được không?”

“Hà?” Mặc dù Vạn Giang Hồng cũng đoán ra được người này có quan hệ không đơn giản với Nghê Thường, nhưng không ngờ, Nghê Thường còn có một người em ruột giống đến vậy, “Đây là đang diễn vở kịch nào thế?”

Thất Thất lờ mờ y, “Đầu đuôi câu chuyện như nào lát nữa sẽ kể cho anh nghe.” Cô cúi đầu, khẩn thiết nhìn Đệ Ngũ Chiêu.

Cuối cùng Đệ Ngũ Chiêu nhắm mắt lại, đẩy Vạn Giang Hồng ra, xoay người, đi lên lầu, ‘rầm, rầm, rầm’ từng bước một, nặng nề.

“Có phải em đã làm sai gì không?” Đột nhiên Thất Thất cảm thấy trong lòng tắc nghẹn vô cùng. Nhất là trong đôi mắt đen láy của Đệ Ngũ Chiêu, nỗi buồn đau trĩu nặng sâu thẳm, cùng với hai tay khẽ run, như biểu hiện rằng thẳng bệ đã phải cố gắng thế nào mới có thể áp chế phần hận trong lòng.

Vạn Giang Hồng lắc đầu, trên mặt vẫn có chút mất tự nhiên như cũ, “Giết người vốn là không đúng.”

“Ai~” Thất Thất thở dài, lúc này mới xoay đầu lại, Dạ Tước Thư đang một mình lẩm nhẩm gì đó ở tại chỗ.

Vốn cũng không tính là thân thiết gì cho cam, cô ngồi xuống đối diện với Dạ Tước Thư, ngẫm nghĩ một chút, vẫn là không cảm được mà nói, “Thật ra thì cái này hoàn toàn là xen vào chuyện người khác, nhưng mà tôi vẫn muốn nhắc nhở cậu một câu, Dạ Hoan kia, e rằng không đơn giản như cậu biết đâu. Chuyện năm xưa, không giống như đã kể cho cậu.”

Dạ Tước Thư hơi nâng đầu, thờ ơ nghiêng mắt nhìn cô một cái, hờ hững không gợn sóng. Không để ý nữa, tiếp tục nói chuyện với hũ tro cốt.

Thất Thất vốn còn muốn nói thêm, nhưng lại bị Vạn Giang Hồng kéo lại, “Nếu đã biết mình xen vào chuyện người khác, vậy thì đứng sang bên thôi, ở đây giả vờ giả vịt ‘ta là bạch liên hoa, thương cảm cả nhà người’ là có ý gì, nằng không thể yên lặng một chút được à?”

“Anh nói linh tinh cái gì thế hả?”

“Ta chính là không cam tâm, sao nàng có thể đồng cảm với nhiều người không liên quan như vậy, lại chẳng công bằng với ta tí nào. Đệ Ngũ Chiêu như vậy, Cố Cẩn Hi như vậy, tên này cũng thế. Nhưng mà Nghê Thường à, nàng có thể hơi nhìn qua ta, đặt ta ở một góc nhỏ trong lòng nàng, mà không phải tùy ý chà đạp không?” Vạn Giang Hồng nắm chặt quả đấm, cực kỳ bất đắc dĩ nhìn cô, “Cho dù ta có mặt dày đeo bám nàng thế nào, nhưng trái tim của ta cũng sẽ mệt mỏi, cũng biết sợ. Đừng nên coi ai cũng kiên cường như trong tưởng tượng.”

“Anh nói bậy bạ gì đó?” Nói không xúc động là giả, cô luôn biết lòng y yếu đuối, chỉ là, gần đây cái tính lo được lo mất của y càng lúc càng trầm trọng. Nếu như một câu thích có thể chữa khỏi cái tật xấu xuân thương thu bi này của y, sao cô tiếc rẻ được cơ chứ. Nhưng tên này, cho dù mỗi ngày cô đều nói ‘em yêu anh’ cũng sẽ vì một chuyện mà lập tức cảm thấy đến thiên hạ cũng phản bội y.

Nếu cho y một cái nhãn dán, Thất Thất nhất định phải cộp lên lưng y một cái: Bạn trai không đạt chuẩn! Mang về sửa lại! Ghen tuy tốt, nhưng quá mức khiến người ta mệt đầu.

“Nghê Thường, không phải nàng rất thương cảm cho những người nhỏ yếu sao? Nàng lên lầu với ta, ta kể cho nàng nghe về tuổi thơ bất hạnh của ta. Nàng muốn bao nhiêu thì thăm ta cho nàng bấy nhiêu.” T-T

Thất Thất: “Khỏi cần, vài ba cái chuyện hư hỏng của anh, biết từ lâu rồi.”

“Nghê Thường, nàng ghét ta à...” Vạn Giang Hồng mặt hồng.

Muốn diễn cái gì thế hả?

Thất Thất kiểm chân lên, chủ động dính lên môi y, ngăn cản y lái nhai không ngừng, “Đúng thật là, ằm ỉ muốn chết.”

Vạn Giang Hồng tròn to hai mắt, chớp vài cái, chờ mong nhìn cô, cười kéo tay áo của cô, “Nghê Thường Nghê Thường, vừa nãy ta chưa chuẩn bị xong, có thể hôn lại lần nữa không?”

Lắc đầu, Thất Thất phản đối, “Đi chết đi.”

“Không đâu, ta chết rồi, Nghê Thường phải làm sao đây, chẳng phải là thành quả phụ à?” Vạn Giang Hồng nhất thời tỉnh táo lại tinh thần, “Chỉ bằng, chờ chiến tranh ngừng lại thì chúng ta thành thân nhé.”

Thất Thất nhăn mày, “Không thích.” Liếc qua Dạ Tước Thư vẫn còn đắm chìm trong thế giới của mình bên bàn, không chút lưu tình đánh Vạn Giang Hồng đang kích động.

Nhắc chân, liền đi lên lầu.

Hiện giờ cô càng phát hiện ra tính cách của Vạn Giang Hồng cực kỳ mâu thuẫn, cảm xúc biến hóa quá nhanh. Đi được một nửa, đột nhiên Thất Thất quay đầu lại nhìn y, “Phải rồi, sinh nhật của anh vào tháng mấy?”

“Tháng ba, sao thế? Chẳng lẽ muốn thành thân vào sinh thần của ta?” Vạn Giang Hồng cười đến sắp toác cả miệng, liền thoáng không ngừng, “Nghê Thường, ‘Nghê Thường, sinh thần của ta là vào mười bảy tháng ba.’”

“Chẳng trách...” Thất Thất bừng tỉnh hiểu ra.

“Chẳng trách cái gì?”

“Không có gì, với cả, em cảm thấy thời gian anh đưa ra quá dài. Sau khi chúng ta tìm được Cổ Cẩn Hi thì thành thân luôn. Thiết là, lại sắp phiền phức rồi đây.” Thất Thất nhăn nhó, nhưng nụ cười trên môi lại mang theo vài phần bông đùa.

Vạn Giang Hồng đã sung sướng cười đến không khép nổi miệng rồi. Vỗ về trái tim này loạn, cố gắng dẹp yên nỗi kích động mừng vui khôn xiết kia đi.

“Ha ha, thằng nhóc Đệ Ngũ Chiêu không có cơ hội rồi!” Nhưng tâm tình bị đè nén bấy lâu sao có thể nói dẹp yên là dẹp yên được. Vạn Giang Hồng ngửa mặt lên trời cười vang, cực kỳ đắc ý.

Không hề biết, Dạ Tước Thư vốn đang ôm hũ tro cốt đột nhiên buông hũ tro cốt xuống, ngẩng đầu lên, nhìn nụ cười hạnh phúc trên mặt y, bỗng dưng nắm chặt tay lại.

Cậu ghen tỵ... cực kỳ ghen tỵ...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Tước Thư ghen tỵ, chưa rõ sống chết

“Tước Thư, hi hi... Tước Thư Tước Thư, cậu thấy bộ đồ mới này đẹp không? Hôm nay Hoan thúc mua cho tôi đó, cậu nhìn xem.”

Mùa hoa đào lát phát bay, nàng một thân áo trắng, chân trần giẫm trên cánh hoa đào hồng xoay tròn. Mặt phấn mắt sáng, mười lăm mười sáu tuổi, tựa như một cành đào e ấp chớm nở, yêu kiều mà không lăng lợ, gương mặt thanh lạnh nhưng không rét lạnh. Như một vỏ rượu ủ mới mở làm say lòng người.

Dạ Tước Thư một tay chống vào thân cây, ngẩn ngơ nhìn gương mặt tươi cười của nàng, nghẹn lời.

Đưa tay phải ra, hái một bông hoa đào, định cài bên tai nàng. Đối mặt với ánh mắt chờ mong của nàng. Cuối cùng cậu lại buông tay, hạ mi, quay lưng mà đi.

“Người gọi ta đến, là vì chuyện này?” Giọng nói lạnh lùng, nụ cười ai đó cứng đờ, “Sau này, đừng làm phiền ta vì mấy chuyện vô vị này nữa.”

Đôi mắt Thập Lý Dạ đắm sương, rung rung, cung kính thi lễ một cái, “Xin công tử tha thứ cho sự thất lễ của Thập Lý. Sau này Thập Lý sẽ không làm vậy nữa.”

Hơi chuyển mắt, chợt cảm thấy tim tựa như có chút đau thắt. Nhưng cậu vẫn bất chấp, cất bước rời khỏi chỗ này.

Đêm hôm ấy, cậu trần trọc trở mình, trong đầu ngập tràn hình ảnh giọt lệ trong mắt nàng chực rơi, phiền não ngời dậy, kêu òn, đọc sách. Nhưng một chữ cũng không lọt vào mắt.

‘Đi nói một tiếng xin lỗi vậy.’ Cậu đã nghĩ như thế, lớn lên từ bé với Thập Lý, hiện giờ cậu lại làm tổn thương nàng. Sáng sớm mai sẽ tới thăm nàng một chút.

Đẩy cửa sổ ra, nhìn bầu trời tối đen hơi biến trắng, đột nhiên có chút mong đợi ngày mai đến, xin lỗi nàng rồi nói thêm một câu, rất đẹp, có phải tốt hơn không?

Nhưng mà, câu xin lỗi kia lại chẳng có cơ hội để nói ra.

“Đại Yến gần đây hay tìm kiếm các cô gái có tướng mạo xinh đẹp khắp nơi để phong phú hậu cung. Đây chính là cơ hội tốt để chúng ta phát triển thế lực ở Đại Yến, để sau này có thể tiêu diệt Đại Mạch.” Dạ Hoan có chút phấn khích đập bả vai nhỏ gầy của nàng. Thập Lý gầy yếu, đứng không vững hơi chao đảo, cuối cùng ổn định lại bước chân.

“Dạ, Thập Lý biết.” Thập Lý kiên định gật đầu một cái, “Vì công tử, muốn tôi làm gì đều được hết.”

Dạ Hoan hài lòng cười, “Thập Lý, lần này xuống núi, người chính là Thập Lý Dạ, là con gái nhà nông Thập Lý Dạ sống dưới chân núi Lạc Anh. Nhớ kỹ, không được bỏ dở nửa chừng, không được tham luyến vui sướng nhất thời, thế phải là người ngồi bên Yến Hoàng, còn sau đó phải làm gì, ta sẽ nghĩ cách báo cho người.”

Thập Lý giờ tay phải lên, thề thốt: “Không báo thù lớn, thề không trở về núi. Nếu Thập Lý có thay lòng đổi dạ, bỏ dở nửa chừng, sẽ phải chịu hình phạt

sét đánh chết.”

“Hoan thúc biết, từ nhỏ Thập Lý đã là một đứa bé ngoan. Nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của chúng ta. Tương lai nếu báo xong thù lớn của Dạ tộc, Thập Lý nhất định là công thần lớn nhất.” Dạ Hoan đang nói, để ý thấy Dạ Tước Thư vẫn đứng ở một bên nãy giờ, vội vẫy tay, bản thân thì đi ra ngoài trước, “Công tử, bây giờ Thập Lý phải rời đi rồi, từ nhỏ hai người đã rất thân thiết, tiền nàng ấy đi đi.”

Dạ Tước Thư chậm rãi bước qua, nhìn cái bọc nàng đã thu nhặt xong ở trên giường, chợt cảm thấy trong lòng bí bức đến không thở nổi.

“Nàng phải đi rồi à?”

“Ừ.” Nàng khẽ gật đầu, lông mi thật dài hơi run, nhưng không nói ra được lời nào khác.

Dạ Tước Thư vươn tay chạm vào gương mặt trắng trong thuần khiết của nàng, nhưng ngay khi tay vừa chạm đến, lập tức buông xuống.

“Ta tiễn nàng đi.” Cậu nhanh tay cầm lấy cái bọc trên giường, sai bước đi ra ngoài.

Dọc đường đi, hai người một trước một sau, không ai chịu mở miệng. Mãi đến khi tới đoạn giao cắt núi, cậu mới dừng bước, “Phía dưới chính là thôn trang, ta chỉ tiễn nàng đến đây được thôi.”

Chia tay, đưa bọc cho nàng.

Nàng nhìn cậu xoay người, chậm chậm lên núi, không lưu luyến nàng một chút nào.

“Công tử.”

"Gi?"

Dạ Tước Thư dừng bước, quay đầu lại, đột nhiên trên môi mềm mại, ánh mắt cậu kinh ngạc.

Nàng thả lỏng mũi chân đang kiễng, dịu dàng cười, nhẹ nhàng vuốt ve má phải cậu, “Công tử, chờ đến khi cậu báo xong thù lớn, đừng quên tới đón Thập Lý, cho dù là thi thể, Thập Lý cũng thuộc về nơi này, nơi đây có công tử.”

Thu tay về, lưng đeo cái bọc bước nhanh như chạy về phía thôn trang.

Dạ Tước Thư đứng ở điểm giao cắt, vuốt ve đôi môi còn vương hơi ấm, nhìn bóng lưng dần biến mất của nàng. Trái tim giống như bị bóp nghẹt. Đưa tay một quyền, liền đánh gãy một cây đại thụ bên cạnh.

Không cần suy nghĩ nữa, đợi báo xong thù lớn, cậu sẽ tự mình đi đón nàng trở về. Sớm thôi, chẳng mấy chốc sẽ trở về nhà.

.....

Đỏ, một mảnh màu đỏ đập vào mắt khiến lòng kinh sợ.

Cậu cầm cao hoa quế mà nàng thích, lại lên lút lên vào hoàng cung Đại Yến. Nhưng lần này lại khiến cho cậu hồn bay, phách lạc.

Một cây chùy thủ găm trên ngực nàng, máu tươi không ngừng rỉ từ vết thương. Nàng chẳng có lấy một chút sợ hãi, trái lại còn nhếch lên một nụ cười giải thoát.

“Thập Lý!” Cậu xông tới, run rẩy, nhìn lông mi của cô run run, cực kỳ sợ hãi, chỉ sợ chớp mắt một cái, cứ vậy mà nhắm lại vĩnh viễn.

“Công tử, công tử...” Thập Lý Dạ hài lòng cười, yếu ớt nằm trên mặt đất, “Giờ đây, Thập Lý sẽ không còn đau đớn nữa.”

“Tại sao? Tại sao phải như vậy?”

“Đại Yến cần tăng cường binh mã, dồn ép Đại Mạch, mà tôi, đúng lúc lại có thể, trở thành lý do.” Khóe miệng của nàng theo lời nói, không ngừng trào ra máu tươi.

Vốn định cúi người ôm nàng rồi đi, khi nghe được những lời này của nàng chợt dừng bước.

“Thật vậy ư?” Cậu hỏi như vậy, “Đại Mạch sớm muộn sẽ diệt vong, nàng làm như vậy, là vì gì?”

Ánh mắt của nàng tỏa ra nhiều sương mù hơn, lắc đầu một cái, “Một ngày không báo được thù lớn, công tử phải chịu dày vò thêm một ngày, Thập Lý không đành lòng.”

“Dù sao Thập Lý cũng đã dơ bẩn, nếu tương lai được đứng bên công tử, Thập Lý cũng rất đau khổ. Chẳng thà, cứ như vậy, vì công tử làm chút việc sau cuối.”

Lúc này đây, Dạ Tước Thư không biết nên dùng vẻ mặt gì để diễn tả rung động trong lòng. Một loại cảm giác chưa từng có từng chút một dâng trào.

“Công tử, Thập Lý hỏi cậu... có từng thích Thập Lý không?”

"Ta....."

Máu tươi càng lúc càng nhiều, nàng nhìn chân mày nhíu chặt của cậu, cuối cùng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, “Tôi hiểu rồi. Công tử, cậu đi nhanh đi, những thích khách ‘Đại Mạch’ kia sắp tới rồi.”

Cậu đang định giải thích đôi lời, nhưng vào lúc này, bên ngoài bỗng dưng nhốn nháo. “Bắt thích khách! Mau bắt thích khách!”

“Công tử mau đi đi!” Thập Lý Dạ mở mắt, khàn giọng quát.

Dạ Tước Thư gật đầu, xoay người rời đi.

Thấy cậu nhanh chóng rời đi, nàng đưa tay nắm chúi thủ trên ngực, nở nụ cười, bật khóc, “Công tử, công tử! Nhưng mà Thập Lý rất yêu rất yêu công tử! Nếu như có kiếp sau, hãy để Thập Lý trở thành dây cột tóc trên đầu công tử, được gần bên nhất, được nhìn lâu nhất. Như thế, Thập Lý sẽ không còn khổ đau nữa.” Nhắm mắt lại, tay hơi dùng sức, đâm vào tim...

*

Ban đêm, Dạ Tước Thư giật mình tỉnh giấc. Mở mắt, nhìn hũ tro cốt trong lòng. Lại một lần nữa, tựa như một đứa trẻ không nơi nương tựa, bất lực đến khóc nức lên.

Tại sao, tại sao phải đợi đến khi nàng thật sự rời đi, mới biết được vị trí của nàng trong lòng. Báo thù, ân oán, kỳ thật không quan trọng bằng nụ cười của nàng.

Thập Lý, Thập Lý! Là cậu sai, là cậu đã sai, nếu như khi đó cậu kịp thời mang nàng đi, tới gặp đại phu, có phải nàng sẽ không chết, có phải nàng vẫn có thể ở bên cậu, có phải cậu sẽ không khổ đau như này không? Nhưng mà, tất cả đều không có nếu như, nàng chết, là cậu trở mặt nhìn. Nhìn nàng từ từ chết, một đời của cậu cũng chết dần chết mòn theo.

Nếu như nàng chưa bao giờ xuống núi, cậu chưa bao giờ biết đến những ân oán kia, thì tốt biết bao?

Đứng dậy, ôm hũ tro cốt, đẩy cửa sổ ra, nhìn trăng tròn vắt vẻo trên bầu trời.

“Thập Lý, trăng đêm nay, mới đẹp làm sao.”

Còn nàng? Có nhìn thấy không?

Gió đêm, cuốn tóc mai cậu, tán loạn mang theo vài phần thê lương. Cậu cứ ngẩn ngơ ôm hũ tro cốt như thế, ngây ngốc nhìn bầu trời, tựa như một đời dài đằng đẵng, lại chẳng hề chuyển bánh.

Bất chợt, cậu nghe thấy một trận âm ỉ truyền đến từ căn phòng sát vách. Khẽ nghiêng đầu, ban đêm, cực kỳ yên tĩnh, mặc dù giọng nói kia không đến nỗi quá lớn, nhưng lại hết sức rõ ràng.

“Tiểu tử, ta đã nói với nhóc, ha ha ha, Nghê Thường muốn thành thân với ta đó! Nhóc biết không? Chính miệng Nghê Thường đồng ý ta đây, nàng ấy nói muốn cùng ta thành thân! Ha ha ha...”

‘Choang!’ một tiếng vang thanh thúy, có lẽ là bình hoa bị bể.

“Vạn Giang Hồng! Người thử quấy nhiễu ta một lần nữa, có tin tối nay ta giết chết người không! Đêm hôm khuya khoắt, người không muốn ngủ thì để ta ngủ!” Giọng nói non nớt, chất đầy lửa giận.

“Khà khà, là do ta quá vui mừng thôi, lại đây, chúng ta ngủ chung nào.”

"Cút!"

.....

Tiếng nói đứt quãng loáng thoáng truyền đến, đôi bàn tay trắng nõn đặt trên hũ tro cốt kia, đốt ngón tay ra sức bấu chặt lấy cái thành hũ, trắng bệch.

Tại sao, bọn họ lại được hạnh phúc? Tại sao, chỉ có một mình cậu lại phải chịu thống khổ? Như vậy, không công bằng!

Đặt hũ tro cốt xuống, cậu nghiêng răng, đưa tay vuốt cây tiêu bên hông, rút ra được nửa khúc, rồi lại cắm trở về.

Thở dài một hơi, ôm hũ tro cốt, nhìn lên bầu trời.

Ngàn câu vạn lời, hóa thành một câu ‘Thập Lý’, rồi im bật.

Đời người tựa giấc chiêm bao, ai trong đó, nửa đời phù hoa muôn vạn cầu, bất quá cũng chỉ là đã trảng xe cát.

Ai, một đêm, cứ thế trôi qua.

*

Hôm sau trời vừa sáng,

“Khà khà, tiểu tử, nhóc không còn cơ hội rồi, Nghê Thường đã đồng ý muốn thành thân với ta rồi.” ^O^

Đệ Ngũ Chiêu lạnh lùng liếc qua, động tác trên tay dừng một chút, rồi tiếp tục bóc lạc.

Thấy Đệ Ngũ Chiêu không thèm đếm xỉa đến y, không từ bỏ ý định vờn tay bắm lên đầu thằng bé, “Ta đang nói với nhóc, Nghê Thường muốn cùng ta thành thân đó. Nhóc có nghe không hả có nghe không hả?”

“Ngươi nói xong chưa! Ngươi có biết ngươi nói một ngày rồi không hả!” Đệ Ngũ Chiêu nổi giận, đập bàn, lạc trong bát nảy tung.

“Ha ha, ta biết rồi, ngươi ghen tỵ à nha.”

“Ừ, ta ghen tỵ đó. Bây giờ có thể mời ngươi cút sang một bên không, đừng làm phiền ta nữa.” Đệ Ngũ Chiêu càng nói càng mệt, tối hôm qua bị y dựng dậy nói cả đêm, thằng bé đã nhiều lần nghĩ tới việc rút chùy thủ ra kết liễu y! Có tình địch dạng này thật là nỗi sỉ nhục của nó mà.

Thấy Vạn Giang Hồng cuối cùng cũng biết điều ngậm miệng lại, thằng bé thờ phào nhẹ nhõm, thế giới coi như được yên tĩnh. Ngồi xuống, bóc lạc.

“Hử? Sao tên kia còn chưa đi?”

Đệ Ngũ Chiêu ngẩng đầu, theo tầm mắt của Vạn Giang Hồng nhìn sang, vẫn là khuôn mặt quen thuộc đó, nét mặt như người chết. Hũ tro cốt trong ngực không rời, lão đảo từ ngoài cửa đi vào trong nhà. Giống như biết có người đang chăm chăm nhìn mình, cậu ta chỉ hơi hơi ngẩng đầu, rồi lại làm như không thấy, tiếp tục ôm hũ tro cốt tới một cái bàn ở bên.

Đệ Ngũ Chiêu nắm chặt quả đấm, hiện tại nó vẫn chưa thể hoàn toàn áp chế cơn giận trong lòng. Đặt lên bàn một hạt lạc, đưa tay rút ra chùy thủ, chỉ thấy chớp sáng trắng lóe lên, chùy thủ đâm sâu vào cái bàn gỗ, còn hạt lạc kia, chia thành hai nửa gọn gẽ.

Tiểu nhị đang rót trà cho Dạ Tước Thư giặt mình, nước trà đỏ xuống bàn. Vài giọt bắn lên vạt áo trước của cậu.

“Vô cùng xin lỗi, khách quan!” Tiểu nhị hốt hoảng lau xiêm y của cậu, không ngừng nói xin lỗi.

Dạ Tước Thư chỉ lắc đầu, “Xuống.”

“Dạ, mời khách quan thông thả dùng trà ạ.” Tiểu nhị vội vàng lau khô mặt bàn, cúi đầu khom lưng chạy tới nhà bếp.

“Nghê Thường vẫn còn trong nhà bếp à?” Vạn Giang Hồng lúng túng ho khan một cái, vội vàng lảng sang chuyện khác.

Đệ Ngũ Chiêu không để ý tới y, chăm chăm bóc lạc.

Đúng lúc này, Thất Thất đi từ nhà bếp ra.

“Tiểu Chiêu, bóc xong lạc chưa?”

Đệ Ngũ Chiêu đứng lên, nhìn Thất Thất đang ôm một chậu bột mì đi ra ngoài, khuôn mặt lập tức tràn ra một nụ cười tươi rói, “Ừ, ta bóc xong rồi. Nghê Thường chị xem này.”

Thất Thất đặt chậu lên bàn, nhìn lạc được bóc, gật đầu một cái, “Cảm ơn tiểu Chiêu nhé. Bớt cho chị bao nhiêu rắc rồi.”

“Phải rồi, Nghê Thường, tóm lại chị định làm gì?”

“Càng lại gần chiến trường, chỗ chúng ta có thể ở sẽ càng ít, nhân lúc bây giờ còn có nguyên liệu nấu ăn, chúng ta chuẩn bị trước một ít lương khô.”

“Ra thế.” Tiểu Chiêu búng tính.

"Ha ha....."

Thất Thất nhìn về phía tiếng cười phát ra, chỉ thấy Vạn Giang Hồng đang cười khúc khích, nhìn cô nóng rực.

Cô không khỏi đỏ mặt, “Anh nhìn em làm cái gì? Đúng là đồ không biết xấu hổ.”

“Ta nhìn nương tử của mình, sao lại không được chứ?”

“Còn dám đi loanh quanh nói nhăng nói cuội, có tin em đá anh ngay lập tức không hả!”

Vạn Giang Hồng vòng tay ôm lấy cổ cô, “Mặc kệ mặc kệ, nàng đã đồng ý thì không được đổi ý.”

Đệ Ngũ Chiêu nắm lấy một vốc vỏ lạc ném tới, “Chỗ đông người, ôm ôm ấp ấp, còn ra thể thống gì nữa!”

“Hừ! Ta cứ ôm ôm ấp ấp đấy thì sao.” Vạn Giang Hồng khiêu khích cười một tiếng, “Ta còn hôn nữa cơ, nhóc làm gì được? Ghen tỵ?” Nói xong, ngay trước mặt thẳng bệ, hôn chụt trên mặt cô một cái.

“Không biết xấu hổ!”

"Vô sỉ!"

Thất Thất và Đệ Ngũ Chiêu không kìm được thấp giọng mắng. Chẳng qua cái tên không biết xấu hổ vẫn tự đắc hả hê cười tại chỗ.

Phía bên này, nhìn ba người đùa giỡn. Ánh mắt Dạ Tước Thư đã u tối không chút ánh sáng. Chậm rãi đứng lên.

“A tỷ...” Giọng nói khàn khàn, giống như lời truyền triệu từ địa ngục.

Thất Thất quay đầu lại, hai mắt cậu vô hồn nhìn cô, nét khốn đốn hiển hiện rõ ràng trên khuôn mặt, “A tỷ à... Tại sao.... Tại sao cùng nhau sinh ra, mà lại có nhiều khác biệt đến thế chứ?”

“Sao cơ?” Thất Thất nhẹ đẩy Vạn Giang Hồng ra, từ từ đi tới.

“Tại sao người phải gánh vác thù hận là ta, mà không phải a tỷ người chứ?”

“Tại sao a tỷ có thể sống hạnh phúc, còn ta, lại không thể chứ?”

Thất Thất khẽ chuyển mắt, nhìn cái hũ tro cốt đặt trên bàn im ắng kia, dường như có thể hiểu được sự không cam tâm trong lòng cậu.

“Chẳng qua là buông xuống mà thôi. Những thù hận đã chết kia, tại sao chúng ta lại vực dậy chứ. Tước Thư, em đã sai ngay từ đầu rồi. Đừng nên cố chấp với những yêu hận tình thù kia nữa, em cũng có thể hạnh phúc.”

“Ta không hiểu, tại sao trời cao lại không công bằng đến thế! Tại sao cái gì người cũng đều có, còn ta lại chẳng có được điều gì!” Dạ Tước Thư ngẩng đầu, sự ghen ghét trong mắt tựa như rễ cây phát triển nhanh chóng, khiến cho cả khuôn mặt của cậu trở nên dữ tợn, “Tại sao ta cố gắng như vậy, ngay cả một cơ hội để hạnh phúc mà ông trời cũng không cho, còn người, tại sao có được mọi thứ từ khi còn bé chứ?”

“Nghe Thường, không cần phải nhiều lời với tên điên này nữa. Chúng ta nhanh chuẩn bị một chút, sớm lên đường đuổi theo Cố Cẩm Hi thôi.” Vạn Giang Hồng cảnh giác nhìn Dạ Tước Thư, không muốn dây dưa quá nhiều với cậu ta.

Thất Thất lại nhìn cậu ta một cái, thở dài, xoay người, cười với Vạn Giang Hồng, “Được.” Không quan tâm đến cậu ta nữa, có lẽ để cậu ta tự mình suy nghĩ sẽ tốt hơn.

Nhưng không hề biết rằng, đúng lúc đó, Dạ Tước Thư lẳng lặng rút ra cây tiêu bên hông, đặt xuống dưới môi, “A tỷ, chúng ta là song sinh phải không, nếu thế thì, chúng ta phải cùng cảnh ngộ với nhau chứ, có phải không?”

“Gi cơ?” Bỗng dưng Thất Thất có chút hốt hoảng, quay đầu lại, chỉ thấy cậu ta đã nhắm mắt lại, nhẹ nhàng thổi tiêu. Tiếng tiêu du dương, rất êm tai, nhưng chẳng bao lâu, tiếng tiêu kia dần dần dồn dập. Thất Thất nắm chặt quả đấm, tiếng tiêu này, khiến cô cực kỳ khó chịu.

“Đừng thổi nữa.” Cô nói, nhưng đúng vào lúc này, một tiếng kêu rên truyền đến từ một bên.

Thất Thất sững sốt, ngẩng đầu, đối diện với nụ cười bất đắc dĩ của Vạn Giang Hồng, khoe môi y như có gì đó đang từ từ chảy ra.

Y vươn tay vuốt tóc cô, chân mày nhíu chặt, nhưng nụ cười trên môi không vui đi chút nào, “Sao lại như vậy chứ? Ta còn chưa rước nàng qua cửa mà. Còn chưa nói câu thề sẽ đầu bạc răng long với nàng mà, sao lại như vậy được chứ?”

Theo lời y, máu tươi chảy ra từ khoe môi của y, đỏ thắm, trên gương mặt trắng bệch của y, hết sức ghê sợ.

Tiếng tiêu vẫn tiếp tục, Thất Thất nhìn ra sau lưng Vạn Giang Hồng, Đệ Ngũ Chiêu đáng ra đang ngồi bóc lạc, giờ đây hai mắt đỏ đẫm cầm chủy thủ, còn chủy thủ thì đang cắm trên lưng Vạn Giang Hồng, sâu như vậy, đau biết bao.

“Đừng... Chạy mau...” Có thể nghe ra được sự thống khổ trong lời nói đứt quãng của Đệ Ngũ Chiêu, tựa như đang cố sức kiềm chế thứ gì đó.

“Không muốn... bị khống chế... lần nữa...” Cặp mắt Đệ Ngũ Chiêu dần dần khôi phục lại thần thái, từ từ, từ từ buông lỏng tay, mắt sức ngã trên mặt đất.

Cùng lúc khi Đệ Ngũ Chiêu ngã xuống đất, Dạ Tước Thư cũng phun ra một ngụm máu lên trên cây tiêu, ảo não cười một tiếng, “Không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, nó đã có thể phản kháng lại mệnh lệnh của ta.”

“Tuy nhiên...” Dạ Tước Thư cười lạnh, chớp mắt đã di chuyển đến trước mặt Thất Thất, cầm lấy tay cô, đặt lên trên chủy thủ, “Ha ha ha... Sao có thể để mình ta khổ sở chứ, để cho người hưởng thụ cảm giác khổ sở tự tay giết chết người mình yêu giống ta đi, ha ha ha, không phải chúng ta là chị em sao?”

Cậu ta cười xong rồi khóc. Ôm hũ tro cốt, giống như một kẻ điên, lúc cười lúc khóc chạy ra ngoài.

“Diêm dúa...” Toàn thân Thất Thất run rẩy, hoảng sợ nhìn máu tươi chảy ra không ngừng. Là cô, tự tay đâm chủy thủ, là cô giết Vạn Giang Hồng?

“Rốt cuộc tác giả hận ta dường nào? Sao không để cho ta yên ổn cùng với nàng chứ?” Vạn Giang Hồng cười vô cùng bất đắc dĩ, chống đỡ không nổi mà ngã xuống đất, “Nghe Thường đừng khóc nữa, chúng ta vẫn có thể gặp lại mà, kiếp này không được, còn có kiếp sau. Chớ nên đau khổ. Với cả, Nghe Thường này, bộ dạng khi khóc của nàng, xấu lắm...” Xấu đến nỗi khiến tim y đau đớn...

“G-rào ~” Tiếng hồ truyền đến.

Sau đó nghe tiếng bước chân dồn dập, chắc hẳn đang chạy đến.

Một con hồ cao lớn mà uy mãnh, không chút kiêng dè xông vào. Theo sát phía sau là một cô gái mặc bộ trường sam xanh thẫm. Nàng cau mày, nhìn Vạn Giang Hồng trên mặt đất.

“Phiền quá đi.”

Nàng ấy vài bước đi tới, đưa tay điểm trên người y mấy cái. Vác y chạy ra ngoài. Trong mắt nàng ấy, không nhìn thấy bất kỳ ai khác. Dáng vẻ vẫn lạnh nhạt như xưa.

Thất Thất nhận ra người này, “Thiên Bích, có thể cứu được anh ấy chứ?”

Thiên Bích hình như có chút kinh ngạc, “Người biết ta?”

Thất Thất gật đầu.

“Thật ra thì hẳn ta có thể sống hay không, ta cũng chẳng biết nữa, chỉ là được người nhò mang hẳn đi thôi.” Nói xong, Thiên Bích quay người chạy ra bên ngoài.

Con hồ lớn quay mặt sang, lè lưỡi liếm lòng bàn tay của Thất Thất, rống một tiếng rồi đuổi theo chủ nhân của nó.

Nhìn vùng máu trên đất, Đệ Ngũ Chiêu vẫn hôn mê bất tỉnh. Thất Thất chợt cảm thấy mệt mỏi, co người lại, muốn khóc, lại không khóc nổi.

Vì sao ngay khi cô chỉ cần với tay một cái là có thể chạm đến hạnh phúc, thì lại chặt đứt đôi bàn tay của cô, vì sao cô cứ luôn tự cho là đúng? Là vì được bọn họ bảo hộ quá tốt nên mới dưỡng thành loại tính cách bản thân chán ghét? Nếu như ngay từ đầu mặc kệ mọi thứ thì tốt, chỉ cần nắm chắc hạnh phúc của mình, có phải sẽ không hối hận như bây giờ.

Nói gì đi chẳng nữa cũng chỉ thêm buồn thương, bây giờ, cô phải làm gì?

Quyển cuối cùng: Những ngày nữ phụ quân và nam phụ quân ở trong ngoài truyện.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Lấy máu Nặc phi, lên lại Ma Thiên

“Nặc phi nương nương, Vương thái y tới.” Bức rèm che lung lay, tiểu nha đầu dẫn một ông lão râu bạc phơ đi vào, nhìn cô gái vẫn nằm trên giường, khó xử nhìn sang.

Tiểu nha đầu gật đầu một cái, đi tới trước giường, lay nhẹ, cung kính nói, “Nặc phi nương nương, Nặc phi nương nương, xin tỉnh dậy đi ạ.”

Cô gái trên giường ưm một tiếng, từ từ mở mắt, trống rỗng, vô hồn. Gò má gầy gò trắng bệch như tờ giấy, nàng đưa cánh tay nhỏ gầy dơ xương từ trong chăn ra, trên cánh tay còn quấn mấy vòng băng. Chẳng hề nghe ra chút cảm xúc nào trong giọng nói của nàng, “Lấy máu nhanh lên, tôi mệt lắm rồi.”

Đáng ra là một chuyện cực kỳ thất lễ, nhưng rõ ràng thái y và tiểu nha đầu đã nhìn thấy nhiều rồi, tiểu nha đầu đặt một chiếc gối bằng bông nâng cánh tay của nàng lên, Vương thái y vuốt vuốt chòm râu, tháo bỏ vải băng trên tay nàng, từ trong hòm thuốc lấy ra một con dao nhỏ cùng với một cái chén nhỏ. Đặt chén nhỏ dưới cổ tay, một tay cố định cổ tay của nàng, tay còn lại cầm con dao nhỏ, “Nương nương, ngài cố chịu một chút.”

Dứt lời, con dao nhỏ cắt một cái, rạch lên vết thương cũ trên cổ tay nàng. Máu đỏ tươi giống như dòng suối róc rách chảy, tuôn ra từ miệng vết thương, nhỏ vào trong chén nhỏ ở phía dưới.

Cô gái nhú chặt chân mày, chắc hẳn đau không hề nhẹ. Tiểu nha đầu ở bên sợ sệt che kín hai mắt.

Ước chừng được nửa chén, thái y vội vàng lấy bình thuốc từ trong hòm thuốc, vẩy một lớp bột thuốc lên trên vết thương. Rất nhanh, máu tươi vốn đang tuôn chảy từ từ ngừng lại. Cuối cùng, thái y quấn một lớp băng vào nơi vết thương. Coi như đã xử lý xong vết thương.

“Nương nương, vẫn như cũ, chú ý không để vết thương dính nước.

Cô gái không nhìn được xua xua tay, “Đừng nói nữa, lấy xong máu rồi thì lui xuống hết đi. Đừng tiếp tục đến làm phiền tôi.”

“Dạ, tuân lệnh.” Thái y thu thập xong đồ, bưng chén nhỏ đựng máu mau chóng ra ngoài. Tiểu nha đầu sửa lại chăn cho nàng ấy một chút, rồi cũng theo ra ngoài.

“Đại nhân, đại nhân.” Tiểu nha đầu gọi Thái y lại.

Vương Thái y dừng bước, xoay đầu, khó hiểu hỏi, “Có chuyện gì vậy cô nương?”

Tiểu nha đầu ngập ngừng, nhìn cánh cửa khép hờ, nói nhỏ, “Đại nhân, không biết Vương gia có dấu hiệu tỉnh lại chưa? Đạo gần đây, thấy nương nương bởi vì lấy máu mà càng lúc càng gầy ốm, nô tỳ thật sự không đành lòng.”

Ông ta lắc đầu một cái, thở dài thườn thượt, “Ai, nào ai lòng gang dạ sát đến thế chứ, chẳng qua Vương gia uống phải máu Dạ tộc, mới bị Dạ tộc khống chế, căn cứ vào sách sử ghi chép, muốn phá giải, chỉ có thể dùng máu của người Dạ tộc. Mà trên đời, trừ nương nương ra, có lẽ rất khó tìm ra được người Dạ tộc thứ hai.” Cúi đầu, nhìn máu đỏ trong chén, ông không khỏi có chút ưu sầu, “Nếu Quý Thủ tiên sinh ở đây thì tốt biết mấy, có lẽ nương nương sẽ bớt đi những đau đớn này.”

Nói đến đây, tiểu nha đầu không khỏi khóc nức lên, “Hu hu, nương nương chúng ta đúng là số khổ mà, bị bệ hạ mang vào hoàng cung, chưa bao giờ truyền triệu thì thôi, còn phải chịu khổ đau đường này bấy ngày rồi. Hu hu...”

“Đừng nói nữa...”

.....

Trong phòng, cô gái đáng lẽ nên nhắm mắt ngủ đột nhiên mở mắt, hai dòng lệ chảy xuống từ khóe mắt, ướt gối. Bất tri bất giác, đã mấy tháng trôi qua, lúc Đại Mạch diệt vong mới là tháng năm, hiện giờ đã đến tháng mười một rồi. Còn tiểu Chiêu từ sau khi hôn mê thì chưa hề tỉnh lại. Tin tức của Vạn Giang Hồng và Cố Căn Hi đến giờ vẫn không tài nào biết được.

“Từ nay về sau, người ở lại hoàng cung, Nặc phi, nhớ kỹ tên về sau của người, ba chữ “Cố Nghê Thường, không được phép nhắc lại. Trẫm thay người tìm kiếm tung tích của hai người kia, còn người, phụ trách làm cho Chiêu tỉnh lại.”

Vẫn nhớ như in lời Đế Ngũ Uyên nói với cô khi đó. Nặc phi, Nặc phi, đại khái là vì cam kết lúc trước thôi... Đó là một dạng áy náy cùng với một loại hận ý.

Thất Thất vén chăn lên, ngồi dậy, nhìn mình trong gương, không khỏi xì nói, quả nhiên người không ra người, quỷ không ra quỷ. Bộ dạng này, về sau cô nên gặp Vạn Giang Hồng thế nào đây?

Mang giày vào, khoác tạm áo ngoài lên rồi đi ra ngoài. Xuyên vào trong truyện đã lâu, đến nỗi chẳng biết từ bao giờ cô đã quên mất chuyện nhân vật chính. Nếu như ngay cả nữ chính đã phát điên, tác giả nên tiếp tục thế nào đây? Ban đầu mục ta nói kết thúc H.E, nên tự bảo chữa thế nào cho phải đây?

Lặng lẽ vượt qua những người khác, cố gắng im hơi lặng tiếng lên vào tầm cung Âu Dương Ngữ. Trên đường lại gặp phải các tàn phi trở về các sau khi thành an Âu Dương Ngữ. Cô xoay người sang chỗ khác, vốn muốn người ta bởi vì vậy mà bỏ qua, nhưng không ngờ lại có người dừng lại bước chân.

“Phu nhân?” Trong giọng nói dịu dàng, mang theo vài tia lạnh nhạt, “À không, hiện giờ phải gọi là Nặc phi nương nương chứ.”

Thất Thất xoay người, nhìn một nhóm lớn phi tử đã rời đi, ngoại trừ vị trước mặt này. Quần dài trắng như tuyết, cổ áo may đính lông tơ đỏ rực, tôn lên vẻ tinh khiết mà không lạnh lẽo của người này. Quả là một giai nhân. Nàng ta mờ to một đôi mắt hạnh, ung dung nhìn vào cô, không có khinh bỉ, không có đố kỵ, giống như đang nhìn một bông hoa đại.

Thất Thất cảm thấy quen mắt nhưng không nhớ ra đã gặp ở đâu, “Cô là?”

“Nặc phi nương nương không nhớ à? Ta là Đông Tuyết.”

Đông Tuyết? Thì ra là một trong bốn vị tiểu thiếp của Đế Ngũ Uyên. Có gặp qua trên yến tiệc vài lần, không ngờ lâu như vậy mà nàng ta vẫn nhớ rõ cô.

Thất Thất thờ ơ cười, “Không biết ba vị kia, hiện giờ đang ở đâu?”

Đông Tuyết cup mắt, mang theo vài phần thương tiếc, “Xuân Hoa tỷ tỷ không cần thận roi xuống nước trước mặt Bệ hạ, hương tiêu ngọc vẫn đã lâu, Hạ

Lan tỷ tỷ thì gả cho người khác, Thu Nguyệt tỷ tỷ đã quy y cửa Phật vài ngày trước đó.”

“Vậy à...” Thát Thát ngửa đầu, nhìn đám mây bị gió thổi tản đi, mấy người đó là thử thách thuộc về Âu Dương Ngữ vậy mà lại bị phá bỏ như vậy, chỉ còn lại người con gái dịu dàng tên Đông Tuyết này.

“Ta đã từng một lần cho rằng phu nhân sẽ trở thành người được Bệ hạ thương yêu, nhưng không ngờ, sau này lại xảy ra nhiều chuyện đến thế.” Đông Tuyết bình thản nói, “Nếu phu nhân và Bệ hạ đều không có nhau trong lòng, tại sao còn gắng gượng ở cùng nhau?”

Thát Thát lắc đầu, “Cô không hiểu đâu. Hiện giờ chưa phải lúc thích hợp để tôi rời đi.”

“Ngươi vẫn chờ Bệ hạ nói cho ngươi biết tung tích của Cố Cẩm Hi và Vạn Giang Hồng sao?”

“Gi cơ?” Thát Thát kinh ngạc, cô ta chỉ là một nữ nhân trong thâm cung, sao biết được nhiều chuyện như thế?

“Đừng dùng ánh mắt kiểu này nhìn ta. Không phải ai cũng ngu xuẩn như ngươi đâu. Tha thứ cho ta dùng từ ngu xuẩn để miêu tả ngươi.” Đông Tuyết chẳng có một chút ý tứ áy náy nào cả, mặt vẫn không cảm xúc nói, “Mặc dù ta ở trong cung, nhưng chuyện xảy ra bên ngoài, ta nhìn rất rõ.”

Thát Thát cũng không nói, nghe nàng ta muốn nói gì tiếp theo.

“Hai mắt Vạn Giang Hồng đã mù, hiện giờ đang ở trên núi Phượng Lâm tiếp nhận trị liệu của Quý Thủ tiên sinh. Chẳng qua, có vẻ như trị liệu không có hiệu quả.” Đôi mắt đẹp của Đông Tuyết neho lại, mang vài phần chế giễu, “Còn ca ca của ngươi Cố Cẩm Hi ấy à... nếu ngươi ra khỏi hoàng cung, đi tới cửa thành, chắc có thể nhìn thấy hắn vẫn chưa bị lũ chim đói rĩa tận xương đâu.”

“Ngươi nói gì hả?” Thát Thát loạng choạng, không dám tin nhìn nàng ta.

Đông Tuyết che miệng, nhẹ nhàng nở nụ cười, “Quả nhiên là bị dốt mũi mà không biết. Một kẻ hại Bệ hạ mất cả vợ lẫn con, ngươi cho rằng hắn ta ở trong quân doanh của Bệ hạ, có thể sống tốt được à? Ngay từ khi Cố Cẩm Hi tới quân doanh thì đã bị Bệ hạ bắt rồi. Ba tháng trước, Đại Yên bại lui. Cố Cẩm Hi bị đánh chết trước mặt dân chúng, thi thể treo trên cửa thành, chắc phải được hơn hai tháng rồi ấy chứ.”

Sau đó nàng ta nói cái gì, Thát Thát đã hoàn toàn không còn nghe được nữa. Trong mơ hồ, cô đi tới trước mặt Đệ Ngũ Uyên.

Hắn chiếm chỗ nơi đó, bút trên tay không vì nàng mà đặt xuống. Máu vàng óng trên hoàng bào đâm nhói mắt cô.

“Ngươi tìm tới trẫm là có việc gì? Ngươi phải biết, trẫm hận ngươi.”

Thát Thát cười lạnh, “Hận tôi? Anh có tư cách gì mà hận tôi?”

Đệ Ngũ Uyên buông bút xuống, ngẩng đầu lên, mắt tím lạnh lẽo, khóa chặt thân thể gầy yếu của cô, “Ban đầu nếu không phải ngươi kiên quyết xen vào, sao trẫm và tiểu Ngữ trở thành tình trạng như bây giờ?”

Thát Thát lắc đầu, khinh bỉ, “Đừng nói mấy điều này nữa, nếu không sẽ chỉ khiến tôi khinh bỉ anh thêm thôi.”

“Ngươi nói cái gì.” Đệ Ngũ Uyên cắn chặt răng, nắm chặt thành quyền.

“Hừ hừ, nếu tình cảm giữa hai người các ngươi sâu nặng như vậy, dẫn nàng ấy quy ản sơn thủy, không phải là lựa chọn tốt nhất sao? Nói gì mà bị ép buộc bất đắc dĩ, thật ra thì anh chỉ vì bản thân mình thôi, muốn lấy cớ để đoạt được ngai vàng Hoàng đế. Đệ Ngũ Uyên, tôi khinh thường anh.”

“Ngươi tới đây, chính là để nói những lời đại nghịch bất đạo này sao?” Đệ Ngũ Uyên vung tay phải lên, gạt nghiêng mực trên án kỷ xuống, ngực phập phồng chứng tỏ hắn đang tức giận không hề nhẹ, nhưng hắn vẫn cố nén lửa giận, bình tĩnh nói, “Hiện giờ trẫm đã nghe xong, ngươi, có thể rút.”

Thát Thát bật cười, ngồi xổm trên mặt đất cười to, cười đến chảy cả nước mắt, làm cách nào cũng không ngừng được.

“Ha ha ha... Tôi cũng không hiểu... Ha ha... sao tôi lại đi nói với anh mấy lời này... Ha ha ha... nhưng mà... người làm việc gì đều có trời xanh chứng giám, Đệ Ngũ Uyên, anh sẽ gặp báo ứng.” Hận ý đột nhiên hiện lên trong mắt khiến Đệ Ngũ Uyên không khỏi có chút ngỡ ngàng.

“Người đâu! Lôi cô ta ra ngoài!”

Hai thị vệ bên ngoài ngự thư phòng vội vã chạy vào, kìm Thát Thát rồi kéo ra ngoài. Thát Thát vẫn trừng mắt nhìn vào hắn, nụ cười châm chọc trên môi càng thêm đậm.

Không còn ai khác trong Ngự Thư Phòng, vô cùng im ắng, nhưng dường như hắn vẫn có thể nghe thấy tiếng cười điên loạn kia của cô. Hơi nhíu mày, chẳng lẽ, cô ta biết được điều gì rồi?

“Bệ hạ, Vương thái y cầu kiến.”

"Cho vào."

Đệ Ngũ Uyên lại ngồi xuống, nhìn Vương thái y cung kính đi vào.

“Tham kiến Bệ hạ, Bệ hạ vạn tuế vạn tuế...” Nói xong, ông định quỳ xuống. Lại bị Đệ Ngũ Uyên ngăn lại.

“Mấy cái hư lễ kia tạm thời không cần, nói đi, có chuyện gì?”

"Bệ hạ, Vương gia tỉnh rồi."

*

Cách xa Ngự Thư phòng, Thất Thất mất hồn mất vía đi tới dưới chân Ma Thiên, ngẩng đầu, nhìn cầu thang xoáy vòng. Đột nhiên nhớ đến lần Cố Cảnh Hi dắt cô lên Ma Thiên.

Triều đại thay đổi, Ma Thiên luôn bị thủ vệ canh giữ chặt chẽ giờ đây chẳng còn một bóng thị vệ nào. Thất Thất vịn vào tay vịn từng bước lên trên.

Mỗi bước đi, trí nhớ khi xưa như con thủy triều đánh úp vào mặt.

.....

“Nghê Thường còn nhớ nơi này không? Hồi còn bé phụ hoàng thường xuyên ở trên tháp, ngự ngấn mất một ngày, Nghê Thường bảo cũng muốn đi nhìn xem, liền năn nỉ anh lên tới đây với em một lần.”

“Lúc đó Nghê Thường còn nhỏ, bây giờ muốn nhớ rõ lại chuyện hồi đó, quả thật có chút khó khăn.”

“Nói cũng phải, khi ấy Nghê Thường chỉ mới ba tuổi thôi.”

"Ca ca....."

“Nghê Thường không cần lo lắng, ca ca chỉ là cảm khái thôi, chúng ta lên tiếp nào.”

.....

Thất Thất vươn tay, trắng bệch nhỏ yếu, tay của ca ca lúc ấy, hình như cũng tái nhợt giống cô thế này.

Bước từng bước lên trên, lúc đi đến tầng thứ ba, cô chợt nhớ lại hẳn từng kể cho cô một chuyện.

“Nghê Thường, anh nhớ lần đó chúng mình lên lút lên Ma Thiên này, cũng ở tầng này, em ăn vạ không chịu đi, bắt anh phải cõng em lên. Anh không nghe theo, thế là em liền ngồi ì ở đây khóc toáng lên, quấy rầy tới phụ hoàng. Ha ha ha... Kết quả anh bị phụ hoàng phạt chép kinh thi, anh còn chưa kịp phản nản mà em đã khóc trước rồi, lúc đó, bộ dạng tay chân luống cuống của phụ hoàng, đến giờ anh vẫn nhớ.”

“Em mới không phải đồ mít ướt, ca ca đừng nói điều, em chẳng nhớ gì hết, anh đừng có lợi dụng lúc em không nhớ được chuyện năm ba tuổi mà nói xấu em.”

“Nói xấu hả? Lúc trước em khiến anh chịu phạt, trong lòng tức tối, lúc xuống tháp, ở tầng thứ ba có khắc hai người tí hon, không tin anh có thể cõng em về xem thử.”

.....

Thất Thất vươn tay, vuốt ve hai người tí hon đang dất tay nhau trên vách, nhiều năm như thế, vẫn có thể thấy rõ, không biết ngày trước lúc khắc đã dùng bao nhiêu sức lực. Vài nét đơn giản, nhưng trong chớp mắt khiến cô không chịu nổi, ngón tay trượt theo nét khắc, “Ca ca, em thấy rồi, anh biết không, em thấy rồi, thấy rồi...”

Nhưng mà, người ca ca cõng cô, cười dịu dàng với cô, đã đi đâu mất rồi?

.....

“Nghê Thường hồi bé rất hay khóc nhè, nhìn con kiến là muốn khóc, nhìn chuồn chuồn là muốn khóc, nhìn sâu róm là muốn khóc...”

“Nói dối, em đâu có mít ướt đến thế.”

“Nghê Thường cực kỳ thích khóc, anh làm thế nào cũng không khuyên được. Mỗi lần phụ hoàng nhìn thấy, đều là trách mắng anh, nói anh chăm sóc em không tốt. Hồi bé chuyện bị phạt vì Nghê Thường là chuyện thường ngày ở huyện.”

“Hừ! Dù sao em chẳng nhớ được gì hết, anh cứ mặc sức mà nói đi.”

“Đến chuyện này Nghê Thường cũng quên được ư?! Hay là xấu hổ, không chịu thừa nhận. Anh nhớ hồi Nghê Thường đái dầm năm bảy tuổi, xấu hổ quá nên trốn dưới án kỷ, chúng ta hỏi thế nào, em cũng chỉ lắc đầu, giả vờ mất trí nhớ.”

“Không nhớ rõ! Không nhớ rõ không nhớ rõ! Em chẳng nhớ cái gì hết!”

"Ai, Nghe Thường em thật là....."

"Ui cha!"

“Đừng khóc đừng khóc! Nghe Thường đừng khóc, ca ca sai rồi, nào. Em cũng búng ca ca mấy cái nhé? Chỉ cần Nghe Thường không khóc là được.”

.....

Ca ca, bây giờ Nghe Thường khóc, anh về đi, có được không? Trờ về khuyên Nghe Thường đừng khóc, có được không? Nghe Thường sẽ không chạy loạn nữa, luôn ở cạnh bên ca ca, có được không? Nghe Thường sẽ không tùy hứng nữa, ca ca, đừng vì đại nghĩa của anh mà bỏ Nghe Thường lại, có được không?

.....

Thần thờ đi tới đình thắp, gương mặt đầm nước bị gió thổi khô, lại bị nước mắt chảy ướt. Hai mắt sưng đỏ.

Tầng thứ chín, cô không dám đứng tại đây nhìn về phía cửa thành, thật sợ, rất sợ, sẽ nhìn thấy thứ khiến cô vỡ nát.

Lời Đông Tuyết nói, đến giờ vẫn văng vẳng bên tai ----- còn ca ca của người Cố Cẩn Hi ấy mà... Nếu người ra khỏi hoàng cung, tới cửa thành, chắc có thể nhìn thấy hán ta vẫn chưa bị lũ chim đói ăn rỉa tận xương đây.

Ca ca.....

Thất Thất hai mắt đầm lệ đi tới trước kệ, lấy chiếc hộp đề “Cố Cẩn Hi” xuống.

Nếu như anh ấy có tâm nguyện gì cất giấu, cho dù cô có phải liều cái mạng này, cũng sẽ thực hiện vì anh ấy.

Mở hộp ra, trên lớp gấm mềm chỉ đặt một cái túi, đặt cái hộp xuống, lấy cái túi ra. Mở ra, lộ ra một vật gì đó nho nhỏ.

Vẫn ấm áp như xưa, khéo léo bóng bảy, vô cùng sống động, vẫn là kiểu dáng cũ. Thất Thất nắm chặt con ngọc kỳ lân kia, ghen ngào.

Lúc trước cô giao ngọc kỳ lân cho tiểu Chiêu, không ngờ cuối cùng lại trở về tay anh ấy. Nhưng ca ca à, anh đặt bảo vật ngọc kỳ lân trong chiếc hộp có ý nghĩa bất phàm này, là ý gì hả...

Đột nhiên nhớ tới hán từng nói qua một câu, “Ai, chung quy là cô đơn, ký ức của hai người, lại chỉ một người nhớ.”

Có phải Nghe Thường từng làm sai việc gì, chọc giận ca ca, nên mới khiến ca ca độc ác quẳng hết những ký ức nặng nề như vậy lên người cô không.

Mệt mỏi ngồi xõm trên đất, dựa vào tường, nắm chặt ngọc kỳ lân, ngẩng đầu nhìn bầu trời, sáng quá, đâm nhói mắt.

Cô rất muốn, rất muốn, cứ như vậy mà rời đi, không màng đến trắng đen đúng sai cõi đời này nữa. Nhưng mà, chấp niệm trong lòng cô khiến cô không cách này buông bỏ.

Tiểu Chiêu còn chưa tỉnh, diêm dúa, cô vẫn chưa được thấy y bình an, những điều này khiến cô làm sao có thể rời đi một cách thanh thản được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Rời khỏi hoàng cung, gặp lại Diêm Dúa

Ban đêm, mưa bắt đầu rơi. Rả rích đập lên phiến lá, khiến bầu không khí như lan truyền một thứ gọi là ‘tịch mịch’.

Thất Thất nằm nhoài trên cửa sổ, nhìn nước mưa từ mái hiên nhỏ xuống vũng nước nhỏ trên mặt đất bắn lên bọt nước.

Tiểu nha đầu hầu hạ cô, có chút lo lắng cầm khăn dài mềm lau tóc ướt cho cô. Lúc cô trở về thì dính mưa. Cô chẳng nói gì, nhưng tiểu nha đầu lo lắng đến phát khóc.

“Nặc phi nương nương, sao người lại không tiếc thương cho bản thân thế, mưa lớn đường này, thân thể ngài thì yếu ớt, nếu gặp lạnh, sinh bệnh, sẽ không tốt đâu.” Động tác trên tay của tiểu nha đầu rất nhẹ nhàng, như thể sợ đau cô.

Thất Thất có thể cảm nhận được sự quan tâm trong lời nói của nàng, vui vẻ nhận lấy, mặc cho tay nàng ấy xoa xoa tóc cô. Cô nhớ có một người, người mà từ khi xuyên qua đã gặp --- Từ Vũ. Đã biến mất một thời gian rồi, không biết hiện giờ cô ta sống thế nào? Có lẽ, khi xảy ra biến đổi trong kịch tình,

kết cục của cô ta cũng phát triển theo chiều hướng tốt hơn.

Đột nhiên, tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ trong mưa, Thất Thất ngẩng đầu, khó hiểu. Mưa lớn thế này, ai sẽ chạy đây đó trong mưa chứ?

Trong mưa, ánh sáng hui hắt phát ra từ trong đèn lồng, vóc dáng người nọ thấp bé, không thấy rõ mặt. Khi cách chừng mười bước, đột nhiên hần dừng bước, nhìn cô chằm chằm.

"Cậu, là ai?"

Người nọ cũng không nói, cứ ngầy ngốc đứng trong mưa.

Hồi lâu, Thất Thất quay đầu, dặn tiểu nha đầu sau lưng, "Em đi xem thử người bên ngoài đang đứng là ai được không? Thuận tiện đưa cho người đó cái ô."

"Vâng"

Nhìn tiểu nha đầu mở cửa, cầm cây dù đi ra ngoài. Người nọ chợt mở miệng.

"Nghe Thường, thật xin lỗi....."

Chất giọng trầm đục vẫn còn non nớt. Động tác trên tay Thất Thất khựng lại. Thăng bé, đã tỉnh rồi?

"Tiểu Chiêu? Là em à?" Thất Thất không xác định hỏi, trong giọng nói mang theo vài phần run rẩy.

"Là ta." Đột nhiên Đệ Ngũ Chiêu quỳ trên mặt đất, "Thật sự xin lỗi, đều do ta hại chị."

Thất Thất nhắm mắt, tựa như nhớ lại cảnh tượng Vạn Giang Hồng ngã trong vũng máu ngày hôm đó, nỗi sợ hãi chậm rãi ứa ra từ trong xương. Khóe môi hơi run, thở một hơi thật dài, "Chuyện đó, không trách em được."

"Không!" Đệ Ngũ Chiêu lắc đầu, "Lúc ấy nếu ta không khăng khăng ở bên cạnh chị, sẽ không xảy ra chuyện đó. Là do ta quá ích kỉ, chỉ nghĩ đến bản thân, muốn ở bên chị, mà đã quên mất, ta vốn không phải là một người tự do. Tất cả là lỗi của ta!"

Tiểu nha đầu giờ cái ô che đầu cho thăng bé, "Vương gia, trời mưa lớn lắm, vào trong phòng trước rồi hẵng nói."

Đệ Ngũ Chiêu không đáp lại nàng ấy, chỉ sáng rực nhìn Thất Thất, nặng nề dập đầu ba cái.

"Lần này ta đến đây, ngoài việc nói lời xin lỗi chị, còn có một chuyện muốn nói với chị. Khi mối uy hiếp tiềm tàng của ta chưa biến mất, ta tuyệt đối sẽ không xuất hiện bên chị." Giọng nói quyết tuyệt này, không biết nó đã phải hạ biết bao nhiêu quyết tâm mới có thể nói ra. Cô không hiểu, tại sao trong giọng nói kia, lại mang theo sự buồn đau khiến cô muốn khóc.

Đệ Ngũ Chiêu đứng lên, xoay người, "Nghe Thường, ta đã nghĩ, bây giờ ta không nói, có lẽ cả đời này cũng không có cơ hội."

Thất Thất nhìn nó, bóng lưng của nó sao gầy yếu đến thế.

"Nghe Thường, ta thích nàng. So với Vạn Giang Hồng còn nồng nhiệt hơn. Từ khi nàng đến Chiêu Hòa viện dẫn ta ra ngoài đã bắt đầu rồi. Thời gian trôi qua, ta luôn âm thầm thích nàng như thế. Lo sợ bị nàng phát hiện, lo sợ bị nàng xem thường, chẳng dám nói điều gì. Hiện giờ, chẳng phải lo sợ điều gì nữa. Ta thích nàng, điều này không gì có thể thay đổi được." Nói xong, thăng bé cũng không quay đầu lại, bước nhanh ra ngoài.

Bịch bịch tiếng bước chân, gấp gấp như thể đang trốn chạy.

Thất Thất nhẹ nhàng nở nụ cười. Nhìn tiểu nha đầu trở lại nhà, "Duẩn nhi, em có tin vào báo ứng không?"

"Dạ? Nương nương chỉ dạy?"

Cô cũng không trả lời, chỉ là lắc đầu một cái, đi tới ngồi lên giường, "Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi."

"Dạ." Tiểu nha đầu hầu hạ cô rửa mặt, cẩn thận đắp chăn cho cô, khép cửa lại tới căn phòng nhỏ bên cạnh nghỉ ngơi.

Nhìn căn phòng tối thui, Thất Thất cười khổ.

Báo ứng... Chính là do cô tùy ý sửa lại quá nhiều kịch tình, nên mới khiến số mạng của tất cả mọi người thay đổi theo. Món nợ tình cảm này, cô trả không nổi, chỉ có hối hận cả đời. Mà tình cảm cô phải chân chính trả lại không biết đang phải chịu đắng cay nơi đâu.

Hiện giờ tiểu Chiêu đã tỉnh, cô ở lại đây cũng chẳng còn tác dụng gì. Có lẽ đã đến lúc cô rời đi rồi.

*

"Nguy rồi, bệ hạ!"

“Chuyện gì mà hốt hoảng như vậy hả?” Đệ Ngũ Uyên ngẩng đầu, nhúu chặt chân mày.

“Không thấy Nặc phi nương nương đâu.”

Tay cầm bút khựng lại, hần quay đầu sang, nhìn Đệ Ngũ Chiêu đứng bên. “Chiêu, em biết chuyện này không?”

Đệ Ngũ Chiêu khép hờ mắt, lắc đầu, “Không biết.”

“Ai.” Đệ Ngũ Uyên thờ dài, “Thôi, thôi, kệ cho cô ta đi đi, cô ta muốn đi, ai cũng không giữ được.”

*

Kinh Thành, cửa thành.

Đứng trên đường cái tấp nập kẻ đến người đi, Thất Thất ngẩng đầu, nhìn bộ xương treo trên tường thành kia. Trắng hếu, dọa người. Mắt cô lại ướt.

Ca ca, là anh ư.....

Anh ở trên đó có đau không? Sao bọn họ có thể đối xử với anh như vậy chứ? Anh tốt bụng như vậy, tại sao bọn họ chẳng hiểu chứ?

Nước mắt không kiềm được chảy xuống từ khóe mắt.

Ca ca, đừng sợ, Nghê Thường mang anh xuống.

Thất Thất thất thểu lên tường thành, kỳ lạ là, những binh lính kia chỉ nhìn cô hành động, nhưng không hề ra tay ngăn cản. Đứng ở trên tường thành, Thất Thất với tay nắm lấy sợi dây thừng treo hần. Dốc sức kéo lên. Tuy rằng cô sức yếu, nhưng giờ đây Cổ Cẩn Hi chỉ là một bộ xương, dựa vào chút thịt cơ giữ cho xương không bị đứt lìa, cho nên không bao lâu cô đã kéo được hần lên.

Đưa tay vuốt ve gò má đã lộ xương của hần, Thất Thất dịu dàng nói, “Ca ca, thiên hạ đã thái bình, bây giờ cùng Nghê Thường rời đi, được không?” Cởi áo khoác trên người ra, đắp lên trên bộ xương của hần.

Cồng bộ xương, khó nhọc bước xuống từng bước.

Nhìn bóng lưng nhỏ bé của cô khuất dần ngoài thành. Tướng quân thủ thành ở trên cổng thành không khỏi có chút xúc động.

“Tướng quân, vậy có được không? Bệ hạ sẽ không trách tội người chứ?” Phó tướng ở bên lo âu hỏi.

“Người biết không? Mặc dù Cổ Cẩn Hi không được coi là một hoàng thượng tốt, nhưng hần lại là một người ca ca vô cùng tốt. Ta từng rất ghét hai anh em nhà họ, nhưng mà, nhìn bộ dạng hiện giờ của bọn hần, sao có thể nhẫn tâm được.” Tướng quân đánh tiếng thờ dài, “Về phần trách phạt, người không cần phải lo lắng, tối qua Vương gia có truyền tin phân phó, nếu gặp cô gái tới lấy thi thể, tuyệt đối không được ngăn cản.”

Tướng quân chấp tay sau lưng, nhìn bóng dáng như ẩn như hiện kia, không khỏi có chút buồn rầu.

Nửa đời vinh hoa muôn vạn cầu, một mai đổi dời đã trảng xe cát. Ai có thể nghĩ tới, Bệ hạ và công chúa từng quyền cao chức trọng, giờ đây lại lâm vào tình cảnh khốn đốn như kia, quả nhiên tạo hóa trêu người.

*

Một trận lửa lớn hùng hực, thiêu sạch bộ xương hần. Thất Thất cầm cái hũ đựng tro cốt của hần.

Người có thể công cô, cho cô bờ vai ấm áp, giờ đây lại nhỏ bé đến thế. Ôm trong vòng tay, lạnh lẽo.

“Ca ca à, chúng ta cùng tới núi Phượng Lâm, được không? Em muốn gặp anh ấy, nhìn anh ấy sống hạnh phúc mỗi ngày. Ca ca à, anh sẽ đồng ý, phải không, ca ca yêu thương Nghê Thường nhất mà.” Thất Thất cầm hũ tro cốt, nhẹ nhàng hỏi.

Gió nhẹ cuốn lên tóc cô.

Cô chợt nở nụ cười, “Hi hi, em biết ca ca tốt nhất. Nhất định sẽ đồng ý thỉnh cầu của Nghê Thường. Chúng ta lên đường luôn, được không ạ?”

Không có tiếng trả lời, nhưng cô lại hào hứng ôm hũ tro cốt đi về phía núi Phượng Lâm.

*

Núi Phượng Lâm, nơi giao thoa giữa Đại Mạch và Đại Yến, phong cảnh như họa, tương truyền có người từng thấy Phượng Hoàng đậu trên núi, vì thế mới có tên là núi Phượng Lâm.

Chờ đến khi Thất Thất phong trần mệt mỏi tới chân núi Phượng Lâm, đã là mùa đông khắc nghiệt, trên núi dưới núi phủ kín một tầng tuyết trắng dày

đặc.

Thất Thất run lập cập, hũ tro cốt trong ngực không rời khỏi người chút nào. Vừa tới sườn núi, chợt nghe thấy tiếng hổ gầm. Cô sững sờ, đột nhiên nở nụ cười. Xem ra quả nhiên là chỗ này.

Bụng đói cồn cào, cô lấy ra một phần thịt bò khô nhỏ từ trong bọc ra, ỉ ạch nhai nhai. Không cẩn thận liền nghẹn ở cổ họng. Cô khom người, cảm lên một vốc tuyết nhét vào miệng. Tuyết lạnh khiến cô run bắn, nhưng tuyết tan thành nước giúp giải khát, chữa nghẹn.

*

“A tỷ, chị dạy em nấu com canh đi.” Giọng nói mềm mại mang theo vài phần cầu xin, “Thiên Tác ca ca nói ghét con gái không biết nấu ăn.”

“Hong Phi, hần ta không thích em.” Thiên Bích xoay người sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn cô gái vẫn nhõng nhẽo muốn học trù nghệ.

“A tỷ, không phải đâu, nếu em học xong trù nghệ, anh ấy sẽ thích em ngay thôi.” Cô gái áo đỏ tràn trề hy vọng nhìn nàng ta.

Thiên Bích thở dài một hơi, “Chẳng lẽ em đã quên, mấy ngày trước, em quần lấy ta đòi học thứ tú, nói thế nào hả?”

Nếu em học xong thứ tú, anh ấy sẽ thích em.

“Đừng ngốc nữa, Hong Phi. Trong lòng hần ta căn bản đã có người, bất luận em làm cái gì, đều không thể thay thế được vị trí của người kia trong lòng hần đâu.”

“A tỷ, nhưng em thật sự rất thích anh ấy, phải làm sao đây? Thiên Tác ca ca, em đã thích rất nhiều rất nhiều năm rồi, đột nhiên, chị bảo em không được thích anh ấy, chị bảo em phải làm sao giờ?” Hong Phi kéo tay áo nàng ta, lệ rơi đầm đìa. Thật ra thì, y miễn cưỡng, nàng đã biết từ lâu, nhưng chẳng qua không muốn đối mặt mà thôi.

Thiên Bích bắt lấy cổ tay của nàng ta, “Hong Phi, đi thôi, bây giờ chúng ta rời đi, sẽ không phải quản mấy chuyện hư thân mất nết này của hần ta nữa, hần từng có ơn cứu mạng em, lần này đưa hần đến chỗ Quý Thủ cứu chữa, đã đủ rồi.” Thiên Bích kéo tay nàng ta, lần đầu tiên nói ra nhiều lời đến thế.

“A tỷ, hu hu... em làm không được.”

Con hồ vờn quanh trên mặt đất rộng dài một tiếng phụ họa, rung roi tuyết đọng trên nhánh cây. Thất Thất nấp sau cây, nghe cuộc đối thoại của các nàng, bỗng dưng có chút rầu rĩ, Hong Phi, trong truyện thì nàng ấy là phi tử của Vạn Giang Hồng. Còn cô, quả nhiên, là một người thừa....

“A hồ, quay về.” Thiên Bích quát to một tiếng, gọi con hồ đang đi về phía sau cái cây.

Thất Thất hoảng sợ, lén nhìn qua, lúc này mới phát hiện con hồ lớn kia chỉ cách cô vài bước, bởi vì Thiên Bích gọi lại, lúc này mới xoay người trở về.

Cô ngẩng đầu nhìn Thiên Bích, đối diện với ánh mắt của Thiên Bích, lạnh lẽo, rét buốt. Thiên Bích hơi nhíu mày, mở miệng, không tiếng động nói với cô, “Hần đang ở trong tiểu viện trên núi.”

Hong Phi vẫn nức nở trong ngực nàng.

Thất Thất gạt đầu một cái, bước từng bước lên núi. Bất luận thế nào, cô đều muốn nhìn y một cái.

*

Từ xa đã nhìn thấy một thân cây nở đầy mai đỏ, tuyết trắng đè nặng trĩu trên đầu cành, làm nổi bật lên nét kiều diễm của đoá hoa, dưới tàng cây có một cái ghế nhỏ, kít kít vang lên, trên ghế, một công tử trẻ tuổi, áo đỏ tóc đen, chính là người mà cô đã nhiều ngày khắc khoải nhớ mong.

Thất Thất mở to hai mắt, sợ rằng nếu chớp mắt, sẽ quấy rầy đến y.

Y, gầy, cái bóng lưng kia gầy gò quá, không biết đã phải chịu bao nhiêu khổ đau.

Hai tay Vạn Giang Hồng đang cầm một con gà nướng hung hăng gặm cắn, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng sau lưng, y cũng chẳng thèm quay đầu lại, có chút ngao mạn nói, “Sao đã về rồi hả? Nhanh vậy đã học được nấu nướng rồi à?”

Thất Thất không lên tiếng, chỉ đi từng bước một về phía y. Còn cách hai bước thì dừng lại.

Có lẽ không nghe thấy lời cô đáp lại, y thả gà nướng xuống, tùy ý lau miệng, xoay người lại. Đôi con ngươi màu đỏ rực đã thương mắt cô. Đỏ quá, chói mắt quá, vô thần như thứ vũ khí sắc bén rắn chắc nhất, một nhát đâm xuyên trái tim cô.

Y cứ thế nhìn cô, gọi tên người khác, “Hong Phi, nếu không học được gì thì mau cút ra ngoài! Đừng có quấy rầy đại gia ta ăn!”

Ôm ngực quặn đau, Thất Thất xụi lơ ngồi xồm trên mặt đất, cô dán chặt vào khuôn mặt của y, nghẹn ngào gọi tên y, “Diêm dúa...”

Gương mặt vốn đang nghech cao, treo đầy ngao mạn phút chốc vỡ tan. Gà nướng trong tay y ‘bịch’ một tiếng rơi lên mặt tuyết, lăn hai vòng.

“Nàng là...” Run rẩy trong giọng nói sao mà rõ ràng đến thế.

“Diễm dứa, là em, Nghe Thường.” Thắt Thắt cứ ngẩng đầu nhìn y như vậy, cầu xin y có thể vươn tay, kéo cô dậy.

Chẳng ngờ, Vạn Giang Hồng giống như bị thứ gì đó kinh sợ, đứng dậy, vội vã chạy vào trong phòng, khóa cửa lại. Một lượt động tác, chỉ có thể dùng bốn từ để hình dung: Chạy như ma đuổi.

“Ngươi đi đi, ta không muốn gặp ngươi.”

Thắt Thắt đứng lên, nhìn cánh cửa bị y đóng chặt lại, chỉ nói một câu tang thương rồi rời đi.

“Diễm dứa, hai mắt anh là do em phá hỏng, em không xin anh tha thứ, em chỉ muốn gặp anh một lần, là được rồi. Anh đã không muốn thấy em. Vậy em sẽ rời đi, không khiến anh phải khó chịu nữa. Diễm dứa, bảo trọng.”

Trong cửa, Vạn Giang Hồng nắm chặt then cài, tay run rẩy, rất nhiều lần muốn mở cửa xông ra, ôm ghì cô vào lòng.

Nhưng mà, hiện giờ hắn đã mất đi hai mắt, nên bảo vệ nàng như nào? Có tư cách gì cho nàng hạnh phúc? Chỉ có liên lụy mà thôi.

Nghe tiếng bước chân của cô dần biến mất, Vạn Giang Hồng khổ sở ngồi phịch xuống đất, đầu tựa vào đầu gối, khóc không thành tiếng.

Tại sao, khi hắn đang vẽ một bức tranh hạnh phúc, lại luôn phá hỏng bút vẽ của hắn? Như vậy, thật không công bằng....

*

Cô an táng tro cốt của ca ca ở sườn núi, mỗi sáng sớm đều dâng cho ca ca một nén hương, sau đó lại đi lên núi, đợi chờ y, ngắm nhìn y, một ngày cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Mỗi ngày, núp ở sau y, nhìn y ăn cơm, nhìn y ngăn ngươi, nhìn y ngắm trời. Thắt Thắt cách xa, không dám lại gần, lặng lẽ lau nước mắt. Có lẽ, cả đời, như vậy, nhìn y dần dần già đi, sau đó, một đời cứ thế mà trôi qua, cũng tốt.

Cho đến một ngày, Thiên Bích lại xuất hiện trước mặt cô. Nhìn cô, mặt không chút thay đổi.

“Ngươi, có muốn mắt của hắn có thể nhìn thấy ánh sáng lần nữa không?”

Tay Thắt Thắt đang đốt hương, chợt khựng lại, “Cô nói vậy là có ý gì?”

Thiên Bích không trả lời thẳng vào câu hỏi của cô, chỉ tiếp tục nói, “Nghe nói ngươi là hậu nhân Dạ tộc. Có lẽ đặt mắt của ngươi vào trong hốc mắt của hắn, sẽ không bị độc trong mắt hắn vậy bản.”

“Được.” Thắt Thắt đứng lên, kiên định nhìn thẳng vào mắt nàng ta, “Chỉ cần chàng có thể nhìn thấy, mất đi mắt cũng không hề chi.”

Thiên Bích cười nhạo một tiếng, “Quả nhiên, đều là lũ ngu ngốc. Nếu như nói, đây chỉ là suy đoán của ta, có thể, hắn không còn cách nào nhìn thấy được nữa, mà ngươi cũng bị mất mắt thì sao? Ngươi còn có thể kiên định được vậy nữa không?”

“Chỉ cần có hy vọng là được.”

“Hừ! Tùy ngươi. Chờ Quý Thủ tiên sinh hái thuốc trở về thì bắt đầu.”

Nhìn vạt áo của nàng phấp phới rời đi, Thắt Thắt chỉ ngẩng đầu, lần đầu tiên, từ sau chuyện kia, hiện lên nụ cười, tất cả đều có hy vọng, không phải sao? Cô đã tuyệt vọng quá lâu rồi. Tin tức này đối với cô mà nói, không thể nghi ngờ chính là một tia mặt trời, tan chảy sức sống đã đóng băng từ lâu của cô.

Sẽ ổn thôi, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Đổi mắt thành công, một năm sau gặp lại

“Ngươi nói đôi mắt của ta có thể chữa khỏi? Thật sao?!” Vạn Giang Hồng cực kỳ kích động nắm tay Hồng Phi.

Y không ngờ rằng, vẫn có ngày y lấy lại được ánh sáng, như vậy, y sẽ có tư cách được đứng bên nàng lần nữa, theo bên nàng qua những ngày tháng tận nhạ vô vị kia.

Hồng Phi đỏ bừng mặt, nhìn y nắm chặt tay nàng, lắp bắp nói, “Ừ, a tỷ... a tỷ nói như... nói như thế.”

“Cảm ơn!” Vạn Giang Hồng không cách nào khống chế được trái tim đang nảy kịch liệt kia, chỉ không ngừng nói lời cảm ơn, “Cảm ơn! Cảm ơn! Cảm ơn...”

Hồng Phi nhìn gương mặt hưng phấn của y, nuốt xuống, cuối cùng không nói ra hết toàn bộ chuyện đổi mắt cho y nghe. Chỉ cần y vui là được rồi, còn chuyện kia, không cần thiết, phải không.

*

Hai cái giường nhỏ đặt song song nhau, Thất Thất nằm ở bên cạnh Vạn Giang Hồng, chợt nở nụ cười, không phát ra một tiếng động nào.

Khoe môi y hơi vênh lên, bộ dạng vui mừng như vậy, tan chảy trời đông giá rét, khiến không khí ấm dần lên.

Y đích thân cầm tay Quý Thủ tiên sinh, “Lão yêu quái, thật sự ta có thể nhìn được lần nữa à?”

Quý Thủ nhú chặt chân mày, “Cũng chưa chắc, hơn nữa, cho dù thành công, ngươi cũng chỉ có một con mắt để nhìn thôi.”

“Ừ ừ, được, một con mắt cũng tốt rồi.” Vạn Giang Hồng gật đầu lên tiếng, mắt cong cong, xinh đẹp biết bao.

Thất Thất không khỏi say mê, si ngốc nhìn y từ ngủ thiếp đi khi Quý Thủ cầm châm.

Quý Thủ cầm châm đi tới, đang chuẩn bị cầm một châm vào cô.

“Quý Thủ tiên sinh, có thể gắn con mắt bỏ đi của anh ấy vào hốc mắt của tôi được không?” Thất Thất khao khát nhìn lão ta.

“Tất nhiên được chứ.”

Đột nhiên nhớ tới chuyện tiêu Chiêu, “Quý Thủ tiên sinh, nếu như một người trúng độc máu của Dạ tộc, dùng máu của một Dạ tộc khác để khiến người ấy tỉnh lại, như vậy có xảy ra chuyện gì không?”

“Hừ hừ! Ý ngươi là tên tiểu tử Đệ Ngũ Chiêu ấy hả. Nhìn ngươi này, người không ra người, quỷ không ra quỷ, chắc đã bị rút rất nhiều máu.”

Thất Thất im lặng.

“Ngươi với tên Dạ Tước Thư là song sinh, nếu như máu của hắn ta là độc, sao máu ngươi có thể là giải chứ. Hừ hừ, một đám lang băm, đúng là sỉ nhục danh tiếng thầy thuốc của ta.” Quý Thủ lạnh lùng chế giễu.

“Nhưng thằng bé đã tỉnh lại mà.”

“Hừ? Vậy thì là tên Dạ Tước Thư đã chết rồi.”

“Là vậy à? Không ngờ Dạ Tước Thư đã chết?”

Quý Thủ có chút không nhịn được, “Nói nhảm nhiều quá, nhanh bắt đầu đi. Ta còn bận mấy việc hay ho.”

“Dạ, được.” Thất Thất gật đầu, nhắm hai mắt lại.

Cảm nhận được trên tay nhói đau, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ, cô đứng trên thảm cỏ màu xanh non, nhìn bãi cỏ mênh mông bát ngát, đột nhiên cảm thấy lòng nhẹ bâng.... Dường như trong đám mây trắng đang lơ lửng trên bầu trời đang có ai đó hát một bài đồng dao, rất quen tai, nhưng cô lại không nhớ được tên.

Bất chợt, gió nổi lên. Cả bãi cỏ nhẹ nhàng đung đưa theo gió. Cô nhắm mắt lại, cảm thụ thời khắc yên bình này.

"Nghe Thường....."

Ai vậy? Ai đang gọi tên cô vậy?

Thất Thất mở mắt, xoay người sang bên, trông thấy cách đó không xa, cả người màu vàng sáng rỡ đâm nhói mắt cô.

"Ca ca?"

“Nghe Thường...” Hắn bước từng bước một về phía cô, nhưng không tiến lại gần được chút nào, ngược lại càng lúc càng xa, “Nghe Thường, phải hạnh phúc nhé.”

Nhìn hình bóng của hắn từ từ phai nhạt, Thất Thất hốt hoảng đuổi theo, nhưng chẳng bắt được cái gì...

*

Đau quá...

Đây là cảm giác đầu tiên sau khi Thất Thất tỉnh lại. Con mắt trái tựa như có một con dao nhỏ sắc bén đâm qua, cô hơi chuyển động con ngươi, đau đớn kịch liệt.

Hiện giờ, có phải mắt trái của cô đang nằm trong hốc mắt của Vạn Giang Hồng không?

Cô khó nhọc quay đầu sang, nhìn trên cái giường song song, Vạn Giang Hồng mắt trái quấn băng, nằm ngửa, an tĩnh. Cô không dám mở miệng nói chuyện, sợ bại lộ thân phận của mình.

“Cám ơn ngươi, đã cho ta một con mắt của ngươi.” Đột nhiên, Vạn Giang Hồng mở miệng nói chuyện.

Thất Thất lắc đầu, không mở miệng.

“Bởi vì có con mắt này của ngươi, ta mới lại có thể theo đuổi hạnh phúc một lần nữa. Cám ơn ngươi, nếu sau này ngươi có chuyện gì khó xử, cứ tới tìm ta, nhất định ta sẽ không từ chối.”

Thất Thất vẫn im lặng như cũ, nghe giọng nói của y, tựa như tiếng trời xanh, nghe bao nhiêu cũng không chán. Cô rất muốn, cứ vậy mà nghe y thao thao bất tuyệt cả đời. Nhưng mà, đó chỉ là ước mơ mà thôi...

“Ngươi đừng cho là ta nói đùa. Ta nói thật đấy... Ngươi biết không? Trước khi gặp được nàng ấy, ta đã nghe kể qua về nàng. Điều ngoa tùy hứng, còn ý thể hiệp người, ban đầu ta chỉ nghĩ, nếu gặp được kẻ này, nhất định phải chinh đồn một trận nên thân mới được. Ngồi đầu, lần đầu gặp ở trong thanh lâu, dung mạo của nàng đã khắc sâu vào tâm trí ta, ngay lúc ấy ta tính là: quả thật xinh đẹp, ta nhất định phải đoạt lấy nàng ấy, bài trí nàng như một bình hoa, chắc chắn sẽ khiến ta nở mặt nở mày. Nào ngờ, nàng ấy lại chê bai dung mạo mà ta luôn cho rằng xuất chúng. Thực tình ta cực kỳ tức giận. Đã nghĩ, nhất định phải bắt nàng ấy về, cải tạo lại khiếu thẩm mỹ của nàng ta lại cho thật tốt. Nhưng mà, nàng ấy luôn dè biiu ta bằng mọi cách. Ngươi có biết sau đó xảy ra việc gì không?” Vạn Giang Hồng xoay đầu sang, cười hỏi.

Thất Thất lắc đầu, há miệng, nhưng cuối cùng không phát ra tiếng nào.

Vạn Giang Hồng chuyên chú nói tiếp, “Vi trả thù, ta đã hạ thuốc tiêu chảy vào đồ ăn của nàng ấy. Ha ha, thấy nàng ăn quả đắng thật sự khiến ta cười muốn vỡ bụng. Nhưng mà, nàng ấy không có ngốc, cũng lừa ta, để ta ăn bánh cuốn có giun, không phải là muốn nhìn bộ dạng khó chịu của ta ư, ta lại càng không cho. Trước mặt nàng ấy, nuốt mấy con giun xuống. Nhìn đáng vẻ ngơ ngác của nàng ấy, ta đắc ý thật lâu. Nhưng cũng vì vậy mà ta nôn mửa mất vài ngày, thật là nham hiểm.”

Dường như nhớ lại thuở đầu hai người gặp gỡ, Thất Thất cũng không nhịn được mà cười.

“Luôn nói con gái nhất gan, ta thấy, nàng ấy chính là một người kỳ lạ, hoàn toàn chẳng sợ ma quỷ gì sắc, còn độc ác trừng trị ta một trận.”

“Sau đó thì, nàng ấy lại thích tiểu cô mụ của ta. Nói thật, bắt đầu từ khi đó, trong lòng ta liền có gì đó không thoải mái. Âm thầm khuyên bảo nàng ấy, để nàng ấy đừng thích cô mụ ta, nhưng nàng ấy cứ như đầu gỗ ấy, nhất định không nghe lời khuyên. Nhìn nàng ấy đau lòng mà khóc, lòng ta cũng bị bóp đến khó chịu.”

“Chúng ta tranh cãi vì rất nhiều chuyện, đấu đá âm ỉ, nhìn triều đại Đại Mạch diệt vong rồi lại trở dậy. Ta cứ tưởng đã đến lúc chúng ta thành thân rồi, thế mà đôi mắt của ta lại bị hỏng. Không thể cho nàng sự an toàn cần thiết, ta không muốn trở thành gánh nặng cho nàng. Nàng ấy giỏi như thế, cho dù không có ta, cũng sẽ ổn. Nhưng cuối cùng ta vẫn không vượt qua được ranh giới trong lòng kia, tại sao, tại sao đến cuối cùng nàng lại không thuộc về ta chứ? Mỗi lần nghĩ đến sau đây sẽ có một gã nào đó thay thế ta, ở bên chăm sóc nàng mãi mãi, ta ghen tỵ đến phát điên, hận không thể giết hết đám nam nhân trên cõi đời này.”

Thấy giọng y dần dần nhỏ lại, Thất Thất cắn chặt môi, không để cho tiếng khóc quấy rầy người bên cạnh.

“Giờ thì tốt rồi, có con mắt của ngươi, cuối cùng ta cũng có tư cách được đứng bên cạnh nàng ấy rồi. Cám ơn ngươi, trừ ba chữ này ra, ta thật sự không biết phải nói gì nữa.”

Tất cả mọi chuyện đều là do cô, sao cô có thể có tư cách tiếp nhận lời cảm ơn của y chứ.

“Phải rồi, sao vẫn chưa nghe thấy ngươi nói chuyện, ngươi không thể nói sao?” Vạn Giang Hồng tò mò hỏi.

Thất Thất vẫn như cũ không nói một câu, im lặng nhìn y.

Ngay khi cô còn đang ngây ngốc, y bất chợt vươn tay tới, “Ồ chỗ chúng ta có một tập tục, nếu cực kỳ biết ơn đối phương, sẽ dùng cách bắt tay. Nào, ta muốn nắm tay ngươi. Để cho ngươi cảm nhận được lòng biết ơn sâu đậm này của ta dành cho ngươi.”

Cô lẳng lặng vươn tay tới, vừa đụng vào bàn tay ấm áp của y, liền bị y tóm gọn trong lòng bàn tay. Thật ấm, thật an lòng.

“Tay của ngươi nhỏ quá, cảm giác giống với tay của nàng, nhưng mà ngươi gầy hơn nàng rất nhiều. Ngươi chưa ăn cơm à? Sao gầy đến vậy, dường như

trên tay chẳng còn tí thịt nào hết. Có phải chiến loạn mấy ngày trước ảnh hưởng đến người không? Nếu ít bạc quá, cứ thoải mái nói với ta.”

Thất Thất tham luyến sự ám áp trong lòng bàn tay y, không muốn rút tay về.

Chẳng biết vì sao, trong đầu của cô chợt nghĩ đến một câu nói: cùng nắm tay nhau, sống đến bạc đầu. Câu nói kia thật đẹp thật tuyệt, tôi nổi ở trong mắt cô, chỉ có thể dùng hai chữ xa xỉ để hình dung.

Mở miệng, im lặng kêu lên: diêm dúa, em ở đây, ở đây này.

*

Một tháng sau.

“Thiên Bích, Thiên Bích, giúp ta tự tay giao thư này cho tiểu cô mụ của ta với.” Vạn Giang Hồng một tay đưa thư cho nàng, một tay che con mắt vẫn chưa tháo băng.

Ngày hôm nay, y có thể lại được nhìn thấy ánh sáng rồi, từ nay về sau, y lại có tư cách để hạnh phúc rồi, nghĩ như vậy khiến cho nụ cười trên mặt y không cách nào biến mất được.

“Hừ! Không đi.” Thiên Bích vuốt ve con hổ lớn nằm dưới đất, kiên quyết không nhận phong thư.

“50 cân thịt bò kèm 30 cân thịt dê, như thế nào?”

Nghe thấy vậy, Thiên Bích lặng lẽ nhận lấy phong thư, cất vào trong lòng, vẫn không quên nhắc nhở một câu: “Đừng quên thịt đã cam kết cho ta, nếu không cả đời ta sẽ đuổi giết người.”

“Ừ, biết biết, người đưa xong tin, chắc chắn sẽ nhận được.”

“Được, a Hổ, chúng ta đi nào.” Thiên Bích vỗ đầu con hổ lớn, ý bảo nó đứng lên. Con hổ thân thiết cọ vào tay nàng, chậm rãi đứng dậy.

“Phải rồi, Thiên Bích.” Lúc nàng xoay người tính rồi đi, đột nhiên Vạn Giang Hồng gọi nàng lại, “Cái người đổi mắt trái cho ta là ai vậy, ta muốn gặp hắn một chút, thuận tiện đưa ít bạc cho hắn.”

Thiên Bích dừng lại bước chân, “Không cần đâu, nàng ta đã đi rồi. Huống hồ, nàng ta không cần người cảm kích.”

Nghe tiếng bước chân nàng rồi đi, Vạn Giang Hồng bất đắc dĩ thở dài, “Đúng là một người kỳ quái.”

*

Tháo băng ra, con mắt trái có màu giống hệt mắt phải của y, đỏ rực như lửa, Thất Thất quỳ gối trước mộ phần của Cố Cẩm Hi, nặng nề dập đầu trước hắn, “Ca ca, bắt đầu từ hôm nay anh ấy đã có thể nhìn thấy, em cũng không thể cứ lén lút nhìn anh ấy như trước nữa. Anh ấy buồn phiền vì em, không muốn gặp em... em sợ anh ấy phát hiện, sẽ nổi giận.”

Thất Thất ôm chặt cái bọc trong ngực, “Ca ca, hôm nay em muốn rời đi, ca ca ở lại đây, thay em bảo vệ anh ấy, được không ạ?”

Lại nặng nề dập đầu ba cái, lưu luyến nhìn, dẫn lòng, đứng lên, “Ca ca, em sẽ thường xuyên tới thăm anh. Ca ca, bảo trọng.”

Diêm dúa, bảo trọng.....

*

Lại thêm một mùa xuân về hoa nở.

Chân núi Phụng Lâm có một quán trọ nhỏ, bởi vì vị trí địa lý đặc biệt mà buôn bán vô cùng phát đạt. Chủ quán trọ khoảng chừng trên 30 tuổi, dung mạo xinh đẹp mỹ lệ, chỉ là tính cách từ xưa đến giờ chưa ngoa đanh đá có tiếng gần xa.

Ngày hôm đó, ở trong đại sảnh ngồi nghe tiên sinh kể chuyện cho khách.

Tiên sinh kể chuyện đập thước gỗ, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần lắng nghe ông ta kể, “Lần trước kể chuyện hoàng hậu Đại Mạch đột nhiên tỉnh táo, bị Bệ hạ đẩy vào lãnh cung. Lần này tôi sẽ kể một chút về chuyện nước láng giềng Đại Yên của chúng ta.”

“Người đời ai cũng vất óc để tranh quyền đoạt vị, nhưng quả nhiên Tam hoàng tử Đại Yên là một người kỳ lạ. Mười bảy tháng chín năm ngoái, Đại Yên Hoàng đế băng hà, truyền ngôi cho Tam hoàng tử Tiêu Thiên Tác. Nào ngờ, tân hoàng đế này lên ngôi được ba ngày thì trốn biến. Để lại một phong chiếu thư truyền ngôi lại cho tiểu cô mụ trưởng công chúa Tiêu Nhan Lạc của người.”

“Hà! Có chuyện như vậy á.”

“Thế Tam hoàng tử giờ đang ở đâu?”

.....

Một viên đá dấy lên ngàn lớp sóng, tiếng thảo luận sôi nổi không ngừng trong đại sảnh.

Tiên sinh kể chuyện đập đập thước gỗ, “Im lặng! Im lặng nào! Theo tin tức ngầm, hiện giờ Tam hoàng tử...” Ông ta hí hóp mắt, nhỏ giọng nói, “Hình như đang trốn đâu đó trên ngọn núi kia, xuống đất làm cướp.”

“Lừa người gì chứ...”

“Đúng thật là, làm Hoàng đế sướng thì không làm, đi làm thổ phi.”

.....

Bà chủ đang gây bàn tính, gọi tới cô gái đang tắt bật rót trà cho khách, “Thất Thất, Thất Thất! Lại đây!”

Thất Thất đặt bình trà xuống, nghe lời đi thẳng tới, “Bà chủ, có chuyện gì vậy?”

Bà chủ lấy từ trong ngăn tủ ra một xâu tiền đồng, “Cầm lấy, trà trong tiệm không đủ, người đi quán trà mua chút trà rồi trở về.”

“Dạ, vâng.” Thất Thất nhận lấy tiền đồng, cất vào trong ngực rồi đi ra ngoài.

“Nhanh lên, lười biếng cẩn thận ta trừ tiền công của người.” Bà chủ nhìn bóng lưng chậm rì rì của cô, lớn tiếng quát to một câu. Phút chốc thấy Thất Thất co cẳng chạy, bấy giờ mới hài lòng cúi đầu tiếp tục gây bàn tính.

.....

Kể từ khi xuống núi Phượng Lâm, cô liền trốn trong quán trọ nhỏ này. Nghe tiên sinh kể chuyện tán dóc mấy thứ tin tức nửa giả nửa thật kia. Cô cũng đã từng hỏi qua, kể chuyện hoàng gia như vậy không sợ bắt sao? Bà chủ chỉ chỉ nóc nhà, cười nắc nẻ, “Trên ta có người, những thứ này không truyền đến tai hoàng gia đâu.”

15 hàng tháng, cô sẽ lên lút lên núi dâng cho Cố Căn Hi một nén hương. Chẳng qua, lần nào cô lên lút tới nhìn Vạn Giang Hồng, lại phát hiện trên đó không có người.

Có lẽ đã về rồi, ai sẽ nhàn rồi như người ngoài truyện là cô đây? Trôi theo tháng năm, chờ một ngày nào đó rồi chết, sao đó trở về.

*

Mua trà xong, ôm một đồng bao trà lớn vắt và chạy về. Cô cũng không dám chậm trễ, bà chủ này của cô, cực kỳ bủn xỉn. Động một chút là trừ bạc của cô. Cô đã lâu rồi chưa mua được bộ đồ mới nào đây. Nhắc đến mà chảy nước mắt TOT

“Ui da!” Đột nhiên đụng phải người nào đó, bọc trà vương vãi trên đất. Cô vừa xin lỗi, vừa nhặt lên bọc trà trên đất.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi!"

Chẳng ngờ, một trận cười khẽ truyền đến từ đỉnh đầu, âm thanh quen thuộc đó khiến bàn tay đang nhặt nhanh trà của cô khựng lại. Âm thanh này là...

Cô ngẩng đầu lên, đối diện với con người một đen một đỏ, tràn ngập ý cười.

Hắn chu môi huýt sáo một tiếng, lập tức, bị một đám đại hán vác đao vây quanh, mấy bộ trang phục kia, không thể nghi ngờ chính là thổ phi.

“Các anh em, tiểu nha đầu này đụng phải ta, ta rất tức giận, nhưng nhìn dung mạo của nàng ta cũng coi là xinh xắn, vác nàng ta về làm ấm giường có được không?”

“Được! Nghe lời đại ca!” Chúng thổ phi xung quanh nhao nhao hưởng ứng.

“Vậy thì tốt, chúng ta về núi nào!” Hắn tiến lên phía trước, mặc kệ Thất Thất còn đang ngây ngốc, ôm vòng qua eo cô, vác lên vai rồi đi về trước, “Chúng anh em, theo sát!”

"Được!"

Thất Thất nằm trên vai của hắn, nhìn râu tua tua che kín mặt hắn, lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

Thế này là, cô gặp phải thổ phi hả? Quay đầu sang, nhìn bộ mặt quen thuộc; là Vạn Giang Hồng không sai. Nhưng mà...

Bà nội mày, cô vừa mới vắng mặt một chút, người lại dám cai quản cả bảy thổ phi ㄟ

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Cướp người, cưỡng hôn*

(Cưỡng hôn = ép cưới.)

Từ lúc bị trói hoàn thành một loạt lễ nghi thành thân rồi bị ném vào tân phòng, Thất Thất yên lặng chờ đợi mười tám đời tổ tông tên thủ lĩnh thổ phi.

“Đồ diêm dúa chết dẫm! Đồ diêm dúa thói tha! Dám trói lão nương lại! Đợi đến khi người tiến vào xem lão nương có đập chết người không! Ai da, tay tê hết cả rồi!” Thất Thất nằm bò trên giường, bắt loạn giày giụa ra sao, cũng không thoát khỏi dây thừng.

Chẳng lẽ hôn lễ cả đời chỉ có một lần của cô lại bị cưỡng ép thế này ư?

Bên ngoài âm thanh uống rượu ăn mừng kèm theo tiếng chén đụng lanh canh, thật náo nhiệt lắm sao. Còn Thất Thất ở trong phòng lại đối là đến đáng thương. Nhớ tới hồi mới xuyên qua cũng là lúc cô đang thành thân, nhưng mà khi ấy không có chặt vật như này, không cần nói nhiều, chỉ ít tay chân không bị trói chặt như hiện giờ. Nhưng sao cô lại có chút kỳ vọng chứ? Bởi vì tân lang là tên diêm dúa cô thích ư?

Bóng tối dần dần xâm chiếm, nến đỏ không biết đã thấp lên được bao lâu. Âm thanh huyền não bên ngoài càng lúc càng gần. Nghe cửa bị người đẩy ra, cách một tiếng, bây giờ Thất Thất bớt đi tức giận, thêm nhiều e thẹn.

“Chuyện còn lại, cứ giao cho ta, chúng anh em, các người cũng trở về nghỉ ngơi đi.” Hai tay Vạn Giang Hồng ấn cửa, nhất quyết không cho đám anh em lang hồ kia xông vào.

Đám anh em kia kêu la phản đối, nhưng đối mặt với lệnh đuổi khách của y, cũng không cách nào phản bác lại. Chỉ đành chán nản tản đi.

Đóng cửa lại, Vạn Giang Hồng xoay người lại, nhìn Thất Thất bị trói thành cái bánh chưng ở trên giường, cười cực kỳ gian manh, “Ồi chào! Heo mẹ nhà ai mà lại bò lên giường nhỏ của ta thế này!”

“Anh mới là heo mẹ ấy! Đồ diêm dúa thói tha! Mau cởi dây thừng cho tôi.” Thất Thất ngọ nguậy, lật người, để lộ ra nút thắt dây thừng sau lưng.

Vạn Giang Hồng vài bước đi tới, thuận tiện nhấc theo một cái ghế, ngồi ở trên ghế, cứ như vậy tỉ mỉ, từ trên xuống dưới, trái phải trước sau đánh giá cô, “Nói đi nói lại thì chúng ta đã thành thân rồi.” Đôi mắt cong cong, cười rộ lên thành hình trăng lưỡi liềm.

“Bị cưỡng ép mà cũng tính hả?”

“Sao lại không tính chứ, hiện giờ trời xanh cũng biết nàng là thê tử của ta rồi, muốn đổi ý đã quá muộn.” Vạn Giang Hồng nhấc ghế dịch về phía trước.

Thất Thất đợi thật lâu mà vẫn chưa thấy y tới cởi trói cho cô, nhất thời nổi giận, “Rốt cuộc thì anh...” Nào ngờ, lửa này còn chưa kịp bùng, lúc cô quay đầu lại, đối diện với cặp mắt mang ý cười của y thì dũng khí phát hỏa biến mất tiêu.

“Ừ hử? Nhìn gương mặt hồng đỏ mềm mại của nàng này, bộ dạng yêu tinh muốn nói lại thôi đúng thật là câu người, nàng, chắc hẳn đang thẹn thùng chứ gì.”

“Thẹn thùng?! Anh cho rằng tôi có thứ đó chắc?” Thất Thất nhú mày, kiên quyết không thừa nhận cô bị y mê hoặc. Chuyện này liên quan đến độ dày của da mặt, tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

“Hả? Thật ư?” Vạn Giang Hồng đứng dậy, đi đi lại lại mấy bước trong phòng, đột nhiên dừng lại, “Nàng nhìn thấy một mỹ nam tử khí khái hào hùng như ta mà lại không hề thẹn thùng ư?”

Thất Thất im lặng, “Tự luyện là ưu điểm lớn nhất của anh, mức độ buồn nôn hợp với đám râu xồm xoàm trên mặt anh lắm đấy.”

“Chẳng lẽ nàng không cảm thấy râu như này càng lộ vẻ anh khí ngút trời của ta ư?” Vạn Giang Hồng đưa tay phải nâng cằm, bày ra một tư thế tự cho là đẹp.

“Xin anh đừng si nhục cái từ ‘khí khái anh hùng’ được không, hơn nữa...” Thất Thất cau mày, vô cùng khinh bỉ nhìn y, “Chẳng lẽ anh chỉ biết dùng mỗi từ này thôi à, rốt cuộc anh đã tốt nghiệp tiểu học chưa vậy?”

Y đưa ra 1 ngón tay, lúc lắc, “Sai! Sai! Sai! Ngoài từ ‘khí khái anh hùng’ ra còn có thể dùng rất nhiều từ, ví dụ như...” Đôi lông mày nhú lại, mắt cong cong, cười lên một điệu bi ối, y ngồi trên giường, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô, “Ví dụ như ngọc mềm trong ngực, da thịt ngát thơm, hoặc là, một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng.”

“Anh nằm mơ đi, đồ lưu manh!” Thất Thất thẹn quá hóa giận, không dám nhìn vào ánh mắt hùng hục lửa tình của y, “Mau cởi dây trói cho tôi.”

“Không! Hiện giờ nàng là áp trại phu nhân ta cướp được, tối nay là động phòng hoa chúc của chúng ta, thả nàng ra, chẳng phải đánh mất hạnh phúc nửa đời sau của ta sao?”

Thất Thất đỏ bừng mặt quát, “Bà nội nhà anh, anh không tháo ra thì động phòng thế quái nào với ta hả?! Chẳng lẽ muốn ngắm tôi bị trói cả đêm?!”

Kêu gào xong, Thất Thất cảm thấy mặt mũi của cô bay hết sạch rồi, lời vô sỉ như vậy cũng nói ra được >0< chôn mặt vào trong chăn, không muốn sống không muốn sống nữa!

Bạn học Vạn Giang cũng ngượng ngịu, hai má hồng hồng, tương đương với mặt của bạn học Thất Thất, y lúng ba lúng búng xin lỗi, “Phải ha... Thật xin lỗi!”

“Ta... Ta sẽ coi ra.” Y run rẩy đưa tay cởi dây thừng, vừa tháo được một nửa, đột nhiên tò mò hỏi bạn học Thất Thất, “Nghê Thường, nàng biết S-M là cái gì không?”

“Vạn Giang Hồng! Anh còn nói năng bậy bạ nữa, có tin tôi quát chết anh không hả!” Thất Thất thò đầu ra ngoài chăn, chửi lấy chửi để, “Rốt cuộc anh đã quan hệ với bao nhiêu cô hả? Còn chơi S-M nữa? Anh là tên khốn nạn!” Càng nói càng cảm thấy tủi hờn, viền mắt gọn sóng, nước mắt trượt xuống.

Vạn Giang Hồng không khỏi hốt hoảng, tay chân luống cuống muốn lau nước mắt cho cô, nhưng Thất Thất vừa giận vừa tức, lắc đầu nguầy nguậy.

“Đừng bướng nữa, ngoan nào ~” Hai tay Vạn Giang Hồng nâng đầu cô lên, cúi đầu vơn lười, liếm đi những giọt nước mắt của cô, “Đừng khóc nữa, không có mấy chuyện đó đâu. Kiếp trước ta không làm gì hết, mặc dù rất mất mặt, nhưng bất luận là kiếp trước hay kiếp này, ta đều là một con chim non* thôi.”

(Ý là ảnh còn zin=))))))))))

Thất Thất kinh sợ, dường như không nghĩ rằng cái tên thói thân nổi tiếng phóng đảng cả thiên hạ đều biết từ xưa đến giờ lại là...

“Anh... chẳng lẽ có vấn đề?” Bạn học Thất Thất ngừng khóc, tròn to hai mắt, thương cảm liếc qua hạ thân của y.

Vạn Giang Hồng nổi vạch đen đầy đầu, mặt lạnh, “Có vấn đề hả? Được thôi, vậy nàng đến chữa cho ta đi.”

Cởi dây thừng cho cô, thuận tiện cởi luôn cả y phục của cô.

Nhìn bộ dạng xấu hổ che mặt đáng yêu của cô, Vạn Giang Hồng chợt nổi lên ý muốn đùa giỡn, “Nghê Thường, ta đã cởi hết đồ cho nàng, để công bằng, nàng cũng nên cởi y phục cho ta chứ nhỉ?”

“Tôi bận lắm, không rảnh đâu, tự mình cởi đi.” Thất Thất vẫn che mắt như cũ, không dám nhìn y.

“Hử? Hình như ta cũng rất bận, chỉ bằng, ta cứ để nguyên quần áo rồi động phòng với nàng nha! Dù sao ta cũng không để ý đâu. Ta đếm tới ba, chúng ta sẽ bắt đầu, một... hai...”

Thất Thất hít vào một hơi thật dài, thả tay ra, run rẩy cởi thắt lưng của y.

“Nhanh chút nào, chậm như rùa vậy, trời sắp sáng luôn rồi.” Y thúc giục.

Cô cũng bực mình, cuốn cái chăn bên cạnh lên, không để ý tới y nữa, “Tôi không chơi nữa. Ngủ trước đây, anh đi chỗ khác mà nghỉ ngơi.”

Đã đến nước này rồi, lại bảo hấn ra ngoài ư?

Bạn học Vạn Giang Hồng bắt đắc dĩ, nghiêm mặt, vài nhát lột sạch đồ trên người. Chui vào chăn theo bạn học Thất Thất.

Bạn học Thất Thất cự tuyệt bạn học Vạn Giang vào chăn, “Hai người chen chúc một cái chăn, chăn thì bé, dễ bị lạnh lắm.”

“Vậy để ta vào một chút thì nàng sẽ không lạnh.”

“Áp sát nữa vẫn lạnh.”

“Chúng ta cứ thử xem, nếu như ta vào, nàng vẫn lạnh thì sau này chuyện lớn nhỏ gì ta cũng nghe lời nàng.”

“Thật chứ?” Bạn học Thất Thất cả tin, “Vậy thì được, chàng dịch lại gần một chút xem sao.”

Bạn học Vạn Giang cười, dễ tiện.

Một chung trà sau.....

“A! Con mẹ nhà anh, đau muốn chết! Ai nói là ‘vào’ kiểu này hả?!” Thất Thất đau đớn cắn tai y.

“Nương tử à, ta vẫn nói là ‘vào’ này mà, nương tử, vẫn còn lạnh chứ.” Bạn học Vạn Giang Hồng thờ ơ gấp, chịu đựng con đau từ tai, ân cần hỏi.

“Anh nằm mơ đi, đâu muốn chết rồi.”

Nhân lúc cô đang mãi nói, thả tai y ra. Bạn học Vạn Giang cúi đầu chặn lại hô hấp của cô, nhìn cô có chút ý loạn tình mê, bấy giờ mới tách khỏi miệng cô, để cô há miệng hít lấy hít để.

“Nương tử, đỡ hơn chưa?”

Bạn học Thất Thất cho rằng y đang hỏi về việc cô hô hấp, chậm chậm hít thở, gật nhẹ đầu, “Đỡ... đỡ hơn rồi.”

Bạn học Vạn Giang cười giảo hoạt, “Vậy thì tốt, nương tử, chúng ta bắt đầu nhé.” Dưới thân đắm vào, bắt đầu bữa tiệc mỹ thực của y.

“A! Anh không nhẹ nhàng một chút được à!”

“Nương tử, nàng muốn con trai hay là con gái?”

“Ái... Con trai... A! Anh làm cái gì thế?! Chậm một chút!”

“Nếu là muốn con trai, vậy ta phải cố gắng thêm mới được! Nương tử, vất vả cho nàng rồi!”

“Hu hu... Tôi không muốn con trai, tôi muốn con gái cơ... Hừm! Tôi nói không muốn con trai, sao anh càng tăng... ưm...”

“Chẳng lẽ nương tử đã quên, đứa ‘con trai’ kia vừa nãy đã chạy trước mắt rồi, không phải ta đang giúp ‘con gái’ chạy nhanh hơn à? Nếu sinh nhầm con trai, chẳng phải nương tử sẽ trách ta ư? Ha... Nương tử, cố chịu!”

“Nằm mơ đi! Tôi không sinh! A... Đ* m* anh! Con mẹ anh, tôi đã nói không sinh rồi, sao anh vẫn... Hur.... A...”

“Nương tử, đây là ta đang muốn lời đứa ‘con trai’ ‘con gái’ cứng đầu cứng cổ ra ngoài... Nương tử... Ha... Đùng vội... Một chút nữa thôi... là ra rồi...”

Một đêm xuân tiêu.

Hôm sau trời vừa hừng sáng, bạn học Vạn Giang đã tỉnh dậy từ sớm, nhìn Thất Thất quàng mắt thâm đen, say ngủ ở trong ngực, y kim lòng chẳng dặng cúi đầu hôn lên má cô, hôn một cái, cười một tiếng, nói một câu, “Ha ha, của ta.” Lại hôn thêm một cái, cười thêm một tiếng, nói thêm một câu, “Nương tử của ta.”...

Thất Thất mệt mỏi mở mắt, đã bắt gặp nụ cười ngây ngô, nhớ tới hành vi man rợ của kẻ nào đó, không khỏi tức giận, “Cười khi! Cười nữa tôi đánh chết anh!”

“Nghe Thường nương tử! Núi này phong cảnh rất đẹp, chúng ta có nên đi tản bộ, ngắm phong cảnh không?” Vạn Giang Hồng ôm chặt cô vào ngực, nịnh nọt nói.

Thất Thất hơi nhấc chân lên, hai chân ê ẩm run rẩy. Nhìn người trước mắt đáng vẻ khoan khoái, cảm thấy thật không công bằng. Há miệng cắn lên tai y, “Nếu tôi có thể đi, anh cho rằng anh còn có thể cười ngây ngô ở đây hả? Xem thử tôi có đập chết anh không! Con mẹ anh, đồ cầm thú!”

“Ha ha... Nếu như nương tử gấp khó khăn, hay là, ta bế nàng ra ngoài ngắm cảnh?”

“Anh muốn tất cả mọi người cười nhạo tôi đúng không?! Đồ khốn nạn!” Thất Thất cảm gối đập vào người y.

Vạn Giang Hồng cũng không tránh, mặc cho cô đánh đến thoải mái, cuối cùng, mới xoa tay cô, hỏi một câu, “Tay đau không? Ta xoa cho nàng.”

Thất Thất nằm trong ngực y, thờ hờn hờn, gật đầu một cái, “Được.”

.....

“Nương tử, chúng ta đi ngoạn du giang hồ, được không?”

“Được.”

Vì vậy, một quyết định thú vị cứ thế mà xuất hiện. Khiến cho bọn sơn tặc hoảng hồn khi đột nhiên phát hiện không thấy bọn họ đâu nữa.

“Việc lớn nguy cấp! Không thấy đại ca!”

Mà thủ lĩnh thổ phỉ bọn họ đang cống vợ của y, đi về nơi hoa xuân đua nở.

“Diêm dúa tướng công, qua bên kia.”

“Được, Nghe Thường nương tử.”

*

Mười năm sau.

Trên đường trở về núi Lạc Anh, nam tử đang cõng một cô gái tuổi xấp xỉ với anh ta, tay phải còn dắt theo một bé gái tám tuổi.

Bé gái một tay xách chiếc lồng tre nhốt một con hồ ly màu đỏ, một tay thì cầm lấy tay nam tử, làm nũng nói, “Phụ thân! Phụ thân! Con đau chân, cõng con!”

“Tiểu Phuong, tự mình đi đi!” Nam tử không chút thương xót cự tuyệt.

Bé gái nghe xong, mếu máo khóc, “Hu hu... Phụ thân thiên vị! Tại sao mẫu thân nói một cái là phụ thân liền cõng, con nói đau chân thì phụ thân lại bảo tự mình đi, hu hu... Ghét phụ thân!”

Nam tử híp mắt, “Ta cõng vợ ta là chuyện hai năm rồi mười. Con không phải vợ ta. Sao ta phải cõng con.”

“Ghét ghét!” Bé gái tức giận ném lồng tre đi, hồ ly bên trong ngã chồng kênh hoa mắt chóng mặt.

Vậy mà nam tử lại cười, hô vang ngã hay lắm.

Cô gái đang ngủ thiếp trên lưng nam tử bấy giờ cũng tỉnh lại, lười biếng cọ cọ vào một bên mặt y, “Điềm dứa tướng công, ồn ào quá.”

“Mẫu thân, con đau chân.” Bé gái thấy mẫu thân mình tỉnh, vội vàng ra vẻ đáng thương.

Đáng tiếc lại gặp phải một mẫu thân lòng dạ sắt đá, cô gái ngáp một cái, gật đầu, “Ừ, mẹ biết rồi, nhưng tiểu Phuong à, con phải biết, đây chính là thời điểm để thử thách ý chí của con, cố gắng lên! Con sẽ vượt qua thôi!”

Bé gái nước mắt lưng tròng, nhỏ giọng trách móc, đúng là cha mẹ có một không hai!

Cô gái nhìn hồ ly trên đất, đột nhiên nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên phát hiện ra núi Lạc Anh vào hai năm trước. Bên cạnh phần mộ phủ đầy hoa đào, một chồng xương trắng đặt ở trước mộ. Trên bia mộ viết: ‘Mộ ái thiếp Thập Lý’.

Cô đoán, chồng xương trắng kia chắc hẳn là xương của Dạ Tước Thư. Hơn nữa trước mộ còn thường xuyên xuất hiện con hỏa hồ này, cô gần như có thể xác định 100%, con hỏa hồ này chính là Dạ Tước Thư. Mà chuyện này, Vạn Giang Hồng cũng nghĩ tới đầu tiên. Cho nên bắt ngay lấy con hồ ly này, đưa cho đứa con gái ngang bướng của họ làm đồ chơi, tâm lý trả thù quá rõ ràng. Nhưng cô cũng không định ngăn cản, dù sao, cô cũng hận.

“Hử? Diễm dứa tướng công, tiểu Minh bảo bố của chúng ta đâu?”

Nam tử thờ ơ lắc đầu một cái, “Ai biết lại chạy đi đâu, dù sao thì thằng bé tự biết cách trở về. Chúng ta về trước thôi.”

“Ừ, phải đấy. Hôm nay đi mệt ghê.” Cô gái duỗi eo, ôm cổ y rồi nhắm nghiền hai mắt lại.

“Nghe Thường nương tử, nằng ngủ thêm một lát đi, chốc nữa đến nơi thì ta gọi nằng dậy.” Nam tử dịu dàng nói xong, bấy giờ, cúi đầu, nhìn bé gái vẫn đang phồng má phụng phịu, nhíu mày, “Sao hả, không chịu? Mau xách hồ ly theo, chúng ta về nhà.”

Mặc dù bé gái bất mãn, nhưng vẫn uất ức cầm tay y, xách hồ ly lên, chậm chậm trở về.

*

Buổi tối, nam tử ôm cô gái ngồi trên nóc nhà, nhìn con đường núi quanh co, cô gái lo âu tựa vào ngực y, “Điềm dứa tướng quân, sao tiểu Minh vẫn chưa trở về?”

“Nghe Thường nương tử, đừng lo lắng, ngày mai ta sẽ xuống núi tìm nó. Nếu như nó không nói ra lý do, xem ta có đánh gãy chân nó không. Hừ hừ!”

“Điềm dứa tướng quân, nếu chàng dám đánh gãy bé, bản thân nhớ tự giác đi quỳ lên mặt bàn là. Em sinh ra, sao chàng có thể tùy tiện đánh hạ.” Cô gái nói vô cùng dịu dàng.

Nam tử chớp mấy môi, cực kỳ không cam tâm gật đầu, “Ừm, ta chỉ là nói vậy thôi mà.”

*

Đợi đến sáng sớm ngày hôm sau, nam tử đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc xuống núi tìm con, thằng bé kia lại tự chạy trở về, còn dẫn theo một anh chàng điển trai trở về.

“Mẫu thân! Mẫu thân! Lần trước mẹ nói muốn được ngắm ca ca xinh đẹp, hiện giờ con dẫn theo một tên tới cho mẹ này! Mẹ mau đến xem đi!”

Chàng trai xinh đẹp kia đưa tay xoa đầu thằng bé, vô cùng trìu mến, “Tiểu Minh, đừng gấp, té ngã thì không hay đâu.”

Nam tử nhìn dáng vẻ của chàng trai, nhất thời tối sầm mặt. Thắt Thắt nghe con trai bảo bối gọi, từ trong nhà ra ngoài, nhìn người tới, không khỏi sửng sốt một lúc.

Sau cùng hóa thành một nụ cười thân nhiên, “Đã lâu không gặp.”

(Về phần hai người con của bọn họ, đứa con trai lớn tên là Vạn Giang Minh 8 tuổi, con gái thứ Vạn Giang Phương 7 tuổi.)

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Kết thúc quyền, bộ mặt thật của Mạnh Mạnh

Tóc dài đen nhánh buông xõa, cặp má từng phúng phính nay đã góc cạnh hơn không ít, ngũ quan vẫn tinh xảo như xưa. Mắt to trong veo như nước gương đầy lại như có linh hồn hạt châu thổi vào, khiến người ta mê say.

Chàng trai nhìn Thắt Thắt dịu dàng nở nụ cười, vài bước đi tới, ôm chầm cô vào ngực, trong mắt, lóe lên lệ quang, “Nghê Thường, mười một năm rồi, cuối cùng ta cũng gặp lại chị.”

Thắt Thắt nhìn người thiếu niên đã cao hơn cô rất nhiều, cảm khái vạn phần, đưa tay vuốt mặt hắn, “Tiểu Chiêu, em đã lớn đường này rồi à.”

“Ừm, Nghê Thường, mười một năm qua, ta cũng không mắc phải bệnh nữa. Lúc này mới có dũng khí tới gặp chị.”

“Hừ!” Vạn Giang Hồng nhìn hai người tình qua ý lại, trong lòng bỗng dưng bức bối, vừa kéo Thắt Thắt vào trong ngực, vừa chào hỏi, “Tiểu Phương, tiểu Minh, khách nhân của mẫu thân các con, nương tử của ta đến, các con không biết chào hỏi hả?” Lúc nói ra hai chữ mẫu thân và nương tử còn cố ý cất cao giọng.

Nào ngờ, hai con gấu con hoàn toàn không phối hợp. Vạn Giang Phương từ trong nhà đi ra, dụi mắt, vô cùng bất mãn lầm rầm, “Phụ thân, sáng sớm đã gọi con làm...” Còn chưa nói xong, liền phát hiện trước mắt đột nhiên xuất hiện một đại suất ca, lập tức tỉnh cả ngủ. Vài bước chạy tới, vất vèo trên cổ của hắn, “Anh đẹp trai! Em tên là tiểu Phương, nhất định phải nhớ kỹ em nhé.”

Đệ Ngũ Chiêu gạt đầu một cái, đưa tay ôm cô bé vào lòng, “Ừ, ta nhớ rồi.”

Vạn Minh đứng bên không vui, đưa tay kéo chân muội muội, “Muội muội, muội muội! Ca ca xinh đẹp này là anh dẫn đến cho mẫu thân, nếu muội muội thích, lần tới ca ca xuống núi sẽ dẫn về một tên cho em.”

“Không cần không cần, em muốn người này cơ!” Vạn Giang Phương ôm chặt cổ hắn, nhất định không buông tay.

Đệ Ngũ Chiêu nhất thời luống cuống, chỉ đành một tay bế, bắt đắc dĩ nhìn Thắt Thắt, “Nghê Thường, phải làm sao?”

“Tiểu Phương, đừng bướng bỉnh nữa. Mau gọi thúc thúc. Đây là Chiêu thúc thúc của các con.”

Vạn Giang Minh rất phối hợp gọi, “Chiêu thúc thúc.”

Nhưng Vạn Giang Phương còn lâu mới ngoan ngoãn nghe theo, ôm cổ Đệ Ngũ Chiêu, thân mật gọi, “Chiêu, Chiêu, sau này em sẽ gọi anh là Chiêu.”

“Nghê Thường nương tử à, ta thấy có vẻ như tiểu Minh và tiểu Phương rất thích hắn, vậy chúng ta đừng quấy rầy bọn họ nữa, chúng ta sang bên kia đi.” Thấy hai đứa bé quấn lấy Đệ Ngũ Chiêu, Vạn Giang Hồng lập tức nêu lên ý kiến đến chỗ khác với cô. Nấn ná ở đây thêm, y sắp điên đến nơi rồi.

Tên tình địch đáng gờm này, tại sao cứ dùng dùng mà xuất hiện vậy chứ.

“Chuyện này...” Đệ Ngũ Chiêu nhìn sang cô, mỉm cười gạt đầu, “Nghê Thường, chị đi đi, ta nói chuyện với bọn trẻ một chút.”

“Được.” Thắt Thắt quay đầu lại, trừng mắt với hai con gấu con, “Nhờ kỹ, các con không được gây rắc rối cho Chiêu thúc thúc! Nếu không, cần thận mẹ bảo phụ thân các con trừng phạt các con đấy! Đặc biệt là con, tiểu Phương!”

“Dạ...” Hai đứa bé trả lời qua loa.

Vạn Giang Hồng dắt Thắt Thắt ra sau núi. Không cho các cô một chút thời gian dư thừa nào hết.

Đệ Ngũ Chiêu nhìn bóng lưng của cô dần dần biến mất, thờ dãi một hơi thật sâu.

Nàng vẫn sống tốt. Chắc chắn là rất tốt.

*

Sau đó ngày nào, Đệ Ngũ Chiêu cũng thường xuyên lên núi gặp gỡ hai đứa bé, thuận tiện ngắm nhìn một chút người thương trong lòng.

Đệ Ngũ Uyên nhiều lần ban hôn cho hắn, đều bị hắn cự tuyệt. Sau đó, trong kinh thành đồn rằng Chiêu Vương gia là luyện đồng phích, bởi vì thường xuyên thấy Vương gia dẫn theo một bé gái ra vào khắp nơi.

Sau đó, lại qua rất nhiều năm, Vạn Giang Phương lại bị nữ hoàng Đại Yến nhận làm người thừa kế. Vạn Giang Minh theo một nữ hiệp xông xáo giang hồ. Trên núi, chỉ còn lại hai lão nhân tóc trắng như cước, tay cầm tay cùng nhau ngắm nhìn mọc trời mọc rồi lặn.

Trước sân có hai cái ghế nhỏ, hai người ngồi sóng vai nhau.

“Diêm dúa tướng công, có tin tức của tiểu Phương truyền đến không?”

“Có, có, tiểu Phương nói gần đây lại cưới thêm ba vị mỹ nhân. Nhưng mà, không xinh đẹp bằng Chiêu thúc thúc của nó.”

“Ha ha, nha đầu này, vẫn nhớ Chiêu thúc thúc của nó cơ à.” Thất Thất nhú chặt cái trán đầy nếp nhăn, “Nhiều năm rồi mà tiểu Chiêu vẫn không chịu thành thân.”

“Đừng suy nghĩ nữa, đó là quyết định của thằng nhãi, không trách bà được.”

“Vói cả, tiểu Chiêu lâu rồi không đến. Nghe nói thằng bé đổ bệnh, không biết đỡ hơn chút nào chưa.”

“Đừng bận tâm, thân thể bà yếu ớt vậy, cứ lo lắng mấy thứ dư thừa này làm gì, cố gắng sống là được rồi.”

“Ừ, diêm dúa tướng công. Tiểu Minh khỏe không?”

“Khỏe, khỏe, khỏe lắm, hôm qua còn nhận được một phong thư, nói là lại sinh thêm một bé gái.”

“Ha ha ha...” Thất Thất che miệng cười, “Tôi tính qua, đây đã là đứa cháu thứ mấy của chúng ta rồi nhỉ? Bảy, hay là tám nhỉ?”

“Nghe Thường nương tử, bà lắm cảm rồi, là chín, nha đầu tiểu Phương kia có bốn, tiểu Minh thì đây là thứ năm.” Vạn Giang Hồng cũng chiều đưa tay nheo cái mắt của bà.

“Phải rồi.” Đột nhiên Vạn Giang Hồng cười bí hiểm, “Nghe Thường nương tử, bà nhắm mắt lại đi.”

Thất Thất nghe lời nhắm mắt lại, ngoài miệng vẫn không quên căn nhắc đôi câu, “Vợ chồng già nhiều năm rồi, còn chơi mấy trò xảo quyết này.”

Cảm thấy có cái gì xuyên vào trên đầu. Thất Thất mở mắt, đưa tay sờ lên thứ ở trên đầu. Mảnh gỗ được trạm trổ, hoa văn phía trên, rất quen thuộc, là hoa sen.

“Đây là cây trâm hoa sen năm đó bà đưa cho tôi, bây giờ thấy bà tóc trắng đầy đầu, cũng nên dùng để vấn tóc.”

Thất Thất cảm động, vẫn nhớ rõ lúc trước giam ở từ đường, bà cũng chỉ là tiện tay đưa cho y, không ngờ vẫn giữ đến tận giờ.

“Nghe Thường nương tử, tôi luôn cảm thấy đời này của chúng ta sẽ phải kết thúc. Mà tôi vẫn muốn nhiều hơn, làm sao giờ? Tôi không tưởng tượng nổi, nếu cuộc sống không có bà sẽ sống thế nào đây. Nương tử à kiếp sau, chúng ta vẫn sẽ ở bên nhau được không?”

Thất Thất đưa tay, nắm chặt tay y, tựa vào ngực y, “Được, kiếp sau, vẫn sẽ bên nhau.”

“Tôi nhớ kỹ rồi đấy, nương tử, không được đổi ý nhé.” Vạn Giang Hồng cười đến thỏa mãn, nếp nhăn trên mặt cũng hiện lên ý cười.

*

Họ vẫn cho rằng họ vẫn có thể tựa sát vào nhau như vậy qua thật nhiều năm, nhưng ngày chia cách lại tới nhanh làm sao. Nhanh tới nỗi họ còn chưa kịp nói từ biệt với nhau.

Thất Thất nắm bàn tay lạnh lẽo của y, im lặng thật lâu. Rõ ràng thân thể của bà yếu đuối hơn, tại sao người đi trước lại không là bà?

Lúc thu dọn đồ đạc, nhìn quyển tiểu thuyết “Xuyên qua yêu không tự chủ” tự dưng xuất hiện, bà không hiểu, tại sao quyển truyện này lại đột nhiên xuất hiện trong tay y, nhưng mấy điều này không quan trọng nữa rồi. Y là nhân vật trong tiểu thuyết, y chết rồi, sẽ quay về đâu đây? Cô, có phải, đã vĩnh viễn mất đi một người yêu thương không? Một người thương cô chiều cô.

Sống trong cùng một không gian với y, cảnh còn người mất, mỗi lần nhớ tới lại khiến cô đau lòng khôn nguôi. Không có người ấy, sống còn có nghĩa lý gì?

Sau khi Vạn Giang Hồng qua đời được ba ngày, một trận lửa lớn thiêu rụi tất cả, những hạnh phúc, ngọt ngào đều biến mất trong ngọn lửa, cùng biến

mất, còn có một bà lão, cùng với ký ức ngập tràn thương đau.

*

“Thất Thất, Thất Thất!”

Giọng nói lo lắng liên tục vang bên tai. Thất Thất mở mắt, nhìn khuôn mặt gần trong gang tấc, có chút ngạc nhiên, “Hờ?”

“Hờ hả cái gì, xuống giường mau, hôm nay có bài kiểm tra đấy! Đã bảo mày bớt thức khuya đọc tiểu thuyết đi, sáng nào cũng dậy không nổi!” Chị em giường trên căn nhà căn năn mắng cô một trận.

Thất Thất đưa tay véo mặt, đau quá.

Vậy là cô đã xuyên trở về?

Đưa tay lần mò tiểu thuyết bên mép giường, mở ra, cốt truyện kể về một người tên là Cố Nghê Thường và một người tên là Vạn Giang Hồng, mà Đệ Ngũ Uyên và Âu Dương Ngữ trong ký ức của cô lại trở thành vai phụ. Cô nên gọi cái này là gì? Vai phụ chuyển mình? Nhưng mà lúc này cô chẳng lo được nhiều chuyện như vậy, vội vàng xuống giường rửa mặt...

*

Thi xong, Thất Thất ỉu xiu xiu trở lại phòng ngủ, gục xuống bàn không có tinh thần. Tuy rằng trí nhớ cô không tệ, nhưng mà ở trong cái thế giới kia mấy chục năm, mấy kiến thức trong bài thi kia cô đã quên sạch bách rồi.

“Thất Thất, mày thi như thế nào? Tao cảm thấy lần này đề rất dễ!” Chị em cùng phòng vỗ vai cô, nói cực kỳ phấn khởi.

Thất Thất lườm cô bạn một cái, “Đừng có mà gây thù chuốc oán nha, cẩn thận lúc nào tâm trạng tao không tốt sẽ đánh mày không một trận đấy.”

“Sao hả, lần này mày thi tệ lắm à?”

“Ừ.” Thất Thất gật đầu, “Thê thảm không dám nhìn luôn. Với cả, giáo viên chấm thi chính là ai, số điện thoại là bao nhiêu, tao muốn bày tỏ sự hối lỗi sâu sắc của tao với thầy.”

“Không phải chứ, kinh khủng đến thế cơ à?”

“Còn hơn cả kinh khủng ấy chứ.”

Hai người nhìn nhau, im lặng.

“Thất Thất, lần trước kể cho tao chuyện Thừa tướng với con gái Tướng quân, vẫn chưa kể xong đâu. Còn cả ả công chúa độc ác kia chết như nào?”

“À...” Thất Thất lúng túng, cô có thể nói cô chính là ả công chúa độc ác đó không?

“Thừa tướng tạo phản thành Hoàng đế, Âu Dương Ngữ thành hoàng hậu không lâu thì xuyên trở về, sau đó, Thừa tướng đại nhân một đời cô độc. Về phần công chúa à... Cô ta rất tốt...”

Chị em tốt lên tiếng chỉ trích tác giả, “Hóa ra là BE, đầu voi đuôi chuột!”

“Phải rồi, a Tô, có thể mượn mấy tính của mày một chút không? Tao muốn tìm một thứ.” Đột nhiên Thất Thất muốn biết chuyện liên quan đến tác giả, nếu như mục tác giả có năng lực thay đổi kịch tình, vậy không phải cô nên làm điều gì đó ư?

“Ừ, tự lấy đi.”

Thất Thất mở ra máy vi tính, sau khi vào mạng, chuyện đầu tiên là baidu ‘Manh Manh tiểu tiên nữ’.

Quả nhiên phát hiện được vị tác giả tài ba xuất chúng này trong phần kết quả ở trên trang mạng Tấn Giang. Điểm bài viết đã bị trừ xuống âm luôn rồi. Trong phần bình luận, đây rầy -2, cô không biết rốt cuộc mục Manh Manh tiểu tiên nữ này đã làm ra chuyện ác tày trời gì mà khiến nhiều người oán hận đến vậy.

“Kết thúc cho có! Trừ hai không giải thích!”

“Mà mẹ nó chứ! Lại đòi nhân vật chính, có khác gì bịp bợm hả?” Chấm điểm trừ hai.

“Bà nội nó, người chết hết à! Sao ngay từ đầu bài viết không thả ngay một quả bom nguyên tử xuống hủy diệt cả thế giới luôn đi, đỡ phải viết mấy cái chuyện về sau, bớt đi nhiều việc.” Chấm điểm trừ hai.

“Manh Manh mạnh mẽ lên!” Chấm điểm trừ hai. Tuyệt Bích này đích thị là anti fàn mà.

.....

Cái thế giới này bị sao vậy? Sao có thể hà hiếp người tác giả đã cất công khổ cực gõ từng chữ như vậy chứ? Thất Thất bày tỏ sự hoang mang vô cùng với cái thế giới này. Cùng lúc ở dưới bài viết, cô bày tỏ sự thương cảm sâu sắc của bản thân với Mạnh Mạnh...

Vì thế, ngày thứ hai, tất cả mọi người có thể nhìn thấy, dưới mỗi chương đều có một độc giả tên là ‘Thất Thất’ để lại bình luận.

“Thay đổi kết thúc!” Chấm trừ hai.

*

Một thời gian dài trôi qua, mỗi ngày Thất Thất lại viết một bài bình luận dài dằng dặc để lại cho Mạnh Mạnh, uy hiếp ép buộc bà ta các kiểu để thay đổi kết thúc.

“Mạnh Mạnh, không được để tiểu Chiêu cô độc đến cuối đời!” Trừ hai.

“Mạnh Mạnh, không được để Hoàng đế ca ca chết.” Trừ hai.

“Mạnh Mạnh, Nghê Thường muốn được hạnh phúc mãi mãi bên Vạn Giang Hồng, hơn nữa, Nghê Thường phải chết trước Vạn Giang Hồng.” Trừ hai.

“Cái tin nhắn trước nhầm rồi, không cần miêu tả cảnh họ chết đâu! Chỉ cần viết họ yêu nhau mãi mãi, cùng nắm tay nhau sống đến bạc đầu gì đó ấy!” Vẫn trừ hai.

.....

Đột nhiên một ngày nọ, ở dưới bài viết của Mạnh Mạnh, xuất hiện một độc giả có tên ID là ‘Nghê Thường tâm can của ta’ trả lời lại bình luận của cô.

“Thất Thất, bạn là Ngôn Thất Thất à?”

Thất Thất khiếp sợ, chẳng lẽ nhân vật 2D này biết 3D cô? Thật đáng sợ.

Cô do dự hồi lâu, rồi cuộc trả lời lại người kia, “Bạn là ai?”

“Thêm Q của tôi đi, 07216909. Chúng ta nói chuyện tí mi hơn.”

“Bạn là ai hả, tại sao tôi phải thêm bạn!” Gần đây Thất Thất có nghe nói có người thêm bạn linh tinh bị trộm mất số, cô mới không dễ bị lừa vậy đâu.

Nào ngờ, người nọ trả lời lại rất nhanh, “Nghê Thường, là anh.”

“Đầu óc bị bệnh à. Tự đi chữa bệnh đi.”

“Nghê Thường, chúng ta có chín đứa cháu, không phải bảy hay tám. Lần này em đừng nhớ nhầm nữa. Với cả, hôm chúng ta động phòng hoa chúc, tiếng em rên rỉ thật là dễ nghe.”

“Con bà anh đi chết đi!” Thất Thất tức giận, nơi công cộng lại dám viết ra những lời này! Còn gì là thể diện nữa!

Vì vậy, sau khi mắng xong, Thất Thất lặng lẽ dùng số Q kia thêm bạn.

*

“Nghê Thường nương tử! Em ở đâu, anh tới tìm em.” Vừa kết bạn xong, người kia đã gửi tin tới.

“Tỉnh S xã Y đại học YY khoa NN khóa 17 học sinh Ngôn Thất Thất.”

“Thật khéo nha, chúng ta học cùng một trường đại học đó, chỉ có điều, em phải gọi anh một tiếng đàn anh rồi ^-^ anh khóa 14.”

"!!!"

“Mười hai giờ trưa, gặp nhau ở quán cà phê thư viện trường. Em thấy ai nổi bật nhất, chắc chắn chính là anh.”

“Phải rồi, diêm dúa...”

“Là diêm dúa tướng công, Nghê Thường nương tử ^-^”

“À... Diêm dúa tướng công, sao anh lại xuất hiện trong thế giới này? Anh không phải là nhân vật hư cấu của tác giả Mạnh Mạnh à? Hơn nữa... Em nhớ hệ thống có nói qua. Một quyển truyện chỉ có thể để một người xuyên qua thôi.”

“Nghê Thường nương tử, em có nhìn thấy quyển tiểu thuyết anh để trên kệ không?”

“Ừ, anh cảm truyện của em lúc nào mà em chẳng biết gì cả.”

“Sai rồi, quyền đó không phải quyền của em, bên trong là hệ thống phục vụ nam phụ, mà không phải hệ thống phục vụ nữ phụ. Đúng là quyền truyện chỉ có thể để một người xuyên qua. Nhưng, tổng cộng có hai quyền truyện, ây dà, làm thế nào đây? [cười gian]”

“Em cảm giác bị cả thế giới này chơi một vỏ đau. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sao?”

“Nhưng mà, cảm ơn anh, vẫn ở trên đời này để em có thể được gặp anh lần nữa.”

“Nghe Thường nương tử nói chuyện buồn nôn quá đi. Anh sắp hạnh phúc muốn chết rồi làm sao giờ? Nương tử, anh đi học đây, nhớ lời hẹn mười hai giờ trưa nhé!”

“Được.”

*

Buổi trưa thay quần áo trong phòng ngủ, đổi đi đổi lại vẫn cảm thấy không ưng ý. Lần đầu tiên gặp mặt 3D, thế nào cũng phải thật xinh đẹp mới được. Nhưng mà... bản 3D của cô không xinh đẹp như bản Nghe Thường 2D! Mỡ eo ơi, sao cứ bám chặt lấy cô không rời không bỏ vậy hả?

Mắt thấy sắp đến mười hai giờ, mặc một bộ váy màu trắng, khoác chiếc ba lô rồi chạy vội đi.

Nhờ đâu, chính bản 3D của anh ấy cũng không đẹp được như bản 2D thì sao? Nghĩ như vậy, đột nhiên cảm thấy yên tâm không ít.

Bước vào quán cà phê, dưới ánh đèn tờ mờ, cô tìm kiếm xung quanh cái người gọi là ‘rất chói mắt’. Sau đó một luồng sáng rực đâm thẳng vào mắt của cô.

Quả thật là vô cùng chói mắt...

Thất Thất nhìn chiếc đèn chân không 1000W vung vẩy trong tay người kia, lập tức tính làm bộ như đi nhầm chỗ, lùi ra ngoài. Chẳng có tên điên nào đi cầm đèn chân không ở phòng cà phê cả!

“Nghe Thường nương tử! Bên đây bên đây!” Người nào đó nhanh chóng phát hiện bóng dáng của cô.

Thất Thất bất đắc dĩ, cúi đầu, cố làm ra vẻ khiêm nhường lảng lạng đi tới.

“Nói! Sao anh biết là em?”

Người nào đó nở nụ cười, tắt đèn chân không đi, vô cùng đắc ý, “Bởi vì em vừa nhìn thấy anh, đã lập tức hoảng sợ quay đầu đi.”

Thất Thất: T-T

“Này, Nghe Thường nương tử, em kiếp này, mập hơn nhiều so với kiếp trước nhĩ, như thế anh không phải vất vả nuôi em béo tốt như kiếp trước rồi.”

Có kiểu an ủi người như vậy hả?

Lúc này Thất Thất mới tỉ mỉ quan sát anh ta, mắt hoa đào, lông mày thanh tú, mũi thẳng, môi mỏng. Bộ dạng của tên tiểu tử này, tựa như bước ra từ một khuôn với Vạn Giang Hồng.

“Hả? Sao dung mạo của anh...”

Vạn Giang Hồng cười, “Vạn Giang Hồng bên trong truyện là bản nhái của anh.”

“Anh... hôm nay em có hẹn với An Hoa, muốn đi dạo phố với nhau. Hôm nay có thể không làm mấy đề này không. Khó quá đi à.”

Thất Thất chợt phát hiện ngồi cạnh Vạn Giang Hồng còn có một đứa bé học tiểu học, tóc buộc túm đuôi ngựa tết lại, tay cầm bút đang hăng hái chiến đấu với đề toán.

“Đây là em gái anh hả?”

Vạn Giang Hồng gật đầu, “Em gái Vạn Ác*. Năm nay học lớp năm, thích viết tiểu thuyết. Hồi lớp ba điểm viết văn còn được khen thưởng.”

(Vạn ác: cực kỳ độc ác - -.)

“Ủầy! Ghê à nha! Anh bắt nó làm nhiều đề như thế có ổn không vậy? Tàn nhẫn quá rồi đó.” Thất Thất có chút thương cảm nhìn bé gái.

“Anh vẫn chưa nói hết.” Vạn Giang Hồng liếc sang cô một cái, “Năm ngoài bắt đầu đăng tiểu thuyết dài kì trên mạng.”

“Ừ, có tiền đồ đấy!”

“Bút danh nó là ‘Manh Manh tiểu tiên nữ’.”

Nụ cười mỉm của Thất Thất lập tức cứng đờ, “Manh Manh?”

“Đúng thế. Hiện giờ em còn thấy nó đáng thương nữa không?”

Thất Thất đập bàn, bé gái sợ hãi run bắn, Thất Thất cảm lên quyển toán học Olympic quốc tế, thần nhiên lật qua lật lại, “Diêm đũa tướng công, có cần tăng thêm vài đề không? Trẻ con mà, từ bé nên làm nhiều bài tập vào, sau này mới có tương lai.”

“Được, em nói xem nên thêm những câu nào nữa?”

“Trang này, trang này, cả trang này nữa...”

Manh Manh: tất cả đều là người xấu!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Phụ Vs Tác Giả* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.